

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விராடபர்வம்.

தம்பகோணம், கோபாலவிலாஸ் புஸ்தகசாலைத்தலைவர்
மத்வசாஸ்த்ரஸம்பூர்ணர்,

ப்ரம்மஸ்ரீ - அ. வேங்கடேசாசார்யர்

அவர்களால்

159

மோழிபேயர்க்கப்பெற்று,

திருப்பனந்தாளாதீனம்

மஹாகன்மபொருந்திய

ஸ்ரீலக்ஷ்மி - காசிவாசி,

சோமசுந்தரத்தம்பிரான் அவர்கள்

உதவியைக்கொண்டு,

தம்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூபா 2-0-0; தபால்தாள் ரூபா 0-4-0.

Madras:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1912.

(All Rights Reserved.)

ஸ்ரீ :

மு க வு ரை .

பல அரிய விஷயங்களைத் தன்னிடத்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பெருநூலை வடமொழிக்கு ஸரியாக மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது லுள்ளச் சரமம், அறிவுடையோர்களுக்குத் தெரிந்ததேயாதலால், நான் இங்கு அதனை அதிகமாக விவரிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் எனக்குண்டானகவலை எல்லையில்லாமலிருந்தது. அது ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடைய திருவருளால் ஒருவாறு நீங்கித் தைர்யம் அடைகிறேன் என்பதைக்கேட்கிற ஆஸ்திகஸ்து ஜனர்கள் த்ருப்தியடைவார்கள். மொழிபெயர்ப்பு ஆனதமாகப் பூர்த்தியாயிற்றென்றே சொல்லலாம். உலகத்தில் வழங்கும் பலபாஷைகளிலுமுள்ள நூல்களுள்ளும் இவ்வளவு பெரியதும் அரியதும் ஹிந்துமதஸம்பந்தமான எல்லாவிஷயங்களையும் தெரிவிப்பதுமான நூல்வேறில்லை என்பது எழுத்தாலும் சொல்லாலும் எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டது. எதிர்பாராத பல அஸௌகர்யங்களால் சிலசிலஸமயங்களில் ஸஞ்சிகைகள் காலத்தில் வெளிவராமற்போயின. . பெரியோர்கள், கார்யத்தின்சரமத்தையும் பெருமையையும் உத்தேசித்து கூழிப்பார்களை நுரம்புகிறேன். இனி ஸஞ்சிகைகளைக் காலத்தில் வெளியிடவேண்டுமென்று மிக முயற்சிசெய்துவருகிறேன்.

இந்தமஹாபாரதம் பூர்த்தியானபிறகு, விரிவான முகவுரையொன்று எழுதப்பெறுமாகையால், இந்தப்பெருங்கார்யத்துக்குவேண்டிய உதவிகளைச் செய்து ஆதரித்துவருகிற வித்வான்கள் பரபுகள் முதலியவர்கள் பெயர்களைப் பின்பு வெளியிடுவேன். . அவசயம் தெரிவிக்கவேண்டிய சிலவிஷயங்களைமாதரம் இங்கே தெரிவிக்கிறேன்.

தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமுமுள்ள தனவான்கள் கையொப்பம்செய்து உத்தமோத்தமமான இந்தஸத்கார்யத்தில் என்னை உத்

ஸாஹப்படுத்திவருகிறதற்கு நான் அவர்கள் விஷயத்தில் மிக்க நன்றி யறிவுள்ளவனாகவிருக்கிறேன்.

திருப்பனந்தாள் ஆதினம், மஹாகனம்பெரிருந்திய ஸ்ரீலக்ஷ்மி, காசிவாசி, சோமசுந்தரத்தம்பிரானுவர்கள், நான், இதனைத் தொடங்கியதுமுதல், அடிக்கடி விசாரித்து ஆதரித்து, எனக்கு மனத்தளர்ச்சியுண்டாகாமல் ஊக்கமளித்துவருவதோடு பாரதத்துள் *ஸாரமானவிராடப் பவத்தை விரைவில் வெளியிடவேண்டுமென்று வற்புறுத்திச் சொல்லி, அதற்கு வேண்டும் பொருளுதவியும் செய்தார்கள். அவர்கள் செய்த இப்பெருநன்றியை நான் எந்நாளும் மறவேன்.

“செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.”

என்றபடி அவர்கள் செய்யும்பேருதவிக்கு யான் செய்யும் கைம்மாறு யாதுளது?

இந்நூலின்பெருமையையும் எனது சிறுமையையும் பார்த்து, என்னவிதமான குற்றங்களிருப்பினும் கூழித்து, தெரிவிக்கவேண்டியவைகளைத் தெரிவித்து, என்னைத் திருத்தி ஆதரித்து, இக்கார்யம்பூர்த்தி யாகும்படி செய்யவேண்டுமென்று பெரியோர்களை நிரம்ப வேண்டுகிறேன்.

இடையூறு சிறிதுமின்றி, இஃது இனிது நிறைவேறும்ப்படி செய்த வித்தருளவேண்டுமென்று எல்லாம்வல்ல ஸர்வேசுவரனை பார்த்திக் கிறேன்.

இங்ஙனம்,

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியன்,

* ‘விராடோத்யோகஸாரவாஹ்’ என்பது பாரதத்திலுள்ளவாக்யம்.

சு :

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வி ரா ட ப ர் வ ம்.

வி ஷ ய வ ஸ டி சி கை.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம்.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

1 கடவுள்வணக்கம்	1
ஜனமேஜயர் பாண்டவர்களுடைய அஜ்ஞாதவாஸத்தை வினா வியது	1
யுதிஷ்டிரர் அரணிமுதலியவற்றை ப்ராம்மணருக்குக் கொடுத்தது	2
தெனம்யர் பாண்டவர்களுக்குத் தேறுதல்சொல்லியது	3- 4
யுதிஷ்டிரர், தம்முடனிருந்த தபஸ்விகளிடம் அஜ்ஞாதவாஸத்துக்கு அனுமதிக்கேட்டது	5
2 பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்இடத்தைநிச்சயித்தது. தர்மபுத்ரர், தாம் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	6- 7
3 பீமன், தான் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	7- 8
அர்ஜுனன், தான் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	9- 10
4 நகுலன், தான் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	12- 13
ஸஹதேவன், தான் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	14
த்ரௌபதி, தான் அஜ்ஞாதவாஸம்செய்யும்விதத்தை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது	15
5 தர்மபுத்ரர், தெனம்யர்முதலியோர் வலிக்குவேண்டியஇடங்களைக் கூறியது	16- 17
தெனம்யர், அரசர்களிடத்து ஒழுகவேண்டியமுறையை கூறியதேசுத்தது	17
தெனம்யர், பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்தது	18- 24
6 பாண்டவர்கள், மதஸ்யதேசத்திற்குச் சென்றது	24
7 பாண்டவர்கள், மதஸ்யதேசத்திற்குச் சென்றது	25

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 7 பாண்டவர்கள், தங்கள் ஆயுதங்களை ஒருவன்னிமரத்தில் கட்டி யது ... 27- 32
தர்மபுத்ரர், தங்களுக்கு ஸங்கேதப்பேர்களை வைத்துக்கொண்டது ... 32
- 8 தர்மபுத்ரர், தூர்க்காதேவியைத் துதித்தது ... 33- 35
- 9 தர்மபுத்ரர், தர்மதேவதையை வேண்டியதும், அவருக்கு ஸர்யாவிரூபம் வந்ததும் ... 36- 37
பீமன்முதலியோர், அஜ்ஞாதவாஸத்திற்குரியரூபத்தைத் தரித்தது ... 37
தர்மபுத்ரர், விராடஸபையை அடைந்ததும், விராடன் எதிர்சென்று வணங்கியதும் ... 37- 39
தர்மபுத்ரரும் விராடனும் ஸம்பாஷித்ததும், அவர், அவன்ஸபையில் தலைவரானதும் ... 39- 42
- 10 பீமன், விராடஸபையை அடைந்ததும், சமையற்காரர்களுக்குத் தலைவனாக அமர்ந்ததும் ... 42- 45
- 11 அர்ஜுனன், விராடனிடம் சென்றதும், உத்தராமுதலியோருக்குப் பரதம்கற்பிக்க அமர்ந்ததும் ... 46- 49
- 12 நகுலன், விராடனை அடைந்ததும், அச்வரக்ஷகனாக அமர்ந்ததும் ... 49- 51
- 13 ஸஹதேவன், விராடனை அடுத்ததும், பசுக்காத்தலை மேற்கொண்டதும் ... 51- 54
- 14 த்ரௌபதி ஸுதேஷ்ணையை அடைந்ததும் ஸைந்த்ரியாக அமர்ந்ததும் ... 54- 62

ஸ ம ய ப ா ல ன ப ரீ வ ம்.

- 15 பாண்டவர்கள், மறைவாக ஒருவருக்கொருவர் உதவிக்கொண்டது ... 63
பீமன், சங்கரமஹோதஸவத்தில் மல்லனாஜயித்துப் பரிசுபெற்றது ... 63- 67
பீமன்முதலியோர், தம் தம் செய்கைகளால் விராடனை மகிழ்வித்தது ... 67

கீ ச் ச வ த ப ரீ வ ம்.

- 16 கேசன், த்ரௌபதியைக்கண்டு மோஹித்ததும், தன்கருத்தை ஸுதேஷ்ணையிடம் வெளியிட்டதும் ... 68- 69
கேசன் த்ரௌபதியைப் புகழ்ந்து தன்கருத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்தது ... 69- 71
- 17 த்ரௌபதி, கேசன்னைக் கண்டு கோபம் மறந்தது ... 71- 72

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- கீசகன் மறுபடியும் வேண்டியதும் த்ரௌபதி கடிந்துசொல்
வியதும் 72- 73
- 18 கீசகன் த்ரௌபதியைத் தன்னிடம் அனுப்பும்படி ஸுதே
ஷ்ணையிடம் வேண்டியது 74
- ஸுதேஷ்ணை கீசகனுக்குப் புத்திகூறியது 74- 75
- கீசகன்பிடிவாதத்தால் ஸுதேஷ்ணை த்ரௌபதியை அவனி
டம் அனுப்ப ஸம்மதித்தது 75- 76
- ஸுதேஷ்ணை, த்ரௌபதியைக் கீசகனிடம் மத்யம்வாங்கி
வரச்சொல்லியதும், த்ரௌபதி மறுத்ததும் ... 77
- ஸுதேஷ்ணை த்ரௌபதியை வற்புறுத்தியது ... 78
- த்ரௌபதி தேவதைகளையும் தன்மாமனாரையும் ப்ராத்தித்தது. 78
- 19 த்ரௌபதி ஸூர்யனை ப்ரார்த்தித்ததும், அவன் அவனைக்காக்க
ஒரு ராக்ஷஸை அனுப்பியதும் 79
- த்ரௌபதி, கீசகன்வீடுசென்றது 79
- கீசகன், த்ரௌபதியைப் பலாத்காரம்செய்ததும், அவன் விரா
டன் ஸபைக்கு ஓடியதும் 80
- கீசகன், த்ரௌபதியை உதைத்ததும், ராக்ஷஸன் அவனைக்
கீழேதள்ளியதும் 80
- பீமன், கீசகனைக் கொல்லயத்தனித்ததும், தர்மபுத்ரர் குறிப்
பால் அவனைத் தடுத்ததும் 81
- த்ரௌபதி, விராடனிடம் முறையிட்டது 82- 84
- ப்ரம்மதேவர், இத்ராணுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்தது ... 83
- 20 த்ரௌபதி, விராடனிடம் மறுபடியும் புலம்பியது ... 84- 85
- விராடன், பராமுகமாயிருந்ததும், த்ரௌபதி புலம்பியதும்... 85- 86
- ஸபையிலுள்ளோர், த்ரௌபதிவிஷயத்தில் அனுதாபப்பட்டது
... ... 87
- தர்மபுத்ரர், த்ரௌபதியை ஸ்மாதானம்செய்தது .. 88- 89
- ஸ்த்ரீகள், ஸ்வதந்த்ரயில்லாதவர்களென்பது 88
- த்ரௌபதி, ஸுதேஷ்ணையிடம்சென்றதும், அவன் கபடமாக
வினவியதும் 90
- த்ரௌபதி, கீசகனைக் கந்தர்வர் கொல்வர்என்றது ... 90- 91
- 21 கீசகனுடைய பிறப்புமுதலியவரலாறு 92- 94
- ஸூதஜாதிவிவரம்... .. 92
- உபகீசகர்களின்வரலாறு 93
- ஸுதேஷ்ணையின்பிறப்பும் விவாஹமும் 93
- உத்தரன் உத்தரைபிறப்பு 93
- விராடன், கீசகனை ஸௌகுந்தியாகக்கொண்டது ... 94
- பொறுமையின்சிறப்பு 94

வுத்யாயம்.	பக்கம்.
த்ரௌபதி, கீசகனைச் சபியாததின் காரணம் ...	94
22 த்ரௌபதி, இரவில் பீமனிடம் சென்றது ...	95
பீமன், த்ரௌபதியை வினவியது ...	96- 97
த்ரௌபதி, கீசகனால் தனக்குநேர்த்துண்பங்களைக்குறித்து முறையிட்டது ...	97-105
23 த்ரௌபதி, தன்மேம்பாட்டையும் தனக்குவந்ததாழ்வையும் கூறிக் கீசகவதத்தை வற்புறுத்தியது ...	107-108
24 பீமன், கீசகனைக்கொல்வதாகச் சொல்லி த்ரௌபதியைத் தேற்றியது ..	109-111
த்ரௌபதி, கீசகனைக் கொல்லும்படி திரும்பவும் வற்புறுத்தியது ...	111-113
25 பீமன், கீசகனைக்கொல்வதற்கு உபாயம்சொல்லியது ...	113-114
கீசகன், த்ரௌபதியை மறுபடியும் விரும்பியது ...	114-115
த்ரௌபதி, இணங்குவதுபோலக்காட்டி இடம் குறிப்பிட்டது	115
த்ரௌபதி, கீசகனிடம் நடந்ததைப் பீமனுக்குச் சொல்லியது ...	116-117
பீமன், கீசகவதம் செய்வதாகப் பரிதிஜ்ஞஞசெய்தது ...	117
த்ரௌபதி, கீசகவதம் மறைவாயிருக்கவேண்டுமென்றது ...	117-118
26 பீமன், நடனசாலையில் ஒளித்திருந்தது ...	118
கீசகன், நடனசாலைக்குவந்து பீமனை த்ரௌபதியென்று நீனைத்து அவனிடம் பேசியது ...	119
பீமன், த்ரௌபதிபோலக் கீசகனிடம் பேசியது ...	119-120
பீமனுக்கும் கீசகனுக்கும் மல்லயுத்தம் ...	120-121
கீசகவதம் ...	121
பீமன், த்ரௌபதியிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது ...	122
த்ரௌபதி, இறந்தகீசகனை ஸபைக்காவலாளர்க்குக் காட்டியது ...	122
27 உபகீசகர்கள், த்ரௌபதியைக் கீசகனுடன் தஹனம்செய்ய யத்தனித்தது ..	123-124
த்ரௌபதி, முறையிட்டதும் பீமன் உபகீசகரைக்கொன்று அவனைமீட்டதும் ...	124-126
பீமன் த்ரௌபதிக்குச் சிரோமணியின்கதையைச் சொல்லியது ...	126-127
28 நகரவாஸிகள் த்ரௌபதியை நகரத்தைவிட்டு விலக்கும்படி விராடனிடம் தெரிவித்தது ...	128-129
விராடன் த்ரௌபதியைத் தூர்த்தும்படி ஸுதேஷ்ணைக்குச் சொல்லியது ...	129
நகரவாஸிகள் த்ரௌபதியைக்கண்டு அஞ்சியது ...	129-130

அத்யாயம்.

பக்கம்.

த்ரௌபதியும் பீமனும் குறிப்பாகப் பேசிக்கொண்டது	... 130
அர்ஜுனனுக்கும் த்ரௌபதிக்கும் ஸம்பாஷணம்	... 130-131
ஸகுதேஷ்ணை த்ரௌபதியை வெளிப்படும்படி சொல்லிய தும் த்ரௌபதியின் மறுமொழியும்	... 131-132

கோகீரஹ ணபரீவம்.

29 பாண்டவர்களைத் தேடிச் சென்ற தூதர்கள், கீசகவதத்தைத் தூர்யோதனனுக்குத் தெரிவித்தது.	... 133-135
30 தூர்யோதனன், பாண்டவர்களைக் கண்டுபிடிக்கும் உபாயத்தை ஆலோசித்தது	... 136
கர்ணனும் துச்சாஸனனும் சொல்லிவை	... 136-137
31 த்ரோணர் சொல்லியது	... 138-139
பீஷ்மர், சொல்லியது	... 139-142
32 க்ருபர் சொல்லியது	... 143-144
தூர்யோதனன், பாண்டவர்கள் விராடநகரத்திலிருப்பதை ஊஹித்தது	... 144-145
ஸுசர்மா, விராடனை வெல்வது அவச்யம் என்றது	... 146
கர்ணன், விராட தேசத்தின் மீது படையெடுப்போமென்றது.	146-147
தூர்யோதனன், விராட தேசத்தின் மீது படையெடுக்குமுறை யைத் துச்சாஸனனுக்குக் கூறியது	... 147-148
33 ஸுசர்மா, விராடனுடைய பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்தது	... 148-149
விராடன், போருக்கு ஆயத்தமானது	... 149-150
பாண்டவர்கள் போர்த்துணையாகச் சென்றது	... 151
34 விராட ஸ்வேனேக்கும் ஸுசர்மாவின் ஸ்வேனேக்கும் யுத்தம்	... 153-155
35 ஸுசர்மா, விராடனைக் கட்டியது	... 156
* தர்மபுத்ரர், விராடனைக்காக்கும்படி பீமனுக்குச் சொல்லியது.	157
பீமன், விராடனை மீட்டதும் ஸுசர்மாவைக் கட்டியதும்	... 158-160
பாண்டவர்கள், விராடன்பசுக்களைத் திரும்பியதும், ஸுசர் மாவை அடிமையாக்கி விடைகொடுத்ததும்	... 160-161
36 விராடன், பாண்டவர்களைப் புகழ்ந்தது	... 161-162
தூதர், விராடநகரில் ஜயகோஷம் செய்தது	... 163
37 தூர்யோதனன் முதலியோர் விராடனுடைய பசுக்களைக் கவர்ந் தது	... 164
* இடையன், உத்தரானிடம் முறையிட்டது	... 164-165
38 உத்தரன், ஸ்த்ரீகளின் முன்னிலையில் தன்னைப் புகழ்ந்துகொ ண்டது	... 166
அர்ஜுனன், தான் ஸாஹத்யாவதற்கு முயற்சித்தது	... 167-168
உத்தரன், அர்ஜுனனை ஸாஹத்யாக்கிக்கொண்டது	... 168-171

விஷயஸூசிகை.

அத்யாயம்.

பக்கம்.

உத்தரன் அர்ஜுனனுக்குக் கவசமுதலியனகொடுத்தது ...	171-172
உத்தராமுதலியோர், பகைவர்களின் ஆடைமுதலியவற்றைக் கொணரும்படி, அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லியது ...	172
39 உத்தரன், கௌரவஸேனையைக்கண்டு பயந்து முறையிட்டது.	174-175
அர்ஜுனன், உத்தரனுக்குப் புத்திகூறியது ..	175-176
உத்தரன், ரதத்தினின்று குதித்தோடியது ...	176
த்ரோணர், அர்ஜுனனைத்தெரிந்து கௌரவர்களுக்குச் சொல் லியது ...	176-177
கர்ணனும் க்ருபரும் கூறியவை...	177
தூர்யோதனன் பேடியைக்கொல்வேனென்றது ...	177-178
அர்ஜுனன், உத்தரனைப்பிடித்ததும், உத்தரன், தன்னைவிட் டுவிட்டால் பரிசளிப்பேனென்றதும் ...	178-179
அர்ஜுனன், உத்தரனை ஸாரதியாயிருக்கச் சொல்லியது ...	179-180
40 த்ரோணர், உத்தரமுதலியவற்றைக்கூறி அர்ஜுனன்வர வைப் பீஷ்மருக்குக் குறிப்பித்தது ...	180-181
த்ரோணர், தூர்யோதனனிடம் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்தது ...	181-182
அர்ஜுனன் உத்தரனை வன்னிமரத்திலிருந்தஆயுதத்தை எடுக் கச்சொல்லியது...	183-185
41 உத்தரன், ஆயுதங்களைக்கண்டு வியந்து வினாவினது ...	185-187
42 அர்ஜுனன், ஆயுதங்களின்விவரம்கூறியது ...	187-190
43 உத்தரன், பாண்டவர்களுக்குமிடத்தை வினாவினதும், அர் ஜுனன் மறுமொழியும் ...	190-191
அர்ஜுனன், தன்பத்துப்பெயர்களுமும் அவற்றின்பொருளை யும் பதிலேராவது பெயர்வந்தகாரணத்தையும் கூறியது.	192-194
44 உத்தரன், அர்ஜுனனை கூமிக்கும்படி வேண்டியது ...	195
அர்ஜுனன், தனக்குப் பேடிருபம்வந்தவரலாற்றைக்கூறியது.	197
உத்தரன், தான் தேர்வூட்ட இணங்கியது ...	197
45 அர்ஜுனன் யுத்தஸந்நாஹம்செய்தது ...	200
அர்ஜுனன் சங்கநாதத்தைக்கேட்டு உத்தரன்மூர்ச்சித்ததும், அர்ஜுனன், அவனைத்தேற்றியதும் ...	200-202
46 த்ரோணர், அர்ஜுனனோடுபோர்புரியவேண்டியவிதத்தைத் தூர்யோதனனிடம் கூறியது...	202-204
47 தூர்யோதனன், த்ரோணரை அவமதித்து ஸேனையை உத்ஸா ஹப்படுத்தியது...	204-207
48 கர்ணன், தன்னைப்புகழ்ந்ததும், அர்ஜுனனை இகழ்ந்ததும், பொய்ப் பரதிலுஞ் செய்ததும் ..	207-210
49 க்ருபர், அர்ஜுனனைப்புகழ்ந்து கர்ணனைஇகழ்ந்து, அர்ஜு னனைவெல்லும்விதத்தைக் கூறியது ...	210-212

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- 50 கர்ணன், க்ருபரூ நிந்தித்து 212-213
அச்வத்தாமா, கர்ணனையும் துர்யோதனனையும் இகழ்ந்துகூறி
யது 213-215
- 51 பீஷ்மர், துர்யோதனனைக்கண்டித்து அச்வத்தாமாவை ஸமா
தானஞ்செய்தது 216-217
- 52 பீஷ்மர், பாண்டவர்களுடன் ஸந்திசெய்வது நலமென்று துர்
யோதனனுக்குச் சொல்லியது 218-219
அதிமாஸவிவரணமும் பாண்டவர்களின்ப்ரதிஜ்ஞாகாலநிர்ண
யமும் 218
துர்யோதனன், பாண்டவர்களுக்கு எதையும் கொடேனென்
றது 219-220
பீஷ்மர், ஸேனையைஅணிவகுத்தது 220-221
- 53 இத்ரன்முதலியதேவர்கள் அங்கு யுத்தத்தைப்பார்க்கவந்தது. 221,222
- 54 அர்ஜுனன், த்ரோணர்முதலியோரை அம்புகளால் வணங்கி
யது 223
த்ரோணர் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்தது 223-224
- 55 அர்ஜுனன் துர்யோதனனைத் தேடிச்சென்றது 226
பீஷ்மர், ஸேனையுடன் அர்ஜுனனைப் பின்தொடர்ந்தது 226-227
அர்ஜுனன், கௌரவர்களோடு போர்புரிந்தது 227-228
இடையர்கள், பசுக்களுடன் ஸ்வதேசம் சென்றது 228
- 56 அர்ஜுனன், உத்தரனுக்கு த்ரோணர்முதலியோருடைய
கொடிஅடையாளத்தால் அவர்கள்பெயரையும் வல்லமை
யையும் தன்தேர்ந்ததும்விதத்தையும் சொல்லியது 229-231
- 57 அச்வத்தாமா கர்ணனை இகழ்ந்தது 231
கர்ணன் வீரவாதம்பேசியது 231-232
துர்யோதனன், அறியாமையால் பசுமந்தையைக்கவர்ந்தோ
மென்று கர்ணனுக்குச் சொல்லியது 232
த்ரோணர்முதலியோர் அர்ஜுனனுடன் போர்புரிந்தது 232-236
- 58 அர்ஜுனனுக்கும் விகர்ணன்முதலியோருக்கும் யுத்தம் 238-244
சத்ருந்தபன்மரணம் 239
ஸங்க்ராமஜித்தின்மரணம் 239
கர்ணன் தோற்றோடியது 244
- 59 த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் யுத்தமும், த்ரோணர் தோ
ற்றதும் 247-252
- 60 அர்ஜுனனுக்கும் அச்வத்தாமாவுக்கும் யுத்தமும் அர்ஜுனன்
மேலானதும் 253-254
- 61 அர்ஜுனனுக்கும் க்ருபருக்கும் யுத்தம் 254-257
சந்த்ரகேதுமுதலியோர் மரணம் 255

அத்யாயம்.

பக்கி

- அர்ஜுனன், ஒரேஸமயத்தில் பீஷ்மர்முதலியஎல்லாருடனும்
போர்புரிந்து ஈகந்தநதியை உண்டாக்கியது... 257-258
- 62 வ்ருஷ்ணேனனும் துச்சாஸனன்முதலியோரும் அர்ஜுனனை
எதிர்த்துத் தோற்றோடியது ... 260
- அர்ஜுனனும் பீஷ்மரும் போருக்கீக ஸந்தித்ததும், தேவர்
கள் அவர்களைப் புகழ்ந்ததும் ... 261-262
- 63 அர்ஜுனனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் யுத்தமும், பீஷ்மர் தோற்ற
தும் ... 262-267
- சித்ராஸேனன், அர்ஜுனனையும் பீஷ்மரையும் புகழ்ந்தது ... 265
- 64 அர்ஜுனன், ஒரேஸமயத்தில் த்ரோணர்முதலிய ஈந்துமஹா
ரதர்களோடு போர்புரிந்தது ... 268
- 65 அர்ஜுனன், பீஷ்மர்முதலியோர் இருக்குமிடத்துக்குத் தே
ரைச்செலுத்தும்படி உத்தரனுக்குச்சொல்லி, தன்பராக்ர
மத்தையும் கூறியது ... 269-271
- துச்சாஸனன்முதலியோர், அர்ஜுனனை எதிர்த்துத் தோற்
றோடியது ... 271-274
- 66 அர்ஜுனனுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் யுத்தமும், துர்யோத
னன் தோற்றுப் பீஷ்மர்முதலியோரைச் சரணமடைந்த
தும் ... 276-278
- அர்ஜுனன் துர்யோதனைப் பரிஹவித்தது ... 278-279
- 67 துர்யோதனன், திரும்பவும் அர்ஜுனனுடன் போர்புரிந்தது. 280-281
- அர்ஜுனன், துர்யோதனன்முதலியோர்மீது ஸம்மோஹனா
ஸ்த்ரப்ரயோகம்செய்து, உத்தரனை அவர்கள் ஆடைமுத
லியவற்றைக் கவரும்படி எவியது ... 281-282
- உத்தரன், துர்யோதனன்முதலியோர் ஆடைமுதலியவற்
றைக் கவர்ந்ததும், அர்ஜுனன் நகைத்ததும் ... 282
- துர்யோதனன், மயக்கந்தெளிந்ததும், பீஷ்மர், ஆடைகளை
அர்ஜுனன் கவந்தானென்றதும் ... 282-283
- அர்ஜுனன், ஆசார்யர்களைவணங்கி விடைபெற்றுத் துர்யோ
தனை மகுடபங்கம்செய்தது ... 284
- 68 அர்ஜுனன், போரில்தோற்று ஒளித்த வீரர்களுக்கு அபய
மளித்தது ... 285-286
- அர்ஜுனன், உத்தரனை வெற்றி தனதென்று சொல்லும்படி
செய்து, ஆயுதங்களை வன்னிமரத்திலவைத்து, ப்ருஹன்
னையாபித் தேரோட்டியது... ... 286-287
- உத்தரன் தன்வெற்றியைத் தெரிவித்தற்குத் தூதனுப்பியது. 287
- 69 வீராடன் த்ரிகர்த்தர்களாவென்று திரும்பிவந்து உத்தரனைக்
காப்பதற்காக ஸேனையை எவியது... ... 288-289

விஷயஸூசிகை.

புத்யாயம்.

பக்கம்.

- தர்மபுத்ரர், ப்ருஹந்நையை ஸாரதியாகக்கொண்டவன் கௌ
வர்களை வெல்வானென்றது 289
- தூதர், உத்தரன்வெற்றியை விராடனுக்கு அறிவித்ததும், விரா
டன் அவர்களுக்குப் பரிசளித்ததும் 289-290
- விராடன், நகரலங்கரித்து, உத்தரனை எதிர்கொள்ளும்படி ஏவ
லானர்க்குக் கட்டினாயிட்டது 290
- 70 விராடன் தர்மபுத்ரரைச் சூதுக்கழைத்ததும், அவர் மறுத்த
தும், அவன் வற்புறுத்தியதும் 291-292
- சூதுக்காடுதன்பது 292
- விராடனும் தர்மபுத்ரரும் சூதாடியதும், விராடன் அவரைப்
பாச்சிகையால் அடித்ததும் 292-294
- த்ரௌபதி தர்மபுத்ரரின் ரகத்ததை முன்னுணையிலேந்தியதும்,
விராடன் காரணம்கேட்க, அவள் சொல்லியதும் 294-295
- 71 தேவர்கள், அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்து சென்றது 296
- ஸேனைகள் உத்தரனை எதிர்கொண்டு புகழ்ந்தது 296-297
- 72 உத்தரன் விராடனுக்குத் தன்வரவைத்தெரிவித்ததும், தர்ம
புத்ரர், உத்தரன்மட்டும் வரட்டுமென்று தூதனுக்குச்
சொல்லியதும் 299-300
- உத்தரன், தர்மபுத்ரர்காயத்தைக்கண்டு பயந்து வினாவியதும்,
விராடன் விடைகூறியதும் 300-301
- உத்தரன், தர்மபுத்ரரிடம் கூமைகேட்கும்படி விராடனுக்குச்
சொல்லியதும், அவன் அவ்வாறேசெய்து, உத்தரனைப்புகழ்
ந்து வினாவியதும் 301-303
- உத்தரன் கௌரவர்களை ஒருதேவகுமாரன் ஐயித்தானென்றது 303-304
- அர்ஜுனன் உத்தரைமுதலியோருக்கு ஆடைமுதலியவற்
றைக் கொடுத்தது 305
- 73 அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து காயம்பட்டகாரணத்தை
வினாவியதும், அவர் விடையளித்ததும் 305-306
- பீமார்ஜுனர், விராடனைப் பரிவாரத்தோடு கொல்லயத்தனித்
ததும், தர்மபுத்ரர் தடுத்ததும் 306-307

வைவரஹிகபர்வம்.

- 74 தர்மபுத்ரர்முதலியோர் வலிம்மாஸனங்களில் வீற்றிருந்ததும்,
விராடன் கோபித்ததும் 307-308
- அர்ஜுனன், தர்மபுத்ரர் வலிம்மாஸனம்ஏறுவது தகுமென்று
அவரைப்புகழ்ந்து அவரை வெளியிட்டது 308-310
- 75 அர்ஜுனன் பீமன்முதலியோரையும், பீமன் அர்ஜுனனை
யும் விராடனைக்கக் கெரிவிக்கது 310-311

அத்யாயம்.

பக்கம்.

- உத்தரன் பாண்டவர்களைத் தன்பிதாவுக்குத் தெரிவித்து,
அர்ஜுனனுடையவல்லமையையும் கூறியது ... 311-313
- விராடன் தர்மபுத்ரரைத் தன்ராஜ்யத்திற்கு அரசாக்கியது.. 313
- 76 உத்தரன் உத்தரையை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்துப் பாண்ட
வர்களைக் கடிமைகேட்கும்படி விராடனுக்குச் சொல்லியது. 314
- விராடன் மந்த்ரிமுதலியவர்களுடன் தர்மபுத்ரரைக் சரண
மடைந்து, தனது அரசாட்சிமுதலியவற்றைக் கொடுத்தது. 314-315
- 77 விராடன், உத்தரையை அர்ஜுனனுக்குக் கொடுப்பதாகத்
தர்மபுத்ரரிடம் கேட்டதும், அர்ஜுனன் மருமகனாக்க அங்
கீகரித்ததும் 316
- அர்ஜுனன் உத்தரையை, மனைவியாகக்கொள்ளத்தின் கார
ணம் 316-317
- விராடனும் அர்ஜுனனும் க்ருஷ்ணன்முதலியோருக்குத்
தூதனுப்பியது... .. 317
- தூர்யோதனன், திரும்ப வனம்செல்லும்படி தர்மபுத்ரருக்குத்
தூதனுப்பியது 318
- தர்மபுத்ரர் ப்ரதிஜ்ஞாகாலநிர்ணயத்தைப் பீஷ்மரிடம் தெரி
ந்துகொள்ளும்படி மறுமொழி அனுப்பியது .. 318
- பீஷ்மர், பாண்டவர்களின்ப்ரதிஜ்ஞாகாலம் நிறைவேறியதெ
ன்று தூர்யோதனனுக்குச் சொல்லியது 319
- 78 பாண்டவர்கள் உபப்லாவ்யநகரத்திலவ்வித்ததும், க்ருஷ்ணன்
முதலியோர் அவர்களிடம்வந்ததும் 320
- தர்மபுத்ரர்முதலியோர் க்ருஷ்ணனை எதிர்கொண்டு பூஜித்
தது 320-321
- க்ருஷ்ணன் தூர்யோதனனுடையகைக் கொல்வதாகத் த்ரௌபதி
யிடம் சபதம்செய்தது 321
- த்ருபதன்முதலியோர் உபப்லாவ்யநகரம்வந்தது ... 321-322
- அபிமன்யுவுக்கும் உத்தரக்கும் விவாஹமும், விராடன் சீர்
கொடுத்ததும் 322-323

விராடபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கృஷ்ணாய நம: ||

ஸ்ரீ கృஷ்ண ஸ்வரூபாய நம: ||

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

விராடபர்வம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம்.

நாராயணம் நமஸ்கு நமஸ்கு நமஸ்கு
தெவீம் ஸர்வாதீம் வ்யாவம் ததொஜயதி-ஹிமயேஷாம்

திஷ்டிதாரி, ம்ருகத்தினுலகவரப்பட்டஅரணிகளையும் பாந்தத்தையும்
பராம்மணனுக்கத்திருப்பிக்கொடுத்ததும், துக்கிக்கின்றயுதிஷ்டி
நருக்கத் தெளையீஸமாதானம்குறிமதும், பாண்டவர்கள்
தெளையரோடு மந்த்ராலோசனைசெய்வதற்காக ஓர்
டத்தில்டகாரிந்ததும்.)

ஐனமேஜயர் வைசம்பாயனரைப்படித்தது, “பராம்மணரே!
என்னுடையதந்தையின்பாட்டன்மார்கள் துர்யோதனனிடத்திலிரு
ந்து உண்டானபயத்தினுல்துன்பமடைந்து விராடநகரத்தில் ஒருவருக்
கும் தெரியாமல் எவ்வாறு வாஸஞ்செய்தனர்? பதிவ்ரதையும் மஹா
பாக்யமுள்ளவளும் எப்பொழுதும் ஸுகத்தை அனுபவித்தவளுமான
அந்தத்ரௌபதியானவள் துக்கத்தை அடைந்து எவ்விதமாக அஜ்
நாதவாஸஞ்செய்தாள்? அந்தப்ராம்மணச் சேஷ்டர்களும் பரிசாரகர்க
ளும் ஸூதரர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் எப்படி அஜ்நாத
வாஸம் செய்தார்கள்?” என்று வினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொட
ங்கினார்.

1 உரைவிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் முதலாவதுபக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

“அரசரே! உம்முடைய ப்ரபிதாமஹர்கள் விராடநகரத்தில் எவ்வாறு அஜ்ஞாதவாஸம் செய்தார்களென்பதை முழுதும் சொல்லுவேன்; அதைக்கேளும். தர்மராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர் அவ்விதமாக அந்தவரங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு ஆச்சுமத்தைஅடைந்து தம்முடையவ்ருத்தார்த்தத்தை ப்ராம்மணர்களுக்குத் தெரிவித்தார். யுதிஷ்டிரர் ப்ராம்மணர்களுக்கு அந்தவ்ருத்தாரதமனைத்தையும் தெரிவித்து (ம்ருகத்தினால்அபஹரிக்கப்பட்ட) அரணிக்ளுடன் பாத்திரத்தை அந்தப்ராம்மணனுக்குக் கொடுத்தார். பாரதரே! பிறகு உறுதியானவரத்தையுடையவரும் குந்திபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரமஹாராஜர் தம்பிமார்களையெல்லாம்அழைத்து, “(ஸீஹாதார்களே!) நாம் (துர்யோதனன்முதலானவர்களால்) கபடத்தினால் ராஜ்யத்தை அபஹரிக்கப்பட்டோம்; பெரும்பாலும் தரித்திரர்களாகச்செய்யப்பட்டுப் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் தேசத்தைவிட்டு வெளியில் ஓட்டவும் பட்டோம்; பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் கானகத்தில்வசித்ததுபோலவே பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம் மறைந்து அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்ய்வோம்” என்றுகூறினர். தர்மராஜரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டவர்களும் ஸத்யமான பராக்ரமமுள்ளவர்களும் பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம் மறைந்து அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்யப்போகின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களும் வ்ரதமுடையவர்களும்பாண்டவர்கள், கற்றறிந்தவர்களும்¹ ஸ்நாதகர்களும் கடுமையானவ்ரதமுள்ளவர்களும் வனவாஸஸமயத்தில்ஸஹாயர்களாக அங்கிருந்தவர்களுமானப்ராம்மணர்களையும் வனவாஸகாலத்தில் தங்களிடம்பற்றுதலுள்ளவர்களாக வாஸஞ்செய்த தபஸ்விகளையும்நோக்கி அருகில்உட்கார்ந்து இருகைகளையும்குவித்துக்கொண்டு அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதில் அவர்களை அனுமதிக்கொடுக்கும்படிசெய்யவேண்டி மனக்கிளர்ச்சியுடன்² வசனிக்கலாநார்கள். “ப்ராம்மணோத்தமர்களே! நாங்கள் த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்களால் கபடத்தினால் கவரப்பட்டராஜ்யத்தையுடையவர்களும் பலவிதத்தாலும் தரித்திரர்களாகச்செய்யப்பட்டவர்களும் பன்னிரண்டுவர்ஷம் காட்டிலுண்டானவைகளை ஆஹாரமாகக்கொண்டவர்களுமாக உங்களோடுசேர்ந்தே காட்டில்வசித்தோமென்பது உங்களுக்கு முற்றிலும்தெரிந்திருக்கிறது.

¹ குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதாத்யயனத்தையும் ப்ராஜாபத்யமுதலிய வ்ரதத்தையும் சாஸ்த்ரமுறைப்படிமுடித்து ஸ்நானம்செய்தவர்கள். இவர்கள், வ்ரதத்தைஅனுஷ்டியாமல் வித்யையையாத்ரம் அப்யவித்தவர் வித்யாஸநாதகரென்றும், வித்யையையாப்யவியாமல் வ்ரதத்தைமாத்ரமுடித்தவர் வ்ரதஸநாதகரென்றும், வித்யையையும்அப்யவித்து வ்ரதத்தையுமுடித்தவர் உபயஸநாதகரென்றும் சூவகையாவர்.

மிச்சமான இந்தப்பதின்மூன்றாவதுவரலுமானது அஜ்ஞாதவாஸஸையம்; ஆதலால், நாங்கள் மறைந்துவளிக்கப்போகின்றோம். அதற்கு நீங்கள் அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும். தகுந்தசாரர்களையுடையவர்களும் ஸ்வஜனங்களுடைய பொருள்களைக்கவரவதில் முயற்சியுள்ளவர்களும் எங்களிடத்தில் மிக்கஹவரமுள்ளவர்களுமான துஷ்டமனத்தையுடைய துர்போதனனும் சகுனியும் கர்ணனும் அறிவார்களானால் தீங்கைவிளைவிப்பார்கள். துராத்மாக்களான அவர்கள்விஷயத்தில் எவன்தான் விசுவாஸத்தைஅடைவான். நாங்கள் எங்களுடைய ராஜ்யத்தில் நிலைபெற்று பராமணர்களோடுசேர்ந்து எல்லாதேசங்களிலும் ஆட்சிசெய்வோமென்பது திரும்பவும் எங்களுக்குக் கிடைக்குமா?" என்றார்கள். சுத்தரும் தர்மராஜனுடையபுத்தரும் ராஜாவுமாயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுமொழிந்து துககத்தினாலும் சோகத்தினாலும் பிடிக்கப்பட்டவராகவும் பாஷ்பத்தினால் தடுமாறுகின்றகுரலுள்ளவராகவும் அப்பொழுது மூர்ச்சைஅடைந்தார். பிறகு, அந்தயுதிஷ்டிரரைத் தம்பிமார்களோடுசேர்ந்து பராமணர்களனைவர்களும் தேயுதலடையச்செய்தார்கள். அப்பொழுது ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் மூர்ச்சைதெளிந்து துக்கத்தாலும் மோஹத்தாலும் பிடிக்கப்பட்டுப் பாஷ்பத்தினால் தழுதழுத்தகுரலுள்ளவராகித் தார்மிகர்களுள் உத்தமரான தெளம்யரைப் பார்த்தார். பிறகு அந்தத்தெளம்யர் பராமணர்களுடன் அப்பொழுது ராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரரையும் அவருடைய தம்பிமார்களையும் ஸமாதானஞ்செய்து அரசரைநோக்கிச் சிறந்தபொருளுள்ள வாக்யத்தை உரைக்கலானார்.

“ராஜரே! நீர் கற்றறிந்தவர்; மனத்தைஅடக்கினவர்; ஸத்யஸந்தர்; யீம்பொறிகளையும்வென்றவர். இப்படிப்பட்டதீரர்கள் ஒரு வித்மானஆபத்திலும் மதிமயக்கங்கொள்ளார்கள். பகைவர்களைவெல்வதன்பொருட்டு அந்தஅந்தஸமயங்களில் மறைந்திருக்கின்றவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அனேகதேவர்களாலும் ஆங்காங்கு ஆபத்துகள் அடையப்பட்டிருக்கின்றன. திதியினுடையபுத்தர்களால் ராஜ்யமானது கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டபொழுது தேவராஜன் மிகவும்துக்கித்து, பரம்மதேவரை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக பரம்மணவேஷந்தரித்து நிஷததேசத்தைஅடைந்து கிரிப்ராஸ்தமென்னும் பட்டணத்தில் மறைந்துவாஸஞ்செய்து பகைவர்களுடையபலத்தைஅழிப்பதற்குரிய கார்யத்தைச்செய்தான். ராஜரே! இந்தான் பரம்மதேவருடையஅனுக்ரஹத்தினால் மஹாபலசாலிகளும் பகைவர்களுமான திதியினுடையபுத்தர்களைப் பலத்தினால்ஜயித்து உலகங்களை

மதுபடியும் பாதுகாத்தான். விஷ்ணுவானவர் தைத்யர்களைக் கர்ப்பத்திலவதஞ்செய்வதென்பொருட்டுத் திதியினிடத்தில் வலிக்கவேண்டி அப்பொழுது அச்மகிரியை அடைந்து ஒருவராலும் அறியப்படாமல் நெடுங்காலம் வாஸஞ்செய்தார். அவர் தம்மிடம்விட்டு வேறடம்சென்று வாமனரூபத்தால்மறைந்து ப்ரம்மசாரியாகிப் பலியினிடமிருந்து ராஜ்யத்தை ¹விசுரமங்களால் அபஹரித்தாரென்பது உம்மால்கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா! துடையிலம்மைத்துவாஸஞ்செய்யும் ப்ரம்மரிஷியான ஒளர்வரால் அப்பொழுது உலகங்களில்செய்யப்பட்டகார்ப்பத்தையும் முழுவதும் நீர்கேட்டிருக்கிறீர். எல்லா இடங்களிலும் மறைந்திருக்கின்றவராயிருந்தாலும் விஷ்ணுவினால் வருந்தனை அழிக்கும்விஷயத்தில் இந்தரனுடையவஜ்ராயுதத்தின்பரவேசித்துச் செய்யப்பட்டகார்ப்பத்தையும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். அக்னி ஜலத்தில் துழைந்து மறைந்துவளித்ததையும் தேவர்கள்விஷயத்தில் செய்தகார்ப்பத்தையும் நீர் கேட்டிருக்கிறீர். ஐயா! பூமியில் அனேக வர்ஷகாலம் மறைந்துவளிக்கின்றவனும் உத்தமமான தேஜஸையுடையவனுமான ஸூரியனால் எவ்வாறு சந்திக்கின்றவரும் எரிக்கப்பட்டார்களென்பதும் உம்மால்கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்மண்ணுலகத்தில் தசாதருடைய அரண்மனையில் (மானிடவேஷத்தினால்) மறைந்துவளித்தவரும் யுத்தத்தில்பயங்கரமானசெய்கையுடையவருமான விஷ்ணுவினால் ராவணன்கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு இந்தமஹாத்மாக்கள் அவ்வவ்விடங்களில் மறைந்தவர்களாயிருந்துகொண்டு பகைவர்களுள் தலைவர்களை வென்றார்கள். அப்படியே நீரும் வெல்லப்போகிறீர்” என்றார்.

தர்மங்களை அறிந்தவரான அந்தயுதிஷ்டிரர் தெளம்யரால் இவ்வாறானவாக்பங்களால் மனக்களிப்பை அடையும்படிசெய்விக்கப்பெற்று, மதுபடியும் சார்தமானபுத்தியையடைந்து அசைவற்றிருந்தார். பிறகு பலசாலிகளுள் சிறந்தவனும் பெரியபகைகளை யுடையவனும் மிக்க பலமுள்ளவனுமான பீமஸேனன், ராஜாவான யுதிஷ்டிரரை வாக்கினால் மிகவும்ஸந்தோஷிக்கச் செய்து, “மஹாராஜரே! பாரும்; காண்டவத்தைவிலலாகவுடைய உம்முடையஸஹோதானால் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் ப்ரதானமாகக்கொண்டிருக்கின்றபுத்தியினால் ஒரு விதமான ஸாஹஸமும்செய்யப்படவில்லை. அந்தத்தூர்யோதனன் முதலானவர்களை நாசஞ்செய்வதில்சக்தியுள்ளவர்களும் பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவர்களும் பயங்கரமானவன்மையுள்ளவர்களுமான நகு

லனும் ஸஹதேவனும் என்னால் எப்போதும் தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். நீர் எங்களை எந்தவழியில் சேர்ப்பிக்கிறீரோ அந்தவழியை விட்டு நாங்கள் விலகமாட்டோம்; ஆதலால், நீர் எல்லாவற்றையும் கட்டளையிடும். விரைவாகப் பகைவர்களை ஜயிப்போம்” என்று கூறினான். இவ்வாறு பீமஸேனனால் சொல்லப்பட்ட தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் கற்றறிந்தவர்களோடும் கடுமையான வாதமுள்ள தபஸ்விகளோடும் ஸுகமாகவீற்றிருந்தார். மிகக்கற்றறிந்தவரும் வாதத்தையுடைய வருமான யுதிஷ்டிரராஜர், அஞ்சவிசெய்துகொண்டு அந்தவனவாஸத்தில் தங்களித்ததில்பற்றுதலுடனிருந்த சிஷ்டர்களான தபஸ்விகளை அந்த அஜ்ஞாதவாஸவிஷயத்தில் அனுமதி கொடுக்கச் செய்வதற்காகச் சொல்லத்தொடங்கினார். நாங்கள் அனைவர்களும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களால் ஆலோசனை செய்து ராஜ்யம்கவரப்பட்டும் பெரும்பாலும் தரித்ரர்களாகச் செய்யப்பட்டும் அப்படியே பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் கஷ்டத்துடன் வனத்தில்வனித்தோமென்பது உங்களுக்குத்தெரிந்திருக்கிறது. மிகுதியிருக்கின்ற பதின்மூன்றுவதுவர்ஷமானது அஜ்ஞாதவாஸகாலம். ஆதலால், ஓரிடத்தில் மறைவாகவனிக்கப்போகிறோம். அதற்கு நீங்கள் அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்றனர். இவ்வாறு தர்மராஜர் சொல்ல, ப்ராம்மணர்கள் உத்தமமான ஆசிர்வாதங்களைச் செய்து பரதகுலத்தில் பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களிடத்தினின்று விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் வீடுகளை நோக்கிச் சென்றார்கள். வேதங்களை அறிந்தீவர்களும் ச்ரேஷ்டர்களுமான எல்லாஸந்யாஸிகளும் மஹரிஷிகளும் அப்பொழுது முறைப்படி ஆசிர்வாதங்களைச் செய்து மீண்டும் அவர்களைப் பார்ப்பதில் விருப்பத்துடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சேர்ந்தார்கள். அந்தவேலைக்காரர்களும் தூதர்களும் சிற்பிகளும் பரிசாரகர்களும் (பாண்டவர்களிடத்தினின்று) முறைப்படி விடைபெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் (அவர்களைப்) பார்ப்பதில் விருப்பத்துடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். பாரதே! கற்றறிந்தவர்களும் வீரர்களுமான அந்த ஐந்து பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியை அழைத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து தெளம்பருடன் சென்றார்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களும் தனித்தனியாய்ச் சாஸ்த்ரங்களை விசேஷித்தறிந்தவர்களும் மந்த்ராலோசனையில் ஸமர்த்தர்களும் ஸந்திக்ரஹங்களுடைய உண்மையை அறிந்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை வர்களும் மறுதினத்தில் அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்யும் முயற்சியுடன் அந்த இடத்தினின்று நல்லசகுனத்துடன் ஒருக்ரோச தூரம் சென்று மந்த்ராலோசனையின்பொருட்டி உட்கார்ந்தார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

பாண்டுவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், தம்பிகளுடன்கூலோசித்து விராடநகரத்திலவஸிக்க நிச்சயித்ததும், தாம் ஸந்யாஸிவேஷம்பூண்டு விராடனுடைய ஸபைத்தலைவராககுருப்பதைக்கூறியதும்.)

வனவாஸததைநிறைவேற்றினவர்களும் ஸத்யஸந்தர்களும் மனோதையமுள்ளவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் .தௌமயருடன் மறுபடியும் மந்தராடீலோசனைசெய்யலானார்கள். பிறகு, தர்மராஜரும் குந்திபுத்ரரும் குருகுலத்திலெதித்தவருமான யுதிஷ்டிரர், ஸதேஹாதார்களையும் த்ரௌபதியையும் தௌமயரையும் பார்த்து, “குந்திபுத்ர! அர்ஜுன! நாம் இந்தப்பன்னிரண்டுவர்ஷகாலமாக ராஜ்யத்தினின்றும் தூரத்தப்பட்டோம். ப்ரயாஸமிருப்பதனால் வஸிப்பதற்கு மிகவும் அலாத்யமான இந்தப்பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம்வந்து விட்டது. இனிவஸிக்கத்தகுந்தஇடத்தை நன்றாககூலோசிப்பாயாக. அர்ஜுன! வந்திருக்கின்றஇந்தப்பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம், நாமனைவரும் த்ரௌபதியுடன் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களால் அறியப்படாதவர்களாக எங்குவாஸஞ்செய்வோம்?” என்றுவினவ, அர்ஜுனன், “மஹாராஜரே! பரதச்ரேஷ்டரே! அந்தத்தர்மதேவதையினால் அளிக்கப்பட்டவரத்தினாலேயே நாம் மனிதர்களால் அறியப்படாமல் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறோம். வாஸஞ்செய்வதற்கு மமணியமானவைகளும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளும் நான் எடுத்துச்சொல்லப்போகின்றவைகளுமான சிலதேசங்களுள் ஒன்றை நீர் விருமபும். குருதேசங்களுக்கு நாலுபக்கங்களிலும் மனத்துக்கினிமையானபலவகைப்பட்டபாஞ்சாலநாடுகளும் மத்ஸ்யதேசங்களும் ஸால்வம், வைதேஹம், பாஹ்லிகம், தசார்ணம், குரஸேனம், கலிங்கம், மாகதம் என்கிற நாடுகளுமிருக்கின்றன. சத்ருக்களை அழிப்பவரே! விராடநகரமும் அழகுள்ளதும் ஜனங்களால் நாலுபக்கங்களிலும் சூழப்பட்டதும் ஸுபிஷ்டமுள்ளதும் ஐசுவரியத்தினால் பெருத்ததுமாயிருப்பதாகக் கேட்கிறோம். அரசரே! மற்றும் அனேகமான பற்பலதேசங்களும் கேட்கப்படுகின்றன. எந்தத் தேசத்தில் உமக்கு விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கு நாம் செல்வோம். மஹாராஜரே! இவைகளுள் எந்தத்தேசத்தில் நீர் வஸிக்கப்போகிறீர்? ராஜ்யத்தினின்றும் தவீறிவிட்டோமென்று ஒரிடத்திலும் உம்முடைய மனமானது துக்கத்திற்கு உட்பட்டதாகச் செய்யத்தக்கதன்று” என்

றான். யுதிஷ்டிரர், “மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! மஹிமைபொருந்திய வரும் ப்ரபுவும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஈசுவரருமான அந்தத்தர்ம தேவதைசொன்னது அவ்விதமேயாகும். அது வேறுவிதமாகாது. நாமனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து நன்குஆலோசித்து, வஸிப்பதின்பொருட்டு ரமணீயமானதும் மங்களகரமானதும் ஸுகமானதும் ஓரிடத்தினின்றும் பயமில்லாததுமான* ஒருஸ்தானத்தை அவச்யம்பார்ப்போம். மத்ஸ்யதேசாதிபதியானவிராடன் மிகுந்தபலமுடையவன்; மேலும் பாண்டவர்களானநம்மிடத்தில் அதிகப்பற்றுதலுள்ளவன்; தர்மசீலன்; நன்கொடையுடையவன்; வயதுசென்றவன்; ஸாதுக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவன்; குணங்களையுடையவன்; உலகத்தின்ப்ரஸித்திபெற்றவன்; உறுதியானபக்தியுடையவன்; இந்த்ரியங்களைஜயித்தவன். பார்த்த! தோஷமற்றவனே! அந்தமத்ஸ்யதேசத்தில் விராடராஜனுடையஅருகில் வாஸஞ்செய்வது எனக்கு ப்ரியமாயிருக்கின்றது. ஐயனே! உனக்கும் ப்ரியமிருந்தால் விராடநகரத்தில் இந்தப்பன்னிரண்டுமாஸங்களும் அவனுக்கு வேலைகளைச்செய்து கொண்டு வஸிப்போம். குருநந்தன! அவனுடைய எந்தஎந்தக்கார்யத்தைச்செய்வதற்கு நாம்சக்தியுள்ளவர்களாவோமோ, எவன்எவன் எந்தஎந்தக்கார்யத்தைச்செய்யமுடியுமோ அவனவன் அந்தஅந்தக்கார்யத்தைச்சொல்லவேண்டும்” என்றுசொல்ல, அர்ஜுனன் “வேந்தரே! அந்தவிராடனுடையராஜ்யத்தில் எவ்விதமானகார்யத்தை நீர் செய்யுப்போகிறீர்? அரசரே! விராடனுக்கு எந்தக்கார்யத்தைச்செய்துமகிழ்வீர்? நீர் கபடமற்றவேஷம்தரித்தவர்; தர்மத்தில்தலைபெற்றவர்; பொருமையில்லாதவர்; உமக்கு க்ரூரமும் கபடமுமானசெய்கைபொருந்தாது; நீர் ஸத்யமானவாக்கையுடையவர்; யஜ்ஞங்களை அனுஷ்டித்தவர்; பேராசையாலும் கோபுத்தாலும் விடுபட்டவர்; மெல்லியதன்மையுடையவர்; பெருங்கொடையுடையவர்; அகார்யத்தில் வெட்கமுடையவர்; தர்மத்தையே ப்ரதானமாகக்கொண்டவர்; உண்மையானபராக்க்ரமமுடையவர். அரசரே! தவத்தினால்வாட்டமுற்றிருக்கின்றநீர் அந்தவிராடனிடத்தில் எவ்வாறு கார்யத்தைச் செய்யப்போகிறீர்? ராஜரே! கெட்டகார்யத்தில் புத்தியைச்செலுத்தினவனுக்குத்தக்கத்தான துக்கமானது உமக்குச்சிறிதும் தகாது. அப்படிப்பட்டநீர் கோரமான இந்தஆபத்தைஅடைந்து எவ்வாறு தாண்டப்போகிறீர்” என்றுகூறினான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொல்ல, யுதிஷ்டிரர், “குருநந்தன! நான் செய்யப்போகிறகார்யத்தை நீகேள். மத்ஸ்யதேசவாஸிகளானஜனங்களை ஆனந்தப்படுத்துகின்ற

வனும் ராஜாவுமானவிராடனை அடைந்து அவனுக்கு ஸபைத்தலைவனானேன்பது என்னுடையஎண்ணம். அச்சுவித்யையைஅறிந்தவனும் நன்றாகச்சூதாடுகிறவனுமானநான் கங்கன்என்றபெயரைச்சொல்லிக்கொண்டு வைபீர்யம் தங்கம் தந்தம் ஸ்படிகம் வெள்ளி இவைகளால்செய்யப்பட்டவைகளும் கறுப்புநிறமுள்ளவைகளும் சிவப்புநிறமுள்ளவைகளும் மனத்துக்குஇன்பத்தைஉண்டுபண்ணத்தக்கவைகளும் மங்களகரங்களும் அரசன் பசு இவர்களுடையஅடையாளங்களுடன்கூடியவைகளும் பார்க்கஅழகானவைகளும் நல்லகார்தியுள்ளவைகளுமான ¹சாரிகைகளைவைத்துப் ²பாச்சிகைகளைஉருட்டப்போகிறேன். அப்பா! சிவப்புநிறமுள்ளவைகளும் மரகதத்தினால்செய்யப்பட்டவைகளும் அழகியவைகளும் ஸபைக்குஆனந்தத்தைஉண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் ஸமர்த்தர்களால் நன்றாகச்செய்யப்பட்டவைகளுமானகாய்கள் எனக்குப் பொருள்களாயிருக்கின்றன. மனிதர்கள் இவைகளைக் கையினால்தொட்டாலும் மிக்கமனக்களிப்பை அடைவார்கள். அந்தக்காய்களை நான் ஸமமானதும் ரமணியமானதும் புழுதியில்லாததுமானஇடத்தில் உருட்டி இஷ்டப்படி சூதாடுவேன். அஃது எனக்கு விளையாட்டாயிருக்கும். ஜ்யோதிஷத்திலும் பக்ஷிசகுனங்களை அறிவதிலும் நிமித்தத்தைஅறிவதிலும் ஸாமர்த்தியத்தோடு பாச்சிகையாடுவதிலும் என்னால் அத்தியயனஞ்செய்யப்பட்டதும் ப்ரம்மஸ்வரூபத்தைநிரூபணஞ்செய்கின்றதுமான வேதத்திலும் எல்லாவேதாங்கங்களிலும் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களிலும் நீதிராஸ்த்ரங்களிலும் கரைகண்டவனுநான், கங்கன் என்கிறபெயருள்ளஸர்யாஸியாகி விராடனுடையஸபாத்தியக்ஷைகைஇருந்துகொண்டு, (விராடனால்) கேட்கப்படுவேனானால் அவனுக்கு மிக்கப்ரியமானவார்த்தையைச்சொல்வேன். அவன் என்னைக் கேட்டால், அவனைநோக்கி, 'நான் முன்பு யுதிஷ்டிரருக்குப் ப்ராணனுக்கொப்பான தோழனுயிருந்தேன்' என்றுசொல்வேன். விராடநகரத்தில் இவ்வாறு நான் எப்பொழுதும் மறைந்திருந்துகொண்டு ஜாக்ரதையுடன்வாஸஞ்செய்வேன். நான் எவ்விதம்ஸஞ்சரிப்பேனென்பது இவ்விதம்ப்ரதிஜ்ஞஞ்செய்யப்பட்டது" என்றுகூறினர்.

முன்னுரை
பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும்அர்ஜுனனும் விராடநகரத்தில்தாம்
வஸிக்கீதும்வித்தைக்கூறியது.)

இவ்வாறு *தர்மநந்தனர் தம்மைக்குறித்துச்சொல்லிப் பெரு
மூச்சுவிட்டு, வெப்பமுள்ளதும் மனவருத்தத்தினால் உண்டான துமான
கண்ணீரைச் சொரிந்து, பீமஸேனைப்பார்த்து, “பீமஸேன! மத்ஸ்ய
ராஜனுடைய தேசத்தில் எவ்விதமான கார்யத்தை நீ செய்வாய்? அந்தக்
*கந்தமாதன பர்வதத்தில் க்ரோதவசர்க்களையும் யக்ஷர்க்களையும் கோபத்
தினால் மிகவும் சிவந்த கண்களையுடைய ராக்ஷஸர்களையும் நீ வல்லமையி
னால்கொண்டு பாஞ்சாலகன்னிகைக்கு அநேகம் தாமரைப்பூக்களைக்
கொண்டிவந்து கொடுத்தாய். குந்திபுத்ர! பகைவர்களை அடக்கு
பவனே! ராக்ஷஸராஜனும் பயங்கரனும் மனிதர்களைப் பகழிப்பவனு
மான பகாஸுரனை ப்ராம்மணருக்காகக் கொன்றாய். அந்த வகைக்காரகரி
யானது உன்னால் அபயங்கொடுக்கப்பட்டுக் க்ஷேமமுள்ளதாகச் செய்யப்
பட்டது. மிக்கபுஜபலமுள்ளவனே! மஹாவிர்யமுள்ளவனான ஹிடிம்
பனையும்¹ கிர்மீரனென்கிற ராக்ஷஸனையும் கொண்டு உன்னால் காடானது
பகைவற்றதாகச் செய்யப்பட்டது. ஆபத்தையடைந்தவனும் அழ
கான சிரிப்புள்ளவளுமான² த்ரௌபதியும் நாங்களுமும் ஜடாஸுரனைக்
கொன்று விடுவிக்கப்பட்டோம். ஐயனே! வ்ருகோதா! விர்யத்தினால்
நிறைந்தவனும் அதிககோபமுள்ளவனும் சிறந்தபலமுடையவனு
மான நீ மிக்கதுர்ப்பலனான அந்த விராடனுடைய நகரத்தில் மத்ஸ்ய
ராஜனிடத்தில் எவ்விதமான கார்யத்தைச் செய்துகொண்டு வஸிக்கப்
போகிறாய்?” என்று வினவ, பீமன், “மனிதர்களுக்கிபதியே!
நான்² வல்லனென்னும் பெயருடன்³ ஸூரபகாரனென்னும் சமையற்கார
னாக ராஜாவான விராடனை அடைவேன்; இதைத்தான் விரும்புகிறேன்.
நான் மடைப்பள்ளிவேலையில் ஸமர்த்தனாயிருக்கிறேன். பற்பலவித
மானரஸங்களையும் அவ்வாறே ருசியும் மதுரமுமான பருப்புகளையும்
செய்வேன். நான் இந்த விராடனுக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண்ணிக்
கொண்டு நல்லதேர்ச்சியுள்ளவர்களால் எவ்விதமான வ்யஞ்சனங்கள்
முன் செய்யப்பட்டனவோ அவைகளையும் கீழ்ப்படுத்திவேன். நான்

¹ கிம்மீரனென்றும் பாடம்.

² வல்லவென்றும் பாடம்.

³ பருப்புமுதலியவைகளைச் சமைப்பவன்.

அந்தவிராடனால் முன் புஜிக்கப்படாதவைகளும் ரஸங்களுடனும் குணங்களுடனும் கூடியவைகளுமான அன்னபானாதிகளைச் செய்வேன். ருசியுள்ளவ்யஞ்சனத்தைப்புஜித்து மதஸ்யராஜன் ப்ரீதியுடையவனாவான். பிளக்கப்பட்டிருக்கின்றமரங்களை நான் தூறுதூறுகத்தொண்டு வருவேன். அரசன் என்னுடையசெய்கைகளைக்கண்டு என்னை அலக்ஷியஞ்செய்யமாட்டான். நான், யுத்தங்களில்ஜயிக்கப்பட்டாதவர்களும் பலவாறு தங்கள்பிரதாபத்தைவெளியிட்டவர்களும் பலத்தில் அரசனுக்கு நம்பிக்கையையுண்டுபண்ணினவர்களும் 'ரங்கஸ்தலத்தை அண்டிப் பிழைக்கின்றவர்களும் பகைவர்களுக்குப்பயத்தையுண்டுபண்ணுகின்றவர்களுமான அவ்வரசனுடைய பெரியமல்லர்களனைவரையும் அடித்து அரசனுக்கு ப்ரீதியையுண்டுபண்ணுவேன். அவர்களோடுயுத்தம்பண்ணுகின்றநான் அவர்களை யமலோகத்துக்கு அனுப்பப்போகிறதில்லை. அந்தமல்லர்கள் துன்பத்தையடைந்தவர்களாக ஜீவித்திருக்கும்படி அவர்களைத் துன்பஞ்செய்யப்போகிறேன். எருதோ எருமைக்கடாவோ அறுபதுவருஷம்சென்றயானையோ ஸிம்மமோ புலியோ (எதுவானாலும்) ஸம்சயமில்லாமல் என்னால் பிடிக்கத்தக்கதாகும். மற்றவர்களால் பிடிக்கமுடியாதவைகளும் ஸர்ப்பங்களுடையவிஷத்துக்கொப்பானவைகளுமான அவைகளெல்லாவற்றையும் மதஸ்யராஜன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நான் பலாத்காரமாய்ப்பிடிப்பேன். விராடனுடைய மடைப்பள்ளியில் சமையற்காரர்களாகவும் மாம்ஸங்களைப்பாகஞ்செய்கின்றவர்களாகவும் ஏவப்பட்டிருக்கிறமனிதர்களையும் என்னுடையசெய்கையினால் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். நான் யுதிஷ்டிரிடத்தில் சமையற்காரனும் மதங்கொண்டபெரியகாளைகளைப்பிடித்து அடக்குகின்றவனும் பருப்பு பசுணமுதலானவைகளைச் செய்கின்றவனும் மல்லயுத்தஞ் செய்கின்றவனுமாக இருந்தேனென்று ஜனங்களுக்குச்சொல்வேன். ராஜரே! என்னை நானே காப்பாற்றிக்கொண்டு ஸஞ்சரிப்பேன். விராடநகரத்தில் விராடராஜனுக்கருகில் நான் எவ்விதம்மறைந்துவளிக்கப்போகிறேனென்பது என்னுள்ளிவ்விதம் ப்ரதிஜ்ஞஞ்செய்யப்பட்டது” என்று கூறினான்.

யுதிஷ்டிரர், “அக்நியானவன் ப்ராம்மணவேஷத்தால் மறைந்து ‘அர்ஜுன! அதிகஆஹாரத்தைவிரும்புகின்றவனும் ப்ராம்மணனுமாயிருக்கின்றஎன்னைக் காண்டவனத்தில்விட்டுவிடு’ என்று உணவுக்காக வேண்டினான். தர்மபுத்தியுடையவனும் பெரும்புகழுள்ள

1 மல்லயுத்தம்செய்வதற்குத்தகுதியான ஒருவிதஸமதரை.

வனுமான அர்ஜுனன் ப்ராம்மணரூபமுள்ள அந்த அக்ரிபகவானுக்குப் ப்ரதிஜ்ஞஞ்செய்து ஒருரத்தத்தினாலேயே இந்த்ரணீஜயித்து ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று அந்தக்கார்யத்தை நிறைவேற்றினான். தேவர்களையும் மனிதர்களையும் வர்களையும் ஒருதேராளியாகவே வென்றவனும் பயங்கரமான வில்லையுடையவனும் வெண்மையான குதிரையுடையவனுமான பாண்டவன் என்னசெய்யப்போகிறான்? வ்ருகோதர! ஸர்ப்பத்துக்கொப்பான ஸ்பர்சத்துடன் கூடின இந்த அர்ஜுனன், 'ஸர்ப்பங்களுள் வாஸுகிபோலவும் பாம்புகளுள் கண்ணில் விஷமுள்ள பாம்புபோலவும் தேஜஸ்விகளுள் அக்ரிபோலவும் நதிகளுக்கு ஸமுத்ரம்போலவும் மலைகளுள் இம்மயம்போலவும் தேவர்களுள் மஹேந்த்ரன்போலவும் அஸுரர்களுள் ப்லிபோலவும் சிறந்த யானைகளுள் ஸுப்ரதிகம் என்கிற திக்கஜம்போலவும் துகத்தடியை வலிச்சின்றவைகளுள் குதிரைபோலவும் யக்ஷர்களுள் குபேரன்போலவும் ம்ருகங்களுள் ஸிம்மம்போலவும் ராக்ஷஸர்களுள் ராவணன்போலவும் தைத்யர்களுள் சம்பரன்போலவும் ருத்ரர்களுள் காபரலிபோலவும் பலமுள்ளவர்களுள் விஷ்ணுபோலவும் ஸர்ப்பங்களுள் ரோஷமும் பொறுமையுமுள்ள தக்ஷகன்போலவும் பறவைகளுள் வாயுவைப்போல் வேகத்தாலும் பலத்தாலும் நடுங்கச்செய்கின்ற கருடன் போலவும் தபிக் கச்செய்கிறவர்களுள் ஸூர்யன்போலவும் மனிதர்களுள் ப்ராம்மணன்போலவும் மடுக்களுள் பாதாளம்போலவும் கர்ஜிக்கின்றவைகளுள் மேகம்போலவும் ஆயுதங்களுள் உத்தமமானவஜ்ரம்போலவும் பசுக்களுள் திமிலுடன் கூடிய சிறந்த காளைபோலவும் நாகங்களுள் ந்ருத்ராஷ்ட்ரன்போலவும் யானைகளுள் ஐராவதம்போலவும் ப்ரியமுள்ளவஸ்துக்களுள் சிறந்த புத்ரன்போலவும் ஸுஹ்ருத்துக்களுள் உத்தமியான மனைவி போலவும் மலைகளுள் ச்ரேஷ்டமான மேருகிரிபோலவும் தேவர்களுள் மதுஸூதனர்போலவும் க்ரஹங்களுள் உத்தமமான சந்த்ரன்போலவும் தடாகங்களுள் மாநஸஸர்ப்போலவும் சிறந்தவனாயிருக்கிறான். இவைகள் தத்தம் ஜாதிகளில் சிறந்திருப்பன போலவே யெளவனமுள்ளவனான குடாகேசன் எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவன். பாரத! அப்படிப்பட்ட இந்த அர்ஜுனன், இந்த்ரணீயும் வாஸுதேவரையும் காட்டிலும் சிறந்தவன். ப்ரம்மசாரியும் வ்ரதத்தில்பற்றுள்ளவனும் சஸ்த்ரதாரிகளையெவர்களுள்ளும் உத்தமனும் அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவனும் எல்லாமறிந்தவனும் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவ

1 பரம்பின்வகைகள்

2 ஆலஸ்யமற்றவன் அல்லது சுருட்டையான கேசமுடையவன்.

னும் பேசுகிறவர்களுள் சிறந்தவனுமான இந்த அர்ஜுனன் இந்தர்
னுடைய அரண்மனையில் ஐந்துவர்ஷகாலம் வாஸஞ்செய்து வேகமுள்
ளதும் ஸுக்ஷ்மமும் விசித்ரமும் சாச்வதமுமான அஸ்தரத்தைப் பெற்
றுத் தேவராஜனிடம் அனுமதிபெற்று த்ருதராவ்ஷ்டபுத்ரர்களுடைய
விநாசத்தின்பொருட்டும் பாண்டவர்களுடைய ஜயத்தின்பொருட்டும்
மீண்டு பூலோகத்துக்கு வந்தான். எவனைப் பன்னிரண்டாவது ருத்ரா
ரென்றும் பதினாழ்வருவது ஸூர்யனென்றும் ஒன்பதாவது வஸு
வென்றும் எட்டாவது குலாசலமென்றும் எண்ணு கிறேனோ, எவனு
டைய இடக்கைவலக்கைகளிரண்டும் நீண்டவையும், ஒரே அளவுள்ள
வையும், நான்கயிறு உரைவதினால் தழும்புபட்டவையும், காளிகளு
டைய முன்கால்கள் போன்றவையும், கையிறை விரலுறை இவைக
ளோடு எப்பொழுதும் சேர்க்கைபெற்றவையும், கஜராஜனுடைய துதிக்
கைக்கொப்பானவையும், பருத்தவையும், பரிகாயதங்கள் போன்றவை
யும், ம்ருதுவானவையும் சிவப்பானவையுமான உள்ளங்கைகளுடன்
கூடியவையும், மந்தளகரமுமாக விளங்குகின்றனவோ, கறுத்த நிறமுடைய
வனும் யௌவனமுள்ளவனும் வளைந்திருக்கின்ற கைகளுடைய
வனும் அழகியதோற்றமுடையவனும் பாண்டிபுத்ரனும் காண்டீவம்
என்கிற வில்லையுடையவனும் வெண்குதிரைகளையுடையவனும் கிரீடத்
தைத்தரித்தவனும் வானரக்கொடியுள்ளவனும் ²பிபத்ஸுவும் பயங்
கரமான வில்லையுடையவனும் குருதிபுத்ரனுமான அந்த அர்ஜுனன்
எந்தரூபத்தை விடுதது எவ்விதகொள்கையுடன் எவ்விதச் செய்கை
யுள்ளவனாகவும் எதைப் பரதானமாகக் கைப்பற்றினவனாகவுமிருந்து கொ
ண்டு எதைச் செய்வான்? விராடனுக்கு எந்தக்காரியத்தைச் செய்து
இனிதுவளிப்பான்?" என்று வினவ, அர்ஜுனன் “பரதச் சேஷ்டரே!
நான்கயிற்றின் உரைதலினாலும் கையிறையினுடைய உரைதலினாலும்
தழும்புபட்டிருக்கிற இந்த இரண்டுகைகளையும் எப்பொழுதுமே சட்
டையினுல் மறைப்பதற்கு நான் விரும்புகிறேன். வேறு விதத்தால் மறை
ப்பதற்கு என்னுல் முடியாது. ஆதலால், கார்யநிமித்தம் இந்த இழி
வான தொழிலை நான் செய்யப்போகிறேன். நான்கயிறு உரைதலால்
உண்டு பண்ணப்பட்ட பெரிதான தழும்பினால் அகடையாளமிடப்பட்ட
புருக்கின்ற என்னுடைய இரண்டு பெரியகைகளையும் வேறு விதத்தி
னுல் மறைப்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. இரண்டு சங்குவளையல்களையும்
தொங்குகின்ற குண்டலங்களையும் அணிந்து, பின்னிவிடப்பட்டிருக்
கிற தலைமயிருடன் ப்ருஹன்னனை என்று பெயருடையவனாயிருப்பேன்.

¹ இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன. ² அவன் பெயர்களுள் ஒன்று.

ஸ்த்ரீகளுக்குரியஸ்வபாவத்தினாலேயே மறுபடியும் மறுபடியும் கதையைப்படித்துக்கொண்டும் ப்ராஜைகளுடையநடக்கையைப் பலவிதமானபரிஹாஸத்துடன் எடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டும் விராடராஜனையும் அந்தப்புரத்தினுள்ள மற்றஜனங்களையும் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். ராஜரே! விராடநகரத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்கு அற்புதமும் அவ்வாறே பற்பலவிதமுமான நர்த்தனத்தையும் கானத்தையும் வாத்யத்தையும் கற்பிப்பேன். ராஜேந்தரரே! ஸ்த்ரீகளுடையதன்மைக்குரியநடக்கையினாலும் நாட்டியம் கானம் கதைஇவைகளைப்பற்றினசெய்கைகளாலும் என்னை நான் கபடத்தினால்மறைத்துக்கொள்ளப்போகிறேன். ‘யுதிஷ்டிரருடையஅரண்மனையில் அவரால்ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவளாகவும் த்ரௌபதியினுடையபரிசாரிகையாகவும் வஸித்துவந்தேன்’ என்றுசொல்லிக்கொள்வேன். ராஜரே! உர்வசியினுடையசாபத்தினால் நான் நபும்ஸகத்தன்மையடைந்திருக்கிறேன். இந்த்ரனுடையஅதுக்ரஹத்தினால் பதின்மூன்றாவது வர்ஷத்துக்குமேல் சாபத்தினின்றுவிடுபடுவேன். நான் எவ்வாறுவஸிப்பேனென்பது இவ்விதம் என்னால் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டது. ராஜேந்தரரே! இப்படிப்பட்ட ¹க்ருத்ரிமமானவேஷத்தால் நளன்போல்மறைந்தவனாகி விராடநகரத்தில் ஸுகமாகவஸிக்கப்போகிறேன்” என்று மறுமொழிகூறினான்.

யுதிஷ்டிரர், “உலகத்தில் கீர்த்தியினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் வாஸுதேவருக்கொப்பானவனும் பாதச்ரேஷ்டனும் வஜ்ரம்போல உறுதியான ப்ருஷ்டியுள்ளவனுமான இந்த்ராஜனான், மஹாமேருமறைக்கப்படுவதுபோல் விராடராஜ்யத்தில் விராடனுடையஅரண்மனையில் மறைந்துவஸித்துக்கொண்டு, ‘நான் நபும்ஸகனென்றுசொல்லப்போகிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது பாதகமன்றோ” என்று கூறினார்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்க்கி.)

— ❦ —

(நகுலனும் ஸ்ரீஹதேவனும் த்ரௌபதியும் தாம்வஸிப்பதைகீழறித்து ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தது.)

புருஷர்களுள்சிறந்தவீரனும் தார்மிகர்களுள்ச்ரேஷ்டனுமான அர்ஜுனன் இவ்வாறு வார்த்தைசொல்லிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் மற்றொருப்ராதாவைப்பார்த்து மறுபடியும்சொ

ல்லானார். “ம்ருதுவானதேஹமுள்ளவனும் சூரனும் பார்க்கத்தகுந்தவனும் ஸுகானுபவத்துக்கேற்றவனும் துக்கத்தை அனுபவிப்பதற்குத்தகாதவனும் பாலனும் எப்பொழுதும் லாலனஞ்செய்யப்பட்டவனுமான இந்தநகுலன் எவ்விதமானதொழிலையும் எவ்விதமானஒழுக்கத்தையுமுடையவனாகஇருக்கப்போகிறானே? துன்பமுற்றவனும் அனாதியுள்ளவனுமான அபபடிப்பட்டஇந்தநகுலன் இந்தஸமயத்தில் எந்தவேலையைச்செய்யவிரும்புவானே? அப்பா! நகுலா! விராடராஜனுடையராஜ்யத்தில் நீ எந்தக்கார்யத்தைச்செய்துகொண்டு வளிக்கப்போகிறாய்? அந்தக்கார்யத்தை எனக்குச்சொல்வாயாக” என்றார்.

நகுலன், “குருராஜரே! நான் தாமக்கரந்தியென்கிறபெயருடன் விராடனுடையகுதிரைகளுக்குத் தலைவனாவேனென்பது என்னைணம். இந்தச்செய்கை எனக்கு மிக்கவிருப்பமானது. (குதிரைகட்டுகிற) கயிற்றுவேலையில் ஸமர்த்தனும் தாமக்கரந்தி என்றபெயரால் அறியப்பட்டவனுமானஎன்னை ஜனங்கள் இப்புவிமீயில் ஓரிடத்திலும் ஒரு பொழுதும் அவமதிக்கமாட்டார்கள். குதிரைகளைப்பழக்குவதிலும் அவ்வாறே அவைகளுக்குவைத்யம்செய்வதிலும் நான் ஸமர்த்தனாயிருக்கிறேன். உமக்கு எவ்வாறு குதிரைகள் ப்ரியமுள்ளவைகளோ அவ்வாறே எனக்கும் எப்பொழுதும் ப்ரியமுள்ளவைகள். குதிரைக்குட்டிகளும் அவ்வாறே பெண்குதிரைகளும் என்னை அவமதிக்கமாட்டா. என்னை அடைந்திருக்கின்ற குதிரைகள், அவைகளின்முதுகில் ஏறுவதிலும் தேரில்கட்டுவதிலும் துஷ்டத்தனமுள்ளவைகளாகமாட்டா. ஐயா! விராடநகரத்தில் என்னைப்பார்க்கிறஜனங்களுக்கு, ‘நான் முன்பு பாண்டுகுமாரரால் குதிரைகள்விஷயங்களில் அதிகாரம்கொடுக்கப்பெற்றிருந்தேன்’ என்று இவ்விதமாகச்சொல்லிக்கொண்டு ஸுகமாகஸஞ்சரிப்பேன். ராஜரே! இவ்வாறு அந்தவிராடனுடையநகரத்தில் மறைந்துஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். எவ்விதமாக நான்வளிப்பேனென்பது உங்களிடத்தில் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டது” என்று மறுமொழிகூறினான்.

நகுலன் இவ்வாறுசொல்லியதைக்கேட்ட தர்மராஜர், “இந்தஸஹதேவன் புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்குஒப்பானவனும் நீதியில்சகானுக்குஸமானனும் பற்பலமந்தராலோசனைகளில் ஸமர்த்தனும் வழியைவிட்டுவிடாத நற்செய்கைகளில்நிலைபெற்றவனும் நன்றாகப்பழக்கப்பட்டவனும் நல்வழியில்நிற்பவனுமாகி ராஜதந்தரத்தை அறிந்திருக்கிறான். அந்தராஜநீதியை அறிந்திருக்கிறஜனங்கள் கொஞ்சமேனும் இவனிடத்தில் தவறுதலைக்கண்டார்களில்லை. ஏ! ஸஹதேவ! நல்ல

ராஜரீதியை அறிந்தவனும் சூரனும் எல்லாமந்தரங்களிலும் ஸமர்த்தனும் நம்முடைய தாயான குந்திக்கு எப்பொழுதுமே அதிகமான அன்புக்கு விஷயமானவனுமான ரீ அந்த விராட ராஜனுக்கு எவ்விதமான தொழிலைச் செய்யப்போகிறாய். அப்பா! ரீ எந்தக்காரயத்தைச் செய்துகொண்டு மறைந்து ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாய்?” என்று வினவ, ஸஹதேவன் “(ராஜரே!) நான் பசுக்களுக்குத் தீனி போட்டுப்போஷிப்பவனும் கறக்கிறவனுமாக விராடனுடைய பசுக்களைக் காப்பவனாயிருக்கலாமென்பது என்விருப்பம். நான் பசுக்களுடைய வவாவத்தை அறிவதில் ஸமர்த்தன். என்பெயர் தந்திரீபாலனென்று நான் சொல்லிக்கொள்வேன். என்னால் அப்பொழுது விராடநகரத்தில் காக்கப்பட்ட பசுக்கள் நோயற்றவைகளும் எண்ணிக்கையினால் அதிகப்பட்டவைகளும் புஷ்டியுள்ளவைகளும் பாலுள்ளவைகளும் அநேக கன்றுகளையுடையவைகளும் நல்ல பலமுள்ளவைகளும் நன்றாகப்போஷிக்கப்பட்டவைகளும் ஜ்வரமும் தோஷமும் அற்றவைகளும் திருடர் பயமில்லாதவைகளும் எப்பொழுதுமே வியாதிகளாலும் புலிகளாலும் விலக்கப்பட்டவைகளும் நன்றாக ஒன்று கூடினவைகளும் மனத்துயரமற்றவைகளும் துன்பமில்லாதவைகளாகப்போகின்றன. நான் இவ்விஷயத்தில் ஸமர்த்தனாயிருப்பேன். இதில் எனக்கு அதிகமான ப்ரீதியிருக்கிறது. நான் முற்காலத்தில் உம்மால் எப்பொழுதுமே பசுக்காத்தலில் ஏவப்பட்டிருந்தேன். ராஜரே! அதில் எனக்கு ஸம்பூர்ணமான ஸாமர்த்யமுண்டு. அரசரே! பசுக்களுடைய சுபமான லக்ஷணமும் நடையும் மற்றுமுள்ளயாவும் என்னால் நன்றாய் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேந்தரே! எந்தக்கானைகளுடைய மூத்தத்தை மோந்து பார்த்து மலட்டுப்பசுவும் கன்றை ஈனுமோ அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த லக்ஷணத்தையுடைய கானைகளையும் நான் அறிவேன். அத்தகைய நான் இவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். எனக்கு இவ்விஷயத்தில் ப்ரீதியானது அதிகமன்றோ? நான் விராடநகரத்தில் அச்செய்கையினால் மறைந்துகொண்டு மகிழப்போகிறேன். தோஷமற்றவரே! விராட ராஜனை நான் ஸந்தோஷப்படுத்துவேன். உமக்குக் கவலைவேண்டாம். ராஜரே! என்னைப் பகைவன் அறியமாட்டான். (ஆதலால்,) அச்செய்கையானது உமக்கு விருப்பமாயிருக்கலாம். எவ்வாறு நான் ஸஞ்சரிப்பேனென்கிற இந்த விஷயமானது உங்களிடத்தில் என்னால் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டது” என்று மறுமொழி சொன்னான்.

யுதிஷ்டிரர், ‘தருபத ராஜகுமாரியாகிய க்ருஷ்ணையானவள் எவ்விதமான காரியத்தைச் செய்துகொண்டு விராடநகரத்தில் வலிக்கப்

போகிறாள்? ஸாமான்யஸ்த்ரீகளைப்போல த்ரௌபதியானவள் கார்யம் யாதொன்றையும் செய்வதற்கு அறியாள். இவள்¹பிறந்தநாள் முதல் புஷ்பமாலைகள் சந்தனங்கள் அலங்காரங்கள் பற்பலவஸ்தரங்கள் இவைகளைமாத்ரமே அறிவாள். பதிவ்ரதையும் மஹாபாக்யமுள்ளவளுமான இந்தப்பாஞ்சாலியூனவள் எவ்வாறு ஸஞ்சரிக்கப் போகிறாள்? இவளோ நமக்கு ப்ரியமானமனைவி; ப்ராணனைக்காட்டிலும் சிறந்தவள்; தாய்போலக் காப்பாற்றத்தக்கவள்; மூத்தஸுஹோதரிபோலப் பூஜிக்கத்தக்கவள். மென்மையான தேஹமுள்ளவளும் நல்லஇயற்கையுடையவளும் கீர்த்தியுள்ளவளும் மங்களத்தைச்செய்பவளும் பதிவ்ரதையுமாயிருக்கிற ராஜபுத்ரியானவள் விராடநகரத்தில் எவ்வாறுவளிக்கப்போகிறாள்?" என்றார்.

த்ரௌபதி, “ராஜேந்த்ரே! ராஜே! என்னிமித்தமானசோகம் உமக்குவராவண்ணம் நான் வஸிப்பேன். நீர் மனக்கவலையற்றிரும். ராஜே! ப்ரபுவே! என்னைப் பிறர்அறியாவண்ணம் எதை நான்செய்வேனென்பதைக் கேளும். ராஜே! நான் மறைந்து வாஸஞ் செய்யப்போகிறேன். ஒருவரும் என்னைஅறியமாட்டார்கள். அவ்விதமானநடக்கையையும் நான்சொல்லுகிறேன். உமக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். மஹாராஜே! நற்குலத்தில்பிறந்தவளானநான்²ஸைந்த்ரிஎன்கிறபெயருடன் வ்ரதத்தைஅனுஷ்டிப்பவளாக விராடனுடைய அரண்மனையில் வளிக்கப்போகிறேன். இஃது என்னுடையஎண்ணம். பரதகுலத்தில்உதித்தவரே! ஸைந்த்ரிகள் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பரிசாரிகைகளாக ரக்ஷிக்கப்படுகிறார்கள். இந்தஸ்த்ரீகள் ஒருபர்த்தாவையுடையவர்களென்பது உலகத்துக்குநிச்சயம். அப்படிப்பட்டநான் தலைபின் னுவதில்ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸைந்த்ரிஎன்றும் உலகத்தில் தேசாந்தரம்போயிருக்கின்றபுருஷர்களுடையஸ்த்ரீகளை ஸமாதானஞ்செய்கின்றவளென்றும் சொல்லிக்கொள்ளப்போகிறேன். பரதே! அசன் என்னைக்கேட்பானாகில், ‘நான் யுதிஷ்டிரனுடைய அரண்மனையில் த்ரௌபதிதேவிக்கு ஊழியஞ்செய்துகொண்டு வாஸஞ்செய்துவந்தேன்’ என்றுசொல்லுவேன். நீர் என்னை எதைப்பற்றிக்கேட்டீரோ அவ்விஷயத்தில் என்னுடையஸ்வரூபத்தை நானேமறைத்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன். ராஜே! நான் அந்தராஜக்ருஹத்தில்

¹ வேறுபாடும்.

² பிறகுடையவீட்டில்வவிற்துக்கொண்டு ஸ்வாதந்த்ரியத்துடனும் கற்புடனும் ராஜஸ்த்ரீமுதலானவர்களுக்குத் தலைபின்னுதல் விசித்ரமானபடம் எழுதுதல்முதலானசிலபங்களைச்செய்பவள்.

போஷிக்கத்தகாதவளாகமாட்டேன். நான் எப்பொழுதும் வரதத் தினாலேயே என்னைக்காப்பாற்றிக்கொண்டு கீர்த்தியுடையவளும் ராஜ பத்னியுமான ஸுதேவ்ணையை அடையப்போகிறேன். அவள் (தன்னிடம்) வந்திருக்கின்ற என்னைக் காப்பாற்றுவாள். உமக்கு இவ்விதமான துயரம் வேண்டாம். மேலும், அவ்விடத்தில் வளிக்கின்றவளான நான் உங்களால் பாதுகாக்கப்பட்டவளாகவே ஸஞ்சரிப்பேன். நான் எவ்விதமாதவாஸஞ்செய்யப்போகிறேனென்பதை இவ்விதம் உங்களிடத்தில்ப்ரதிஜ்ஞஞ்செய்துவிட்டேன்” என்று மறுமொழி கூறினாள்.

யுதிஷ்டிரர், “ஏ! கல்யாணி! கெட்டஎண்ணமுடையவர்களும் பூபிகளுமாயிருக்கின்றநம்முடையசத்ருக்கள் மறுபடியும் ஸுகமுடையவர்களாகாமலும், அவர்கள் நம்மைக்கண்டறியாமலும் நீசெய்வாயாக. க்ருஷ்ணையே! நற்குலத்திலுதித்தவளுக்கு எதுதகுந்ததோ அவ்வித மங்களகரமான வார்த்தையைப்பேசுகிறாய். பதிவரதையும் நல்லொழுக்கத்தில் நிலைபெற்றவளுமான நீ ஒருபாபத்தையும்அறியாய்” என்றார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பாண்டவர்கள் இந்திரஸேனன் முதலானவர்களை த்வாரகை முதலான இடங்களுக்குப்போதும்படிஏவியதும், தேளம்யர் ராஜகிருஷ்ணத்தில் வஸிக்கவேண்டிய முறைகளைப் பாண்டவர்களுக்குக்கற்பித்ததும்.)

யுதிஷ்டிரர், “உங்களால் எந்தக்காரியங்கள்சொல்லப்பட்டனவோ அந்தக்காரியங்களை நீங்கள் அனுஷ்டித்துவாருங்கள். எனக்கும் நிச்சயத்தினால் உசிதமானஒருபுத்திடண்டாயிருக்கின்றது. நம்முடையபுரோகிதரான இந்தத்தேளம்யர் த்ருபதனுடையஅரண்மனையில் ஸூதரர்களோடும் சமையற்காரர்களோடுங்கூட அக்னிஹோத்ரங்களைப்பாதுகாக்கட்டும். இந்திரஸேனை முதன்மையாகக்கொண்ட இவர்கள் வெற்றுரதங்களைநடத்திக்கொண்டு சீகரம் த்வாரகையை அடையவேண்டுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. த்ரௌபதியினுடைய பரிசாரிகைகளான இந்தப்பெண்களனைவர்களும் ஸூதரர்களோடும் சமையற்காரர்களோடும் பாஞ்சாலதேசத்துக்கேசெல்லட்டும். எல்லாரும், ‘மஹாத்மாக்களானபாண்டவர்களைவர்களும் நடு

நிசியில் எங்கோயும் பிசைக்கெயெடுத்துப்புஜிக்கின்றப்ராம்மணர்களோயும் விட்டுவிட்டு த்வைதவனத்தினின்றும் எங்கேயோபுறப்பட்டுப்போய் விட்டார்கள் ; அறியக்கூடவில்லை' என்றுசொல்லவேண்டும்” என்று ஆஜ்ஞாபித்தார். இவ்வாறு அந்தப்பாண்டவர்கள் தனித்தனியாக அவரவர்களுடையசெய்கைகளை எடுத்துக்கூறிப் பாஸ்பரம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, பிறகு, தெளம்யரிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டார்கள். ராஜரோ! தர்மத்தில்தெனத்தைச்செலுத்தினவரும் எல்லாத் தர்மங்களின் விசேஷங்களோயும் அறிந்தவரும் புரோஹிதருமான அந்தத்தெளம்யரும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு நீதியை உபதேசிக்கத்தொடங்கினார்.

“ராஜரோ! உலகத்திலுள்ள இந்தநடக்கையெல்லாம் எவ்விதமாயிருக்கின்றதென்பதைநீர் அறிந்திருக்கிறீர். அறிந்திருந்தாலும் நண்பர்கள் ப்ரீதியினுல்தொல்லத்தக்கதே. ஆதலால், நான் (உங்களுக்குச் சிலவிஷயங்களைச்) சொல்லப்போகிறேன். காரணத்தைமாத்ரம் அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஒ! ராஜபுத்தரர்களே! எவ்வாறு அயல்தேசம் சென்று ராஜக்ருஹத்தை அடைந்து ஸஞ்சரிப்பவன் கெடுதியடையாமலிருப்பதோ அவ்விதமான இந்தராஜக்ருஹத்தில்தவஸிக்கும் உபாயத்தை உங்களுக்கு நான் அன்பினுல்தொல்லுகிறேன். குருகுலத்தில் உத்தமவரோ! கௌரவிக்கத்தக்கவரோ! கௌரவர்களுடைய அரண்மனையில் பிறந்த ஒருவன் கௌரவிக்கப்படாமல் ஒருவருஷகாலம் மறைந்து வாஸஞ்செய்வதென்பது மிச்சக்கஷ்டமே. உள்ளேவாலாமென்று அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு அரசனைப்பார்க்கவேண்டும். அரசர்களுடைய பொருள்களில் நம்பிக்கைவைக்கலாகாது. தன்னைக்கேளாமலிருக்கையில் அரசனுக்கு ஒருபொழுதும் நீதிசொல்லக்கூடாது. பேசாமலிருந்துகொண்டே அவனை உபாஸிக்கவேண்டும். தகுந்தஸமயத்தில் அவனைப் புகழவேண்டும். பொய்சொல்லுகின்ற ஜனங்களிடத்தில் அரசர்கள் அஸூயைப்ப்பிடுவார்கள். அவ்வாறே பொய்சொல்லுகின்ற மந்த்ரியை அரசர்கள் அவமதிப்பார்கள். மிகவும் அல்பமாயினும் கார்யங்களை அரசனிடத்தில்தெரிவித்துச்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு அரசனிடத்தில்தவழகுபவனுக்கு ஒருபொழுதும் குறைநேரிடாது: ஏ! பாண்டவரோ! உலகத்தில் ப்ராணிகளை (உணவுமுதலியவற்றால்) போஷிக்கின்றவனும் (ஆபத்தினின்று) காப்பாற்றுகின்றவனும் எல்லாச்சஸ்த்ரங்களாலும் நிறைந்தவனுமான அரசன் புருஷவடிவங்கொண்ட ஒரு பெருநெருப்பு. அரசனை அபித்திருப்பவனை எவ்விதத்திலும் தோஷம் எவ்வாறு அணுகாதோ அவ்வாறு அவனுடைய சரித்திரத்தைத் தெரி

ந்துகொள்ளுங்கள். புத்திசாலியான ஒருவன், க்ஷத்திரியனையும் ஸர்ப்பத்தையும் அதிகமாகக் கற்றறிந்தப் பராமணியையும் அசுத்தர்களாயிருந்தாலும் ஒருபொழுதும் அல்லக்ஷ்யஞ்செய்யக்கூடாது. இம்மூவரும் அவமதிக்கப்பட்டால் மனிதனை எரிப்பர். ஆதலால், கற்றறிந்தவர்கள் எப்பொழுதும் அரசனை முயற்சிபுடன்தூஜிக்கவேண்டும். அரசனால் ஸம்மதிக்கப்பட்டபுருஷன் வரம்புகடந்து செல்லக்கூடாது. பண்டிதர்கள் உலகத்தின் (அவனவனுக்குரிய) மர்யாதையைத்தான் வ்யவஹாரமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். பகைவர்களை அடக்குபவரே! அரசர்கள், புத்ரானுதலும் பேரானுதலும் ஸஹோதரானுதலும் வரம்புகடந்து நடப்பவனைப் புகழமாட்டார்கள். அரசனால் ஒருவித அதிகாரம் 'கொடுக்கப்பட்டவன்' மிக்க செல்வத்தையடைந்திருந்தாலும் தனக்குரிய நிலைமையை ஆலோசித்துப் பிறவிக்குருடனைப் போலத் தன்னைக் கருதவேண்டும். அரசனிடத்தில்பழகுபவன் தைர்யசாலியாக எப்பொழுதும்வாயிலைப்பார்த்துக்கொண்டு அரசர்களிடத்திலநம்பிக்கையில்லாதவனாயிருக்கவேண்டும். அரசர்களிடத்தில் நம்பிக்கைவைக்கக்கூடாது. எந்த ஆஸனத்தில் பிறன்பிரியம்வைக்கமாட்டானோ அந்த ஆஸனத்தையே விரும்பவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிக்கின்றபுருஷன் எந்த ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தால் மிக்க பலவானான ஒருவனுடைய மனம்வருந்தாதோ அந்த ஆஸனத்தை விரும்பவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் எந்த இடத்தில் எவ்வாறு உட்கார்ந்திருந்தால் இவன் துஷ்ட்கார்யம்செய்கிறவனென்று மற்றவன்ஸந்தேஹிப்பினோ அந்த இடத்தில் அவ்வாறு ஒருபோதும் உட்கார்க்கூடாது; தனக்குரிய இடத்தில் இஷ்டப்படி இருக்கலாம்; அல்லது, அரசனுடையஸமீபத்தில் நிற்கலாம்; பிறனுடைய ஆஸனத்தை ஒருபொழுதும் விரும்பவே கூடாது. வேறொருவனுடைய ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தால் இவனை அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஸபையில் இழுத்துவிடுவார்கள்; சத்ருக்களால் பரிஹஸிக்கப்படுவான். வேலைக்காரன் தனத்துக்காக அரசனை அடைந்திருத்தலால் எப்பொழுதும் அரசனுக்கு முன்னிலையிலிருப்பது கூடாதென்று (நீதிமான்கள்) எண்ணுகிறார்கள். ராஜரே! கற்றறிந்தவன், அரசனுடையவலப்பக்கத்தையோ இடப்பக்கத்தையோ அடைந்து விரயமுள்ளவன்போல் நிற்கவேண்டும். அரசனுக்கு முன்புறத்திலாவது பின்புறத்திலாவது நிற்கக்கூடாது. பின்புறத்திலுள்ள இடமானது அரசனைக்காப்பாற்றும் ஆபுதபாணிகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மனிதர்களை வசப்படுத்துவதின் பொருட்டுத் தாய்வம்சத்திலாவது தகப்பன்வம்சத்திலாவதுள்ள (பெரியோர்

களுடைய) நாமதேயத்தையும் நன்னடக்கையையும் எப்பொழுதும் சொல்லவேண்டும். அரசனால் பூஜிக்கப்பட்டும் எந்தமனிதன் அவ்வரசனுக்குப் ப்ரதிபூஜைசெய்யவில்லையோ அந்தமனிதனை அரசன், ஆசார்யன்சோம்பேறியானசிஷ்யர்களைக்கொளரவியாததுபோல, ஒரு பொழுதும் கொளரவப்படுத்தமாட்டான். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் 'நான்அரசனுடையஅன்புக்குப்பாத்ரமாயிருக்கிறேன்' என்று அரசனுடையவாஹனத்திலாவது கட்டிலிலாவது ஆஸனத்திலாவது ரதத்திலாவது ஏறக்கூடாது. எந்தமனிதன், வீட்டினின்றுவெளிப்பட்டுச் செய்யவேண்டியகார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டு அபிவ்ருத்தியில்உறுதியானஎண்ணமுள்ளவனும் சோம்பலற்றவனும் மனத்தை அடக்கினவனுமாகி, பசிதாகங்களால்வருத்தப்பட்டாலும் ரோதனஞ்செய்யாமல், கஷ்டத்தினால் ஸுகத்தையடையவேண்டுமென்று விரும்புவனோ அவன் ராஜக்ருஹத்தில்வஸிக்கவேண்டும். (அரசனால்) மற்றவர்கள் ஏவப்படும்போது 'நான்செய்வேன்' என்று தையத்துடன் எந்தமனிதன்முற்படுவனோ அந்தமனிதனே அரசர்களிடங்களில்வித்தியைப்பெறுவான். எந்தமனிதன் வெய்யிலிலோ குளிரிலோ பகலிலோ இரவிலோ ஏவப்பட்டால்ஆலோசியாமல் கார்யங்களைச்செய்வனோ அவன் அரசர்களிடங்களில் வித்தியைஅடைகிறான். ராஜக்ருஹத்திலிருக்கும் ஸமர்த்தனமந்த்ரியை ஒருபொழுதும் அவமதிக்கக்கூடாது. கொளரவப்படுத்தப்பட்டாலும் ஸந்தோஷிக்கக்கூடாது. அவமானப்படுத்தப்பட்டாலும் மனவருத்தமடையக்கூடாது. எவன்ருஜுபுத்தியுள்ளவனும் ம்ருதுஸ்வபாவமுள்ளவனும் உண்மைபேசுபவனுமாயிருக்கிறானோ அவன் அரசர்களிடங்களில் கார்யவித்தியைப்பெறுகிறான். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் லாபத்தினால்ஸந்தோஷமடையக்கூடாது. அவமதிக்கப்பட்டாலும் மனவருத்தமடையக்கூடாது. (ஸுகதுக்கங்களில்) சரியானநிறைபாரமுள்ள தராசுபோல்ஸமனாயிருக்கவேண்டும். ராஜே! ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் அதிகஆசையில்லாதவனும் தைர்பமுள்ளவனும் நிழல்போல எப்பொழுதும் அரசனைஅனுஸரிப்பவனும் ஸமர்த்தனும்அதிகமான ஈகையுடையவனும் பண்டிதனுமாயிருக்கவேண்டும். ராஜக்ருஹத்தில்வஸிப்பவன் இதிறாஸங்களையும் புராணங்களையும்நிரந்தவனும் நல்லகதைகளைச்சொல்வதில்ஸாமர்த்தியமுள்ளவனும் மிக்ககொடையுள்ளவனும் ஸத்யவாக்குள்ளவனுமாயிருக்கவேண்டும். ரஹஸ்யத்திற்சொல்லப்பட்டஅரசனுடையவார்த்தையை மனிதர்களிடம் வெளிப்படுத்தக்கூடாது. அரசர்கள், எவனிடத்தில் அஸூயையைப்பா

ராட்டுகிறார்களோ அவனைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது. அரசர்களுடைய கார்யங்களில் ஏவப்பட்டவன் கொஞ்சமேனும் (குடிகளிடங்களிலிருந்து) பரிதானத்தை வாங்கக்கூடாது; வாங்குகின்றவன் சிறைச்சாலையையோ, அல்லது மாணத்தையோ அடைவான். 'ஸமமாகச்சேவகத்துக்குவந்திருக்கின்றநான் பூற்றொருவன் எங்கள் இருவர்களுள் என்னைக்காட்டிலும் குறைந்தமற்றவனை அரசன்போஷிக்கிறான்; பார்!' என்று அறிவுள்ளவன் மயக்கமடையக்கூடாது. ஒவ்வொருகார்யத்திலும் அரசர்கள் மிகச்சிறந்த அறிவுள்ளவனை விட்டுவிட்டு அதிகமாகக் கீழ்நிலைமையிலிருப்பவனை ஏற்படுத்துவார்கள். அரசர்களுடையஸ்வபாவம் அப்படிப்பட்டது. ராஜக்ருஹத்தில்வளிக்கின்ற கற்றறிந்தவனுமணிதன் அரசர்களின்மனைவிகளிடம் எவ்விதத்தாலும் நேசம்பாராட்டக்கூடாது. அந்தஸ்தரீகளைக் காக்கும்வேலையையும்தான் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. அரசன் தன்ஸ்தரீகளோடுசேர்ந்துநிற்கின்ற வேலைக்காரனைக் கண்ணுல்பார்க்கும்பொழுது அரசனுடைய புத்தியானது கலங்கும். அரசன் ஸந்தேஹப்பட்டாலும்படுவான். தன்நிலைமையிலுள்ளவனும் (கீராதத்தினால்) பலாத்காரம்செய்யப்பட்டவனுமான அரசன் ஸ்தரீவிஷயத்தில் ஸந்தேஹத்துக்கிடமுள்ள எந்தவேலைக்காரனுடைய உயிர்வாழ்க்கையை நல்லதென்று நினைப்பான்? ராஜக்ருஹத்திலிருக்கின்ற ஸந்தோஷத்துக்கேதுவான சிலவஸ்துக்கள்விஷயங்களில் தான் அதிகமாக ஸந்தோஷம்பாராட்டக்கூடாது. அந்தவஸ்துக்களையே அரசனிடத்தில் புகழவேண்டும். புத்திக்குறைவுள்ளமணிதன் ஸந்தோஷத்தினால் தன்னிஷ்டப்படி கெட்ட கார்யத்தைச் செய்துவிடுவான். ஆதலால், அந்தப்புரத்தில் இவனுடையநடக்கையை அரசன் கவனித்துப்பார்ப்பான். அந்தப்புரத்தையடைந்து கபடவேஷமின்றியிருக்கின்ற இந்தவேலைக்காரனை ஸ்தரீகளும் எல்லாநபும்ஸகர்களும் ஸம்சயமில்லாமல் அலக்ஷ்யம்செய்வார்கள். ஆதலால், தன்னைக் கம்பிரஸ்வபாவமுள்ளவனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டும் ஸந்தோஷத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டும் அரசனுடைய அந்தப்புரத்தில் நாள்தோறும் நடக்கும் வருத்தாந்தத்தைவெளியிடாமலுயிருக்கவேண்டும். மிகச்சிறந்தமந்தராலோசனையானது வெளிப்பட்டால் ஸுகத்தைக்கெடுப்பதுபோலவே அந்தப்புரத்திலுள்ளவருத்தாந்தமானது வெளியிலுள்ளவர்களால்கேட்கப்பட்டால் ஸுகத்தைக்கெடுத்துவிடும். அந்தாங்கர்களும் வெளியிலுள்ளவர்களுமான அரசனை அண்டிப்பிழைக்கும் இரண்டுவகைவேலைக்காரர்களுடைய வருத்தாந்தத்தையும் நீ கேள். வெளியிலுள்ளவனாவது உள்ளிலுள்ளவனாவது

வது ஒருபொழுதும் ஸ்த்ரீகளை நினைக்கக்கூடாது. அரசனோவென்றால் அந்தவேலைக்காரர்களுக்கு அதிகமானபயத்தை உண்டெண்ணுவான். அரசனல்லாத கற்றறிந்தஒருவன் தன்னை அரசனுக்குப்ரியெனென்றெண்ணிக்கொண்டு அரசன் அணியத்தக்க உத்தமரத்தனங்களை அரசனைப்போலத் தான்உபயோகிக்கக்கூடாது. அரசனுக்குப்ரியமானரத்தனங்களை அரசனைப்போல்அனுபவிக்கின்ற அரசனல்லாத மனிதனை அரசன் உயிரோடுவைப்பதற்குப் பொறுக்கமாட்டான். ஆதலால், ஐசுவர்யத்தைவிடும்புகின்றமனிதன் ப்ரகாசமில்லாதபோகத்துடன் கூடியவனாக ஸுகங்களை அனுபவிக்கவேண்டும். ராஜாவானவன் தனக்குச்சமமான போகத்துடன் கூடினவேலைக்காரனைக் கோபத்துக்காளாக்குவான். அரசனுடையபுத்ரனோடு எவ்விதகாரணத்தினாலும் நேசம்பாராட்டக்கூடாது. அரசனால் அவமதிக்கப்பட்டவனையும் பயனற்றவனையும் சத்ருவையும் தூரத்தில்கலைக்கவேண்டும். இந்த நான்குவிதமானமனுஷ்யஸ்திதியை அனுஸரிக்கின்றராஜஸேவகனிடத்தில் அரசனுடையப்ரீதிக்குக்காரணமானது இரண்டாகத்துண்டிக்கப்படுகிறது. இந்தநராதமர்களைக்காட்டிலும் வேறானவர்களும் இதற்கு மாருனநிலைமையை அனுஷ்டிக்கிறவர்களுமான மனிதர்களோடு சேர்க்கையை அடையவேண்டும். விரோதத்தை எவ்விதத்தினாலும் அடையக்கூடாது. ராஜபந்துக்களோடும் பலமுள்ளவர்களான மனிதர்களோடும் சேர்க்கையை நல்லதாகண்ணவேண்டும். எவ்விதத்தினாலும் விரோதத்தைத்தேடிக்கொள்ளக்கூடாது. முற்கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமானநிலைமைகளுக்கும் விரோதமாகநடக்கும் பலக்குறைவுள்ளஒருமனிதனுக்கு முதலில் ராஜப்ரீதிக்கு எதுமூலமோ அது துணிக்கப்படும்; இரண்டாவது பயமும்நேரும், கர்வமுள்ளவர்களுடையவேஷத்தையும் கபடமுள்ளவர்களுடையவேஷத்தையும் அரசனுடையவேஷத்தையும் வெளிப்படையாகத்தரிப்பவன் வருத்தியடையமாட்டான். ராஜவேஷந்தவிர மற்றஇரண்டுவேஷங்களையும்தரிப்பவன் பந்துக்களால்பரிஹாஸஞ்செய்யப்படுவான். புருஷர்களல்லாத புருஷர்களோடும் ஸ்த்ரீகளோடும் ஸ்த்ரீகளைப்பார்க்கின்றஸ்வபாவமுள்ளபுருஷர்களோடும், கூடுமானால், ஓரிடத்திலும் ஒருபொழுதும் ஸம்பாஷணஞ்செய்யக்கூடாது. இம்மூவர்களோடும்பேசுகின்றஅறிவற்றமனிதன், கமுகானது மாம்ஸத்தை அபஹரிப்பதுபோலத் தன்னுடையஐசுவர்யத்தை ¹ அபஹரிக்கிறான். (காரணமில்லாமல்) காரணமிருப்பதுபோல் அரசனிடமிருந்துஸம்மானத்தைப்பெறுகிறவர்க

¹ இழந்துவிடுவானென்பதுகருத்து.

ளோடும் சிற்றரசர்களுடையதூதர்களோடும் ஒருபொழுதும் சேர்க்கைபெறலாகாது. ராஜக்ருஹத்தில்வஸிக்கின்ற புத்திசாலியான மனிதன் அரசனால்தந்தரவளிக்கப்படாமல் மற்றொருவனுடையஸ்தானத்தை அடையக்கூடாது. அரசர்கள்முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்யக்கூடாது. அப்படிப் புகழ்வதானது தரித்திரர்களுக்கும் அதிகமான அபிரியத்துக்குக்காரணமாகும். பொருளில் ஆசைகொண்டு எந்தஸ்தீர் அரசனை அடைந்திருக்கிறானோ அப்படிப்பட்டவனை ஆவலுடன்பார்க்கின்றவேலைக்காரன் கெடுதியையடைவான். ஆதலால், அவ்விதமாக அடுத்திருக்கின்றஸ்தீரியை ஸமர்த்தன் உற்றுப்பார்க்கக்கூடாது. அவ்வாறே தும்மலையும் அபானவாயுவையும் காறி எச்சிலுமிழ்வதையும் மெதுவாகச்செய்யவேண்டும். பரிஹாஸவார்த்தைகளில் ஒருபொழுதும் சிரிக்கக்கூடாது. அப்படிச் செய்வதானது அறிவீனனுடையசெய்கையென்று எண்ணப்படுகிறது. (அரசனுடைய) ப்ரீதியினாலுண்டான சிரிப்பை மெதுவாக வெளியில்காட்டவேண்டும். ஒருகாலத்தும் ¹உதடுகளை அசைக்கக்கூடாது. கைகளையும் ஆட்டக்கூடாது. அரசனுடையவார்த்தையை ஆகேஷ்பிக்கக்கூடாது. குறுக்காகப்பார்க்கவும்கூடாது. நன்றாகக் கண்களால் பார்க்கவேண்டும். அரசனுக்கருகில் புருவத்தைநெரிக்கலாகாது. கட்டைவிரல்களால் பூமியைக்கீறலாகாது. ஒருபொழுதும் நன்றாகக் கொட்டாவிவிடக்கூடாது. அந்தஅரசனுடையமுன்னிலையில் ப்ரியர்களும் ஹிதர்களும் புகழ்ப்பட்டாலும் இகழ்ப்பட்டாலும் தான் புகழவுங்கூடாது; அஸூயைப்பாராட்டவுங்கூடாது. ப்ரியர்களையும் ஹிதர்களையும்பார்க்கும்பொழுதும் (அவர்களுடைய) வாக்யங்களைக் கேட்கும்பொழுதும் அம்ருதம்போல் அவர்களை வர்ணிக்கவேண்டும். அரசனுக்கு ப்ரதிகுலகார்யங்களைச் செய்பவன் புத்ரனாலும் ப்ராதாவானாலும் அரசனுக்குச்சமானனாலும் ஸுகமுடையவனாகான். புத்திசாலியானவன் ஜாக்ரதையுடன் அரசனைப் பூர்ணமானநல்லொழுகத்தாலும் முயற்சியினாலும் பற்பலவிதமானசுத்தியினாலும் ஆனந்தப்படுத்தவேண்டும். ஸ்நானஞ்செய்வதும் சுத்தவஸ்திரம் தரிப்பதும் சரீரஸம்பந்தமானசுத்தியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அற்பமானவஸ்துக்களில்பற்றுதலற்றிருப்பது இரண்டாவதுசுத்தியென்றுசொல்லப்படுகிறது. எவன் ராஜா, போஜன், விராட், ஸம்ராட், கூத்திரியன், பூபதி, ந்ருபன் என்றிவ்விதசப்தங்களால்புகழப்படுகிறானோ அவனை எவன்தான் பூஜிக்கத்தக்கவனல்லன்? ஆதலால், புத்தியுள்ளவன்,

பக்தியுள்ளவனும் உண்மைபேசுகிறவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் மேதாவியும் தைர்யமுள்ளவனுமாக அரசனை ஆசிரிக்கவேண்டும். நன்றியறிவுள்ளவனும் கற்றறிந்தவனும் அல்பஸ்வாவமில்லாதவனும் உறுதியான அன்புள்ளவனும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும் வருத்தியடைகின்றவனும் நல்லநிலைமையிலிருக்கின்றவனுமான அரசனை அடுக்கவேண்டும். பார்த்தரே! ராஜஸேவகர்கள் ஸீச்வரயத்தைப் பெறுவதற்குரிய நல்லொழுக்கமானது சாஸ்த்ரமுறைப்படி உங்களுக்குள்ளுடையதை அடக்கப்பட்டது. இந்த ஒருவர்தான் முழுமையும் இவ்விதமான ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாயிருங்கள். அதற்குப் பிறகு உங்களுடைய தேசத்தையடைந்து இஷ்டப்படி வஸிப்பீர்கள்” என்று கூறினார்.

சத்ருக்களைத் தடுக்கச் செய்துகின்ற பார்த்தர்கள் கீர்த்தியுடையவரும் பிதாவுக்கொப்பானவருமான அந்தத்தெளம்யரைப்பார்த்து ‘அவ்வாறே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லி ஸந்தோஷமுடையவர்களாக அவரை வந்தனஞ்செய்து புறப்பட்டார்கள். ப்ராம்மணரான தெளம்யர்புறப்படும் அவர்களுக்கு மங்களத்தின்பொருட்டும் ராஜ்யலாபத்தின்பொருட்டும் வீரயத்தின்பொருட்டும் விஜயத்தின்பொருட்டும் மந்தரங்களை ஜபித்தார். பிறகு, அந்தப்ராம்மணர், அவர்கள்தரவ்யங்களை மீண்டு அடைவதற்கும் சத்ருக்களுடைய விநாசத்திற்கும் ஆசீர்வாதங்களைச் செய்து, “உங்களுக்குக் கேஷமுண்டாகட்டும்; வழியானது மங்களகரமாகட்டும். மறுபடியும் திரும்பி வருகின்ற உங்களை நான் பார்ப்பேன்.” என்றவார்த்தையைச் சொன்னார். புத்திமானான அந்தத்தெளம்யாசார்யர் இவ்வாறு சொல்ல, யுதிஷ்டிரரைத் தலைவராகக்கொண்ட பாண்டவர்களனைவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்தமனத்துடன் செல்லத் தொடங்கினார்கள்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் தெளம்யரைவிட்டு விராடநகரத்தை அடுத்தது.)

அந்தப் பாண்டவர்களைவர்களும் அக்கியையும் புரோஹிதரானப்ராம்மணரையும் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்துப் பிறகு புறப்பட ஆரம்பித்தார்கள். யுதிஷ்டிரர் தெளம்யரைப்பார்த்து, “(ப்ராம்மணேத்தமரே!) உம்மால் னன்கட்டனாயிடப்பட்டேன். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். மாதாவான குந்தியையும் புகழுள்ளதந்தை

வி ர ட ப ர் வ ம்.

யையும் தவிர எங்களுக்கு இவ்விதமான உபதேசத்தைச் செய்பவர் ஒரு வருமில்லை. துக்கத்தைத் தாண்டிவதற்கும் (அஜ்ஞாதவாஸத்துக்காகப்) புறப்படுவதற்கும் க்ஷேமத்திற்கும் எது அபித்துச் செய்யத்தக்கதோ அதை நீர் சொல்லவேண்டும்” என்றார். பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் ப்ரயாணப்படும்கொழுது தெளமயர் மந்தரங்களாலும் ஹவ்யங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட அக்நியை நன்றாக ஜ்வலிக்கச் செய்து எல்லா இடையூறுகளையும் போக்கக் கூடியனவும் அவ்வாறே எல்லாக்கார்யஸித்திகளையும் உண்டிபண்ணக் கூடியனவுமான மந்தரங்களை ஜபித்தார். பிறகு மஹாரதர்களான பாண்டவர்களனைவர்களும் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டும் த்ரௌபதியை முன்னிட்டுக்கொண்டும் ஒருவனத்தினின்று மற்றொருவனத்துக்குத் தெளமயருடன் வேகமாகச் சென்றார்கள். கட்டப்பட்டகத்தியுள்ளவர்களும் ஸிற்களையும் அம்புகளையும் தூணீரங்களை யுமுடையவர்களும் பயங்கரமான வில்லுள்ளவர்களான அந்தப்பாண்டவவீரர்கள் காம்யகவனத்தினின்று புறப்பட்டுத் தசாரணதேசத்துக்குவடபுறமாகவும் பாஞ்சாலநாட்டுக்குத் தென்புறமாகவும் யக்ருல்லோமதேசம் சூரேஸனதேசம் இவைகளின் நடுவாகவும் சென்று யமுனாநதியை வந்தடைந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் காலால் நடந்து யமுனையினுடைய தென்கரையை அடைந்து காடுவிட்டுக்காடுபுகுந்து மேற்கு முகமாகச் சென்றார்கள். வில்லாளிகளான பார்த்தர்கள் ரமணீயமான வனத்துக்கங்களிலும் அழகான சிறிய தடாகங்களிலும் நதிகளுடைய ஸங்கம்ஸ்தலங்களிலும் பறியலவிதமான வடிவங்களுள்ளவைகளும் பற்பல கொடிகளால் சூழப்பட்டவைகளும் புஷ்பங்களால் நிறைந்தவைகளும் மனத்துக்குப் பிரியமானவைகளும் நல்லவாஸனையுள்ளவைகளும் மனத்துக்கின்பமானவைகளும் புஷ்பங்களால் விளங்குகிறவைகளுமான மாங்களைப்பார்க்கின்றவர்களும், மனத்துக்கின்பமான புஷ்பவாஸனைகளையும் பழங்களுடைய வாஸனைகளையும் மோந்து பார்க்கின்றவர்களாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய வில்லையேந்தியவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் சத்ருக்களுடைய பட்டணங்களை ஜயிக்கும் தன்மையுடையவர்களான பாண்டவர்கள் ம்ருகஸமூஹங்களை அடித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டிவர்ஷகாலம் வனவாஸஞ்செய்துவிட்டு, அப்பொழுது தங்களை வேடர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு மத்ஸ்யராஜனுடையதேசத்தில்ப்ரவேசித்தார்கள். பெரிய வில்லுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் அவ்விடத்தில் தெளமயரை விட்டுவிட்டார்கள். அந்தத்தெளமயரும் ஓர் ஆசிரமத்தில் அக்நிதேஹாதீதத்தைச் செய்துகொண்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வஸித்துவந்தார். மஹாத்மாக்களான

அர்தப்பாண்டவர்கள் சென்றபிறகு இந்த்ரஸேனன்முதலானவர்கள் தர்மபுத்ராச்சொற்படித்வாரகையையடைந்து தேர்களையும் குதிரைகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு மனக்கவலையற்று ஸுகமாக மறைந்துவளித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு த்ரௌபதியானவள் விராடதேசத்தைப்படைந்து ராஜாவையபார்த்து, “ராஜரே! வயஸில் பசுமந்தைகளிருக்கும் இடத்தை அடைந்திருக்கின்ற ஒற்றையடிப்பாதைகள் காணப்படுகின்றவற்றைப் பாரும். கிராமங்களுடையவும் நகரத்தினுடையவுமான பூந்தோட்டங்களிலுள்ள மரங்களையும் பாரும். விராடனுடைய ராஜதானியானது தூரத்திலிருக்குமென்பது வெளியாகிறது. இவ்விடத்தில் இந்தப்பின்னிரவுமுழுமையும் வாஸஞ்செய்வோம். எனக்குச் ச்ரமம் அதிகமாயிருக்கிறது” என்று தெரிவித்தாள்.

யுதிஷ்டிரர், “மாத்ரீபுத்திர! நகுல! தாமரையிதழ்போன்றகண்களையுடையவளான இந்தத் த்ரௌபதியைக் கைகளால் தூக்கிக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் நடந்துபோ. ஒ! பாதச் சேஷ்ட! பிறகு, விராடனுடைய நகரமானது ஸமீபிக்கப்போகிறது. ராஜதானியில் வஸிப்போம். வனம் நம்மால் விடப்பட்டது போலும்” என்று நியமிக்க, நகுலன், “ராஜரே! முற்பகலில் வேட்டையாடிக் கானகத்தில் ம்ருகங்கள் என்னால்கொல்லப்பட்டன. ம்ருகங்களைக்கொல்வதில் விருப்பமுற்றவனும் வேகமாக ஓடுகின்றவனுமான நான் மேடுபள்ளமுள்ளதும் எவ்விதத்தாலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாததுமான காட்டில் வெகுதூரம் நடந்திருக்கின்றேன். அதிகவெய்யிலால் மிக்கதாபத்தையடைந்திருக்கிறான் இவனை எடுத்துச் செல்வதற்குச் சக்தியற்றவன்” என்று மறுமொழிகுறினான். யுதிஷ்டிரர், “ஒ! ஸஹதேவ! நீ த்ரௌபதியை எடுத்துக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் செல். விராட ராஜதானியில் வஸிப்போம். வனம் நம்மால் விடப்பட்டது போலும்” என்று நியமிக்க, ஸஹதேவன், “(ராஜரே!) நானும் தாகமுள்ளவனும் பசியினால்துன்பமுற்றவனுமாயிருக்கிறேன்; அதிகச் ச்ரமத்தை அடைந்திருக்கிறேன். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். நான் இவனை எடுத்துக் கொண்டு செல்வதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்” என்று மறுமொழிகுறினான். யுதிஷ்டிரர், “ஒ! வீரனே! அகன்றகண்களையுடையவனே! அர்ஜுனா! நீ தாமரைப்பூவின் இதழ்போன்ற கண்ணையுடையவளும் த்ருபத ராஜனுடைய குமாரியுமாகிய இந்தத் த்ரௌபதியை வீரஸம்மம்போல இரண்டுகைகளாலும் தூக்கிக்கொண்டு ஒருமுகூர்த்தகாலம் க்ஷேமமாகிச் செல். ராஜதானியில் வஸிப்போம். வனம் நம்மால் விடப்பட்டது போலும்” என்று நியமித்தார். பிறகு, குருவான

தர்மபுத்ரருடையவார்த்தையைக்கேட்டு மிக்கமனக்களிப்புற்றவனும் பொறிகளை அடக்கினவனும் சிறந்தகைகளுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், தோஷமற்றவனும் இனியதோற்றமுடையவளுமான ராஜகுமாரியை இரண்டுகைகளாலும் தூக்கிக்கொண்டு சென்றான். ஜடையுடையவனும் மரவிரியுடத்தவனும் அம்புகளையும் அம்பமுத்தூணிகளையும் வில்லையும் தரித்தவனுமான அர்ஜுனன், ச்ரேஷ்டமான இடையையுடையவனும் சிறுமியும் நீண்டகண்களையுடையவளுமான த்ரௌபதியைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு விராடநகரத்தின் அருகில் வந்து இறக்கினான்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடீக்சி.)

(பாண்டவர்கள், தங்கள் ஆயுதங்களைக்கட்டி வைத்ததும், தங்களுக்கு ஸங்கேதமான பெயர்களை வைத்துக்கொண்டதும்.)

அந்தத் தர்மராஜர், விராடராஜதானியை அடைதலும், அர்ஜுனனைப்பார்த்து, “ஓ! புருஷச்ரேஷ்ட! பாங்கு! இந்த ஆயுதங்கள் எவ்விடத்திலைக்கத்தக்கன? இவைகளைப்பாதுகாப்பது எவ்விதம்? அப்பனே! நாம் ஆயுதங்களோடு கூடியவர்களாகவே பட்டணத்தில் ப்ரவேசிப்போமானால் இந்தநகரத்து ஜனங்களுக்கு ஸந்தேஹமின்றிப் பயத்தை உண்டிபண்ணுவோம். நரச்ரேஷ்ட! காண்டவமோ முவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றது. ஐய! இந்த வில்லை எடுத்துக்கொண்டு ஜனங்களுள்ள பட்டணத்தில் நாம் ஸஞ்சரிப்போமானால் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரானு துர்யோதனனுக்கு எவ்வாறு தெரிவிக்கப்படாதவர்களாவோம்? ஸம்சயமில்லாமல் மனிதர்கள் நம்மை விரைவாக அறிவார்கள். அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தைத்தாண்டாமல் நம்முள் எவனாவது அறியப்பட்டால் மறுபடியும் நாம் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வனத்தில் ப்ரவேசிக்கவேண்டும். ஆதலால், சஸ்த்ரங்களையெல்லாம் ஏதாவது ஓரிடத்தில் மறைத்துவைத்துவிட்டு உத்தமமான இந்தப் பட்டணத்தில் ப்ரவேசிப்போம். அப்படிச் செய்தால் நன்குசெய்யப்பட்டதாகும்” என்று கூறினார். மஹாகீர்த்தியுள்ளவனும் சத்ருவீரர்களைக்கொல்லுகின்றவனுமான அர்ஜுனன், அஜாதசத்ருவினுடையவார்த்தையைக்கேட்டு அவரைப்பார்த்து, “ராஜரே! பயங்கரமான கிளைகளுள்ளதும்

ஏறமுடியாததும் பெரிதுமான ஒருவன்னிமரமானது இதோ கானகத்தில் சுகொட்டினருகில் காணப்படுகிறது. இந்தமரமானது வழியை விட்டுவிடக்கிடத்தில் முனைத்திருப்பதால் மனிதர்களால் அடையப்படுகிறதில்லை. இது விசாலமானதும் நான்குபக்கத்திலும் பரவியிருக்கின்ற கிளைகளுள்ளதும் காக்கைகளால் அடையப்பட்டதுமாயிருக்கிறது. இந்தவன்னிமரத்தை ¹ ஸ்நேஹத்தோடு கூடியதாகவும் ஏறமுடியாததாகவும் நான் காண்கிறேன். இந்தச்சுடலையினருகில் விசேஷமாக யாதொருவிட்டையுங்காணோம். ராஜே! இந்தமரத்திலுயுதங்களைக்கட்டிவைத்துவிட்டு நாம் நகரத்தில்ப் பரவேசிப்போம். பார்த்தே! இந்தவன்னிமரத்தினிடத்தில் மனிதர்கள் ஒருவரும் நாடமாட்டார்கள். தோல்மயிர்ளலும்பு இவைகளால் மூடப்பட்டதும், வில்லினுடைய நான்கயிற்றினால் சுற்றப்பட்டதுமான ஒருபுருஷஸ்வரூபத்தை விற்கனால் அமைத்துக் கழுத்தில்குருக்கிட்டு உயிரை விட்டவன்போல் மரத்தில் கட்டி ஆயுதங்களை இதில் இவ்வாறு வைத்துவிட்டு நாம் நகரத்தில்ப் பரவேசிப்போம். இவ்வாறு செய்தால் வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்கள் இம்மரத்தை அணுகமாட்டார்கள். மனிதர்களாவரும் இவ்விடத்தில் ஆயுதமிருக்கிறதென்பதை அறியமாட்டார்கள்” என்றான். பாதச் சேஷ்டரே! அந்தத்தனஞ்சயன் தர்மாத்மாவான ராஜாவைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுச் சஸ்த்ரங்களை வைப்பதற்கு ஆரம்பித்தான். ஐந்தாமலைகளுக்கொப்பான ஐந்தாண்டவர்களுக்கும் அந்தக் கல்லா ஆயுதங்களையும் தூணீரங்களையும் நிகரற்ற ஒளிபொருந்திய கத்திகளையும் சேர்த்துக்கட்டினார்கள். பிறகு யுதிஷ்டிரராஜர் ஸஹதேவனைப்பார்த்து, “ஏ! வீரனே! நீ இந்தவன்னிமரத்திலேறி இதில் நம்முடைய ஆயுதங்களை வை” என்று சொன்னார். இவ்வாறு குந்திபுத்ரரும் பாதச் சேஷ்டருமான யுதிஷ்டிரர், அந்த ஸஹதேவனைப்பார்த்துக் கட்டியிட்டு ஆயுதங்களை அந்தமரத்தில் வைப்பதற்காக மறுபடியும் தனஞ்சயனைப்பார்த்துச் சொல்லினர். சத்ருக்களைத்தடுக்கச் செய்வனும் குருநந்தனனுமான அர்ஜுனன், தேவர்களையும் மனுஷ்யர்களையும் பிசாசுங்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நிவாதகவசர்களையும் பெளலோமர்களையும் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான காலகேயர்களையும் இன்னும் மற்றவர்களையும் ஒற்றைத்தேராளியாகவே ஜயித்ததும் செல்வத்தால் மிகுந்த மற்றத்தேசங்களையும் ஜயித்ததும் உக்ரஸ்வரூபமுள்ளதும் மஹாகோரமானதும் சத்ருக்களுடைய கூட்டங்களை அழிக்கும் ஸ்வுபாவமுள்ளதும் பயங்கரமுமான காண்டீவத்தை

நாண்கயிறற்றதாகச்செய்தான். வீரரும் சத்ருக்களைத்தவிக்கச்செய்ப
வரும் அரசர்களுள்உத்தமரும் அதிகமானதேஜஸுள்ளவரும் தர்ம
நந்தனரும் பாண்டுபுத்ரருமானயுகிஷ்டியார், குருகேஷத்ரத்தைக்காப்
பாற்றினதும் எல்லாலகங்களையும்வசப்படுத்துவதும் ஸர்ப்பத்தி
னுடையஉடல்போன்றதும் மணிகளாலும் ஸ்வர்ணங்களாலும்அலங்க
ரிக்கப்பட்டதும் எப்பொழுதும்அஸுரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் பய
மடையும்படிசெய்கின்றதும் உத்தமமுமானவில்லை நிமிர்த்தபின்பைப்
பதற்காக நிமிர்த்தார். கோபமுள்ளவனும் பாண்டுபுத்ரனுமானபீமஸே
னன் ஒருவனாகவே முன்பு திக்விஜயகாலத்தில் யுத்தத்தில் பாஞ்சாலர்
களைஜயித்ததும், அநேகசத்ருக்களைத்தடுத்ததும், வஜ்ரத்தால்பிளக்
கப்பட்டமலையின்ஒலிபோன்றநாணொலியைக்கேட்கச்செய்து பகை
வர்களைத்துரத்திபதும், ஸிந்தூராஜனைஜயித்துப்பிடித்ததும், கந்தமா
தனபர்வதத்தில் க்ரோதவசர்களைக்கொன்றதும், அப்புதமானசெங்
கமுநீர்மலரைஅபஹரித்துவந்ததும், போரில்த்ரிகர்த்தர்களைஜயித்து
த்ரிகர்த்தராஜனைவசப்படுத்தியதுமானவில்லினுடைய இந்த்ரனுடைய
வஜ்ராயுதத்தையொத்தஸ்பர்சமுள்ளதும் வஜ்ரங்களாலும்ஸ்வர்ணங்
களாலும்அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான நாண்கயிறற்ற அந்தப்பீமஸேனன்
அழித்தான். மஹாராஜாவானயுகிஷ்டியார், மறுபடியும் நகுலனை அழை
த்து, “எதனால் யுத்தத்தில் எல்லாச்சத்ருக்களையும் நீ கொல்லவிரும்பு
கிறாயோ, எந்தவில்லினால் நல்லதேசங்களைஜயித்தாயோ அப்படிப்
பட்டதும் சார்ங்கத்துக்கும்காண்டவத்துக்குமொப்பானதும் ஸ்வர்
ணத்தினால்சிறவேலைசெய்யப்பட்டதும் உறுதியுள்ளதும் இந்த்ரா
யுதத்துக்குஒப்பானதும் உத்தமமானதும் உனக்குத்தகுந்ததும் நன்
றுகச்செய்யப்பட்டதும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தத்தனுஸை
வைப்பதற்காக நாண்கயிறற்ற அழித்துக்கொண்டுவா” என்றார். மாத்
ரீபுத்ரனும் நீண்டகைகளையுடையவனும் சிவந்தமுகத்தையுடையவ
னும் மிதபாஷியும் பாண்டவனும் குலத்திலும்ருபத்திலும்தனக்
குலமானனில்லாததுபற்றி நகுலனென்றுசொல்லப்பட்டவனும் யுத்
தத்தில் (சத்ருக்களை) அலறச்செய்கின்றவனும் ஞானமான அந்த
நகுலன் எந்தவில்லினால் மேற்குத்திசையையுஜயித்தானே அந்தவில்லி
னுடைய நாண்கயிறற்ற அழித்தான். தர்மநந்தனர் ஸஹதேவனைப்
பார்த்து மறுபடியும் சொல்லலானார். “சத்ருக்களை அழிப்பவனே! யுத்
தத்தில் ஸாமர்த்தியமுள்ளவனுனரீ பகைவர்களான களிங்கர்களையும்
தென்னாட்டுவீரர்களையும் பகதவீரர்களையும் எதனில்யுத்தத்தில் கொ
ளுத்தினையோ அந்தவில்லை நாணைதளர்த்தி வைப்பதற்குக் கொண்

வோ” என்றார். பரபுவும் சிறந்தஒழுக்கமுள்ளவனும் வீரனுமான ஸஹதேவன் எந்தவில்லினால் தென்திசையைவென்றோடு அந்த வில்லை நாணை அவிழ்த்துவிட்டான். பாண்டவர்கள் ஒளிபொருந்திய வைகளும் (பகைவர்களைத்) துண்டிக்கும் திறமையுள்ளவைகளும் மிக்க உறுதியுள்ளவைகளும் மிக்ககூர்மையுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணமயமான பிடிகளுள்ளவைகளும் பற்பலவிதங்களுமானகத்திகளையும் நாராசங்களை யும் முபபது அங்குலத்துக்குமேல்நீண்டிருக்கின்ற கத்திகளையும் அம்புகளையும் அம்பருததூணிகளையும் கதாயுதங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துவைத்தார்கள். பிறகு பகைவர்களைவாட்டுகின்றவரான தர்ம ராஜர், ஸஹதேவனைப்பார்த்து, “வீரனே! இந்தவன்னிமரத்தின் மீதேறி இந்தமரத்தில் நம்முடையஆயுதங்களை வை. வீர! இதோ ஸமீபத்தில் பசுஎன்கிறஒருந்ருகமானது உயிரைஇழந்து அறிவற்றிருக்கிறது. இதை அறுத்து (இதன்தோலினால்) நம்முடையதனுஸுகளை நாற்புறத்திலுஞ்சுற்று” என்றுகட்டளைபிரிட்டார். இவ்வாறு சொல்லப் பட்டவனும் மிக்கபாஹுபலமுள்ளவனுமான ஸஹதேவன் தர்மபுத்ரர்கூறியபடியே வன்னிமரத்திலேறி விரைவாக வில்லுகளை (அதில் கட்டி மாட்டுத்தோலினால்) நன்றாகச்சுற்றினான். பகைவர்களால்ஜயிந் கமுடியாதவனும் வீரனுமானஸஹதேவன் குளிர் காற்று வெய்யில் களிநுலுண்டாகும்பயத்தினின்றும் மழையினின்றும் ஒருவிதமான கெடுதியும் நான்குபக்கத்திலுமுண்டாகாமல் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு மறுபடியும் மறுபடியும் அந்தஆயுதங்களை நன்றாகச்சுற்றி நல்லமூட்டமுள்ளவைகளாகச்செய்து மழைபெய்யும் பொழுது எந்தஇடத்தில் குறுக்காகமழைச்சாரல் அந்தஆயுதங்களில் அடிக்கும்என்றுஎண்ணினானோ அந்தஇடத்தில் அந்தஆயுதங்களை உறுதியுள்ளகயிற்றினால் நன்றாகக்கட்டி இறுக்கினான். பிறகு பாண்டவர்கள் ப்ராயோபவேசத்தினால் உலர்ந்ததும் நரம்புஎலும்புதோல் இவைகளோடுகூடியதும் ஸமீபத்திலிருக்கின்றதுமான உஞ்சவருத்தி செய்கிறவனுடைய (உயிரில்லாத) ஒருசரீரத்தைக்கொண்டிவந்து வில்லுகளின்மத்தியில் கட்டினார்கள். உபாயத்தில்ஸமர்த்தரான அவர்களனைவர்களும் உரக்கக்கர்ஜித்துக்கொண்டு, “கட்டப்பட்டிருக்கின்ற இந்தச்சுவத்தினுடைய ஆர்க்கந்தத்தினால் வனத்தில்ஸஞ்சரிக்கின்ற மனிதர்கள், ‘இந்தவன்னிமரமானது சுவத்துடன்கூடியது’ என்று தூரத்திலிருந்து விலக்கிவிடுவார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். பிறகு தர்மபுத்தியுள்ள அந்தபுதிஷ்டிமஹாராஜர் ஸஹதேவ

¹ ஆஹாரமில்லாமல்பூமியில்படுதலாகியஒருவர்தம்.

னைப்பார்த்து, “ஓ! பாண்டவ! நல்லறிவுள்ளவனே! இந்தப்ராம் மணசீரத்தைக் கயிறுகளால் இறுக்கிக்கட்டி இந்தமரத்தில் விஸ்தாரமானவையும் அடியில் உறுதியுள்ளவையுமான கிளைகளின்மீது நன்றாகக் கட்டிவிடு” என்று சொன்னார். ஸஹதேவன் அந்தவார்த்தையைக் கேட்டு அந்தப்பிணத்தை அவ்விடத்தில்கட்டினான். யுதிஷ்டிரர், சுந்தரராயிருந்துகொண்டு, “வரன்களைக் கொடுக்கின்றப்ரம்மதேவரையும் இந்தரணையும் குபேரனையும் வருணனையும் வாயுவையும் நுத்ரரையும் யமனையும் விஷ்ணுவையும் சந்த்ரஸூரியர்களையும் தர்மதேவதையையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும் திக்குக்களையும் அவ்வாறே மூலத்திசைகளையும் வஸுக்களையும் மருத்துக்களையும் அதிகதேஜஸுள்ள அக்ஷியையும் மனத்தினுல் நமஸ்கரித்தும் இவ்வுலகத்தில் பகலிலும் இரவிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றவைகளாகச் சொல்லப்பட்டப்ராணிகளை நமஸ்கரித்தும் நல்லவரத்தையுடைய மற்றவர்களையும் நமஸ்கரித்தும் அவர்களை நான் சாணமடைந்தேன். அதிகபலமுள்ளவைகளான எல்லா ஆயுதங்களையும் மஹாதேவர், வாயு, வனஸ்பதிகள், மலைகள், சந்த்ரன், ஸூர்யன் இவர்களிடத்தில் நான் அடைக்கலமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன். இவை பதின்மூன்றுவதுவரஷம் முடிந்தவுடனே என்னிடத்திலாவது அர்ஜுனனிடத்திலாவது கொடுக்கத்தக்கன பீமனிடத்தில் கொடுப்பது கூடாது. இந்தவ்ருகோதான் கோபமுள்ளவன்; ந்ருதராஷ்ட்ரருடைய புத்ரர்களிடத்தில் பொறுமையினால் எப்பொழுதுமே கோபங்கொண்டவன். கோபத்தினாலுண்டான மாத்ஸ்யத்தையுடைய அவன், குறித்தகாலம் நிறைவேறுவதற்குள்ளாகவே ந்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்களை அடிப்பான். அதனால் எம்க்கு மறுபடியும் எப்பொழுதும் வனவாஸஞ்செய்யும்படி நேரிடும். அந்தக்காலம் நிறைவேறினபிறகு தார்த்தராஷ்ட்ரர்களைக் கொல்லப்போகிறோம். இப்படிச் செய்வது தர்மமும் அர்த்தமும் காமமும் கீர்த்தியும் நிறைந்தபுகழுமாகும். இவையனைத்தும் உயிரும் என்னுடைய அதினைமாக இருக்கின்றன; ஸம்சயமில்லை” என்று கூறினார். சத்ருக்களைத் தப்பிக்கச் செய்பவரே! தேவதைகளை நமஸ்கரித்து வன்னிமரத்தையும்ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து நகரத்தைக் குறித்துச் செல்வதற்குப் புறப்பட்டிருக்கின்றவர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களும்ப்ராநாக்களுமான அவர்களனைவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து மாட்டி டையன்முதல் ஆட்டி டையன்வரையிலுள்ள வேளாண்மைத் தொழில்செய்பவர்களுள் யாராவது ஒருவன் தற்செயலாய் அந்த இடத்தில் வருவனையாகில் அவனைப்பார்த்து அடிக்கடி (அந்தவன்னிமரத்தைக்) காட்டி, “நூற்றெண்பதுபிராயமுள்ளவனும் வெருகாலம் ஜீவி

த்திருந்தவளுமான எங்களுடையதாயானவள் இதோ ஸமீபத்தில் ம்ருத்யுவுக்குவசமானாள். (எங்களுடைய) குலதர்மப்படி இவள் அக்னி ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யப்படவில்லை. எங்களுடைய குலதர்மம் இப்படிப்பட்டது” என்று இவ்விதம் சொன்னார்கள். அவர்கள் ஸந்தோஷமுடையவர்களாக, “துக்கங்களால்பீடிக்கப்பட்ட எங்களுடைய இந்த தாயானவள் இந்தஇடத்தில் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டாள். மரித்தவளை அக்னிஸம்ஸ்காரஞ்செய்யாமல் இவ்வாறு மரத்தில்கட்டுவது, கானகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற காட்டாள்களும் வேட்களுமான எங்களுக்கு, முன்னோர்களால் பண்டைக்காலம்தொட்டு அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவருகின்ற குலதர்மமாயிருக்கின்றது” என்கிற வார்த்தையை எல்லோரும் கேட்கும்படி சொல்லிக்கொண்டு திசையனைத்தையும் எதிரொலிஇடம்படிசெய்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் ஆயுதங்களை நன்றாகக்கட்டி அந்தவன்னிமரத்திலைவத்து நான்குபக்கத்திலும் கோஷித்துக்கொண்டு விராடநகரத்தினருகில் வந்தார்கள். பிறகு பீமஸேனனும், அர்ஜுனனும், மாத்ரீபுத்ரர்களான நசுலஸஹதேவர்களும், யுதிஷ்டிரரும், ராஜபத்னியும் அழகியஇடையுள்ளவளுமான க்ருஷ்ணையும் அப்பொழுது முன்சொல்லிக்கொண்டதுபோல விராடநகரத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். யுதிஷ்டிரர், விராடதேசத்தில் மத்ஸ்யராஜனான விராடனுடையஸமீபத்தில் பதின்மூன்றாவதுவார்ஷம் அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதற்காக விரைவாகத் தங்களுக்கு ஜயன், ஜயேசன், விஜயன், ஜயத்ஸேனன், ஜயத்பலன் என்கிற மறைவானபெயர்களையிட்டார். ‘ஆபத்துநேருங்காலங்களில் இந்தப்பெயர்களாலேயே நாம் பாஸ்பரம் அழைத்துக்கொள்வோம்’ என்றும் வரையறைபண்ணினார். பிறகு, பாண்டவர்கள் பதின்மூன்றாவதுவார்ஷம் விராடநகரத்தில் அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினபடி பெரிதான விராடநகரத்தில் புகுந்தார்கள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்க்கீ.)

(யுதிஷ்டிரர் துர்க்காதேவியை ஸ்தோத்ரம்செய்தது.)

மனோஜ்ஞமானவிராடநகரத்தைக்குறித்துச் செல்லுகின்ற யுதிஷ்டிரர், மூவுலகங்களுக்கும் ஈசுவரியும் யசோதையின்கர்ப்பத்தில்தோன்றியவளும் நாராயணருடைய உத்தமமானப்ரீதிக்குப் பாத்ரமான

வளும் நந்தகோபருடையச் சூறத்தில் உதித்தவளும் மங்களகரியும் வம்சத்தைவ்ருத்திசெய்கின்றவளும் கம்ஸனை ஒட்டினவளும் அஸூரர்களுக்கு நாசத்தை உண்டிபண்ணுகின்றவளும் (கம்ஸனால்) கல்லில் மோதப்பட்டு ஆகாயத்தை நோக்கிச் சென்றவளும் வாஸுதேவருக்கு ஸ்வேஹாதரியும் திவ்யபுஷ்பமாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் திவ்யவஸ்த்ரமுடையவளும் (சத்ருஸம்ஹாரத்தால்) விநாயகி என்றவளும் கத்திகேடயங்களைத்தரித்தவளுமான தூர்க்காதேவியை மனத்தினால் ஸ்தோத்ராஞ்செய்தார். எவர்கள் எப்பொழுதும் மங்களஸ்வரூபினியாயிருக்கின்ற தூர்க்காதேவியைப் பாபங்களுடைய பாரத்தை இறக்குவதற்காகவும் புண்யத்தின்பொருட்டும் நினைக்கிறார்களோ அவர்களை, அவள், சேற்றிலகப்பட்ட பலஹீனமான பசுவைக் கரையேற்றுவதுபோலப் பாபத்தினின்றாகரையேற்றுகிறாள். யுதிஷ்டிரமஹாராஜர் தூர்க்காதேவியை அழைத்து தம்இளையஸ்வேஹாதார்களோடு ப்ரதயக்ஷமாகத்தரிப்பதில் விருப்பமுற்றவராக மறுபடியும் பற்பல விதமான ஸ்தோத்ரங்களுக்காக வற்பட்டிருக்கிற நாமங்களாலே புகழ்தொடங்கினார்.

“வரன்களைக்கொடுப்பவளே! கறுத்தநிறமுடையவளே! நித்யயௌவனமுள்ளவளே! வேதத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளே! பாலஸூர்யனுக்கொப்பான வடிவமுடையவளே! பூர்ணசந்த்ரனுக்கொப்பான முகத்தையுடையவளே! நான்கு கைகளையுடையவளே! நான்கு முகங்களையுடையவளே! பருத்திருக்கின்ற ஸ்தனங்களையுடையவளே! மயிலுடைய தோகையின் நிறம்போன்ற கங்கணங்களையுடையவளே! கடகங்களையும் தோள்வளைகளையும் தரித்தவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். ஏ! தேவி! ஸ்ரீமந்நாராயணருக்குப் பத்னியாயிருக்கின்ற ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீபோல விளங்குகிறாய். ஏ! ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவளே! உன்னுடைய ஸ்வரூபமும் ப்ரம்மசர்யமும் நிர்மலமானவை. நீ நீலமேகம்போலக் கறுத்தநிறமுடையவளும் ஸங்கர்ஷணருடைய முகம்போன்ற முகமுடையவளுமாக இருக்கிறாய். இந்த்ரத்வஜம்போல் நீண்டும் பருத்துமிருக்கின்ற இரண்டுகைகளைத்தரித்தவளாகவும் பாத்ரத்தையும் தாமணப்பூவையும் மணியையும் பாசத்தையும் வில்லையும் மஹாசக்தத்தையும் இன்னும் பற்பல வித ஆயுதங்களையும் தரித்துப் புவியில் பரிசுத்தஸ்த்ரீயாகவுமிருக்கிறாய். தேவி! நீ குண்டலங்களால் நிறைந்தகாதுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாகவும் சந்த்ரனுக்கொப்பான முகமுள்ளவளாகவும் விளங்குகிறாய். விசித்ரமான மகுடத்தோ

1 ஒரு சொல்விடப்பட்டது.

மும் அழகிய முடியப்பட்டுள்ளகூந்தலோடும் விளங்குகிறாய். ஸர்ப்ப பத்தினுடைய உடல் போன்றதும் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான கடிஸூத்ரத் தோடுகூடிய நீ வாஸுகியினுடைய தேகத்தினுல்குற்றப்பட்டிருக்கின்ற மந்தரபர்வதம்போல இப்புவி யில் விளங்குகிறாய்; மயில்தோகைகளால் செய்யப்பட்டதும் உயரத்தூக்கிக்கட்டப்பட்டதுமான கொடியினாலும் விளங்குகிறாய். தேவி! கௌமரவரதத்திலிருந்து கொண்டு தேவலோகமானது உன்னால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டது. ஆதலால், நீ தேவர்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறாய்; பூஜிக்கவும்படுகிறாய். மூவுலகங்களையும் அகழிப்பதற்காக மஹிஷாஸுரனைக் கொன்றவளே! எனக்கு நீ ப்ரஸன்னையாகவேண்டும். தேவர்களுள் மேன்மைபெற்றவளே! நீ கருணைபுரியவேண்டும். நீ மங்களத்தை உண்பெண்ணுகிறவளாகவேண்டும். நீ ஜயஸ்வரூபினியாகவும் விஜயஸ்வரூபினியாகவுமிருந்து யுத்தத்தில் ஜயத்தைக்கொடுப்பவளாகவிளங்குகிறாய். வாங்களைக்கொடுப்பவளான நீ இப்பொழுது எனக்கும் விஜயத்தைக் கொடு. ஏ! காளீ! காளீ! மஹாகாளீ! சாராயத்திலும் மாம்ஸத்திலும் பசுக்களிலும் ப்ரியமுள்ளவளே! பர்வதங்களுள் ச்ரேஷ்டமானவிர்த்யபர்வதமானது உனக்குச்சர்வதமான வாஸஸ்தானம். நீ பூதங்களால் அனுஸரிக்கப்பட்டவள்; இஷ்டங்களைக்கொடுப்பவள்; இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிப்பவள். எந்தமனிதர்கள் கஷ்டத்தை நீக்கிக் கொள்வதன்பொருட்டு உன்னை நினைக்கிறார்களோ, புவி யில் எந்தமனிதர்கள் விடியற்காலத்தில் உன்னை மஸ்கரிக்கின்றார்களோ அவர்களுக்குப் புத்ராக்கள் பீச்வர்யமுதலிய எல்லாம் கிடைப்பது அரிதன்று. தூர்க்காதேவி! நீ தூர்க்கத்திலிருந்து (ப்ராணிகளைக்) கரையேற்றுவதினால் ஜனங்களால் தூர்க்கை என்றெண்ணப்பட்டிருக்கிறாய். அரண்யங்களில் கஷ்டப்படுகிறவர்களும் மஹாஸமுத்ரத்தில் மூழ்குகின்றவர்களும் திருடர்களால் வழிமறிக்கப்படுகிறவர்களுமான மனிதர்களுக்கு நீ உத்தமகதியாயிருக்கிறாய். ஏ! மஹாதேவி! ஜலத்தைத் தாண்டும் ஸமயத்திலும் அரண்யங்களிலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாத மலைக்காடுகளிலும் எந்தமனிதர்கள் உன்னை நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் கஷ்டத்தை அடையார்கள். நீயே கீர்த்தி; ஸ்ரீதேவி; தைரயலக்ஷ்மி; கார்யஸித்தி; ஹ்ரீ; கல்வி; ஸந்ததி; புத்தி; ஸந்தயை; ராத்ரி; ஒளி; உறக்கம்; நிலவு; கார்தி; பொறுமை; தயை. நீ பூஜிக்கப்படுவையே யாகில் மனிதர்களுடைய பந்தத்தையும் மோஹத்தையும் புத்ரநாசத்தையும் தனக்ஷயத்தையும் வ்யாதியையும் ம்ருத்யுவையும் பயத்தை

யும் விலக்குவாய். ஏ! தேவி! தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவியே! ராஜ்யத்தினின்று தவறியிருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட நான் உன்னைச் சரணமடைந்தேன்; உன்னை முடியினால் வணங்கினேன். தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளே! என்னை நீ பாதுகாப்பாயாக. ஏ! ஸத்யஸ்வரூபினி! நீ எங்கள் விஷயத்தில் ஸத்யமாயிருப்பாயாக. ஏ! தூர்கையே! பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவவளே! பக்தரிடத்தில் அன்புடையவளே! நீ என்னை ரக்ஷிப்பாயாக” என்று ஸ்தோத்ரம் செய்தார். இவ்வாறு ஸ்தோத்ரஞ்செய்யப்பட்ட அந்தத் தேவியானவள் பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரராஜருக்குத் தன் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்து அருகில் வந்து அவரைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள். “ராஜனே! மிக்கபாஹு பலமுள்ளவளே! ப்ரபுவே! என்வார்த்தையைக்கேள். யுத்தத்தில் சீக்ரம் உனக்கு விஜயமுண்டாகப்போகிறது. என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் கௌரவஸேனையைக்கொன்று ஜயித்து ராஜ்யத்தில் சத்ருக்கள் இல்லாமல் செய்து மறுபடியும் பூமியை அனுபவிக்கப்போகிறாய். ராஜனே! ப்ராதாக்களோடு கூடிப் பூர்ணமான ப்ரீதியை அடையப்போகிறாய். என்னுடைய அனுக்ரஹத்தினால் உனக்கு ஸௌக்யமும் ஆரோக்யமுமுண்டாகும். உலகத்தில் தோஷமற்றவர்களான எவர்கள் என்னை ஸ்தோத்ரம் செய்வார்களோ அவர்கள் விஷயத்தில் நான் த்ருப்தியடைந்து அவர்களுக்கு ராஜ்யத்தையும் ஆயுளையும் சரீரத்தையும் புத்ரனையும் கொடுப்பேன். ராஜனே! உனனால் நான் எவ்வாறு நினைக்கப்பட்டேனோ, இவ்விதமாக எவர்கள் தேசாந்தரத்திலும் நகரத்திலும் அல்லது யுத்தத்திலும் சத்ருக்களால் ஸங்கடம் நேர்த்தகாலத்திலும் காட்டிலும் பிரவேசிக்கமுடியாத கானகத்திலும் ஸமுத்தரத்திலும் கொடிகளாலும் செடிகளாலும் அடர்ந்தமலையிலும் நினைப்பார்களோ அவர்களுக்கு இவ்வுலகில் கிடைக்க அரிதானவஸ்து ஒன்றும் இராது. ஏ! பாண்டவர்களே! இந்த உத்தமமான ஸ்தோத்ரத்தை எவன் பக்தியோடு கேட்பனோ, அல்லது படிப்பனோ அவனுடைய கார்யங்களெல்லாம் வித்தியை அடையும். என்னுடைய ப்ரஸாதத்தினால் விராடநகரத்திலிருக்கின்ற உங்களனைவர்களையும் கௌரவர்களோ அல்லது அங்கு வ்ஸிக்கின்ற மனிதர்களோ அறியமாட்டார்கள்” என்றாள். வரங்களைக் கொடுப்பவளான தூர்க்காதேவியானவள் சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்கும் திறமையுள்ள யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பாண்டவர்களுக்கு ரக்ஷையைச் செய்து அவ்விடத்திலேயே மறைந்தாள்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடீச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர், ஸந்யாஸவேஷம்நிந்து விநாஸனுடையஸபையில் பரவேசித்ததும், மரியாதைசெய்யப்பெற்று அங்கேவஸித்ததும்.)

பிறகு, அந்தப்பாண்டவர்கள் பரிசுத்தஜலமுடையதும் மங்களத் தைஉண்டுபண்ணுகின்றதும் தோஷமற்றதும் மஹரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டஜலமுள்ளதும் மூலீலகங்களுக்கும் மனோஜ்ஞமானதும் ஜஹ்நுமஹர்ஷியினுடையபுத்ரியுமான கங்கையிலுறங்கி ரிஷிகளையும் தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் (மந்தரத்துடன்கூடினதீர்த்தத்தினால்) த்ருப்திசெய்வித்தார்கள். ராஜாவானயுதிஷ்டிரர், (தமதுபிதாவான தர்மராஜர்) கொடுத்திருக்கின்றவரத்தையினைத்து அக்நிஹோத்ராஸாதனமானஹவிஸைஹாமஞ்செய்து மங்களகரமானஜபங்களைச்செய்து இந்த்ரனைத்தேவதையாகக்கொண்டகீழ்த்திசையைநோக்கிக் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு (தம் பிதாவான) தர்மராஜாவைச் சரணமடைந்து மெதுவாகஅழைத்துச் சொல்லுகிறார். “வரங்களைக்கொடுப்பவரும் ப்ராஜைகளுக்குப்பதியும் எனக்குப்பிதாவுமாயிருக்கின்ற தர்மதேவர் ப்ராஸன்னமானமனத்துடன் எனக்குவரத்தையளித்தார். தாகக்கொண்டு ஜலத்தையிரும்பிய என்னுடையஸஹோதார்கள் என்னால் ஏவப்பட்டு ஒருதடாகத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். அவர்கள், மஹாயுத்தத்தில் வஜ்ரபாணியான இந்த்ரனால் அஸுரர்கள் தள்ளப்பட்டதுபோல உத்தமரானஒருயக்ஷரால் வனத்தில் தள்ளப்பட்டார்கள். நான் சென்று அவருடையஎல்லாவினாக்களுக்கும் விடை சொல்லி, வரங்களைக்கொடுப்பவரும் (எனக்குப்) பிதாவுமானஅவரை ஸந்தோஷப்படுத்தினேன். மஹிமையுடையவரான அவர் ப்ராஸன்னராகி எனக்கு வரனை அளித்தார். அவ்வாறே நேசத்துடன் என்னைக்கட்டிக் கொண்டு, ‘பாண்டுநந்தன! நீ விரும்புகிறதைப் பெற்றுக்கொள். ஆகாயத்தில்கிறேன்; வரனைக்கொடுப்பவனாயிருக்கிறேன். என்னைப்பார்’ என்று சொன்னார். நான், வாதரும் பிதாவும் ப்ரபுவுமான அவரைப்பார்த்து, ‘ப்ரபுவே! என்னுடையபுத்தியானது எப்பொழுதும் தர்மத்தில்பற்றுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். என்னுடையஇந்தஇனையஸஹோதார்கள் பிழைக்கவேண்டும். அவ்வாறே நாங்கள் (அஜ்ஞாத வாஸத்துக்குரிய) ஸ்வருபத்தையும் ஜயத்தையும்அடையக்கடவோம். விரும்பியபடி எங்களுக்குப் பொறுமையும் கீர்த்தியும் உண்டாகவேண்

மும். எங்கள்வாதமானது ஸத்யமாக நிறைவேறவேண்டும்' என்று வேண்டினேன். அந்தவரம் கேட்கப்பட்டபடி எனக்கு இப்பொழுது கிடைக்கவேண்டும். அந்தத்தேவச்சேஷ்டர்சொன்னது பொய்யாகாது" என்றுசொன்னார். தர்மாத்மாவானயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் தர்மதேவதையையே த்யானஞ்செய்தார். அப்பொழுதே அவர்அநுக்ரஹத்தினால் யுதிஷ்டிரருக்கு ஒருரூபம் தானாகவே உண்டாயிற்று. அப்பொழுது அந்தயுதிஷ்டிரர் நல்லயௌவனமுடையவரும் தரிதண்டங்களைப்பிடித்தவரும் கமண்டலுவையும் தலைப்பாகையையும்தரித்தவரும் நன்றாகச்சிவந்திருக்கின்றதும் உத்தமமுமானகாஷாயவஸ்தரத்தைத்தரித்தவரும் குடுமியுள்ளவரும் பவித்ரத்தைக்கையிலணிந்தவருமான ப்ராம்மணராகக்காணப்பட்டார். அப்படித்தோற்றியது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. ராஜரே! தர்மத்தைஅநுஷ்டிப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களும் உத்தமமானதர்மத்தினுடைய உயர்ந்தபலத்தைவிரும்புகின்றவர்களுமான அந்தப்பிமஸேனன்முதலானவர்களுக்கும் அவ்விதமாகவே ஒருக்ஷணத்தினுள் (அஜ்ஞாதவாஸத்துக்குத்) தக்கபூஷணங்களும் வஸ்தரங்களும் மாலைகளும் தோன்றிவிட்டன. புதியஉருவமுள்ளவரும் ப்ரதாபசாலியுமான யுதிஷ்டிரமஹாராஜர்¹ அதர்வருபத்தினால் விளங்கினார். பிறகு, முதலில், அந்தஅரசர் வைரீயமிழைக்கப்பட்டவைகளும் வெண்ணிறமுடையவைகளும் தங்கத்தால்செய்யப்பட்டவைகளுமான பாச்சிகைகளைத் துணியால் சுற்றிக் கொண்டு, நிறைந்ததேஜஸுள்ளவனும் மிக்ககாந்தியால்விளங்கும் அக்ரிபோன்றவனும் கடுமையானவிஷமுள்ளஸர்ப்பம்போல நெருங்க முடியாதவனுமானவிராடனைத் தூரத்திலிருந்துபார்த்தார். அப்பொழுது அவர், ஸபையில்வீற்றிருப்பவனும், கைகளைக்குவித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் விசித்ரமாயும்பிற்பலவிதமாயுமிருக்கின்ற சஸ்த்ரங்களைக்கையில்பிடித்தவர்களுமான மனிதர்களால் சூழப்பட்டவனும், சிகைகளையும் அக்ஷரங்களையும் மந்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களும் காணிக்கைக்குவியல்களோடு ப்ரவேசிக்கின்றவர்களுமானப்ராம்மணர்களால்கூழப்பட்டவனும், யானைகளாலும்குதிரைகளாலும் சூழப்பட்டவனும், ம்ருகங்களாலும் யானைகளாலும் கூனர்களுடையகூட்டங்களாலும் நான்குபக்கங்களிலும்கூழப்பட்டவனும், வெண்ணிறமுள்ளதும் உயர்ந்ததுமான தலைப்பாகையினால்மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தலைமயிருள்ளவனும், விசித்ரமானவைரீயத்தினாலிழைக்கப்பட்டிருண்டலங்கையுடையவனுமான விராடனை, தேவலோகத்தில் ப்ருஹஸ்பதி

¹ 'ப்ராம்மணருபத்தினால்' என்பது பழையஉரை.

இந்தாணை அடைவதுபோல் வந்தடைந்தார். மனிதர்களுக்கதிபன அந்தவிராடராஜன், வருகின்ற அந்தப்பாண்டவரைக் கண்களிக்க நன்றாகப்பார்த்து அவரைக்குறித்து அப்பொழுது தன்னுடையஸபையிலிருந்த பராம்மணர்களைப் பலமுறை கேட்கலானான்.

“பராம்மணர்களே! காந்தியினால் குபேரன்போன்றவரும் சிறந்த ரூபத்தால்பூமியைவிளங்கச்செய்வரும் என்னுடையஸபையை நாடி வருகின்றவரும் யௌவனமுள்ளவருமான இந்தப்ராம்மணருடையதர்சனத்தை யாராவது இதற்குமுன் அறிந்ததுண்டா? சிறந்தஸிம்மம் போன்றவரும் யானைக்கூட்டத்தலைவன்போன்றவருமான இவர் ஸுவர்ணபர்வதம்போல விளங்குகிறார். அக்னிபோலவும் ஸுடிர்யன்போலவும் சந்த்ரனுடனும் நக்ஷத்ரங்களுடனும் கூடின கிரணங்களுள்ள க்ரஹம்போலவும் விளங்குகிறார். இவருக்கு வேலைக்காரனும், யானையும், உயரத் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டதும் ஸுடிர்யனைமறைக்கக்கூடியதுமான குடையும் காணப்படவில்லை. இவருக்குக் குண்டலமும் தோள்வளையும் மாலைகளும் இல்லை. நாலுகுதிரைகளுள்ளதும் விசித்ரமான அவயவங்களுள்ளதுமான ரதமுமில்லை. சிறந்தயானைக்கும் புலிக்கும் பெரிய காளைக்குமொப்பாயிருக்கிற இவர் கூத்தரியரூபத்தை நன்கு தரிக்கிறார். நமக்குளதிரில்வரும் இவர் அலங்காரமில்லாதவராயிருந்தும் உதித்திருக்கிற பாலஸுடிர்யன்போல விளங்குகிறார். இவர் எல்லாவிதத்திலும் கூத்தரியராகவே தோன்றுகிறார். இந்தாணக்குஸமானராயிருக்கிற இவர் இப்போது நான்குஸமுத்ரத்திற்குட்பட்டபூமியையும் ஆளத்தகுதியுள்ளவராயிருக்கிறார். இவர் நிச்சயமாய் கூத்தரியர்தாம். இவர் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டவராக எனக்குத் தோன்றுகிறார். ஏனெனில், இவருடையரூபம் யானைக்கும் ஸிம்மத்திற்கும் ரிஷபத்திற்கும் ஒப்பாயிருக்கிறது. இந்த பராம்மணர் எந்தஇஷ்டத்தைத் தேடுகிறாரோ இவருடைய அந்தஇஷ்டத்தையெல்லாம் நிச்சயமாய் நிறைவேற்றவேண்டும். இப்படிப்பட்டபுருஷருடையதர்சனம் எனக்கு மிகவும்ப்ரியமானது. இவர் என்னுடையபரதானமானப்ராம்மணர்களிலும் அநிதிகளிலும் பொருள்களிலும் ரத்னங்களிலும் பசுக்களிலும் வீடுகளிலும் இஷ்டப்படித் தடையின்றி ஸஞ்சரிக்கட்டும்” என்று இவ்விதம் அந்தபுதிஷ்டிரைக்குறித்துச் சொன்னான். அரசன் அளவிடக்கூடாத தேஜஸுடன் விளங்குகிறவரும் த்ரிதண்டத்தையும் கமண்டலத்தையும் அங்குசத்தையும் உறியையும் தரித்தவரும் வேறு வேஷத்துடன் ஸமீபத்திலிருக்கிறவருமான அவரைப்பற்றி இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு பரபாப்புடன் எழுந்திருந்தான். ஸபையில்வந்த

வரும் ராஹுவினுடையமுகத்தினின்றுவெளிப்பட்டுக் கிரணங்களால் தபித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூர்யன்போன்றவருமான அந்தயுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து விராடராஜனுடன்கூடியதும் ப்ரம்மக்ஷத்ரியவைச்ய சூத்ரர்களால்நிரம்பினதுமான அந்தஸபையானது எழுந்திருந்தது. ப்ராம்மணவேஷமுள்ளவரும் ஜயமடையத்தக்கவருமான அந்தயுதிஷ்டிரரால், 'இவ்வுலகில் உமக்கு ஜயமுண்டாகட்டும்' என்று முதலில் சொல்லப்பட்டவனும் வெற்றிபெற்றுவருத்தியடைந்தவனுமான அந்த விராடராஜன் கைகூப்பிக்கொண்டு எதிர்சென்று அவரைநமஸ்கரித்தான். பூமியில் ப்ரஸித்தனான அந்தவிராடராஜன் கைகூப்பிக்கொண்டு அவரைப்பார்த்து மதுரமான அக்ஷராங்களுள்ளவார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“ஓ! பகவானே! நீர் எவ்விடமிருந்துவந்தீர்? எதனைவிரும்புகிறீர்? எங்கேபோகிறீர்? ப்ராம்மணரே! நான் உமக்கு என்னசெய்ய வேண்டும்? நீர் எனக்கு உம்முடையகல்வியையும் சிலத்தையும் குலத்தையும் கோத்தத்தையும் அப்படியே பெயரையும் தேசத்தையும் சொல்லும். ஸாதுக்கள் உண்மையான ப்ரதிஜ்ஞையுள்ளவர்களாகவே யிருப்பார்கள். ஸர்யாவிகளானப்ராம்மணர்கள் விசேஷமாய் மெய்யே சொல்லுவார்கள். நான் உமக்குத்தகுந்தபடி நடந்துகொள்ளுகிறேன். உம்மை அவமானப்படுத்துகிறதில்லை. உம்முடையவார்த்தையையீறி நடக்கிறதில்லை. ஏனெனில், அக்னிக்குச்சமமான ப்ராம்மணர்கள் பூஜிக்கப்படாவிட்டால் விஷத்துடன்கூடிய ஸர்ப்பங்கள்போலக் குலத்தை நீறுக்கிவிடுவார்கள். ப்ராம்மணச் சீரேஷ்டரே! பூமிமுழுமையையும் உமக்குக்கொடுக்க வித்தனாயிருக்கிறேன். ஸேனைகளும் பொக்கசங்களுமுள்ள பட்டணத்தையும் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். நீர் எந்த அரசனுடைய தேசத்தினின்று இவ்விடம் வருகிறீர்? இவ்விடத்தில் என்னகார்யம்செய்கிறீர்” என்று வினவினான். யுதிஷ்டிரர், இங்ஙனம் வினவிய அந்தஅரசனைப்பார்த்து, அடிக்கடி தர்மத்தைக்கவனித்து, “ராஜரே! இந்தஸபையில் வார்த்தைசொல்வதற்கு எவன்தான் தைர்யமுடையவனுவான். ஆயினும், ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தபடி நான் உண்மையைச்சொல்லுகிறேன்; கேளும். என்னுடையகல்வியையும் சிலத்தையும் குலத்தையும் செய்கையையும் பிறப்பையும் தேசத்தையும்கேளும். குருவின்உபதேசத்தினாலும் நியமத்தாலும் எனக்கு இந்தவ்ரதமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது. குலமுறையை அனுஸரிப்பதற்காகப் பித்ருக்கள் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறீர்கள். ப்ரபுவே! ப்ராம்மணனாயிருக்கின்ற நான் வ்ரதத்தைஅறுஷ்டிப்பதற்காக கஷ்ட

ரஞ்செய்துகொண்டும் ஸர்யாஸஞ்செய்துகொண்டும் த்ரிதண்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டுமிருக்கிறேன். இது, நானே செய்துகொண்ட தன்று. ஐந்துபூதங்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்ற என்னுடைய இந்த மானிடசரீரத்தைப் பாரும. இவ்வுலகில் என்னுடைய ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் சரீரத்தையும் பார்க்கின்றவர்கள் ஐந்துபேர்களை யே பிதாக்களாகச் சொல்லுகிறார்களென்று கேள்வி. அந்தஐவர்களும் மனுஷ்யர்களாயிருப்பார்களென்று நான் எண்ணவில்லை. நான் ஸ்வபாவத்தினால் பித்ருக்களுக்குச் சமானமாகவுமிருக்கவில்லை. ராஜ ரே! நான் வ்ரதஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற ப்ராம்மணன். எனக்கு, 'கங்கன்' என்றுபெயர். உம்முடையதேசத்திற்குவந்திருக்கிறேன். நான் என்னுடையகர்மானினால் சொக்கட்டானாடி வறுமையுற்றிருக்கிறேன்; இப்பொழுது ஸத்யவசனமுள்ள தபஸ்வியாக ஸஞ்சரிக்கிறேன். நான் முந்தி யுதிஷ்டிரருக்கு ஸ்நேஹிதனாகஇருந்தேன். அவர் வீட்டில் வஸித்துக்கொண்டு அவருடைய சரீரமாகவேயிருந்தேன். நான் அவருடையவீட்டில் ஸுகமாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தேன்; முன் அவருடையநகரத்திற்கு ராஜாவாகவேயிருந்தேன். அவருடையவீட்டில் ஸ்த்ரீகள் என்னுடையஉத்தரவுப்படி நடந்தார்கள். எனக்கு ப்ரீதியையுண்டுபண்ணுகிறதற்காகக் குதிரைகள் அடங்கியிருந்தன. நான் முன் அவருடையபட்டணத்தில் எதைச்செய்தேனோ அதை ஒருபோதும் ஒருவனும் மாற்றினதில்லை. முன் அவருக்குஒப்பான பிராயமுள்ள ஸ்நேஹிதனாயிருந்த நான் மிக்கதுக்கத்துடன் பூமிமுழுதும் ஸஞ்சரித்தேன். நான் ஓரிடத்திலும் மனம் ஸமாதானமடையவில்லை. வ்ரதஉபதேசத்தினாலும் நியமத்தினாலும் பாரத்தைவறித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ராஜரே! நான் 'வ்யாக்ரபாதர்' என்னும் ரிஷியினுடைய கோத்தரத்தில்பிறந்தவன். நான் யுதிஷ்டிரரிடமடைந்த) அந்த ஸௌக்யத்தையே தேடுகிறேன். ஆத்மாவக்குஸமமான யுதிஷ்டிரருடையநடக்கையை நான் நன்றியறிவுள்ள வனுயிருப்பதால் உமக்குச் சொன்னேன். இந்தஸர்யாஸாச்சரமத்தை அடைந்திருக்கும் எனக்கு யுதிஷ்டிரரும் நீரும் ஸமமானகுணமுடையவர்களே. எனக்குத் தாயில்லை; தகப்பனில்லை; பந்துக்களில்லை; ரூபமில்லை; ஸுகமில்லை; ஸந்ததியில்லை. எனக்கு இப்போது ஸுகமும் துக்கமும் விருப்பும் வெறுப்பும் போகிறதும் வருகிறதும்

1 புலிபோல்பஹ்வதால் யமனுக்கு 'வ்யாக்ரபாத' என்றுபெயர்; ஆகையால், தாம் 'வ்யாக்ரபாத' என்னும் யமனுடைய புத்ரரென்பது உண்மைப்பொருள்.

ஸமமாகவேயிருக்கின்றன. நான ஆசையினாலும் தனத்தினாலும்விடப் பட்டவனாயிருக்கிறேன். இப்போது உம்முடையக்ருஹத்தில்வஸிப் பதற்காக இவ்விடம்வந்தேன். ஒருவராலும்செய்யமுடியாதகார்யத் தைச்செய்யும் என்னுடைய இந்தவராதமோ இவ்விடத்தில் ஒருவர் ஷத்தோடுமுடிவுபெறும். பிறகு, நான் என்னுடையசெய்கைகளால் உம்மை ஸந்தோஷமுள்ளவராகச்செய்து மறுபடியும் எவ்விடத்திற் குப்போக எனக்குவிருப்பமிருக்குமோ அவ்விடத்திற்குப்போவேன். நான் எப்போதும் பாச்சிகைகள் ஆடுவதில் திறமையுள்ளவன். பக்ஷி களின்சப்தங்களையும் ம்ருகங்களுடைய¹ சப்தங்களையும் அறிந்தவ னானான் அபஜயமடைந்து ஆச்ரயமற்று ஸர்யாஸம்பெற்று பிஷ்ணு களுகஇருக்கிறேன்” என்றுசொன்னார்.

அவர் இவ்விதம் வார்த்தைசொன்னவுடன் விராடராஜன் கை கூப்பிக்கொண்டு அந்தஸர்யாஸியைப்பார்த்து ஸந்தோஷமுள்ளமனத் துடன் மங்களகரமான அக்ஷரங்களுள்ளதும் மனத்திற்குஇசைந்ததும் ஸபைமுழுவதும் பரவியதுமானவார்த்தையைச் சொல்லத்தொடங்கி னான். “நீர் அபேக்ஷிக்கிறவரத்தை நான் உமக்குக் கொடுக்கிறேன். உமக்குவிருப்பமிருந்தால் மத்ஸ்யதேசத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்தும். அக்ஷயித்யையை அறிந்திருக்கின்றகுதாடிகள் ஏனக்குப் பரியமானவர் கள். நீரும் சூதுவிளையாடுகிறவராயிருக்கிறீர். ஆகையால், நீர் என்னு டையராஜ்யத்தை அடைவதற்குத் தக்கவராயிருக்கிறீர். சக்ரவர்த்திக் கொப்பானவரே! வா ஹனத்தையும் ஆஸனத்தையும் வஸ்தர்த்தையும் போஜனத்தையும் அநேகமலைகளையும் ஆபரணங்களையும் வாஸனை த்ரவ்யங்களை அணிதலையும், நீர் எப்பொழுதும் என்னோடுஸமானமாக வே அனுபவிக்கத்தக்கவர். உம்மை எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண் டிருப்பதை நான் பரியமாகஎண்ணுகிறேன். அனர்த்தங்களால்பிடி கப்பட்ட உத்தமப்ராம்மணர்களாவது இதாஜனங்களாவது (தங்க ளுக்குநேர்திருக்கின்றகஷ்டத்தை நிவ்ருத்திசெய்வதற்காக) உம்மி டத்தில் ஓடிவருவார்களானால், நீர்விரும்புகிறபடி அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியகார்யங்களனைத்தையும் நான் செய்வேன். எனக்கு இந்தவிஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. எவன் என்பக்கத்தில் உமக்குஅப்ரி யத்தைச்செய்வனோ அவனைக்கவனித்து நாட்டைவிட்டு ஓட்டுவேன். ஜிதேந்த்ரியரானநீர் எனக்குள்ளபொருள்களுக்குத் தலைவராயிருந்து கொண்டு இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்யும்” என்றுகூறினான்.

யுதிஷ்டிரர் சொல்லத்தொடங்கினார். “இதைக்காட்டிலும் என க்குமேலானஇஷ்டம் ஒன்றும்இல்லை. என்னால்ஜயிக்கப்பட்டபொரு

¹ இங்குஒருசொல்விடப்பட்டது.

நீர்ச் சிறிதும் நான்வைத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. யாதொருவிதமான போஜனத்தையும் நான்திண்டேன். நான் ஹவிஸைப் புஜிப்பவன்; இரவில் தரையில்படுப்பவன். வரதத்தின்உபதேசத்தை அனுஸரித்து உறுதியுள்ள ப்ரதிஜ்ஞை என்னால்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ராஜரே! ஒருவர்மேலும் நான் கோபமடையத்தக்கவனல்லன். ராஜரே! இவ் விதமான ப்ரதிஜ்ஞையுடன் இங்குவஸிப்பதில் எனக்கு எண்ணமிருக்கிறது; வேறுவிதமாகஇல்லை. மதஸ்யராஜரே! மாசுற்றவரே! இவ் விதவரத்தை நீர்கொடுக்கவேண்டுமென்று நான்வரிக்கிறேன். இந்த வரத்தினால் நான் தன்யனாவேன்” என்றுகூறினர்.

இவ்வாறு மதஸ்யராஜனுக்கும் யுதிஷ்டிரருக்கும் முதன்மையானசேர்க்கையானது உண்டாயிற்று. விஷ்ணுவுக்கு வஜ்ரபாணி யானஇந்த்ரனோடுசேர்க்கையுண்டானதுபோல, விராடராஜனுக்கு அந்த யுதிஷ்டிரரோடு சேர்க்கையுண்டாயிற்று. ஆஸனத்தில்வீற்றிருப்பவரும் ப்ரியமானருபமும் காட்சியுமுள்ளவருமான அவரைப்பார்த்த அரசனுக்கு (போதுமென்கிற) த்ருப்திஉண்டாகவில்லை. யுதிஷ்டிரரும் இந்த்ரன் தன்னுடையகார்தியினால்,ஸ்வர்க்கத்தை விளங்கச்செய்வது போல அந்தஸ்பையை விளங்கச்செய்துகொண்டிருந்தார். ராஜாவும் புருஷச்ரேஷ்டரும் வீரருமான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ்விதம் அப்பொழுது விராடராஜனோடுசேர்க்கைபெற்று விசேஷமாகப் பூஜிக்கப்பட்டு ஸுகமாக வாஸஞ்செய்துவந்தார். அவருடைய அவ்விதஒழுக்கத்தை ஒருவரும்அறியவில்லை.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்க்கீழ்.)

(பீமன் சமையற்காரவேஷந்தரித்து விராடஸ்பையில் ப்ரவேசித்ததும், விராடன் அவனைச் சமையல்அதிகாரத்தில் நியமித்ததும்.)

பிறகு, பயங்கரமானதோற்றமுடையவனும் ஸிம்மத்தினுடைய பராக்ரமம்போன்ற பராக்ரமத்தையுடையவனுமான பீமன் சாணை பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இரண்டு சிறந்தகத்திகளை (இடையில்) கட்டிக்கொண்டும் கரண்டியையும் மத்தையும் கையில்பிடித்துக்கொண்டும் (த்ராக்ஷாஸமுதலான ஐந்துராஸங்கள்சேர்த்துச்செய்யப்பட்ட பஞ்சஸாரம்என்கிற பானகத்தினாலும்) (தேன் சர்க்கரைமுதலான மதுவஸ்துக்களின் சேர்க்கையினாலுண்டுபண்ணப்பட்ட) ராகம்என்

கிறாஸத்தினாலும் ஷாடபம் என்கிறாஸத்தினாலும் நன்றாக நனைக்கப் பட்டதும் நன்றாகப் பதம்செய்யப்பட்டதுமான பசுமாட்டுத்தோலையும் இஞ்சி¹ ஸத்தோடுகூடின² ஸம்புடத்தையும் இருப்புப்பாதாதையும் கையில்பிடித்து மேற்குத்திசையில் காணப்பட்டான். கம்பீரமானரூபமுள்ளவனும் கறுத்தஆடை உடுத்தவனும் பர்வதராஜனுடைய பலம்போன்றபலமுடையவனுமான அவன் சிறந்ததேஜஸினால் ஸூர்யன்போல இவ்வுலகத்தைப் ப்ரகாசிக்கச்செய்துகொண்டு மத்ஸ்யராஜனை அடைந்து நின்றான். பாளைக்கூட்டத்தலைவன்போன்றவனும் ஆயிரங்கண்களையுடைய இந்த்ரானுக்கு இளையஸஹோதரான உபேந்த்ரானுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பானவனும் மூவுலகங்களுக்கும் தலைவர்களான இந்த்ராதிதேவர்களுக்கு அதிபதியான ஸ்ரீமந்நாராயணரைப் போன்றவனுமான பீமன், சந்த்ரன் இரவைவிளங்கச்செய்வதுபோல விராடனுடையஸபையை விளங்கச்செய்துகொண்டு வந்தான். வருகின்றவனும் பாளைக்கூட்டத்தலைவன்போன்றவனும் பாலஸூர்யன்போன்ற கார்தியுள்ளவனுமான அவனைப்பார்த்த விராடராஜன் மனத்தில் பயத்தினால் கலக்கத்தையும் துக்கத்தையுமடைந்து அடிக்கடி எல்லாத்திக்குக்களையும் நன்றாக உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நல்லநிலைமையினின்றும் தவறினான். அவன், ஒரேஆண்டிடித்தவனும் பகைவர்களுடையபடைகளைத் தடுப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்தப் பீமனை ஸபைக்குக் கொஞ்சதுரத்தில் கண்டு மனததளர்ச்சி அடைந்தான். அங்குள்ள ஜனங்களும் மிக்கபயமுற்றவர்களாக மெள்ள நான்கு பக்கத்திலுஞ்சென்றார்கள். பிறகு, மத்ஸ்யதேசத்தாருக்குப் பதியான விராடன் மிகுந்த துன்பத்தையடைந்து உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சவிட்டுக்கொண்டு ஸபையிலுள்ளவர்களைப் பார்த்து, “ஓ! ஜனங்களே! என்னுடைய இந்தஸபையை நோக்கி வருகின்றவனும் கஜராஜனுக்கு ஒப்பானவனும் யௌவனமுடையவனுமான இவன் யார்? அகன்றமார்பும் தோள்களுமுள்ளவனும் ம்ருகராஜன்போலப் பலத்தால் மேம்பட்டவனும் ஸிம்மத்தையும் புலியையும்போல நடப்பவனும் திவ்யபுருஷன்போல ப்ரகாசிப்பவனுமான இவனை என்னைச் சேர்ந்தவர் யாராவது ஒருவர் இதற்குமுன் பார்த்ததுண்டோ? பொன்மலையினுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுடையவனான இவன் ராஜலக்ஷ்மியினால் ஓர் அரகன்போல விளங்குகிறான். நிச்சயமாகவே இவன் கூத்தரியாக இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், இவன் ஆயிரங்கண்களையுடையவனான மஹேந்த்ரானுக்கு ஸமானனாயிருக்கிறான். ரூபத்தால்

ஒப்பற்றவனான இந்த மஹாபுருஷன் இந்தரணைப்போல இந்தப்பூமியை ஆளுவான். இவன் ஆகாயத்தில் பெருஞ்செல்வத்திலிருந்து நழுவி விழுந்த நஹுஷனுடைய புத்ரான யயாதிபோல ஐச்வர்யத்தினின்றுதவறின ஓர்அரசனே என்றும் என்னுடையஎண்ணம்” என்றான். அந்தவிராடன், பலவிதமாக ஊழறித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, பாண்டுபுத்ரான வருகோதரன், ஸபையைத்தாண்டி அரசனைப்பார்த்து, “ஜயமடைவாயாக” என்றுசொல்லியும், ஸபைத்தலைவனையும் ஸபையிலுள்ளவர்களையும் ஸுகப்ரசன்மச்செய்தும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்தான்.

பிறகு, பாண்டுநந்தன், (அரசன்) எவ்வாறு தன்னிடத்தில் நாளடைவில் கருணையுள்ளவனாவனோ அவ்வாறானவாக்யத்தை அவனை நோக்கி உரைக்கலானான். “சத்ருக்களைக்கொல்பவரே! நான் உம்மை அண்டிப் பிழைப்பதற்காக வந்திருக்கிறேன். நீரே உலகத்தில் சிறந்த ஆதாரம். ஒ! ராஜரே! நான் சூத்ரன்; ¹நாலாவதுவாணத்தைச் சார்ந்தவன்; குருவினுடையஉபதேசத்தால் பரிசாரகத்தொழிலைச்செய்பவன்; நல்லபருப்புக்களையும் சிறந்தாஸங்களையும் செய்யும்விதத்தை அறிவேன்; நல்லமாம்ஸங்களையும் பக்ஷணங்களையும் பழங்களைச்சார்ந்த பலவிதமான ரஸாயனங்களையும் பக்வஞ்செய்வேன். மடைப்பள்ளியில் எனக்கு ஸமமான சமையற்காரன் இல்லை” என்று கூறினான். மதஸ்யராஜன் அவனைப்பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளவன்போல, “குபேரனும் சந்த்ரனும் இந்த்ரனும் ஸுட்ரியனும்போல பரகாசிப்பவனே! உன்னிடத்தில் ஒருவிதமான சூத்தரத்தன்மையையும் நான் காணவில்லை” என்று வணக்கத்துடன் பரியமாயும் கம்பீரமாயும் மதுரமாயுமிருக்கின்ற வார்த்தையைச் சொன்னான். “அகநிக்கும் ஸர்ப்பத்துக்கும்நிகரான தேஜஸுள்ள உனக்கு மடைப்புள்ளியில் இவ்விதமானதொழில் தகுந்ததன்று. கருடனுக்கும் கந்தர்வனுக்கும் மஹாஸர்ப்பத்துக்கும் ஒப்பானவனே! நீ சமையற்காரனாக இருப்பதற்குத் தகுந்தவனல்ல. நீ இப்பொழுது என்னுடைய ஸேனைத்தலைவனாகவும் த்வஜமுடையவனாகவும் ரதத்தின்மீதேறினவனாகவும் என்னுடைய யானைப்படைகளுக்குத் தலைவனாகவும் இருப்பாயாக. நீ இழிவானதொழிலைச் செய்வதற்குத் தகுந்தவனல்ல. நீ இந்தப்பூமியை ஆளுவதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறாய்” என்று கூறினான். பீமன், “உக்ரமான ஆஜ்ஞையுடையவரே! நான் நான்

¹ ‘பீமஸேன’ என்கிற நான்கு அக்ஷரங்களடங்கிய பெயருடையவனென்பது உண்மைப்பொருள். வர்ணம்=ஜாதி, எழுத்து.

காவதுவர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருக்கிறேன். உம்மிடத்தினின்று இவ்விதமான பதத்தை நான் விரும்பவில்லை. நான் ஜாதியில் சூத்ரன்; வல்லனென்று பெயருடையவன். உம்முடையதேசத்தை அண்டிப் பிழைக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு வந்தவன். நான் முற்காலத்தில் யுதிஷ்டிரருடைய மடைப்பள்ளியில் (எல்லோருக்கும்) அன்னபானங்களைக்கொடுப்பவனும் எல்லாச் சமையற்காரர்களுக்கும் தலைவனுமாயிருந்தேன். அரசரே! ஆயினும், என்னை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் நான் வந்தபடியே இவ்விடத்தினின்று திரும்பிப் போவேன். ஏ! நரதேவரே! நீர் என்னை அன்னங்களை நன்றாகப் பக்வஞ்செய்யும் தொழிலில் ஏவும். நான் உமக்குச் சமையற்காரனாயிருக்கிறேன். ராஜரே! பலத்தினால் என்ருகு ஸமானமாக ஒருவனும் இல்லை. நான் எப்பொழுதும் கைச்சண்டைசெய்வதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவன். ஓ! மாசற்றவரே! நான் யானைகளையும் ஸிம்மங்களையும் எதிர்த்து எப்பொழுதும் உமக்குப் ப்ரியத்தைச்செய்வேன். ஓ! ப்ரபுவே! பலங்குறைந்தவனும் இழிவானசெய்கையுடையவனுமான என்னைப்போன்றவன் உம்முடையஸேனைக்குத் தலைவனாயிருக்கக்கூடாது. ராஜரே! நாங்கள் எங்களுக்குரியதொழில்களால் த்ருப்தியடைகிறவர்கள். உமக்கு விருப்பமானால் சமையற்காரனுடையஸ்தானத்தில் எனக்கு அதிகாரங்கொடும். பலத்தினாலும் வீர்யத்தினாலும் (உலகத்தாரால்) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மல்லர்களோடு உம்முடைய ப்ரீதியின்பொருட்டிப் போர்புரிவேன்” என்றுசொன்னான்.

பீமஸேனன் இங்ஙனம்கூற, மதஸ்யதேசாதிபதியான விராடராஜன், அவனைப்பார்த்து மிகுந்தமுனக்களிப்புற்றவன்போல மறுமொழிகூறலானான். “நான் அந்தத்தொழிலானது உனக்குத்தகுந்ததென்று எண்ணவில்லை. நீ கடல்குழந்தபூமியை ஆளுவதற்குத் தகுந்தவனாயிருக்கிறாய். நீ மூவுலகங்களையும் ரக்ஷிக்கிறவன்போல விளங்குவதுடன் இப்பொழுது எனக்கு விஷ்ணுபோலவும் அதிகமாக விளங்குகிறாய். உன்விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டது. என்னால் மர்யாதையெய்யப்பட்டவரை என்னுடையமடைப்பள்ளியில் இரு. அவ்விடத்தில் என்னால் எப்பொழுதும் நன்குமதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற என்னுடையமனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். நீ இப்பொழுது என்னால் அவர்களுக்குத்தலைவரை ஏற்படுத்தப்பட்டவரை இரு” என்றான். ராஜரே! அந்தப்பீமன் விராடராஜனுடையமடைப்பள்ளியில் அவ்விதமாகஏற்படுத்தப்பட்டு அவனுடைய அன்புக்குரியவரை வாஸஞ்செய்துவந்தான். அவனைப் பாமராஜனங்கள் ஒருவரும் அறியவில்லை; அவனுடையவேலைக்காரருள்ளும் ஒருவரும் அறியவில்லை.

பதினோராவது அத்யாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் நபும்ஸகவேஷம்தரித்து விராடனுடையஸ்பை
யில்பா்வேசித்ததும், அவன் விராடனுல்பெண்களுக்கீது
நாடயம்கற்பிக்கீதும்படி ஏவப்பட்டதும்.)

பிறகு, சிறந்தநிறமுள்ளவனும் யெவ்வனமுள்ளவனும் ஸ்த்ரீ
வேஷம்பூண்டவனும் மிகஅலங்கரிக்கப்பட்டவனும் பவளங்களால்
விசித்ரமான இரண்டுகுண்டலங்களையும், அங்குமிங்குமாகஅசைந்து
ஆடிக்கொண்டிருக்கின்ற இரண்டுசங்குவளைகளையும் அணிந்தவனும்.
கறுப்பும்கிவப்புமான இரண்டுவஸ்தாங்களைத்தரித்தவனும் சிறந்தசரீர
த்தையுடையவனும் சுக்ரனுக்கும் ப்ருஹஸ்பதிகும்குமஸ்பான ஒளி
பொருந்தியவனும் மிகுதியானநீண்ட கூந்தல்களை விரித்துக்கொண்ட
வனும் பெரியகைகளையுடையவனும் மதங்கொண்டபெரியயானையி
னுடைய வல்லமைபோன்ற வல்லமைபொருந்தினவனுமான மற்றொ
ருவன் காணப்பட்டான். அவன் நடையினால் அப்பொழுது பூமி
யைநடுங்கும்படி செய்கின்றவனாக ஸபையின்அருகில் விராடனை
அடைந்து ஆகாயத்தில் ¹கரஹத்தால் ஆக்கரிக்கப்பட்டசந்தரன்
போல நபும்ஸகவேஷத்தினால் விளங்கியும் விளங்காமலுமிருந்தான்.
ஸபையில் வந்திருக்கின்றவனும் ²கபடத்தால் மறைக்கப்படாதவனும்
சத்ருக்களை மர்த்தனஞ்செய்கின்றவனும் நன்றாக விளங்குகிறவனும்
தேவராஜன்போன்ற காந்தியுள்ளவனும் தேவராஜனுடைய புத்ரனும்
சிறந்தயானைபோன்ற பாக்காமமுடையவனுமான அவனை அரசன்
பார்த்துத் தன்ஸமீபத்திலுள்ள எல்லாரையும்நோக்கி, “இவன் எவ்
விடமிருந்துவருகிறான்? முன் நான் இவனைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற
தில்லை” என்றுவினாவினான். அப்பொழுது அங்குள்ளமனிதர்கள்
அவனை அறிந்ததாகச்சொல்லவில்லை. அரசன் வியப்புற்று இவ்வித
மானவாக்யத்தைச் சொல்லலானான். “கஜேந்த்ரனுடைய லீலைபோ
ன்ற லீலையுடையவனும் ஸிம்மம்போன்றநடையுடையவனும் காளையி
னுடையகண்கள்போன்ற கண்களையுடையவனும் தேவகுமாரன்போல
உக்ரமான தேஜஸையுடையவனும் பருத்ததோள்களையும் கைகளையு
முடையவனும் ஸ்வர்ணம்போல் சுத்தனுமான இந்தமனிதன்யார்,

¹ ஶாஹுகேதுஸ்வீருபங்களானசாயாக்ரஹங்கள்.

² செயற்கையாலன்றி இயற்கையாகவே பேடிவடிவமடைந்தவன்.

எனதுநகரத்தில் பாவேசித்திருக்கிறான்? இவனைப்பார்த்து, தேவேந்த்ரனுடையகுமாரனோ பரம்மாவினுடையபுத்ரனோ பரம்மதேவன் தானோ பார்வதிபுத்ரனோ குபேரனுடையபுத்ரனோ என்று எனக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றது” எனமொழிந்தான். சத்ருக் களை அழிப்பவனும் இந்த்ரனுக்குஒப்பானவனுமான அந்தஅர்ஜுனன், ஸபையிலுள்ள அனேகர்கள்பார்க்கையில், ஸபையைத்தாண்டி அரசனிடம்வந்து, “ராஜே! நான் ப்ருஹன்னனை என்னும் பெயருள்ளவன்; நாட்யமாடுகிறவன். நான் பின்னலை நன்றாகப்பின்னுவேன்; அழகானகுண்டலங்களை இடுவேன்; மாலைகளைத் தொடுப்பேன்; உடைகளை ஸித்தஞ்செய்வேன்; ஸ்ரானம்செய்விப்பேன்; கண்ணாடியைத் துடைத்துவைப்பேன். திலகங்களிடுவதிலும் எனக்கு ஸாமர்த்தியமஉண்டு. நடும்ஸகர்களுக்கும் பாலர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள ஜனங்களுக்கும்நரத்தனம்பழக்குவதிலும்வித்யாப்பாஸமுறைகளைக்கற்பிப்பதிலும் எனக்குத் திறமைஉண்டு; பின்னல்களில் பூக்களைத்தைப்பேன். அந்தச்செய்கையில் ஸ்தரீகள் என்னைக்காட்டிலும் ஸாமர்த்தியத்தில் மேலாயிருக்கமாட்டார்கள்” என்று சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறு தன்னுடையசெய்கையை விதிப்படி கம்பிரத்துடனே விராடராஜனிடத்தில் தெரிவித்துகின்றான். அதிககீர்த்தியுள்ளவனான விராடராஜன், தன்ஸமீபத்தில்வந்திருக்கின்றவனும் உயர்ந்தவனுமான அவனைக்கண்டு ஆச்சர்யமடைந்து, “அஸாரமான இந்தவேஷம் உனக்குத் தகாது. சிங்கம்போன்ற அரசனே! ஆண்மையில்லாமலிருப்பது உனக்குத் தகாது. ப்ரபுவே! உன்னுடையமேனியானது பூதபதியினுடையமேனிபோல மங்களகரமானவேஷங்களாலும் பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேகங்களால்அடர்ந்து விபாபிக்கப்பட்டிருக்கிறஆகாயத்தில் கிரணக்கூட்டங்களைபுடைய ஸூர்யனுடைய வடிவம்போல உன்னுடையவடிவம் விளங்குகிறது. ப்ருத்தும் மிக நீண்டுமிருக்கின்ற உன்னுடைய இருகைகளையும் வில்லானதுபிடிக்கப்பட்டால் விளங்கச்செய்யுமென்று நான் எண்ணுகிறேன். உனக்குத் தகுந்ததான வில்லைப்பிடித்து மிகவும் உறுதியுள்ளவனாக இப்பொழுது இந்தத்தேசத்தையும் இந்தப்பட்டணத்தையும் காப்பாற்றுவாயாக. ப்ருஹன்னனையே! நீ என்னுடைய புத்ரனுக்குஒப்பாக இரு. நான் பிராமமுதிர்ந்தவனாயிருக்கிறேன்; உனக்குப் பொருளைக் கொடுக்கிறேன். ப்ரபுவே! என்னுடைய இந்தப்பட்டணமுமுதையும் நீ காப்பாயாக. நான் உனக்கு ஒருவிதமான நடும்ஸகத்தன்மையையும் காணவில்லை. நீ மதஸ்யதேசத்தை விரைவாக வ்ருத்தியடையச்செ

ய்து ஆண்டிவருவாயாக. நான் உண்மைசொல்லுகிறேன். நான் உனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுக்கிறேன்” என்றான். அந்த அரசன் இவன் என்ன செய்யப்போகிறானென்று அறியவிரும்பும்பொழுது அவனுடைய முன்னிலையில் நீண்டவைகளும் வர்ணமுள்ளவைகளும் நாண்கயிறுள்ளவைகளும் பலமுள்ளவைகளுமான தன்னுடைய அநேக விற்களை அவனுக்குக் கொடுத்தான். பிறகு அர்ஜுனன், “ப்ரபுவே! என்னால் இவ்விதமானவிலலானது எடுக்கப்பட்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட விலலானது ஓரிடத்திலும் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை. என்னைப் போன்ற விலலாளிகளும் பூமியில் இல்லை. நான் நாட்யமாடுவேன்; பாடுவேன்; வாத்யங்களை வாசிப்பேன். நர்த்தனசிக்ஷை செய்வீக்கும் விஷயத்தில் எனக்கு விசேஷமான ஸாமர்த்தியமுண்டு. ஆதலால், ராஜரே! உத்தரைக்கு நர்த்தனத்தைக் கற்பிக்கிறதற்காக என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும். நான் தேவிக்கு நர்த்தனத்தைக் கற்பிக்கிறவனாவேன்” என்று மிக்க ஆண்மையற்ற வார்த்தையைச் சொன்னான். விராடராஜன், “ப்ருஹன்னனையே! உனக்கு அவ்விதமானவாதத்தைத் தருகிறேன். என்பெண்ணையும் என்பெண்ணைப்போன்ற மற்றுமுள்ள ஸ்த்ரீகளையும் நாட்யமாடும்படிசெய்” என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு அழகியஇடையையுடையவளும் அழகியவளுமான தன்புத்ரியைத் தானே அழைத்துச் சந்தோஷமுள்ள மனத்தோடு அவளைப்பார்த்து, “அழகிய சரீரமுடையவளே! ப்ருஹன்னனையென்கிற இவள் உனக்குத் தோழியாயிருக்கட்டும். பெண்ணே! இவள் மிக்க பரீதியால் நன்குகட்டப்பட்ட ஸ்ரேஹமுள்ளவளாகவும் எப்பொழுதும் உனக்கு உயிருக்கு ஒப்பாகவும் வேண்டியபக்ஷணங்களையும் ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையுமுடையவளாகவும் மங்களகரியாகவும் எல்லா ஜனங்களிடங்களிலும் தடையற்றவளாகவும் ஸஞ்சரிக்கட்டும். கெட்ட குலத்தில்பிறந்தவர்களுக்கு இவ்விதமான வடிவம்இராது. இப்படிப்பட்ட ஒருத்தி நடைத்தவறுதலுள்ளவளாயிருக்கமாட்டாள்” என்று கூறினான். அரசன் தன்னுடைய பற்பல மந்தரிகளோடு ஆலோசித்து அந்த அர்ஜுனனை ஸ்த்ரீகளைக்கொண்டு விரைவாகப் பரீக்ஷிக்கச்செய்து (அந்தஸ்த்ரீகளால்) அவனுடைய உறுதியான நடும்ஸகத் தன்மையையும்கேட்டுப் பிறகு அவனைக் கன்னிகையினுடைய அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். ப்ரபுவான அந்தத்தனஞ்சயன் விராடனுடைய குமாரிக்குக் கானத்தையும் வாத்தியம்வாசிப்பதையும் கற்பித்தான். அவ்வாறே அந்தஉத்தரையினுடைய தோழிகளுக்கும்

பரிசாரிகைகளுக்கும் கற்பித்தான். அந்தப்பாண்டவன் அந்தஉத்தரையினுடைய ப்ரீதிக்கும் உரியவனுான். சிறந்த கோட்பாடுகளை யுடைய அந்தத்தனஞ்சயன் அவ்வாறு அவர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்துகொண்டு அவர்களோடு அந்த அந்தப்புரத்திலேயே வாஸஞ் செய்துவந்தான். அவ்விடத்தில் அந்தநிலைமையை அடைந்திருக்கின்ற அர்ஜுனனை வெளியிலிருக்கும் ஜனங்களாவது மற்ற ஜனங்களாவது அறியவில்லை.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(நதலன் விராடனை அடைந்து தனக்கீது அக்ஷசால்த்ரத்திலுள்ள ஸாமர்த்தியத்தைக்கூறியதும், விராடன் நதலனுக்கீதுக் குதிரைகளைக் காட்டித் தமக்கீது அதிகாரத்தைக்கொடுத்ததும்.)

பிறகு, விராடராஜன் குதிரைகளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ப்ரபுவானமற்றொரு பாண்டுகுமாரன் காணப்பட்டான். வருகின்றவனுன் அந்தப்பாண்டவனை ஸாமான்யஜனங்கள் மேகத்தினின்று விடுபட்டிருக்கின்ற சந்த்ரமண்டலத்தைப்போலக் கண்டார்கள். அவன் இங்குமங்கும் அந்தக் குதிரைகளைப்பார்த்தான். பார்க்கின்ற அந்தநகுலனை மத்ஸ்யராஜன் கண்டான். பிறகு, அந்தவிராடன் குரு குலோத்தமனுன் அந்தநகுலனைப்பார்த்து அப்பொழுது ஸபையிலிருக்கின்றவர்களையெல்லாம் வினவினான். “யேளவனமுள்ளவனும் என்னுடையஸபையைநோக்கி வருகிறவனுமான இவனை யாராவது இதற்குமுன் பார்த்ததுண்டா? இவன் எனக்கு ப்ரியனாயிருக்கிறான். இவனுடையதர்சனமும் என்மனத்துக்குப் பிடித்திருக்கிறது. யாராவது ஒருவன் இவனைப்பார்த்திருந்தால் சொல்லட்டும். இவன் என்னுடைய குதிரைகளை அடிக்கடி பார்க்கிறான். ஆதலால், நிச்சயமாக இவன் குதிரைகளுடைய ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவனாகவும் ஸமர்த்தனாகவும் இருக்கவேண்டும். இவன் விரைவாக அருகில்ப்ரவேசிக்கும் படி செய்யப்படலாம். இந்தவீரன் தெய்வம்போல விளங்குகிறான்” என்றான். மத்ஸ்யராஜன் இங்ஙனம் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே கௌரவர்களுள் சிறந்தவனுன் நகுலன் ஸபையை விரைவாக அடைந்தான். பிறகு, கௌரவர்களுள் உத்தமனுன் நகுலன், விராடராஜனை நமஸ்கரித்து அருகில்வந்து அவனைப்பார்த்து, “ராஜரே!

நான் சம்பளத்தையும் போஜனத்தையும்விரும்பிப் பிழைக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு இப்பொழுது உம்முடையபட்டணத்தை வந்து அடைந்தேன். நான் உம்முடையகுதிரைகளைக் கட்டுகிறவனும் உம்மால் நன்றாகப் போஷிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்க விரும்புகிறேன். உமக்கு இஷ்டமிருந்தால் என்னைக் குதிரைகளுக்குத் தலைவனாக ஏற்படுத்தும்” என்றுசொன்னான். விராடன், “நான் உனக்கு வாஹனங்களையும் பொருள்களையும் சம்பளத்தையும் கொடுக்கிறேன். நீ குதிரைக்காரனாயிருப்பதற்குத் தகுந்தவனல்லன். நீ எவ்விடத்திலிருந்து வருகிறாய்? நீ யாரைச்சார்ந்தவன்? நீ எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்? உன்னிடத்தில் எவ்வித சில்பனியையிருக்கிறது? சொல்” என்று வினவ, நகுலன், “ பாண்டுபுத்ரர்கள் ஐவருள்ளும் ராஜாவான யுதிஷ்டிராரீ ஜயேஷ்டர். பகைவர்களை அழிப்பவரே! அவரால் நான் முற்காலத்தில் குதிரைகள்விஷயத்தில் அதிகாரம் கொடுக்கப்பெற்றிருந்தேன். நான் குதிரைகளுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவேன்; பலவிதமான அச்வசிக்ஷையையும் துஷ்டக்குதிரைகளை அடக்கும்விதத்தையும் குதிரைகளுக்குச் செய்யத்தக்க எல்லாச் சிகிதையையும் அறிவேன். என்னிடமிருக்கும் குதிரைகள் பயப்படமாட்டா. பெண் குதிரைகளும் என்னிடத்தில் துஷ்டத்தனம்செய்யா. அவ்வாறிருக்க, ஆண்குதிரை எவ்வாறு துஷ்டத்தனஞ்செய்யும்? என்னுடைய திறமையை அறிந்தே அந்தப்பாண்டுபுத்ரரான யுதிஷ்டிரா ‘கரந்திகன்’ என்றே என்னைப் பேரிட்டு அழைப்பார். ‘தேவராஜனுக்கு மாதலி போலவும் தசாதமஹாராஜனுக்கு ஸுமந்தரீபோலவும் ஜமதக்னியினுடைய குமாரரான பாசராமருக்கு ஸுமஹன்போலவும் நான் உமக்கு ஸாரதியாயிருந்து உம்முடைய குதிரைகளைப் பழக்குகிறேன். மஹாராஜரே! மனிதர்களுக்கெல்லாம் ராஜாவான யுதிஷ்டிராருடைய கட்டளையினால் நான் லக்ஷக்கணக்காகவும் கோடிக்கணக்காகவுமுள்ள குதிரைகளுக்கு ரக்ஷகனாக இருந்தேன்” என்று கூறினான்.

விராடன், “என்னிடத்திலுள்ள வாஹனங்களான குதிரைகளெல்லாம் இப்பொழுதே உனக்கு அதீனமாயிருக்கட்டும். மேலும், என்னுடைய குதிரைவீரர்களும் ஸாரதிகளும் உனக்கு ஸ்வாதீனர்களாயிருக்கட்டும். தேவதைக்கு ஒப்பானவனே! இவ்விதமான உன்னுடைய இஷ்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மற்றும் உன்னால் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றவாத்தைச் சொல். குதிரைத்தொழில் உனக்குத் தகுதியாகக்காணப்படவில்லை. நீ அரசன்போலவிளங்குகிறாய். உனக்குக்

குதிரைத்தொழில் தகாது. பார்ப்பதற்குஇனியவனே ! எனக்கு உன் னுடையஇந்தத்தர்சனமானது யுதிஷ்டிராருடைய தர்சனத்துக்கு ஒப் பானதாகவேஇருக்கிறது. இகழத்தக்காதவரான அந்தப்பாண்டவர் வேலைக்காரர்சனைவிட்டுநீங்கி எவ்வாறு கானகத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாரோ? எப்படி. ஸங்கமாகவளிக்கிறாரோ?” என்றான். உத்தமனானகந்தர்வ னுக்குஒப்பாவனும் யௌவனமுள்ளவனுமான அநதநகுலன், ஸந தோஷமுற்றவிராடராஜனால் அவ்வாறு பூஜிக்கப்பட்டான். ப்ரியமாக வும் நேர்த்தியாகவும் வஸித்துவருகின்றநகுலனை அஜ்ஞாதவாஸகால த்தினிடையில் எவ்விதத்தினாலும் யாரும் அறியவில்லை.

பத்னமுனருவது அத்யாயம.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் இடையனுடையவேஷம்தரித்து விராடநகரத்தில்சேன் றதும், விராடன் ஸஹதேவனுக்குப் பசுக்களாகுத்கீதும் அதிகாரம் கொடுத்ததும்.)

பிறகு, சந்தரன்போன்றவனும் யாகத்தில் ஹவிஸுகளால் ஹோமம்செய்யப்பட்ட அக்னிபோன்றவனுமான மற்றெருவன் காண ப்பட்டான். அவன் உலகத்தைவிளங்கச்செய்கின்ற பாலஸுடூர்யன் போல. அழகியதோற்றமுள்ளவனாகக் காணப்பட்டான். வருகின்ற அந்தஸஹதேவனை, முந்தியிருக்கின்றவிராடராஜன் உடனே கண் டான். எல்லாருடையமனத்தையும் கவ்ரும்காந்தியுள்ளவனும், யௌ வனமுள்ளவனும், பகைவர்களை அழிக்கும் திறமையுடையவனும், மேக த்தினின்று விடுபட்ட சந்தாமண்டலம்போன்றவனும், (ஸபையை நோக்கி) வருகின்றவனும், அளவுள்ள கோலுள்ளவனும், அழகிய தோற்றமுள்ளவனும், தும்புகளையும் அணைகயிற்றையும் நான்கயிற் றையும் நீண்டதும் ப்ரகாசமுள்ள அனேகமயிர்களாலே நன்றாகச் சேர்த்து முறுக்கப்பட்டதுமான சரட்டையும் பின்புறத்தில் கட்டிக் கொண்டிருப்பவனுமான அந்தஸஹதேவனை அந்தஸபையிலுள்ள ஜனங்கள் தனித்தனியாகக் கூடிக்கொண்டு பார்த்தார்கள். வீர்ய வாான அந்தஸஹதேவனும் அரசனைநோக்கி, “ராஜரே ! என்னைப் பசுக்களுக்குத் தலைவனாக ஏற்படுத்தும். என்னால் காப்பாற்றப்பட்ட உம்முடைய பசுக்கள் தெளிவான நித்தையுள்ளவைகளாயிருக்கும். நான் திறமையுள்ளஇடையன். (என்னால் நன்றாகப்போஷிக்கப்படும்

உம்முடைய பசுக்களுக்கு) துஷ்டம்ருகங்களிடமிருந்தும் ரோகத்தி
 னிடமிருந்தும் காட்டுத்தீயினிடமிருந்தும் திருடனிடமிருந்தும் பய
 முண்டாகாது. ராஜரே! உம்முடையபசுக்கள் அதிகப்பாலுள்ளவை
 களும் எண்ணிக்கையினால் அதிகப்பட்டவைகளும் பிணியற்றவைக
 ளும் நல்ல புஷ்டியுள்ளவைகளுமாகும்” என்று கூறினான். அரசன்,
 ஸஹதேவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, ஆவனைப்பார்த்து ஸந்
 தோஷித்துப் புகழ்ந்து, “வீர! உன்னிடத்தில் இடையர்களின்தன்
 மையை நான் பார்க்கவில்லை. உறுதியுள்ள உன்னுடையசரீரமானது
 தைர்யத்தினால் கூத்தரியனுடைய சரீரம்போலவும் குருவம்சத்தில்பிற
 ந்தவனுடைய சரீரம்போலவும் விளங்குகிறது. உன்னுடையசரீர
 மானது பாண்டித்யமில்லாததாகக் காணப்படவில்லை. நீ இந்தராஜ்
 யத்தில் எனக்கு ஆலோசனைசொல்லுகிற மந்தரிஸ்தானத்தை வஹித்
 துக்கொண்டிரு. ப்ருஹஸ்பதியானவர் இந்த்ரனுடன்கூடின தேவர்
 களைப்போல நீ அரசர்களோடு கூடின இந்த மத்ஸ்யதேசத்தை
 ஆண்டுகொண்டிரு. அழகிய வேஷமுள்ளவனே! நீ என்னுடைய
 எல்லாச்சேனைகளையும் காப்பாற்று. உனக்குத் தகுதியான கத்தியை
 எடுத்துக்கொள். ஸேனையை ரக்ஷிக்கிற பார்த்தைப்பொறுத்து, என்
 னுடைய ஸையத்துக்கு நீ தலைவனாயிரு. வில்லைக் கையில்எடு”
 என்று ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தோடு கூறினான். விராடராஜனால்
 (இப்படிச்) சொல்லப்பட்டவனும் குருவம்சத்தில் பிறந்தவர்களுள்
 உத்தமனும் அபிபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் மத்ஸ்யதேசத்தில்
 மிகச்சிறந்தவனான விராடராஜனைப் புகழ்ந்து நமஸ்காஞ்செய்து,
 “ராஜரே! ஸாரமான என்னுடைய வாக்யத்தைக் கேளும். நான் சிறு
 வன்; ஒருவிதஜாதியால் தோஷமுள்ளவன். நீதிகளில் தகுந்தஆலோ
 சனையுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை எனக்கு இப்பொழுது எவ்வாறு
 உண்டாகும்? தோஷமற்றவரே! அரசரே! நாங்கள் எங்கள்ஜாதிக்கு
 ரிய தொழில்களாலேயே ஸந்தோஷமடைகிறவர்கள். (ஆதலால்,) பசு
 க்களைக் காக்கும்விஷயத்தில் எனக்குக் கட்டளைஇடும். நான் வைச்
 யன். எனக்கு அரிஷ்டநேமியென்று பெயர். நான் குருச்ரேஷ்டர்
 களான பாண்டவர்களுடைய பசுக்களைக் காக்கும் அதிகாரத்தில்
 இருந்தேன். ராஜச்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் இருக்கு
 மிடத்தை நான் அறியவில்லை. ப்ரஜைகளுக்குத் தலைவரே! உம்மி
 டத்தில் வாஸஞ்செய்ய விருப்பமுற்றிருக்கிறேன். ப்ரபுவே! இதைத்
 தவிர வேறுதொழிலால் ஜீவிப்பதற்கு என்னால் முடியாது. உமமைத்
 தவிர வேறொருவரும் என் மனத்துக்கு பரியமில்லை” என்றுசொன்

னான். விராடன், “சத்ருக்களை அழிப்பவனே! நீ ப்ராம்மணனோ? அல்லது ராஜாவோ? ஸமுத்ரம்சூழ்ந்த பூமியையுள்ளும் அரசனுடைய ரூபமுடையவனாக இருக்கிறாய்; உண்மையைச்சொல். உன்னிடத்தில் இடைத்தன்மையானது பொருத்தமாயில்லை. எந்த அரசனுடைய ராஜ்யத்திலிருந்து இவ்விடம் வந்திருக்கிறாய்? எவ்விதமான சிறந்தசில்பம் உன்னிடத்திலிருக்கின்றது? நீ எங்கனிடத்தில் எவ்விதமாக எப்பொழுதும் வலிசூக்கப்போகிறாய்? உனக்கு இங்கு என்ன வேதனம் வேண்டும்; சொல்” என்று வினவ, ஸஹதேவன், “ராஜே! பாண்டபுத்ரர்கள் ஐவருள்ளும் யுதிஷ்டிரராஜர் ஜயேஷ்டர். அவருக்கு எட்டு லக்ஷம் பசுக்களுடைய வாக்கங்கள் நூறுநூறுக இருந்தன. வேறு யுதியிரம் பசுக்களுமிருந்தன. அப்படியே இன்னும் வேறான இரு பதியிரம் பசுக்களும் இருந்தன அவைகளுக்கெல்லாம் நான் இடையாக இருந்தேன். என்னைத் தந்திர்பாலனென்று எல்லோரும் சொல்வார்கள். (நான் இருக்குமிடத்துக்குச்) சுற்றிலும் பத்து யோஜனை தூரம்வரையில் ஓரிடத்திலாவது பசுக்களைப்பற்றியனவான சென்றதும் நிகழ்வதும் வருவதும் மற்றதுமான ஒன்றும் என்னால் அறியப்படாததாக இராது. மஹாத்மாவான அந்தயுதிஷ்டிரருடைய குணங்கள் என்னால் நன்றாய் அறியப்பட்டிருந்தன. குருதேசத்தரசரான அந்தயுதிஷ்டிரரும் என்னால் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவரானார். என்னால் எண்ணப்பட்டிருக்கின்ற பசுக்கள் கணக்கிட்டு அறியமுடியாதவைகளும் மிகப்பெரியவைகளும் அதிகப்பாலுள்ளவைகளும் அநேகங்களும் கன்றுகளுள்ளவைகளும் நல்லஸ்வபாவமுள்ளவைகளுமாகின்றன. பசுக்கள் (என்னால் பாதுகாக்கப்பட்டால்) வினாவில் அதிகமாகின்றன. அப்பசுக்களிடத்தில் இப்புவியில் ஒருவிதமான ரோகமும் உண்டாகிறதில்லை. அந்த அந்த உபாயங்களால் என்னால் இஃது அறியப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகள்தாம் என்னிடத்திலுள்ள சில பங்கள். ராஜே! எந்தக்கானைகளுடைய மூத்தத்தை மோந்து பார்த்து மலட்டுப்பசுவும் கன்றைநனுமோ அவ்விதமான உயர்ந்த லக்ஷணமுள்ள கானைகளையும் நான் அறிவேன்” என்று மறுமொழி கூறினான்.

மதஸ்யதேசாதிபதியான விராடன், ஸந்தோஷத்தினால் குளிர்ந்த மனத்துடன் மாத்திரிபுத்ரனான பாண்டவனைப்பார்த்து, “இழிவான தொழிலை உனக்கு (ஏற்படுத்த) நான் ஸம்மதிக்கவில்லை. இந்தப்பூமி முழுமையையும் நீ ரக்ஷிப்பதற்குத்தகுந்தவனாயிருக்கிறாய். ப்ரபுவே!

அல்லது உனக்கு இப்பொழுது விருப்பமிருந்தால் இஷ்டப்படி எனது பசுக்கூட்டத்தை நீ பாதுகாத்துவா. என்னுடைய பசுக்கள் உன்னிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டவைகளாகட்டும். இடையர்களுடன் கூடப் பசுக்களை உனக்கு நான் தருகிறேன். ஒவ்வொருநிதிலும் தனித்தனியாக லக்ஷக்கணக்கான பசுக்கூட்டங்களிருக்கின்றன. உன் னால் விரும்பப்பட்ட வரத்தை நான் உனக்குக்கொடுக்கிறேன். என்னுடையபசுக்கள் உன்னிடத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டவைகளாகட்டும்” என்றுசொன்னான்.

மஹாத்மாவும் பாண்டுபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் இவ்வாறு விராடனோடு சேர்க்கைபெற்று இஷ்டப்படி பசுக்களுக்கு ரக்ஷகனாயிருக்கும் நிலைமையை அடைந்து, அஸ்திகிரியில் பரவேசித்திருக்கின்றான். ஸூரியன்போல, அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்துகொண்டு வனித்தான். பழுதற்றபராக்ரமமுள்ள பாண்டவர்கள் கடலால் சூழப்பட்டபூமியை ஆள்வதற்கு முயற்சியுள்ளவர்களாக, உள்ளபடி அஜ்ஞாதவாஸத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காக பாதிஜ்ஞைஞ்செய்தபடியே இவ்விதமாக விராடனிடத்தில் வனித்துவந்தார்கள்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

பாண்டவப்ரவேசபர்வம். (தொடர்க்கீ.)

(த்ரௌபதியானவள் ஸைரத்தீரவேஷந்தரித்து ஸுதேஷ்ணையினுடைய அரண்மனையில் வந்தாள்.)

பிறகு, அழகியகூந்தலையுடையவளும் பார்க்கத்தகுந்தவளும் சுத்தமான சிரிப்புடையவளும் பருத்த வட்டமான கொங்கைகளையுடையவளும் மங்களமுள்ளவளும் கறுத்தகண்களையுடையவளும் கறுத்தநிறமுடையவளும் க்ருஷ்ணை என்கிற பெயருடையவளும் பயந்தவளுமான அந்தத்ரௌபதியானவள் ம்ருதுவான பின்னல்மயிர்களை உயரத்துக்கி முடிந்து வலப்பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டும் அதிகமாக அழுக்கடைந்ததும் பெரிதுமான ஒருவஸ்தரத்தை உடுத்துக்கொண்டும் ஸைரத்திரியினுடையவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் விராடநகரத்தில்புகுந்து துயரத்தை அடைந்தவன்போலச் சென்றாள். அவளைப் பார்ப்பதற்காக அங்குள்ளபுருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் நான்குபக்கத்திலிருந்தும் ஒடிவந்து அவளைப்பார்த்து, “பெண்ணே! நீ யார்? எதைச்செய்ய விரும்புகிறாய்?” என்று வினவினார்கள். ராஜேந்தராரே!

1 ‘ஸைரத்தீரவேஷ ஸம்யுகா’ என்பது விடப்பட்டது.

வீ ராட பர் வ ம்.

அந்தத்ரௌபதியானவள் அவர்களைநோக்கி, “(ஓ! நகரவாஸிகளே!) வந்திருக்கின்றநான் ஸைரத்தீரி; என்னைக் காப்பாற்றுகிறவளுக்கு ஊழியத்தைச் செய்யவிரும்புகிறேன்” என்று மறுமொழிகூறினாள். அந்தத்ரௌபதியினுடைய ரூபத்தினாலும் வேஷத்தினாலும் இன்சொல்லாலும், சோற்றுக்காக வந்திருக்கிறவளாக அவளை ஜனங்கள் நம்பவில்லை. கேகயராஜகுமாரியும் விராடராஜனுடைய மனத்துக்கு இனிய மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையானவள், உப்பிரிகையிலிருந்து நான்கு பக்கத்திலும் பார்க்கின்றவள் தற்செயலாகத்ரௌபதியைக்கண்டாள். விராடனுடையமனைவியான அந்த ஸுதேஷ்ணாதேவியானவள் அவ்விதரூபத்தையுடையவளும் நாதனற்றவளும் ஒற்றைவஸ்தரத்தை உடுத்தியவளும் ஸ்தரீகளாலும் புருஷர்களாலும் நான்குபக்கத்திலும் சூழப்பட்டவளுமான அவளைக்கண்டு காருண்யத்தினால் உண்டான பரபரப்புடன், “அவளிடத்தினின்று ஜனங்களை விலக்கி, நீங்கமெல்லோரும் அவளை இங்கே அழைத்துவாருங்கள். பதிவரதையான அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபொழுதே என்மனம் நடுங்குகிறது. ஆதலால், உங்களுக்கு இஷ்டமிருந்தால் அந்தப்பெண்ணை விரைவாக இங்கு அழைத்துவந்து (எனக்குக்) காண்பியுங்கள்” என்று சொல்லி, தன்பக்கத்திலுள்ளவர்களான ஸ்தரீகளையும் அவளை அழைத்துவருவதில் விருப்பமுள்ளவர்களான வருத்தஸ்தரீகளையும் அனுப்பினாள். அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தஸ்தரீகள் ஒருங்குசேர்ந்துத்ரௌபதியினுடைய அருகில்சென்று அவளை அழைத்துவந்து அவளைப்பார்த்து எல்லா விதத்தாலும் மதுரமான அக்ஷரங்களுடன் கூடிய வாக்கியத்தை உரைக்கலானார்கள். “ஏ! கல்யாணி! உப்பிரிகையிலிருக்கின்ற ஸுதேஷ்ணாதேவி உன்னைப்பார்க்க எண்ணிக்கொண்டு உனக்காக எங்களை யனுப்பினாள். அவளைப்பார்க்க உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் எங்களால் நீ பாதுகாக்கப்பட்டவளாக உன்னிஷ்டப்படி இப்பொழுது வா” என்று சொன்னார்கள். (பிறர்களுடைய) சொற்களின் பொருள்களை அறிவதில் ஸமர்த்தையானத்ரௌபதி அவர்களுடைய அவ்விதமான வார்த்தையைக்கேட்டு, தன்னால் விரும்பப்பட்ட கார்யத்தினுடைய அதிகலாபத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து, அரண்மனையைநோக்கி வந்தாள்.த்ரௌபதியானவள், எந்தஇடத்தில் ப்ரதான ராஜஸ்தரீ இருக்கிறாளோ அந்த ராஜமானிகையை அடைந்து, கீர்த்தியுள்ளவளும் ராஜபத்தினியுமான ஸுதேஷ்ணையை வந்தடைந்தாள். கறுத்த நீண்டகண்களையுடையவளும் நாணமுள்ளவளும் இளங்கொடிபோல நடுக்கமுற்றவளும் அழகிய இடையுள்ளவளும் மங்களமுள்ளவளும்

எல்லாஸ்கூணங்களும் பொருந்தியவளுமான அந்தத்ரௌபதியான வள், கறுத்தநிறமுடையவைகளும் மெல்லியவைகளும் நீண்டவைகளும் சுருண்டு மென்மையாயிருக்கின்ற துனிகளையுடையவைகளும் அழகியவைகளுமான கூந்தல்களை உயரஎடுத்து முடித்துக்கட்டி வலப்பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டு விராடனுடைய அந்தப்புரத்தில் துழைந்து எதிரில்சென்று, ரத்னங்களாலிழைக்கப்பட்ட விரிப்புடன் கூடிய ஸ்வர்ணபீடத்திலிருப்பவளும் சிவந்ததும் மெல்லியதுமான ஆடையையுடுத்தவளும் மேகத்திலுள்ள மின்னல்கொடிபோன்றவளும் பற்பலநிறங்களுள்ள (ரத்னகந்திகளால்) விசித்ரமாயிருப்பவளும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் அழகியபுருவங்களும் கூந்தல்களும் இடையுமுள்ளவளும், கூனர்களுக்கும் குள்ளர்களுக்கும் மத்தியிலிருப்பவளும், யாகத்தில் அநேகபுஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பூமியிலுள்ள யாகமேடைபோன்றவளும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் ஐச்வர்யமுள்ளவளும் அனேக ராஜபுத்திரிகளால் சூழப்பட்டவளும் ராஜமஹிஷியுமான ஸுதேஷ்ணையைக் கண்டாள். அந்த உத்தமஸ்திரீகளெல்லாரும் த்ரௌபதியைப்பார்த்து மனவருத்தமடைந்து ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாக எழுந்திருந்து நான்ருபக்கத்திலும் (த்ரௌபதியைவந்து) சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களெல்லாரும் (தேவலோகத்திலிருந்து) வந்திருக்கின்ற தேவியான இந்த்ராணியைப்போல அந்தத்ரௌபதியைப்பார்த்தார்கள். மறைந்நிருக்கின்ற கணுக்கால்களையுடையவளும், உத்தமமான ¹இடையையுடையவளும், சிவந்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கண்களையுடையவளும், எல்லாவிதத்திலும் மேன்மைபெற்றவளும், தோஷமற்ற அங்கங்களையுடையவளும், வணங்கின சரீரத்தையுடையவளும், அழகிய இடையையுடையவளும், அதிக குறுமையும் நெடுமையுமில்லாதவளும், அனேகம் புற்களால் அடர்ந்த காட்டிலுள்ள பெண்மான் போன்றவளும், இகழ்த்தகாதவளும், அழகிய கூந்தலையுடையவளும், மான்போன்ற விழியையுடையவளும், பயந்திருக்கின்ற பெண்மான் போன்றவளும், கூட்டத்திலிருந்து தவறியிருக்கின்ற பெண்யானை போன்றவளும், லக்ஷ்மிதேவிபோன்றவளும், அகன்ற கண்களையுடையவளும், கீர்த்திபொருந்திய வந்தையே போன்றவளும், நகூத்தரங்களுள்ள ரோஹிணிபோன்றவளும், ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிஜ்வாலைபோன்றவளும், ருத்ரபத்திரியாகிய பார்வதிபோன்றவளும், மஹோத்தியினுடைய கரை போன்றவளும், நகுகன்னிகைகளுள் ஸுலபைபோன்றவளும், பெண்

மான் களுள் கின்னரிபோன்றவரும், கங்கையைப்போல் பரிசுத்தமான அங்கங்களுடையவரும், சரத்காலத்தைச்சேர்ந்த ராத்ரிபோன்றவரும், உலகத்தில் (இவ்விதமான ஸ்வரூபமுடையவளென்று) எண்ணத்தகாதவளும், இளாதேவிபோல் உத்தமமான கீர்த்தியைப்பெற்றவளும், ஸாவித்ரிபைப்போல (எவ்விதத்தினாலும்) அவமதிக்கத்தகாதவளும், ப்ரம்மதேஜஸோடு கூடியவளும், ஸீதையைப்போல் பதிவ்ரதையும், அருந்ததிபோல் சுத்தையும், ப்ரியமுள்ளவளுமான அந்தத்ரொபதியை ஸுதேஷ்ணையானவர் ஆச்சரப்பத்தினால் மலர்ந்தகண்களையுடையவளாகப் பின்வருமாறு கேட்கலானாள்.

“தோஷமற்ற எல்லா அங்கங்களுையுமுடையவளே! நீயார்? நீ எவ்விடத்தினின்று இங்கே வந்திருக்கிறாய்? நீ எவனைச்சார்ந்தவள்? விசாலமான கண்களையுடையவளே! நான் உனக்கு எதைச் செய்யக் கடவேன்? மறைந்திருக்கின்ற கணுக்கால்களுடையவளும், (நீண்டும் குறுகியுமில்லாமல்) ஸமமான இரண்டு துடைகளையுடையவளும், (சப்தம், புத்தி, நாபிஇம்) மூன்றுகளிலும் ஆழ்ந்தவளும், (மூக்கு இரண்டுகண்கள் காது நகங்கள் ஸ்தனங்கள் பிடரி இந்த) ஆறுகளிலும் உன்னதமாயிருப்பவளும், சிவந்திருக்கின்ற (உள்ளங்கை உள்ளங்கால், கடைக்கண், உதடு, ரா, நகம் இந்த) ஐந்துஇடங்களிலும் பளபளப்புள்ளவளும், ஹம்ஸம்போல் கத்தகஸ்வரத்துடன் பேசுபவளும், அழகிய கூந்தலையுடையவளும், அழகிய சூலையுடையவளும், யௌவனத்தின் மத்தியிலிருப்பவளும், பருத்திருக்கின்ற கொங்கைகளுள்ளவளும், குடிலமான இமைமயிர்களுள்ள கண்களையுடையவளும், கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டையுடையவளும், மெலிந்த இடையுள்ளவளும், சங்கம்போன்ற கழுத்தையுடையவளும், மறைந்திருக்கின்ற நரம்புகளையுடையவளும், பூர்ணசந்த்ரனுக்கொப்பான முகத்தையுடையவளும், விலாஸங்களுடன்கூடியவளுமான நீ, அஸூரஸ்த்ரியோ? கின்னரியோ? கந்தர்வஸ்த்ரியோ? வனதேவதையோ? அப்ஸரஸ்த்ரியோ? நாககன்னிகையோ? தாரையோ? ஆலம் புஸையோ? மிசர்கேசியோ? புண்டரீகையோ? மாலினியோ? நீ யார்? அந்த அந்த லக்ஷணத்துடன் கூடின காச்மீரதேசத்தில் பிறந்த பெண்குதிரையைப்போல விளங்குகிறாய். நீ இந்த்ராணியோ? ருத்ராபத்னியோ? ஸ்வதையோ? ரதிதேவியோ? ஏ! தேவி! தேவர்களுள் ப்ராஸித்திபெற்றவளான எந்தத் தேவஸ்த்ரி, இங்கு வந்திருக்கின்றாய்? சொல். உன்னுடைய ரூபமானது பூஷணங்களால் கீடுபட்ட

1 ஒருசொல்லிடப்பட்டது.

புருந்தாலும் ஒப்பற்றதாக விளங்குகிறது. லோககர்த்தாவான ப்ரம்மதேவர் உன்னைப் படைத்துவிட்டு (வேறு ஸ்த்ரீகளைப்படைப்பதினின்று) ஒழிந்திருப்பாரென்று நான் எண்ணுகிறேன். உன்னைப் பார்த்து ஸ்த்ரீகளே த்ருப்திபெறுகிறார்களில்லை. புருஷர்களுக்கு எவ்வாறு ஆசையுண்டாகாமலிருக்கும்? தளர்களாலும் புஷ்பங்களாலும் பூங்கொத்துகளாலும் நான்குபக்கத்திலும் நிறைந்த வனதேவதைகளும் உன்னுடைய ரூபத்தின் நிறைவினால் வியப்புற்று உன்னையே பார்க்கின்றார்கள். ஏ! கல்யாணி! அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளும் ம்ருகங்களும் பக்ஷிக்கூட்டங்களும் புருஷர்களும் எல்லாரும் மிக்க வியப்புற்று உன்னையே பார்க்கின்றார்கள். மூவுலகங்களிலும் உன்னைப்போன்ற ஒரு ஸுந்தரியானவள் இதற்குமுந்திப் பார்க்கப் படவுமில்லை; கேட்கப்படவுமில்லை. நீ அழகிய கண்ணுள்ளவளாயிருக்கிறாய்” என்று கூற, த்ரௌபதியானவள் (பின்வருமாறு) மறுமொழி கூறலானாள்.

“நான் தேவஸ்த்ரீயுமல்லேன்; கந்தர்வஸ்த்ரீயுமல்லேன்; யக்ஷஸ்த்ரீயுமல்லேன்; கின்னரஸ்த்ரீயுமல்லேன்; நான் ஸைரந்த்ரிஜாதியைச் சேர்ந்தவள்; காட்டிலுள்ள கிழங்குகளையும் பழங்களையும் உண்பவள். என் கணவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே நான் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் (ஒருவனால்) கூந்தலில் பற்றி இழுக்கப்பட்டு, பயந்துகொண்டு கானகம் சென்றேன். அழகிய புருவங்களையுடையவளே! நான் ஒரிடத்திலும் நிலையற்றவளாகவும் காட்டிலுள்ள கிழங்குகளிகளைப் பக்ஷிக்கின்றவளாகவும் பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் அந்தக் காட்டில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து உன்னருகில் வந்தடைந்தேன். நான் அழகாகக் கூந்தலைப் பின்னவும் விசித்ரமான மணிகளைக் கோக்கவும் அறிவேன்; மல்லிகைகளையும் கருநெய்தல்களையும் தாமரைப்பூக்களையும் சேர்த்து மாலைகளைத்தொடுக்க அறிவேன்; ஸிந்துவாரகபுஷ்பங்களாலும் ஜாதிபுஷ்பங்களாலும் தலையலங்காரங்களை ஒழுங்காகச் செய்வேன்; கஸ்தூரியினாலும் காரகில் சாந்தினாலும் பத்ரலேகனத்தையும் செய்வேன்; சிறந்த சந்தனத்தைச் சேர்ப்பேன். பற்பலவிதமும் மிக்க மங்களகரமான மாலைகளையும் தொடுப்பேன். க்ருஷ்ணனுக்கு ப்ரியமுள்ள பார்யையான ஸத்யபாமையை நான் ஆராதித்தேன். அவ்வாறே பாண்டவர்களின் பார்யையும் ஸ்த்ரீகளுள் உத்தமியுமான த்ரௌபதியையும் ஆரதித்தேன். அழகிய புருவங்களையுடையவளான அந்த த்ரௌபதிதேவியினால் எனக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைக்கொடுத்து மிகவும் ஸந்தோ

ஷப்படுத்தப்பட்டேன். த்ரௌபதிதேவியானவள் எனக்கு மாஸினி யென்று தானே பெயரிட்டாள். தாமரைப்பூவிதழ்போன்ற கண்ணையுடையவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவள் எனக்கு உயிருக்கொப்பான தோழி. மங்களகரமான முகமுள்ளவளே! நான் ஓரிடத்திலாவது நெடுங்காலம் வஸிப்பதற்கு விரும்பமாட்டேன். இதுதான் எங்களுடையவரதம். இப்படிப்பட்ட இந்தச் செய்கையானது எங்களுடையகுலதர்மம். எவன் எங்களுடையபொருளையும் தேசத்தையும் ஆடையையும் கவர்வனோ, அவன்விஷயத்திலும் எங்களால் கோபம் பாராட்டத்தக்கதில்லை. (ஏனென்றால்,) எங்களுடையகுரு மிக்ககோபமுள்ளவர். அப்படிப்பட்ட நான் பர்த்தாக்களுடைய சோகத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட அங்கங்கையுடையவளும் பர்த்தாக்களோடு ஸமானமாக வரதத்தை அனுஷ்டிப்பவளுமாயிருந்து எவ்விடத்தில் ஸூர்யாஸ்தமனமாகிறதோ அவ்விடத்தையே இருப்பிடமாகக்கொண்டு செல்லமுடியாத காடுகளிலும் தீர்த்தங்களிலும் தடாகங்களிலும் பற்பலவிதமானவைகளும் மனத்துக்கு இனியவைகளுமான மலைகளிலும் ஸமுத்தரகாமிகளான நதிகளிலும் ப்ரவேசிக்கமுடியாத பூமியிலும் ஸஞ்சரிக்கிறேன். இனியசொல்லையுடையவளே! என்னுடையபதிகள் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குங்கால் வீரர்களைப் பதியாகக் கொண்டவளும் தேவியுமான நான் தெய்வச்செயலால் குழந்தைகளைவிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டபொழுது உன்னுடைய பர்த்தாவினுடைய நன்னடக்கையைக் கந்தமாதனபர்வதத்திலிருந்தே கேட்டிருக்கிறேன். ப்ராம்மணர்களிடமிருந்து மஹிமையைக்கேட்டு அந்தக் கந்தமாதனபர்வதத்தினின்றே உன்னை அடைவதற்கு நான் விருப்பமுற்றேன். ஆதலால், நான் இவ்விடம் வந்தேன். எனக்குத் தர்மராஜனும் வாயுவும் இந்தரனும் அவ்வாறே அச்வினீதேவர்களும் குருக்கள். அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் என்னை ஒரு புருஷனாவது அவமதிக்கச் சக்தியுள்ளவனாகான்” என்று கூறினான். த்ரௌபதியானவள் இவ்வாறு அந்த ஸுதேவ்ஷ்ணையைப்பார்த்துச் சொல்லிவிட்டுக் கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஸுதேவ்ஷ்ணதேவியானவள், ஸ்த்ரீகளுள் சிறந்த த்ரௌபதியைப்பார்த்து வியப்புற்று, “கல்யாணி! உன்னை நான் போஷிக்கமாட்டேன். எனக்கு ஸந்தேஹம் உண்டாயிருக்கின்றது. இந்தராஜா உன்னைப்பார்த்தால் (உன்னிடத்தில்) கெட்டஎண்ணம் கொள்வார். (ஆதலால்) நீ இந்தஅண்மணியில் வஸிப்பதற்குத் தகுந்தவளல்லையென்று நான் எண்ணுகிறேன். அழகிய இடையுள்ளவளே! இங்கு

வணிப்பதில் இவ்வித தோஷமிருக்கிறது. பயந்தவளே! நீ எவ்விதம் எண்ணுகிறாய்? சிறந்த ஒளிபொருந்தியவளே! ராஜக்ருஹத்திலும் என்னுடைய க்ருஹத்திலுமிருக்கிற ஸ்த்ரீகளெல்லாரும் உன்னை ருத்தியையே ஆச்சர்யத்தோடு பார்க்கின்றார்கள். என்னுடைய வாஸஸ்தானத்தில் ஸமீபத்திலிருக்கிற இந்தமரங்களையும் நீ பார். உன்னைப்பார்த்து இந்தமரங்களும் வணங்குகின்றன. நீ எந்தப்புருஷனைத் தான் ஆவலுள்ளவனாகச் செய்யமாட்டாய்? நீ மனிதர்களுக்குரிய ரூபத்தை மீறினதும் ஆச்சர்யகரமும் உத்தமமுமான ரூபத்தைத் தரிக்கிறாய். இகழ்த்தகாத அங்கங்களுடையவளே! உன்னுடைய ரூபத்தை விலங்குஜாதியில் சேர்ந்தவைகளும் ஆச்சர்யத்துடன் உற்றுப் பார்க்கின்றன. (அவ்வாறிருக்க,) பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் உன்னை ஆச்சர்யத்துடன் பார்ப்பார்களென்பதில் ஸம்சயமென்ன இருக்கின்றது? அழகிய இடையுடையவளே! 'விராடராஜர்' உன்னுடைய உத்தமமான சரீரத்தைப்பார்த்து, என்னை விட்டுவிட்டு முழுமனத்துடனும் உன்னையே அடைவார். நீண்டகண்களையுடையவளே! தோஷமற்ற அங்கங்களையுடையவளான நீ மனமகிழ்ந்து எந்தமனிதனைப் பார்ப்பாயோ அவன் காமனுக்கு வசப்பட்டவனாவான். நல்ல மங்களஸ்நானஞ்செய்து அலங்காரங்களை அணிந்து, எந்தமனிதனை நீ பார்ப்பாயோ அவனுக்கு வாட்டமாவது துக்கமாவது ஆலஸ்யமாவது தோல்வியாவது உண்டாகாது. தோஷமற்ற எல்லா அங்கங்களையுடையவளே! நீ நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு எவனை அடைவாயோ அவனுக்குச் சோகமாவது மனக்கொதிப்பாவது கோபமாவது உண்டாகாது. நான் பொய்சொல்லவில்லை. அழகிய புருவங்களையுடையவளே! உத்தமியான நீ எவனுக்குடன்பட்டு மடியின்மீது ஏறினவளானவையோ அவனுக்குப் பிணியும் மூப்பும் பசியும் தாகமும் உண்டாகா. தகுந்த உன்னுடைய இருகைகளாலும் எவனை நீ கட்டி அணைவாயோ அவன் மரித்தவனானாலும் பிழைத்துவிடுவானென்பது என்னுடைய எண்ணம். எவனுக்கு நீ மனைவியானவையோ, ஸந்தோஷத்தோடு எவனைக் கட்டிக்கொள்வாயோ அவன் எல்லாத்தேவர்களானும் மஹேந்தரன்போல மேன்மைபெற்று வாழ்வான். அழகிய துடைகளையுடையவளே! ஒருமனிதன் ஒருமாதத்தின்மீதேறி அந்த மாதத்தையே வெட்டுவதுபோல ராஜக்ருஹத்தில் நீ எனக்கு ஆவாய். அழகிய புருவங்களையுடையவளே! பெண்ணென்தான் எவ்வாறு கர்ப்பத்தைத் தனக்கு மீருத்யுவாகத் தேடிக்கொள்ளுகிறதோ அவ்வாறே

உன்னுடைய சேர்க்கையை நான் எண்ணுகிறேன். ஸைரந்திரி! உன்னைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எவ்விதத்தாலும் நான் உன்னை அவமதிக்கவில்லை. கல்யாணி! என் கணவனுடைய சீலத்தினிடமிருந்து உண்டான பயத்தினால், நீ என்னிடம் வஸிப்பதை நான் விரும்பவில்லை” என்றாள்.

த்ரௌபதி, “(தேவி!) நான் விராடராஜராலாவது வேறொருவராலாவது தேவகந்தர்வயக்ஷர்களாலாவது கெட்டஎண்ணத்துடன் பார்ப்பதற்குமுடியாதவள். நற்குலத்தில்பிறந்தவர்களும் நல்லவாதமுள்ளவர்களும் தேவாதிதேவர்களுக்குப் புத்ரர்களும் ஸூர்யனுக்கும் அக்னிக்கும் ஒப்பான காரதியுடையவர்களுமான ஐந்தகந்தர்வர்கள் *என்னைக் காக்கின்றீர்கள். கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ள எந்தமனிதன் கெட்டஎண்ணத்துடன் என்னைத் தொடுவனோ அவன் அந்த இரவிலேயே உலக்கைகளால் அடிக்கப்பட்டு விரைவாக விழுவான். அகன்றகண்களையுடையவனே! எவன் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனாகி என்னைப் பார்த்துப் பேசுவனோ அந்தமனிதனுக்குப் பந்துக்கள் பூர்ணமாக நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கோடிக் கணக்காகவும் இருந்தாலும் அவன் உன் முன்னிலையிலேயே மாண்டு போவான். அப்படிப்பட்ட மனிதனை என்றும் முப்பதுவயதுபருவ நிலையைப்பெற்ற தேவர்களாவது அஸூரர்களாவது பன்னகர்களாவது அந்தக் கந்தர்வராஜர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கமாட்டார்கள். ஸமசயமில்லை. ஸுதேஷ்ணையே! நீ என்னை ஸ்வஜனங்களுள்ளாவது பந்துக்களுள்ளாவது ஒருத்தியாக எண்ணி என்னிடத்தில் நம்பிக்கை வை. நான் மனிதர்களால் பார்க்கத்தக்கவளல்லேன். என்னுடைய நடக்கை இவ்விதமானதன்று. எவன் எனக்கு எச்சிலைக்கொடுக்க மாட்டானோ, எவன் என்னைத் தன்கால்களைக் கழுவும்படிசெய்யமாட்டானோ அந்த மனிதனுடைய அருகில் வாஸஞ்செய்வதினால் என்னுடைய கணவர்களான கந்தர்வர்கள் ப்ரீதியடைவார்கள். எந்தமனிதன் மற்ற ஸாமான்யஸ்த்ரீகளைப்போல என்னை விரும்புவனோ அந்த மனிதன் அன்றிரவிலேயே வேறுசரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பான். ராஜபத்னீ! நான் ஒருவராலும் (நல்லொழுக்கத்தினின்று) தவறச்செய்வதற்கு முடியாதவள். (துஷ்டர்களுக்கு) துன்பத்தை விளைவிக்கும் தன்மையுடையவர்களும் பலசாலிகளுமான அப்படிப்பட்ட கந்தர்வர்கள் எனக்கு ப்ராணநாதர்கள். இவ்வாறு (கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு) வஸித்துவருகின்ற என்விஷயத்தில் உனக்குப் பயமே வேண்டாம்” என்று மறுமொழிகூறினாள்.

ஸைந்திரி இப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்ட ஸுதேஷ்ணையான் வள், “கல்யாணி! உன் ஒழுக்கம் இவ்விதம் இருக்குமானால் நீ என்னிடத்தில் இங்கு வாஸஞ்செய். பெண்ணே! எந்தப்புருஷன் தான் போஜனம்செய்த மிகுதியை உனக்குக் கொடுப்பான்? புத்திமானான எந்தமனிதன் லக்ஷ்மியைப்போன்ற உன்னைப் பார்த்துக் கால்களை நீட்டுவான்? இவ்வாறு ஆசாரத்தால் நிறைந்தவனும் இவ்விதமாகத் தேவர்களைக் கதிபாகஉடையவளுமான நீ ப்ராம்மணர்களுக்கு ஸாவித்ரிபோல ப்ராணிகளுக்கு ரக்ஷிக்கத்தக்கவளாயிருக்கிறாய். கல்யாணி! தேவதைபோல பூஜிக்கப்பட்டவளாகவும் உத்தமமான தேஜஸுள்ளவளாகவும் என்னிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவளாகவும் வாஸஞ்செய். பெண்ணே! ஸர்வாபீஷ்டங்களாலும் நிரம்பஸநதோஷமுள்ளவளாகவும் மனக்கலக்கமற்றவளாகவும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய். எனக்கு உன்னிடத்தில் ப்ரீதியிருக்கின்றது” என்று சொன்னான். ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அநாத த்ரௌபதியானவள் மிக்க ப்ரீதியுடையவளாகவும் அழகிய சிரிப்புடையவளாகவும் ஸந்தேஹமற்றவளாகவும் விராடனுடைய அநதப்புரத்தில் ஸுகமாகப் ப்ரவேசித்தாள். ஜனமேஜயமஹாராஜே! பணிவிடைசெய்யப்படத் தகுந்தவளான த்ரௌபதியானவள், ஸுதேஷ்ணைக்கு ஊழியம்செய்துகொண்டு மிகுந்தகஷ்டத்துடன் (அங்கு) வாஸஞ்செய்தாள். இவ்வாறு பாண்டவர்கள், ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வாஸஞ்செய்யக்கருகி அடக்கப்பட்ட மனத்துடனும் சாம்பலில் மறைநகிருக்கின்ற அக்னிபோல மூடப்பட்ட தேஜஸுடனும் விராடனிடத்தில் வளித்தார்கள். அவ்வாறே மங்களஸ்வரூபினியான க்ருஷ்ணையும் அநதப்புரத்தையடைந்து வாஸஞ்செய்தாள்” என்று கூறினர்.

பாண்டவப்ரவேசப்ரீவம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது அத்யாயம்.

ஸமயபாலனப்ரீவம்.

(பாண்டவர்கள் தங்களுடையசெய்கைகளால் விராடனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்ததும், பீமன் மஹாமல்லனக்கோன்றதும்.)

ஜனமேஜயர், “இப்படி விராடநகரத்தில் வளிப்பவர்களும் உண்மையான ப்ராக்ரமமுள்ளவர்களும் புருஷோத்தமர்களுமான பாண்டவர்கள் அதற்குமேல் என்னசெய்தார்கள்?” என்றுவினவ,

வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார். “இங்ஙனம் அந்தவிராட நகரத்திலம்மறைந்துவாஸஞ்செய்கின்றவர்களும் குருகுலத்திலுதித்தவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் விராடராஜன் த்ருப்தியடையும் படி எந்தக்கார்யத்தைச்செய்தார்களென்பதைக்கேளும். வேந்தரே! ஸபாந்யக்ஷரானயுதிஷ்டிரர் ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கும் அவ்வாறே புத்ரர்களுடையவிராடனுக்கும் அன்புடையராயிருந்தார். சூதின் ஸஹஸ்யத்தை நன்கு அறிந்தவரும் பாண்டுபுத்ரருமான அந்த யுதிஷ்டிரர் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட பக்ஷிகளைப்போலச் சூதினால் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற விராடன்முதலான ஸபையிலுள்ளவர்களைத் தம் இஷ்டப்படி சூது விளையாடச்செய்தார். புருஷச்சேஷ்டரான தர்மராஜர் (சூதாட்டத்தில்) பொருள்களை ஜயித்து விராடனுக்குத் தெரியாமல் ஸஹோதரர்களுக்கு யதேஷ்டமாகக் கொடுத்துவந்தார். பீமஸேனனும் மதஸ்யராஜனால் கொடுக்கப்பட்ட மாம்ஸங்களையும் பற்பல பணியாரங்களையும் விற்பவன்போல ப்ராதாக்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான். அர்ஜுனன் அந்தப்புரத்தில் கிடைத்த பழையவஸ்தாங்களை விற்பவன்போலப் பாண்டவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துவந்தான். நகுலனும் குதிரைகளுக்குத்தகுந்தகார்யத்தைச்செய்து, ஸந்தோஷமடைந்த அந்தவிராடராஜனிடத்திலிருந்து பெரிநூல்பெற்றுப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான். பாண்டுபுத்ரனான ஸஹதேவனும் இடையர்களுடைய வேஷத்தைத்தரித்துத் தயிரையும் பாடையும் நெய்யையும் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான். துக்கிக் கத்தக்கநிலைமையுடையவளும் கோபமுள்ளவளுமான த்ரௌபதியும், ப்ராதாக்களான அந்தப் பாண்டவர்களைவர்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பிறர்களால் அறியப்படாமல் வஸித்துவந்தாள். மஹாரதர்களான அவர்கள் அப்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் இவ்வாறு உபகாரஞ்செய்துகொண்டு மறுபடியும் கர்ப்பத்தில்வஸிப்பவர்கள் போல (மிக்க கஷ்டத்தோடு) விராடநகரத்தில் வஸித்துவந்தார்கள். வேந்தரே! பாண்டுபுத்ரர்கள் அப்பொழுது த்ருதராஷ்டிரகுமாரான துர்யோதனனிடத்தில் உண்டாயிருக்கின்ற பயத்தினால் மனக்கவலையுற்று க்ருஷ்ணையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு மறைந்து வாஸஞ்செய்துவந்தார்கள்.

பிறகு, நான்காவதுமாஸத்தில் மதஸ்யதேசத்தில் புருஷர்களுக்கு மிகவும் ப்ரியமாயுள்ளதும் ஸம்ருத்தியுள்ளதுமான சங்கரமஹோத்ஸவமானது வந்தது. அரசரே! அந்த மீஹோத்ஸவத்தில், பருத்ததேஹமுள்ளவர்களும் அதிகவீர்யமுள்ளவர்களும் காலகேய

ர்களென்கிற அஸூரர்கள் போன்றவர்களும் வீர்யத்தினால் அதிக மதங்கொண்டவர்களும் பலத்தினால் மேலாயிருப்பவர்களும் ராஜாவினால் ஸம்மானஞ்செய்யப்பட்டவர்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோளையும் இடையையும் கழுத்தையுமுடையவர்களும் நல்ல சுத்தஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் உதாரமான மனத்தையுடையவர்களும் அடிக்கடி ரங்கஸ்தலத்தில் அரசனுடைய ஸந்திதானத்தில் (சண்டைசெய்து) ஜயித்தவர்களுமான மல்லர்கள், ஆயிரக்கணக்காக நான்கு திக்குக்களிலுமிருந்தும் அந்த விராடநகரத்துக்கு வந்தார்கள். அந்த மல்லர்களுள் ஒருவன் மஹாபலிஷ்டனாயிருந்தான். அவன் அங்குள்ள மல்லர்களனைவர்களையும் சண்டைக்கு அழைத்தான். அங்குநிற்கும் அவன், கர்ஜனஞ்செய்து, கம்பீரமாக நடந்து (தனது கர்வத்தோன்றத்) துள்ளுகிறவனாகக் காணப்பட்டான். அந்த மல்லர்களனைவர்களும் மனஞ்சலித்துப் புத்தியையிழந்து தலைகுனிந்து பயமுற்று (துக்கத்தினால்) மனமழிந்தவர்களானார்கள். மனவருத்தங்கொண்ட இன்னும் சில மல்லர்கள் உயிரைஇழப்பதை விரும்பினார்கள். சிலர் பூமியில்புக விரும்பினார்கள். சிலர் ஆகாயத்தில் செல்வதற்கு எழுந்தார்கள். விராடராஜனுடைய அந்த மல்லர்களனைவரும் மல்லராஜனால் அடிக் கப்பட்டுப் பயந்தவர்களும் அமைதியுள்ளவர்களும் துன்பமுற்ற அங்கங்கையுடையவர்களும் சப்தமற்றவர்களும் சஞ்சலமானபார்வையையுடையவர்களும் கர்வத்தையும் ஒளியையும் இழந்தவர்களுமாகி ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்துவிட்டார்கள். மல்லராஜன், அந்த மல்லர்கள் பயந்திருப்பதைக்கண்டு, (அரசனேநோக்கி,) “ஓ! வேந்தரே! (இவ்விடம்) வந்திருக்கிற என்னை அகண்டபூமண்டலத்தில் ஸிம்மக் கூட்டங்களோடும் புலிக்கூட்டங்களோடும் சேர்ந்து விளையாடுகின்ற மல்லராஜனென்று அறியும்” என்றுசொன்னான். விராடன், பலமும் கொழுப்புமுள்ள மல்லராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பயந்திருக்கின்ற அந்த மல்லர்களைப் பார்த்து, “(ஓ! மல்லர்களே!) இந்த மல்லனோடு எந்தமனிதன் சண்டைசெய்வதற்கு வல்லமையுள்ளவன்?” என்று வினவினான். ஓ! மன்னரே! விராடன் இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட அந்த மல்லர்களெல்லாம் பேசாமலிருந்து விட்டார்கள். பிறகு, அரசன் கோபமடைந்து, ‘இந்த மல்லர்களுக்கு விட்டிருக்கின்ற மான்யக்ராமங்களையும் ஏற்பட்டிருக்கிற சம்பளங்களையும் நான் நிறுத்திவிடப்போகிறேன்’ என்றுசொன்னான். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் விராடராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, “மஹாராஜரே! முன்பு நான் யுதிஷ்டிரரிடத்திலுயர்த்த ஒரு மல்லனிருக்கிறான். ராஜ

ரே! அவன் இந்த மல்லனோடு போர்புரிவதற்கு வல்லமைபொருந்தியவன். அரசரே! யுதிஷ்டிரருடைய பட்டணத்தில் நான் முற்காலத்தில் பார்த்த அந்தமல்லன் இப்பொழுது உம்முடைய மடைப்பள்ளியில் வளிக்கிறான்” என்றார். யுதிஷ்டிரருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு விராடராஜன், ‘இப்பொழுது இந்தமல்லனோடு போர்புரிவதற்கு அவனும் விரைவாக அழைக்கப்படலாம்’ என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னான். விராடனால் அழைக்கப்பட்டு அவ்வாறு (மல்லயுத்தத்தின் பொருட்டு) ஏவப்பட்ட பீமஸேனன், (அரசனைப்பார்த்து,) “ஓ அரசரே! நான் (மல்லனோடு) போர்புரிவதற்கு வல்லமையுள்ளவன். புருஷச்ரேஷ்டரே! ராஜேந்தரே! உம்முடைய ப்ரபாவத்தினாலும் ஸீச்வர்யத்தினாலும் வல்லமையினாலும் ஆஜ்ஞையினாலும் இந்த மல்லனோடு போர்புரிவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அரசரே! உம்முடைய ஸீச்வர்யத்தினாலும் மஹாதேவருடைய பக்தியினாலும் நான் இந்தமல்லனைக் கீழேதள்ளுவேன்” என்றுசொன்னான். (ராஜாவினால்) ஏவப்பட்ட வீரனான பீமஸேனன் இரண்டுகைகளிலும் புழுதியை எடுத்துப் பூசிக்கொண்டு மல்லனை யுத்தத்துக்கழைத்து ஜனக்கூட்டங்களுடைய மத்தியில் போர்புரிவதற்காக ஆயத்தமாககின்றான். பீமன் மத்தகஜம்போலப் பகைமல்லனோடு போர்புரிவதற்கு ஆரம்பித்தான். பிறகு, மதஸ்யராஜன் சமையற்காரனானவல்லனோடு அந்த மல்லனைப் போர்புரியும்படிசெய்வித்தான். அப்பொழுது பீமன், (விராடனால்) தூண்டப்பட்டவனாகி அவனைப்பார்த்து, “ராஜரே! நான் (யுத்தஞ்செய்ய) சக்தியற்றவனாயிருந்தாலும் ராஜாவானஉங்கள் கட்டளை மையமறுப்பதற்குக் கூடாதவனாயிருக்கிறேன்” என்று வருத்தத்தோடு (மல்லயுத்தம்செய்வதில்) மனத்தைச்செலுத்தினவன்போலப் பாராட்டினான். பிறகு, புருஷச்ரேஷ்டனான அந்தப்பீமஸேனன், புலிபோல மெதுவாகப்பதுங்கிஸஞ்சரித்து விராடராஜனைஸந்தோஷிக்கச்செய்து விசாலமானயுத்தாங்கத்தில் ப்ரவேசித்தான். பிறகு குந்திபுத்ரன் அங்கிருக்கும் ஜனங்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து கச்சையைஇறுக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். பிறகு, பீமன், மல்லர்களுள் ப்ரஸித்தமானபாக்காம முள்ளவனும் வருத்ராஸூரனுக்கொப்பானவனுமான ஜீமூதன்என்கிற அந்தமல்லனை அவ்விடத்தில் சண்டைக்குஅழைத்தான். பிறகு, பீமன் அந்தமல்லனைக் கஷ்டத்தில்பிடித்துக்கொண்டு ஸிம்மம்போல மிகவும்கர்ஜித்தான். அவ்விருவர்களும் அதிகஉதஸாஹத்துடன் கூடியவர்கள். இருவர்களும், பருத்ததேஹமுள்ளவைகளும் அறுபது

¹ இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

வயதுசென்றவைகளுமான இரண்டுமதயானைகளைப்போலப் பயங்கரமானபாக்கரமுள்ளவர்கள். பிறகு, நரச்ரேஷ்டர்களும் வீரர்களும் மிகுந்தமனக்கிளர்ச்சியுள்ளவர்களும் ஒருவனை மற்றொருவன் ஜயிப்பதில் விருப்பமுற்றவர்களும் பலத்தினால் மிகுந்தஸந்தோஷமுடையவர்களும் புருஷர்களுக்கு இருக்கக்கூடியபலத்தைமீறியிருக்கின்ற பலமுடையவர்களும் ஒருவனுக்குமற்றொருவன் துன்பத்தைவிளைவிக்கக்கூடிய ஸமயத்தைஎதிர்பார்க்கின்றவர்களும் பரஸ்பரம் ஜயத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர்களும் பற்பலவிதமான ¹க்ருத ² ப்ரதிக்க்ருதங்களாலும் பலத்தினால் அதிகரித்திருக்கின்ற கைகளாலும் ³ ஸந்திபாதம், ⁴ அவதூதம், ⁵ ப்ரமாதம், ⁶ உன்மதனம், ⁷ கேஷபணம், ⁸ முஷ்டி, ⁹ வராஹோத்தூதம், ¹⁰ நிஸ்வனம் இவைகளாலும் உள்ளங்கை அறைதல்களாலும் ¹¹ வஜ்ரநிபாதங்களாலும் அவ்வாறே ¹² ப்ரஸ்ருஷ்டைகளாலும் ¹³ சலாகாபாதங்களாலும் ¹⁴ நகபாதங்களாலும் பயங்கரமான ¹⁵ பாஹோத்தூதங்களாலும் முழங்கால் இடிகளாலும் ¹⁶ அச்சம் நிரக்கோஷங்களாலும் தலைஇடிகளாலும் ஒருவரோடொருவர் மல்லயுத்தஞ் செய்தார்கள். உத்ஸவத்தில் வந்திருக்கின்ற சூரர்களுடைய கூட்டத்துக்கு எதிரில் ஆயுதமில்லாமலே புஜபலத்தாலும் தேஹபலத்தாலும் மனோபலத்தாலும் அந்த யுத்தமானது கோரமாக நடந்தது. ராஜரே! வ்ருத்ரனும் இந்த்ரனும்போன்ற பலசாலிகளான அவ்விருவர்களுடையயுத்தத்தில் எல்லாஜனங்களும் பெருங்கூச்சலுடனும் ஸிம்மநாதத்துடனும் எழுந்திருந்துநின்று மிக்கக்ளிப்புற்றார்கள். அவ்விருவர்களும் ¹⁷ ப்ரகர்ஷண ¹⁸ ஆகர்ஷணங்களில் அப்யாகர்ஷ விகர்ஷணங்களால் பரஸ்பரம் இழுத்தார்கள். முழங்கால்களால் இடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு, அகன்றமார்பும் நீண்ட கைகளுமுடையவர்களும் கைச்சண்டையில் ஸமர்த்தர்களுமான அவ்விருவர்களும் மிகஆரவாரித்து ஒருவரையொருவர் உறுக்கி இருப்புமயமான பரிகாயுதங்கள்போன்றகைகளால் கட்டி இறுக்கினார்கள். பிறகு, பீமன் வேகத்தோடு மேலேகிளம்பி அந்தமல்லனைக் கஷ்கத்தில்பிடித்தான்; கையினால், அவனை விலாப்பக்கத்தில்பிடித்து வீழ்த்தினான். சத்ருக்களைக்கொல்லுகின்றபீமன் அந்தமல்லனை இருகைகளாலும் மேலேதுக்கி அவனைப்பார்த்து அட்டஹாஸஞ் செய்துகொண்டு புலியானது யானையைஇழுப்பதுபோல இழுத்தான். சிறந்தகைகளுள்ளவனும் வீர்யமுள்ளவனுமானபீமன் அந்தமல்லனைத் தூக்கிச் சுழற்றினான். பிறகு, அங்குள்ளமல்லர்களும் மத்ஸ்ய

தேசத்திலுள்ள ஜனங்களும் அதிக ஆச்சர்யத்தையடைந்தார்கள். மஹாபாஹுவான வ்ருகோதான், பலத்தைஇழந்தவனும் பாஜ்னையற்றவனுமான அந்தமல்லனை நூறுதடவைசுழற்றிப் பூமியில்போட்டுத் தேய்த்தான். உலகத்தில்ப்ரஸித்திபெற்ற ஜீமூதனென்கிற அந்த மல்லவீரன் கொல்லப்பட்டவுடனே விராடன் பந்துக்களோடு அதிக ஸந்தோஷத்தையடைந்தான். பெரியமனமுள்ளவிராடராஜன் மிக்க ஸந்தோஷத்தினால் அந்தப்பெரியஅரங்கத்தில் வலலனுக்குக் குபேரனைப்போல அதிகமான பொருளைக் கொடுத்தான். இவ்வாறு அந்தப்பிமன் அனேகமல்லர்களையும் மிக்கபலமுள்ளவர்களான அனேகபுருஷர்களையும் கொன்று மத்ஸ்யராஜனுக்கு அதிகப்ரீதியைஉண்டுபண்ணினான். விராடன், எப்பொழுது இந்தப்பிமனோடு (சண்டை செய்வதற்கு) ஸமானனை ஒருமனிதன் அங்குஇல்லையோ அப்பொழுது புலிகளோடும் சிங்கங்களோடும் யானைகளோடும் பிமனைப் போர்புரியச்செய்தான். அந்தப்பிமன், விராடனால் கொடுக்கப்பட்டவைகளும் விசித்ரமும் பற்பலவிதமுமானபொருள்களை அங்குள்ள மனிதர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னிருப்பிடம்சென்றான். அந்தவ்ருகோதான் மறுபடியும் அந்தப்புரத்தைஅடைந்து ஸ்த்ரீகளுடையமத்தியில் விராடனுடைய மஹாபலமுள்ள யானைகளோடும் சிங்கங்களோடும் போர்புரிந்தான். பாண்டுகுமாரனை அர்ஜுனனும் பாட்டினாலும் ஆட்டத்தினாலும் விராடனையும் அந்தப்புரஸ்த்ரீகளெல்லாரையும் ஸந்தோஷிக்கச்செய்தான். நகுலன் நன்றாகப்பழக்கப்பட்டவைகளும் வேகமுள்ளவைகளும் ஆங்காங்கு ஒன்றுகூட்டப்பட்டவைகளுமான குதிரைகளால் ராஜச்ரேஷ்டனை விராடராஜனை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். விராடராஜன் ப்ரீதியுடன் அந்த நகுலனுக்குக்கொடுக்கத்தக்கபொருள்களை மிகுதியாகக்கொடுத்தான். புருஷச்ரேஷ்டனைவிராடன், ஸஹதேவனால் நன்றாகப்பழக்கப்பட்டவைகளும் அவனுக்கு நான்குபக்கத்திலும்இருக்கின்றவைகளுமான எருதுகளைக்கண்டு அவனுக்குப் பற்பலபொருள்களைக்கொடுத்தான். ராஜரே! த்ரௌபதியானவள் வருத்தமுற்றவர்களும் மஹாரதர்களுமான அவர்களனைவர்களையும்புங்கண்டு அதிகஸந்தோஷமில்லாத மனத்தையுடையவளாகப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வாறு அந்தப்புருஷச்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அந்தவிராடராஜனுக்கு அப்பொழுது ஊழியங்களைச்செய்துகொண்டு மறைந்துஅந்தவிராடநகரத்தில் வாஸஞ்செய்துவந்தார்கள்.

பதினாறுவது அத்யாயம்.

கீசகவதபர்வம்.

(கீசகன், த்ரௌபதியின்மீது தனகீதுள்ள காதலை ஸுதேஷ்ணைக்கும் த்ரௌபதிக்கும் தெரிவித்தது.)

ஐனமேஜயமஹாராஜே! மஹாதர்களான பார்த்தர்கள் மத்
ஸ்யராஜனுடைய நகரத்தில் அப்பொழுது மறைந்து வஸித்துவருங்
கால் பத்துமாஸங்கள் சென்றன. பணிவிடை செய்யப்படத்தக்கவ
ளான த்ரௌபதியும் ஸுதேஷ்ணைக்குப் பணிவிடைசெய்துகொண்டு
மிகுந்தகஷ்டத்தோடு வஸித்துவந்தாள். அவ்வாறு ஸுதேஷ்ணையி
னுடைய அரண்மனையில் வஸிக்கின்ற பாஞ்சாலியானவள் அந்த ஸு
தேஷ்ணாதேவியையும் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்தர்களையும் ஸந்தோஷ
மடையும்படி செய்தாள். அந்த வர்ஷமானது அனேகமாகச் சென்ற
போது, மஹாபலசாலியும் விராடனுக்கு ஸௌபதியுமான கீசகனான
வன் த்ரௌபதியைக் கண்டான். தேவகன்னிகைபோல விளங்குகின்
றவளும் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற தேவதைபோன்றவளுமான அவளைக்
கண்டு கீசகன் மன்மதபாணங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அவளை விரும்பி
னான். காமாக்க்னியினால் மிகவுமவாட்டப்பட்டவனும் ஸௌபதியுமான
அவன் ஸுதேஷ்ணையிடம்வந்து அட்டஹாஸத்துடன் பின்வருமாறு
வசனிக்கலானான். “இந்த விராடனுடைய அரண்மனையில் மங்களமுள்
ளவளான இந்த ராஜஸ்தரீ இதற்குமுன் என்னால் ஒருபொழுதும்
பார்க்கப்பட்டதில்லை. நல்ல வாஸனையுடன் உண்டாக்கப்பட்ட கள்
ளானது மதிமயக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல இந்தப்பெண்
ரூபத்தினால் எனக்கு அதிக மதிமயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறாள்.
ஓ! மங்களமுள்ளவளே! தேவதையினுடைய ரூபம்போன்ற ரூப
முடையவளும் மனத்துக்கு இன்பமுள்ளவளுமான இவள் யார்? மங்
களஸ்வரூபியே! இவள் எவனைச்சார்ந்தவள்? எவ்விடமிருந்து இங்கு
வந்திருக்கின்றாள்? எனக்குச் சொல். என்னை மனங்கலங்கச்செய்து
தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுகிறாள். இவ்விஷயத்தில் வேறுமருந்து இரு
ப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. ஆச்சர்யம்! மங்களமுள்ளவளான
உன்னுடைய இந்த வேலைக்காரியானவள் புதியரூபமுடையவளாக
எனக்குத் தோன்றுகிறாள். இவள் நிலைமைக்குத் தகாததான தொழி
லையன்றோ உன்னிடத்தில் செய்துவருகிறாள்? இவள் என்னையும்
என்னிடத்திலுள்ள பொருள்களையும் ஆளட்டும். அதிகமான யானை

களும் குகிறைகளும் ரதங்களுமுள்ளதும் மஹிமையுள்ள ஜனங்களால் நிறைந்ததும் ஐசுவர்யமுள்ளதும் பற்பலவிதமான பானபோஜனங்களுடையதும் மனத்துக்கு இன்பமானதும் பொன்மயமான நானாவித பூஷணங்களுள்ளதும் பெரிதுமான என்னுடையவீட்டை இவள் விளங்கச் செய்தபட்டும்” என்றான். பிறகு, கீசகன், ஸுதேஷ்ணாதேவியினிடத்தில் விடைபெற்று, ராஜபுத்திரியான த்ரௌபதியினிடம் வந்து, காட்டில் ஒருநரியானது பெண்சிங்கக்குட்டியைப் பார்த்துப் பேசுவதுபோல அப்பொழுது அவளை நல்வார்த்தைகளால் மனச்சமாதானமடையுமபடி பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“கல்யாணி! நீ யார்? எவனைச் சார்ந்தவன்? சிறந்த முகமுள்ளவனே! நீ எவ்விடமிருந்து விராடநகரத்தை வந்தடைந்தாய்? மங்களமுள்ளவனே! உண்மையை உரைப்பாய். உன்னுடைய ரூபமானது சிறந்தது; அவ்வாறே காந்தியும் சிறப்புள்ளது; மென்மைத்தன்மையும் ஸர்வோத்தமமானது; உன்னுடைய அழுக்கற்ற முகமானது காந்தியினால் சந்த்ரன்போல விளங்குகிறது. அழகிய புருவங்கையுடையவனே! உன்னுடைய இருகண்களும், அதிக விஸ்தரமுள்ளவைகளும் தாமரைப்பூவிதழ்களுக்கொப்பானவைகளும் மங்களகரங்களுமாயிருக்கின்றன. அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவனே! உன்னுடைய வசனமானது கோகிலத்தினுடைய சபதத்துக்கொப்பாயிருக்கின்றது. அழகிய இடையையுடையவனே! இகழத்தகாதவனே! உன்னைப்போன்ற இவ்வித ரூபமுள்ள வேறொருஸ்த்ரியைப் பூமண்டலத்தில் நான் இதற்குமுன் பார்த்ததில்லை. அழகிய இடையையுடையவனே! நீ யார்? தாமரையை வால்ஸ்தானமாகக்கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியோ? நீ ஐசுவர்யாபிமானி தேவதையோ? ஹ்ரியோ? ஸ்ரீயோ? கீர்த்தியோ? அல்லது காந்தியோ? சிறந்தமுகமுள்ளவனே! இவர்களுள் நீ யார்? நீ மன்மதனுடைய அங்கத்தில் விளையாடுகின்றவரும் அதிக ரூபமுள்ளவருமான ரதிகேவியோ? அழகிய புருவங்கையுடையவனே! சந்த்ரனுடைய சிறந்த ஒளிபோல நீ அதிகமாக விளங்குகியாய். நிலவுபோல மனத்துக்கு ஆஹ்லாதகரமான கொஞ்சம் மலர்த்தப்பட்டிருக்கிற இமைமயிர்களுடன்கூடியதும் மேலும் மங்களகரமானதும் திவ்யமான கிரணங்களால் சூழப்பட்டதும் சிறந்த காந்தியினால் மனத்துக்கின்பமாயிருக்கின்றதும் ஒப்பற்ற ஒளியுள்ளதுமான உன்னுடைய முகசந்த்ரனைக்கண்டு இவ்வுலகமனைத்திலும் எந்த மனிதன்தான் காமனுக்கு வசப்படாமலிருப்பான்? அழகிய புருவங்கையுடையவனே! உன்னுடைய இரண்டு கொங்கைகளும், ஹாரத்தை

அணிவதற்குத் தகுந்தவைகளும் மிக்க மங்களகரங்களும் அழகியவைகளும் கார்த்தியுள்ளவைகளும் பருத்தவைகளும் வட்டமானவைகளும் இடைவெளியற்றவைகளுமாயிருக்கின்றன. அழகிய சிரிப்புள்ளவளே! தாமரைமொட்டுக்கள்போன்ற உன்னுடைய இரண்டுஸ்தனங்களும் மன்மதனுடைய கொறடாக்கள்போல என்னைத் துன்பத்துக்கு ஆளாக்குகின்றன. மெல்லிய இடையையுடையவளே! உன்னுடைய இந்த இடையானது (முன்று) மடிப்பினால் அழகியதும் ஸ்தனபாரத்தினால் அதிகமாக வளைக்கப்பட்டதும் துனிக்கையினால் பிடித்து அளக்கத்தக்கதுமாயிருக்கிறது. கோபமுள்ளவளே! நதியிலுள்ள மணற்குன்றுக்கொப்பான உன்னுடைய அழகிய ஜகனத்தைக்கண்டே அஸாத்யமான காமநோயானது என்னைக் கவருகிறது. உன்னுடன் சேர்க்கைபெறுவதிலுள்ள எண்ணத்தினால் வளர்கின்ற இந்தக் காமாக்கினியானது தயையல்லாமல் காட்டுத்தீப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டு என்னை எரிக்கின்றது. உத்தமமான இடையையுடையவளே! (என்னிடத்தில்) ஜ்வலிக்கின்ற காமத்தீயை உன்னுடைய தேஹத்தைக் கொடுப்பதாகிற மழையுடன்கூடின உன் சேர்க்கையாகிற மேகத்தினால் தணிததுவிடு. சந்தரனுக்கொப்பான முகத்தையுடையவளே! கரியகடைக்கண்களையுடையவளே! என் மனத்துக்கு உன்மாதத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவைகளும் உன்னிடம் சேருவதிலுள்ள ஆசையினால் தீட்டப்பட்டவைகளும் வேகமுள்ளவைகளுமான மன்மதனுடைய பாணக்கூட்டங்கள் உன்னுடைய இந்தமனத்தைப் பிளந்து உட்செல்லுகின்றவைகளும் தயையற்றவைகளும் வேகமுள்ளவைகளும் உக்ரமும் அதிபயங்கரமும் அளவில்லாத உன்மாதத்தினுடைய தொடக்கத்துக்குக் காரணமும் எனக்கு ப்ரீதியையும் சித்தப்ரமத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறவைகளுமாயிருக்கின்றன. நீ இப்பொழுது உன் தேஹத்தை எனக்குக் கொடுப்பதினாலும் ஸம்போகங்களாலும் என்னை (இந்த ஆபத்தினின்று) கரையேற்றுவதற்குத் தகுந்தவள். விலாஸங்களையுடையவளே! விசித்ரமான மாலைகளை அணிந்தவளும் உடைகளைத் தரித்தவளும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளுமாகி என்னுடன் சேர்ந்து வேண்டியவரையில் காமஸுகத்தை அனுபவி. செருக்கிய நடையுள்ளவளே! ஸுகத்தையனுபவிப்பதற்கே தகுந்தவளான நீ ஸுகத்தை இழந்து இவ்விடத்தில் கஷ்டத்துடன் வலிப்பதற்குத் தகுந்தவளல்ல. என்னிடத்தினின்று நீ சிறந்த ஸுகத்தை அடை. ருசியுள்ளவைகளும் அம்ரு

தம் போன்றவைகளும் பற்பலவகைப்பட்டவைகளும் மனோஜ்ஞங்
களுமான குடிக்கத்தக்க வஸ்துக்களைக் குடிக்கின்றவளும் ஸுகமாக
ரமிக்கின்றவளுமாயிருந்து பற்பலவிதமான போகோபசாரங்களையும்
நிகரற்ற ஸௌபாக்யத்தையும் அனுபவி. மஹாபாக்யமுள்ளவளே!
ச்ரேஷ்டமும் மங்களகரமுமான போகங்களோடு பானம்பண்ணக்
கூடியதைக் குடி. தோஷமற்றவளே! கோபமுள்ளவளே! ச்ரேஷ்ட
மான இந்த உன்னுடைய ரூபமானது நாயகனால் அனுபவிக்கப்படாம
லிருப்பதனால் இப்பொழுது பயனற்றதாயிருக்கிறது. ஸுந்தரி! மங்
களஸ்வரூபினியும் சிறந்தவளுமான நீ சூட்டிக்கொள்ளப்படாததும்
உத்தமமும் சுபமுமான பூமலைபோல விளங்காமலிருக்கிறாய். அழகிய
•சிரிப்புடையவளே! * எனக்கு இதற்குமுன்னுள்ளவர்களான மனைவி
களைவிட்டுவிடுகிறேன். அவர்கள் உனக்கு அடிமையாகட்டும். ஸுந்
தரி! நானும் உனக்கு அடிமைபோலிருக்கிறேன். உத்தமமான முக
முள்ளவளே! நான் எப்பொழுதும் உனக்கு வசப்பட்டவனாக இருப்
பேன்” என்று கூறினான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

— ❖ ❖ ❖ —

(த்ரௌபதியானவள் தன்மீது ஆசைவைத்த கீசகனைக்
கடுஞ்சொற்களால் மறுத்தது.)

துராத்தமாவான கீசகனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவளும்
தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளும் ஸைந்தரிவேஷத்தைத் தரித்த
வளுமான த்ரௌபதியானவள், அந்தக் கீசகனைப்பார்த்து, “ஏ!
ஸூதபுத்ரரே! வேண்டத்தகாதவளும் ஹீனஜாதியில் பிறந்தவளும்
வேலைக்காரியும் அருவருக்கத்தக்கவளும் கூந்தல் பின்னுகிறவளுமான
என்னை நீர் ஆசைப்படுகிறீர். நான் பிறருடைய மனைவியாயிருக்கி
றேன். உபுக்கு மங்களமுண்டாகும். இது உமக்குத் தகாது. மனி
தர்களுக்கு மனைவிகள் அன்புக்கு விஷயமாயிருப்பார்கள். தர்மத்தை
நன்றாக ஆலோசித்துப் பாரும். பாதாங்களிடத்தில் புத்தியானது
ஒருபொழுதும் எவ்விதத்தாலும் உம்மால் செலுத்தத்தக்கதன்று.
அகார்யத்தை விட்டுவிடுவதுதான் ஸத்புருஷர்களுடைய வாதம்.
வீணை பேராசையுள்ளவனும் பாவத்தில் மனதீதைச் செலுத்திய
வனும் புத்தியைக்கத்தை அடைந்தவனுமான மனிதன் கோரமான

அபகீர்த்தியையும் மிக்க பயத்தையும் அடைவான்” என்று மறுமொழி கூறினான். ஸைர்த்திரியினால் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டவனும் காமத்தால் மயக்கமுற்றவனும் மிக்ககெட்டபுத்தியுடையவனும் பொறிகளை அடக்காதவனுமான அந்தக் கீசகன் பாதாரங்களைத் தீண்டும் விஷயத்தில் ஸம்பவிக்கக்கூடியவைகளும் அனேகங்களும் உயிரைப் போக்கக்கூடியவைகளும் எல்லா உலகத்தாராலும் நிந்திக்கத்தக்கவைகளுமான தோஷங்களை அறிந்தவனாயிருந்தும் மிகவும் கெட்ட எண்ணங்கொண்டு த்ரௌபதியைப் பார்த்து, “ச்ரேஷ்டமான இடையையுடையவளே! சிறந்த முகமுடையவளே! அழகான சிரிப்பையுடையவளே! உன்னிமித்தமாக மன்மதாவேசம்கொண்டிருக்கின்ற என்னை இவ்வாறு நிராகரிப்பதற்கு நீ தகுந்தவளல்லே. பயந்தவளே! கறுத்த கடைக்கண்களையுடையவளே! நீ, உன் வசப்பட்டவனும் ப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றவனுமான என்னை நிராகரித்துவிட்டு, பிறகு, நிச்சயமாகப் பச்சாத்தாபத்தை அடையப்போகிறாய். அழகிய புருவங்களையுடையவளே! அழகிய இடையையுடையவளே! நான் இந்தராஜ்யம் அனைத்துக்கும் ப்ரபுவும் (ஜனங்களை) அடக்கி ஆள்பவனும் புவியில் வீர்யத்தில் ஒப்பற்றவனுமாயிருக்கிறேன். ரூபத்தினாலும் யௌவனத்தினாலும் ஸௌபாக்யத்தினாலும் மங்களகரமானவைகளும் சிறந்தவைகளுமாயிருக்கின்ற போகங்களாலும் இப் பூமண்டலத்தில் எனக்கு நிகரானமனிதன் வேறொருவனுமில்லை. கல்யாணி! விரும்பக்கூடிய எல்லாப்பொருள்களாலும் நிறைந்தவைகளும் நிகரில்லாதவைகளுமான போகங்கள் அனுபவிக்கத்தக்கனவாயிருக்கும்போது ஏன் அடிமைத்தொழில்செய்வதில் பற்றுள்ளவளாயிருக்கிறாய்? சுபமான முகத்தையுடையவளே! என்னால் இந்தராஜ்யம் உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நீயே தலைவி. ச்ரேஷ்டமான இடையுடையவளே! என்னை நீ பரீதியுடன் அடைவாய்; ச்ரேஷ்டமான போகங்களை அனுபவிப்பாயாக” என்றான். கீசகன் இவ்வாறு அமங்களமான வார்த்தை சொல்லியதைக்கேட்ட அந்தப் பதிவ்ரதையான த்ரௌபதியானவள் அவனுடைய அவ்விதமான வார்த்தையை நிந்தித்து அவனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு உரைக்கலானாள்.

ஓ! ஸுதபுத்ரா! மதிமயக்கங்கொள்ளாதே; இப்பொழுது உயிரைவிடாதே. நீ என்னைக் கோரல்வருபுமுள்ள கீந்துபுருஷர்களால் எப்பொழுதும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவளாக அறிந்துகொள். நான் உன்னால் அடையத்தக்கவளல்லேன். எனக்குக் கந்தர்வர்கள் ப்ராணநாதர்கள். அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபங்கொண்டால் உன்னைக் கொல்லுவார்கள்,

இவ்விதம் செய்யாதே. வினாக நாசமடையாதே. நீ புருஷர்களாலே நடப்பதற்கு அரிய வழியில் செல்வதற்கு விரும்புகிறாய். மந்தபுத்தியுள்ள நீ புத்தியில்லாத ஒருசிறுவன் நதியினுடைய ஒருகரையினின்று மற்றொருகரையில் தாண்ட விரும்புவதுபோல இக்கார்யத்தைச் செய்ய விரும்புகிறாய். நீ (இவ்விதமான கெட்டகார்யத்தைச் செய்து விட்டு) பூமிக்குள் துழைந்தாலும் ஆகாயத்தில் பறந்தாலும் ஸமுத்ரத்தின் அக்கரைக்கு ஓடினாலும் அந்தக் கந்தர்வர்களிடமிருந்து உனக்கு விடுதலை உண்டாகாது. ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களான தேவகுமாரர்கள் சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் தன்மையுடையவர்கள். கீசக! நீ நோயினால் பிடிக்கப்பட்ட ஒருமனிதன், 'காளராத்திரியை விரும்புவதுபோல என்னை இப்பொழுது பிடிவாதத்துடன் ஏன்வேண்டுகிறாய்? தாயினுடைய மடியில் படுத்திருக்கும் சிசுவானது சந்தரனைப் பிடிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவதுபோல, நீ ஏன் என்னைக்கைப்பற்ற விரும்புகிறாய்? கீசக! அவர்களுடைய ப்ராணநாயகியான என்னை வேண்டுகிற உனக்குப் பூமண்டலத்திலாவது அல்லது ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போன இடத்திலாவது ரக்ஷிக்கிறமனிதன் ஒருவனும் ஏற்படமாட்டான். சுபத்தைவிரும்பும்புத்தியானது உனக்கு இல்லை. (பரதாரத்தினிடம் பற்றில்லாமவிருப்பதென்னும்) அந்தச்சபமானபுத்தியிருந்தால் உனக்கு உயிர்வாழ்தல் கூடும்” என்றாள்.

பதினேட்டாவது அத்தாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம்: (தோடரீகீச.)

— ❖ ❖ ❖ —

(கீசகன் த்ரோபதியைத் தன்னிடம்அனுப்பும்படி ஸுதேஷ்ணையை வேண்டியதும், ஸுதேஷ்ணை த்ரோபதியைக் கபடமாகக் கீசகனிடம்அனுப்பியதும்.)

பாஞ்சாலியினால் நிராகரிக்கப்பட்டவனும் காமத்தால்மோஹம் கொண்டவனுமான கீசகன் ராஜமாளிகையில் துழைந்து தன்ஸுதேஹாதரியினுடைய எதிரில்நின்றான். எல்லையைக்கடந்ததும் கோரமுள்ள துமான காமத்தினால் கவரப்பட்டவனும் காற்றினால்அலைக்கப்பட்ட கடல்போல மோஹத்தினால்கெடுக்கப்பட்டவனும் அதிகதுக்கத்தால் பிடிக்கப்பட்டவனுமான அந்தக்கீசகன், அழகியகூந்தல்துனியையுடையவனும் ப்ரியஸுதேஹாதரியுமான ஸுதேஷ்ணையைப்பார்த்துத் தன்

1 ப்ரளயகாலத்து இராவு.

தலையில் இருகைகளையும் குவித்துக்கொண்டு அவளுடைய இரண்டுகால் களிலும் (வணங்கி) அடிக்கடி பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ப்ரகாச மில்லாததும் ம்ருதுவுமான நல்வசனத்தை அடிக்கடி குரல்தளர்ச்சி யடையச் சொல்லலானான். “ஸுதேஷ்ணேயே! ஸைரந்த்ரியானவள் ஹிருப்பத்துடன் என்னைச்சேரத்தக்க உபாயத்தைச் சீக்ரம் செய். நான் இப்பொழுது உயிரைவிடாமலிருக்கவேண்டும். தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ள இந்த ஸைரந்த்ரியானவள் தெளிந்தமனத்துடனே இனியாவது என்னைவிரும்பாமல்போவாளானால் நான் யமனுடைய வீட்டை அடைவேன்” என்றுசொன்னான்.

கறுத்தகண்களையுடைய ஸுதேஷ்ணே ப்ரியஸஹோதரனான அந்தக்கீசகனைக் கட்டிக்கொண்டு ப்ராதாவினுடைய உயிரைக்காப்ப தற்காக அவனுக்குத் தேறுதல்சொல்லி, “கீசக! அழகிய இடையுடையவளான அந்த ஸைரந்த்ரி என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறாள். நான் அவளுக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன். அவள் நல்லொழுக்கமுள்ளவள். உனக்கு கேஷமமுண்டு. நான் அவளை இப்பொழுது (இவ்விதம்) சொல்வதற்குப் பொறேன். அவளோ பிறரால் கெட்ட எண்ணத்தோடு ஸ்பர்சிப்பதற்கு முடியாதவள். அவளை ஐந்துகந்தர்வர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்களாம்; ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களாம். அவள், முதலில் (என்னுடன்) சேர்க்கைபெறுங்காலத்தில் இவ்விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறாள். யானைத்துதிக்கைபோன்ற துடைகளையுடைய அந்த ஸைரந்த்ரி என்னிடம் உண்மையாக அவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறாள். மஹாத்மாக்களான அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபித்துக்கொள்வார்களானால் உன்னுடைய ப்ராணனை நாசஞ்செய்வார்களல்லரோ? ராஜாவும் இவ்விடத்தில் இவளைப்பார்த்து மோஹமடைந்தார். அரசர் என்னால் உண்மைமொழிகளைச் சொல்லி வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டார். அவரும் இவளை எப்பொழுதும் பார்த்து மனத்தினால் மாத்ரம் புகழ்கிறார். உயிரைப்போக்குகின்றவர்களும் சிறந்தவர்களுமான கந்தர்வர்களுடைய பயத்தினால் அரசர் மனத்தினாலும் இவளை நினைக்கிறதில்லை. மிக்க மனோதைர்யமுள்ளவர்களும் கருடனுக்கும் வாயுவுக்குமொப்பான தேஜஸுள்ளவர்களுமான அந்தக் கந்தர்வர்கள் கோபித்தால் ஸூர்யன் யுகாந்தகாலங்களில் மூவுலகங்களையும் கொளுத்துவதுபோலக் கொளுத்துவார்கள். ஸைரந்த்ரியினால் அந்தக் கந்தர்வர்களுடைய இந்த மிக்கபலமானது என்னிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரஹஸ்யமான இந்த வரலாற்றை நான் பந்துவாகையால் நேசத்தினால் உன்னிடத்திலும் சொல்லுகிறேன்.

தாலும் அடையத்தகாத தூர்க்கதியை நீ அடையவேண்டாம். பல சாலிகளான அந்தக் கந்தர்வர்கள் உன்னுடைய குலத்திக்கும் தனத் துக்கும் கெடுதியை உண்டுபண்ணுவார்கள். ஆதலால், உனக்குப் பராணன்மீது விருப்பமிருந்தால் இவளிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதே; எனக்குப் பரியத்தைச் செய்யவிரும்பினால் இவளை நினை யாதே. இவளிடம் நீ செல்லாதே” என்று கூறினான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் கெட்டஎண்ணமுடையவனுமான கீசகன் ஸ்வேஹாதரியைப்பார்த்து, “(ஓ! ஸுதேஷ்ணையே!) நூற்றுக்கணக் காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் பதினாயிரக்கணக்காகவும் கந்தர்வர் களை நான் ஒருவனாகவே கொல்வேன். ஐந்து கந்தர்வர்களைப்பற்றி என்ன ஆலோசனை இருக்கிறது? ஸ்த்ரீகளுக்குரிய முக்யமான ரஹஸ்யத்தை நீ அறியவில்லை. புத்ரனாலும் பேரனாலும் மனவுறுதி யுள்ள ஸ்வேஹாதரனாலும் வகாந்தத்தில் பலவித வாஸனைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒருமனிதனைப் பார்த்தால் பதிவ்ரதைகளாயிருந் தாலும் ஸ்த்ரீகளுடைய மனமானது வேறுபடுகின்றதென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். (ஆதலால்), சந்தனத்தால் பூசப்பட்ட அங்கங்க ளுடையவனும் எல்லா ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவனு மான என்னைப்பார்த்து ஸைரந்தரியானவள் மனமதனால் பீடிக்கப் பட்டு என்வசப்படுவாள். நான் உயிரோடிருப்பது உனக்கு விருப்ப மானால் அப்படிப்பட்ட நீ இவளைப்பார்த்து இவ்விஷயத்தைச் சொல்” என்று கேட்டுக்கொண்டான். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ஸுதேஷ் ணையானவள் சோகத்தால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டும் அவனுடைய தூர்த் தசையைக்கண்டு மிகுந்த மனவருத்தமடைந்தும், “இவன் பாதாளத் தில் விழுகிறான்; பிதற்றிக்கொண்டு வடவாழுகாக்கனியில் விழுகிறான். அந்தோ! துக்கம்! அந்தோ! கஷ்டம்! அந்தோ! பாபம்!” என்று அழுதாள். (மறுபடியும் ஸுதேஷ்ணையானவள், கீசகனைப்பார்த்து) “உன்னிமித்தமாக என்னுடைய ஸ்வேஹாதர்களும் ஸ்நேஹிதர்கள னும் நசிக்கப்போகிறார்கள். நீ இவ்வாறு துன்பப்படுங்காலத்தில் என்னால் எது செய்யத்தக்கது? நீ நன்மையை அறிகிறாயில்லை; காமத் தையே அனுஸரிக்கிறாய். பாபி! இவ்வாறு காமத்தினால் புத்தி மயக் கம்கொண்டிருப்பதால் நிச்சயம் நீ ஆபுள்இழந்தவனே. மனிதர்க ளுள் இழிவானவனே! செய்யத்தகாத பாபத்தில் என்னை நீ ஏவுகிறாய். மேலும், ‘ஒருவன் பாபத்தைச்செய்கிறான். அதனால் அவனு டைய ஜாதியே கெடுக்கப்படுகிறது’ என்று நிபுணர்களான உத்தம

புருஷர்களால் முந்தியே இவ்விஷயம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நீ யம் தர்மராஜனுடைய தேசத்தை அடைந்துவிட்டாய். இதில் யீயமில்லை. தோஷமற்ற இந்த உறவினர்களுையெல்லாம் நாசஞ்செய்யப்போகிறாய். விஷயங்களை அறிந்தவளான நான், ப்ராதாவினிடத்திலுள்ள அன்பினால் (தெரியாதவள்போல) செய்யப்போகிறேனென்னும் இதுதான் எனக்கு மிகுந்த துக்ககரமான விஷயம். குலம் நாசத்தையடைந்த பிறகு நீ ஸந்தோஷமுள்ளவனாயிரு. நீ இவ்விடத்தினின்றும் விரைவாக மங்களகரமான உன்னுடைய வீட்டையே அடை. ஏதோ ஒரு காரியத்தை உத்தேசித்து மத்யத்தையும் அன்னத்தையும் ஆயத்தஞ் செய். அன்னமும் மத்யமும் விததஞ்செய்யப்பட்டவுடன் எனக் கொருவனை அனுப்பு. மத்யத்தையும் அன்னத்தையுங்கொண்டு வருவதற்காக அவளை நான் உன்னிடம் அனுப்புவேன். பிறகு உன்னிடம் அனுப்பப்பட்டவளும் தடையற்றவளுமான அவளை ஜனங்களில்லாத இடத்தில் உன் நல்வார்த்தையைப் பொறுப்பாளானால் க்ரம்பப்படி நன்மொழிகளால் அவள் மனத்துக்கு ஸமாதானத்தை உண்டு பண்ணு. இவையனைத்தும் தற்காலத்தில் செய்யத்தக்கவை. இவ்விஷயத்தில் இனி ஸம்பவிக்கக்கூடியதைத் தொடர்ச்சியாக ஆலோசனைசெய்” என்று சொன்னான்.

ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட கீசகன், காலனால் தூண்டப்பட்டு விரைவாக ராஜக்ருஹத்திலிருந்து தன் வீடு நோக்கிச் சென்றான்; தன்வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்து மத்யத்தையும் நேர்த்தியான அன்னத்தையும் வெள்ளாடுசெம்மறியாட்டிறைச்சிகளையும் பலவிதமான ம்ருகங்களின் மாம்ஸங்களையும் ஏராளமாக நன்கு பக்வஞ்செய்வித்தான். கீசகன், அப்பொழுது ஸமர்த்தர்களான சமையற்காரர்களைக்கொண்டு பற்பலவிதங்களும் அனேகங்களும் (ருசியினால்) ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டவைகளுமான பக்ஷணங்களையும் அன்னபானங்களோடு நன்றாகப் பக்வம் செய்வித்தான். மூடாத்மாவான கீசகன், விரைவாகப் பசுப்போலக் காலபாசத்தினால் கழுத்தில் சுற்றப்பட்டு ஸமீபத்தில் வருகிறாக்கின்ற மாணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. சாராயம் வருவிக்கப்பெற்றும் உணவு நன்றாகப் பக்வம்செய்யப்பட்டும் ஸஜ்ஜமானவுடன் கீசகன் மறுபடியும் ஸுதேஷ்ணையிடமவந்து, “ஸுதேஷ்ணயே! பலவிதமான மத்யமும் மாம்ஸமும் பலவிதமான பக்ஷணங்களும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஸைரந்திரியன்வள் ஏதாவது ஒருகாரியத்தினால் எவ்வாறு என்வீட்டுக்கு வருவாளோ அவ்வாறு அவளிடத்தில் சொல். இப்பொழுது

எனக்கு விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக நீ அதிக வேகத்தைப்பாராட்டு. நான், 'எனக்கு ஸைரந்த்ரியினுடைய சேர்க்கையையாவது மாணத்தையாவது கொடும்' என்று வருஷப்பக்கொடியையுடையவரான தேவரைச் சரணமடைகிறேன்" என்னும் வசனத்தைச் சொன்னான். அந்த ஸுதேஷ்ணையானவள், அவனைப்பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, "(கீசக!) நீ உன்னுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போ. இதோ நானும் ஸைரந்த்ரியை மத்யத்தை வாங்கிவருவதற்காக விரைவாகக் கட்டளைஇடுகிறேன்" என்றாள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனும் அதிக வேகமுள்ளவனுமான கீசகன் ஸைரந்த்ரியை அடைந்திருக்கிற மனத்தையுடையவனாகவே மறுபடியும் விரைவாகத் தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். அவன் விரைவாகத் தன்வீடுபோய்ச் சேர்ந்தானென்பதை அறிந்து, ஸுதேஷ்ணையானவள், பிறகு ஸைரந்த்ரியை அழைத்து, "ஸைரந்த்ரி! என்னுடைய ப்ரீதிக்காக நீ கீசகன் வீட்டுக்குப்போ. அழகிய இடையுடையவளே! விலாஸமுடையவளே! எனக்குத் தாஹமாயிருக்கிறது. மத்யத்தை வாங்கிவா" என்ற வாக்யத்தைச் சொன்னாள். ஸுதேஷ்ணையினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட ராஜகுமாரியான அந்த தரௌபதியானவள் சோகத்தினால் மிகவும் 'வாட்டமுறுபு' பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, "(அம்மா!) நான் அங்கே போகமாட்டேன். கல்யாணி! காமத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினவனான ஸுத்தபுத்ரன் என்னை விரும்புகிறான்ல்லவே. ராஜபுத்ரி! நான் அவன்வீட்டுக்குப் போகமாட்டேன். அம்மா! அவன் வெட்கமில்லாமலிருக்கிறானென்பதை நீயே அறிந்திருக்கிறாய். மங்களமுள்ளவளே! நான் இங்கு வலிக்குங்காலத்தில் வேறுபுருஷனை அடையமாட்டேன் என்கிற சபதமானது (உன்னிடம்) முதலில்வந்து சேருங்காலத்தில் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அழகிய கூந்தல் நுனியையுடையவளே! கீசகனோ மூடன்; மன்மதனால் கர்வமுள்ளவன். அவன், இங்கு இருக்குமபொழுதே என்னைக்கண்டு அவமதிக்க முயல்கிறான். பந்துக்களில்லாமல் அவன் இருப்பிடத்தை அடைந்திருக்கின்ற என்னை எவ்வாறு ஸஹிப்பான்? ஏ! ராஜபுத்ரி! அனைகவேலைக்காரர்கள் உனக்கு ஸ்வாதீனர்களாயிருக்கின்றார்கள், கைகேயி! வேறொருத்தியை அனுப்பு. நீ இந்தஸமயத்தில் என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும். தேவி! பயத்தினால் நடுக்கமுற்றநான் கீசகனுடைய இருப்பிடத்தை அணுகமாட்டேன்; செய்ய மிகக்கடினமான வேறு எந்தஎந்தக்கார்யமிருந்தாலும் அதை அதை நான்செய்கிறேன்" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். பாஞ்சாலி

யினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவனும் கேகயராஜகுமாரியுமான் விராடனுடையபத்னியானவள் தெய்வவசத்தால் கோபங்கொண்டு மறுபடியும் அவனைப்பார்த்து, “நான் உன்னை வற்புறுத்துகிறேன். நீயே கீசகனிடம்போ. உன்னைப்போல வேறுவேலைக்காரி எனக்கு இல்லை. நீயே மிகவும்விரைவாகச் செல். அவச்யம் நீயே போக வேண்டும்; எதற்காக என்னோடுவாதாடுகிறாய்; சீக்ரம்போ; விரைவு பண்ணு; எனக்கு ப்ரியமானகார்யத்தைச்செய். என்ப்ராதாவான வன் இவ்வித ஸ்வபாவமுள்ளவனல்லன். நீ ஏன் ஸந்தேஹப்படு கிறாய்?” என்றுசொல்லித் தனக்குள்ள ப்ரபுத்வத்தினால் அவ னைப் போகும்படி வலிந்துகட்டினையிட்டு, அவனிடத்தில், “நல்ல வாஸனையுள்ளதும் நன்றாக இறக்கப்பட்டதுமர்னமத்யத்தைக் கொ ண்டுவா” என்று ஆஜ்ஞைசெய்து, மூடியுள்ளதான ஒருஸ்வர்ணபாத் ரத்தைக்கொடுத்தாள். அந்த த்ருபதகுமாரியானவன் ஸந்தேஹமடை ந்து நடுக்கமுற்று அழுதுகொண்டு தேவதைகளுக்கும் தன்மாமனாற் களுக்கும் நமஸ்காரச்செய்து, “நான் பார்த்தார்களைத்தவிர வேறொரு புருஷனையும் அறியாமலிருப்பது ஸத்யமாயிருந்தால் அந்தஸத்யத்தி னால் கீசகன் என்னைக்கண்டு தனக்குவசப்படுத்தாமலிருக்கவேண் டும். நான் பாண்டுபுத்ரர்கள் ஃவர்களையும்தவிர வேறொருபுருஷனை யும் அடையாமலிருப்பது ஸத்யமானால் அந்தஸத்யத்தினால் கீசகன் என்னைக்கண்டு தன்வசப்படுத்தாமலிருக்கவேண்டும்” என்று இவ் விதம்கூறினாள்.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி, ஸ்ரீரீயன்முதலானதேவர்களை ப்ரார்த்தித்ததும், கீசகன் அவனைவேண்டியதும், அவன்மறுத்ததும், அவன் அவனைஉதைத்ததும், ஸ்ரீரீயனால்அனுப்பப்பட்ட ராகுஸன் கீசகனைக் கீழேதள்ளியதும், கீசகனைக்கொல்லவேண்டத்தீமன் யுதிஷ்டிரரால் நடுக்கப்பட்டதும்.)

அழகியஇடையுள்ளத்ரௌபதியானவள், தர்மராஜனையும் இந் த்ரானையும் ஸ்ரீரீயனையும் வாயுவையும் அச்வினீதேவர்களையும் குபே ரனையும் வருணனையும் யமனையும் ருத்ரையும் அக்னியையும் பக்ஷனையும் விஷ்ணுவையும் ஸ்ம்ப்ரம்மண்யரையும் பூஷாவையும் ஸாவித்ரியுடன் கூடின ப்ரம்மதேவரையும் ஸ்தோத்ராஞ்செய்தாள். மான்குட்டியின்

கண்போன்ற கண்ணையுடையவளும் அழகிய இடையையுடையவளும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவளும் மனுஷ்யபலத்தை இழந்தவளுமான அந்தத்ரௌபதியானவள், அப்பொழுது ஒருமுஹூர்த்தகாலம் ஸூர்யனை மந்த்ரங்களால் ஸ்தோதரம்செய்தாள். மெல்லிய இடையுடைய வளான த்ரௌபதியினுடைய அந்த வ்ருத்தார்த்தமனைத்தையும் ஸூர்யன் தெரிந்துகொண்டான்; பிறகு அவளைக் கிப்பதற்காக ஒருராக்ஷஸனை மறைந்திருக்கும்படி ஏவினான். அப்பொழுது அந்தராக்ஷஸனும் புகழ்பெற்றவளான அந்தத்ரௌபதியை எல்லாநிலைமைகளிலும் விட்டுவிடலாகாமிருந்தான். அழகிய கூந்தல்துணியையுடைய அந்தத்ரௌபதியானவள் அடிக்கடி விரைகின்றவளாகவும் பரவசையாகவும் காலவிளம்பம் செய்பவளாகவும் சீசகனுடைய வீட்டைக்குறித்துப் புறப்பட்டாள். சீசகன், பெண்மான் போலப்பயந்தவளும் (தனக்குமுன்) வருகின்றவளுமான அந்தக்ருஷ்ணையைக்கண்டு (நதியின்) கரையிலிருக்கிறவன் ஓடத்தைக்கண்டு எழுந்திருப்பதுபோல ஆஸனத்தினின்றும் விரைவாக எழுந்திருந்தான். காமத்தினால் வ்ருத்தியடைந்தவனும் துராத்மாவும் தன்னைத்தான் புகழ்ந்துகொள்பவனும் மூடனுமான அந்தச்சீசகன், தன்வீட்டில்லவந்திருக்கின்றவளும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளுமான அந்தத்ரௌபதியைப்பார்த்து, “அழகிய கூந்தல்துணியையுடையவளே! உனக்கு நல்வரவா? இன்றுஇரவு எனக்கு நல்ல விடிவாகவிடிந்தது. சுபமுடையவளே! நெடுங்காலம்கழித்து என்னுடையவீட்டுக்குத் தலைவியாக நீ வந்து சேர்ந்தாய். என்னிடத்தில் ப்ரீதியுப்பாராட்டு. என்னை உன்வசப்படுத்திக்கொள். உனக்காகவே என்னால் ஸித்தஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்ற போகங்களை நீ ஏற்றுக்கொள். முற்றிலும் ரத்நமயமாயிருக்கிற மாலையையும் ஸ்வர்ணமயமான குண்டலங்களையும் ஆடைகளையும் சந்தனத்தையும் மாலையையும் வாஸனைப்புகையினால் சுத்தமாயிருக்கிற மத்யத்தையும் பெற்றுக்கொள். உனக்கு மங்களம். விருப்பப்படி விளையாடிக்கொண்டிரு. தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவளே! இனியகாட்சியையுடையவளே! ப்ரீதியினால் எனமீது கருணைபுரிவாயாக. வெண்மையும் மென்மையுமாயிருக்கிற உறையுள்ளசயனம் நன்றாக விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன்மீதேறி என்னோடுசேர்ந்து இவ்விதமான உத்தமமத்யத்தைக்குடி. அகன்றகண்களையுடையவளே! என்னை அன்புடன் அடை. நான் உனக்குத்தகுந்தகணவனாயிருக்கிறேன். உத்தமமான ¹அங்கத்தையுடையவளே! மஹாமேருவை ஸூர்

யனுடைய ஒளி அடைவதுபோல நீ என்னைவந்து அடை” என்றுன். அந்தவீட்டில்வந்திருக்கின்றவனும் கீசகனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்டவனும் உத்தம ஸௌந்தர்யமுள்ளவனான அந்தத்ரௌபதியானவன் கெட்டொழுக்கமுள்ளவனான அந்தக்கீசகனைப்பார்த்து, “(ஏ! கீசக!) இவ்விதமானவார்த்தையைச் சொல்வதற்கு நீ தகுந்தவனல்லே. நாய்மாம்ஸத்தைப்பகவம்செய்து உண்பவனானபுலையனால் ப்ராம்மணஸ்தீர் தொடத்தகாதவள்போல, நான் உன்னால் தொடத்தக்கவளல்லேன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனே! பிறர்மனைவியைப் புணருகின்றவர்களும் (உலகத்திலுள்ள) வரம்பைக்கடந்தவர்களும் புழுப் போல அசுபங்களுக்கு ஆதாரமானவர்களுமான அநேகமனிதர்கள் செல்லுகிறதும் யாருட்ப்ரவேசிக்கமுடியாத இடைவெளியுள்ளதுமான நரகத்தைஅடைவதற்கு விரும்புகிறாய் ஸுதேஷ்ணையானவள் என்னை மத்யம்கொண்டிருவதற்காக உன்னுடையவீட்டுக்கு அனுப்பினாள். உன்னுடைய உடன்பிறந்தாள் தாஹித்திருக்கிறாள். (கொடுத்தால்) அவளுக்கு மத்யத்தைக் கொண்டுபோவேன். கேசயராஜகுமாரியான ஸுதேஷ்ணையானவள் தாஹம்மேலிட்டு என்னை விரைவாக (மத்யம்வாங்கிவரும்படி) கட்டளைஇட்டாள். ஸுதபுத்ரா! ஆதலால், மத்யம் சீக்ரம் என்னிடம்கொடுக்கப்படலாம்; நான் போகிறேன்” என்றுகூறினாள். கீசகன், “கல்யாணி! ராஜபுத்ரியான (ஸுதேஷ்ணைக்கு) இந்தமத்யத்தை வேறுஸ்தீர்கள் கொண்டு போவார்கள். கல்யாணி! நீ எதற்காகச்செல்லவேண்டும்? எனக்காக நீ இங்கேவந்திருக்கிறாய்” என்றுசொன்னான். ஸுதபுத்ரன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு (த்ரௌபதியினுடைய) வலக்கையைப் பிடித்தான். அந்தத்ரௌபதியானவள் கையைஉதறிக்கொண்டு பாத்ரத்தைப் பூமியில்போட்டுவிட்டு ராஜாவானபுதிஷ்டிரரிருக்கிற ஸபையைச் சரணமடைவதற்காக ஓடிவந்தாள். விரைவாகஓடுகின்ற அந்தப்பாஞ்சாலியை ஸுதபுத்ரனானகீசகன் தலைமயிரில்பிடித்துப் பூமியில்தள்ளி ஸபையிலுள்ளமஹாத்மாவான விராடராஜனும் மூத்தோர்களான ப்ராம்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே காலால்உதைத்தான். காலால்உதைக்கப்பட்ட அந்தத்ரௌபதியினுடையமுகத்தினின்று ரக்தம்பெருகியது. பாரத! பிறகு ஸுதிர்யனால்ஏவப்பட்ட அந்தராக்ஷஸன் விரைவாகக் காற்றுவேகத்தினால் கீசகனைத் தூரத்தில் விலக்கித்தள்ளினான். ராக்ஷஸனுடைய பலத்தினால் விலக்கித்தள்ளப்பட்ட அந்தக்கீசகன் அப்பொழுது சுழற்சியடைந்து கைகால்அசைவற்று வேரோடுஅறுத்துத் தள்ளப்பட்ட

மரம்போல் பூமியில்விழுந்தான். அவனைக்கண்டு அந்தஸபையிலுள்ளவர்கள் நான்குபக்கத்திலும் கூக்குரலிட்டார்கள். அவர்கள், “ஸூதபுத்ர! சீசக! நீ இளமைப்பருவத்திலிருப்பவனும் எளிமையுடையவனும் பந்துக்களை இழந்தவனான இந்தப்பெண்ணை ஏன் கொல்லுகிறாய்? இது சுகாதகார்யம்” என்றும் சொன்னார்கள். அந்தஸபையில் ப்ராதாக்களான அந்தப்பார்த்தர்கள், அவ்வாறு சீசகனால் காலால் உதைக்கப்படுகின்ற க்ருஷ்ணையைப்பார்த்துப் பொறுதவர்களானார்கள். அவனைக்கண்டு பீமஸேனனுக்குக் கோபத்தால் கண்ணீர் பெருகியது; உஷ்ணமான பெருமூச்சு உண்டாயிற்று; இரண்டுகண்களும் மேலே தூக்கப்பட்ட இமைகளுள்ளனவாயின. வெயர்வையுடையதும் பயங்கரமுமான புருவநெறித்தலானது நெற்றியில்கோன்றியது. மிக்க மனோதைர்யமுள்ளபீமன் தூராத்மாவான அந்தச்சீசகனைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணம்கொண்டு அப்போது கோபத்தால் பற்களால் பற்களைக் கடித்தான். மறுபடியும் கோபத்தினால் தூண்டப்பட்டு ஆஸனத்தினின்று விரைவாக எழுந்திருந்து (சீசகனைக் கொல்லுவதற்காக) நீண்ட ஒருமரத்தையும் பார்த்து அரசனையும் பார்த்தான். அந்த யுதிஷ்டிரர், தூராத்மாவான சீசகனுடைய வதத்தில் விருப்பமுற்ற அந்தப்பீமனை முகக்குறியிலேயே தடுத்துவிட்டார். குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், கோபாவேசமுள்ளவனும் புத்திசாலியுமான அந்தப்பீமஸேனனுக்கு மெல்லக் குறிப்பித்தார். அப்பொழுது கங்கரென்னும் பெயர்பெற்ற யுதிஷ்டிரர், “சமையற்கார! நீ ஸாஹஸம்செய்யாதே. இந்தமரமானது கனிகளுடன்கூடி இருக்கிறது. இந்தமரத்தில் உலர்ந்தவிறகுகளில்லை சில உபயோகமில்லாத விறகுகள் இருக்கின்றன. உனக்கு விறகுவேண்டுமானால் நகரத்தைவிட்டு வெளியில்சென்று மரத்தை வேரோடுபிடுங்கித்தள்ளு. உனக்கு ச்ரமமுண்டாகாது. ஒரு பச்சைமரத்தினுடைய குளிர்த்தமிழலை அடைந்த மனிதன் (அந்தமரத்தினால்) தான் முந்தி அடைந்த உபகாரத்தைநினைத்து அதன் இலைவிஷபத்தில் கூடத் தோஹம்செய்யக்கூடாது. சமையற்கார! உன்கோபத்திற்கு இதுஸமயமன்று. சபலப்படாதே. இந்தமரமானது பூர்ணமாகவில்லை; இரண்டுபக்கங்களால் குறைவுபட்டிருக்கின்றது. பலசாலிகளுக்கு இது பெரிதானகார்யமன்று” என்று அப்பொழுது தடுத்துச்சொல்லினர். பிறகு, தர்மராஜர் அத்தருணத்தில் விராடராஜன் அறிந்துகொள்வானென்கிற. பயத்தினால் தம் கைக்கட்டைவிரலால் கர்க்கட்டைவிரலை அழுத்தி அந்தப்பீமஸேனைத் தடுத்தார். பகைவர்களுடையபட்டணங்களை ஜயிப்பவனும்

தைர்யமுள்ளவனுமான பிமலேனனோ அந்தவாக்யத்தைக்கேட்டு வேகத்துடன் உண்டான கோபத்தை வலிந்து அடக்கினான். ப்ராதாவினுடைய இங்கிதங்களை அறிந்த அந்தவ்ருகோதான் சும்மா இருந்து விட்டான். பிமனுடைய ஆடம்பரத்தையும் அந்தத்தர்மாஜருடைய செய்கையையும் பார்த்து அந்தத்ரோபதியானவன் கோபத்தினால் அடிக்கடி அதிகமாக அழுதான். சிவந்தும் நீண்டு நிற்கின்ற கண்களையுடையவனும் அழுகிய இடையையுடையவனும் த்ருபதபுத்ரியுமான க்ருஷ்ணையானவன் கீசகனால் பின்தொடரப்படுவதனால் ஸபையின்வாயிலேநாடி அழுதுகொண்டே பயங்கரமான கண்ணால் எரிக் கிறவள் போல, தையன்முற்றமனத்தையுடையவர்களான அந்தப் பர்த்தாக்களைப்பார்த்து, தன்னுடைய மனத்திலிருக்கிற கோபத்தைக் காட்டக்கூடிய அங்கவிகாரத்தை மறைத்து, தர்மத்துடன் கூடிய ப்ரகிஜ்ஞையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு பின்வரும் வாக்யத்தைச் சொல்லலானான். “ப்ரியர்களிடத்திலும் கொல்லத்தக்கவர்களிடத்திலும் ஸமபுத்தியைப் பாராட்டுகின்றவர்களும் ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தையே ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவர்களும் அளவற்ற தேஜஸையுடையவர்களும் தர்மத்திலும் ஸத்யத்திலும் நிலைபெற்றவர்களும் தம்முடைய குடிகளிடத்திலும் தம்புத்தர்களிடத்திலும் வேற்றுமைபாராட்டாதவர்களான அரசர்களுக்குக் கார்யரக்ஷணமானது எப்பொழுதும் செய்யத்தக்கது. விவாதம் கேர்த்திருக்கும் ஸமயங்களில் தர்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவனும் பக்ஷபாதமின்றிக் கார்யத்தைப் பரிசீலனம் செய்பவனுமான அரசனால் இரண்டு உலகங்களும் ஜயிக்கப்படுகின்றன. அரசரே! தர்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிற நீர் நிரபராதியான என்னைக் காப்பாற்றும். மஹாராஜரே! நீர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே நிரபராதியான நான் துராத்மாவான கீசகனால் தாஸி போல் காலால் உதைக்கப்பட்டேன். ராஜச் சேஷ்டரே! உமக்குமுன்னாலேயே நான் பூமியில் தேய்க்கப்பட்டேன். குற்றமற்றவனும் இரக்கப்படத்தக்கவனும் ஸ்த்ரியுமான என்னை நீர் காப்பாற்றும். நரேச்வரரே! கீசகனிடத்தில் பபந்தவளான என்னைக் காப்பாற்றும். தர்மத்தைக் கைதவறவிடாதீர். மத்ஸ்யதேசாதிபரே! தகப்பன் தன்வயிற்றில் பிறந்தபிள்ளைகளைக் காப்பதுபோல ப்ரஜைகளைக்காப்பாற்றும். மதிமயக்கங்கொண்டவனும் அதர்மமாகக் கார்யங்களைச் செய்கிறவனும் துராத்மாவான அரசனைப் பகைவர்கள் சீக்ரம் தம்வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். நீர் மத்ஸ்யராஜாக்களுடைய குலத்தில் பிறந்தவரன்றோ? அவர்களுக்கு ஸத்யமே முக்யமானது. தர்மத்தையே முக்ய

மாகக்கொண்ட குலத்தில் அன்றே இவ்விதஸ்வபாவமுள்ள நீர் பிறந்திருக்கிறீர்? நராதிரே! ஆதலால், (எனக்கு) ரக்ஷகராவதற்காக உம்மை நான் கூவி அழைக்கிறேன். ஒ! ராஜேந்தரே! பாபியான கீசகனிடத்தினின்று என்னை இப்பொழுது நீர் பாதுகாக்கவேண்டும். புருஷாதமனாகீசகன் என்னை இந்தஸமயத்தில் நாதனற்றவன் என்றறிந்து உதைக்கிறான். இழிந்தவனான இந்தக்கீசகன் தர்மத்தை கவனிக்குவதில்லை. அகார்யங்களைச் செய்யாமலும் கார்யங்களைத் தவறாமல் செய்துகொண்டும் ப்ராஜைகளிடங்களில் நன்னடக்கையுள்ளவர்களாயிருக்கிற மன்னர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். கார்யாகார்பகீசேஷங்களை அறிந்திருந்தும் தமது இச்சைப்படி குடிகளிடங்களில் பாவத்தைச் செய்கிற மன்னர்கள் தலைமூக நாகத்தில் விழுகிறார்கள். அரசர்கள் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் சரியாகச் செய்வதனால் எவ்விதமான தர்மத்தை அடைகிறார்களோ அவ்விதமான தர்மத்தை யஜ்ஞங்களாலும் தானங்களாலும் குருசுச்ருஷையினாலும் அடைகிறதில்லை. மேலும், முற்காலத்தில் ப்ரம்மதேவர் (தர்மவிஷயமான ஸம்சயநிவ்ருத்திக்காக) வினவிய இந்த்ரனுக்கு உலகத்தில் கார்யம் அகார்யம் இரண்டும் எவ்விதம் ப்ரதானமாயினவென்பதையும் பின்னும் தர்மாதர்மங்கள் இரண்டும் க்ரியைகள் அக்ரியைகள் இரண்டும் புண்யபாபங்களை அடைவிப்பதில் எவ்வாறு தனித்தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பதையும் உரைத்து (மறுபடியும் மஹேந்த்ரனைப்பார்த்து,) “முற்காலத்தில் ப்ராஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தபொழுது (அந்த ப்ராஜைகளைப்பார்த்து,) ‘மனுஷ்யர்களை! (கார்யம் அகார்யம், தர்மம் அதர்மம், க்ரியை அக்ரியை என இம்) மூன்று இரட்டைகளும் பூமியில் உங்களால் நன்றாக அனுஷ்டிக்கத்தக்கவை’ என்பது என்னால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான நல்லொழுக்கத்திலும் தீயொழுக்கத்திலும் மனிதன் கர்மங்களால் உண்டான பலனை அடைகிறான். நல்லகார்யத்தைச் செய்பவன் நன்மையை அடைகிறான். பாபத்தைச் செய்பவன் பாபத்தை அடைகிறான். அவ்விதமான நல்வினை தீவினைகளால் ஸ்வர்க்கநாகங்களுடைய ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகிறான். ஒருமனிதன் அஜ்ஞானத்தினால் நல்லசெய்கையையோ கெட்டசெய்கையையோ செய்து மாணமடைந்து தன்புத்தியினால் பச்சாத்தாபமுற்று வருத்தமடைகிறான்” என்று மறுமொழிகூறினார். இவ்வாறு சிறந்தவசனத்தைக்கூறி ப்ரம்மதேவர் இந்த்ரனை அனுப்பினார். இந்த்ரனும் ப்ரம்மதேவரிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு தேவராஜ்யபரிபாலனம் செய்துவந்தான். ராஜேந்தரே!

1 பாமேஷ்டியானப்ரம்மாவினால் தேவராஜனுக்கு உரைக்கப்பட்டது போல நீரும் கார்யாகார்யங்களில் நிலைபெற்றிரும்” எனறுகறினான்.

இருபதாவது அந்யாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கீசகனைச் சிஷ்யாமையாடீ, த்ரோபதி விராடனை இகழ்த்ததும், விராடன் த்ரோபதியை ஸமாதானஞ்செய்ததும், கந்தர்வர்கள் கீசகனைக் கொல்வரென்று த்ரோபதி ஸுதேஷ்ணகீதூச் சொல்லியதும்.)

இவ்வாறு பாஞ்சாலி புலம்புகையில், பலத்தினுல்கர்வமடைந்திருந்தகீசகனை அவ்விடத்தில் சிஷ்யிப்பதற்குச் சக்தியற்றவனும் மதஸ்ய தேசத்தார்களுள் உத்தமனுமான விராடராஜன் கீசகனை நல்வார்த்தையினாலேயே தடுத்தான். இகழ்த்தகாதவனும் தேவகன்னிகை போன்றவனும் கெட்டகார்யத்தைச்செய்தவனுன கீசகன் விஷயத்தில் செலுத்தத்தக்க ராஜநீதிகளுடைய முறைகளை அறிந்தவனுமான பாஞ்சாலராஜகுமாரியானவள் குற்றஞ்செய்தவனும் மதஸ்யராஜாவினால் குற்றத்துக்குத்தகுந்த தண்டனையினால் சிஷ்யிக்கப்படாதவனுமான கீசகனைக்கண்டு உத்தமமான தர்மத்தை நினைத்து ராஜாவைப்பார்த்து மறுபடியும் சொல்லத்தொடங்கினான். சிறந்த இடையையுடைய பாஞ்சாலியானவன் அந்தஸ்பையில் ராஜாவை அனுஸரிப்பதில் நோக்கமுடைய ஸபையிலுள்ளவர்களனைவர்களையும் அபராஜியான கீசகனையும் பார்த்து, துக்கத்தினால் கவரப்பட்டமனத்துடன் விராடனை நோக்கி, “ராஜரே! நீர் கீசகன்விஷயத்தில் அரசன்போல ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை. திருடர்களுடைய ஸ்வபாவம்போன்ற உம்முடைய ஸ்வபாவமானது ஸாதுக்களிடங்களில் நிலைபெற்றிராது. கீசகனும் தனக்குரியதர்மத்தில் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. மதஸ்யராஜரும் தமக்குரியதர்மத்தில் எவ்விதத்தாலும் நிலைபெற்றிருக்கவில்லை. இவரை உபாவிப்பவர்களான இந்தஸ்பையிலுள்ளவர்களும் தர்மத்தை அறிந்தவர்களல்லர். கீசகன் தர்மத்தை அறியவில்லை. அவ்வாறே அரசருடைய வேலைக்காரர்களும் தர்மத்தை அறியவில்லை. அரசரும் நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிக்கிறாரில்லை. மந்த்ரிகளும் அறிகிறார்களில்லை. அரசரே! ராஜஸ்பையில் விராடரான உம்மை நான் நிந்திக்கவில்லை. மதஸ்யதேசத்து அரசரே! உமக்கு அருகில் இந்தக்கீசகனால் நான்

1 உத்தமமான ஸ்தானத்தில் இருப்பவர்.

உதைக்கத்தக்கவளல்லேன். தர்மத்தை மீறிநடந்தவனான கீசகனை ஸபையிலுள்ளோர்கள் பார்க்கட்டும். விராடராஜரே! குற்றமற்றவனும் நாதனற்றவனுமான என்னைப்பாரும். துஷ்டரிடத்தில் நல்ல வார்த்தை பயன்படாது. துஷ்டரிடத்தில் தண்டனையை விதிக்க வேண்டும். தண்டிக்கத்தக்காதவர்களைத் தண்டிப்பவனும் தண்டிக்கத் தக்கவர்களைத் தண்டியாதவனுமான அரசன் உலகத்தில் ராஜா என்கிற சொல்லுக்கு உரியவனாகமாட்டான். பூமியை ஆளுகின்றவன், துயர முற்றவர்கள் குருடர்கள் தரிதர்கள் சக்தியற்றவர்கள் நொண்டிகள் கூனர்கள் புத்தியினர்கள் முதலான மனுஷ்யர்களையும் நாதனற்றவர்களும் பாலர்களும் முதியவர்களான ஸ்திரீபுருஷர்களையும் துஷ்டர்களாலும் திருடர்களாலும் அவமதிக்கப்பட்டவர்களையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும். அரசன் நாதனற்றவர்களுக்கு நாதனாகவும், தகப்பனில்லாதவர்களுக்குத் தகப்பனாகவும், தாயில்லாதவர்களுக்குத் தாயாகவும், குருவில்லாதவர்களுக்குத் குருவாகவுமிருக்கவேண்டும். கதியற்றவர்களுக்கு அரசனே கதி. மனிதர்களுக்கு அரசனே முக்யமான ஆதாரம். உத்தமனான அரசன், துஷ்டர்களான வேறுமனிதர்களால் தொடப்பட்டவனும் பதிவரதையும் நாதனற்றவனுமான ஒரு ஸ்திரீயைத் தன்பெண்போல விசேஷமாகப் பாதுகாக்கவேண்டும். ராஜரே! இவ்வளவுகாலம்வரையில் உம்முடைய அரசன்மனையில் உமது பெண்ணைக்காட்டிலும் மேலாகவளித்துவந்த நான் கீசகனால் உதைக்கப்பட்டேன். என்னைப்பாரும்” என்று புலம்பினான். விராடன், “(ஸைரந்திரி!) என்கண்ணுக்குப்புலப்படாத இடத்தில் உங்களுக்குக் கருங்குக்கும் நடந்தசண்டையை நானறியேன். கார்யங்களுடையதத்வத்தை அறியாமலிருக்கிற எனக்கு எவ்வாறு அமங்கலம் உண்டாகும்?” என்று கூறினான்.

தரோபதி! “எவர்களுடைய விரோதியானவன் காலால்பூமியைத் தொட்டுக்கொண்டு உறங்குகிறானில்லையோ அவர்களுடைய மஹிமைதங்கியமனைவியான என்னை ஸுதேபுதரன் காலால்உதைத்தான். எவர்கள் (பிறர்களுக்கே) கொடுப்பார்களோ, எவர்கள் (பிறரிடமிருந்து) இரக்கமாட்டார்களோ, எவர்கள் பராமணர்களிடங்களிலும் வேதங்களிடங்களிலும் விச்வாஸமுள்ளவர்களோ, எவர்கள் ஸத்யவாதிகளோ, எவர்களுடையநாணெலியானது துந்துபிவாத்தியத்தின் சப்தம்போல அதிகமாகக்கேட்கப்படுமோ அவர்களுடைய ப்ரியமுள்ளமனைவியான என்னை ஸுதேபுதரன் காலால் உதைத்தான். எவர்கள் தேஜஸ்விகளும் பொறுமையுள்ளவர்களும் பலசாலிகளும்

கௌரவமுள்ளவர்களும் பெரிதானவில்லுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் சூரர்களும் கர்வமுள்ளவர்களும் ஆண்மையைச்சிறப்பாக்கக்கொண்டவர்களுமாயிருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய சிறந்தமனைவியான என்னை ஸுடுதபுத்ரன் காலாலுதைத்தான். மஹாபலசாலிகளான எவர்கள் கோபங்கொண்டால் இவ்வலகமனைத்தையும் அழிப்பார்களோ அவர்களுடையமனத்துக்கினியமனைவியான என்னை ஸுடுதபுத்ரன் காலாலுதைத்தான். வீர்யத்திலும் ஸத்யத்திலும் பலத்திலும் இந்த்ரியங்களை அடக்குவதிலும் எவர்களுக்கு நிகரானவன் ஒரு வனுமில்லையோ அவர்களுடைய மனத்துக்கினியமனைவியான என்னை ஸுடுதபுத்ரன் காலாலுதைத்தான். தனமுதலானவைகளால் பூமியில் எவர்களுக்கு ஒப்பானமனிதன் ஒருவனுமில்லையோ அவர்களுடைய மனத்துக்கினியமனைவியான என்னை ஸுடுதபுத்ரன் காலாலுதைத்தான். வேந்தரே! பூமிக்குநாதராயிருப்பவரே! ப்ரஜைகளுக்கு நன்மையைப்பயப்பதில் விருப்பமுள்ளவரான நீர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே உம்முடையஎதிரில் அந்தக்கீசகனல் இப்பொழுது அதிகமாக நான் அடிக்கப்பட்டேன். எவர்கள், தம்மைச்சரணமாகவந்து அடைந்தவர்களுக்குச் சரணமாகின்றார்களோ அதிகபலமுள்ள அவர்கள், இப்பொழுது உலகத்தில் எங்கு மறைந்து ஸஞ்சரிக்கின்றார்கள்? பலசாலிகளும் அதிகதேஜஸையுடையவர்களுமான அவர்கள் சக்தியற்றவர்கள்போல, ஸுடுதபுத்ரனால் துன்பமடைகின்றவரும் கற்புடையவளுமான காதலியைப்பார்த்து எவ்வாறு பொறுக்கின்றார்கள்? அவர்களுடைய கோபம்எங்கே? அவர்களுடைய அவ்விதவீர்யமும் பலமும்எங்கே? அவர்கள் துராத்மாவான கீசகனால் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்ற தங்களுடைய மனைவியை (இந்த ஆபத்தினின்று மீட்டுக்) கைப்பற்றுவதற்கு விரும்புகிறார்களில்லையே. குற்றமற்றவரும் துன்பஞ்செய்யப்படுகின்றவளுமான என்னை, எவன் பார்த்துப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட தர்மதுஷ்டிகளுள் விராடன் விஷயத்தில் என்னாலும் என்னசெய்யமுடியும்? எவன் ஸபையில் வீற்றிருக்கும்பொழுது தர்மம் அதர்மத்தால் அடிக்கப்படுமோ, அந்தத்தர்மமானது எவர்களால் அவ்வித அதர்மத்தினிடத்திலிருந்து விலக்கப்படவில்லையோ அவனும் அச்சபையிலுள்ளவர்கள் எல்லாரும் அடிக்கப்படுகிறார்கள். எந்தஸ்பையில் எல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே, தர்மம் அதர்மத்திலும் ஸத்யம் அஸத்யத்திலும் அடிக்கப்படுகின்றனவோ அந்தஸ்பையிலுள்ள எல்லாரும் அடிக்கப்படுகிறார்கள்” என்று கூறினான்.

பிறகு, அந்தஸ்பையிலுள்ளவர்களனைவர்களும் அந்த ஸைரந்திரியினுடைய உருக்கமான அந்தப்புலம்பலைக்கேட்டு, அவனைக் கொண்டாடினார்கள்; ‘நல்லது! நல்லது!’ என்றும் சொன்னார்கள்; கீசகனையும் நிந்தித்தார்கள். சிலர் க்ருஷ்ணையைப் புகழ்ந்தார்கள். சிலர் கீசகனை நிந்தித்தார்கள். சிலர் அரகனை நிந்தித்தார்கள். சிலமனிதர்கள் அந்தஸுதேவ்ணுதேவியை நிந்தித்தார்கள். ஸ்பையிலிருந்தவர்கள், “எந்தமனிதனுக்கு அழகிய எல்லா அங்கங்களுமுடையவனும் நீண்டகண்களையுடையவனுமான இவள் பார்வையோ அவனன்றோ பெரும்பேறுபெற்றவன். அவன் ஒருபொழுதும் துன்பத்துக்கு ஆளாகான். எவளுடையசரீரமானது மங்களகரமாகவும் புஷ்டியுள்ளதாகவுமிருக்கிறதோ, எவளுடையமுகம் தாமரைமலரையும் நடை அன்னப்பறவையையும் சிரிப்பு குருக்கத்திப்பூவையும் கீழ்ப்படுத்தி கின்றனவோ அப்படிப்பட்டஇவள் காலா லுதைக்கத்தக்கவளல்லள். எவளுடைய முப்பத்திரண்டுபற்களும் வெண்மைநிறமுள்ளவைகளும் சதைப்பற்றுள்ளவைகளுமாயிருக்கின்றனவோ, கூந்தல்கள் பளபளப்பாயும் மெதுவாயுமிருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்டஇவள் காலால் உதைக்கத்தக்கவளல்லள். எவளுடைய உள்ளங்கையில் (ரேகைவடிவங்களான) தாமரைமலரும்சக்ரமும் கொடியும் சங்கும் உப்பரிகையும் சுறுமீனும் இருக்கின்றனவோ அவ்விதமான இவள் காலுதையை அடையத்தகுந்தவளல்லள். எவளுக்கு வலமாகச்சுழன்ற நான்கு ரோமாவர்த்தங்கள் இருக்கின்றனவோ, எவளுக்குச் சரீரமானது (குறுகியும் உயர்ந்துமில்லாமல்) ஸமமாகவும் மங்களகரமாகவும் பளபளப்பாகவுமிருக்கிறதோ அவள் காலுதையை அடையத்தகுந்தவளல்லள். இடைவெளியில்லாத கைகால்களை உடையவளும் இடைவெளியில்லாத பற்களையுடையவளுமாக எவள் இருக்கிறாளோ தாமரையிதழ்போன்ற கண்ணையுடையவளான அந்தப்பெண்ணைவள் எவ்வாறு காலுதையை அடையத்தகுந்தவளாவள்? லக்ஷணங்களுள்ளவளும் பூர்ணசந்தானக்கொப்பான முகமுள்ளவளும் திவ்யஸௌந்தர்யமுடையவளும் அழகியமுகமுள்ளவளுமான அப்படிப்பட்ட இவள் காலா லுதைப்பதற்குத் தகாதவள். தேவஸ்தரீபோல அழகில்சிறந்தவளும் இந்த்ரனுடையதேவி போல மங்களகரியும் ரூபத்தினுடைய ஒற்றுமையினால் அப்ஸரஸ்தரீ போன்றவளுமான இவள் காலால் உதைபடத்தகுந்தவளல்லள்” என்று அங்கு ஸ்பையிலுள்ளவர்கள் க்ருஷ்ணையுப்பார்த்துப் புகழ்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஒருவிஷயத்தைச்சொல்ல எண்ணங்கொண்டி

ருக்கின்ற யுதிஷ்டிரைப்பார்த்து அழகியஇடையையுடையவளான அந்தத்ரௌபதியானவள் பெருமூச்சுவிட்டுத் தலைகுனிந்து பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் நின்றாள். யுதிஷ்டிரருடைய நெற்றியில் கோபத்தால் வேர்வைஉண்டாயிற்று. பிறகு ஸர்யாஸிவேஷந்தரித்த தர்மபுத்ரர் ஸைரந்தரிவேஷந்தரித்திருக்கின்ற தமக்கு ப்ரியமஹிஷி யான க்ருஷ்ணையைப்பார்த்து அங்கு அசனாடையபக்கத்தில் (சில வாக்யங்களை) உரைக்கலானார்.

“ஏ! ஸைரந்தரி! நீயப்படாதே. தர்மசீலரும் பரலோகபய முள்ளவரும் ஸத்யத்திலும் தர்மமார்க்கத்திலும் நிலைபெற்றவருமான இந்தவிராடாஜர் உன்னைரக்ஷியாதகாரணத்தால், நீஸுதேஷ்ணையி னுடையவாஸஸ்தானத்தைக் குறித்துச்செல். வீரபத்தினிகள் பர்த் தாவை அனுஸரித்துத் துன்பத்தை அடைவிக்கப்படுகிறார்கள். பதி அச்ருஷையினால் துன்பமடைந்திருக்கின்ற ஸ்த்ரீகள் நிச்சயமாகப் பதிலோகத்தை ஐயிக்கிறார்கள். உன்கணவர்கள், கோபத்துக்கு இதுகாலமன்றென நினைக்கிறார்களென்று நான்என்னுகிறேன். ஆத லால், ஸுப்ரியனுடைய தேஜஸ்போன்ற தேஜஸையுடையவர்களான கந்தர்வர்கள் உன்னைப்பாதுகாப்பதற்கு எதிரில் விரைவாகஒடிவரு கிறார்களில்லை. அழகிய கூந்தல்துனியையுடையவளே! தர்மசாஸ் த்ரத்தை அனுஸரித்துக் குலஸ்த்ரீகளுடைய தர்மமானது எவ்வாறு காணப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட மோக்ஷதர்மங்களை ஆசிரயித்திருக் கின்ற கதைகளை நீ கேட்டிருக்கலாம். ஸ்த்ரீகளுக்கு ஒருவியயஜ்ஞ முமில்லை; ச்ராதந்தமுமில்லை; உபவாஸமுமில்லை; பர்த்தாவினிடத் தில் செய்யப்படுகிற அச்ருஷையே ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணமாகிள் றது. ஸ்த்ரீகளை இளமைப்பருவத்தில் பிதா ரக்ஷிக்கிறான்; யௌவன காலத்தில் பர்த்தா ரக்ஷிக்கிறான்; மூப்புக்காலத்தில் புத்ரன் பாதுகாக்கிறான். ஸ்த்ரீகள் (ஒருபொழுதும்) ஸ்வாதந்தர்யம் பெறுவதற்குத் தகுந்தவர்களல்லர். பயந்தவளே! மனைவிகள் பகைவர்களால் அனைக் க்லேசங்களால் அவமதிக்கப்பட்டாலும் பர்த்தாவினிடத்திலிருந்து உண்டாகிற பயத்தினால் ஒருபொழுதும் கோபம்பாராட்டுகிறதில்லை. (பர்த்தாவைத்தவிர) வேறிடத்தில் மனத்தைவைக்காதவர்களும் சுத் தர்களுமானஸ்த்ரீகள் புண்யலோகத்தை நிச்சயம் ஐயிக்கிறார்கள். உன்னுடையபதிகள் நிச்சயமாகக் கோபம்பாராட்டுவதற்குத் தகுந்த காலமென்று நினைக்கவில்லை. கோபங்கொண்டவர்களான உன்னு டையபர்த்தாக்களை இந்த்ரன் கூட எதிர்க்கமாட்டான். ஆதலால், 1காம

1 தங்களிஷ்டப்படி ரூபத்தைத்தரிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.

வி ரா ட பர் "வி"

ஸ்திரிகளான கந்தர்வர்கள் உன்னை அடையவில்லை. நீண்டகண்ணையுடையவளே! உன்னால் ஏதாவது ஒரு சபதமானது செய்யப்பட்டிருந்தால் அதை நீ நினைத்துக்கொள். பொறுமையை ஸ்வபாவமாகக்கொண்டவளே! பொறுமையானது ஸர்வோத்தமமான தர்மம். பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே ஸத்யம். பொறுமையே தானம். பொறுமையே தவம். பொறுமையுள்ளவர்களுக்கு இவ்வுலகம் உண்டு. பொறுமையுள்ளவர்களுக்குப் பரலோகமும் உண்டு. ¹ இரண்டுபாகங்களுடையதும் ² பன்னிரண்டு அங்கங்களையுடையதும் ³ இருபத்துநான்கு பிரிவுகளுடையதும் ⁴ முன்னூற்று அறுபத்து ஆரக்கால்களுடையதுமான (ஸம்வத்ஸரசக்ரமானது) ஒருமாஸத்தினால் குறைவுள்ளதாக இருக்கையில் எவன்தான் பொறுமையில்லாமல் இருப்பான்? ஓ! ஸைந்த்ரி! நீ போ. கந்தர்வர்கள் உனக்குப் ப்ரியத்தைச் செய்யப்போகிறார்கள். எவனால் உனக்கு அப்ரியமான கார்யஞ்செய்யப்பட்டதோ (அவனை ஸம்ஹரித்து) அவர்கள் உனதுக்கத்தைப் போக்கப்போகின்றார்கள்” என்றார். இவ்வாறு சொல்லியும், நிற்கின்ற அவளைப்பார்த்து, பின்னும் தர்மபுத்ரர், “கல்யாணி! ராஜஸபையில் சொக்கட்டாடுகின்றவர்களுக்கு நீ இடையூற்றை உண்டுபண்ணுகிறாய். அழகிய இடையை யுடையவளே! ஆதலால், நீ எனக்கு நட்டுவஸ்த்ரீபோலத் தோன்றுகிறாய்” என்று கூறினார். பர்த்தாவினால் இவ்வாறுரைக்கப்பட்ட அவள் தர்மபுத்ரரை நன்றாகப் பார்த்து, “கற்றறிந்தவரே! உம்மால் உண்மைகூறப்பட்டது. எவர்களுள் மூத்தவன் சூதாடுவதில் ஸாமர்த்தியமுடையவனோ அவர்களுள் ஒருநட்டுவனுடைய நட்டுவச்சியாக என்னை நீர் அறிந்துகொள்ளும்” என்று சொன்னாள். ⁵ சிறந்த இடையுள்ளவளும் யானைத்துதிக்கைபோன்ற துடைகளுள்ளவளும் மாள்குட்டியின் கண்கள் போன்ற கண்களுள்ளவளும் இடைவெளியில்லாத கொங்கைகளுள்ளவளும் புழுதியால் பூசப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுமுள்ளவளும் கறுத்தமேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்த்ரனுடைய ஒளி போன்றவளுமான த்ரௌபதியானவள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, பர்த்தாவின் ஆஜ்ஞையை அறிந்து அழகிய தன்முகத்தைத்துடைத்து ரகத்தத்தால்நனைக்கப்பட்டனவும் அவிழ்த்துவிடப்பட்டனவுமான தலைமயிர்களை ஒன்றுசேர்த்துக்கொண்டு (ஸபையினின்றும்) நீங்கிப்

1 தக்ஷிணயனம்; உத்தராயணம்.

2 பன்னிரண்டுமாஸங்கள். 3 இருபத்துநான்குபூசங்கள்.

4 வேறுபாடம். முன்னூற்று அறுபத்து ஆறு அஷ்டோராத்ரங்கள்.

5 மூலம் வேறு.

பெண்யானைபோலப் புறப்பட்டாள். எவ்விதமித்தம் பாண்டவர்கள் உயிரையும் இழப்பார்களோ அந்தக்ருஷ்ணையை அவ்விதநிலைமையடைந்தவளாகக்கண்டும், தர்மவீரர்களான அவர்கள் பொறுமையுடன் பெரியகடலானது கரையைக்கடவாததுபோலப் பரிசுஷ்டையைக் கடவாதிருந்தார்கள். பிறகு, அழகிய எல்லா அங்கங்களையுமுடையவளான அவள் அதிகமாக நடுக்கமுற்று ஸுதேஷ்ணையினுடைய இருப்பிடத்தை அடைந்து அழுதுகொண்டே அவளுக்கெதிரில் நின்றாள். விராடபத்னியானவள், அவளைப்பார்த்து, கபடமாக, “ஓசாரந்தரி! தாமரைமலருக்கொப்பானதும் அழகியபற்களும் உதடுகளும் கண்களும் மூக்குமுடையதும் பூர்ணசந்தானுக்கு ஒப்பான ஒளிபொருந்தியதும் கோவைப்பழம்போன்ற உதடுகளையுடையதும் கறுத்த இரண்டு கருவிழிகளால் மிக்க அழகிய கார்திபொருந்தியதுமான உன்னுடைய முகமானது, அழகின்ற உன்னால் துடைக்கப்பட்ட கண்ணீரோடு கூடியதாக நேரானகண்களால் ஏன் ஜலத்தைவடிக்கின்றது? அழகிய இடையையுடையவளே! எவன் உன்னைத் துன்பஞ்செய்தான்? கல்யாணி! நீ ஏன் புலம்புகிறாய்? புத்ரர்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடிய மனைவிகளினின்றும் எவன் பிரிவை அடைகிறான்? அரசர் இப்பொழுது கோபங்கொண்டு எவனுக்கு மாணதண்டனை விதிக்கப்போகிறார்? சொல். உனக்கு எவ்விதமான செய்கைப் பிரியமானது? யாரை நான் விடவேண்டும்? யாரை நான் கொல்லவேண்டும்?” என்று வினாவினாள். க்ருஷ்ணையானவள் அவளைப்பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, “தெரிந்திருந்தும் ஏன் என்னைக்கேட்கிறாய்? ப்ராதாவான கீசகனிடம் நீயே என்னை அனுப்பிவிட்டு ஏன் இவ்வாறு பிதற்றுகிறாய்? கீசகன், மத்யத்தை வாங்கிவருவதற்காக இவ்விடமிருந்து போயிருக்கின்றனன் அரசர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்த ஸபையில், ஜனங்களில்லாதகாட்டில் அடிப்பதுபோல அடித்தான்” என்று கூறினாள். ஸுதேஷ்ணை, “அழகிய தந்தங்களும் உதடுகளும் முடையவளே! எவன் தர்மத்தையுடையவளான உன்னை உல்லங்கனஞ்செய்தானோ, எவன், காமத்தினால் கவரப்பட்டமனமுள்ளவனாகக் கிடைக்கத்தகாதவளான உன்னை அவமதிக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட அந்தக்கீசகன் எனக்கு ஸுதேஷாதானியிருந்தாலும் நீ விரும்பினால் அவனைக் கொல்லப்பேன்; நிச்சயம்” என்றாள். த்ரௌபதி, “(ஓ! ஸுதேஷ்ணையே!) எவர்களுக்கு அந்தக்கீசகன் அபராதத்தைச் செய்தானோ, அவர்கள் இப்பொழுதே அவனைக் கொல்லப்போகிறார்கள். இன்றைக்கோ, அல்லது நாளைக்கோ, அவன் பரலோகத்தை அடை

யப்போகிறுனென்று எண்ணுகிறேன். நீ சீக்ரமாக இப்பொழுதே உன்பராதாவான சீசகனுக்கு ஜீவச் சரத்தம் கொடு. அவனை மிக்க களிப்புள்ளவனாகச் செய். அவன் உயிரைத் தரிக்கப்போகிறதில்லையென்று நான் எண்ணுகிறேன். என்னுடைய கணவர்களும் தார்மிகர்களுமான அந்தஸ்தீவர்களுள் ஒருவர் எவராலும் எவ்விதத்திலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்; பூமியில் வலிமையில் நிகரில்லாதவர். அவர் கோபித்துக்கொள்வானால் இந்த ஓர் இரவிலேயே இவ்வுலகமனைத்தையும் மனுஷ்யர்களற்றதாகச் செய்வார். காமரூபியான அந்தக்கந்தர்வர் இதுவரையில் கோபங்கொள்ளவில்லை. சீசகன் என்னைக் காலால் உதைத்ததை அவர் அறியும்சூணத்திலேயே, கெட்ட எண்ணமுடையவனும் பாபியுமான சீசகன் புத்ரர்களுடனும் ஸஹோதரர்களுடனும் பந்துக்களுடனும் சேர்ந்து, பாபத்தொழிலைச் செய்தவன்போல நிச்சயமாக நாசமடையப்போகிறான். மேலும், ஸமர்த்தர்களான புருஷச் சேஷ்டர்களால், ‘ஒருவன் காலபாசத்துக்கு வசப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்கிறான். இழிவான அவனுடைய அவ்வித அபராதத்தினால் அவனுடையவம்சமே அழிந்துவிடுகிறது’ என்று இவ்விஷயம் முந்தியே உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என மொழிந்தான்.

ஸைரந்த்ரியானவன் ஸுதேஷ்ணையைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுத் துக்கத்தால் மதிமயக்கங்கொண்டு, சீசகனைக் கொல்வதற்கு வ்ரததீகையை அடைந்தான். த்ரௌபதியானவள் ஸ்த்ரீகளால் வேண்டப்பட்டவளாயிருந்தும் ஸுதேஷ்ணையினால் நன்குமதிக்கப்பட்டவளாயிருந்தும் ஸ்நானமும் செய்யவில்லை; போஜனமும் செய்யவில்லை; புழுதியையும் துடைக்கவில்லை; ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட முகத்தையுடையவளாகவும் கசக்கப்பட்ட கண்ணையுடையவளாகவுமேயிருந்தான். அவ்வாறு துக்கத்தால் மிகுந்த தாபத்தை யடைந்தவளும் மிக அழுதுகொண்டிருப்பவளுமான அந்தத் த்ரௌபதியைப்பார்த்து எல்லாஸ்த்ரீகளும் ஸம்பவிக்கப்போகின்ற சீசகனுடைய வதத்தை மனத்தினுள் புகழ்ந்தார்கள்” என்று சொல்லினர்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(சீசகனுடைய உத்பத்திமுதலான வரலாறு.)

ஜனமேஜயர், “(வசம்பாயனரே!) பதிவ்ரதையும் மஹாபாயமுள்ளவளும் ஸ்த்ரீகளுள் உத்தமியுமான த்ரௌபதியானவள் சீசக

னால் காலாலுதைக்கப்பட்டு அதிகதுக்கத்தை அடைந்துவிட்டாள். அந்தோ! அவள் முன்பு பலாத்காரமாக அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது தன்கணவர்களுடைய ஸ்வேஹாதரியும் மங்களகரியுமான துச்சீலையை நினைத்து விந்துராஜனைச் சபியாமலிருந்தாள். மஹாபாக்யவதியான க்ருஷ்ணையானவள் துராத்மாவான கீசகனால் பிடிக்கப்பட்டும் காலால் உதைக்கப்பட்டிருந்தும் ஏன் அந்தஸமயத்தில் அவனைச் சபியாமலிருந்தாள்? தேஜவினுடையராசியாயிருப்பவளும் தர்மங்களை அறிந்தவளும் உண்மையைப்பேசுகின்றவளுமான அந்தத்தேவியானவள் கூந்தலில்தொட்டு இழுக்கப்பட்டபோது சக்தியற்றவள்போல ஏன் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தாள்? உத்தமரே! இதற்குக்காரணம் சிறிதாயிராது. நான் இதனைக் கேட்கவிரும்புகிறேன். க்ருஷ்ணையினுடைய துயரமானது என்மனத்துக்கு மிக்கவருத்தத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது. முனிவரே! அந்தத்துஷ்டனான கீசகன், எவனுடையவம்சத்தில் பிறந்தவன்? மதஸ்யராஜனுடைய மைத்துனனான கீசகன் எவ்வாறு பலத்தால் மேன்மைபெற்றவனானான்? ஸூத்ரபுத்ரனானகீசகனால் உதைக்கப்பட்ட அந்த அன்புடையமனைவியைப் பார்த்தும்கூட அந்தவீரர்கள் ஏன் கலங்காமலிருந்தார்கள்? அவனைப்பற்றி என்னசெய்தார்கள்?” என்றுவினவ, வைசம்பாயனர் சொல்லலானார்.

“ராஜரே! உம்மால்வினவப்பட்ட இந்தக்கேள்வியானது குருவம்சத்தில்பிறந்தவர்களுக்குக் கீர்த்தியைப் பெருகச்செய்யக்கூடியது. நான், இவைஎல்லாவற்றையும் இப்பொழுது விரிவாகச் சொல்லப்போகிறேன். ராஜரே! ப்ராம்மணஸ்த்ரீயினிடத்தில் கூத்தரியனுக்குப்பிறந்தவன் ஸூதனென்று சொல்லப்படுகிறான். ப்ரதிலோம ஸாங்கர்யத்தினுலுண்டாகிறவர்களுள் அவன் ஒருவனைத் தவிஜனென்று சொல்லப்படுகிறான். இருபிறப்புடையவர்களுக்குரிய செய்கையுள்ளவனான அவனை ரதகாரனென்றும் கூத்தரியனைக்காட்டிலும் கீழானவனென்றும் வைச்யனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். முன்பு ராஜாக்களால் ஸூத்ரனே ஸம்பந்தம்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விதமான ப்ரதிலோமஸாங்கர்யத்தினால் (ஸூத்ரஜாதியைச்சேர்ந்தவனால்) ‘ராஜா’ என்கிறபெயரானது அடையப்படவில்லை. அரசரே! முற்காலத்தில் ஸூத்ரவம்சத்தில்பிறந்தவனால் எந்தத்தேசமானது உண்மையாக அடையப்பட்டதோ அந்தத்தேசமானது ஸூத்ரர்களுடையபெயரினால் ஸூத்ரதேசமென்று பெயர்பெற்றது. ராஜபுத்ரியினிடத்தில்பிறந்தவனும் கேகயனென்று ப்ரஸித்தி

பெற்றவனுமான ஓர் அரசன் அந்தஸ்துதர்களுக்குத் தலைவனுனான். அவன் ஸாரத்யத்தில் ஒப்பற்றவனுனான். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரே! பாரதரே! அவனுக்கு மாலவியினிடத்தில் அப்பொழுது கீசகர்க ளென்று ப்ரஸித்திபெற்ற நூற்றுறுபுதர்கள் உண்டானார்கள். பா புவே! பலத்தினுல்கிறந்தவனும எல்லாரையும் ஜயித்தவனும் பலத்தி னுல்குடங்காத மதங்கொண்டவனுமான கீசகனென்பவன் அவர்க ளுள் மூத்தவன். அந்தக்கீசகனுள் பட நூற்றுறுபிள்ளைகள். குரு குலத்தில்கிறந்தவரே! (அந்த) மாலவிக்கே இளையஸுஹாதரி ஒருத்தி இருந்தாள். அவனிடத்தில் கீசகயராஜனுக்கு ஸுதேஷ்ணை என்கிற ஒருபெண் உண்டானாள். அவளைக் கீசகயராஜன் மதஸ்யராஜனான விராடனுக்கு ஸந்தோஷத்தோடு கொடுத்தான். கோஸலராஜகுமாரி யும் சுவேதனுக்குத்தாயுமான ஸுரதையானவள் விண்ணுலகமேகிய பின் சுவேதனும் காணாமற்போக, சங்கனும் மாமனுடைய வீட்டை அடையவே, விராடராஜன் ஸுதேஷ்ணையை மனைவியாக அடைந்து துயரத்தை அகற்றினான். மஹாராஜரே! கீசகயராஜகுமாரியான ஸுதேஷ்ணை தேவியும் குலத்தினுடைய அபிவ்ருத்திக்காக விராட ராஜனிடத்தினின்று உததாரையும் உத்தரையையும் பெற்றாள். ராஜ ரே! கீசகன் சிறியதாயின்பெண்ணும் இகழ்த்தகாதவளுமான அந்த ஸுதேஷ்ணைக்கு எப்பொழுதும் அன்புடன் பணிவிடைசெய்துகொ ண்டு விராடனிடத்தில் ஸுகமாக வஸித்துவந்தான். பராக்ரமசாலி களான அந்தக்கீசகனுடைபஸுஹாதராகளனைவர்களும் அந்தக்கீச கனை அனுஸரித்து மிக்கஸந்தோஷத்தோடு விராடனுடையபடைகளே யும் பொக்கசத்தையும் வ்ருத்திசெய்தார்கள். ராஜரே! காலேயர்க ளென்னும் பெயர்பெற்ற அந்தததைத்யாகள் பூமியில பெருமபான் மையாக ப்ரஸித்திபெற்ற கீசகர்களாகத்தோன்றினார்கள். (அந்த அஸுரர்களுள்) பாணனென்பவன் ஜ்யேஷ்டனாயிருந்தான். அவனை எல்லா அஸ்த்ரங்களையுமுடையவனும பலசாலியும் பயங்கரமானபராக் ரமமுள்ளவனும் (ரீதி) வரம்பைக்கடந்தவனும் மனிதர்களுக்குப் பயத் தைக்கொடுப்பவனுமான கீசகனாகத் தோன்றினான். பலத்தினுல் அதிகமதங்கொண்ட அந்தக்கீசகனைத் (துணையாகப்)பெற்று விராட ராஜன் முற்காலத்தில் இந்தான் அஸுரர்களை ஜயித்ததுபோலப் பகை வர்களனைவர்களையும் ஜயித்தான். அவன் மேகலம், த்ரிகர்த்தம், தசாரண்ம, கசேருகம், மாலவம், யவனம், ஸிலிந்தம், காசி, கோஸ லம், கராதம், நிஷித்தம், சிவம், முசலகம், புளிரந்தம், களிங்கம், தங்கணம், பாதங்கணம் என்கிற நாடுகளையும் ஜயித்தான். பற்பல

தேசாதிபதிகளான மற்றும் அனேகஞ்ஞார்களும் கீசகனால் யுத்தத்தில் முறியடிக்கப்பட்டுப் படுத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடிவிட்டார்கள். விராடன் இவ்விதமானவீரயமுள்ளவனும் பலத்தில் பதினாயிரம்பாணைக் கொப்பானவனுமான அந்தக்கீசகனை அந்தத்தருணத்தில் தன்னுடைய ஸேனாபதியாகநியமித்தான். தசரதகுமாரரான ராமருக்கொப்பான விராடராஜனுடைய பத்துஸஹோதரர்களும் அதிகபலசாலிகளான அந்தக்கீசகர்களை அனுஸரித்துவந்தார்கள். பயங்கரான அந்தக்கீசகன் இவ்விதமான வலிமையுடையவன், மற்றக்கீசகர்களும் அவ்விதமானவலிமையுடையவர்களாகவே யிருந்தார்கள். அரசனுடைய மைத்துனர்களும் மிக்கவலிமையுள்ளவர்களுமான அந்தக்கீசகர்கள் விராடனுக்கு நன்மையைஉண்டாக்குவதில் 'யிருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். இவ்விதமாகக் கீசகனுடையபராக்ரமம் முழுதும் உமக்குச் சொன்னேன். த்ரௌபதியானவள், அந்தக்கீசகனைச் சபியாததற்குக் காரணத்தையும் சொல்லுகிறேன்; என்னிடத்தினின்று கேளும். ரிஷிகள் கோபத்தினின்றும் தவத்தைப்பாதுகாக்கிறார்கள்; சபிக்கிறதில்லை. அதை உள்ளபடி அறிந்த த்ரௌபதியானவள், அவனைச் சபிக்கவில்லை. பொறுமையே தர்மம். பொறுமையே தானம். பொறுமையே யஜ்ஞம். பொறுமையே தவம். பொறுமையே ஸத்யம். பொறுமையே நல்லொழுக்கம். எல்லாம் பொறுமையே என்று வேதம்கூறுகிறது. பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே இவ்வுலகம். பொறுமையுள்ளவர்களுக்கே பரலோகம். இவையனைத்தையும் அறிந்தவளான அந்தத்ரௌபதியானவள் பொறுமையைக்கைக்கொண்டாள். பரதகுலத்தில்உதித்தவரே! 'விசாலமானகண்களையுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான அந்தத்ரௌபதியானவள் வல்லமையுள்ளவளாயிருந்தும் பொறுமையுள்ளவர்களும் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களுமான தன்கணவர்களுடைய கருத்தை அறிந்து அந்தக்கீசகனைச் சபியாமலிருந்தாள். அந்தப்பாண்டவர்களனைவர்களும் துக்கமுற்றவளான த்ரௌபதியைக்கண்டு வெட்கமடைந்து அப்பொழுது கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டார்கள். பிறகு, கரையினால் மஹாஸமுத்ரம் தடுக்கப்படுவதுபோலத் தர்மபுத்ரரால் தடுக்கப்பட்டவனும் சிறந்தகைகளுள்ளவனுமான பீமன் கீசகனைக் கொல்லக்கருதிக்கோபத்தை மனத்தினுடைக்கி இடைவிடாமல் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அப்பொழுது மடைப்பள்ளியில் அன்றிரவு அதிக வருத்தத்தோடு படுத்திருந்தான்.

வி ரா ட ப ர் வ ம்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்கீச்சி.)

(த்ரோபதி இரவில் பீமனை அடைந்து கீசகனைக் கொல்லும்
படி வற்புறுத்தியதும், யுதிஷ்டிராழிதலானவர்களைக்
குறித்துத் துக்கித்ததும்.)

பிறகு, ஸூதபுத்ரானால் உதைக்கப்பட்டவளும் ராஜகுமாரியும் மிகுந்த துன்பத்தையடைந்தவளும் கோபமுள்ளவளும் த்ருபதராஜ குமாரியுமாகிய அந்தக்ருஷ்ணையானவள், ஸூதபுத்ரனுடைய நாசத் தைச்செய்யவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு அப்பொழுது தன் இருப்பிடத்துக்கு வந்துசேர்ந்தாள். மெல்லிய இடையுடையவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவள், முறைப்படி சுத்திசெய்துகொண்டும் தன் அங்கங்களையும் இரண்டு ஆடைகளையும் ஜலத்தால் நன்றாக அலம்பிக் கொண்டும் அழுதுகொண்டும் அவ்வித துக்கத்தினுடைய முழுவைச் சிந்தித்தாள். அந்தத்ரோபதியானவள், “நான் என்னசெய்வேன். நான் எவ்விடம்செல்வேன். என்னுடைய கார்யம் எவ்வாறு நிறைவேறும். பீமஸேனரைத்தவிர வேறு ஒருவர் இப்பொழுது என்மனத்தினால் விரும்பப்பட்டிருக்கிற விருப்பத்தை நிறைவேற்றமாட்டார்” என்று இவ்வாறு ஆலோசித்து மனத்தினால் அந்தப் பீமனை அடைந்தாள். இரவில் ஊரடங்கி நிச்சப்தமாயிருக்கையில், மனத்தில் அதிக துக்கத்தையுடையவளும் நல்லமனத்தையுடையவளும் நாதனுடைய வளும் பதிவரதையுமான அந்தத்ரோபதியானவள் தன்நாதனைவிரும்பிக்கொண்டு தன்படுக்கையைவிட்டுவிட்டு வேகமாகச்சென்றாள். வெண்ணிறமுள்ள சிரிப்புடையவளான அந்தப் பாஞ்சாலியானவள், மடைப்பள்ளியிற்சென்று, பெண்யானையானது பெரிய ஆண்யானையை அடைவதுபோலப் பீமஸேனை அடைந்தாள். ¹முற்றிலும் வெண்மை நிறமுள்ளதும் காட்டில்வளர்ந்ததும் மூன்றுவயதுள்ளதுமான ஒருபசுவானது கானகத்தில் பெருகிவருகின்ற மலையருவியினருகில் உறங்குகின்ற பெரிதான ஒருவ்ருஷபத்தை விருப்பத்துடன் அடைவதுபோலவும், பெண்சிங்கமானது நன்றாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற ஆண்சிங்கத்தை அடைவதுபோலவும், பாஞ்சாலியானவள் பீமஸேனை அடைந்து, கோமதிநதிக்கரையில் மிக வளர்ந்திருக்கின்ற ஸாலவருகூத்தைப் பூத்திருக்கின்ற ஒருநிகாடி சுற்றுவது

¹ ‘ஸ்ரவச்வேதா’ என்பது மூலம்; ‘பெண்கொக்கு’ என்பது பழைய உரை.

போல, தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற தன்பதியை நீட்டப்பட்டதன் இருகைகளாலும் நன்றாகக்கட்டிக்கொண்டாள். வேறொரு மஹாலக்ஷ்மிபோன்ற த்ரௌபதியானவள் ஸமுத்தரத்தில் யோகநித்தரசெய்துகொண்டிருக்கிற விஷ்ணுவை எழுப்புவதுபோல நித்தரசெய்துகொண்டிருக்கிற மஹோக்ஸாஹத்துடன் கூடிய தன்னுடையகணவனை இரண்டுகைகளாலும் தொட்டு எழுப்பினாள். இத்தராணியானவள் தேவராஜனையும், பார்வதியானவள் சங்கரையும், ஸாவித்ரியானவள் ப்ரம்மதேவரையும், தேவஸேனையானவள் ஸுப்ரம்மணயரையும், பெண்யானையானது ஆண்யானையையும், மஹாலக்ஷ்மியானவள் தாமோதரரையும் எழுப்புவதுபோல, ஆசைப்பட்டதக்க உருவமுடையவளான த்ரௌபதியானவள் வெண்பட்டினுல்வெளுத்திருக்கின்றபடுக்கையில்படுத்திருப்பவனும் வருஷபத்தினுடைய கண்போன்றகண்ணையுடையவனும் திக்குயானேபோன்ற வடிவமுள்ளவனுமான பீமனை எழுப்பினாள். வீணேபோன்ற இனிமையானசொல்லையுடைய பாஞ்சாலியானவள் குருகுலத்தில்உதித்தவனுை பாண்டிந்தனைப்பார்த்துப் (பின்வருமாறு) கார்தாமென்னும் ஸ்வரத்துடன் வசனிக்கலானாள். “பீமஸேனரே! எழுந்திரும்; எழுந்திரும்; மரித்தவர்போல ஏன் படுத்துறங்குகிறீர்? உம்முடையமனைவியைத்தொட்டும் ஜீவித்திருக்கிற பாபியானகீசகன் சாவவில்லையன்றோ? அப்படிப்பட்டபாபியும் எனக்குப்பகைவனும் ஸேனாபதியுமானகீசகன் அவ்விதமான (கெட்ட) செய்கையைச்செய்து உயிரோடிருக்கையில் இப்பொழுது நீர்எப்படி உறங்குகிறீர்” ? என்றாள்.

ஸுகமாகத்தூங்கிக்கொண்டிருந்த குருசீரேஷ்டனான அந்தவ்ருகோதரன் அந்தச்சபத்ததைக்கேட்டு அங்குசங்களால் (குத்தப்பட்ட) பெரியயானேபோல உணர்ச்சியையடைந்தான். அளவிடமுடியாத மனோதைர்யத்தையுடையவனுை அந்தப்பீமன் எந்தப்படுக்கையில் படுத்துறங்குகையில் எழுப்பப்பட்டானோ மேல்விரிப்புடன் கூடின அந்தக்கட்டிலில் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தான். ஒருவராலும் அவமதிக்கமுடியாதவனும் குருகுலத்திலுதித்தவனுை பீமன் பாஞ்சாலராஜனுடையகுலத்தை வருத்தியதையச்செய்கின்றவனும் ராஜபுத்திரியும் ப்ரியமஹிஷியுமான அந்தப்பாஞ்சாலியைத் தன்பக்கத்தில் உட்காரச்செய்து, (பின்வருமாறு) வினாவினாள். “என்னகார்யத்துக்காக அதிவேகத்துடன் என்பக்கத்துக்கு வந்தாய்? இயற்கையான உன் (மேனியிலுள்ள) நிறமானது காணப்படவில்லை. நீ இளைத்தவளாகவும்காணப்படுகறாய். வெளிப்படையான

லும், அல்லது மறைவானாலும், எல்லாவற்றையும் நீ சொல்லவேண்டும். நான் எல்லாவற்றையும் அறியும்படி முழுதும் சொல். ஸுகமோ துக்கமோ, சுபமோ அசுபமோ, செய்யத்தகாத காரியமாயிருந்தாலும், (அப்படிப்பட்ட) கார்யம் என்னால் செய்யப்பட்டு விட்டதென்றே நீ நிச்சயமாக எண்ணிக்கொள். க்ருஷ்ணேயே! எல்லாக்கார்யங்களிலும் நானே உன்னால் நம்பத்தகுந்தவன். நான் ஆபத்துக்களில் உன்னை அடிக்கடி விடுவிக்கிறேன். நீ எந்தக்கார்யம் சொல்லவிரும்புகிறாயோ அதை உன்னிஷ்டப்படி சீக்ரம் சொல்லிவிட்டு வேறொருவருக்கும் தெரியாமல் உன்படுக்கைக்கேசெல்” என்று கூறினான் அந்த த்ரௌபதியானவள் லஜ்ஜையை அடைந்து பயந்து தலைகுனிந்து கண்ணீரில் நனைக்கப்பட்ட கண்களையுடையவளாகி யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லாமலிருந்தாள். பிறகு, பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் சிறந்த பலமுடையவனும் பாண்டவர்களுள் முக்யனென்று எண்ணப்பட்டவனுமான பீமஸேனன், “ஸூந்தரி! அன்புடையவளே! யானை போன்ற நடையுள்ளவளே! யான் உனக்கு என்னப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டும்? சொல்” என்று வினவ, த்ரௌபதியானவள், “பீமஸேனரே! எவளுக்கு புதிஷ்டி ரப்பர்த்தாவோ அவளுக்குத் துக்கப் படாமலிருப்பது எவ்வாறு ஸம்பவிக்கும்? நீர் துக்கங்களினைத்தையும் அறிந்துகொண்டே ஏன் என்னைக்கேட்கிறீர்? ப்ராதிகாமியானவன் என்னை அக்காலத்தில் தாஸியென்று சொல்லி ஸபைக்கு அழைத்துவந்தது என்னுடைய மர்மஸ்தானங்களைப்பிளக்கிறது. (மேலும்) ஹஸ்தினாபட்டணத்தில் நான் வீட்டுக்கு விலக்காயிருக்கும் ஸமயத்தில் துச்சாஸனனால் மயிரில்பிடித்து ராஜஸபையில் (பலாக்காரமாக) இழுக்கப்பட்டேன். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! பகைவர்களை வாட்டுகின்றவரே! அந்தஸபையில் கர்ணன் முதலான கூத்தரியர்களாலும் துர்யோதனனாலும் மாமனார்களான பீஷ்மராலும் புத்திசாலியான விதுரராலும் த்ரோணராலும் க்ருபராலும் பார்க்கப்பட்டேன். பாண்டவரே! நீர் உயிரோடிருக்கும் பொழுதே அப்படிப்பட்ட நான் மாமனார்களுடைய மத்தியிலும் ப்ராதாக்களுடைய மத்தியிலும் மயிரில்பிடித்து ஸபையிலிழுக்கப்பட்டேன். பிறகு, விடப்பட்டு, ¹ராஜ்யத்திலிருந்து காட்டையும் அடைந்தேன். அப்படிப்பட்ட நான் வழிநடையினால் மெலிந்து அரண்யத்தில் கஷ்டத்துடன் வஸித்தேன்; ஜடாஸூரனால் நேர்ந்த துன்பத்தினால் மிகவும் அதிகமான பயத்தையும் அடைந்தேன். ப்ரபுவே! த்ரௌபதியைத்தவிர என்னைப்போன்ற வேறு எந்த ராஜ

¹ இங்கு ஒரு சொல் விடப்பட்டது.

புத்ரி அதிகதுக்கத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு ஜீவித்திருப்பாள் ? வனவாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில் துராத்மாவான ஸைந்தவனால் நான் அபஹரிக்கப்பட்டேன். இரண்டாவதான இந்தவிபத்தை எவள் பொறுப்பதற்குச் சத்தியுள்ளவளாவாள் ? பாண்டுகுமாரரானநீர் ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே நான், மேடுபள்ளமாயிருகின்றவைகளும் ப்ரவேசிக்கமுடியாதவைகளும் துஷ்டம்ருகங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்றவைகளுமான இடங்களில் இரண்டுகால்களாலும் அலைந்துதிரிந்தேன் ; அவ்விடங்களில் வனத்திலுண்டான கிழங்குகளிகளை ஆஹாரமாகக்கொண்டு பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வாஸஞ்செய்து பதின்மூன்றாவதுவர்ஷத்தில் ஸுதேஷ்ணைக்கு ஊழியஞ்செய்பவளாக இந்தநகரத்தை வந்தடைந்தேன். ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் ப்ரதானமாகக்கொண்டு நான் அன்யஸ்தீரியை உபாஸிக்கிறேன். பாண்டவரே ! நீர் ஜீவித்திருக்கும்போது, நான் விராடராஜனுக்கு நாஸ்தோறும் ¹கோசீர்ஷகத்தையும், ²பத்மகத்தையும் ³ஹரிச்யாமத்தையும், சந்தனத்தையும் அரைக்கிறேன். அப்படிப்பட்டநான் உம்நிமித்தமாக (அனுபவிக்கும்) அனேகதுக்கங்களை ஆலோசிக்கவில்லை ; மத்ஸ்யராஜனுக்குமுன்னிலையில் சூதாடியான அந்தக்கங்கர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே கீசகனால் காலாலுதைக்கப்பட்டேன். பாண்டவரே ! இவ்வாறு பலவிதமானதுக்கங்களால் வருத்தப்படுகிற என்னைப்போன்ற எந்தஸ்தீர்தான் உயிரோடிருப்பாள் ? குந்திபுத்ரரே ! என்னை நீர் அறியவில்லை. நான் உயிரோடிருப்பதால் யாதுபயன் ? நான் த்ருபதராஜனுடையபுத்ரி ; த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய இளையஸுதேஹாதரி ; அக்னிகுண்டத்தினின்றும்பிறந்தவள். பூமியில் ஒருபொழுதும் நான் ஸஞ்சரிக்கமாட்டேன் ; கீசகனை நீர் கொல்லாவிட்டால் கழுத்தில்சுருக்கிட்டுக்கொண்டாவது ஜலத்தில்விழுந்தாவது உயிரைஇழப்பேன் ; விஷத்தைக் கலக்கிக்குடிப்பேன் ; அல்லது நெருப்பிலாவதுவிழுவேன். நான் மரத்தின்மீதேறியாவது கீழே விழுந்து உயிரைஇழப்பேன். கத்தியினாலாவது தேஹத்தைப் பிளந்து கொள்வேன். நான் உயிரோடிருப்பதினால் யாதுபயன் ? பாரதரே ! புருஷச்ரேஷ்டரே ! விராடராஜனுக்கு ஸேனாபதியும் அவனுக்கு மைத்துனனும் அதிக கெட்டபுத்தியுடையவனுமானகீசகன், ஸைரந்த்ரிவேஷத்தோடு ராஜக்ருஹத்தில்வஸிக்கின்றஎன்னைக் கெட்டஎண்ண

1 வாஸனைச்சந்தனம்.

2 தாமரைமலரின்வாஸனைபோன்ற வாஸனையுள்ளசந்தனம்.

3 மாங்களியின்வாஸனைபோன்றவாஸனையுள்ளசந்தனம்.

த்துடன் நாள்தோறும், 'நீ எனக்கு மனைவியாய்விடு' என்று சொல்லுகிறான். பகைவர்களை அழிப்பவரே! கொல்லத்தக்கவனான அவனால் இவ்வாறு சொல்லப்படுகின்ற என்னுடைய மனமானது பரிபாககாலத்தினால் பழுத்தபழம்போலப் பிளக்கப்படுகிறது. குந்திபுத்ரரே! நீர் எனக்கு ரக்ஷகராகவேண்டும். பகைவர்களை வருத்துகிறவரே! முயற்சியற்றவரும் கோபமில்லாதவரும் வீர்யமற்றவருமான யுதிஷ்டிரரிடம் நான் செல்லமாட்டேன். இப்படிப்பட்ட புத்ரனை ஒருத்தியும் உண்டுபண்ணியிருக்கவேண்டாம். பாண்டவரே! அதிக பலமுள்ளவரே! உம்முடைய கோபத்தையும் பலத்தையும் வீர்யத்தையும் நான் நன்றாக அறிவேன். ஆதலால், உம்முடைய முன்னிலையில் நான் புலம் புகிறேன். புருஷர்க்ளிற்சிறந்தவரே! பாண்டவரே! அறுபதுவயது சென்றதும் மதங்கொண்டதும் யூதபதியுமாகிய ஒருபாணையானது பூமியில்தள்ளப்பட்டிருக்கின்ற வில்வமாதத்தைக் கால்களால் மிதித்து நாசஞ்செய்வதுபோல அவனுடைய தலையைப் பூமியில்தள்ளி இடக் காலினால் துகையும். அந்தக்கீசகன், இரவுவிடிந்து காலையில் எழுந்து, உதிக்கின்ற ஸூரியனைப் பார்ப்பானாயின், நான் ஜீவித்திருக்கவிரும்பேன். பாதசூலத்திலுதித்தவரே! நீர் இப்பொழுது கீசகனுடைய வதத்தைப் பாதிஜ்ஞை செய்யாமற்போனால் என்னுடையப் பாணன் மீதும் அர்ஜுனருடைய ஸூக்ருதத்தின் மீதும் யுதிஷ்டிரருடைய பாதங்களின் மீதும் நகுலஸஹதேவர்களுடைய உயிர் வாழ்க்கையின் மீதும் ஆணையிடப்பட்டிருக்கிறீர். எவ்ருடைய செய்கையினால் முடிவற்றதான இவ்விததுக்கத்தை நான் அடைந்தேனோ அப்படிப்பட்ட கெட்ட சூதாடினவரும் மூத்ததமையனருமான யுதிஷ்டிரரை நீர் நிர்த்தனை செய்யும், எவர்களுக்கு மிகவும் முதன்மையான ஜ்யேஷ்டன் குலத்தைக்கெடுப்பவனுயிருப்பானோ, பயந்தபுத்தியையுடைய அவர்களும் அந்தமூத்தோனையே அனுஸரிப்பார்கள். புத்ரர்களோடும் பசுக்களோடும் பந்துக்களோடுங்கூடினராஜ்யத்தை எவன் தான் இழந்துவிட்டு மான்தோல்வெடுத்துப் பெருங்காட்டில் புகுவான். எவரிடத்திலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான பொருள்களையும் மிகச்சிறந்த மற்றத்தனத்தையும் காலையிலும் மாலை யிலும் (பந்தயம்வைத்துச்) சூதாடினாலும் பதினாயிரம்வரலும் சூதாடலாமோ, தங்கமும் ²ஹிரண்யமும் வஸ்தாங்களும் வாஹனங்களும் காளைகளும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் குதிரைக்கூட்டங்களும் கோவேறுகழுதைக்கூட்டங்களும் ஒருகாலத்தும் குறைவடையாவோ அப்படிப்பட்ட அந்த யுதிஷ்டிரர் சூதார்த்தத்தின்வாயிலாக

1 'நிஷ்கார்' என்பதுமூலம்.

2 பொன்னின்வகை.

ஐசுவர்யத்தினிடத்தினின்று கீழேதள்ளப்பட்டு மூடர்போலத் தம் செய்கைகளை நினைத்துக்கொண்டு பேசாமலிருக்கிறார். முற்காலத்தில் செல்லுகையில், பதியிரம்யானைகளும் குதிரைகளும்பின்தொடர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்த அவர் இப்பொழுது சூதாட்டத்தினால் ஜீவிக்கிறார். அவ்வாறே இந்தப் பரஸ்தத்தில் ராஜாவாயிருந்த எந்தயுதிஷ்டிரரை அளவற்றகார்தியுள்ள லக்ஷம்ஸ்தரீகள் உபாஸித்தார்களோ, எவருடையமடைப்பள்ளியில் எப்பொழுதும் அனேக ஆயிரக்கணக்கான வேலைக்காரிகள் பாத்ரங்களைக் கையில்லொண்டு இரவும்பகலும் அதிதிகளுக்குப் போஜனம்செய்வித்தார்களோ, எவர் நாள்தோறும் காலையில் ஆயிரக்கணக்கான ஸ்வர்ணங்களைத் தானம்செய்துகொண்டிருந்தாரோ, அப்படிப்பட்ட இந்தத்தர்மராஜர்*சூதாட்டத்தினாலுண்டான பெரியஅனர்த்தத்தினால் கவரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். (கேளீக்ருஹத்தில்) கண்வளர்கின்றஇவரைக் காலையில் நன்கு சுத்தம்பண்ணப்பட்ட ரத்நங்களுள்ள காதணிகளை அணிந்தவர்களும் நல்லகூரலுள்ளவர்களுமான அனேக ¹ஸூத்ரர்களும் ²மாகதர்களும் உபாஸித்தார்கள். ஆயிரம் வாலகிலியர்களும், ஜலத்தில்வளித்துக்கொண்டு (கடும்தவம்புரிகின்றவர்களான) ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், கற்களால் தம்தேஹத்தைக் குட்டிக்கொள்ளுகிற ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், வாயுபக்ஷணமுள்ளவர்களான ஆயிரம் ரிஷிகளும், ஆயிரம் ரிஷிபத்ரிகளும், ஆயிரம் ப்ரம்மசாரிகளும், ஆயிரம் மௌனிகளும், ஆயிரம் க்ருஹஸ்தர்களும், ³ஹம்ஸர்களும், ⁴ப்ரமஹம்ஸர்களும், யோகிகளும், ⁵ப்ரம்மணர்களும், ⁶சூட்சுமர்களும், ⁷பரிவரட்டுக்களும், இன்னும் மற்றவனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், (பிறர்களுடையஸூகதுக்கங்களில்) ஸம்பாவையுள்ளவர்களும், அனேகர்களான ஊர்தவரேதஸ்களும், நான்குவேதங்களையும் அறிந்தவர்களும் சிகைக்ஷ மீமாம்ஸை இவைகளின் கரைகண்டவர்களுமானப்ரம்மணர்களும், ⁸க்ரமபாடிகளான விப்ரர்களும், ஸாமங்களை அத்யயனஞ்செய்திருக்கின்ற ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், தவத்தையும் வேதாத்யயனத்தையுமுடையவர்களும் எல்லாவிருப்பங்களுடனும் எவருடையஸைபையவந்தடைந்து எப்பொழுதும் ஸபையோர்களாயிருந்தார்களோ, எந்தயுதிஷ்டிரர்களுடையினால் தம்ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லாக்குருடர்களையும் வயதுசென்றவர்களையும் நாதனற்றவர்களையும் துக்கமுடைந்தவர்களையும்

¹ பெளராணிகர்கள். ² வம்சாவளியைக் கீர்த்தனம்செய்பவர்கள்.

³, ⁴, ⁵, ⁶ துறவிகளின்வகைகள்.

⁷ வேதம்ஒதுவதின் ஒருமுறையைக்கற்றவர்.

அன்னத்தைவிரும்புகின்றவர்களையும் எப்பொழுதும் போஷித்தாரோ அப்படிப்பட்டயுதிஷ்டியார் மதஸ்யராஜனுடைய வாஸஸ்தானத்தை அடைந்து 'கங்கர்' என்கிற பெயர்பூண்டு (அந்தமாதஸ்யனுக்கு) பரிசாகாக (அவனுடைய) ஸபையில் வணக்கமுள்ளவராயிருக்கிறார். இந்தர்பாஸ்தத்தில் வஸிக்குங்காலத்தில் மற்ற அரசர்களெல்லாரும் எவருக்குக் கப்பமகொடுக்கிறவர்களானாளுர்களோ அவர் அன்யர்களிடத்திலிருந்து (தம்முடைய) ஜீவனத்தை விரும்புகிறார். பூமியில் ப்ரஸித்திபெற்ற அரசர்கள் எவருக்கு வசப்பட்டிருந்தார்களோ அந்த யுதிஷ்டியார் இப்பொழுது அன்யராஜாக்களுக்கு வசப்பட்டுப் பாவசாயிருக்கிறார். எந்தயுதிஷ்டியார் ஸூர்யன் தேஜஸினால் பூமிமுழுவதையும் ஆக்ரமிப்பதுபோல (தம்முடைய ப்ரதாபத்தினால்) பூமண்டலமுழுவதையும் அடைந்து விளங்கினாரோ அந்தயுதிஷ்டியார் இப்பொழுது விராடராஜனுடைய ஸபையிலுள்ளவராயிருக்கிறார். பாண்டவரோ! எந்தயுதிஷ்டியாராஜரைச் சிறந்தரிஷிகள் ஸபையில் உபாஸித்தார்களோ பாண்புத்ரரான அந்தயுதிஷ்டியார் இப்பொழுது வேறொருவனை உபாஸிக்கிறார்; பாரும். தோஷமற்றவரும் மஹாபுத்தியுள்ளவரும் ஜீவிப்பதற்காக மறைந்திருக்கின்றவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரைப்பார்த்து எவனுக்குத்தான் துயரம் உண்டாகாது? பாதருடைய வம்சத்திலுதித்தவரோ! ஸபையில் வீற்றிருக்கும் எவரை முன்பு பூமிமுழுதும் உபாஸித்ததோ பாதகுலத்திலுதித்த அவர் இப்பொழுது வேறொருவனை உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; பாரும். பீமஸேனரோ! இவ்வாறு பலவிததுக்கங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றவளும் நாதனற்றவன்போலிருப்பவளும் சோகமாகிறஸமுத்ரத்தினுடைய மத்தியிலிருப்பவளுமான என்னை நீர் ஏன் பார்க்கவில்லை? பாதரோ! உம்மிடத்தில் நான் சொல்லப்போகிற இது எனக்கு அதிகதுக்கத்தைக் கொடுக்கிறதாயிருக்கிறது. என்னிடத்தில் உம்மால் அஸூயை பாராட்டத்தக்கதன்று. நான் இந்தவிஷயத்தைத் துக்கத்தால் சொல்லுகிறேன். நீர் (விராடராஜனுடைய) ஆண்மனையில் கேகயராஜகுமாரியான ஸூதேஷ்ணை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே புலிகளோடும் எருமைக்கடாக்களோடும் யானைகளோடும் எப்பொழுதும் யுத்தஞ்செய்கிறீர். அப்பொழுது எனக்கு மோஹமுண்டாகிறது. என்னுடைய நிலைமையைப்பார்த்து அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் நகைக்கிறார்கள். பிறகு, கைகேயியானவள் எழுந்திருந்து மயக்கத்தினால் கவந்துகொள்ளப்பட்டவன்போன்றவளும் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளுமான என்னைப்பார்த்து அப்பொழுது அழ

கிய மந்தஹாஸத்துடன் அங்குள்ள எல்லாஸ்த்ரீகளையும்நோக்கி, 'ஐ! (பரிசாரிகைகளே!) ஸைரந்த்ரியானவள், ஓரிடத்தில் வஸிப்பதினாலுண்டான ஸ்நேஹத்தினால், புத்தஞ்செய்கின்றவனும் மஹாவீர்யமுடையவனுமான இந்த வல்லணைப்பார்த்து மிகவருந்துகிறாள். ஸைரந்த்ரி நல்லருபமுடையவள். வல்லனும் ஸுந்தரன். ஸ்த்ரீகளுடையமனமானது அறிவதற்குஅரிதானது. இவ்விருவர்களும் (ஒருவருக்குஒருவர்) இசைந்தவர்களென்று நான் எண்ணுகிறேன். ஸைரந்த்ரியானவள் ப்ரியானுன வல்லன் (ம்ருகங்களோடு சண்டைசெய்துகொண்டு) ஸமீபத்தில்வஸிக்கும்காலத்தில் உருக்கமானவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். இந்தராஜக்ருஹத்தில் இவ்விருவர்களும் ஒரேஸமயத்தில் (வந்துசேர்ந்து) வாஸஞ்செய்துவருகின்றார்கள்' என்று சொல்லுகிறாள். இவ்விதமானசொற்களைச்சொல்லி அந்தஸுதேஷணையானவள் என்னைப்பற்றித் தினந்தோறும் பேசுகிறாள். கோபித்துக்கொள்வேனையாகில் என்னைப்பார்த்து உமதுவிஷயத்தில் என்னிடத்தில் ஸந்தேஹம்கொள்ளுகிறாள்" என்று கூறினாள். அவள் அவ்வாறுசொல்லுங்காலத்தில் பயங்கமானபராக்ரமமுள்ளபீமன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் ஒருவார்த்தையும் சொல்லவில்லை. த்ரௌபதியானவள், பீமன் கோபங்கொண்டானென்பதைஅறிந்து திரும்பவும் (அவனைப்பார்த்து), "புதிஷ்டிரரால் உண்டு பண்ணப்பட்ட துக்கத்திலுழங்கினவளான நான் இனி பிழைத்திருப்பதற்கு விரும்பவில்லை. ஒப்பற்ற ரதிகராயிருந்து எல்லாத் தேவர்களையும் மனிதர்களையும் ஜயித்தவரும் யௌவனமுடையவருமான அந்தஅர்ஜுனர், (நபும்ஸக) வேஷத்தால் மறைந்துகொண்டு விராடராஜனுடையகன்னிகைகளுக்கு நர்த்தனம் கற்பிக்கின்றவராகவும் அவர்களுக்கு ஊழியம்செய்கிறவராகவும் இருக்கிறார். அளவிடமுடியாத பலத்தையுடையவரும் காண்டவவனத்தில் அக்னியை த்ருப்தியடையச்செய்தவரும் ப்ருதையின் குமாரருமான அர்ஜுனர், கிணற்றிலுள்ளநெருப்புப்போல அந்தப்புரத்தைஅடைந்து ப்ரகாசமற்றிருக்கிறார். எந்தப்புருஷச்ரேஷ்டரிடத்திலிருந்து எப்பொழுதுமே பகைவர்களுக்குப் பயமுண்டோ அந்தத்தனஞ்சயர் உலகத்தார்களால் இகழப்பட்ட வேஷத்தோடிருக்கிறார். எவருடையநாடுனாலையெக்கேட்டுப் பகைவர்கள் நடுக்கமுற்றார்களோ அந்தஅர்ஜுனர் பேடிவடிவத்தைஅடைந்தவரும் நர்த்தனத்துடன் பாடுகிறவருமா யிருப்பதைக்கண்டு என்மனமானது நல்லிலைமையை அடையவில்லை. ஸ்த்ரீகள் அவருடையகானஸ்வரத்தினால் ஸந்தோஷமடைந்து (அவரையே) நாம்

புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். எவருடையமுடியில் ஸூரியனுக்கொப்பான கிரீடம்விளங்கியதோ அந்தத்தனஞ்சயர் இப் பொழுது பின்னலால் விகாரமாக்கப்பட்டிருக்கின்றதுனிமபிற்களுடன் கூடியவராயிருக்கிறார். திவ்யாஸ்தாங்களைத்தும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற மஹாபுருஷரும் எல்லாவித்தைகளுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கின்றவருமானஎவர் குண்டலங்களைத்தரித்துவந்தாரோ, பூமியில் தேஜஸினால் ஒப்பற்றவரானஎவரை, பேரலைகள் கரையைத்தாண்டாததுபோல, ஆயிரக்கணக்கான அரசர்கள் யுத்தகளத்தில் மீறிநடக்கமாட்டார்களோ, யௌவனமுடையவரான அந்தஅர்ஜுனர் பேடிவடிவத்தால் மறைக்கப்பட்டு, விராடராஜனுடையகன்னிகைகளுக்கு நர்த்தனம்மற் பிக்கின்றவரும் அவர்களுக்கு ஊழியம்செய்கின்றவருமாயிருக்கிறார். பீமஸேனரே! எவருடைய தேரொலியினால் பர்வதங்களோடும் காடுகளோடும் இடைவெளியோடும் ஸ்தாவரங்களோடும் ஜங்கமங்களோடும் கூடியிருக்கின்றபூமி நடுங்கியதோ, சிறந்தவில்லுள்ளவரானஎவர் பிறந்தவுடனே குந்திதேவிக்கு அன்பானதுபெருகியதோ உம்முடைய இளையஸேஹாதாரான அந்தஅர்ஜுனர் இப்பொழுது என்னைக்குறித்துத் துக்கமடையவில்லை. அலங்காரங்களாலும் நாற்புறமும் புரண்டு கொண்டிருக்கின்ற குண்டலங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சங்கு வளையைக் கையிலணிந்துகொண்டும் வருகின்ற அவரைக்கண்டு என்மனம் வாடுகிறது. பின்னலாகத்திரிக்கப்பட்ட துனியிருள்ளவரும் கன்னிகைகளால்சூழப்பட்டவரும் முன்பு பயங்கரமானவில்லைக் கையிலேந்தியவருமான அர்ஜுனரைக்கண்டு என்மனமானது துக்கத்தை அடைகிறது. தேவதையினுடைய ரூபம்போன்ற ரூபத்தையுடையவரும் பெண்யானைகளால் நாற்புறத்திலும்சூழ்ந்து மறைக்கப்பட்ட ஆண்யானைபோலக் கன்னிகைகளால் நான்குபக்கத்திலும் சூழப்பட்டு ஸங்கீதகோஷ்டியின் மத்தியிலிருந்து அந்தச்சபையில்வந்திருக்கிற மத்ஸ்யதேசாதிபதியான விராடனைக் (கிர்த்தனங்களால்) பாடுகின்றவருமான இந்தப்பார்த்தரை நான் பார்க்கும்பொழுது என்மனமானது மோஹத்தையடைகிறது. சிறந்தவரான குந்திதேவியார், தனஞ்சயர் ஆபத்தடைந்திருப்பதையும் கெட்டசூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக் கொண்டவரும் குருகுலத்தில்உதித்தவருமான அஜாதசத்ரு (ஆபத்தில்) முழுகியிருப்பதையும் அறியவில்லையென்பது நிச்சயம். பகைவர்களனைவர்களையும் அழிக்கும் திறமையுள்ளவரும் அளவிடமுடியாதபௌருஷமுள்ளவருமான பார்த்தர் ஒருரத்ததை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஐந்தாம், வாருணம், வாயவ்யம், ப்ராம்மம், ஆக்கனே

யம், வைஷ்ணவம் என்கிற திவ்யாஸ்தாங்களால், அக்னியைத்ருப்தி யடையச்செய்யப் பகைவர்களைவர்களையும் ஜயித்தார். பாரதரே! வாஸுதேவரைத் துணையாகக்கொண்ட எந்தஅர்ஜுனர் ஒருராதத் தைத் துணையாகக்கொண்டு கொடேரம், வைஷ்ணவம், சைவம்ஆகிய அஸ்தாங்களையும் மற்றஅஸ்தாங்களையும் அஸ்தாவீர்யத்தையும் காண் பித்துக்கொண்டும் திவ்யமானகாந்தர்வம், வாயவ்யம், வைஷ்ணவம், ப்ராம்மம், பாசுபதம், ஸ்தூணாகர்ணம்என்கிற அஸ்தாங்களையும் வெளி ப்படுத்திக்கொண்டும் கோரூபமுடையவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் இந்த்ரனுக்குவிரோதிகளுமான பெளலோமர்களையும் காலகேயர்களை யும் நிவாதகவசர்களையும் ஜயித்தாரோ அப்படிப்பட்டபார்த்தர் கிண ற்றிலிட்டநெருப்புப்போல அந்தபபுரத்தை அடைந்து ப்ரகாசமற் றிருக்கிறார். அதிகமானபலமும் பராக்ரமமுமுடையவரும் கடுந்தவம் புரிந்து குலபாணியானசங்கரையுத்தத்தினால் ஸந்தோஷிக்கச்செய்த வரும் பசுக்கொட்டில்களில் பெரியகாளைபோலக் கன்னிமாடத்தை அடைந்திருக்கின்றவரும் ஸ்த்ரீவேஷத்தினால் விகாரத்தையடைந்த வருமான பார்த்தரைக்கண்டு என்மனம் குந்திகேவியைநாடுகிறது. எவர் எப்பொழுதும் ரூபம், அஸ்தர்வம், மேதை இம்மூன்றையுமுடைய வரோ அந்தநகுலர் விராடனுடைய குதிரைகளைக்கட்டிகிறார். காலத் தினுடைய வேறுபாட்டைப்பாரும். ராஜகன்னிகைகளும் தாஸிகளும் வைச்யகன்னிகைகளும் சிறப்புள்ள எல்லாஸ்த்ரீகளும் எந்தத் தாம க்ரந்திக்கு வசப்பட்டிருந்தார்களோ, விராடனை அடைந்து குதிரை களைக்காண்பித்துக்கொண்டு ஸேவகத்தொழிலில் இருக்கின்றவரும் தர்மராஜர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே வேகத்தோடு குதி ரைகளை நடைகளில்பழக்குகின்றவருமான எந்தத்தாமக்ரந்தியைப்பார் ப்பதற்கு ஜனக்கட்டங்கள் நான்குபக்கத்திலும் சூழ்ந்திருக்கின் றனவோ அப்படிப்பட்டநகுலரைக்கண்டு நான் துக்கிக்கிறேன் ; புலம் பவும்புலம்புகிறேன். பார்த்தரே! பகைவர்களைவாட்டுபவரே! ‘அவ் விதமாகவே யுத்தஞ்செய்கிறவர்களுள் உத்தமரும் இளையவருமான ஸஹதேவரைக்கண்டாவது ஸுகமுள்ளவளாயிருக்கிறேன்’ என்று நீர் என்னைஎண்ணுகிறீர்? என்ன? பாண்டவரே! பசுக்களிடங்க ளில் இடையன்வேலைபார்ப்பவரும் கன்றின்தோலிலும் பூமியிலும் படுப்பவருமான அந்தஸஹதேவரைக்கண்டு துக்கத்தாலும் சோகத் தாலும் கலாப்பட்ட அங்கங்களையுடையவளாக நான் வெண்ணிற மடைந்தேன். மஹாபாக்யமுள்ளவரே! உண்மையான பராக்ரமத் தையுடைய ஸஹதேவர் எந்தக்காரணத்தினால் இவ்விதமானதுன்பத்

தை அடைந்தாரோ அப்படிப்பட்டபாபமானது அவருக்குஇருப்பதாக நான் அவருடையசரிதரங்களை அடிக்கடி ஆலோசித்தும் காண்கிறேனில்லை. பாதச்ரேஷ்டரே! பசுக்களின்மத்தியில் பெருங்காளை போல மத்ஸ்யராஜனால் பசுக்களிடத்தில் (ரக்ஷகராக) ஏற்படுத்தப்பட்டவரும் மிகுந்தகோபமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களையுடையவரும் கோபாலர்களுக்கு முன்செல்பவரும் விராடனை ஸந்தோஷிக்கச்செய்கின்றவருமான உம்முடைய ப்ரியமானதம்பியைக்கண்டு நான் துக்கத்தை அடைகிறேன். என்மனத்தில் கொதிப்புண்டாகிறது. மாமியாரான குந்திதேவியானவர் வீரானஸஹதேவரைக்குறித்து, 'பாஞ்சாலி! இந்த ஸஹதேவன் மஹாவம்சத்தில் பிறந்தவன்; நீதிமான்; ¹சீலமுடையவன்; அகார்யத்தில் வெட்கமடைகிறவன்; உத்தமன்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவன்; என்னுடையப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருப்பவன். அப்படிப்பட்ட இந்தஸஹதேவன் அரண்யங்களில் ராத்ரிகாலங்களிலும் உன்னால் பாதுகாக்கத்தக்கவன்' என்று எப்பொழுதும் என்னிடம் புகழ்ந்திருக்கிறார். மேலும், புத்ரரிடத்தில் அதிக அன்புள்ளவரான குந்திதேவியார் அங்குமின்று அழுதுகொண்டே, மஹாரண்ய வாஸத்தைக்குறித்துப்புறப்பட்ட ஸஹதேவரைக்கட்டிக்கொண்டு, என்னைப்பார்த்து, 'பாஞ்சாலி! இவன், மென்மையுள்ளவன்; சூரன்; அரசனை அனுஸரித்திருப்பவன். ஜயேஷ்டனைப் பூஜிக்கின்றவனும் வீர்யமுடையவனுமான இந்தஸஹதேவனை நீயே நேராகப் போஜனம்செய்யும்படி செய்' என்று இவ்வாறுசொல்லியிருக்கிறார். பாண்டவரே! பசுக்களிடங்களில் இடையன்வேஷம் பூண்டிருக்கின்றவரும் யுத்தஞ்செய்கிறவர்களுள் உத்தமருமான அப்படிப்பட்ட ஸஹதேவரைப்பார்த்து நான் உயிரோடிருப்பேனா? யுதிஷ்டிராநிமித்தம் இவ்வாறு அனேக துன்பங்களை அடைந்தேன். பாதகுலத்தில் உதித்தவரே! பின்னும் நாள்தோறும் வருத்தியடைந்திருக்கின்ற துக்கங்களைக்கேளும். குந்திபுத்ரரே! அந்தத்துக்கங்கள் என்னிடத்தில் நாள்தோறும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. மற்றத்துக்கங்களையும்சொல்லுவேன். நீங்கள் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே பற்பலதுக்கங்கள் என்சரீரத்தை வறளும்படிசெய்கின்றன. அதைக்காட்டிலும் மிகுந்ததுக்கம் என்னிருக்கிறது? ஒருபர்த்தாவையுடையஸ்த்ரீ ஸுகமாகவேஇருக்கிறாள். எனக்கு யீந்துகணவர்களிருக்கிறார்கள்; இருந்தும், என்னுடையதுயரமானது முடிவற்றதாயிருக்கிறது.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(தொடர்பதி, தன்வைபவத்தைநினைக்கும்படி செய்வித்து,
கீசகனைக்கொல்லும்படி பீமனைவற்புறுத்தியது.)

நான், சூதாடியானது திஷ்டிபார்மித்தம் ஸைரந்திரிவேஷத்தோடு
அந்தப்புரத்தில்வளித்துக்கொண்டு ஸுதேஷ்ணைக்கு வசப்பட்டிருக்கி
றேன். பகைவர்களைவாட்டுகின்றவரே! ராஜகுமாரியானஎன்னுடைய
நிலைமையின் தீவ்ரமானமாறாட்டத்தைப்பாரும். நான் காலத்தைஎதிர்
பார்த்து எல்லாத்துக்கங்களையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.
மனிதர்களுடைய விபவங்களும் துயரங்களும் நிலையற்றனவென்
றெண்ணி மீண்டும் பர்த்தாக்களுக்குநோக்கூடிய அபிவ்ருத்தியை
எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். ஐச்வர்யங்களும் வ்யஸனங்களும் சக்ரம்
போலச் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றனவென்றுநினைத்து மீண்டும்
பர்த்தாக்களுக்கு வரக்கூடியமேம்பாட்டை எதிர்பார்த்திருக்கின்
றேன். ஒருமனிதனுக்கு எது தோல்விக்குக்காரணமோ அதுவே
வெற்றிக்குக்காரணம்கிறதென்று எண்ணி (வரக்கூடியநன்மையை)
எதிர்பார்த்திருக்கின்றேன். ‘காலவசத்தால், பிறருக்குக்கொடுத்து
வந்தபுருஷர்கள் பிறரிடமிருந்து யாசிக்கின்றவர்களும் (பிறரை) அடி
த்தவர்கள் பிறரால்அடிக்கப்படுகின்றவர்களும் (பிறரைத்)தள்ளினவர்
கள் பிறரால்தள்ளப்படுகின்றவர்களுமாகின்றனர்’ என்று கேட்டிருக்
கிறேன். மதப்பவதத்துக்கு வசப்பட்டு நான் அந்நுபந்தம் அடைய
த்தாண்டிச்செல்வதும் மிக்கஅஸாத்யமே’¹ என்றெண்ணி மறுபடியும்
நல்லஅத்ருஷ்டத்தினுடையவாவை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். எந்த
இடத்தில் முந்திஜலமிருந்ததோ அந்தஇடத்தில் மறுபடியும்ஜலம்
நிற்கிறதில்லையென்கிறமாறுபாட்டை எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும்
அபிவ்ருத்தியை எதிர்பார்த்திருக்கிறேன். நன்றாகமுயற்சிக்கப்பட்
டிருந்தாலும் எவனுடையபரயோஜனம் தெய்வத்தால்அழிக்கப்படு
கிறதோ விவேகமுள்ளஅவன் தெய்வம்அனுகூலப்பாவதற்காக எப்
பொழுதும் முயற்சிசெய்யவேண்டும். இப்பொழுது சொல்லிய என்
னுடையவசனத்துக்கு யாதுபயனுளது? துக்கமுண்டியவளான என்
னைக் கேளும்: கேளாமலிருந்தாலும் நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

¹ ‘என்று தெய்வத்தைப்புகழும்சாஸ்த்ரத்தை நம்புகிறேன்’ என்பது
பழையஉரை.

நான் பாண்டுபுத்ரர்களுக்குப் பட்டமஹிஷ்டியும் த்ருபதமஹாராஜருக்குப் புத்ரியுமாயிருந்தும் இவ்விதமானநிலைமையை அடைந்திருக்கிறேன். என்னைத்தவிர வேறு எந்தஸ்தரீ உயிரோடிருக்கவிரும்புவாள்? பகைவர்களை அடக்குகிறவரே! பாரதரே! என்னுடையசோகமானது கௌரவர்களனைவர்களையும்விட்டுவிட்டுப் பாஞ்சாலர்களையும் பாண்டவர்களையும் வந்து அடைந்திருக்கிறது. நான் ப்ராதாக்களாலும் மாமனார்களாலும் அநேகபுத்ரர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறேன். இப்படி 'பந்துக்களோடுகூடிய எந்தஸ்தரீதான் இவ்வாறு துக்கத்தை அனுபவிப்பாள்? பாதசரேஷ்டரே! நிச்சயமாக நான் இளமைத்தன்மையினால் ப்ரம்மதேவருக்கு அப்ரியமானகார்யம் செய்திருக்கவேண்டும். (ஆகையினால்தான்,) அவருடையப்ரபாவத்தினால் (இப்படிப்பட்ட) கெட்டநிலைமையை அடைந்திருக்கிறேன். பாண்டவரே! என்னுடையநிறமும் விகாரமும் எவ்விதமாயிருக்கின்றனவென்பதைப் பாரும். இவ்விதமானநிறமும் விகாரமும் முன்னேர்ந்த மிக்க கஷ்டமான அப்படிப்பட்டவனவாஸத்திலும் உண்டாகவில்லை. பீமஸேனரே! பார்த்தரே! முற்காலத்தில் நான் எவ்விதமானஸுகத்தை அனுபவித்தேனென்பதை நீரே அறிந்திருக்கிறீர். அவ்விதமானநான் இப்பொழுது அடிமைப்பட்டிருக்கிறேன்; என்மனத்துக்கு ஆறுதலுண்டாகவில்லை. பயங்கரமானவிலையேந்திய குந்திபுத்ரான தனஞ்சயர் அந்தமஹாஸபையில் தணிந்தநெருப்புப்போல (வீர்யமற்றவராயிருந்தவிஷயத்தையும்) தெய்விகமென்றே நான் எண்ணுகிறேன். பார்த்தரே! ப்ராணிகளுடையகதியானது மனிதர்களால் அறிவதற்கு ஸாத்யமாகாது. எதிர்பாராமல் உங்களுக்குநேர்த்திருக்கின்ற இந்த ஆபத்தைப்பாரும். இந்த்ரனுக்கொப்பானரீங்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தமுகத்தையுடையவளும் சிறந்தவளும் நல்லவளுமானநான் தாழ்ந்தவர்களானவேறுபெண்களுடையமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பகைவர்களுடையகர்வத்தை அழிப்பவரே! பாண்டுநந்தனரே! நீங்களும் பாஞ்சாலர்களும் உயிரோடிருக்கும் பொழுது நான் அடையத்தகாததான என்னுடையநிலைமையை நீர் பாரும். ஸமுத்ரம்வரையிலுள்ள பூமண்டலம் எவளுக்குவசப்பட்டிருந்ததோ அப்படிப்பட்டபாஞ்சாலியானவள் இப்பொழுது ஸுதேஷ்ணைக்கு வசப்பட்டிருக்கிறாள். எவளுக்கு முந்திச்செல்லுகின்றவர்களும் பின்தொடர்ந்துவருகின்றவர்களும் இருந்தார்களோ அப்படிப்பட்டநான் இப்பொழுது ஸுதேஷ்ணைக்கு முந்தியும்பின்தியும் சென்

றுநொண்டிருக்கிறேன். குந்திபுத்ரா! என்னுல்பொறுக்கக்கூடாத தான மற்றொருதுக்கத்தையும் கேளும். குந்திதேவிக்கல்லாது என் தேஹத்துக்காகக்கூடச் சந்தனமுதலானவற்றை ஒருகாலமும்அரைத் ததில்லாதநான் இப்பொழுது (ஸுதேஷ்ணைக்குச்) சந்தனத்தை அரைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உமக்கு மங்களம்உண்டாகட்டும். குந்திபுத்ரா! என்கைகளைப்பாரும். இதற்குமுன் என்கைகள் இவ் விதமிருந்ததில்லை” என்றுசொல்லிவிட்டு, தழும்பேறியிருக்கிற இரு காங்களையும் பீமஸேனனுக்குக் காண்பித்தாள். “குந்திதேவிக்காவது உங்களுக்காவது ஒருபொழுதும் பயப்படாதநான், இப்பொழுது, ‘சந்தனமானது என்னுல் நன்றாகச்சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதோ, இல்லையோ, விராடமஹாராஜன் என்னை என்னசொல்லப்போகிறானோ’ என்று நடுங்கிக்கொண்டு அவனுடையமுன்னிலையில் கிங்கரியாகிநிற்கின்றேன். வேறொருவரால் சேர்க்கப்பட்டசந்தனமானது விராடராஜனுக்கு விருப்பமாயில்லையாம்” என்றுசொன்னாள். கோபமுள்ளவளான அந்தக்ருஷ்ணையானவர் தன்னுடையதுக்கங்களைப் பீமஸேனனிடத்தில்தொல்லி அவனுடையமார்பைத்தழுவிக்கொண்டு மெதுவாகஅழுதாள். அவள் பீமஸேனனுடையமார்புடன் (தன் மார்பைச்)சேர்த்துக்கொண்டு அடிக்கடிபெருமூச்சுவிட்டுப் பாஷ்பத்தினால் (அடிக்கப்பட்டதும்) மதுரமுமானவாக்கினால் பின்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள். “பாண்டவரே! பீமஸேனரே! பாக்யமற்றவளானநான் மரிக்கவேண்டியதருணத்தில் உயிரோடிருக்கிறகாரணத்தினால் முற்காலத்தில் தேவதைகள்விஷயத்தில் நான் பெரியபாபம்செய்திருக்கவேண்டும். கிசகனை நீர்கொல்லாவிட்டால் நான் என்சரீரத்தை இழந்துவிடுவேன்; விஷத்தைக்கலக்கிக்குடிப்பேன்; அல்லது நெருப்பில்புகுவேன். நான் பாக்யமற்றவள்; புண்யமற்றவள்; எப்பொழுதுமே துக்கத்தைஅனுபவிப்பவள்; மனத்துக்கு ஆறுதலில்லாதவள். பாபத்தில்முழுமையிருக்கின்றவளானஎனக்கு உயிரால் யாதுபயன்?” என்றுசொல்லி, தழும்புப்பட்டஇரண்டுகைகளையும் அவனுக்குக் காண்பித்தாள். பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவனுன் வருகோதான் நடுக்கமுற்றிருக்கின்றஅவளுடைய 2பருத்தனவும் தழும்பேறினவுமான இருகாங்களையும் முகத்தில்ஒத்திக்கொண்டு அழுதான். வீர்யமுடையவனுன் குந்திபுத்ரன் அவளுடையஇருகாங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீரையும் துடைத்து அதிகதுக்கத்தால்வருந்தி, பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

1 ‘ஹ்ருதயத்தைநாடுக்கமுறச்செய்துகொண்டு’ என்பதுபழையஉரை.

2 ‘இளைத்தனவும்’ என்பது வேறுபாடும்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ந்ரோபதிகீதும்பீமனுக்கீதும்ஸம்வாதமும், ந்ரோபதி
கீசகனைக்கொல்வதந்தவற்புறுத்தியதும்.)

பீமஸேனன், அந்தப்பாஞ்சாலியைத்தேறுதலடையச்செய்து வசனிக்கலானான். “கல்யாணி! ¹நேரத்தியானஇடையையுடைய னே! கேள். ஸபையில்வந்திருக்கின்றஎன்னைப்பார்த்து அந்தஸமயத் தில்கோபத்தினால் நான் மதஸ்யதேசத்தார்களுக்குப் பெரியநாசத்தைச் செய்யக்கருதி ஆலோசித்தேன். நான் ஒருமாதத்தை உற்றுப்பார்த்தேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். அந்தஸமயத்தில் என்னைத் தர்மராஜர் கடைக்கண்ணுல்தடுத்தார். அதனை அறிந்து நான் தலை குனிந்துகொண்டு சும்மா மடைப்பள்ளிவந்துசேர்ந்தேன். பெண்ணே! இப்பொழுது யான் சொல்லப்போகிறஎன்னுடையவேறொரு ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேள். உன்னுடையஇந்தஇரண்டுகைகளும் முன்பு சிவப்புநிறமுடையனவாயிருந்து இப்பொழுது தழும்பேறினவாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறகாரணத்தினால் என்னுடையபாஹுபலத்தையும் பல்குணனுடைய காண்மவத்தையும் நிந்திக்கவேண்டும். விராடனுடைய ஸபையில் முந்தியே (கீசகன்முதலானபாபிகளுக்கு) பெரிதானதுன்பத்தை உண்டுபண்ணாமலிருந்தேனென்பது இப்பொழுது என்னை எரிக்கிறது. அதனை இப்பொழுது செய்கிறேன். அந்தஸமயத்தில் குந்திபுத்ராந யுதிஷ்டிரர் என்னைப்பார்த்தார். அதற்கு ஒரு காரணம் எனக்குத் தோன்றியது. அவருடையஅவ்விதமானகருத்தை அறிந்து நான் அவருடையஆணையில் கட்டுப்பட்டு நின்றவிட்டேன். கல்யாணி! ராஜ்யத்தினின்றுவெளிப்பட்டதும் கௌரவர்களைக்கொல்லாமலிருந்ததும் துர்யோதனன் கர்ணன் ஸுபலனுடைய புத்ரானுசகுனி பாபியான துச்சாஸனன் இவர்களுடையதலையைஇடறுமலிருந்ததும் மார்பில்அடிக்கப்பட்டமுனைபோல என்னைவருத்தகின்றன. சிறந்தஇடையுடையவளே! மேலும், என்னுடையமற்றொருவார்த்தையை நீ நினைக்கிறாயா? க்ருஷ்ணையே! (முன்பு ஒரு ஸமயத்தில்) பரிசுத்தமானஸாவதிநதிக்கரையில் நாம் ஒன்றுசேர்ந்து புறப்பட்டுப்போனோம். அப்பொழுது நான் எல்லாத்துயரங்களை

¹ ‘வரோடோஹே’ என்பதுமூலம். இதற்கு, ‘கற்புடையவளே!’ என்றும் பொருளுண்டு.

யும்நினைத்துக்கொண்டு, 'பாஞ்சாலி! நான் தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் தனஞ்சயனையும் மாத்திரிபுத்ரர்களும் ப்ராதாக்களுமான நகுலஸஹதேவர்களையும் அனுஸரிக்கமாட்டேன்' என்றுசொன்னேன். க்ருஷ்ணையே! இவ்விதமானரிச்சயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிரரையும் நிந்தித்தேன். அப்பொழுது (அகார்யத்தில்) லஜ்ஜையுள்ளவரும் தர்மநந்தனரும் ராஜாவுமானயுதிஷ்டிரர் என்னுடைய கொடியவார்த்தையைக்கேட்டு, சிறந்தபொருளுள்ளவார்த்தையைச்சொல்லி, தெளம்பமுனிவர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, ப்ராதாக்களனைவர்களையும் ஸமாதானமடையச்செய்தார். ஏ! ராஜபத்னி! உலகங்களிலுள்ள எல்லாச்சாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டகுணங்களுள்ளவளானரீ துயரமடையாதே. பூமியில் ஒப்பற்றதானஸத்யம் நம்மால் ஒன்றுசேர்ந்து காப்பாற்றத்தக்கது. நாங்கள் மனத்தேறுதலை அடைவிக்கப்படும்போது நீயும் மனத்தேறுதலை அடைவிக்கப்படுவாய். அழகியஇடையுடையவளே! விசாலமானபுத்தியுடையவளே! தர்மத்தைவிடாதே கோபத்தைவிட்டுவிடு. கல்யாணி! யுதிஷ்டிரமஹாராஜர், உன்னிடத்தினின்று இப்படிப்பட்டநிர்த்தையைமுழுதும் கேட்பாரானால் உயிரைஇழப்பார். அழகியஇடையுடையவளே! தனஞ்சயனாவது நகுலஸஹதேவர்களாவது கேட்பார்களானால், அவர்களும் உயிரைஇழப்பார்கள். அழகியஇடையுடையவளே! இவர்கள் லோகாந்தரத்தைஅடைந்தால் நான் உயிரோடிருப்பதற்குச்சக்தியுள்ளவனாகப்போகிறதில்லை. பாஞ்சாலி! கௌரவமுடையவளே! நான் உனக்குச்சொல்லும்தர்மத்தைக் கேள். வைதேஹியென்கிறஜனகருடையபுத்ரியானஸீதையானவள் பெரியகாட்டில் வளிக்கின்ற தன்னுடையகணவரைபின்பொடர்ந்துசென்றாளென்பதை நீகேட்டிருக்கிறாயன்றோ? பெருங்காட்டில்வளித்தவளும் ராமருக்குஇனியமனைவியும் அழகியஇடையையுடையவளுமான அநதஸீதையானவள் ராவணனால்அபஹரிக்கப்பட்டும் ராக்ஷஸிகளால்பயமுறுத்தப்பட்டும் மிகுந்ததுயரத்தைஅனுபவித்துக்கொண்டு ராமரையேஅனுஸரித்திருந்தாள். பயந்தஸ்வபாவமுடையவளே! அவ்வாறே லோபாமுத்தரையும், ரிஷிகளுள்சிறந்தவரும் மஹிமையுள்ளவரும் தன்பர்த்தாவமான அகஸ்த்யரைப் பின்பொடர்ந்து வனத்தையேஅடைந்தாள். பதிவ்ரதையும் சர்யாதியினுடைய புத்ரியுமான ஸுகன்யையென்கிறஉத்தமஸ்த்ரியும் புற்றூயிருந்த ப்ருகுவீனுடையபுத்ரரானச்யவனரை வனத்தில் அனுஸரித்திருந்தாள். 'முற்காலத்தில் உலகத்தில் ரூபத்தால் நிகரில்லாத நாளாயனியென்கிற இந்த்ரஸீனையும் ஆயிரம்பிராயமுள்ள கிழவனான

பர்த்தாவை அனுஸரித்திருந்தாள். க்ருஷ்ணையே! முற்காலத்தில் தமயந்தியும் நளமஹாராஜனையே வனமத்தியில் அனுஸரித்துச்சென்றாள். அவ்வாறே நீயும் கணவர்களை அனுஸரித்தாய். கல்யாணி! (முற்கூறப்பட்ட) இந்தஸ்த்ரீகள் ரூபவதிகளென்றும் பதிவ்ரதைகளென்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோலவே நீயும் எல்லாக்குணங்களோடும் சேர்ந்திருக்கிறாய். இகமத்தகாதவளே! நீ வெகுகாலம் பொறுக்கவேண்டாம்; முப்பதுநாள்தான் பொறுக்கவேண்டும். பதின்மூன்றாவதுவரஷம்நிறைந்தவுடன் நீ அரசர்களுடைய பட்டமஹிஷியாவாய். நான் உண்மையாக உனக்குச் சபதம்செய்கிறேன். அஃது இவ்வாறே ஆகப்போகிறது; வேறுவிதமாகாது. கோபமுள்ளவளே! எல்லாஉத்தமஸ்த்ரீகளுக்கும் ப்ரமாணமாயிருந்ததலை நீ செய்யத்தக்கவள். கோபமுள்ளவளே! எல்லாமன்னர்களுடைய தலையிலுமிருக்கப்போகிறாய். பர்த்தாக்களிடத்திலிருக்கிறபக்தியினாலும் நன்னடக்கையினாலும் அடைவதற்கரிதானபோகங்களை அடையப்போகிறாய். நம் முடையப் ப்ரதிஜ்ஞையானது நிறைவேறினபிறகு பெரியபோகங்களை அடைவாய். (பிறகு இவைஎல்லாம்) குருபக்தியினால்உண்பெண்ணப்பட்டனவென்பதை அறிந்து அரசர்களுடைய முடியில் நிலைபெற்றவளாயிருக்கப்போகிறாய்” என்று (தேறுதல்) சொன்னான்.

த்ரௌபதி, “குர்திபுத்ரரே! உருக்கத்துடன் புலம்புகிற நான் அரசரை நிந்திக்கவில்லை. துக்கங்களைப்பொறுக்கச் சக்தியற்றஎன்னால் கண்ணீர்சொரியப்பட்டது. கௌந்தேயரே! விராடராஜனுடையமைத்துனனும் ஸுதபுத்ரனும் போஜனென்று சொல்லப்பட்டவனும் த்ரிகர்த்ததேசத்தில்பிறந்தவனும் தர்மத்தைவிட்டு விலகினவனும் கொடிய தன்மையுடையவனும் எல்லாவிஷயங்களிலும் ஸமர்த்தனும் துஷ்ட எண்ணமுள்ளவனுமான கீசகன், வினயமற்றவனும் மிக்ககெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமாகி, என்னை அநாதைஎன்றெண்ணிக்கொண்டு, ‘கல்யாணி! நீ எனக்குமனைவியாவாய்’ என்று தினந்தோறும் சொல்லுகிறானென்கிறதுக்கம எனக்கு ஸகிக்கமுடியாததென்று நீர் அறியும். மஹாபலமுள்ளபீமஸேனரே! போனகார்யத்தைச் சொல்வதினால் யாதுபயன்? இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கின்றகார்யத்துக்குத் தகுந்தமுயற்சிசெய்யும். பீமஸேனரே! கைகேரியானவன் என்னுடைய ரூபத்தினின்று உண்டானபயத்தால் ஸந்தேஹமுள்ளவளாகி, ‘அரசர் எவ்வாறுஇவளை அடையாமலிருப்பார்’ என்று எப்பொழுதுமே மனவருத்தமடைந்துகொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய அந்தஎண்ணத்தை அறிந்தும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனும் பொய்யில்நோக்கமுள்ள

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வனுமான சேகன் திரும்பவும் என்னைவிரும்புகிறான். பீமஸேனரே! அவனைநோக்கிக் கோபங்கொண்டவளானநான் கோபத்தைஅடக்கிக் கொண்டு, 'சேக! காமனூல்மதிமயக்கமுற்றஉன்ஸ்வரூபத்தை நீ பாதுகாத்துக்கொள். நான் ஐந்துகந்தர்வர்களுடையப்ரியமானபார்யை; பட்டமஹிஷி. ஒருவராலும்ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் ஸாஹஸகார்யத்தைச்செய்கின்றவர்களுமான அந்தச்சூரர்கள் உன்னைக் கொல்வார்கள்' என்றுகூறினேன். இவ்வாறுசொல்லவும், அவன் கெட்டஎண்ணத்துடன் (என்னைப்பார்த்து,) 'ஸைந்த்ரி! சுத்தமானமந்தஹாஸத்தை யுடையவளே! கந்தர்வர்களுக்கு நான்பயப்படமாட்டேன். யுத்தத்தில் ஒன்றுகூடியிருக்கின்ற நூறுகந்தர்வர்களையும் ஆயிரம்கந்தர்வர்களையும் நான் கொல்வேன். பயந்தவளே! எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணு' என்றுமறுமொழிகூறினான். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட நான், காமாதூனான அந்தஸுதினைப்பார்த்து, மறுபடியும், 'சேக! கீர்த்திசாஸிகளான அந்தக்கந்தர்வர்களுக்கு நீ எதிராளி அல்ல. தர்மத்தில் எப்பொழுதும் நான் நிலைபெற்றிருக்கிறேன். குலமும்சீலமுமுடையநான், கொல்லத்தக்கவனுனைனைப்பற்றி யாதொன்றையுஞ் (செய்ய) விரும்புகிறேனில்லை. அதனால், நீ உயிரோடிருக்கிறாய்' என்றேன். இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவனும் கெட்டஎண்ணமுள்ளவனுமான அந்தச்சேகன், கலகலவென்றுநகைத்துக்கொண்டு நல்லவழியில் நிற்கவில்லை; தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்கவில்லை. பாபபுத்தியுள்ளவனும் பாபத்தைச்செய்பவனும் காமராஜனுக்குவசப்பட்டவனும் விரயமில்லாதவனும் துஷ்டஸ்வபாவமுடையவனுமான அந்தச்சேகன் அடிக் கடி என்னால் நிராகரிக்கப்பட்டான். அவன் என்னைப்பார்க்குந் தோறும் என்னை ஹிம்ஸிப்பானுனால் அப்பொழுதே உயிரைவிட்டுவிடுவேன். அப்படி நான் உயிரைவிடுவேனனால் தர்மத்தில் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிற உங்களுடையபெரியதர்மமே அழிந்துபோய்விடும். அஜ்ஞாதவாஸபாதிஜ்ஞையைக்காப்பாற்றுகிறஉங்களுக்கு மனைவியில் லாமல்போய்விடுவான். 'மனைவிரக்ஷிக்கப்பட்டால் ஸந்திரக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது. ஸந்திரக்ஷிக்கப்பட்டால் ஆத்மரக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது' என்றுவாற்றாச்சரமதர்மங்களை அறிந்த ப்ராம்மணர்கள்சொல்ல நான்கேட்டிருக்கிறேன். கூத்தரியனுக்குத் திருடர்களைக்கொல்வதைக் காட்டிலும் வேறுதர்மம் எப்பொழுதும்இல்லை. மஹாபலமுடையவரே! பீமஸேனரே! தர்மராஜரும் நீரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே சேகன் என்னைப் பின்தொடர்ந்துடிவந்தான். பீமஸேனரே! (முன்பு) அந்த ஜடாஸ்ரணிடத்தினின்றும் உம்மால் நான்

பாதுகாக்கப்பட்டேன். அவ்வாறே ஜயத்தையும் நீர் ஸஹோதரர் களுடன்சேர்ந்து ஜயித்தீர். பாரதரே! கீசகன் ராஜாவினுடைய ப்ரீதிக்குஉரியவனாயிருப்பதால் எனக்குச் சோகத்தைவிளைவிக்கிறான். (இவ்விதமாக) என்னை அவமதிக்கிற இந்தப்பாபியையும் நீர் ஸம்ஹா ரஞ்செய்யும். பரதகுலத்திலுதித்தவனே! என்னுடைய பலதுன்பங் களுக்குநிமித்தமாயிருப்பவனும் காமத்தினுல்தாபமடைந்திருப்பவனு மான அந்தக்கீசகனை, கல்லில்குடத்தைப்போட்டு உடைப்பதுபோல நாசஞ்செய்துவிடும். அவன் பிழைத்திருக்கும்பொழுது நானைக் காலையில் ஸுரேயோதயமாகுமானால் நான் விஷத்தைக்கலந்துகுடிப் பேன். (ஒருபொழுதும்) கீசகனுக்குவசப்படமாட்டேன். பீமஸே நரே! உம்முடையமுன்னிலையில் உயிரைஇழப்பது எனக்கு நன்மை யைப்பயக்கக்கூடியது” என்று க்ருஷ்ணையானவன் இவ்வாறுசொல்லி விட்டுப் பீமனுடையமாற்பில்சாய்ந்து மிகஅழுதான். பீமனும் அவ னைக்கட்டிஅணைந்து அதிகநல்வார்த்தையைச்சொல்லி ஸமாதானஞ் செய்து இரண்டுகடைவாய்களையும் நாவினால்நக்கிக்கொண்டு மனத் தினால் கீசகனைநாடினான். கோபமுள்ளவனானபீமன் மிக்கதுன்பமுற்ற வளும் அழகியஇடையுள்ளவளுமான த்ருபதராஜகுமாரியைத் தகுந்த காரணங்களோடும் உண்மைப்பொருள்களோடும்கூடினவசனங்களால் பலவாறாக ஸமாதானஞ்செய்து, கண்ணீரால்நிறைந்தஅவளுடையமுக த்தைத் தன்கையினால் துடைத்து, துக்கத்தினால்பிடிக்கப்பட்டவ ளான அவனைநோக்கிச் சொல்லலானான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

கீசகவதபர்வம். (தொடர்கீச.)

(த்ரோபதியானவன், பீமன்சொற்படி, கீசகனை வஞ்சனையால் ஓரிடத்தில் வரும்படித்திட்டஞ்செய்து, அதைப் பீமனிடம்தேரிவித்தது.)

“கல்யாணி! பயந்தவனே! நீ எவ்விதஞ்சொல்லுகிறாயோ அவ்விதமே செய்யப்போகிறேன்; இப்பொழுதே பந்துக்களோடு கூட இந்தக்கீசகனைக்கொல்லப்போகிறேன். யாஜ்ஞஸேனி! சுத்த மானசிரிப்பையுடையவனே! துக்கத்தையும் சோகத்தையும் விலக்கி விட்டு நானைக்காலையில், இந்தக்கீசகனுடன் இரவில் (சேருவதாக) ஸங் கேதத்தைச்செய். மத்ஸ்யராஜனால் இந்தஇடத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட டிருக்கிற நடனசாலையில் பகலில் கன்னிகைகள் நர்த்தனம்செய்கின்

றார்கள்; அவ்வாறே இரவில் வீடுபோய்ச்சேருகின்றார்கள். பயந்த
ஸ்வபாவமுடையவளே! அந்தநடனசாலையில் நன்றுகளற்படுத்தப்பட்ட
டிருக்கின்றதும் உறுதியான அங்கமுள்ளதுமான ஒருகட்டில் இருக்
கிறது. அதன்மீது உன்னைப்பார்ப்பதினாலுண்டாயிருக்கின்ற காமத்
தினால் கலங்கின்பொறிகளையுடைய அந்தக்கீசகனுக்கு முன்னமே
இறந்துபோன (அவனுடைய) 'பாட்டன்மார்களைக் காட்டப்போகி
றேன். மங்களகரமானமுகமுள்ளவளே! அவனோடு ஸங்கேதத்தை
ஏற்படுத்துகின்ற உன்னைப் பிறர்பாராவண்ணம் ஸுதபுத்ரனுக்கு ஸங்
கேதத்தை ஏற்படுத்து. கல்யாணி! அந்தக்கீசகன் (எனக்கு) அருகி
விரும்பவனாகும்படி செய். ஸுதபுத்ரனுடைய ஸங்கேதத்தை (ஒரு
வருக்கும்) தெரியாதபடி ஏற்படுத்து. பயந்தவளே! ராஜபுத்ரி!
நம்மிருவர்களுடைய சேர்க்கையையும் ஒருமனிதனும் அறியாவண்
ணம் கீசகனுடைய விநாசத்தின்பொருட்டு (ஸங்கேதஸ்தானத்தை)
ஏற்படுத்து" என்று சொன்னான். அங்கு அவ்விருவர்களும் பேசிக்
கொண்டு துக்கத்தினால் கண்ணீரைச் சொரிந்து இரவின் மிகுதியில்
மிகக்கொடியவனான கீசகனை மனத்தினால் நினைத்துக்கொண்டிருந்தார்
கள். பீமனால் அப்பொழுது கீசகவதமானது ப்ரதிஜ்ஞையெய்யப்
பட்டவுடன், த்ரௌபதியானவள் மீண்டும் ஸுதேஷ்ணையின் அந்தப்
புரம்சேர்ந்தாள். அந்தஇரவானது விடிந்தவுடன், கீசகன் காலையில்
எழுந்திருந்து அரசனுடைய அரண்மனையைவந்து அடைந்து த்ரௌ
பதியைப்பார்த்து, “ஸைரந்தரி! அரசன்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்
பொழுதே உன்னைக் கீழேதள்ளிக் காலாலுதைத்தேன். அப்பொழுது
பலசாலியான என்னால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட நீ ரக்ஷகனாக ஒருவனையும்
அடைந்தாயில்லை. இந்தவிராடன் பெயரினால் மாத்ரம் மதஸ்யதேசத்
தார்களுக்கு அரசனென்று சொல்லப்படுகிறான். மதஸ்யதேசத்தார்
களுக்கு ஸேனாபதியாயிருக்கின்ற நானல்லனோ அரசன். பயந்தவளே!
நீ² என்னை ஸுகமாசவந்தடை. நான் உனக்குத் தாஸனாயிருக்கிறேன்.
பயந்தவளே! நான் உன்னை விட்டு நெடுங்காலம் ஜீவிப்பதற்கு விரும்ப
வில்லை; அழகிய இடையையுடையவளே! உனக்கு ஒவ்வொருதினத்
திலும் நூறு³ பொன்னுணையங்களைக் கொடுக்கிறேன்; மேலும் நூறு
வேலைக்காரிகளையும் நூறு அடிமைக்காரர்களையும் உனக்குக்கொடுக்
கிறேன்; பெண்கோவேறு கழுதை பூட்டின ரதங்களையும் கொடுக்கி

1 'கொல்லப்போகிறேன்' என்பதுகருத்து.

2 வேறுபாடும்.

3 'நிஷ்டம்' என்பதுமூலம். அது, நூற்றெட்டுப்பலம்நிறையுள்ள ஸுவ
ர்ணமென்பர்.

றேன். நம்மிருவர்களுக்கும் சேர்க்கையுண்டாகட்டும். நல்லதிறமையுள்ள ஆயிரம்வேலைக்காரர்களையும் ஆயிரம்கடாமாடுகளையும் ஆயிரம் அந்தப்புரங்களையும் ஆயிரம்ஸ்வர்ணக்குவியல்களையும் அரசர்க்குஉரிய எல்லாஉடைகளையும் உனக்குக்கொடுப்பேன்” என்றுசொன்னான். த்ரௌபதி, “கீசக! நான்சொல்லுகிறவார்த்தையை உண்மையாக நம்பு. என்னுடன் நீசேருவதை உன்னுடையதேதோழனாவது ஸஹோதரனாவது (ஒருவரும்) அறியக்கூடாது. லோகாபவாதத்தில் நான் பயந்தவள். கீர்த்திபெற்றவர்களான கந்தர்வர்களுக்குத்தெரிந்தால் அனர்த்தம்விளையும். பெரிதான அபகீர்த்தியும்உண்டாகும். இதை நீ ப்ரதிஜ்ஞைசெய். அதற்குப்பிறகு நான் உனக்கு வசப்படுவேன்” என்றுகூறினான். கீசகன், “அழகியஇடையையுடையவளே! இதை நீ சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேன். வாழைமரம்போன்ற துடையையுடையவளே! ஸூரியனுடையதேஜஸ்போன்றதேஜஸையுடையவர்களானகந்தர்வர்கள் உன்னைப் பாராதபடி உன்னுடன்சேருவதற்காக மன்மதமதமுள்ளநான் ஒருவனாகவே ஒருவருமில்லாதஉன்னுடைய க்ருஹத்துக்குவருகிறேன்” என்றுமொழிந்தான். த்ரௌபதி, “மத்ஸ்யராஜனுல்வற்பித்தப்பட்டிருக்கிற இந்தநடனசாலையில் பெண்கள் பகலில் நர்த்தனம்செய்கின்றார்கள்; இரவில் தங்கள்வீட்டுக்குச்செல்லுகின்றார்கள். (இன்று) இரவில் அந்தஇடம்போய்ச்சேர். கந்தர்வர்கள் அதைஅறியார்கள். அவ்விடத்தில் (சென்றுநாம்ஸுகத்தை அனுபவிப்போமானால்) குற்றமுண்டாகாது; ஸம்சயமில்லை. நீ இரவில் தனியே ஸங்கேதஸ்தானமான நாட்யசாலைக்கு வந்துசேரவேண்டும். அவ்விடத்தில் நான் உனக்கு உடன்பட்டவளாவேன். இதில் ஸம்சயமில்லை” என்றுசொன்னான். கீசகன், “கல்யாணி! பயந்தவளே! நீ சொல்லுகிறபடியேசெய்வேன். பெண்ணே! நான் ஒருவனாகவே நர்த்தனசாலைக்குவருவேன். அழகியஇடையையுடையவளே! (உன்னுடன்) சேருவதிற்பொருட்டு என்னுடையபுண்யத்தின்மீது சபதம்செய்கிறேன். உத்தமதேஹகார்தியையுடையவளே! கந்தர்வர்கள் உன்னைஅறியாவண்ணமே நான்செய்வேன்; ஸத்யமாக உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞைசெய்கிறேன். கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உனக்குப் பயம்வேண்டாம். இன்றையதினத்தில் உன்னுடன்சேருவதற்காக நான் (என்னை) விசித்ரமான அழகியஆடைகளால் அலங்கரித்துக்கொள்வேன்; உன்னையும் அலங்கரிப்பேன்; நீஎன்னைவிடாதபடி உன் ினாடு மிப்பேன்” என்றுகூறினான். த்ரௌபதி, “ஸூத! கீசக! அவ்விதமானால் பிறந்ததுமுதல் உன்னால் அனுபவிக்கப்பட்டிராதஸுக

த்தை நானும் உனக்குக் காண்பிக்கப்போகிறேன்” என்று சொன்னான். வேந்தரே! அநாதவிஷயத்தைப்பற்றி வார்த்தைமட்டுமே சொல்லுகிற த்ரௌபதிக்கும் கீசகனுக்கும் கூணமாந்தரகாலமானது ஒரு மாஸத்துக்கு ஸமமாயிற்று. பிறகு, மூடனுக்கீசகன் தன் வீட்டுக்குச் சென்று மிக்க ஆனந்தத்தில் மூழ்கினான். அவன், ஸைந்திரிவேஷந்தரித்திருக்கின்ற அந்தத்ரௌபதியைத் தனக்கு ம்ருத்யுவென்று தெரிந்துகொண்டானில்லை. காமத்தால்மோஹிதனிருக்கின்ற அவன் வாஸனைப்பொருள்களிலும் ஆபரணங்களிலும் மாலைகளிலும் விசேஷப் பீதியுடன் அப்பொழுது தன் தேஹத்தை விரைவில் அலங்கரித்துக் கொண்டான். நீண்டகண்களையுடையவளான அந்தத்ரௌபதியையே இடைவிடாமல் த்யானமசெய்பவனும் அவ்விதமான (சரீராலங்கார) கார்யத்தைச் செய்துகொள்ளுகிறவனுமான அநதக்கீசகனுக்குக் காலமானது நீண்டதுபோலாகியது. அவியுநகாலத்தில் திரியை (மிகுதியின்றி) எரிக்கப்போகின்றதீபத்துக்கு அதிகமானகாந்தியுண்டாவது போலச் செல்வத்தை இழக்கப்போகிறவனுனை கீசகனுக்கு அதிகஒளியானது உண்டாகியது. காமத்தால்மோஹிதனவனுக்கீசகன் அந்தத்ரௌபதியினிடத்தில் நம்பிக்கைவைத்து அழகிய முகமுடையவளான அவளைநினைத்துக்கொண்டு தனக்குவருமநாசத்தை அறியவில்லை, கல்யாணியான த்ரௌபதியானவள் பிறகு மடைபள்ளியை அடைந்து குருகுலத்திலுதித்தவனும் (தனக்குக்) கணவனுமான பீமஸேனனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்துகின்றாள். அழகிய கூந்தல்துனியையுடையவளான அநதத்ரௌபதியானவள் அவனைப்பார்த்து, “பகைவர்களைத் தவிக்கச் செய்பவரே! நீங்கள் சொல்லியவண்ணமே நடனசாலையில் என்னோடு கீசகன் சேருவதென்பது ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. சிறந்தகைகளையுடையவரே! கீசகன் காலத்தால் நிச்சயமாகக்கட்டப்பட்டவனாகவும் காமத்தினால் பலாதகாரமாகத் துண்டப்பட்டவனாகவும் இரவில் ஒருவனாகவே ஒருவருமில்லாத நடனசாலையை வந்து அடையப்போகிறான். அந்தக்கீசகனை நீர் நாசஞ்செய்யும். குந்திபுத்ரரே! பாண்டவரே! நீர் நர்த்தனசாலையை அடைந்து ஸூதபுத்ரனும் மத்தினால் இறுமாப்புடையவனுமான அநதக்கீசகனை உயிரிழக்கச் செய்யும். காவங்கொண்டவனுனை அந்தஸூதபுத்ரன் கந்தர்வர்களை அவமதிக்கிறான். பகைவர்களைக் கொல்பவர்களுள் சிறந்தவரே! நீர், யானைபானது தாமரைத்தண்டைக்களைவதுபோல அவனைக்களைந்து எறிந்துவிடும். பாரதரே! துக்கத்தினால் குழப்பட்ட என்னுடைய கண்ணீரைத்துடையும். பாஹுவீர்யத்துக்குத்தக்க பராகாமத்தை இப்

பொழுதுவெளிப்படுத்தும். உமக்கு மங்களத்தையும் உம்முடையகுலத்துக்குக் க௭ரவத்தையும் நீர் உண்டுபண்ணும்” என்று கூறினான்.

பீமன், “சிறந்தவனே! உனக்கு நலவரவா? நேர்த்தியான காரதியுடையவனே! நீ எனக்குப் பரியத்தைத் தெரிவித்தலால், நான் இந்த விஷயத்தில் வேறு ஒரு துணையையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சுத்தமான சிரிப்புடையவனே! (முற்காலத்தில்) ஹிடம்பனைக்கொன்றதனால் எவ்விதமான பரிதி எனக்கு உண்டாயிற்றோ அவ்விதமான பரிதியானது கீசகனோடு நேரிடப்போகிற சேர்க்கையில் உன்னால் எனக்கு வெளியிடப்பட்டு விட்டது. பரதாக்களையும் புதரர்களையும் ஸத்யத்தையும் முன்னிட்டு நான் உன்னிடத்தில் சபதம் செய்கிறேன்; வருத்ராஸுரனைத் தேவராஜன் கொன்றதுபோலக் கீசகனைக் கொல்லப்போகிறேன்; கீசவர் கீசியைக்கொன்றதுபோலப் பலாத்காரமாகக் கொல்லப்போகிறேன்; ரஹஸ்யமாகவாவது வெளிப்படையாகவாவது கீசகனை நாசம் பண்ணப்போகிறேன். கல்யாணி! காமத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கிற மனத்துடன், அடைவதற்கரிய உன்னை விரும்புகிறவனும் மன்மதவிகாரத்தையுடையவனுமான கீசகனை நான்கொல்வேன். ஒருகால், மத்ஸ்யதேசத்தார்கள் என்னால் கீசகன் கொல்லப்பட்டானென்பதைத் தெரிந்துகொள்வார்களாயின், அப்பொழுது அவர்களுக்கு இருப்பிடமான இந்த இடத்தை மனுஷ்யர்களற்றதாகச் செய்வேன். பெண்ணே! தூர்யோதனன், மத்ஸ்யதேசத்தார்கள் என்னால்கொல்லப்பட்டார்களென்பதைத் தெரிந்துகொள்வானானால் அப்பொழுது அவனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களோடும் பந்துக்களோடும் கொன்று க௭ரவர்களுடைய ராஜ்யமனைத்தையும் நான் கைப்பற்றுவேன். நான்குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரை அனுஸரித்திருப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவனல்லேன். குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் ஸத்யத்தை வேண்டிய மட்டிலும் உபாஸிக்கட்டும். வணக்கமுள்ளவர்களும் (தர்மத்தை) அனுஷ்டிப்பவர்களுமான மற்றவர்களும் இஷ்டப்படி தர்மத்தை உபாஸிக்கட்டும். இவ்விதமான துன்பத்தையடைந்திருக்கின்ற உன்னை உபேக்ஷிப்பதற்கு நான் பொறேன். பாஞ்சாலி! கீசகனுடையவதத்தினால் மீண்டும் நீ ஸுகமுடையவளாயிரு” என்றான். த்ரௌபதி, “பீமஸேனரே! சிறந்தவகளுள்ளவரே! உம்மால் செய்யப்படுகிற கீசகவதத்தை நகரத்திலுள்ளவர்கள் அறிவார்களாகில் நான் ஜீவிப்பதற்கு முடியாது. ப்ரபுவே! என் நிமித்தமாக ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், ஸத்யத்தினின்று எவ்வாறு விலகாமலிருப்பாரோ அவ்வாறு கீசகனை இரவில் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் கொன்றுவிடும். (இவ்விஷயம்)

(கௌரவர்களால்) அறியப்பட்டால், புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர் இளையஸேஹாதார்களால்குழப்பப்பட்டு மறுபடியும் கானகம்செல்லவேண்டியதாகும். பாரதரே! தர்மத்தைப் பரதானமாகக்கொண்டதமையனை எவன்தான் மீறிநடப்பான்? பீமஸேனரே! (இந்தவாலாறு) அறியப்படுவதில் நான் பயப்படுகிறேன். நீர், உம்முடையபரபாபை நன்றாகவெளியிடக்கூடாது குருகுலத்திலுதித்தவரே! சிறந்தபலமுடையவரே! பகைவர்களை அடிப்பவரே! ஸூரபுத்ரன் உம்மால்கொல்லப்பட்டானென்பதை ஒருவரும் அறியாதபடிசெய்யும். சத்ருக்களைச் சிசுபிப்பவரே! நீர் ஒருவருடைய கண்ணுக்கும் புலப்படாமலிருந்துகொண்டு அந்தக்கீசகனுடையஉயிரைப் போக்கும்” என்றுசொன்னான்.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(கீசகன், பீமனை த்ரௌபதியேனநினைந்து அவனுடன்பேசியதும், பீமன் அவனைக்கொன்றது, உபகீசகரீகள் அநிதவந்ததும்.)

பீமன், “கலயாணி! பயந்தவரே! நீசொல்லுகிறவிதமேசெய்வேன். நான் இருள்மிகுந்தஇரவில் ஒருவராலும்காணப்படாமல் கிடைத்தற்கரியஉன்னை விரும்புகின்ற துராத்மாவான அந்தக்கீசகனுடைய குண்டலங்களையணிந்த அந்தத்தலையை, யானையானது பில்வத்தைஆக்ரமித்து நாசஞ்செய்வதுபோல நாசஞ்செய்வேன். பாஞ்சாலி! தர்மராஜனுடையபுத்ரரானயுதிஷ்டிரரைப்பற்றி நான்சொல்லியது, கோபத்தினாலன்றிவெறில்லை. எவன் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரை அனுஸரியாமலிருப்பான்?” என்றுசொல்லினன். மிக்கதோள்வலியுள்ளவனும் ஆண்மையுள்ளவனும் அச்சந்தரும் வன்மையுள்ளவனும் பாண்டவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைஉண்டுபண்ணுகின்றவனுமான பீமஸேனன், அவ்விடத்தில் (த்ரௌபதியைப்பார்த்து) இவ்வாறுரைத்து விட்டு நடுநிசியில்எழுந்திருந்து அப்பொழுதே வெண்ணிறமுள்ளதும் மெல்லியதுமான ஒருவஸ்தரத்தைத்தரித்து, த்ரௌபதி தன்னைப்பின்தொடர்ந்துவர, நடனசாலையிருக்கின்றவிடம்சென்றான். அந்தப்பீமன் இருளடர்ந்தஇரவில் முந்தியேசென்று ஸிம்மமானது மறைந்திருந்து மாணஎதிர்பார்ப்பதுபோலக் கீசகனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கீசகனே அன்றிரவில்ஸ்நானஞ்செய்து நன்றாகஅலங்

பக்கப்பட்டிருக்கின்ற தலைவாயிலையுடைய ஸங்கேதஸ்தலமும் ஒருவருமில்லாததுமான நடனசாலையை விரைவாகவந்தடைந்தான். காமத்தினால் மதியக்கமுற்றகிசகன், அந்தஸைந்தரி ஸங்கேதஸ்தலத்திலிருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு அவள்குறிப்பிட்டுச்சொல்லிய இடமாகிய நர்த்தனசாலையையே விரைவாகவந்தடைந்தான். பிறகு மூடனாகிசகன் நடனசாலையில்புகுந்து அவ்விடத்திலுள்ளகட்டிலில் முந்தியேவந்துபடுத்திருக்கின்றவனும் மதங்கொண்டவனும் நிகரில்லாதபாதாபமுள்ளவனும் க்ருஷ்ணைய அவமதித்ததினால் உண்டான கோபத்தினால் அதிகமாக ஜ்வலிக்கின்றவனும் புருஷச்ரேஷ்டனும் தனக்கு ம்ருத்யுவுமான அந்தப்பிமனைக் கையினால் தொட்டான். கிசகன் காலனால்துண்டப்பட்டு ஏகாந்தத்தில் பிமனை அடைந்து, ஆனந்தத்தால் மனமும்புத்தியும்கலக்கமுற்று, மந்தஹாஸஞ்செய்துகொண்டு, (த்ரௌபதி என்கிறபுத்தியினால் பின்வருமாறு) ஸம்பாஷிக்கலானான்.

“கல்யாணி! சூத்தமானபுன்னகையுள்ளவளே! என்னால் உனக்காக ஏராளமானபொருள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றது. அதெல்லாம் உன்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். நீ தானாகவேவந்தகாரணத்தினால் என் வீட்டிலுள்ளஸ்த்ரீகள் என்னைப்பார்த்து, ‘நீ பலசாலி; அழகுடையவன்; உனக்குச் சரியானபுருஷன் வேறொருவனும்இல்லை’ என்று எப்பொழுதும் புகழ்கின்றார்கள். தாமரைப்பூப்போன்றகண்களையுடையவளே! நான் அழகுள்ளவன்; (மங்கள) ஸ்நாநஞ்செய்திருக்கின்றேன்; அதிகமாகஅலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஸ்த்ரீகளை வசப்படுத்தக்கூடியதன்மை என்னிடமிருப்பதால் நான் எப்பொழுதுமே ஸ்த்ரீகளுக்குப்ரியன்; இனியகாட்சியுடையவன்; ஸௌந்தர்யத்தினுடையபயனை அடைந்தேன்” என்றான். பிமன், “தெய்வாதீனமாக நீ அழகாயிருக்கிறாய். பாக்யத்தினால் உன்னை நீ புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். இவ்விதகுணமும் ரூபமும் சீலமுமுள்ள ஒருபெண் இதற்குமுன் உன்னாலும் பார்க்கப்பட்டிருக்கமாட்டாள். ஸௌந்தரபுத்ரா! இப்பொழுது நீ என்னைப்பார். நீ அறிந்துகொள்வாய். இந்தப்பெண்ணைவன் எவ்விதகுணங்களோடு கூடியிருக்கிறானென்பதை ஒரு முஹூர்த்தத்தில் நீயே பார்க்கப்போகிறாய். காமத்தினால் ரமிக்கப்போகிறாய். நீ விரைவாக (என்னைத்) தொடுவாய். இப்படிப்பட்ட ஸ்பர்சமானது இதற்குமுன் ஒருபொழுதும் உன்னால் அனுபவிக்கப்பட்டிராது. சாதாரணமுடையவனுநீ ஸ்பர்சத்தைஅறிகிறாய். நீ காமசாஸ்த்ரமுறைகளில் ஸமர்த்தன்; இவ்வுலகில் ஸ்த்ரீகளுக்குப்ரியி

யையுண்டுபண்ணுகின்றவன். உனக்குநிகராக வேறுஒருபுருஷனும் கிடையான்” என்றுகூறினான். சிறந்தகைகளுள்ளவனும் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனும் குந்திபுத்ராநுமானபீமன், அந்தக்கீசகனைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி விரைவாகளமுந்திருந்து அட்டஹாஸம்செய்து, “உன்ஸுஹோதரியானவள். ஸிம்மத்தினுல்இழுக்கப்படுகின்ற பெரியயானையைப்போல என்னால் பூமியில் இழுக்கப்படுகின்றவனும் மலைபோன்றவனும் பாபியுமான உன்னைப்பார்க்கப்போகிறான். நீ கொல்லப்பட்டபிறகு ஸைரத்தரியானவள் தடையற்றவளாக ஸஞ்சரிக்கப்போகிறாள். ஸைரத்தரியினுடையகணவர்களும் எப்பொழுதும் ஸுகமாகவேஸஞ்சரிக்கப்போகிறார்கள்” என்றுகூறி, பிறகு மலைகளையணிந்தனவும் நல்லவாஸனைபொருந்தினவுமான (அவனுடைய) தலையிர்களைப் பற்றிஇழுத்தான். கீசகனைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனும் அதிகபலமுள்ளவனுமான பீமன், மாம்ஸத்தில்விருப்பமுள்ள ஒருஸிம்மமானது அல்பம்ருகத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு விளங்குவதுபோல விளங்கினான். மயிர்களில்பிடிக்கப்பட்டவனும் பலசாலிகளுள்சிறந்தபலவானுமான அந்தக்கீசகன், தன்மயிர்களை வேகமாகவிடுவித்துக்கொண்டு பாண்டவனைக் கைகளில்பிடித்தான். வஸந்தகாலத்தில் ஒருபெண்யானைநிமித்தமாகப் பலமுள்ள இரண்டுஆண் யானைகளுக்குச் சண்டைநேர்ந்ததுபோல, கோபங்கொண்டவர்களும் ஆண்மையில்கிறந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களுக்கும் கைச்சண்டை நடந்தது. முற்காலத்தில் பராதாக்களும், வானரசரேஷ்டர்களுமான வாலிஸூகரீவர்கள் இருவருக்கும் யுத்தம்நேர்ந்ததுபோல, கீசகர்களுள் தலைவனான பரதானகீசகனுக்கும் மனிதர்களுள் உத்தமனானபீமனுக்கும் பாஹுயுத்தம் நடந்தது. பீமனும்கீசகனும் புலிகள்போலக் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் கருடனும் ஸர்ப்பமும்போல முயற்சியுள்ளவர்களும் ஸமமானமுயற்சியுள்ளவர்களும் ஸமமானகோபமுள்ளவர்களமாகி (சுற்றுவீரம் சண்டைசெய்து) கீழேவிழுந்தார்கள். மிக்கமதங்கொண்ட யானைகள்போலவும் புற்றைமுட்டுகின்ற கானைகள் போலவும் கர்ஜிக்கின்றவர்களும் ஒத்தவன்மையுள்ளவர்களுமான அவ்விருவர்களும் (சண்டையிட்டு) பூமியில்விழுந்தார்கள். பலவானான கீசகன் கொஞ்சம் தளர்ச்சியடைந்தவனும் கோபத்தால்தலைகுனிந்து நிற்பவனுமான பீமனை முழங்கால்களால்இடித்துப் பூமியில்தள்ளினான். பிறகு, பலசாலியானகீசகனுல் கீழேதள்ளப்பட்டபீமனேனவே தடியினால் அடிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம்போல வேகத்தோடு கிளம்பினான். பலத்தினுல் மிக்கமதங்கொண்டபீமனும் கீசகனுமாகிய அவ்

விருவர்களும் ஜயிக்கும்விஷயத்தில் மாறுபாடுற்றுச் சப்தமின்றி ஒரு வரையொருவர் பற்றிஇழுத்தார்கள். அதனால், அப்பொழுது சிறந்த அந்தநடனசாலையானது அதிகநடுக்கமுற்றது. அவ்விருவர்களும் கோபத்துக்குடன்பட்டவர்களாக ஒருவரைஒருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். பலசாலியானகேசகன், பீமஸேனனால் இரண்டுள்ளங்கைகளாலும் மார்பில்அறையப்பட்டு ரோஷத்தினால் சிவந்த கண்களுள்ளவனாகி ஓடியினின்று மற்றோர் அடி நகராமலிருந்தான். கேசகன் மஹாத்மாவான அந்தப்பீமஸேனனுடையவேகத்தைச் சிறிதுகாலமே ஸஹிபபதற்குச் சக்தியுள்ளவனுான். வரவர, அவன் பீமஸேனனால் பலக்குறைவுஅடையும்படிசெய்விக்கப்பட்டான். மஹாபலசாலியான பீமஸேனன், கேசகன் (பலத்தால்) குறைவுபட்டானென்பதைஅறிந்து ப்ராஜ்ஞையற்றவனுன் அவனை வேகத்தோடு இழுத்து மார்பில்அடித்தான். ஜயசாலிகளுள்சிறந்தவனுன் வருகோதான் கோபமுண்டு மறுபடியும் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அப்பொழுது அந்தக்கேசகனைத் தலைமயிர்களில் தானே கெட்டியாகப்பிடித்தான். புலியானது இறைச்சிக்காக ம்ருகபூதத்தியைப் பிடிப்பதுபோல மஹாபலசாலியான பீமன், கேசகனைப்பிடித்துக்கொண்டு விளங்கினான். அதிகபலமுள்ளவனும் பலத்தினால் இறுமாப்புடையவனும் (ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாதவனுமான கேசகன் பலசாலியானபாண்டவனோடு அந்த நாட்பசாலையில் மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்து பீமஸேனனால் முஷ்டியினால் தலையில் நன்றாகஅடிக்கப்பட்டான். கேசகன், சுழலுகின்றசிவந்த கண்களுடன் உயிரையிழந்து பூமியில்விழுந்தான். பிறகு, பீமன் அந்தக்கேசகனுடைய அங்கங்களனைத்தையும்நசுக்கி அவனுடையமுகத்தையும் இரண்டுகைகளையும் இரண்டுகால்களையும் தலையையும் குண்டலங்களுடன் கூடினகழுத்தையும் அவன்உடலில்புகும்படிசெய்தான். அந்தப்பீமன், ஒடிக்கப்பட்ட ஸர்வாங்கங்களையுமுடைய அந்தக்கேசகனை மாம்ஸபிண்டமாகச்செய்தான். அவ்விடத்தில் மஹாபலசாலியானபீமஸேனன், கைகளைஒன்றோடொன்றுதேயப்பதினால் உண்டு பண்ணப்பட்ட அக்நியைத் தானே ஜ்வலிக்கச்செய்து க்ருஷ்ணைக்கு அவனைக் காண்பித்தான். மஹாதேஜஸையுடையவனுன் பீமஸேனன் ஸ்த்ரீகளுள் உத்தமியானத்ரௌபதியைப்பார்த்து, “பாஞ்சாலி! உன்னிடத்தில் மிக்கஆசைகொண்டவனும் பாபியும் பரதாரகமனம்பண்ணுகின்றவனுமான இவனை வந்துபார். காமுகனுன் இந்தக்கேசகன் என்னால் கொல்லப்பட்டுவிட்டான். அழகியகூந்தல்துனியையுடையவளே! பயந்ததன்மையையுடையவளே! கல்யாணி! நல்லொழுக்க

முள்ளவளானஉன்னை விரும்புகிறவர்கள், பூமியில்உன்னைத்தள்ளிக் காலால்உதைத்த இந்தக்கீசுகன்னிமுந்துகிடப்பதுபோலவே விழுந்து கிடப்பார்கள் ” என்றுகூறினான். சிறந்தகைகளையுடையபீமன், இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு அப்பொழுது கந்தர்வனால் கீசுகன் கொல்லப்பட்ட டானென்பதை மற்றவர்களுக்குஅறிவிப்பதன்பொருட்டு மஹாயுத் தத்தினின்று நீங்கினான். அந்தப்பீமன் கீசுகனை அவ்வாறு கொன்று ரோஷத்துக்குப்பரிஹாரத்தைத்தேடி த்ரௌபதியினிடத்திலிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு பிறகு விரைவாக மடைப்பள்ளிக்குச்சென்றான். பயங்கரமானபாக்கரமமுள்ளபீமன் ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தனம் பூசிக்கொண்டு மீனோதத்தைநிரப்பிப் படுக்கையில் ஸுகமாகப்படுத்திருந்தான். பிறகு, ஸ்த்ரீகளுள்உத்தமியும் த்ருபதராஜகுமாரியுமான க்ருஷ்ணையானவள் எப்பொழுது பீமன் கீசுகனைக்கொன்றுவிட்டு மடைப்பள்ளியைப்போய்ச்சேர்ந்தானென்று எண்ணினாளோ அப்பொழுது ஸந்தோஷத்தைஅடைந்து பயத்தைஇழந்து ஸபாபாலகர்களேப்பார்த்து, “என்னுடையபதிகளானகந்தர்வர்களால் கீசுகன்கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறான். பிறனுடையமனைவியிடத்திலுண்டானகாமத்தினால் மிக்கதாபத்தையடைந்த இந்தக்கீசுகனை வந்துபாருங்கள் ” என்றுகூறினான். அவளுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு நாட்ய சாலையை ரக்ஷிக்கின்றவர்களனைவர்களும் குறைக்கொள்ளியைஎடுத்துக்கொண்டு விரைவாக அவ்விடம் வந்துசேர்ந்தார்கள். கீசுகனுடையஸுஹோதார்கள், அந்தக்கீசுகன் கொல்லப்பட்டானென்பதை த்ரௌபதியிடமிருந்துகேட்டு, அந்தநடனசாலைக்குச்சென்று, பூமியில் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றவனும் உயிரைஇழந்தவனும் ரகத்தால்மிகவும்நனைக்கப்பட்டவனுமான கீசுகனைக்கண்டார்கள். கால்களும் கைகளும் தலையும்அற்றிருக்கிற அந்தக்கீசுகனைக்கண்டு அவர்கள்வியப்புற்றார்கள். அப்பொழுது அந்தஉபகீசுகர்கள், “இவனுக்குக்கழுத்து எங்கே? கால்கள் எங்கே? கைகள் எங்கே? தலை எங்கே? கண் எங்கே?” என்று கந்தர்வனால்கொல்லப்பட்டிருக்கின்ற கீசுகனைப்பரிசோதித்தார்கள். பிறகு, எல்லாரும் (கந்தர்வர்களால்) செய்யப்பட்டிருக்கிற அமானுஷ்யமானசெய்கையையும் கொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்தக்கீசுகனையுங்கண்டு அதிகமானஆச்சர்யத்தைஅடைந்தார்கள்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

அந்தஸமயத்தில் அநந்தக்கீசகனுடைய பரதனுகளனைவர்களும் அங்குவந்து அவனைப்பாராத்துப் புலம்பிக்கொண்டு நா லுபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகின்றார்கள். அவர்களனைவர்களும் அவ்வாறுமுறிக்கப்பட்ட எல்லா அங்கங்களுடனுங்குடியவனும் (ஜலத்தினின்று) கரையிலெழுத்துவிடப்பட்டஆமைபோன்றவனுமான கீசகனைக்கண்டு மயிர்க்குச்சம் உள்ளவர்களும் மிகப்பயந்தவர்களுமானார்கள். அவர்கள், மஹேந்தரனாகொல்லப்பட்டஅஸ்ரன்போலப் பீமஸேனனாகொல்லப்பட்டவனும் பலத்தினால் மிகவும்மதங்கொண்டவனும் ஒருவராலும்ஜயிக்கமுடியாதவனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமாயிருந்த கீசகனுனவன் கந்தர்வனாகொல்லப்பட்டானென்பதைக்கேட்டு அவனைஸமஸ்கரிப்பதில் விரும்பங்கொண்டு, (கரத்தாக்கு) வெளியில்கொண்டுபோகத்தொடங்கினார்கள். பிறகு, அந்தஸுதபுத்தர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஸமீபத்தில் ஸ்தம்பத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவளும் தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளுமான க்ருஷ்ணையைக்கண்டார்கள். அங்குவந்திருந்தஉபகீசகர்களுள்ஒருவன் மற்றவர்களைப்பார்த்துச் சிரிப்பவன்போலவும் கோபத்தினால் கண்ணால் (பிறர்களைக்) கொளுத்துகின்றவன்போலவும் அப்பொழுது, “எவன்நிமித்தமாகக்கீசகன் கொல்லப்பட்டானே அப்படிப்பட்ட இந்தத்துஷ்டஸ்தீரியானவன், சீக்ரமாகக்கொல்லப்படலாம். இல்லாவிட்டால், இவனைக்கொல்லவேண்டாம்; காமியான இந்தக்கீசகனுடனே இவன் கொளுத்தப்பட்டும். உயிரைஇழந்தவனாயிருந்தாலும் ஸுதபுத்ரனாகக்கீசகனுக்கு ஸர்வவிதத்தினாலும் நம்மால் ப்ரியமான கார்யமானது செய்யத்தக்கது. இவனோ கெட்டநடையுள்ளவன்; என்னுடையப்ராதாவுக்குச் சத்ருவாயிருப்பவன். எவன்நிமித்தமாக என்னுடையப்ராதா மரணமடைந்தானே அப்படிப்பட்டஇவன் ஜீவித்திருக்கத் தக்கவனல்லன். ஸுதர்களே! அரசனிடத்தில்தெரிவித்து அனுமதிபெற்றுக் கீசகனுடன்கூடவே இவள்ளரிக்கப்பட்டேண்டும். கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் கீசகனுக்கு இது ப்ரியமாகும்” என்றுசொன்னான். பிறகு, ஸுதர்கள்விராடனிடம்சென்று அஞ்சலிபந்தம்செய்துகொண்டு, “(ராஜே) கீசகன், காமரூபிகளான கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டுவிழுந்துகிடக்கிறான்; ஸைந்தரியினால் இரவில் உயிரைஇழக்கும்படி செய்யப்பட்டான். அவனை இவனோடு

கூடவே எரிக்கப்போகிறோம். வீரரே! உம்மால் நாங்கள் கௌரவப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறோம். ஆதலால், (இவ்வாறுசெய்வதற்கு) அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னார்கள். ஜனாதிபதிபுத்தரோட ராஜன் ஸூதர்களுடையபராக்ரமத்தை அறிந்து ஸைந்திரியை ஸூத புத்ரோடுகொளுத்த அனுமதிக்கொடுத்தான். பிறகு, அரசனுடைய அனுமதியைப்பெற்றவர்களான அந்தக்கீசகனுடைய பந்துக்களெல்லாரும் கீசகனைப்பார்த்து நான்குபக்கத்திலும் நின்றனாண்டு புலம் பிணர்கள். அந்தஸூதர்களும் கீசகனோடு க்ருஷ்ணையை (ஆஸந்தியில்) ஏற்றி மயிர்களிலும் கால்களிலும்கட்டி ‘அவனை உத்தேசித்து, “மிக்க தையமுள்ள இந்தக்கீசகன் இவள் நிமித்தமாகக் கொல்லப்பட்டதனால் இவள் கீசகனுடைய வழியை அடையட்டும். ஸூந்திரியான இவள் (ஒருவராலும்) தடுக்கமுடியாத பராக்ரமத்துடன் கூடியவனும் உயிரை இழந்தவனுமான கீசகனுடனே ஸ்வர்க்கலோகம்போகட்டும்” என்ற வசனங்களைச் சொன்னார்கள். சிறந்தகீர்த்தியுடையவளும் உதாரமான மனத்தையுடையவளும் மங்களமான அங்கங்களுள்ளவளும் மிகச்சிறந்த ஸ்வபாவமுள்ளவளுமான அந்தக்ருஷ்ணையானவள் துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனும் உயிரை இழந்தவனுமான அந்தக்கீசகனோடுசேர்த்து ஆஸந்தியில் துஷ்டர்களான உபகீசகர்களால் கட்டப்பட்டபுப் பாவசமாய் உறுதியான அந்த ஆஸனத்தில் தொங்கிக்கொண்டு அழுதாள். பிறகு, ஸூதபுத்ரர்களால் பலாத்காரமாகக்கட்டிக்கொண்டுபோகப் படுகின்றவளும் அழகிய இடையையுடையவளும் இகழப்படாதவளும் நாதர்களுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான அந்தக்ருஷ்ணையானவள் நாதனைவிரும்பிக்கொண்டு உர்க்க அலறினாள். மரித்தவனோடுசேர்த்துக்கட்டப்பட்ட அங்கத்தையுடையவளும் அப்பொழுது உயிரோடிருப்பதில் ஆசையற்றவளுமான அந்தத்ரௌபதியானவள் சம்சானத்துக்குளதிரில் கொண்டுபோகப்பட்டவளாகிப் பெண்யானைபோல அலறினாள். த்ரௌபதி, “ஐயன் ஐயேசன் விஜயன் ஐயத்ஸேனன் ஐயத் பலன் என்கிற இவர்கள் என்னுடைய வாக்யத்தை அறியவேண்டும். ஸூதபுத்ரர்கள் என்னைக்கொண்டுபோகின்றார்கள். எவர்களுடைய பெரிதான நானொலியானது துந்துபிவாதயத்தினுடைய கோஷம்போலக்கேட்கப்படுகிறதோ அவர்கள் என்னுடையவார்த்தையை அறியட்டும். ஸூதபுத்ரர்கள் என்னைக்கொண்டுபோகிறார்கள். எவர்களுடைய நானொலியும் கையுறையின்சப்தமும் இடிமுழக்கம்போலிருக்கின்றவோ, யுத்தத்தில் பலசாலிகளான எவர்களுடைய பயங்கரமானசப்த

மானது பெரிதாகக்கேட்கப்படுகிறதோ, பலசாலிகளான எந்தக்கர் தர்வர்களுடைய ரதத்தின் ஓசையானது மிகஉரக்கக்கேட்கப்படுகிறதோ அவர்கள் என்னுடையவசனத்தை அறியட்டும். ஸூதபுத்ரர்கள் என்னைக்கொண்டுபோகிறார்கள். எவர்களுடையவீர்யமானது ஒப்பற்றதோ, எவர்களுடையபலமும் கீர்த்தியும்இந்தானுடையபலம்போலவும் கீர்த்திபோலவும் இருக்கின்றனவோ ராஜஸிம்மங்கள்போலச்சிறப்புற்றவர்களான அவர்கள் என்னைஅதிகதுக்கமுள்ளவளென்று அறியட்டும்” என்றுசொன்னான்.

இவ்வாறு தீனமானஇந்தக்ருஷ்ணையினுடைய புலம்பல்வார்த்தைகளைக்கேட்டவுடன், பீமன் ஆலோசியாமல் படுக்கையினின்று எழுந்திருந்தான். அவன், “ ஸைரந்தீ! உன்னால் சொல்லப்பட்டவார்த்தைகளை நான் கேட்கிறேன். ஆதலால், உனக்கு ஸூதபுத்ரர்களிடத்திலிருந்து பயம் ஒருபொழுதும் உண்டாகவேண்டாம்” என்று கூறினான். நீண்டகைகளையுடைய அநதப்பீமஸேனன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுக் (கீசகர்களைக்) கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தினால் வளர்ச்சியடைந்தான். பிறகு, அவன் (சண்டைக்கு) ஆயத்தமாகி வஸ்தரத்தைச்சுற்றிக்கட்டிக்கொண்டு வாயில்களில்லாதஇடங்களில் தாண்டிக்கொண்டுஅப்பொழுது வெளியில்சென்றான். அநதப்பீமன் மதில்களைத்தாண்டி வேகமாக மாங்களினிமீதுஏறி அந்தக்கீசகர்கள் சென்றுகொண்டிருக்கும் இடகாட்டுக்குளதிராகச்சென்றான். அப்பொழுது அநதப்பீமன் ப்ராகாரத்தைத்தாண்டி உத்தமமானபட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு வேகத்தோடு (எல்லாவற்றையுந்) தாண்டிக்கொண்டே ஸூதர்களுக்குளதிரில் வந்துசேர்ந்தான். மஹாபலசாலியானஅவன் சிதையின்பக்கத்தைஅடைந்து அவ்விடத்திலிருக்கின்ற ஒருபனைப்ரமாணமுள்ளதும் பருத்தஅடியினையுடையதும் மேலேஉலர்ந்திருப்பதுமான ஒருமரத்தைக் கண்டான். பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளபீமன் யானைபோலஅம்மத்தினருகில் சென்று இரண்டுகைகளாலுந்தழுவி அம்மத்தை (வேரோடு) பெயர்த்தான்; பிறகு, அம்மத்தைப்பத்துபாகம்நீளம் இலையிலல்லாமல்செய்தான். பருத்தஉருவமுள்ள அந்தமரத்தை உயரத்தாக்கிப்பிடித்துச் சுழற்றிக்கொண்டு காலதண்டத்தைக்கையில்கொண்ட யமன்போல வேகத்தோடு ஸூதர்களுக்குளதிரில் வந்துதோன்றினான். அவனுடையதுடைகளின் வேகத்தினால் ஆலமரங்களும் அரசமரங்களும் பலாசமாங்களும் முறிக்கப்பட்டுப் பிறகு பூமியில்வீழ்ந்து கிடந்தன. ஸிம்மம் போலக் கோபங்கொண்டுவந்திருக்கின்ற அந்தக்கர்தர்வனைக்கண்டு

அப்பொழுது ஸுதிர்கள் வ்யஸனத்தாலும் பயத்தாலும் பீடிக்கப் பட்டு மிகப்பயந்தார்கள். மூத்தோனாகியகீசகனைத் தஹனம்செய்யக் கருதிய உபகீசகர்கள், யமன்போலக்கோபங்கொண்ட பீமனைக்கண்டு, கந்தர்வனென்கிறபயத்தினால் கவலையடைந்து, துயரத்தாலும்பயத்தாலும் மதிமயங்கி அப்பொழுது ஒருவரையொருவர்பார்த்து, “ பலசாலி யானகந்தர்வன் கோபத்துடன் ஒருமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறான். கந்தர்வர்கள் நல்லணக்கமுடையவர்கள்; மஹாபாக்யசாலிகள், ஸூர்யனுடையகாரதிபோன்ற காரதியையுடையவர்கள். நமக்குப் பெரிதானபயம் வந்துவிட்டது. ஸைரந்த்ரியைச் சீக்ரமாக (அவிழ்த்து) விட்டுவிடுவோம்” என்று பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு, அவர்கள் பீமஸேனனால் சுழற்றப்படுகின்றமரத்தைப்பார்த்து நடுக்கமுற்று த்ரௌபதியைவிட்டுவிட்டு நகரத்தைநோக்கி ஓடினார்கள். பிறகு, பீமன், ஓடுகின்றஅவர்களை வஜ்ராயுதத்தையேந்தியஇந்த்ரன் அஸுரர்களைப்பார்ப்பதுபோலப் பார்த்து, தாண்டிக்குதித்து ஓடி அவர்களுக்கு எதிரிலின்றான். அவர்கள் அவனைப்பார்த்துப் பயத்தினால் மனக்கலக்கமுற்று அசைவற்றுநின்றார்கள். அந்தவருகோதன் நூற்றுக்கணக்கான அநதக்கீசகர்களைப்பார்த்து, வஜ்ராயுதமுள்ளஇந்த்ரன் தானவர்களை நாசமசெய்ததுபோல, ஒரேஅடியினால் பத்துப் பேர்களையும் ஏழுபேர்களையும் இருபதுபேர்களையும் பதினெட்டுப் பேர்களையும் ஐம்பதுபேர்களையும்கொன்றான். ராஜேந்த்ரே! வாயு புத்ரனும் பலசாலியும் வாயுவின்வேகத்துக்குஒப்பான வேகமுள்ளவனும் தைர்யலக்ஷ்மியையுடையவனுமானபீமன் நூற்றைந்துஸுதிர்களையும் மிச்சமின்றி மரத்தினுலேயே (அடித்து) யமனுடையவீட்டுக்கு அனுப்பினான். சிறந்தகைகளுள்ளவனும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் அவர்களைக்கொன்றுவிட்டு அப்பொழுது க்ருஷ்ணையைக் கட்டிவிருநதுவிடுவதுத் தேறுதலடையசெய்தான். பரதச்ரேஷ்டனான அந்தவருகோதன் பயந்தவளும் கண்ணீரால்கிறைந்தமுகமுள்ளவளுமான பாஞ்சாலியை (ஆபத்தினின்று) ரக்ஷித்து மென்மையான சொல்லால் வசனிக்கலானான். “ யாஜ்ஞஸேனி! பதிவ்ரதாதர்மத்தில் நிலைபெற்றவளானநீ துயரமடையாதே. பதிவ்ரதயத்தில்நிலைபெற்றிருக்கின்றஸ்த்ரீயானவள் எப்பொழுதும் தன்னுடையவ்ரதத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும். பதிவ்ரதையும் கணவனிடத்தில்அன்புள்ளவளும் தேவராதருடையமனைவியுமான சிரோமணிஎன்பவள் முன்னொரு காலத்தில் தனகணவனுடையவேஷத்தைத்தரித்த ஒருராக்ஷஸனால் உவரப்பட்டாள். அந்தராக்ஷஸன் ஒருகுளக்கரையில் அவனைக்கீழே

இறக்கிவிட்டு அவள்பர்த்தானினுடையருபத்தைவிட்டுவிட்டு அதிபயங்கரான ராக்ஷஸனாகத்தோன்றி ஸாமதானபேதங்களாலும் உடன் படாதிருந்தபொழுது, அவன் அவளை ¹நிர்ப்பந்தஞ்செய்யத்தொடங்கினான். பிறகு, அவள் அப்பொழுது தைர்யத்தைக்கைக்கொண்டு (அந்தராக்ஷஸனுக்கு) இடம்கொடுக்கவில்லை. பிறகு, அவன் கத்தியை உருவிக்கொண்டு பதிவ்ரதையான அவளைப் பயமுறுத்தினான். க்ருஷ்ணையே! நற்பையேமுதன்மையாகக்கொண்டவளான அந்தஸாத்தியும் பயத்தைநீக்க உயிரை இழப்பதில் நல்லநிச்சயமுடையவளாகி 'என்னுடையபர்த்தா என்னால் பாதேவதையாக ஆராதிக்கப்பட்டிருப்பாரானால், பெரியோர்கள் என்னால் செய்கையினாலும் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டிருப்பார்களாகில் அந்தஸத்யத்தினால் என்னுடைய ²சரீரத்தில் சிலபாகம் இப்பொழுது கற்பாறையாகட்டுமீ' என்று ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தாள். இவ்வாறு, அவளால் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்ட உடனே அவளுடைய ³அங்கமானது அவ்விதமான கற்பாறையாகியது. நாபிக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவிலுள்ள இடம் முழுவதுமே கல்லாய்விட்டது. பிறகு, அந்தராக்ஷஸன் கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு அவளுடையதலையை வேகமாக அறுத்தான். அவள் பார்வதிக்கு நகமும்மாந்ஸமும்போல (இணையிரியாத) ஜயை என்கிற ஸகியானாள். ஆதலால், கற்புள்ளவளுக்குத் துக்கம் அல்பம்; ஸுகம் அதிகம். பயந்தஸ்வபாவமுடையவளே! உன்னைத் துன்புறுத்துகிறவர்கள் இவ்விதமாகவே கொல்லப்படுவார்கள். க்ருஷ்ணையே! நீ நகரத்துக்குப்போ. உனக்குப் பயம்இல்லை. நீ வேறுவழியினால் ஸுதேஷ்ணையினுடைய இருப்பிடத்திற்கு விரைவாகச்செல். நான் வேறுவழியினால் விராடனுடைய மடைப்பள்ளிக்குச் செல்லுகிறேன். இரவில் இவ்வாறு நாம் இருந்தோமென்பதை ஜனங்கள் அறியாவண்ணம் நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டும்" என்று சொன்னான்.

பீமனால் ஸாமதானம் செய்யப்பட்ட பதிவ்ரதையான அந்தக் க்ருஷ்ணையானவள் நகரத்தில் ப்ரவேசித்தாள். நல்லலக்ஷணங்களுள்ள அவள் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்துவிட்டு, நஹுஷன்சபிக்கப்பட்ட பிறகு இந்த்ராணியானவள் ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசித்ததுபோல, ஸுதேஷ்ணையினுடைய அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தாள். அளவு கடந்த வீர்யத்தையுடையவனும் சிறந்த பலமுள்ளவனும் பகைவர்களைத் துக்கைக்கிறவனும் தர்மநந்தனருக்கு இளைய ஸுதேஹாதரனும் சத்ருக்களை ஜயித்தவனும் கம்பீரஸ்வபாவமுடையவனுமான பீமனும், ராமர் ராக்ஷஸர்

களைக்கொன்றதுபோல எல்லாக்கேசுகர்களையும் அவ்விடத்தில் மிச்சமின்றிக் கொன்றுவிட்டு, பிறகு பட்டணத்தில்ப்ரவேசித்தான். பாரதரே! அந்தப்பீமனூல் அவ்விடத்தில் கொல்லப்பட்ட நூற்றைந்துகேசுகர்களும் வெட்டப்பட்டுச்சாய்ந்துகிடக்கின்ற மரங்களுள்ள பெரிய காடுபோலச் சாய்ந்துகிடந்தார்கள். ராஜரே! இவ்வாறு அந்தநூற்றைந்து உபகேசுகர்களும் ஸௌபதியான அந்தப்ரதானகேசுகனும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக நூற்றாறுகேசுகர்களும்மாண்டார்கள். கேசுகனுடையபந்துக்கள் கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தினால் ஒன்றும்பேசவில்லை. அவ்விடத்தில் பயத்தினால் அந்தஸைரந்தரியைப்பார்ப்பதற்கும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். விராடநகரத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் ஒன்றுகூடி, கொல்லப்பட்டிருக்கிற அந்த நூற்றைந்துஸூதபுத்ரர்களையும் காலையில்கண்டார்கள். பாரதரே! பெரிதான அந்தஆச்சர்யத்தை நகரத்திலுள்ளபுருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும்பார்த்து அதிகமான ஆச்சர்யத்தை அடைந்து ஒன்றும்கொல்லவில்லை.

இருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கீ ச க வ த ப ர் வ ம். (தொடர்க்கீச.)

பாரதரே! பீமஸேனனூல்கொல்லப்பட்ட ஸூதர்களைக்கண்டு அந்தப்பட்டணத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து விராடராஜனிடம்சென்று, “ராஜரே! நூற்றுக்குமேலானஸூதபுத்ரர்களும் கந்தர்வனூல் கொல்லப்பட்டார்கள். வஜ்ரத்தினால்பிளக்கப்பட்டமலையினுடைய பெரியகொடுமுடிகள்போல ஸூதபுத்ரர்கள் பூமியில்சுதறிக்கிடக்கின்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். அந்தஸைரந்தரியும் விடுபட்டு மறுபடியும் உம்முடைய அரண்மனைக்கு வருகிறாள். ஒ! அரசரே! உம்முடையநகரமுழுவதும் ஸந்தேஹிக்கத்தக்கதாகும். ஸைரந்தரியோ அவ்விதமானரூபமுள்ளவள். கந்தர்வர்களும் மிக்கபலசாவிகள். புருஷர்களுக்கு ஸ்த்ரீகளுடன்சேர்வதில் விருப்பமுண்டாவது இயற்கை; ஸம்சயமில்லை. ராஜரே! ஸைரந்தரியினுடையதோஷத்தினால் உம்முடைய இந்தப்பட்டணமானது விராசத்தை அடையாதபடி விரைவாக நன்குசெய்யப்படவேண்டும். ஸர்வாங்கஸூந்தரியும் ரூபலாவண்யங்களால்விளங்குகின்றவளும் மங்களகரியுமான ஸ்த்ரீயைக் கண்ணால் இமையாமல்பார்க்கின்ற புருஷர்களுடைய மனத்துக்கும் கண்ணுக்கும் தடைஇராது. ஆதலால், பூமியில் ரூபத்தால்

ஒப்பற்றவளான அந்தஸைரத்திரியை எந்தப்புருஷன் பார்த்துக் கா-
னுக்குவசப்படுவதே அந்தமூடன் கந்தர்வர்களால்கொல்லப்படுகி-
றான். இவளை அரண்மனையினின்று வெளியில்ஒட்டிவிடும்; முக்யமா-
கப் பட்டணத்திலிருந்தே ஒட்டிவிடும். காலன் ஸைரத்திரியினிடத்தில்
ப்ரவேசித்து இந்தப் பட்டணத்தை அழிக்கிறானென்பது நிச்சயம்”
என்று விஜ்ஞாபனம்செய்தார்கள். அவர்களுடைய அந்தவார்த்தை
யைக்கேட்டு ஸேனைத்தலைவனானவிராடன், “இந்தக்கீசகர்களுக்கு
அபரக்ரியையானது நடத்தப்பட்டும். நன்றாகமூட்டப்பட்டிருக்கிற
ஒரே அக்னியில் வாஸனைப்பொருள்களை எங்குஞ்சேர்த்து அந்தக்கீச-
கர்களனைவர்களும் கொளுத்தப்படலாம்” என்று ஆஜ்ஞாபித்தான்.
அரசன் இவ்வாறுசொல்லி அதிகமனக்கவலையுற்று மங்களகரமான
அந்தப்புரத்தை அடைந்து தன்பட்டமஹிஷியான ஸுதேஷ்ணையைப்
பார்த்து மிகுந்தபயத்துடன் (பின்வருமாறு) உரைக்கலானான்.

“(ஸுதேஷ்ணையே!) ஸைரத்திரி இவ்விடம்வந்தால் அவனைப்பார்-
த்து நான் கட்டளையிட்டதாகவே நீசொல்லவேண்டும். (எவ்வாறெ-
னில்) ‘ஏ! ஸைரத்திரி! உனக்கு மங்களம். இப்பொழுது உன்னிஷ்டப்-
படி (வெளியில்) சென்றுஸஞ்சாரம்செய். ஸைரத்திரி! ராஜாவானவர்
கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து நேரக்கூடிய அவமானத்தில் பயப்படுகி-
றார். கந்தர்வர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னிடத்தில் அவர்
நேரில்சொல்வதற்கு விரும்பவில்லை. உன்னிடம் ஸ்திரீகள்சொல்லுவ-
தில் குற்றமில்லை. ஆதலால், நான் உன்னிடத்தில் (இவ்விஷயத்தைச்)
சொல்லலானேன்’ என்பது” என்றான். அந்தராஜகிங்கார்களெல்லா-
ரும் நன்றாகமூட்டப்பட்டிருக்கிற ஒரே அக்னியில் எல்லாக்கீசகர்களை
யும் ஸர்வவிதமான ஸம்ஸ்காரங்களோடும் தஹனஞ்செய்தார்கள்.
பிறகு, பீமஸேனனால் ஸுதேஷ்ணைக்குகொன்றுவிடுவிக்கப்பட்ட
த்ரௌபதியானவள் பயத்தினின்றுவிடுபட்டவளாகி நகரத்தைநோக்-
கிச்சென்றாள். புலியினுல்பயமுறுத்தப்பட்ட பெண்மான்போலப் பய-
முறுத்தப்பட்டவளும் உத்தமமான மனோபாவமுள்ளவளும்பெளவன-
முடையவளுமான த்ரௌபதியானவள் (தன்னுடைய) அங்கங்களை
யும்ஆடையையும் நன்றாக அலம்பிக்கொண்டு நகரத்தில்ப்ரவேசித்தாள்.
ராஜரே! அவளைக்கண்டு கந்தர்வர்களிடமுள்ளபயத்தினால் (அங்கு-
ள்ள) புருஷர்கள் பத்துத்திக்குக்களிலும்ஒடினார்கள். சிலர் கண்ணை
மூடிக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே மற்றஜனங்கள் மயக்கமடைந்து
கைகளால் கண்களைமூடிக்கொண்டு ஓடினார்கள். அவ்வாறே (சில)
ஜனங்கள், “அந்தஸைரத்திரியைப் பாராதேயுங்கள்” என்றுசொல்லிக்

கொண்டு தீனஸ்வரூபத்துடன் அலறினார்கள். (மற்றும்சிலர்) “ஸௌந்தர்யத்தினால்விளங்கும் இவளை இப்பொழுது பார்ப்பவன் சீசகர்கள் போல நாசம்செய்யப்பட்டு இந்தஇடத்தில் இறக்கவேண்டிவரும்” என்றுசொல்லிக்கொண்டு பயத்தினால் நிலைதவறியமனத்துடன் கந்தர்வர்களிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தால் மயக்கத்தை அடைந்தார்கள். ராஜரே! பிறகு, பாஞ்சாலியானவள் சமையற்கட்டிடத்தினுடையவாயிலில் மதங்கொண்ட பெரியயானைபோலவீற்றிருக்கும் பீமஸேனைக்கண்டு பரிஹாஸத்துடன் குறிப்புக்களோடு மெல்லப் பின்வருமாறு சொல்லலானாள். “எவரால் நான் (ஆபத்தினிடமிருந்து) விடுவிக்கப்பட்டேனோ அந்தக் கந்தர்வராஜருக்கு வந்தனம். தோஷமற்றவளும் நாதனில்லாதவளாக வீட்டில்வளித்துக்கொண்டிருக்கின்றவளும் சீசகர்களிடத்திலிருந்துபயந்தவளுமான என்னைக் கஷித்த கந்தர்வருக்கு வந்தனம்” என்றாள். பீமன், “எந்தப்புருஷர்கள் உனக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களாக இவ்வுலகில்ஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் நீவசப்பட்டவளாக இஷ்டப்படிஸஞ்சரித்துக்கொண்டிரு. எந்தப்புருஷர்கள் (உனக்கு) ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களாக இவ்வுலகில் ஸஞ்சரிக்கிறார்களோ அவர்கள் இனி அப்படிப்பட்ட உன்னுடையவார்த்தையைக்கேட்டுக் கடனில்லாதவர்களாக விளையாடிக்கொண்டிருக்கட்டும்” என்றான். அவ்விருவர்களுடைய அந்தவார்த்தையையும்கேட்டு மற்றஜனங்கள் (அதன்கருத்தை) அறியவில்லை. பிறகு, பாஞ்சாலராஜகுமாரியும் (வேறிடத்திற்குச்) சென்றாள். பிறகு, அவள் நடனசாலையில் விராடராஜனுடைய பெண்களுக்கு நடனம்கற்பிக்கின்றவனும் சிறந்தகைகளுள்ளவனுமான தனஞ்சயனைக் கண்டாள். பிறகு, அந்தக்கன்னியர்கள் அர்ஜுனுடன் நடனசாலையிலிருந்து வெளியில்வந்து, வருகின்றவளும் துன்பமடைந்தவளும் குற்றமற்றவளுமான த்ரௌபதியைக்கண்டார்கள். கன்னியர்கள், “ஸைரந்த்ரி! நீ பாக்யத்தால் ஆபத்தினின்றிவிடுவிக் கப்பட்டாய்; பாக்யத்தினால் மீண்டு (இங்கு) வந்தாய். குற்றமற்றவளானஉன்னைத் துன்பப்படுத்தினஸூதர்களும் உன்பாக்யத்தால் கொல்லப்பட்டார்கள்” என்றுசொன்னார்கள். ப்ருஹன்னை, “ஸைரந்த்ரி! எவ்விதம் நீ விடுவிக் கப்பட்டாய்? அந்தப்பாபிகள் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார்கள்? உன்வரலாற்றை நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். உள்ளபடி நீ உரைப்பாயாக? என்றுவினவ, ஸைரந்த்ரி, “ப்ருஹன்னையே! ஸைரந்த்ரியினால் உனக்கு இப்பொழுது என்னகார்யமிருக்

கின்றது? கல்யாணி! நீ எப்பொழுதும் ஸுகமாகக் கன்யாமாடத்தில் மகிழ்ந்திருக்கிறாய். ஸைரந்திரி அடைகிறதுக்கத்தை நீ அடைகிறாயில்லை. நீ ஸுகமாக இங்கே இருக்கிறாய். அவ்விதமானதுக்கம் உன்னால் அடையப்படவில்லை. ஆதலால், துக்கமடைந்திருக்கின்ற என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு இம்மாதிரியாக வினவுகிறாய்” என்றுசொல்ல, ப்ருஹன்னனை, “கல்யாணி! இந்தப்ருஹன்னனையும் விலங்குஜாதியில்பிறந்த ஒருஜந்துவைப்போல முடிவில்லாததுக்கத்தை அடைந்திருக்கிறாய். இவனை நீ அறியவில்லை. பெண்ணே! உன்னுடன் நான் வாஸம்செய்திருக்கிறேன். நீயும் எல்லோருடனும்சேர்ந்து வாஸஞ்செய்திருக்கிறாய். உன்னைக்காட்டிலும் மிக்ககஷ்டத்துடன் நான்வாஸித்துவருகிறேன். அழகியஇடையையுடையவளே! நீ துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது எவன்தான் (அப்படிப்பட்ட உன்) துக்கத்தை (மனத்தில்) எண்ணுமவருப்பான்? ஒருவனாலும் ஒருவனுடையமனமானது முழுதும் ஒருஸமயத்திலும் அறியமுடியாதென்பது நிச்சயம். அதனால் என்னை நீ அறியவில்லை” என்றார். பிறகு, த்ரௌபதியர்நவன் பெண்களோடுகூடவே அந்தராஜக்ருஹத்தில் நுழைந்து அஸுரையயற்றவளாக ஸுதேஷ்ணையிடம் சென்றார். அவளைநோக்கி, ராஜபத்தியானவள் விராடனுடைய சொற்படி, “ஸைரந்திரி! நீ எங்கேபோகவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயோ அவ்விடம் விரைவாகச்செல். ஸைரந்திரி! அரசர் கந்தர்வர்களிடத்தினின்று அனர்த்தம்நேரிடுமென்று பயப்படுகிறார். நீயும் யௌவனமுடையவள்; அழகியபுருவங்களுள்ளவள்; ஸௌந்தர்யத்தினால் பூமியில் நிகரில்லாதவள். கல்யாணி! புருஷர்களுடையமனமும் ஸ்பர்சத்தினால் உண்டாகிறஸுகத்தில் பற்றுள்ளது. ஆதலால், உன்னிடத்திலிருந்து எனக்கும் தேசத்துக்கும் நகரத்துக்கும் பயமுண்டாயிருக்கிறது. நீ இஷ்டப்படி ஸுகமாயிருக்கத்தக்க இடத்தைக்குறித்து இப்பொழுதே (இந்த) நகரத்தினின்று போய்விடு. கல்யாணி! உன்நிமித்தமாக என்னுடையபந்துக்கள் அனைவர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள். என்னுடைய ப்ராதாக்களை நீகொன்றகாரணத்தால் உன்னுடையபுத்தி கொடிது. ஆகையால், கந்தர்வராஜர்களிடத்திலிருந்து இப்பொழுது பயம்உண்டாகிறது. ஸைரந்திரி! (உனக்கு) இவ்வுலகில் எவ்வாறு சேஷம்முண்டாகுமோ அவ்வாறு இஷ்டப்படிசெல்” என்றார். ஸுதேஷ்ணையினுடையவார்த்தையைக்கேட்டு ஸைரந்திரியானவள், “கோபமுள்ளவளே! முப்பதுநாள்வரையில் அரசர் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கட்டும். (அதற்குள்) அந்தக்கந்தர்வர்கள்ஃகார்யவித்தி

யடைவார்கள் ; ஸம்சயமில்லை ; பிறகு, என்னைத் தங்களிடம் அழைத்துக்கொள்வார்கள் ; உனக்கு ப்ரியத்தையும் செய்வார்கள். நிச்சயமாகவே அரசர் பந்துக்களோடு கூட நன்மையை அடைவார். கல்யாணி ! அந்தக்கந்தர்வர்கள் அரசரால் உதவி செய்யப்பட்டவர்களும் எப்பொழுதும் நன்றி அறிவுள்ளவர்களும் நல்லஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் பலத்தினால் அதிகக் கர்வமுள்ளவர்களும் ப்ரத்புபகாரஞ்செய்வதில் விருப்பமுள்ளவர்களுமாயிருக்கின்றார்கள். நான் (நிச்சமான முப்பது நாள் வரையில் இங்குவளிக்க) விரும்புகிறேன். நீ தடைசொல்லாதே. (நான் இங்குவளிப்பதால் சுபமோ அசுபமோ) எதுவருமென்பதை ஆலோசனை செய். அநத (முப்பது) நாள் வரையில் என்னைக்காப்பாற்று. அதனால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும் ” என்று கூறினான். அநதனை ரந்திரியனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, கேகயராஜகுமாரியான ஸுதேஷ்ணையானவள் ப்ராதாக்களுக்கு நேர்ந்த விபத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் துக்கத்தினால் மதிமயங்கித் துன்பத்துடன் த்ரௌபதியைப்பார்த்து, “ கல்யாணி ! நீ இஷ்டப்படி வாஸஞ்செய். உன்னை நான் சரணமடைந்தேன். என்னுடைய பர்த்தாவையும் விசேஷித்துப் புத்தர்களை யும் நீ காப்பாற்று ” என்று சொன்னாள். ராஜசுரேஷ்டரே ! ஸுதேஷ்ணையானவள் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு (விராடராஜனிடம் வந்து,) “ (மஹாராஜரே !) பயந்தவளான இந்தனை ரந்திரியானவள் இந்தமுப்பது நாள் (இவ்விடத்தில் வாஸஞ்செய்து) க்ருதக்ருத்யையாகட்டும். நான் (அதுவரையில் இவ்விடத்தில் இவளை) வளித்துவரும்படி செய்கிறேன் ” என்று அரசனிடம் எல்லாவிஷயத்தையும் தெரிவித்தாள்.

கீசகவதபர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம்.

(பாண்டவர்களைத்தேடி விராடநகரம் சென்ற சாரீர்கள் ஹஸ்தினபுரம் சென்று துர்யோதனனிடத்தில் தாங்கள் பாண்டவர்களை அறிய வில்லையென்பதையும் கீசகவதத்தையும் தெரிவித்தது.)

கீசகன்கொல்லப்பட்டவுடன், சத்ருவீரர்களைக் கொல்லும் திறமையுடைய விராடராஜன் மந்த்ரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் மிக்கசோகத்தை அடைந்தான். ராஜரே ! அந்தநகரத்திலும் தேசத்

திலுமுள்ள ஸாமான்யஜனங்கள், ஸ்வேஹாதார்களோடுகூடின கீசகனுடைய கோரமானவதத்தைக் கேட்டு, இதுமஹாபயங்கரமென்றெண்ணி ஆச்சர்யமடைந்து, “வீர்யமுடையவனும் ராஜாவுக்குரண்பனும் கொழுப்பினால் அதிககர்வம்கொண்டவனும் யுத்தத்தில் அட்டஹாஸம்செய்பவனும் பலசாலியும் யுத்தத்தில் ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவனுமான கீசகனுனவன் பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனும் பெண்போகம் தேடுகிறவனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாயிருந்தான். அவன் ஸைரந்திரிமிததம் கந்தர்வர்களால் இரனில்கொல்லப்பட்டானாம்” என்று எல்லாவிடங்களிலும் பேசிக்கொண்டார்கள். மஹாராஜரே! கீசகன் கொல்லப்பட்டவுடன் அந்த அந்தத்தேசங்களிலுள்ள மனிதர்கள் வியப்புற்று இவ்வாறு கீசகனுடைய விநாசத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

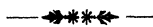
பிறகு, துர்யோதனனால் வெளிநாடுகளில் (பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்காக) அனுப்பப்பட்டிருந்தசாரர்களெல்லாரும் (துர்யோதனனுடைய) கட்டளைப்படி ஸங்கேதஞ்செய்துகொண்டு அநேகதேசங்களிலும் க்ராமங்களிலும் நகரங்களிலும்தேடி, பிறகு, தாம்சொல்லிக்கொண்டபடி (ஒருவரைஒருவர்) பார்த்துக்கொண்டு ஹஸ்தினபட்டணத்துக்குத் திரும்பினார்கள். அவர்கள் ஹஸ்தினபட்டணத்தைவந்தடைந்து அங்கு பகைவர்களை அடக்குபவனும், குருவம்சத்திலுதித்தவனும், த்ருதராஷ்டிரகுமாரனும், த்ரோணர் கர்ணன் க்ருபர் மஹாத்மாவானபிஷ்மர் இவர்களோடும் ஸ்வேஹாதார்களோடும் மஹாரதர்களான த்ரிகர்த்தர்களோடும் சேர்ந்திருக்கின்றவனுமான துர்யோதனமஹாராஜனைக்கண்டு தலையால் பூமியில்வணங்கி, ‘ஜயமடைவீராக’ என்ற ஆசீர்வாதத்தால் (அவனை) மேன்மைப்படுத்தி, பிறகு, ஸூர்யனுக்குஸமமும் ஸ்வர்ணமயமும் உத்தமமுமான ஆஸனத்திலவீற்றிருப்பவனும் தேவர்களால் இந்தரன்போற்றப்படுவதுபோல மந்த்ரிகளால்போற்றப்படுகிறவனும் கற்றறிந்தவர்களாலும் பாடக்களாலும் கவிகளாலும் ஸ்துதிபாடக்களாலும் பரிவாரங்களுடன் கூடின அனேகமன்னர்களாலும் வணங்கப்பட்டவனும் ஸபையின்நடுவில்வீற்றிருப்பவனுமான அவனைப்பார்த்து, “ஓ! மனுஷ்யேந்தரே! ஜனங்களில்லாததும் துஷ்டம்ருகங்களால்குழப்பட்டதும் பற்பலவண்டுகளால்வ்யாபிக்கப்பட்டதும் கொடிகளாலும் செடிகளாலும் (அடர்ந்ததும்) உள்ளேபுகமுடியாததும் பற்பலபுதர்களால்குழப்பட்டதுமான அந்தப்பெரிய அரண்யத்தில் அந்தப்பாண்டவர்களைத் தேடுவதின் பொருட்டு எப்போதும் நாங்கள் பெரியமுயற்சியைச்செய்தோம்.

அதிகஉறுதியான வல்லமையுள்ளபாண்டவர்கள் சென்றவழியை நாங்கள் அறியோம். ஆச்ரமங்களிலும் காடுகளிலும் உயர்ந்தமலைகளின் சிகரங்களிலும் பற்பலதேசங்களிலும் ஜனங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற தேசங்களிலும் நாற்சந்திகளிலும் பட்டணங்களிலும் நாங்கள் (பார்த்தர்களுடைய) அடிவைப்பைத் தேடினோம். நேர்த்தரே! விரைவாக (ஒடி) ஒளிந்தவர்களானபாண்டவர்களை நாங்கள் அறியவில்லை. மனிதரிற்சிறந்தவரே! முற்றிலும்காணாமல்போனதினால் அவர்கள் நாசமடைந்திருக்கவேண்டும். உமக்கு மங்களம். மலைகளின்உச்சியிலிருக்கும் புதர்களிலும் குகைகளினிடையிலும் தாழ்வரைகளிலும் நதிகளிலும் மலையருவிகளிலும் மடுக்களிலும் தடாகங்களிலும் செல்லுதற்கரியகாடுகளிலும் க்ராமங்களிலும் பூந்தோட்டங்களிலும் யானைகளின் அருகிலும் புலிகளின் அருகிலும் ஸிம்மங்களின்ஸமீபத்திலும் சரபங்களின்மத்தியிலும் நாங்கள் தேடினோம். அவர்களுடையகதியானது (எவ்விதத்தினாலும்) அறியமுடியாததாயிருக்கிறது. அதிகர்களுள்உத்தமரே! மனுஷ்யேந்தரே! வழியில் (பாண்டவர்களின்) ரதங்களின் கதியை (அறியவிரும்பிக்) கொஞ்சகாலம் நாங்கள் அவர்களுடைய தேர்ப்பாக்களை அனுஸரித்தோம். பகைவர்களைவாட்டுபவரே! நாங்கள் முறைப்படி தேடிப்பார்த்து உண்மையாக விஷயங்களை அறிந்து கொண்டோம். ஸாரதிகள் பார்த்தர்களின்றி த்வாரகைக்குச்சென்று விட்டார்கள். ராஜேந்தரே! அந்தத்வாரகையில் க்ருஷ்ணையும் இல்லை; மஹாவ்ரதமுள்ளபாண்டவர்களும்இல்லை. 'நரதேவரே! உண்மையை உரைத்தோம். பாண்டவர்களை இப்புவிபில் நாங்கள் காணவில்லை. பகைவர்களைவாட்டுபவரே! நீர் ஸுகமாயிரும். அவர்கள் நசித்து விட்டார்கள். நீர் ஸ்வஸ்தமாகஇரும் எல்லாவிதத்தினாலும் அவர்கள் நசித்துவிட்டார்கள். பரதர்களிற்சிறந்தவரே! உமக்கு வந்தனம். மலைகள் வனங்கள் காடுகள் தேசங்கள் நகரங்கள் க்ராமங்கள் பட்டணங்கள் இவற்றையுடைய பூமிமுழுவதும் மிச்சமின்றி எல்லாஇடத்திலும் நாங்கள் தேடினோம். பாண்டவர்களைக் காணவில்லை. மனுஷ்யேந்தரே! மறுபடியும் (எங்களுக்குக்) சுட்டளையிடும். வேந்தரே! இதற்குமேல் பாண்டவர்களைத்தேடும்விஷயத்தில் மறுபடியும் நாங்கள் என்னசெய்யக்கடவோம். வீரரே! ப்ரியமும் மங்களகரமுமான எங்களுடைய இந்தவார்த்தையையும் கேளும். அரசரே! பரதவம் சத்தினுதித்தவரே! மத்ஸ்யராஜனைச்சேர்ந்தவனும் ஸுடுதஜாதியில் பிறந்தவனும் மிக்கபலசாலியும் த்ரிகர்த்தர்களைப் பெரும்பாலும் பலத்தினால் நாசம்செய்தவனுமானகேசகன் இரவில் கந்தர்வர்களால் அடித்

துத்தள்ளப்பட்டுக் கிடக்கிறான். நராதிரே! விராடராஜனுக்குமைத் துன்னும் ஸேனாபதியும் கம்பிரமானபுத்தியுடையவனும் ஸுதேஷ்ணைக்குஇனையஸேஹாதரனும் கொடியவனும் குரனும் வீரனும் துன்பமற்றவனும் ஊக்கமுடையவனும் மஹாவீர்யமுள்ளவனும் நீதியும் பலமுமுள்ளவனும் யுத்தம்செய்யமுறைகளை அறிந்தவனும் பகைவர்களுடையவீர்யத்தைநாசஞ்செய்பவனும் ஸிம்மத்துக்குஒப்பான வன்மையுள்ளவனும் குடிகளைக்காப்பதிலும் பகைவர்களைப்பிடிப்பதிலும் வல்லவனும் பெரும்போரில்பகைவர்களைவென்றவனும் மிகக்கொடியவனும் கௌரவத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டவனும் ஸ்திரீபுருஷர்களுடையமனங்களை ஆனந்தப்படுத்துகின்றவனும் தைர்யமும் நன்றாகப்பேசும் திறமையும் யுத்தத்தில்விருப்பமும் புண்பச்செய்கைகளுமுள்ளவனும் பொருளின்பங்களுக்குஆதாரமாயிருப்பவனும் மனிதர்களுள்உத்தமனும் (பகைவர்களுடையபெருமையைப்) பொறாதவனும் கொடியநெஞ்சமுள்ளவனுமான அந்தக்கீசகன் ஸேஹாதர்க ளோடு ஸ்திரீநிமித்தழர்க நடுநிசியில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான்; இவனுடையஸேநைதர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; யுத்தவீரர்களும் ஆயுதங்களால் அடிக்கப்பட்டார்கள். கந்தர்வர்களுக்கு மனைவியும் அழகியஇடையுள்ளவளுமான ஸைரந்திரி என்கிற ஒருஸ்திரீ இருக்கிறாள். கொழுப்பும் கெட்ட எண்ணமுமுள்ளவனும் பலசாலியுமான அந்தக்கீசகன் அவளை விரும்பினான். அந்தக்கீசகன் அனேக பந்துக்களுடன் இரவில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டானென்னும் வருத்தார்த்தத்தை நாங்கள் கேட்டோம். ராஜேந்தரே! ஆகையால், இதுமுதல் பாண்டவர்களைத்தேடும்பொருட்டுச் சாரர்களை எங்கும் ஸஞ்சரிப்பதற்காக நீர் அனுப்பவேண்டுமென்பது எங்களுடைய எண்ணம். நராதிரே! துஷ்டாத்மாவானகீசகன் தம்பியர்களுடன் இரவில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். இவ்வளவுமட்டில் நாங்கள் கேள்வியுற்றோம். உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். குருகுலத்தில்உதித்தவரே! செய்யவேண்டியகார்யத்தைச்செய்தநீர், இந்தப்ரியத்தையும் பகைவர்களுடையஅவமானத்தையும் கேட்டு, இனி செய்யத்தக்கதை உடனே செய்யும்” என்றுசொன்னார்கள்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணப்ரவம். (தோடர்ச்சி.)

(தூர்யோதனஞ்சிகள் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்கு லோசனை செய்தது.)

பிறகு, தூர்யோதனமஹாராஜன் அப்பொழுது அவர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நெடுநேரம் மனத்தில்கிந்தித்து ஸபையிலிருக்கின்றவர்களைப்பார்த்து இவ்விதமானவார்த்தையைச்சொல்லலானான். “(ஸபையோர்களே!) கார்யத்தின்கதியானது உண்மையாக அறிவதற்குமுடியாததன்றோ? ஆதலால், நீங்கள் எல்லாரும் நன்றாக ஆராய்ந்துபாருங்கள். பாண்டவர்கள் எங்கேபோயிருப்பார்கள்? அவர்களுக்கு அஜ்ஞாதவாஸகாலமாக ஏற்பட்ட இந்தப்பதின்மூன்றாவதுவர்ஷத்தில் அனேகமாகக் காலம் சென்றுவிட்டது; கொஞ்சம் மிகுதி இருக்கிறது. இந்தஸமயத்தில் அந்தப்பாண்டவர்கள் இந்த வர்ஷத்தின் மிகுதியையும் தாண்டிவிடுவார்களானால், ப்ரதிஜ்ஞையையிறைவேற்றினவர்களும் ஸத்யத்தையும் வ்ரதத்தையும் ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்களுமான அவர்களனைவரும் மதப்பெருக்குடைய சிறந்த யானைகள் போலவும் ஸர்ப்பங்கள் போலவும் நிச்சயமாகக் கௌரவர்களைக்குறித்து, (தங்களால் முன்பு அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கிற) துக்கத்தினால் அதிககோபமுடையவர்களாவார்கள். புருஷர்களிற் சிறந்த பாண்டவர்கள் ஸமர்த்தர்களும் கற்றறிந்தவர்களும் வல்லமையுடையவர்களும் நன்றாக மறைந்திருக்கின்றவர்களுமான சாரர்களால் நன்றாக உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற (உபாயத்துடன் கூடிய) ஊஹத்தினால் அறியத்தக்கவர்கள். கஷ்டமான நிலைமையை அடைந்திருக்கின்ற பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் அறியப்படுவார்களாயின், கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிற காலம் முடிவதற்குள்ளாகவே மறுபடியும் கானகத்தில்கொண்டுவார்கள். ஆதலால், (நம்முடைய) ராஜ்யமானது நாசமற்றதும் குறைவற்றதும் இரண்டாவது அரணில்லாததும் கவலையற்றதும் பகைவர்களையிழந்ததுமாக நெடுங்காலம் நிலைபெற்றிருக்கத்தக்க உபாயத்தை விரைவாகத்தேடுங்கள்” என்றான்.

அதிகவ்யஸனமுற்றவனான தூர்யோதனன் இவ்விதமான வார்த்தையைச் சொன்னவுடன், கர்ணன், ஸத்யமும் தர்மமும் அர்த்தமுள்ளவாக்யத்தை (பின்வருமாறு) உரைக்கலானான். “பாதகுலத்தினுதித்தவனே! மறுபடியும் இவர்கள் போகவேண்டாம். வேறு

சாரர்கள் போகட்டும். சுறுசுறுப்புள்ளவர்களும் யோக்யர்களும் ஸாமர்த்தியமுடையவர்களும் மறைந்து ஸஞ்சரிக்குந்தன்மையுடையவர்களுமான சாரர்கள் வளப்பமுள்ளவைகளும் க்ராமங்களால்திறைந்தவைகளுமான பலதேசங்களில் ஸஞ்சரிக்கட்டும். ராஜனே! அவ்விடங்களிலுள்ளனவும் மனத்தைக்கவர்வனவுமான ஸபைகளிலும் ராஜதானிகளிலும் திர்த்தங்களிலும் பற்பலவிதமான 'ஆகரங்களிலும் ஸித்தவேஷமும் ப்ராம்மணவேஷமும் தரித்து, மறைந்து ஸஞ்சரிப்பவர்களான பாண்டவர்களைத் தேடவேண்டும். ஓ! மனுஷ்யேந்தா! நல்லதிபுணர்களும் அதை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் அவ்விதமாகத் தேடுகின்றதையே ப்ரதானகார்யமாகக் கொண்டவர்களுமான பற்பலசாரர்களால் நல்லீதியுடன் கூடிய ஊழறத்தால், பாண்டவர்கள் நதிகளுடைய (ஸமீபத்திலுள்ள) புதர்களிலும் திர்த்தங்களிலும் க்ராமங்களிலும் நகரங்களிலும் ரம்யமான ஆசிரமங்களிலும் மலைகளிலும் குகைகளிலும் தேடத்தக்கவர்கள்” என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான துர்யோதனனுக்கு உடன்தம்பியும் அண்ணனான அவனுக்குப் பரியத்தையும் ஹிதத்தையும் செய்வதில் அதிகப்பற்றுள்ளவனும் ப்ராதாவுமான துச்சாஸனன் அந்தஸ்பையில் தன் தமையனான துர்யோதனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். “மனுஷ்யர்களுக்கு நாதரே! மன்னரே! நமக்கு நம்பிக்கையுள்ள சாரர்கள் நாம் கொடுக்கும் வெகுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் பாண்டவர்களைத் தேடுவதற்குச் செல்லட்டும். ராஜேந்தரே! காணன்பார்க்கச் சொன்ன இடமனைத்தும் நன்றாகப் பார்க்கப்படவேண்டும். குறிப்பிட்டபடி சாரர்களனைவரும் தேடவேண்டிய விடங்களில் தேடட்டும். பசுக்கள் மூக்குகளால் (முகூர்த்து) அறிகின்றன. ப்ராம்மணோத்தமர்கள் வேதங்களாலேயே அறிகிறார்கள். மன்னர்கள் சாரர்களால் அறிகிறார்கள். மற்ற ஜனங்கள் இரண்டிகண்களாலும் பார்க்கிறார்கள். கீழ்ச்சொல்லப்பட்டபடி சாரபுருஷர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் தேடட்டும். இவர்களும் இன்னும் மற்றப் பலரும் தேசங்களிலும் நகரங்களிலும் தேடட்டும். அவர்களுடைய கதியாவது வாலஸ்தலமாகவது வரலாறுவது (ஒன்றும்) அறியப்படவில்லை. அவர்கள் நன்றாக மறைந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ; அல்லது, ஸமுத்தர்தின் அக்கரையை அடைந்திருக்கின்றார்களோ; சூரர்களென்கிற எண்ணமுள்ளவர்களான அவர்கள் மஹாரண்யத்தில் துஷ்டம்ருகங்களால் தின்னப்பட்டார்களோ; சிறந்தத் வீபத்தையாவது அடைந்தார்களோ; மதத்தை

¹ ரத்னங்களுண்டாகுமிடம்.

இழந்தவர்களான அவர்கள் ஆசையற்றவர்களாக மலைகளிலும் நுழை தற்கரிய காடுகளிலும் (ஸஞ்சரிக்கையில்) ராக்ஷஸர்களால் பணிக்கப் பட்டார்களோ ; அல்லது அனேகவர்ஷங்கள் ஆபத்தையடைந்து நாச மடைந்துவிட்டார்களோ. அரசரே ! ஆதலால், நீர் உம்முடையமனத் தைக் கவலையற்றதாகச் செய்து அடக்கி அதிகஊக்கத்துடன் செய்யக் கருதிய கார்யத்தைச் செய்யும்” என்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடரிச்சி.)

(த்ரோணர் துர்யோதனனோடாகி, பாண்டவர்கள் அழிந்தாரோன்று சோல்லி அவர்களைத்தேடுவதற்கு ஏற்பாட்டைச்செய்ததும், பீஷ் மர், பாண்டவர்கள்வஸிகீதும்இடத்துக்கீதரியலகஷணங் களையும் அவர்கள் எவ்விதத்தினாலும் ஜயிக்கத்தகாதவர்கள் என் பதையும்கூறி அவர்களோடு ஸந்த்யைச்செய்வது அவசியமென்றதும்.)

பிறகு, ஸஞ்சுமார்த்தங்களைக்கண்டறிந்தவரான த்ரோணர் ஸபையின்மேலில் (துர்யோதனன்முதலானவர்களைப்பார்த்து), “அவ் விதமானபுறமையையுடையவர்கள் நாசத்தையும்அவமானத்தையும் அடையமாட்டார்கள். குரர்களும் நல்லவித்யாப்பாஸம்செய்தவர்களும் புத்திசாலிகளும் இந்தரியங்களை அடக்கினவர்களும் தர்மங்களை அறி ந்தவர்களும் ஸத்யஸந்தர்களும் மஹாத்மாக்களும் ப்ராதாக்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள், நீதி தர்மம் அர்த்தம்இவைகளுடையதத்வத் தைஅறிந்தவனும் தந்தைபாலவேமனத்தை அடக்கினவனும் தர்மத் திலிருப்பவனும் ஸத்யத்தில் உத்ஸாஹமுள்ளவனும் மூத்தவனும் மேலோர்களைவணங்குகின்றவனும் அன்புள்ளஸேஹாதானும் பெரு மையுள்ளவனும் ஸேஹாதானைவகாயும் அனுஸரித்திருப்பவனும் அஜாதசத்ருவுமான யுதிஷ்டிரனை அனுஸரித்திருக்கின்றார்கள். அவ் வாறு (தனக்கு) ஸ்வாதீனப்பட்டவர்களும் (தைரயத்தினால் ஆபத்துக் காலங்களிலும்) அசைவற்றிருப்பவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான அவ ர்களுக்கு நீதியில்சிறப்புற்றவனும் கற்றறிந்தவனுமான யுதிஷ்டிரன் ஏன் நன்மையைஉண்டுபண்ணமாட்டான் ? ஆதலால், முயற்சியுடன்கவ னித்துப்பாருங்கள். இன்னும் ஸமயம் தாண்டவில்லை. அவர்கள் நாசத் தை அடையமாட்டார்களென்பது என்னுடைய உறுதியான எண்ணம். செய்யவேண்டியகார்யமானது விளம்பயின்றிச் சீகரம் ஆலோசிக்கப்

படலாம்; நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யப்படவேண்டும். இவர்களுடைய வாஸஸ்தானமும் நன்கு ஆலோசிக்கப்படவேண்டும். எல்லாக்காரியங்களிலும் தைரியத்தினால் நிலைதவறுதமனத்தையுடையவர்களான பாண்டிபுத்ரர்களுடையவருந்தார்த்தத்தை அறியத்தக்க ரீதியைச் செலுத்தவேண்டும். எல்லாவித உபாயங்களாலும் பாண்டவர்களைப்பார்ப்பதற்கு ரீ முயற்சிசெய். தேவதைகளால் எப்பொழுதும் காக்கத்தக்கவர்களான அந்தச்சூரர்கள் (எவ்விதத்தாலும்) அறியமுடியாதவர்கள். சுத்தஸ்வரூபமுள்ளவனும் ஸத்யஸந்தனும் உததமமான ரீதியையுடையவனும் சுத்தனும் ஒளிக்குவியல்களால் நான்குபக்கங்களிலும் நிறைந்தவனுமான பார்த்தன், மனிதர்களைக் கண்ணால்கொளுத்தினாலும் கொளுத்துவான். ஆதலால், முயற்சிசெய்யவேண்டும். ப்ராம் மணர்களாலும் சாரர்களாலும் ஸித்தர்களாலும் நிபுணர்களான தபஸ்விகளாலும் மறுபடியும் நாம் தேடுவோம். மனுஷ்யேந்தர்! மறைந்து வாஸிச்செய்கின்ற பாண்டவர்கள், தேடுவதில் தேர்ச்சியடைந்தவர்களும் பயமில்லாதவர்களும் அதை அறிந்தவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவர்களும் அந்தத் தேடுகிற காரியம் ஒன்றையே முக்யமாகவுடையவர்களுமான பற்பலசாரர்களால் தேடத்தக்கவர்கள்” என்று கூறினார். பிறகு, சிறந்த புத்தியையுடையவரும் பரதகுலத்தில் உதித்தவர்களுக்குப்பாட்டனாரும் சாஸ்தாங்களை நன்கு கற்றறிந்தவரும் தேசகாலங்களை அறிந்தவரும் ரீதியையுடையவரும் விசாலமான புத்தியையுடையவரும் சந்தனினுடைய குமாரருமான தேவவ்ரதர், மஹாத்மாவான ஆசார்யருடைய அந்தவாக்யம் சொல்லி முடிந்தவுடன், காரணங்களோடும் அர்த்தத்துடனும் கூடிய இவ்விதமானவார்த்தையை உரைக்கலானார். அவர், தர்மங்களை அறிந்தவனும் பாண்டமஹாராஜனுடைய புதல்வனுமான பூதிக்ஷிபரன் விஷயத்தில் நன்றாக இசைந்ததும் தர்மத்துடன் கூடியதும் எக்காலத்திலும் மாற்றமுடியாததும் எப்பொழுதுமே அயோக்யர்களடைவதற்கரியதும் எக்காலத்திலும் ஸாதுக்களால் ஸம்மதித்துப் பூஜிக்கப்பட்டதுமான ஒருவார்த்தையை அந்த ஸபையில் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஸ்ரீவதர்மங்களையும் அறிந்தவரும் ப்ராம்மணருமான நம்முடைய ஆசார்யர் சொன்னது (ஸரியே.) சாஸ்தாஜ்ஞானமும் நல்ல ஒழுக்கமுமுள்ளவர்களான பாண்டவர்கள் நாசத்தை அடையமாட்டார்கள். எல்லா லக்ஷணங்களுமுள்ளவர்களும் நல்ல ஒழுக்கமுள்ளவர்களும் பெரியோர்களுடைய வரையறையில் கட்டுப்பட்டவர்களும் ஸத்யத்தையும் தர்மத்தையும் முதன்மையாகக் கொண்டவர்களும் ஸமயத்தை

அறிந்தவர்களும் ஸமயத்தைப்பாதுகாக்கின்றவர்களும் நல்லநியமமுள்ளவர்களும் ஸாதுக்களுக்குரிய கார்ப்பாரத்தை வஹிக்கின்றவர்களுமான அநதப்பார்த்தர்கள் துன்பமடையமாட்டார்கள். தவத்தினாலும் தம்முடையவீர்யத்தினாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அநதப்பாண்டவர்கள் நாசமடையமாட்டார்களென்பது என்னுடைய நிச்சயமான எண்ணம். அவர்கள் எப்பொழுதும் கூத்திரியதர்மத்தில் நிலைபெற்றவர்கள் ; எப்பொழுதுமே கேசவனை அனுஸரித்தவர்கள் ; அதிகவீரபுருஷர்கள் ; மஹாத்மாக்கள் ; மஹாபலசாலிகள். அப்படிப்பட்ட பாண்டவர்களைத் தேடும்விஷயத்தில் நான் (உனக்குப்) புத்தியை நன்குசொல்வேன் ; கேள். நன்றாகநீதியைச்செலுத்துகிறவனுடைய நீதியானது பிறரால் அறிவதற்கு அருமையானது. அநதப்பாண்டவர்களைநினைத்து நம்மால் இப்பொழுது செய்யத்தக்கதைப் புத்தியினால்நிச்சயிப்பதற்காக நான் உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். அதை நீ அறிந்துகொள். ஐயனே ! பெரியோர்களுடையகட்டளையில் கட்டுப்பட்டுநிற்பவனும் ஸத்யத்தைத் தவறவிடாமலிருப்பவனுமான அநதபுத்திஷ்டிரனுடைய இந்த நீதியானது எவ்விதத்தினாலும் நன்றாகச் சொல்லத்தக்கதன்று. மேலும், என்னால் அதுசொல்லத்தக்கதன்று. (ஏனென்றால்), எனக்குக் கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் ஸமானர்கள். பாண்டுபுத்ரர்களுடைய இருப்பிடத்தை ஆலோசித்து நான் சொல்லுகிறேன். வீணான அதிகப்புலம்பலால் யாதுபயன் ? எங்குதர்மமோ அங்குஜயம். ஏவப்பட்டு ஸபையின்நடுவில் (விஷயத்தைஎடுத்து) உரைக்கஎண்ணங்கொண்ட (ஒருமனிதன்) இவ்வுலகில் தர்மத்தை அடையும்விருப்பத்துடன் எல்லாவிதத்தினாலும் தக்கமொழியையே சொல்லவேண்டும். மன்னவ ! மற்றஜனங்கள் எண்ணினபடி நான் எண்ணவில்லை. பாண்டு புத்ரர்களுடைய இருப்பிடத்தைக்கேள். வீரர்களான ப்ராதாக்களோடும் க்ருஷ்ணையோடும் கூடியவனும் மிக்ககீர்த்தியையுடையவனுமான அநதமஹாராஜன் ஏன் தன்னுடையச் சேயஸைத் தேடிக்கொள்பவனாகமாட்டான் ? 'பாண்டவன் ராஜ்யத்தில்நிற்ப்புழற்றவர்களான உங்களால் முன்பு பட்டணத்தில்வஞ்சிக்கப்பட்டான் ; எப்பொழுதும் துன்பத்திற்கும் உட்படுத்தப்பட்டான்' என்கிறவிஷயம் உள்ளபடி உன்னால் அறியப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், இயற்கையாகவே நீதியில் மஹாஸமர்த்தனான அநதபுத்திஷ்டிரமஹாராஜன் இப்பொழுது மறைந்துவாஸம்செய்கிறான். இந்த ஒருவர்ஷகாலம் நன்றாகமறைந்து ஸர்வோத்தமமான அஜ்ஞாதவாஸத்தைச் செய்துவிட்டு நல்லகாலம் உதிக்கும் தருணத்தில் சீக்ரம் வரப்போகிறான். பகைவர்களை வாட்டுபவனே !

ஸஹோதரர்களோடும் த்ரௌபதியோடும்சேர்ந்திருக்கின்ற பாண்டவ வீரனை நீ பார்க்கப்போகிறாய். சிறந்தகைகளுள்ளவனே ! நமக்கு ஸுகமுண்டாகும்படி (கார்யத்தைச்)செய். பலசாலிகளுள்சிறந்த ராஜாவான அநத்யுதிஷ்டரான் மறைந துவாஸஞ்செய்கிறவிடத்தில் மனிதர்கள் ஆசையினாலும் மோஹத்தினாலும் விடுபட்டவர்களாயிருப்பார்கள். மஹாராஜனே ! கூத்தரியிற்சிறந்தவனே ! பட்டணமோ அல்லதுதேசமோ ராஜாவானயுதிஷ்டரான் வஸிக்கிறவிடத்தில் மனோவ்யாதினரும் பிணியுபு உண்டாகா. தானசீலனும் 'பெருங்கொடையுடையவனும் அமைதியுள்ளவனும் (அகார்யத்தில்) வெடகமுள்ளவனும் அன்பும் உண்மையுமானவாக்கையுடையவனும் சூரனும் தர்மசீலனும் புலன்களைவென்றவனும் மனக்களிப்புடையவனும் புஷ்டியுள்ளவனும் பரிசுத்தனும் ஸமர்த்தனும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டரான் இருக்கிறஇடத்தில் ஜனங்கள் அஸூயையும் பொருமையும் அஹங்காரமும் மாதஸர்யமுமுள்ளவர்களாயிரார்கள். தாமாகத் தர்மத்தை அனுஸரிப்பார்கள். அதிகமானவேதஸூகங்களும் புண்யசப்தங்களும் கேட்கப்படும்; அதிகதக்ஷிணைகளுள்ள அநேகயாகங்களும் நடக்கும். மழைக்கடவுள் எப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் மழை நன்றாகப்பொழிந்துகொண்டிருக்கும்; ஸம்சயமில்லை; பூமியானது பயிர்களால்நிறைந்தும் நோயில்லாமலுமிருக்கும்; தான்யங்கள் ரஸமுள்ளவைகளும் பழங்கள் குணமுள்ளவைகளும் பூமால்கள் வாஸனையுள்ளவைகளும் வாக்கானது மங்களகரமானசப்தத்துடன்கூடியதுமாயிருக்கும். ராஜாவானயுதிஷ்டரானிருக்கிற இடத்தில் காற்சும் இனிமையுடையதாக வீசும். அங்குள்ள ஜனங்கள் ரோகமற்றவர்களாகஇருப்பார்கள்; கொலையும் சிறையிலடைத்தலும் இரா. ராஜாவானயுதிஷ்டரான்இருக்கிறஇடத்தில் திருடர்களும் தண்டனைகளும் ஹிம்ஸைகளும் நிச்சயமாகஉண்டாகா; சக்தியற்றவர்களும் துஷ்டர்களுமிருக்கமாட்டார்கள். அந்த இடத்தில் பயமும் வந்துஅணுகாது; நல்லவித்தார்த்தமானது விரோதமின்றி விளங்கும்; அவ்வாறே பசுக்கள் அதிகப்பாலுள்ளவைகளும் நல்லபுஷ்டியுள்ளவைகளும் நல்லகறவையுடையவைகளும் ஆகும்; பாலும் தயிரும் நெய்யும், ரஸமும் ஹிதமுமுள்ளவைகளாகின்றன; தீர்த்தங்களும் தெளிந்திருக்கும்; எல்லாப்பொருள்களும் மங்களகரமாகின்றன. ராஜாவானயுதிஷ்டரான் இருக்கிறதேசத்தில் சிறந்தகுணமுள்ளபானங்களும் பற்பலவிதஉணவுகளும் கிடைக்கும்.

1 'வதாரய' என்பது மூலம்; 'ப்ரியமாய்ப்பேசுகிறவன்' என்பது பழையஉரை.

ராஜாவானயுதிஷ்டிரன் இருக்கிறவிடத்தில் ரஸங்களும் ஸ்பர்சங்களும் கந்தங்களும் சப்தங்களும் குணமுள்ளவைகளாயிருக்கும்; பார்க்கத் தக்கபொருள்கள் இனியகாட்சியுள்ளவைகளாயிருக்கும். ஐயா! இந்தப்பதின்மூன்றாவதுவாஷ்டத்தில் பாண்டவர்கள் வஸிக்கிறதேசத்தில் தர்மங்கள் பரம்மக்ஷத்ரியவைசர்யர்களனைவர்களாலும் நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டவைகளும் தத்தம் குணங்களோடு கூடியவைகளுமாகும். அந்தஇடத்தில் ஜனங்கள் மிக்க ப்ரீதியுள்ளவர்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் சுத்தர்களும் குறைவில்லாதவர்களும் தேவதைகளுக்கும் அதிகிகளுக்கும் அதிகமானஸத்காரங்களைச்செய்பவர்களும் எல்லா ப்ராணிகளிடங்களிலும் அன்புடையவர்களுமாயிருப்பார்கள். அப்பா! யுதிஷ்டிரன் இருக்கிறஇடத்தில், ஜனங்கள், இஷ்டமானவஸ்துக்களைத் தானம்செய்வதில் அதிகஉத்ஸாஹமும் எப்பொழுதும் தர்மத்திலேயே பற்றும் வெளிப்படையானபேச்சும் மேன்மேல் அதிகமான மங்களங்களும் நல்லகாரதியும் நல்லிருப்பமும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷமும் ஐச்வர்யமுமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ராஜாவானயுதிஷ்டிரன் இருக்கிறஇடமானது நித்யோத்ஸவங்களால் மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளதும் எப்பொழுதும் மனக்களிப்புற்றதும் செல்வத்தினால் சூழப்பட்டதுமாயிருக்கும். தர்மங்களை அறிந்தவனான அந்நயுதிஷ்டிரன், ஸர்வஜ்ஞர்களான த்விஜாதிகளாலும் அறியமுடியாதவன். அப்பா! அவ்வாறிருக்க, அல்பமனிதர்களால் பார்த்தன் ஓரிடத்தில் எவ்வாறு அறியப்படுவான்? யுதிஷ்டிரனிடத்தில் ஸத்யமும் உத்ஸாஹமும் தானமும் அதிகமானசாந்தியும் நிலையானபொறுமையும் வெட்கமும் செல்வமும் கீர்த்தியும் உத்தமமானதேஜஸமும் தயையும் கபடமின்மையும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆதலால், நான் உங்களிடத்தில் சொல்லியபடி பார்த்தார்களுடையவாஸஸ்தானத்தையும் அங்கு அவர்களுடைய உத்தமமானகதியையும் ஆலோசிக்கவேண்டும். வேறுவிதமாகச்சொல்வதற்கு நான் சக்தியுள்ளவனல்லேன். குருகுலத்திலுதித்தவனே! நான்சொன்னவிஷயத்தை நீரம்புவாயாகில் இவ்விதமான இந்தவிஷயத்தை நன்றாகஆலோசித்து நீ நல்லதென்றுஎண்ணுகிறதைக் காலதாமதமின்றிச் செய். ஐயனே! நான் உனக்கு உரைத்தது நம்முடையகுலத்துக்குத் தகுதியுள்ளதன்றோ” என்றார்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணப்ரவம். (தோடீச்சி.)

(தூர்யோதனன் ஊறுத்திறல் பாண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் இருக்கலா
மென்றெண்ணி ஸுசீர்மாவை அனுப்பியதும், ஸுசீர்மா விராட
நகரத்தின் தென்பாகத்திலுள்ள பசுக்களைப் பிடித்ததும்.)

பிறகு, சரத்வானுடைய குமாரரானக்ருபர், அப்பொழுது (தூர்
யோதனைப்பார்த்து), “(ராஜனே!) பிராயமுதிர்ந்தவான பிஷ்மரால்
பாண்டவர்களைப்பற்றி யுக்தியுள்ளதும் காலத்திற்குத்தகுந்ததுமான
வார்த்தை சொல்லப்பட்டது. தர்மார்த்தங்களோடு கூடியதும் மிக்கநீர்
த்தியானதும் முற்றிலும் உண்மையானதும் (தகுந்த) காரணங்களோடு
கூடியதுமான பிஷ்மருடைய வசனமானது அந்த (ப்பாண்டவர்களைத்
தேடிக்கண்டுபிடிக்கும்) விஷயத்தில் பொருத்தமானது. என்னு
டையவார்த்தையையும் கேள். அவ்விடத்தில் அவர்களுடைய கதியும்
இருப்பிடமும் நன்றாக ஆலோசிக்கப்படவேண்டும். இப்பொழுது (நம
க்கு) ஹிதமாயிருக்கக்கூடிய நீதியானது அவ்விஷயத்தில் செலுத்தப்
படவேண்டும். ஐயனே! பகைவன் அல்பனாயிருந்தாலும் மேன்மை
யடையளன் ணுபவனால் உபேக்ஷிக்கத்தக்கவனல்லன். சூரர்களும் கற்
றறிந்தவர்களும் பலசாலிகளுமான பாண்டவர்கள் உபேக்ஷைபண்ணத்
தகாதவர்களென்பதில் யாதுஸந்தேஹம்? ஆதலால், கானகம்சென்ற
மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிடாமல்
மறைந்திருக்கையில் நல்லகாலமும் உண்டாயிருக்கும்பொழுது தம்
நாட்டிலும் பிறநாட்டிலும் தன்பலம் அறிந்துகொள்ளத்தக்கது. பாண்
டவர்களுக்கு வருத்தியடையுங்காலம் வந்துவிட்டது; ஸம்சயமில்லை.
மஹாத்மாக்களான பார்த்தர்கள் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தகாலம்கழிந்தபிறகு
மஹாபலசாலிகளும் பெரிய உத்ஸாஹமுள்ளவர்களும் அவர்கள். பாண்
டவர்கள் அளவுகடந்த வல்லமையுள்ளவர்களல்லவோ? ஆதலால்,
அவர்களுக்கு அபிவ்ருத்திகாலமானது வந்திருக்கும் தருணத்தில் நாம்
அவர்களோடு சேர்ந்து நன்றாகப் போர்புரியும்படி சேனையும் பொக்கச
மும் நீதியும் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். நீ, மேன்மைக்குக்
காரணமாக எண்ணுவதும் பலசாலிகளும் தூர்ப்பலர்களுமான எல்லா
மித்ரர்களிடங்களிலும் நிச்சயமாக இருப்பதுமான உன்னுடைய பல
த்தை அறிந்துகொள். பாரத! பயனுள்ளதும் பயனற்றதும் நடுத்தர
முமான பலத்தை அறிந்து தன்னுடைய பிறர்நாடுகளிலும் தன்பலம்

அறியவேண்டும். அவ்வாறே பகைவர்களோடு ஸாமதானபேததண்டங்களாலும் கப்பங்கட்டுதலாலும் அதிகவெறுப்போடாயினும்விருப்போடாயினும் ஸந்திசெய்துகொள்வோம். பலஹீனர்களானபகைவர்களைந்யாயத்தினால் அடக்கிப் பலத்தினால் (அவர்களை) வணங்கும்படி செய்து மித்ரர்களைபும் ஸபாதானப்படுத்தி ஸேனையையும்ஸுகமாக இருக்கிறதாவென்று விசாரிக்கவேண்டும். உன்னுடையபொக்கசத்தினாலும் ஸேனையினாலும் நன்றாகவருத்தியடைந்திருக்கின்ற நீ நல்ல வித்தியைப் பெறுவாய். எதிர்த்துவருகிறபலசாலிகளானவேறுபகைவர்களோடும் தமதுபலத்தினாலும் வாறுனத்தினாலும் குறைவுபட்டிருக்கின்றபாண்டவர்களோடும் நீ போர்புரிவாய். மனுஷ்யேந்தர்! இவ்வாறு எல்லாவற்றையும் நீ நன்குநிச்சயித்து, தகுந்தகாலத்தில் ந்யாயத்தை அனுஸரித்து நடந்துகொள்வாயாக. (இவ்விதம்செய்தால்) வெகுகாலம்ஸுகத்தை அடைவாய்” என்றுகூறினர்.

பீஷ்மரும் த்ரோணரும் க்ருபரும் கர்ணன் துச்சாஸனன்முதலானவர்களும் இவ்வாறுசொல்லியபின் துர்யோதனன் மஹாத்மாகளான அவர்களுடையவார்த்தையைக்கேட்டு ஒருமுறுவிர்த்தகாலம் ஆலோசித்து மந்த்ரிகளைப்பார்த்து, “(ஓ! மந்த்ரிகளே!) ஜனங்களால் நிறைந்தஸபையில் ஸல்லாபங்கள் நடக்கும்தருணத்தில் நான்இதை முன்னம்கேட்டிருக்கிறேன். தீரர்களும் சாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களுமான ப்ராஜ்ஞர்களுடைய புத்திரிச்சயத்தையும் ஸமர்த்தர்களுடைய ஸாராஸாங்களையும் நீதியாகிறகண்ணால் நான் அறிந்திருக்கிறேன். தைத்யர்களோடும் மனுஷ்யர்களுோடும் ராக்ஷஸர்களோடும்கூடின மண்ணுலகில் இக்காலத்தில் தோள்வலியிலும் ஆண்மையிலும் தையத்திலும் சரீரபலத்திலும் இந்த்ரனுக்கொப்பான நான்குபுருஷச்சேஷ்டர்கள் பூமியில் பலத்தில் (எல்லா) ப்ராணிகளிலும் சிறப்புடையவர்கள். பலத்தில் அவர்களுக்கு ஒப்பு ஒருவரும்இல்லை. இவர்கள் எப்பொழுதும் ஒத்தமனோபலமும் நிறைந்ததேஹபலமும் ஆண்மையுமுடையவர்கள். (அவர்கள் யாவரெனின்,) பலதேவரும் பீமனும் வீர்யசாவியானமத்ரராஜனும் நாலாமவனானகேசகனுமாவர். அவர்களைக் காட்டிலும் பீந்தாவதுபுருஷனை நாம்கேட்டதில்லை. இவர்கள், ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமையில்லாதபலமுடையவர்கள்; ஒருவரையொருவரவெல்வதில் விருப்பமுற்றவர்கள்; மல்லபுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள்; எப்பொழுதுமே கோபங்கொண்டமனமுள்ளவர்கள். அந்தநம்பிக்கையினால் என்மனத்தில் (எப்பொழுதும்) புகுந்திருக்கின்றவருகோதானை நானறிவேன். பாண்டவர்களடையிருடனிருக்கிறார்

வ் ரா ட ப ர் வ ம்.

கள்ளென்பது வெளிப்படை, அவர்களுள் பீமஸேனனே கீசகனைக்கொன்றவனென்று நான் எண்ணுகிறேன் ; ஸைரந்தரியைத் த்ரௌபதியென்று நினைக்கிறேன். இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனைசெய்யத்தக்கதில்லை. க்ருஷ்ணையினிமித்தமாகப் பீமஸேனனால் கந்தர்வனென்கிறவ்யாஜத்தினால் மஹாபலசாலியானகீசகன் இரவில் கொல்லப்பட்டிருப்பானென்று ஸந்தேஹிக்கிறேன். பீமஸேனனைத்தவிர வேறுஎவன் ஆயுதமின்றிப் பலத்தினால் கீசகனைக்கொல்வதற்கும் அவ்விதமே கைவன்மையால் (அவனுடைய) எல்லா அங்கங்களையும் பொடியாக்குவதற்கும் அவ்வாறே அடிப்பதற்கும் தோலையும் மாம்ஸத்தையும் எலும்பையும் விரைவாகப்பொடிபண்ணுவதற்கும் சக்தியுள்ளவனாவான் ? இது வேறுஉருவத்தைஎடுத்துக்கொண்டு (மறைந்துவாஸஞ்செய்கின்ற) பீமனுடைய செய்கையே, நிச்சயமாக க்ருஷ்ணையினிமித்தம் ஸுட்தபுத்ரர்கள் கந்தர்வனென்கிறவ்யாஜத்தினால் பீமஸேனனால் இரவில்கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள் ; யீயமில்லை. பிதாமஹால் தேசத்திற்கும் ஜனங்களுக்கும் உரைக்கப்பட்டகுணங்களை மத்ஸ்யதேசத்தில்பலவாறு நான்கேட்டிருக்கிறேன். மனத்தைக்கவர்வதான விராடநகரமென்னும்பட்டணத்தில் பாண்டவர்கள் மறைந்துவாஸஞ்செய்கிறார்களென்று எண்ணுகிறேன். (ஆதலால்) அந்தப்பட்டணத்தைக்குறித்து யாத்நையானது செய்யப்படலாம். நாம் மத்ஸ்யதேசத்துக்குச்செல்வோம் ; பசுக்கூட்டத்தையும் கைப்பற்றுவோம். பசுக்கூட்டமானது (நம்மால்) கவரப்பட்டால் அந்தப்பாண்டவர்களும் நிச்சயம்போர்புரியவருவார்கள். குறித்தகாலம்முடிவடையுமுன் பாண்டவர்களை நாம் பார்த்தால் மறுபடியும் வேறுபன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் கானகத்தில்ப்ரவேசிப்பார்கள். ஆதலால், இவ்விரண்டனுள் ஒன்றுகிடைத்தாலும் நமக்கு லாபமாகும் ; இவ்விஷயத்தில் நம்முடையபொக்கசம்வளர்ச்சியடையும் ; பகைவர்க்கும் நாசமுண்டாகும். ‘முன்பு யுதிஷ்டிரால்போஷிக்கப்பட்டவன் துர்யோதனனைஎவ்வாறு அடைவான்?’ என்கிற இந்தவார்த்தையையும் இந்தவிராடன் என்விஷயத்தில் அவமதிப்புடன்சொல்லுகிறான். ஆதலால், இஃது அவச்யம்செய்யத்தக்கது. அந்தமத்ஸ்யதேசத்தைக்குறித்துப் படையெடுக்கவேண்டும். உங்களனைவர்களுக்கும் ப்ரியமாயிருக்குமாயின் இதுசரியானஉபாயமென்று நான்எண்ணுகிறேன்” என்றுகூறினான்.

பிறகு, த்ரிகர்த்ததேசத்துக்குராஜனும் தேர்க்கூட்டங்களைக் காப்பவனும் பலசாலியுமான ஸுசர்மாவானவன் விரைவாகக்கர்ணனுடனும் துச்சாஸனுடனும் முந்தியேபேசிக்கொண்டு அந்தஸம

யத்துக்குரிய இவ்விதமானவார்த்தையைச் சொல்லலானான். “ப்ரபுவே! முன்னமே மதஸ்யதேசத்தார்களாலும் ஸால்வதேசத்தார்களாலும் கேசயர்களாலும் அடிக்கடி வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். மதஸ்யராஜனைச் சேர்ந்தவனும் ஸுதஜாதியில்பிறந்தவனும் பலசாலியுமான கீசகனாலும் அடிக்கடி பந்துக்களோடுகூடினான் பலாத்காரமாக ஹிம்ஸிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி, அந்தஸூசர்மாவானவன் கர்ணனை நன்றாகப்பார்த்துப் பிறகு தூர்யோதனனேநோக்கி, “ராஜனே! மதஸ்யராஜனால் என்னுடையதேசமானது அடிக்கடி ஹிம்ஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பலத்தினால் அதிககர்வங்கொண்டவனான கீசகன் முன்பு அவனுக்கு முக்யனாயிருந்தான். கோபமுள்ளவனும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவனும் பகைவர்களை வெல்லுகின்றவனும் ப்ரஸித்தமானபலமும் ஆண்மையுமுள்ளவனும் பாபங்களைச் செய்பவனும் கொடியசெய்கையையுடையவனுமான அந்தக்கீசகன் அந்தவிராடநகரத்தில் கந்தர்வர்களால் கொல்லப்பட்டான். ராஜனே! அவன்கொல்லப்பட்டபிறகு விராடன் கொழுப்புக்குலைந்தவனும் ஆதாரமற்றவனும் உத்ஸாஹத்தையிழந்தவனுமாயிருப்பானென்பது என்னுடைய எண்ணம். தோஷமற்றவனே! உனக்கு விருப்பமிருந்தால் அந்தமதஸ்யதேசத்தில் படையெடுப்பது எனக்கு ஸம்மதம். எல்லாக்கௌரவர்களுக்கும் மஹாத்மாவான கர்ணனுக்கும் இது பெரிதும் மிகமுக்கியமான கார்யமாயிருக்கலாமென்று நான் நினைக்கிறேன். தனதான்யங்களால்நிறைந்த அந்தவிராடனுடைய ராஜ்யத்தைக்குறித்து நாம் படையெடுத்துச்செல்வோம். அவனிடத்திலுள்ள பற்பலாத்தனங்களையும் பொருள்களையும் நாம் கொள்ளையிடுவோம்; அவனுடைய க்ராமங்களையும் தேசங்களையும் துண்டுதுண்டாகப் பங்கிட்டு ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்வோம்; காட்சிக்கினியவனே! அல்லது, பலத்தினால் (அந்தப்) பட்டணத்தைத் துன்பப்படுத்தி அனேகமும் பற்பலவிதமுமான ஆயிரக்கணக்கானபசுக்களைக் கவர்வோம்; ராஜனே! கௌரவர்களோடும் த்ரிகர்த்தர்களோடும் மற்ற எல்லாமஹாரதர்களோடும்சேர்ந்து அவனுடையபசுக்களைக் கவர்வோம்; அல்லது, அவனுடன் ஸந்தியைச்செய்துகொண்டு அவனுடைய ஆண்மையை அடக்குவோம்; அவனுடைய ஸேனையெல்லாவற்றையுங்கொண்டு அவனை வசப்படும்படியாகவே செய்துகொள்வோம். அவனை நீதியினால் வசப்படுத்திக்கொண்டு நாம் ஸுகமாக வளிப்போம். உங்களுக்கும் பலத்திலவ்ருத்தியுண்டாகும்; ஸந்தேஹமிலை” என்றான்.

அவனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, கர்ணன், ராஜாவை நோக்கி, “(ராஜனே!) ஸூசர்மாவினால் ஸமயோசிதமான இவ்வித

நல்லவார்த்தைசொல்லப்பட்டது. ஆதலால், ஸேனையைஒன்றுசேர்த்துக்கொண்டு விரைவாகப்பறப்படுவோம். இது உனக்கு விருப்பமாயிருப்பதுபோல எனக்கும் விருப்பமாயிருக்கிறது. நீஎண்ணுகிற வண்ணம் ஸையங்களைப்பகுத்துக்கொண்டு செல்லுவோம். அறிவுள்ளவரும் குலத்திலுள்ளவர்களுள் பிராயமுதிர்ந்தவரும் நம்முனைவர்களுக்கும் பிதாமஹருமானபீஷ்மரும் ஆசார்யரானத்ரோணரும் கற்றறிந்தவரான க்ருபரும் ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியுமாகிய அவர்களனைவரும் எண்ணுகிறபடி படையெடுத்துச்செல்ல விதிக்கலாம். ராஜனே! நாம்ஆலோசித்துக்கார்யத்தைநிறைவேற்றுவதற்காக விரைந்துசெல்வோம். பொருளும் வலியும் ஆண்மையும் குறைந்தபாண்டவர்களால் நமக்கு என்னகார்யம்ஆகவேண்டும்? அவர்கள் முற்றிலுமே காணாமற்போய்விட்டார்களோ; அல்லது, எமனுடையவிட்டை அடைந்துவிட்டார்களோ. பாரத! ஆதலால், நீ பெரிதானசதுரங்கபலத்தால்சூழப்பட்டு எல்லாஸையத்துடனும் செல்வாய். அந்த விராடனுடைய பலவிதமானபசுக்களையும் தனங்களையும் கைக்கொள்வோம்” என்றுசொன்னான். பிறகு, துர்யோதனமஹாராஜன் ஸூரிய குமாரனான அந்தக்கர்ணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, உடனே (தன்னுடைய) கட்டளையிலெப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டிருப்பவனான துச்சாஸனனேநோக்கி, தானே விரைவாகக் கட்டளையிடலானான். “(துச்சாஸன!) பெரியோர்களோடு நன்றாகஆலோசித்து விரைவில் ஸேனையைத்திரட்டு. நாம் எல்லாக்கௌரவர்களோடும் சேர்ந்து உத்தேசித்தபடி (மதஸ்யதேசம்) செல்வோம். மஹாரதனும் முந்தியே (மாதஸ்யர்களுடன்போர்புரிவதில்) மிக்கமுயற்சியுள்ளவனுமான ஸுசர்மாவோ ப்ரஸித்திபெற்றபலமும் பெளருஷமுள்ள எல்லாத்ரிகர்த்தர்களோடும் உத்தேசித்தபடி விராடநகரமென்னும் தேசத்தைக்குறித்துச்செல்லட்டும். நாம் வேறொருதினத்தில் செல்வத்தினால் அதிகமாகநிறைந்ததும் (தனதான்யங்களோடு) நன்றாகச்சேர்க்கைபெற்றதுமான மதஸ்யராஜனுடையதேசத்தைக்குறித்துப் பின்புறத்திலேயே செல்வோம். ஸுசர்மாவினால் மதஸ்யராஜனுடைய கோதனமானது அபஹரிக்கப்படும்பொழுது விராடன் படைகளை அழைத்துக்கொண்டு த்ரிகர்த்தர்களோடுபோர்புரிவான். கௌரவர்கள் மறுநாள் அந்த விராடநகரத்தில் பசுக்களைப்பிடிக்கட்டும். அப்பொழுது பசுக்கள் நிமித்தமாகப் பாண்டவர்கள் கௌரவர்களோடுபோர்புரிவார்கள். (ஆதலால்,) உத்தேசித்தபடி த்ரிகர்த்தர்கள் விராடநகரத்தினுடைய ஸமீபத்தில் அவ்வாறு சென்று விரைவாகப் பசுமந்தையைஅடைந்து

பெரியகோதனத்தை அபஹரிக்கட்டும். நாம் ஸேனையை இரண்டாகப் பகுத்துக்கொண்டு அழகும்குணமுமுள்ள லக்ஷக்கணக்கான இந்த விராடனுடைய பசுக்களைப் பிடிப்போம்” என்றுகூறினான். போர்த் தகுதியும் கொடிகளும் பலத்தால்மேன்மையும் பழிக்குப்பழிதீர்ப்ப தில் விருப்பமும் பசுக்களிடத்தில் பேராசையும் மிக்கபலமுமுள்ள அந்த ரதிகர்களனைவர்களும் உத்தேசித்தபடி மதஸ்யராஜனுடைய தேசத்தைஅடைந்தார்கள். பிறகு, ஸுசர்மாவானவன் க்ருஷ்ணஷ்டமிதினத்தில் (விராடனுடைய) பசுக்களைக்கவர்ந்தான். மன்னரே! மறுதினத்தில் மஹாவீரமுமுள்ளவர்களான கௌரவர்களெல்லாரும்¹ ஒருங்குகூடி மாதஸ்யர்களுடைய தேசத்தினொரிடத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷம் நவமிதிதியில்ஆயிரக்கணக்கானபசுக்கூட்டங்களைப் பிடித்தார்கள்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கோபாலர்கள் ஸுசர்மாபசுக்களைக்கவர்ந்ததை விராடனிடத்தில் தெரி வித்ததும், விராடன்முதலானவர்கள் யுத்தத்துக்குப்புறப்பட்டதும், யுதிஷ்டிரர் தங்கள் யுத்தஸாமர்த்தியத்தைவிராடனுக்குத்தேரி வித்துத் தாமும் ப்ராநாக்களோடு புறப்பட்டதும்.)

மஹாராஜரே! பிறகு, அளவற்றதேஜஸுள்ளவர்களும் கபட மானவேஷங்களைத்தரித்தவர்களும் மஹாத்மாக்களும் விராடநகரத் தில்வாஸஞ்செய்துகொண்டு அந்தவிராடராஜனுக்கு ஊழியங்களைச் செய்பவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாதவாஸகால் மானது அவ்விடத்திலேயே நன்றாகக்கழிந்துவிட்டது. கீசகன்கொல் லப்பட்டபிறகு, பகைவீர்களைக்கொல்பவனுனவிராடராஜன் குந்தி புத்ரரானயுதிஷ்டிரரிடத்தில்அதிகமானகௌரவத்தைப்பாராட்டினான். பாதகுலத்தில்பிறந்தவரே! பிறகு, அந்தப்பதின்மூன்றாவதுவாஷத் தின்முடிவில் ஸுசர்மாவினால் (விராடனுடைய) ஏராளமானகோதன மானது விரைவாகஅபஹரிக்கப்பட்டது. பிறகு, பெரிதானசப்தமுண்டாகியது. புழுதியும் ஆகாயத்தை அளாவியது. சங்கங்களின்சப்த மும் துந்துபிகளின்கோஷமும் பேரிகளுடையபேரொலியும் முழங்கின. பசுக்களுடையதும் குதிரைகளுடையதும் தேங்களுடையதும்

¹ இங்குஒருபதம்விடப்பட்டது.

யானைகளுடையதும் காலாட்களுடையதுமான சப்தமுமுண்டாயிற்று. இவ்வாறு அந்தத் திரிகர்த்தர்கள் படையெடுத்துவந்து மதஸ்யராஜனுடைய பசுக்கூட்டத்தைக் கவரும்பொழுது கோபாலர்கள் தடுத்தார்கள். பாரதே! பிறகு, அனேகத் திரிகர்த்தர்கள் பசுக்கூட்டத்தை வராளமாகக் கைப்பற்றி விரைவாகச் செல்லுகின்ற குதிரைகளாலும் தேர்க்கூட்டங்களாலும் நர்புறத்திலும் சூழ்ந்து யுத்தத்தில் (தாங்களே) வெற்றிபெறுவோமென்பதில் தையங்கொண்டு கோபாலர்களைத் தடுத்துப் போர்புரிந்தார்கள். பசுக்களுடைய கூட்டத்தில் பற்றுதலுடையவர்களான அந்தக் கோபாலர்கள் ப்ராஸங்களையும் தோமரங்களையும் கையில்கொண்டவர்களான அனேகவீரர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும் பலத்தினால் திரிகர்த்தவீரர்களைத் தடுத்துத் தடுத்தார்கள். பசுக்கூட்கர்கள், கோடாலிகளாலும் உலக்கைகளாலும் பிண்டிபாலங்களாலும் முத்தகங்களாலும் பலவிதமான துன்புறுத்தலாலும் நான்கு புறத்திலும் குதிரைகளை வருத்தினார்கள். (கோபலர்களால்) துன்புறுத்தப்படுகின்றவர்களும் மிக்க கோபங்கொண்டவர்களும் தேரினமீதேறிப் போர்புரிகின்றவர்களுமான அந்தத் திரிகர்த்தர்கள் அம்புமழைகளைப் பொழிந்து பலத்தினால் கோபாலர்களை ஓடச் செய்தார்கள். ராஜே! பிறகு, கோபாலர்கள் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டுப் புறங்காட்டி ஓடும்பொழுது யௌவனமுடையவர்களும் மிகப் பயந்தவர்களுமான சில கோபாலர்கள் பெருமூச்செறிந்து புழுதிபடிந்த மேனியையுடையவர்களாய் அதிவேகத்தோடு விராடநகரத்தை வந்தடைந்தார்கள். (அந்தப்) பசுக்காப்பவர்களான மனிதர்கள் விராடநகரத்தை அடைந்து பாண்டவர்களோடு ஸபையில் வீற்றிருப்பவனும், சூரர்களும் குண்டலங்களையும் தோள்வளைகளையும் அணிந்தவர்களுமான யுத்தவீரர்களால் சூழப்பட்டவனும், ஸாதுக்களோடும் பண்டிதர்களோடும் கூடியவனும், ராஜச் சேஷன், மந்திரிகளால் சூழப்பட்டவனுமான விராடராஜனைச் சீக்ரம்கண்டு, “ராஜேந்தரே! பந்துக்களோடு கூடினவர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்து அவமதித்து உம்முடைய அறுபதினுயிரம்பசுக்களைத் திரிகர்த்தர்கள் ஓட்டிக்கொண்டு செல்லுகின்றார்கள். அவைகளைத் திருப்பும். உமது பசுக்கள் அழிந்து போகவேண்டாம்” என்று சொன்னார்கள்.

அந்தக் கோபாலர்களுடையவார்த்தையைக்கேட்டு, பகைவர்களை அடக்குபவனான அந்த விராடராஜன் ரதங்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டதும் காலாட்களாலும் கொடிமரங்களாலும் அடர்ந்ததுமான மாதஸ்யர்களுடைய பெரிய ஸேனையை (யுத்தத்துக்காக) ஒருங்குசேர்த்தான். பிறகு, ராஜாக்களும் ராஜபுத்தரர்களும்

ளும், காந்தியுள்ளவைகளும் காற்றுதுழையவும்இடமில்லாதவைகளும் நன்றாகத் தரிக்கத்தக்கவைகளுமான கவசங்களைத் தனித்தனியாகத் தரித்துக்கொண்டார்கள். பொற்கவசமணிந்தகுதிரைகளைத் தனித்தனியாக ரதங்களில்பூட்டினார்கள். குரர்கள் நாகையிறுகளை இழுத்து விற்களில்கட்டினார்கள். விராடனுக்குஅன்புள்ளதம்பியான சதானீகன் உறுதியுள்ளதும் இரும்பினுற்செய்து உள்ளும்புறமும் புடம்போட்ட பொன்னுல்மூடப்பட்டதுமான கவசத்தை அணிந்து கொண்டான். சதானீகனுடைய இளையஸுதேஹாதான மதிராஷ்டன் எல்லாப்பாரத்தையும்பொறுக்கக்கூடியதும் உறுதியுள்ளதும் பொன்மயமுமான கவசத்தைஅணிந்துகொண்டான். மேற்புறத்தில் நூறு தாமரைப்புஷ்பங்களும், நூறுசெங்கழுநீர்மலர்களும் ப்ரகாசிக்கின்றதும் மெருகிட்ட தங்கமயமான ஓரமுள்ளதுமான கவசத்தை ஸுத்ரிய தத்தன் அணிந்துகொண்டான். வீரனும் விராடனுடையமுத்தகுமாரனுமானசங்கனுவன் உறுதியுள்ளதும் இரும்பினுற்செய்து பொன்னுல்மூடி அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வெண்ணிறமுள்ளதுமான கவசத்தை அணிந்துகொண்டான். மத்ஸ்யதேசத்துக்குராஜாவான விராடனும் நூறுஸுத்ரியப்ரதிகமையுள்ளதும் நூறுசுழிகளையுடையதும் நூறுபுள்ளிகளுள்ளதும் நூறுகண்களால்நிறைந்ததும் பிளக்கமுடியாததுமான கவசத்தைஅணிந்தான். பிறகு, மஹாபலசாலிகளும் தேவதைகள்போன்றவர்களும் (பகைவர்களை) அடிக்குந்திறமையுள்ளவர்களுமான யுத்தவீரர்கள் போர்புரியஎண்ணங்கொண்டு தங்கள்தங்களுக்குரிய பற்பலவிதமானகவசங்களைப்பூட்டிக்கொண்டார்கள். மஹாரதர்கள் துணைக்கருவிகளோடுகூடியவைகளும் ப்ரகாசமுள்ளவைகளுமான பெரியதேர்களில் பொற்கவசங்களால்மூடப்பட்ட குதிரைகளைத் தனித்தனியாகப் பூட்டினார்கள். ஸுத்ரியசந்த்ரர்களுக்கொப்பானதும் ரத்னங்களாலும் தங்கத்தாலும் நன்றாகஅலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான மத்ஸ்யராஜனுடையரதத்தில் மிகவும் பெரியகொடியானது துக்கிக்கட்டப்பட்டது. குரர்களானக்ஷத்ரியர்கள் பற்பலவடிவமுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணத்தால்செய்யப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான மாலைகளுள்ளவைகளுமான கொடிகளை அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி ரதங்களில்துக்கிக்கட்டினார்கள். (இவ்வாறு) ரதங்கள் ஸித்தம்செய்யப்படும்பொழுது, கங்கர் விராடராஜனைப்பார்த்து, “(ராஜரே!) என்னால் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களுக்கு ஸாதனமான அஸ்த்ரமானது ரிஷிச்ரேஷ்டரிடத்தினின்று அடையப்பட்டிருக்கிறது. நான் கவசம் பூண்டு ரதத்தின்மீதேறிப் பசுக்களிருக்கும்இடத்தைக்குறித்துப்

புறப்படுகிறேன். தோஷமற்றவரே! பலசாலியான இந்தவல்லனும் குரனாகக் காணப்படுகிறான். பசுக்களைத் தந்திரப்பாலையும் அச்வர்களைத் தாமக்ரந்தியையும் ரதங்களில் ஏற்றும்படிசெய்யும். பசுக்கள் நிமித்தமாக (திரிகர்த்தவீரர்கள்) ஒருபொழுதும் இவருடன் போர் புரியமாட்டார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம்” என்றார். பிறகு, மதஸ்யதேசத்து ராஜாவான விராடன், இளையஸுஹோதரனான சதாரீகனைப்பார்த்து, “(சதாரீக!) கங்கர், சமையல்காரனான வல்லன், வீரயமுடையவனான தாமக்ரந்தி, பசுக்களைக் காப்பவனான தந்திரப்பாலன் இவர்கள் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் சூரர்களும் மிக்க வீரபுருஷர்களும் சிறந்த கஜராஜனுக்கு ஒப்பானவர்களுமாயிருந்தலால், இவர்கள் யுத்தஞ்செய்வார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம். இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. இவர்களுக்கும் தவஜங்களும் பதாகைகளுமுள்ள தேர்கள் கொடுக்கப்படலாம். (இவர்களும்) விசித்ரமும் உறுதியுள்ளனவும் லேசாயிருக்கின்றனவுமான கவசங்களைச் சரீரங்களில் பூண்டு கொள்ளட்டும். இவர்களுக்கு ஆயுதங்களும் கொடுக்கவேண்டும். இவர்கள் ஒருபொழுதும் யுத்தம்செய்யாமலிருக்கமாட்டார்களென்பது என்னுடைய எண்ணம்” என்று சொன்னான்.

ராஜரே! அந்தச் சதாரீகன் ராஜாவினுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு மனத்திலேவெகங்கொண்டு பார்த்தர்களான ஸுஹோதரனுக்கும் யுதிஷ்டிரராஜருக்கும் பீமனுக்கும் நகுலனுக்கும் ரதங்களைக் கொடுத்தான். அரசனால் விரைவாகக் கட்டளையிடப்பட்ட ஸாரதிகள் ராஜபக்தியைமுன்னிட்டவர்களாகி ரதங்களைக்கண்டு விரைவாகக் குதிரைகளைப்பூட்டினார்கள். விராடன் சிறந்தசெய்கையுள்ள அந்தப்பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்தனவும் விசித்ரமானவையும் புதியனவும் உறுதியுள்ளனவுமான கவசங்களை அந்தமஹாரதர்கள் சரீரங்களில் பூட்டிக்கொண்டு கவசமுள்ளவர்களானார்கள். ராஜச்ரேஷ்டரே! வேகமுள்ளவர்களும் மறைக்கப்பட்ட உருவமுள்ளவர்களும் எல்லாச்சாஸ்தரங்களிலும் ஸமர்த்தர்களும் மஹாரதர்களும் குருபுங்கவர்களும் சூரர்களும் உண்மையானவன்மையுள்ளவர்களும் பாண்டுகுமாரர்களுமான நான்குபிரதாக்களும் கவசமணிந்து உதஸாஹத்துடன் ஸுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தேர்களின்மீதேறி ஒருங்குசேர்ந்து விராடனுக்குப் பின்னே சென்றார்கள். அந்தவீரர்கள் நீண்டனவும் உறுதியுள்ளனவுமான வில்லின் நாண்களைத் தங்கள் வன்மைக்குத்தக்கபடி இழுத்து விற்களில் பூட்டினார்கள். பிறகு, நல்ல ஆடைகளை உடுத்தவர்களும் சந்தனங்களால் பூசப்பட்டவர்களுமான அந்தவீரர்களெல்லாம்

லோரும் அரசனாலவப்பட்டுக் குதிரைகளை விரையலுட்டினார்கள். பொன்னுபரணங்களால் மறைக்கப்பட்டவைகளும் பருத்தவைகளும் (பாரத்தை) நன்குபொறுக்கும் தன்மைபொருந்தியவைகளுமான அந்தக் குதிரைகள் தூண்டப்பட்டுப் பகலிகளுடையவரிசைகள் போலக் காணப்பட்டன. பயங்கரமானவடிவமுள்ளவைகளும் மதப்பெருக் குற்றகன்னத்தையும் முகத்தை யுமுடையவைகளும் யுத்தத்தில் ஸமர்தர்களான வீரர்களால் நன்கு ஏறப்பட்டவைகளும் சிறந்த யானைமாவுத் தர்களால் ஏறப்பட்டவைகளும் நல்லதந்தங்களை யுடையவைகளும் அறுபதுவயது சென்றவைகளும் மழைபொழிகின்ற மேகங்கள் போன்றவை களுமான பெரிய யானைகள் நகரந்து போகின்ற மலைகள் போலப் பின்புறத்தில் ராஜாவைத் தொடர்ந்து சென்றன. உறுதியான ஆயுதங்களை யுடைய ஜனங்களால் சூழப்பட்டதும் ரசங்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் சூழப்பட்டதுமான விராடனுடைய அந்தச் 'சிறந்த ஸேனையானது அப்பொழுது இத்தானுடைய ஸேனை போல விளங்கியது. மஹாராஜே! ராஜே! பசுக்களுடைய ஸ்தானத்தை அடைய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் செல்லுகின்ற அந்த விராடனை அப்பொழுது மதஸ்ய தேசத்தினர்களும் ஸமர்த்தர்களும் மேன்மைபெற்றவர்களான இருபதினாயிரம் வைச்யர்களும் ராஜபுருஷர்களும் எண்ணாயிரம் ரதங்களும் ஆயிரம் யானைகளும் இருபதினாயிரம் குதிரைகளும் விரைவாகப் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். பரதகுலத்திலுதித்தவரே! விராடனுடைய அந்த ஸேனையானது வஸந்தகாலத்தில் அதிக புஷ்பங்களால் நிறைந்ததும் விசித்திரமான கானகம்போல அதிகமாக விளங்கியது.

முப்பத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்க்கி.)

(விராடன் ஸேனையும் ஸுசர்மாவின் ஸேனையும் யுத்தமும், யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களால் கொல்லப்பட்டவர்களின் தொகையும், விராடனுக்கும் ஸுசர்மாவுக்கும் யுத்தமும்.)

சூரர்களும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற ஸேனையையுடையவர்களும் (பகைவர்களை) வெல்லும் தன்மையுடையவர்களுமான மாதஸ்யர்கள் பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு ஸுலாபாஸ்தமனஸம்

யத்தில் த்ரிகாததாக்களை அடைந்தார்கள. பசுக்களிடத்தில் அதிக ஆவலுள்ளவர்களும் மிக்க பலமுள்ளவர்களும் நன்றாக அடிப்பவர்களுமான அந்தத் த்ரிகர்த்தர்களும் மாதல்யர்களும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிற ஸேனையுடன் கூடி ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். பயங்கரமாயிருப்பவைகளும் தோமரங்களாலும் அங்குசங்களாலும் தூண்டப்பட்டவைகளும் ஸாமர்த்தியமும் தலைமையுமுள்ள யானைமாவுத்தர்களால் ஏறப்பட்டவைகளும் மதங்கொண்டவைகளுமான யானைகளும் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப் போர்புரிந்தன. ராஜரே! பாஸ்பரர் அடித்துக்கொள்ளுகின்ற அவ்விருதிறத்துவீரர்களுக்கும் ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் தருணத்தில் கோரமானதும் நெருங்கியதும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டுபண்ணுகின்றதும் யமனுடைய நாட்டை வருத்திபண்ணுகின்றதும் காலாட்களும் ரதங்களும் சிறந்த யானைகளும் குதிரைவீரர்களும் நிறைந்த ஸேனையின் பெருக்கமுள்ளதும் தேவாஸுரர்களின் யுத்தம்போன்றதுமான யுத்தம் உண்டாயிற்று. (அந்த ஸேனைகள்) ஒன்றையொன்று எதிர்த்து அடித்துக்கொள்ளுகையில், பூமியிலுள்ள புழுதியானது உயரக்கிளம்பிற்று; ஒன்றும் அறியப்படவில்லை. பறவைகளும் ஸேனையிலுண்டான புழுதியால் மூடப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தன. அதிவேகமாகச் செல்லுகின்ற அம்புகளால் ஸூர்யனும் மறைக்கப்பட்டான். ஆகாயமானது மின்மினிப்பூச்சிகளோடு கூடியது போலாயிற்று. கர்ஜிக்கின்றவர்களும் இடமாகவும் வலமாகவும் அம்புகளை எய்கின்றவர்களுமான உலகெந்நிறந்த வீரர்களுடைய ஸ்வரணமயமான பின்புறத்துடன் கூடினவர்கள் மின்னல்கள் போல அசைந்து கொண்டிருந்தன. தேர்கள் தேர்களோடு சேர்க்கைபெற்றன. காலாட்கள் காலாட்களோடு சேர்ந்தார்கள். குதிரைக்காரர்கள் குதிரைக்காரர்களோடு சேர்ந்தார்கள். மஹாகஜங்கள் கஜங்களோடு சேர்ந்தன. யுத்தவீரர்கள் ரணகளத்தில் அதிக கோபங்கொண்டு கத்திகளாலும் பட்டஸங்களாலும் சத்திகளாலும் தோமரங்களாலும் ஒருவரையொருவர் கொன்றார்கள். பரிகாயுதங்களைக் கையில்கொண்ட சூரர்களான யுத்தவீரர்கள் அதிக கோபங்கொண்டவர்களும் உத்ஸாஹமுள்ளவர்களும் ரணகளத்தில் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லுகிறவர்களாகி (பகைவர்களை) புறங்காட்டி ஒடும்படி செய்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். (அந்த யுத்தகளத்தில்) அறுக்கப்பட்ட தலைகள் சிவந்திருக்கின்ற கீழ்மேல் உதடுகளுள்ளவைகளும் நல்ல மூக்குள்ளவைகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிற மீசையுள்ளவைகளும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் புழுதியினால் காந்தியற்றனவாகச் செய்

யப்பட்ட குண்டலங்களுள்ளவைகளுமாகக் காணப்பட்டன. அந்த மஹாயுத்தத்தில் நான்குபக்கங்களிலும் வீரர்களால் அறுக்கப்பட்டிருக்கின்ற க்ஷத்திரியர்களுடையசரீரங்கள் ஆச்சாமரங்களுடைய அடிக்கட்டைகள்போலக் காணப்பட்டன. அந்த யுத்தபூமியானது ஸர்ப்பங்களுடைய உடல்போன்றவைகளும் சந்தனங்களால்பூசப்பட்டவைகளுமான கைகளாலும் குண்டலங்களுடன் கூடிய தலைகளாலும் நான்குபக்கங்களிலும் வர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்தயுத்தபூமியானது மெல்லியதும் பொன்னால் அழகுசெய்யப்பட்டதுமான இரண்டுவஸ்தரங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற நல்ல யௌவனமுள்ள ஒருஸ்தரீ போலவிளங்கியது. அதிகமாகப்பெருகுகின்ற ரகத்ததினால் பூமியிலிருந்து உண்டானபுழுதி தணிந்தது. ஸையமானது கோரமான மதிமயக்கத்தைஅடைந்து வரம்புகடந்திருந்தது. அப்பொழுது தர்மாத்மாவும் பாண்டிரத்தனருமானயுதிஷ்டிரரும் ஸஹோதரர்களோடு அணிவகுத்துக்கொண்டு விராடனுடன்சேர்ந்து (பகைவர்களோடு) போர்புரிந்தார். யுதிஷ்டிரர் தம்படையை ராசாளிப்பக்ஷிபோலாக்கிக் கொண்டு (அந்தப்பக்ஷிக்குத் தாம்) முகமாயிருந்தார்; நகுலஸஹதேவர்கள் இரண்டிசிறகுகளானார்கள்; வ்ருகோதரன் வாலாயிருந்தான். அந்தயுத்தத்தில் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் ஆயிரம்ரதிகர்களைக் கொன்றார். சஸ்தரங்களைத்தரித்த எல்லாவீரர்களுள்ளும் சிறந்தவனும் மிக்ககோபங்கொண்டவனும் வீரனுமானபீமஸேனனோ இரண்டாயிரம் ரதிகர்களைப் பரலோகத்துக்கு அனுப்பினான். நகுலன் முன்னூறு ரதிகர்களைக் கொன்றான். ஸஹதேவன் நானூறு ரதிகர்களைக் கொன்றான். சதானீகன் நூறுபேர்களைக் கொன்றான். மதிராக்ஷன் நானூறுபேர்களைக் கொன்றான். சிறந்தபலமுள்ள சதானீகனும் மதிராக்ஷனும் அதிகக்களிப்புற்ற த்ரிகர்த்தர்களுடைய பெரும்படையில் றுழைந்து மிக்கபரபரப்புடன் (எதிரிகளோடு) மயிர்பியுத்துச் சண்டைசெய்தார்கள்; தேராளிகளோடுதேராளிகளாகநின்றும் சண்டைசெய்தார்கள். த்ரிகர்த்தர்களுடையபெரும்படையில் றுழைந்தவர்களான அவ்விருவர்களையுங்கண்டு ஸூர்யதத்தனும் வலஸனும் (அவர்களைப்) பின்தொடர்ந்துசென்றார்கள். பெரிதான வில்லையேந்தியவனும் மஹாபலசாலியும் விராடபுத்ரனுமான சங்கன யுத்தத்தில் சூரர்களை ஸம்ஹரித்துக்கொண்டு (த்ரிகர்த்தர்களுடைய) பெரும்படையில் புகுந்தான். அந்தயுத்தத்தில் ரதிகர்களுள்சிறந்தவனான அந்தவிராடன் ஐந்துறு ரதிகர்களையும் நூறு யானைகளையும் அவ்வாறே ஆயிரம் குதிரைகளையுங்கொண்டு ஒற்றைத்தேருடன் பற்பலவிதமான யுத்த

கதிகளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸ்வர்ணமயமான ரதத்துடன் கூடின த்ரிகர்த்ததேசாதிபதியான ஸுசர்மாவை யுத்தத்தில் எதிர்த்தான். பெரியவில்லுள்ளவர்களும் மஹாபலசாலிகளுமான அவ்விருவர்களும் பசுக்களின் நடுவில் இரண்டுகாளைகள் போல ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டு அநத ரணகளத்தில் போர்புரிந்தார்கள். மிகுந்தகோ பங்கொண்டவர்களும் பொறுமையற்றவர்களும் அஸ்த்ரங்களில் பயிற்சியுள்ளவர்களுமான ராஜச்ரேஷ்டர்களிருவர்களும் கூர்மையுள்ள பாணங்களாலும் கத்திகளாலும் சக்திகளாலும் கோடாலிகளாலும் ப்ரகாசித்தார்கள். பிறகு, ரதிகர்களான இருவர்களும் ரதங்களுடன் (யுத்தத்துக்காக) ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து இரண்டுமேகங்கள் மழைத்தா ரைகளைப்பொழிவதுபோல நான்குபக்கத்திலும் விரைவாகப் பாணங்களைப்பொழிந்தார்கள். அஸ்த்ரவித்தையில்பயிற்சியுள்ளவர்களான அவ்விருவர்களும் அதிககோபங்கொண்டு இரண்டியாளைகள் தந்தங்களால் ஒன்றையொன்று பிளபபதுபோல, கூர்மையுள்ள பாணங்களால் ஒருவரைஒருவர் யுத்தத்தில்பிளந்தார்கள். மதஸ்ய ராஜன் ஸுசர்மாவைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்து அவனுடைய நான்கு குதிரைகளையும் லைவந்து பாணங்களால் அடித்தான்; இரண்டு பாணங்களால் ஸாத்தியையும் மூன்று பாணங்களால் கொடியையும் அடித்தான். அவ்வாறே யுத்தத்தில் கொடிய மதங்கொண்டவனும் உத்தமமான அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவனுமான ஸுசர்மாவும் மதஸ்ய ராஜனைக் கூர்மையுள்ள லைப்பது பாணங்களால் அடித்தான். ராஜேந்தரே! அப்பொழுது பெரிய யுத்தத்தில் அவ்விருவர்களுடைய ஸையங்களனைத்தும், இரவின் முன்னே ரத்தில் புழுதியால் சூழப்பட்ட மையால் ஒன்றையொன்று அறிந்து கொள்ளவில்லை.

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸுசர்மா வீராடனைப்பிடித்ததும், பீமன் வீராடனைவிடீவித்து ஸுசர்மாவைப்பிடித்ததும், யுதிஷ்டிரர் கருணையினால் ஸுசர்மாவைவிடீவித்ததும்.)

பரதவம்சத்தில் உதித்தவரே! உலகமனைத்தும் இருளாலும் புழுதியினாலும் மூடப்பட்டிருக்குங்கால் அணிவகுக்கப்பட்ட ஸைனங்களை யுடையவர்களும் படைவர்களைக்கொல்லுந்தன்மையுள்ளவர்களுமான

அந்த (இருதிறத்துவீரர்களும்) ஒரு 'முஹூர்த்தகாலம்'யுத்தம்செய்யாமல் இருந்தார்கள். பிறகு, இருநிலைக்கிக்கொண்டும் ராத்ரியை நிர்மலமாகச்செய்துகொண்டும் கூத்தரியர்களை யுத்தத்தில்காண்பித்துக் கொண்டும் சந்தரன் உதித்தான். வெளிச்சமுண்டானபின், அந்த யுத்தவீரர்களுக்கு ஒருவரையொருவர்பார்த்துக்கொண்டுசெய்யும் படியான கொடும்போர் பின்பும் விளைந்தது. அவ்வாறே அந்தவீரர்களுடைய நெருங்கின அந்தஸேனைகள் கோபங்கொண்டு கதாயுதங்களாலும் பட்டாக்கத்திகளாலும் கோடாலிகளாலும் கூரியதுளிகளுள்ளனவும் நன்றாகச்சாணைபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறமுனையுள்ளனவுமான ஈட்டிகளாலும் ஒன்றைஒன்று எதிர்த்து அடித்துக்கொண்டன. த்ரிகர்த்ததேசாதிபதியும் ராஜாவுமான ஸுசர்மாவானவன் (தன்) ஸேனையினால் மதஸ்யராஜனுடைய எல்லாஸேனையையும்அடித்து ஜயித்து மாதஸ்யர்களை நசுக்கி, பிறகு, பலசாலியான விராடனை எதிர்த்து ஓடினான். அவ்விருவர்களும், மதங்கொண்ட இரண்டுகாளைகள் போலவும் மதத்தினால்அடங்காத இரண்டியாளைகள் போலவும் யானைகளைப் பற்றிஇழுக்கும்தன்மையுள்ள இரண்டுஸிம்மங்கள் போலவும் அதிக மதங்கொண்டஇருதரனும் வருதரனும்போலவும் போர்புரிந்தார்கள். இருவர்களும் ஸமமானபலமும் உதஸாஹமுமுள்ளவர்கள். இருவர்களும் ஸமமான பராக்ரமமுடையவர்கள். இருவர்களும் ஸமமாகவே அஸ்தரங்களை ப்ரயோகிப்பவர்கள். இருவர்களும் யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்கள். அவ்விருவர்களும் தனியாகத் தேரில்கட்டியிருக்கின்றகுதிரைகளையும் இருவர்களுடையபுறங்காப்பவனையும் ஸாரதியையும் கொண்டு ஸமமானவிலைப்பிடித்துக்கொண்டு அதிகக்கொழுப்புள்ள க்ருஷ்ண கம்ஸர்கள் போல இருந்தார்கள். பிறகு, த்ரிகர்த்ததேசாதிபதியான ஸுசர்மாவானவன் ஸுவர்மா என்கிற ஸஹோதரனுடன் நாற்புறத்திலும் தேர்க்கூட்டத்தோடு மதஸ்யராஜனை எதிர்த்துவந்தான். பிறகு, கூத்தரியரிற்சிறந்தவர்களான அவ்விரண்டு ஸஹோதரர்களும் மிகுந்த கோபங்கொண்டு கதாயுதத்தைக்கைபிடுகொண்டு தேர்களிலிருந்து இறங்கித் தேவகமாக (விராடனை) எதிர்த்துவந்தார்கள். பிறகு, பகைவீரர்களை நாசஞ்செய்யவனும் பலசாலியும் வீர்யமுள்ளவனும் கதாயுதமுள்ளவனுமான ஸுசர்மாவானவன் தேரிழந்த மதஸ்யராஜனை உயிரோடுபிடித்தான். பயத்தைச்செய்யும்வன்மையுள்ள ஸுசர்மாவானவன் ஒரு காழுகன் யுவதியைத்துன்புறுத்துவதுபோல அந்தமதஸ்யராஜனைத் துன்புறுத்தித் தன்தேரில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு சென்

றான். ரதத்தைஇழந்த மிகுந்தபலசாலியான அந்தவிராடன் பிடிக்கப் பட்டவுடனே அந்த ஸைன்யமுழுவதும் தோல்வியடைந்து உத்ஸா ஹ த்தையும் ஆசையையும்இழந்ததாகியது. யுத்தத்தில் த்ரிகர்த்தர்களால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட மாத்ஸ்யர்கள் எல்லாத்திசைகளிலும் மூலைத் திசைகளிலும் பயந்து ஒடினார்கள் ; நடந்தும்சென்றார்கள். அந்த மாத்ஸ்யர்கள், (த்ரிகர்த்தர்களால் அவ்விதமாக) ஓட்டப்படுமளவில் தர்மாத்மாவும் குந்தியின்புதல்வருமான யுதிஷ்டிரர் சத்ருக்களை அடக்குகிறவனான பீமஸேனைப்பார்த்து, “சிறந்தகைகளுள்ளவனே ! மத்ஸ்யராஜன் த்ரிகர்த்தராஜனான ஸுசர்மானினால் பிடிக்கப்பட்டு விட்டான். அவனை நீ விடுவிக்கவேண்டும். அவன் சத்ருக்களுக்கு வசப்படவேண்டாம். பீமஸேன ! நீண்டகைகளுள்ளவனே ! ஸுசர் மானினால்பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறவனும் நமக்கு ப்ரீதியை உண்டுபண் ணுகிறவனுமான விராடராஜனைக் காப்பாற்று. விரைவாக விடுவி. நாம்எல்லாரும் ஸர்வாபீஷ்டங்களாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டு (இவ னிடத்தில்) ஸுகமாகவனித்துவந்தோம். பீமஸேன ! அப்படிப்பட்ட வாஸத்துக்குக் கைம்மாறானது உன்னால் செய்யத்தக்கது” என்று சொன்னார். அந்தயுத்தத்தின்மத்தியில் அவ்வாறுசொல்லுகின்ற அந்த யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, (பகைவர்களால்) அவமதிக்கத்தகாதவனும் மஹாபலசாலியுமானபீமஸேனன், “ராஜே ! உம்முடையகட்டளையி னால் நான் இவனைப் பாதுகாக்கிறேன். யுத்தத்தில் பகைவர்களுடைய பலத்தோடு ஒப்பிடக்கூடாததான என்னுடையதோள்வலியை ஆதார மாகக்கொண்டு எதிராளிகளோடு போர்புரிகிற என்னுடைய மிகப் பெரிதான இந்தச்செய்கையைப் பாளும். ராஜே ! நீர் உடன்பிறந்தார் களோடு ஏகாந்தமான ஸ்தலத்தைஅடைந்திரும். இதோ பெரிய கிளைகளுள்ளதும் மலைபோன்றதும் பூவாமற்காய்ப்பதுமான ஒருமரம் இருக்கிறது. நான் இதைப்பெயர்த்துப் பகைவர்களை நாசம்செய்கி ரேன்” என்றுசொன்னான். மதயானைபோல மரத்தைபார்க்கின்றவ னும் வீரனுமான அந்த ஸஹோதரனைப்பார்த்து, தர்மராஜாவான யுதி ஷ்டிரர், “பீம ! ஸாஹஸம்செய்யாதே. இந்தமரம் இருக்கட்டும். பாத குலத்தில்உதித்தவனே ! வருஷத்தை (கையில்எடுத்துக்)கொண்டு அகிமானுஷமானகார்யங்களைச்செய்யும் உன்னை ஜனங்கள், ‘இவன் பீமஸேனன்’ என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டாம். (ஆதலால்,) நீ இந்தமரத்தை(க்கையில்) எடாதே ; ஸிம்மநாதத்தையும் வெளியிடா தே. (இவ்விதமான) செய்கையினாலும் ஸிம்மநாதத்தினாலும் ஜனங்கள் உன்னை நிச்சயமாக அறிவார்கள். நீ இந்மரத்தை எடுத்துக்கொண்டு

இந்தஸேனையை எதிர்த்து ஓடாதே. மரத்தைப்பிடுங்கும்உன்னை நிச்சயமாக ஜனங்கள் அறிந்துகொள்வார்கள். (ஆதலால்,) நீ வேறு ஆயுதத்தையே எடுத்து மனுஷ்யர்களுக்கு உரியகார்யத்தையே செய். மனிதர்களுக்கு உரித்தானதும பிறர்களால் கண்டுபிடிக்கமுடியாததுமான ஆயுதமானவில்லையாவது சக்தியையாவது கத்தியையாவது கோடாலியையாவது எடுத்துக்கொண்டு விரைவாக விராடராஜனை விடுவிப்பாயாக. மதஸ்யராஜனை சக்ஷிக்கஎண்ணவகொண்டு (பகைவர்களோடு) யுத்தரங்கத்தில் போர்புரியும்உனக்கு மஹாபலசாலிகளான நகுலஸஹதேவர்கள் சகராஷ்டுக்களாவார்கள்” என்றுசொன்னார்.

பாண்டிருந்தனனானபீமன் ஸ்வேஹாதாருடையவசனத்தை ஏற்று மரத்தைவிட்டு வில்லைஎடுத்துத் தேரின்மீதேறி ஜலத்துடன்கூடின மேகம்போலச் சாமாரிகளைப்பொழிந்துகொண்டு பயங்கரமானசெய்கையுள்ள அந்தஸுசர்மாவைக்குறித்து ஓடிவந்தான். பீமன் விராடனைப்பார்த்தவுடன், ஸுசர்மாவைநோக்கி, ‘நில், நில்’ என்றும் சொன்னான். சதிகர்களுள்உத்தமனான ஸுசர்மாவானவன், பின்புறத்தில் ‘நில் நில்’ என்று சொல்லுகின்றவனும் ‘காலனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யமனுக்கும் ஒப்பானவனுமான பீமனைப்பார்த்து மனக்கவலையுற்றான். ஸுசர்மாவானவன், “மஹாயுத்தம்நேர்த்துவிட்டது. இவன் என்னுடைய மிகச்சிறந்தசெய்கையைப்பார்க்கட்டும். நானும் இவனுடைய மிகச்சிறந்த செய்கையைப்பார்க்கிறேன்” என்றுசொல்லி வில்லைஎடுத்துக்கொண்டு ஸ்வேஹாதார்களுடன் திரும்பினான். அந்தரதிகர்கள் நிமிஷத்திற்குள் பீமஸேனனோடு சேர்ந்தார்கள். பீமஸேனனால் வீரர்களுடன் கூடின தேர் யானை குதிரைகளுடையனவும் உக்ரர்களும் வில்லாளிகளுமான சூரர்களுடையனவுமான லக்ஷக்கணக்கானகூட்டங்கள் விராடனுடையஸமீபத்தில் கீழேதள்ளப்பட்டன. மஹாத்மாவானபீமன் கதாயுதத்தைஎடுத்து அவர்களுடையகாலாட்களைக்கொன்றான். யுத்தத்தில் கொடியமதங்கொண்ட ஸுசர்மா அவ்விதமான அந்தயுத்தத்தைப்பார்த்து, ‘மஹாபலமுள்ள (நம்முடைய) ஸைன்யத்தில் முந்திமுழுகினஒருசத்ருவீரன் காணப்படுகிறான்; என்னுடைய ஸேனையில் மிகுதி என்ன இருக்கிறது’ என்று மனத்தினுல்ஆலோசித்து அப்பொழுது காதுவரையில்இழுக்கப்பட்ட நாண்கயிறுள்ளவில்லுடன் தோன்றினான். ஸுசர்மா, கூரியஅம்புகளை அடிக்கடி (பீமஸேனன்மீது) விடுத்தான். பிறகு, அதிககோபமுள்ளவர்களான அந்தப்பாண்டவர்களானவரும் த்ரிகர்த்தர்களைக்குறிப்பிட்டுத் திவ்யாஸ்தரத்தைவிட்டுக்கொண்டு குதிரைகளை எதிரில்நடத்தினார்கள். அப்

படிப்பட்ட பெரியஸேனையைநோக்கித் திருப்பிவிடப்பட்ட ரதங்களு
டன்கூடின அந்தப்பாண்டவர்களைக்கண்டு, வீராடபுத்ரன் (பகைவரி
டம்) அதிககோபம்கொண்டு மிக்கவியப்பைத்தரத்தக்கதாக யுத்தம்
செய்தான். த்ரிகர்த்தர்கள் எதிர்த்துவந்து ஜயத்தில்விருப்பத்துடன்
போர்புரிந்தார்கள். அவர்கள்மீது அதிககோபங்கொண்டவனும் ஆயு
தம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவனும் வீரனுமானபீமஸேனன்
இரண்டாயிரம்தேராளிகளைப் பரலோகத்தை அடையச்செய்தான்.
குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமானயுதிஷ்டிரர் (அம்புகளால்) ஆயிரம்வீரர்
களைக்கொன்றார். நகுலனும் எழுநூறுபேர்களைப் பாணங்களால்
கொன்றான். ப்ரதாபமுள்ளவனும் புருஷச்ரேஷ்டனும் பெரியவன்மை
யுள்ளவனுமானஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரால்கட்டளையிடப்பட்டுப் பெரி
தான த்ரிகர்த்தர்களுடையஸேனையில்புகுந்து ஸிம்மமானது அல்ப
ம்ருகங்களைக் கலக்கமுறச்செய்வதுபோல எல்லாப்ராணிகளையும் கல
க்கமுறச்செய்து முந்தூறுசூரர்களைக்கொன்றான். பிறகு, மஹாபல
முடைய யுதிஷ்டிரராஜர் விரைவாக எதிர்த்துச்சென்று ஸுசர்மாவை
அம்புகளால் நன்றாக அடித்தார். ஸுசர்மாவும் மிக்ககோபம்கொண்டு
விரைவுள்ளவனாகிப் பத்துப்பாணங்களால்யுதிஷ்டிரரை அடித்து நான்
குபாணங்களால் (அவருடைய) நான்குகுதிகளையும் அடித்தான்.
ராஜரே! பிறகு, சுறுசுறுப்புடன் யுத்தம்செய்பவனும் குந்திபுத்ரனு
மான வ்ருகோதரன் ஸுசர்மாவினிடம்சென்று அவனுடையகுதிரை
களை (அடித்து) கீழேதள்ளினான்; சிறந்தபாணங்களால் அவனுடைய
பின்புறத்திலுள்ள இரண்டுரகூதர்களையுங்கொன்று, பிறகு, கோபங்
கொண்டு அவனுடையஸாரதியையும் ரதமத்திரீனின்று கீழேதள்ளி
னான். சூரனாகவும் சக்ரரகூதனாகவுமிருக்கிற சோணச்வனென்ப
வன் ரதத்தையிழந்தவனான த்ரிகர்த்தராஜனைக்கண்டு அப்பொழுது
பயத்தினால் அவனைவிட்டு விலகினான். பிறகு, பலசாலியானவிராடன்
ஸுசர்மாவினுடையரதத்தினின்று துள்ளிக்குதித்து அவனுடைய
கதாயுதத்தைஎடுத்துக்கொண்டு அவனையே அடித்தான். கதாயுதத்
தைக் கையில்கொண்டவனான அவன் பிராயமுதிர்ந்தவனாயிருந்தாலும்
தருணன்போல ஸஞ்சரித்தான். பயங்கரமான உருவமும் வீர்யமு
முள்ளபீமனோ (தன்) தேரினின்றுதுள்ளி வேகமாய்ச்சென்று
அவனுடைய தேரில்குதித்து மறுபடியும் மனத்தேறுதலடைந்து
யுத்தம்செய்கின்ற ஸுசர்மாவினுடைய தலையை, ஸிம்மமானது மலை
யின்உச்சியிலிருந்துகுதித்துச் சிறிய ம்ருகத்தைப்பிடிப்பதுபோலவும்
பூனையானது கோபத்தோடு மேலேபாய்ந்து எலியினுடையதலையைப்

பிடிப்பதுபோலவும் பிடித்துக்கொண்டான். சிறந்தகைகளுள்ளபீமன் கோபத்தினால் அவனைத் தூக்கிப் பூமியில்தேய்த்து, அலறுகின்ற அவனுடையதலையில் நன்றாக அடித்தான். பீமன், அவன்மீது முழங்காலை வைத்து அவனை முஷ்டியினால்குத்தினான். அந்த த்ரிகர்த்தராஜன் பலத்த அடியினால் துன்பமுற்று மயக்கமடைந்தான். த்ரிகர்த்தர்களுள் மஹாரதனை அந்தவீரன் பிடிபட்டவுடன் த்ரிகர்த்தர்களுடைய ஸைன்யமுழுவதும் பயத்தால் துன்பமடைந்து தோல்வியுற்றது. பிறகு, மஹாரதர்களும் தம்முடைய தோள்வலியை ஆதாரமாகக்கொண்டவர்களும் (அகார்யத்தில்) வெட்கமுடையவர்களும் உத்தமமான வரதமுள்ளவர்களும் மஹாத்மாக்களும் விராடனுடைய க்லேசத்தைத்தீர்த்தவர்களுமான அந்தப் பாண்டுபுத்ரர்களனைவர்களும் எல்லாப் பசுக்களையும் திருப்பிக்கொண்டு ஸுசர்மாவை ஜயித்து (அவனுடைய) தனத்தையும் முற்றிலும் எடுத்துக்கொண்டு (அரசனுக்கு) முன்னிலையில் வந்து நின்றார்கள்.

பிறகு, பீமன், “தீயொழுக்கமுள்ள இந்த ஸுசர்மாவானவன் என்னிடத்தினின்று உயிர்பிழைப்பதற்குத் தகுந்தவனல்லன். அரசர் எப்பொழுதும் தையுள்ளவராக இருப்பதால் என்னால் யாதுசெய்யத்தக்கது?” என்று சொன்னான். குந்தீபுத்ரனை வருகோதான் தனக்கு வசப்பட்டுப் பாவசனாயிருக்கிற அந்த ஸுசர்மாவைக் கழுத்தில் பிடித்து அரசனிடம் கொண்டு வந்து, பிறகு துடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அவனைக்கட்டி, பாஜனையிழந்தவனும் புழுதிபடர்ந்தவனுமான அவனைத் தேரிலேற்றிவைத்தான். பீமனோ, ரணகளத்தின்மத்தியிலிருக்கிற யுதிஷ்டிரைவந்தடைந்து ராஜாவான ஸுசர்மாவை (அவருக்குக்) காண்பித்தான். புருஷ்ரிற்சிறந்த யுதிஷ்டிரமஹாராஜர் அந்த ஸுசர்மாவைப்பார்த்து நகைத்து யுத்தத்தில் விளங்குகின்ற பீமனைப்பார்த்து, “(வலல!) இந்த நராதமனை நீ விட்டுவிடு” என்று கட்டளையிட்டார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பீமன், மஹாபலசாலியான ஸுசர்மாவைப்பார்த்து, “ஏ! மூட! உனக்குப் பிழைத்திருக்க விருப்பமிருக்குமானால் சொல்லுகின்ற என்னிடமிருந்து அதன்காரணத்தைக்கேள். வீரர்கள்கூட்டங்களிலும் ஸபைகளிலும், ‘நான் (உமக்கு) அடிமையாயிருக்கிறேன்’ என்று உன்னைச் சொல்லத்தக்கது. இப்படிச் சொன்னால் நான் உனக்கு உயிரைக்கொடுப்பேன். இது யுத்தத்தில் ஜயம்பெற்றவனால் அனுஷ்டிக்கத்தக்க முறை” என்று சொன்னான். பிறகு, தமையனான யுதிஷ்டிரர் அந்தப் பீமனைப்பார்த்து, “உனக்கு நாம் ப்ரமாணமாயிருப்போமாகில் இழிவான நடக்கை

புடையவனான இந்தஸூசர்மாவை விட்டுவிடு; விட்டுவிடு. இவன் விராடராஜனுக்கு அடிமையாய்விட்டான்” என்று அன்புள்ளவார்தையைச் சொல்லிவிட்டு, “(ஸூசர்மாவே!) நீ விடுபட்டாய். தாஸனாகாமல் ஓடிப்போ. ஒருபொழுதும் இவ்விதம் செய்யாதே” என்று சொன்னார். (தர்புத்தர்) இவ்வாறுசொல்லியபின் ஸூசர்மாவானவன் வெட்கத்துடன் தலைகுனிந்தான். அவன், விடப்பட்டவுடன் ராஜாவைவந்தடைந்து நமஸ்காரம்செய்து புறப்பட்டான். பகைவர்களைவென்றவர்களும் தங்கள் கைவன்மைகுறையாதவர்களும் (அகாரியத்தில்) வெட்கமுடையவர்களும் வ்ரதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் ஸூசர்மாவைவிட்டுப் போர்க்களத்தினிடையில் அன்றிரவு ஸுகமாக வஸித்தார்கள்.

முப்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருடையஏவலால் விராடன் அனுப்பியதூதர்கள் நகரத்திலுய்யத்தைவெளியிட்டது.)

பிறகு, விராடன் ஸந்தோஷமடைந்து மனிதர்களுடையவல்லமையைமீறியிருக்கின்றவல்லமையுள்ளவர்களும் மஹாரதர்களுமான குந்திபுத்தர்களைத் தனத்தினாலும் வெகுமானத்தினாலும் நல்வார்த்தையினாலும் ஸ்நேஹத்தினாலும் பூஜித்தான். விராடன், “என்னுடைய ரத்னங்கள் உங்களுடையவைகளே. அந்தஎல்லாரத்னங்களாலும் (உங்களுடைய) இஷ்டப்படி கார்யங்களை இனிதுசெய்துகொள்ளுங்கள். பகைவர்களைநாசஞ்செய்பவர்களே! உங்களுக்கு அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்ற கன்னிகைகளையும் பலவிதமானதனங்களையும் மற்றும் மனத்தினுல்விரும்பப்பட்டவைகளையும் கொடுக்கிறேன். உங்களுடையவல்லமையினால் இப்பொழுது இவ்விடத்தில் நான் கேஷமமாக விடுவிக்கப்பட்டேன். ஆதலால், நீங்களுெல்லாருமே மத்ஸ்யதேசத்துக்கு அரசர்கள்” என்றுகூறினான். அந்தஸமயத்தில் அவ்விதம் சொல்லிய அந்தவிராடனைநாக்கி, குருகுலத்தில்உதித்தவர்களும் யுதிஷ்டிரரை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களுமான பாண்டவர்கள் மிகக்களித்தமனத்துடன் தனித்தனியாக (ப்பின்வருமாறு) உரைக்கலானார்கள். “ராஜே! எல்லாவிதத்தினாலும் (உம்முடைய) வார்த்தையை (நாங்கள்) கொண்டாடுகிறோம். நீர் பகைவர்களால் விடப்

பட்டரென்னும் இவ்வளவிலேயே (நாங்கள்) இப்பொழுது ப்ரீதியுள்ளவர்களாகிறோம். நீர் பகைவரிடமிருந்து விடுபட்டரென்னும் இந்தக்கார்யமன்றோ எங்களுக்கு ஹிதமானது. எங்களுக்குவேறொரு கார்யமுமில்லை. (நாங்கள்) தனத்தைத்தேடவில்லை” என்றனர். பிறகு, சிறப்புற்றகைகளுள்ளவனும் அரசரிற்சிறந்தவனும் மத்ஸ்யதேசத்து ராஜாவுமானவிராடன் மனக்களிப்புற்றவனும் அன்பின்பெருக்கால் நிறைந்தவனும் ஸந்தோஷத்தால்தழுதழுத்த வாக்குள்ளவனுமாகிய யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து மறுபடியும் கூறலானான். “பகைவர்களை அழிப்பவரே! இங்கு வாரும். உமக்கு நான் பட்டாபிஷேகம்செய்விக்கிறேன். நீர் நம்முடையமத்ஸ்யதேசத்துக்கு அரசர். நீர்மனத்தினால் விரும்புகிறதையும் நான் உமக்குக்கொடுப்பேன். நீர்எங்களுடைய எல்லாவற்றையும் அடைவதற்குத் தகுந்தவராயிருக்கிறீர். வ்யாக்ரபாதருடைய கோத்தர்தில்துதித்தவரே! ப்ராம்மணோத்தமரே! ரத்னங்களையும் பசுக்களையும் ஸ்வர்ணத்தையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் நான் உமக்குக்கொடுக்கிறேன். எல்லாவிதத்தினாலும் உமக்கு வந்தனம். என்னுடையராஜ்யத்தையும் உடலையும் இப்பொழுது உமக்காகவென்றே நான்எண்ணுகிறேன். நமக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியபகைவனும் வசப்பட்டுவிட்டான்” என்றான். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் மத்ஸ்யராஜனைப்பார்த்து, “ஓ! மத்ஸ்யதேசத்துவேந்தரே! உம்மால்சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற இனியவார்த்தையைப்பற்றி நான்ஸந்தோஷிக்கிறேன். நீர் எப்பொழுதும் மெல்லியதன்மையுடையவர்; எப்பொழுதும் ஸுமுகர்” என்றுசொன்னார். விராடராஜனும் மறுபடியும் கங்கரைப்பார்த்து, “ஓ! ப்ராம்மணோத்தமரே! சூத்ராணுவலலனுடையசெய்கைகள் ஆச்சர்யகரமாயிருக்கின்றன. யுத்தத்தில் நான் சூத்ராணுவலலனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டேன். அந்தோ! சூற்றமற்றவரே! உம்நிமித்தமாகவே இவைஅனைத்தும் என்னால் அடையப்பட்டன, வேண்டுமெவரத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளும். உமக்கு மங்களம். உமக்கு நான் எதைச்செய்யக்கடவேண்டும்? சொல்லும். நான்அதிகப்ரீதியினால் உமக்குப்பலவிதமான ரத்னங்களையும் சயனங்களையும் ஆவணங்களையும் வாஹனங்களையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டகண்ணிகைகளையும் பாணைக்கூட்டங்களையும் குதிரைக்கூட்டங்களையும் ரதக்கூட்டங்களையும் பற்பலதேசங்களையும்கொடுக்கிறேன். என்னிடமிருந்து இவைகளைஎன்னிடமுள்ள அன்பினால் நீர்பெற்றுக்கொள்ளும்” என்றுசொன்னான். அவ்வாறுசொல்லுகின்ற அவனைப்பார்த்து, அந்தஸமயத்தில் சூருருலத்தில்துதித்தவரானயுதிஷ்டிரர், “ஓ! பகைவரைவாட்டுபவரே!

மதஸ்யதேசாதிபதியான விராடன் அந்தப்பசுக்களைமீட்களண்
ணம்கொண்டு த்ரிகாத்நர்களைநோக்கி (யுத்தத்துக்காகச்) சென்றபொ

முது துர்யோதனன் மந்த்ரிகளுடன் விராடநகரத்தைக்குறித்துச் சென்றான். பிஷ்மர், த்ரோணர், கர்ணன், சிறந்த அஸ்த்ரங்களை அறிந்தவரான க்ருபர், த்ரோணருடைய குமாரரான அச்வத்தாமா, ஸுபலனுடைய குமாரான சகுனி, துச்சாஸனன், சலன், விவிம்சதி, விகர்ணன் வீர்யமுள்ளவனுனசித்ரஸேனன், துஸ்ஸஹன், துர்முகன், இவர்களும் மற்ற மஹாரதர்களனைவர்களும் மதஸ்யதேசத்தைவந்தடைந்து, விராடராஜனுடைய பசுக்காப்பவர்களை ஒட்டி, விரைவாகப் பராக்கரமத்தினால் பசுக்கூட்டத்தைக் கவர்ந்தார்கள். கௌரவர்கள் லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களைக் கைப்பற்றி நான்கு பக்கத்திலும் பெரிய தேர்க்கூட்டத்தால் சூழ்ந்துகொண்டு (அவற்றை) ஒட்டினார்கள். பயங்கரமான யுத்தத்தில் அந்த மஹாரதர்களால் இடைச்சேரிகளில் கொல்லப்படுகின்ற கோபாலர்களுடைய மிக்க பெரிய சப்தமானது கிளம்பியது. அப்பொழுது பசுக்களின் தலைவனே மிகப்பயந்து விரைவாக ரதத்தின் மேலேறிப் பிடிக்கப்பட்டவனைப்போல இரைந்து அழுதுகொண்டு நகரத்திற்குச் சென்றான். பிறகு, அவன் பட்டணத்திலுறையுந்து அரசனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் சென்று தேரின்னிறுக்கீழே இறங்கி விரைவாக (பசுக்களின் வருத்தார்த்தத்தைச்) சொல்வதற்காக உட்புகுந்து பெளருஷமுள்ளவனுன பூமிஞ்சயனென்கிற மதஸ்யராஜனுடைய குமாரசனைப்பார்த்து அவனுக்குத் தேசத்திலுள்ள பசுக்கள் (கௌரவர்களால்) கவரப்படுவதை முற்றிலும் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“தேசங்களைப்பெருக்குகின்றவனே! அந்தக் கௌரவர்கள் லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களை ஒட்டிக்கொண்டுபோகிறார்கள். (அவர்களை ஜயித்து) பசுக்கூட்டங்களை மீட்பதற்காக எழுந்திரு. ராஜபுத்ரனே! ஹிதத்தைப்பெற விருப்பமுள்ள நீ நேரில் சீக்ரம் புறப்படு. மதஸ்யராஜர் உன்னை இப்பொழுது தாமில்லாத பட்டணத்துக்கு ரக்ஷகனாக வன்றோ ஏற்படுத்தினார். அந்த அரசர் உன்னை ஸபையின் மத்தியில் ‘என்புத்ரன் எனக்குத் தகுந்தவன்; சூரன்; என்குலத்தை அபிவ்ருத்தியடையச் செய்பவன்; பாணங்களிலும் அஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தன்; நன்றாக யுத்தம்செய்பவன், என்னுடைய புத்ரன் எப்பொழுதுமே வீரன்; அப்படிப்பட்ட கௌரவர்களோடு யுத்தாங்கத்தில் போர் புரிவதற்கு வல்லமையுள்ளவன்’ என்று புகழுகிறார். அந்த ராஜாவினுடைய அவ்விதவார்த்தையானது உண்மையே ஆகட்டும். யுத்தத்தில் ஜயம் நிச்சயம். கௌரவர்கள் நிச்சயமாக மாண்டார்கள். நீ கௌரவர்களை ஜயித்துப் பசுபதிபோல் பசுக்களைத்திருப்பு. பயங்கரமான

பாணத்தினுடைய ஒளியினால் இவர்களுடையனையங்களைக் கொளுத்து. நீ வில்லினின்று விடுபட்டவைகளும் தங்கமயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் விசித்ரமானவைகளும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற கணுக்களுள்ளவைகளுமான பாணங்களால் சத்ருக்களுடையபடைகளை, தலைமையானயானை மற்றயானைகளைப் பிளப்பதுபோலப் பிளந்துவிடு. நாணகயிற்றின் இருபக்கத்திலும் கட்டப்பட்டிருக்கிற இரண்டுகயிறுகளாகிற உபதானங்களுள்ளதும் நாணகயிருகிற தந்தியுள்ளதும் விற்கழியாகிற தண்டத்துடன் கூடியதும் அதிகமாக ஒலிக்கின்றதும் அம்புகளாகிற அக்ஷரங்களுடன் கூடியதுமான வில்லாகிறவீணையைச் சத்ருக்களுடையமத்தியில் நீ வாசிப்பாயாக. நகரத்திலிருந்து சீக்ரம் வெளியில்புறப்படு. ராஜபுத்ர! ஏன் சும்மா இருக்கிறாய்? வெண்ணிறமுள்ளவைகளும் ஸ்வர்ணமயமானகவசங்களுள்ளவைகளுமான உன்னுடையகுதிரைகள் ரதத்தில்பூட்டப்படலாம். ப்ரபுவே! அவ்வாறே ஸ்வர்ணமயமான ஸிம்மக்கொடியை நீ தூக்கிக்கட்டு. ஸ்வர்ணமயமான கணுக்களுள்ளவைகளும் கூர்மையானமுனையுடையவைகளும் கைப்பழக்கமுள்ள உன்னால் விடப்பட்டவைகளும் ராஜாக்களுடைய ஆயுளை அபஹரிக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் ஸூர்யனைமறைக்கட்டும். நீ வஜ்ரபாணியான இந்த்ரன் அஸுரர்களை ஜயிப்பதுபோல எல்லாக்கொளவர்களையும் யுத்தத்தில் ஜயித்துப் பெரிதானபுகழ்ச்சியைப் பெற்று மீண்டும் இந்தப்பட்டணத்தில் ப்ரவேசிப்பாயாக. மத்ஸ்யராஜருக்குப்புத்ரனாகிய நீயல்லவோ தேசத்துக்கு முக்யமானகதி. தேசவாஸிகளான ஜனங்கள் எல்லாரும் இப்பொழுது கதியுள்ளவர்களாகட்டும். ஜயசாலிகளுள் சிறந்தவனான அர்ஜுனன் பாண்டுபுத்ரர்களுக்குக் கதியாயிருப்பதுபோலவே நீ தேசத்தில்வஸிக்கின்ற ஜனங்களுக்குக் கதியென்பது நிச்சயம்” என்றுகூறினான்.

முப்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (நோடீச்சி.)

1000000 தயில்லாமல்வந்திய உத்தரானுகீத ப்ரஹ்மன்னை ஸாரதியானதும், உத்தரன் யுத்தத்துக்கீதப்புறப்பட்டதும்.)

பசுக்களுக்குத்தலைவன் அப்பொழுது விராடபுத்ரனுக்கு மஹாஜனங்களுக்குளதிரிலும் மேலும்ஸ்தீர்களுடையமத்தியிலும் நன்றாகச்சொல்லினன். அந்தஇடையால் ஸ்தீர்களுடையமத்தியில் தையத்

1 வீணையில் இருபக்கத்திலும் தந்தியைக்கட்டுவதற்குள்ள இரண்டுமுனைகள்,

தைவ்ருத்திபண்ணக்கூடிய வாக்யத்தைச் சொல்லக்கேட்டஅந்தஉத் தான் அந்தப்புரத்தில் தண்ணீப்புக்குழந்துகொண்டு பின்வரும்வசனத் தைவெளியிடலானான். “குதிரைகளைஒட்டுவதில் ஸமர்த்தனானஒரு ஸாரதி எனக்குஇருப்பானால் உறுதியுள்ளவிலையேந்தி நான் இப் பொழுது பசுக்களிருக்கும்இடத்தைப் பின்தொடர்வேன். எனக்குத் தகுந்தஸாரதியையே நான் அறியவில்லை. (பேர்புரிவதற்குப்) புறப் படுகின்ற எனக்குத் தகுந்தஸாரதியை விரைவாகப் பாருங்கள். சற் றேறக்குறையிருப்பதெட்டுநாள் அல்லதுஒருமாஸம் நிச்சயமாகநட ந்தமஹாபுத்தத்தில் என்னுடையஸாரதிகொல்லப்பட்டான். புத்தத் தில் எனக்குத்தகுந்தஸாரதியை நான் அடைவேனாகில் இப்பொழுது எடுத்துரிதுத்தப்பட்டிருக்கின்ற பெரியகொடியுள்ளவனாகி விரைவில் (புத்தத்துக்குச்) செல்வேன். யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் தேர் களாலும் நிறைந்த அந்தப்பகைவர்களின்படையில் நுழைந்து சஸ்த் ரங்களுடையபரதாபத்தினால் வீர்யமற்றவர்களான கௌரவர்களை ஜயி த்துப் பசுக்களை மீட்டுக்கொண்டுவருவேன். ஒன்றுசேர்ந்தவர்களும் மஹாவில்லாளிகளுமான தூர்யோதனனையும் விகர்ணனையும் ¹வைகர் த்தனனாகர்ணனையும் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் அவர்புத்ரரையும், இந்தரன் அஸுரர்களைஒட்டுவதுபோல புத்தத்தில்ஒடும்படிசெய்து இந்தமுஹூர்த்தத்திலேயே பசுக்களை மறுபடியும்மீட்டுக்கொண்டு வருவேன். கௌரவர்கள், (இந்தப்பட்டணத்தில்) ஒருவரும்இல்லை யென்றறிந்து பசுக்கூட்டத்தைக்கைப்பற்றிச்செல்லுகின்றார்கள். நான் அவ்விடத்தில் இல்லாமலிருப்பதால் எதுதான் அவர்களால் செய்யமுடி யாது? ஒருங்குகூடியஅந்தக்கௌரவர்கள் என்னுடையவீர்யத்தை இப்பொழுது பார்க்கட்டும். பகைவர்கள் என்றை, ‘இவன்நேரில்வர் திருக்கின்ற குந்தீபுத்ரனான அர்ஜுனனோ’ என்றுஎண்ணப்போகி றார்கள்” என்றான். ஸ்த்ரீகளுடையமத்தியில் தற்புகழ்ச்சியைப்ரதான மாகக்கொண்டதண்ணீப், ‘பீபத்ஸு’ என்றுஎண்ணுவார்கள்’ என் கிற உத்தரனுடையஅந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, பாஞ்சாலியானவள் பொறுக்கவில்லை. எல்லாவிஷயங்களையும்அறிந்தவனான அர்ஜுனன் உத்தரன்சொல்லிய அந்தவசனத்தைக்கேட்டு அந்தஸமயம்போன பிறகு ஒருஸமயத்தில் த்ருபதராஜனுடையபுத்திரியும் ரூபத்தினால் (எல் லோராலும்) கொண்டாடப்பட்டவளும் ஸத்யமும் கபடமின்மையும் நற்குணங்களுமுடையவளும் பர்த்தாவுக்குப்ரியத்தையும் ஹிதத்தையும் செய்வதில் ஹிருப்பமுள்ளவளும் (தனக்கு) ப்ரியமானபார்யையும்

¹ கவசத்தைஅறுத்துக்கொடுத்தவன்.

பாஞ்சாலராஜகன்னிகையுமான க்ருஷ்ணையைப்பார்த்து அன்புடன் ரஹஸ்யத்தில் (பின்வருமாறு) கூறலானான். “நிர்மலமானபுன்னகையுள்ளவளே! பாஞ்சாலி! நீ விரைவாக உத்தரையிடம்சென்று, ‘இந்தப்ருஹன்னையானவள், ஸவ்யஸாசி என்றுபெயர்பெற்றவனும் பாண்டுபுத்ரனுமான அர்ஜுனனுக்கு முன்பு காண்டவவனநிமித்தமான சண்டையில் ஸாரதியாயிருந்தாளாம். அந்தப்ருஹன்னை ஸாரதியாகவற்படுவளானால் யுத்தத்தில் பெரிதானஜயமுண்டாகும்’ என்றுசொல்” என்றுகூறினான். அப்பொழுது அந்தஅர்ஜுனனால் தூண்டப்பட்டவளும் சுத்தமானசிரிப்புள்ளவளும் தாமரைமலர்போன்றகண்களை யுடைவளும் பாஞ்சாலராஜகுமாரியுமான அந்தக்ருஷ்ணையானவள் அப்பொழுது உத்தரையினுடையவாஸஸ்தானத்துக்குவந்து, தர்மத்தையே ப்ரதானமாகக்கொண்டவளும் ஸத்யத்திலும் நேரானவழியிலும்நிலைபெற்றவருமான யுதிஷ்டிரர் ராஹுவினுடையமுகத்தினின்று விடுபட்டசந்தர்ப்பைப்போல (அந்த) ப்ரதிஜ்ஞையினின்று விடுபட்டாருன்றுதெரிந்துகொண்டு, தோழிகளுடையமத்தியில் அமுகியவளான உத்தரையைப்பார்த்து, மிக்கதுக்கத்தைப்பொறுதவளாகிப், (பின்வருமாறு) வசனிக்கலானான்.

“(ஓ ராஜகுமாரி)! கஜயூதபதிக் கொப்பானவளும் யௌவனமுள்ளவளும் தன்னைப்ருஹன்னையென்றுசொல்லிக்கொள்ளுகிறவளுமான இந்தப்ருஹன்னை, வில்லாளிகளுள் உத்தமனானபார்த்தனுக்குமுற்காலத்தில் அந்த (காண்டவவனநிமித்தம் சண்டைநேர்ந்த) ஸமயத்தில் ஸாரதியாயிருந்தாளென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்த ஸாரதியினாலேயே வீர்யமுடையவனான அந்தஅர்ஜுனன் அப்பொழுது தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் பெரியஅஸுரர்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் (மற்ற) எல்லாப்ராணிகளையும் ஜயித்து அக்திக்குத்ருப்தியைஉண்டுபண்ணினான். அவனுடையயுத்தத்தில் இவளுடையநிலைமையையும் சத்ருவீரர்களுடையமத்தியில்வற்பட்ட (இவளுடைய) வீர்யத்தையும் நான் அறிவேன். வீர்யமுடையவளான இவள் அந்தஅர்ஜுனனுடைய தேரின்மீதிருந்து கடிவாளங்களையும்பிடித்து வில்லையும்எடுத்துக்கொண்டு (யுத்தத்துக்காகச்) சென்றாள். (இப்படிப்பட்ட)ப்ருஹன்னையானவள் உத்தரனுக்கு ஸாரதியாயிருப்பளாயின் எல்லாப்ராணிகளும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் வில்லாளிகளான எல்லாக்கொளரவர்களும் ஒன்றுசேர்ந்தாலுங்கூட உன்னுடையபசுக்கூட்டத்தை ஒருபோதும் அபஹரிப்பதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாகார்கள. பாண்டவர்களுடையஅரண்மனையில் ஸஞ்சரித்தநான், மஹாத்

மாவான அந்தஅர்ஜுனனுக்கு வல்லந்ததையில் சிறந்தசிஷ்யையாகவு
மிருந்த இவளை முன்பு நன்றாகப்பார்த்திருக்கிறேன். அந்தஅர்ஜுன
னும் முன்பு ஸஹாயமான இவளால் காண்டவனனத்தையும் எரித்தான்.
அப்பொழுது அர்ஜுனனுடைய சிறந்தகுதிரைகள் இவளால் (கடி
வாளம்) பிடித்து நடத்தப்பட்டன. பார்த்தன் இந்தஸாரதியினால்
எல்லாப்ராணிகளையும் இந்தப்ரஸ்தத்தில் எல்லாவிதத்தினாலும் ஜயித்
தான். இப்படிப்பட்ட ஸாரதி (எங்கும்) இல்லை” என்றான். பிறகு,
உத்தரையானவள் ஸைரந்த்ரியுடன் ஸுஹாதானுடைய (ஸமீபத்தை
வந்தடைந்து) “வீர! ஸாரத்யம்செய்வதில் இந்தப்ருஹன்னையை
நீ விரைவாகவேண்டிக்கொள். இவள் ஸாரத்யம்செய்வதிலும் நர்த்த
னம்செய்வதிலும் பாடுவதிலும் வாத்யம்வாசிப்பதிலும் பயிற்சி அடைந்
திருக்கிறாள். பெரிய அறிவுள்ளவளான ஸைரந்த்ரியானவள் ப்ருஹன்
னையை (இவ்வாறு) புகழ்ந்துகூறுகிறாள்” என்றுசொல்ல, உத்தரன்,
“ஏ! ஸைரந்த்ரி! என்னுடையவாதத்தை நீ அறிகிறாயன்றோ? நான்
நபும்ஸகனாக இருக்கும்மனிதனோடு பேசமாட்டேன். கல்யாணி! அவ்
விதமானநான் ப்ருஹன்னையைப்பார்த்து, ‘நீ என்னுடையகுதிரை
களை நடத்து’ என்று நேரில்சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கி
றேன்” என்று மறுமொழிசொன்னான். ஸைரந்த்ரி, “(ராஜபுத்ர)!
பயம்நேர்த்திருக்குங்காலத்தில் வாதமும் வாதமில்லாமையுமில்லை.
கற்றறிந்தவன் துக்கத்தைத்தாண்டத்தகுந்தகார்யத்தைச் செய்வதற்கு
முயற்சிக்கவேண்டும். இவ்வாறு தர்மத்தை அறிந்தவர்கள் சொல்லு
கின்றார்கள். ஆதலால், ப்ருஹன்னை (உன்னால்) சொல்லத்தக்கவள்.
ஓ வீர! அழகியஇடையுள்ளவளும் இளமைப்ப்ருவத்திலிருக்கின்ற
வளுமான உன்னுடைய இந்தஇளையஸுஹாதரியினுடைய வார்த்தை
ப்படி ப்ருஹன்னை செய்வாள். ஸம்சயமில்லை. உனக்கு அவள் ஸார
தியாயிருப்பாளாகில் நீ கௌரவர்களனைவர்களையும் ஜயித்து நிச்சய
மாகப் பசுக்களையும்மீட்டுக்கொண்டு வருவாய்; ஸம்சயமில்லை” என்று
கூறினாள். ஸைரந்த்ரி இவ்வாறு உரைக்கக் கேட்ட அந்தஉத்தரன்
ஸுஹாதரியைப்பார்த்து, “தோஷமற்றஅங்கங்களுள்ளவளே! நீ
போ; அந்தப்ருஹன்னையை அழைத்துவா” என்றான் பொன்மலை
களை அணிந்தவளும் புகழ்பெற்றவளும் அழகியபுருவங்களுள்ளவளும்
மங்களகரமான முகத்தையுடையவளும் ஸ்வர்ணத்தினாலும் வஜ்
ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் தமையனால் ஏவப்பட்டவளு
மான அந்தஉத்தரையானவள் ஸுஹாதானுடைய ஆஜ்ஞையைக்கே
ட்டு விரைவாக ஓடினாள். ப்ராதாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவளும்

வஜ்ரங்களாலும் முத்துக்களாலும் மணிகளாலும் ஸ்வர்ணத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட குண்டலங்களை யுடையவளும் ம்ருதுவாக அழுவைத்து நடப்பவளும் வலமாகச் சுழன்றிருக்கின்ற மயிர்ச்சுழிகளோடிகூடின சரீரமுள்ளவளும் மயில்தோகையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் தாமரைமலர்போன்ற முகமும் தாமரையிதழ்போல அகன்ற கண்களும் மெலிந்ததேஹமும் ஸமமான அங்கங்களும் ம்ருதுவாயும் கம்பிரமாயுமிருக்கின்ற பார்வையும் விலாஸங்களும் வளைந்த இமை மயிர்களுமுள்ளவளுமான அந்த மத்ஸ்யராஜகுமாரியானவள், மின்னலானது மேகத்தை அடைவதுபோல நடனசாலையை வந்தடைந்தாள். யானைத்துதிகைபோல இசைந்த துடைகளுடையவளும் தோஷமற்றவளும் வேதிபோல மெலிந்தஇடையுள்ளவளும் சிறந்த மாலைகளை அணிந்தவளும் சுபத்தைச்செய்பவளுமான அந்தஉத்தரையானவள் ஒருபெண்யானையானது ஓர் ஆண்யானையை அடைவதுபோலப் பார்த்தனை அடைந்து நின்றாள். (தன்னருகில்) வந்தவளும் நீண்டும் சிவந்துமிருக்கின்ற கண்களுள்ளவளுமான அந்தஉத்தரையைப்பார்த்து, பார்த்தன், “அழகியசரீரமுள்ளவளே! ஸ்வர்ணமாலை அணிந்தவளான நீ ஏன் இங்குவந்தாய்? அழகியபுருவமுள்ளவளே! கொஞ்சம் அவஸரப்படுகிறாய். ஸூந்தரீ! ஏன் உன்முகம் தெளிவில்லாமலிருக்கிறது. அழகியசிரிப்புள்ளவளே! சீக்ரமாக எனக்குச்சொல்” என்று வினவினான். வஜ்ரங்களாலும் வைரீயங்களாலும் செய்யப்பட்ட குண்டலங்களுள்ளவளும் மலர்ந்ததாமரை கருநெய்தல் இவைகளுடைய இத்தழகளின் வாஸனையோன்ற வாஸனையுடையவளும் நன்றாய்ப் பாகாசிக்கின்ற சந்த்ரணுக்கொப்பான முகமுள்ளவளுமான அந்தராஜகுமாரியானவள் பார்த்தனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

“ப்ருஹன்னளையே! கௌரவர்கள் என்பிதாவினுடையதனத்தையும் லக்ஷம்பசுக்களையும் கவர்ந்துகொண்டுபோகின்றார்கள். நீ என் ஸேஹாதானுடைய குதிரைகளை நடத்து. பகைவர்கள் பசுக்களை வெகு தூரம் கொண்டுபோகின்றார்கள். ப்ருஹன்னளையே! ஸைரந்தரியானவள், ரதத்திழ்ப்பூட்டிய குதிரைகளை நடத்தும்விஷயத்தில் மிக்க பழக்கமுள்ளவளென்று உன்னைச்சொல்லுகிறாள். அப்படிப்பட்டஸாத்யத்தில் என்னால் வரிக்கப்பட்டநீ போகாயாகில் நான் பிராணனை விட்டுவிடுவேன். இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஸம்சயமில்லை” என்று கூறினாள். ராஜபுத்ரியினால் அவ்வாறு ஏவப்பட்டவளும் அன்புநிறைந்தமனமுள்ளவ

1 ருக்மிணி ஒருவகையான மேடை. ‘இடைகுறுகிய ஒருவகைக் குளவி’ என்பது இங்குக்ஷ் டொழிபெயர்ப்புகளின் கருத்து.

னும் புருஷநீர்சிற்றத்தவனும் குந்தியினுடையகுமாரனுமாகிய தனஞ்சயன், அழகிய முகமுள்ளவனும் வெண்ணிறமுள்ள பற்களையுடையவனும் சுத்தமானபுன்சிரிப்புள்ளவனுமான உத்தரையைப்பார்த்து, “அழகிய மந்தஹாசமுள்ளவனே! நீ விரும்புமிடத்திற்கு நான் செல்வேன். நன்றாகஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பில் நான் பிரவேசிக்கவேண்டுமானாலும் செய்வேன். சிறந்தசரீரமுள்ளவனே! நீபிழைத்திருக்கவேண்டுமென்பதை நான் விரும்புகிறேன். ஓ ஸுந்தரீ! இப்பொழுது நான் உனக்கு எந்தப்ரியத்தைச்செய்யவேண்டும். அன்புள்ளவனே! என்நிமித்தமாக நீ மஹாபயங்கமான யமனுடைய வைவஸ்வதப்பட்டணத்தைப் பார்க்கவேண்டாம்” என்று மங்களகரமும் கம்பிரமுமான வாக்கினால் மொழிந்தான். கௌரவவீரர்களுள் சிறந்தவனும் ப்ருஹன்னையின்ருபத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டமுகமுள்ளவனுமான அர்ஜுனன், விலாஸமுடையவனும் வெண்மையான தந்தங்களுள்ளவனும் நிர்மலமான மந்தஹாஸமுள்ளவனுமான உத்தரையைப்பார்த்து இவ்வளவுமட்டும்சொல்லிவிட்டு விராடபுத்ரனுடைய ஸமீபத்துக்குவந்தான். அவ்வாறு நடந்துவருகின்றவனும் சிறந்தஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனும் அதிககாந்தியையுடையவனும் கஜயூதபதிக் கொப்பானவனும் கஜராஜனுடையதுதிக்கைபோன்ற கைகளுள்ளவனும் தாமரைமலர்போல அகன்றகண்களும் கதவுபோன்றமார்பும் உயர்ந்த தோள்களுமுள்ளவனும் பகைவர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனும் மஹா பலசாலியும் யானைபோல (எல்லாவற்றையும்) அழிப்பவனுமான அந்தப்பார்த்தனை விராடபுத்ரனை உத்தரன் நல்வரவுகூறி, பிறகு, (அந்த) ப்ருஹன்னையைப் பசுக்களிருக்கும்இடத்தை அடைவிக்க எண்ணங்கொண்டு (அவனுடன்) ஸல்லாபம்செய்தான். விரைந்துவருகின்றவனும் மதங்கொண்ட யானைபோன்றவனுமான அந்தஅர்ஜுனனை அகன்றகண்களையுடையவளான உத்தரையானவள் ஆண்யானையை யானைப்பேடு பிள்தொடர்வதுபோலப் பிள்தொடர்ந்தாள்.

ராஜபுத்ரன், தூரத்திலிருந்தே பார்த்து, “(ஓ! ப்ருஹன்னையே!) பார்த்தன், ஸாரதியானஉன்னால் காண்டவவனத்தில் அக்னியைத்ருப்திசெய்வித்தானாம். குந்திபுத்ரனைதனஞ்சயன் பூமியனைத்தையும் (உன்னுடையஉதவியால்) ஜயித்தானாம். ஸைரந்தரியானவள் இவ்வாறு என்னிடத்தில் உன்னைப்பற்றிச் சொன்னாள். அவள் பாண்டவர்களை அறிந்திருக்கிறாளாம். ‘விரனும் ப்ரஸித்தமானவன்மையுள்ளவனுமான மாதலியானவன் தேவேந்த்ரனுக்கு ஸாரதி; பாசாராமருக்கு ஸுமஹன் ஸாரதி; தாருகன் (க்ருஷ்ணாவதாரம்செய்த) விஷ்ணு

வுக்கு ஸாரதி; ஸுமந்தர் தசாதபுத்ராண ஸ்ரீராகவருக்கு ஸாரதி; அவ்வாறே அருண் ஸூர்யனுக்கு ஸாரதி; (இவ்வாறு) ஸாரத்யத் தில் ப்ரஸித்திபெற்றவர்களான எல்லோரும் ப்ருஹன்னனைக் கொப் பானவர்களல்லர்' என்று ஸைரந்திரி எனக்குச்சொன்னான். ஆதலால், உன்னை அழைக்கிறேன். ப்ருஹன்னனையே! அழைக்கப்பட்டவளான நீ என்னுடன்சேர்ந்து யுத்தத்துக்காகப் புறப்படு. பசுக்கள் கௌர வர்களால்கவரப்பட்டு வெகுதூரத்தில் செல்லுகின்றன" என்றான். அவ் வாறுசொல்லக்கேட்ட ப்ருஹன்னையானவள், ராஜபுத்ரனைப்பார்த்து, (ஓ! ராஜகுமார!) யுத்தமுனையில் ஸாரத்யம்செய்வதற்கு எனக்கு வல் லமைஏது? நாட்யமாடுவேன்; பாட்டைப்பாடுவேன்; பற்பலவிதமான வாத்யங்களையும் வாசிப்பேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும். என க்கு ஸாரத்யம்செய்வதில் வல்லமையிலே" என்று மறுமொழி கூறி னான். உத்தரன், "(ப்ருஹன்னனையே!) நீ ஆடுகிறவளாகவாவது பாடு சிறவளாகவாவதுஇரு. நீ ஒளிபொருந்தினகவசத்தை விரைவாக அணி ந்துகொள். இப்பொழுது என்னிடம் உன்னுடையசெய்கையையும் வல்லமையையும் மாதர்கள் அடிக்கடி புகழ்ந்துசொல்லுகிறார்கள்" என்றான். ராஜபுத்ரர்களுள் சிறந்தவனான உத்தரன் இவ்வாறுசொல்லி விட்டு அப்பொழுது புன்னகைசெய்து அர்ஜுனனைக்கொண்டாடி னான். பிறகு, விராடபுத்ரனானஉத்தரன் பகைவீரர்களை அழிப்பவ னான ப்ருஹன்னையின்பொருட்டு நூறுகண்களுள்ளதும் தங்கத் தால் விசித்ரமாயிருப்பதும் ஒளிபொருந்தியதுமான கவசத்தைஎடு த்து அப்பொழுது நேரில்கொடுத்தான். அப்பொழுது, வீர்யமுடையவனான அர்ஜுனன், மதஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரனுடையகட்டளை யால் அந்தக்கவசத்தை அணிவதற்கு விருப்பமில்லாதவன்போலப்பெற் றுக்கொண்டான். ப்ருஹன்னை, "ஓ! ராஜபுத்ர! (எனக்கு) யுத்தத் தில்சௌர்யமிருந்து பகைவர்களைக்கொல்வதும் ஸாத்யமானால், நீசெல் லுகிறவிடத்துக்கு நான் உன்னைத்தொடர்ந்துவருகிறேன்" என்றான். பிறகு, எல்லாமறிந்தவனும் சத்ருக்களைச்சிசுநிப்பவனுமான அந்தப் பாண்டவன் உத்தரைக்குளதிரில் பரிஹாஸத்திற்கிடமான அனேக கார்யங்களைச் செய்யலானான். (கவசத்தை) வாங்கிய அந்தஅர்ஜுன னைப்பற்றி (அங்குள்ள) பெண்கள்சிரித்தார்கள். பகைவர்களை அழிப் பவனும் உத்தமவீரனுமான அர்ஜுனன் கவசத்தைத் தலைகீழாக அணி ந்துகொண்டான். பிறகு, தலைகீழாக இருக்கிறகவசத்தைக் குறுக்காக இருக்கும்படிசெய்து பிறகு ரோகஇழுத்தான். உண்மையான வன் மையுள்ளவனும் எல்லாக்கௌரவர்களுள்ளும் உத்தமவீரனும் மிக்க

விர்யமுள்ளவனுமான ஸாரதியான தனஞ்சயன், நன்றாக அறிந்தவனாக இருந்தாலும் அறியாதவன்போலக் கவசத்தை மறுபடியும் உயரத் தூக்கி உதறிப் பூட்டிக்கொண்டான். அந்தஅர்ஜுனன் இவ்விதமான அநேககார்யங்களைச் செய்யுங்கால் (அங்குள்ள) அதிக யௌவனமதமுள்ள பெண்கள் பரிஹாஸித்தார்கள். அவ்விதம் (பரிஹாஸிக்கத் தக்ககார்யங்களை)ச் செய்துகொண்டிருந்தாலும் சத்ருக்களை அழிப்பவனான தனஞ்சயனை உத்தரன் பரிஹாஸம்செய்யவேஇல்லை. ராஜபுத்ரனான உத்தரன், ஸ்வர்ணத்தால் அழகானதும் மங்களகரமானதும் அக்ஷரியில் காய்ச்சப்பட்டதுபோல ஒளிவீசுவதும் மிக ஜ்வலிக்கின்றதும் ஆயிரம்கிரணங்களுள்ள துமான கவசத்தை அந்த ப்ருஹன்னனைக்குத் தானே நன்றாகக் கட்டிவிட்டான். பிறகு, அர்ஜுனன் நன்றாகப்பார்த்துப் பொற்கவசங்களால்மூடப்பட்டிருக்கிற குதிரைகளை அந்த உத்தரனுடையதேரில் விரைவாகப்பூட்டினான். பொன்னாலாகியசட்டிகளை மத்தியில்கொண்ட கழுத்துக்கயிற்றைப் பூஷணமாகக்கொண்டதும் ஸ்வர்ணமயமுமான ஸிம்மத்தைபடும் ரதத்திலெடுத்துக்கட்டினான். அவன், அந்தத்தேரின்மத்தியில் விசித்ரமானவிற்களையும் அழகிய அனேக பாணங்களையும் ஆயுதங்களையும் (எடுத்து) வைத்தான். வீரானை உத்தரன் அந்தத்தேரின்மீதேறி ப்ருஹன்னளாஸாரதியுடன் (யுத்தத்துக்காகச்) செல்லத்தொடங்கினான். பிறகு, உத்தரையும் மற்றப்பெண்களும் தோழிகளும் அப்பொழுது (ப்ருஹன்னனையைப்பார்த்து), “ப்ருஹன்னனையே! யுத்தத்திற்குவந்திருக்கின்ற பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் தலைவராகக்கொண்ட கௌரவர்களை ஜயித்து எங்களுக்காக அழகியவஸ்தாங்களையும் பாவைகளுக்காக மெல்லியவஸ்தாங்களையும் பலவிதரத்னங்களையும் கொண்டு வா” என்று சொன்னார்கள். பிறகு, குருநந்தனனான பார்த்தன் ஒருங்குசேர்ந்துசொல்லுகின்ற அந்தக்கன்னியர்களைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு மேகம்போலவும் தூந்துபிவாத்யம்போலவும் (கம்பிரமான கண்ட)த்வரியுடன், “(கன்னியர்களே!) இந்த உத்தரன் யுத்தத்தில் மஹாரதர்களை ஜயிப்பானாகில் அப்பொழுது மெல்லியவஸ்தாங்களையும் ஆபரணங்களையும் கொண்டுவருவேன்” என்று மறுமொழிகூறினான். பிறகு, வீரானை உத்தரன், அதிகமஹிமைபொருந்தியதும் தங்கத்தினாலும் வைபீர்யத்தினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மங்களகரமுமான கவசத்தை அணிந்து தனஞ்சயனை ஸாரதியாகக்கொண்டு உத்தமமான ரதத்திலேறிச்சென்றான். அப்பொழுது, சிறந்தரதத்திலேயிற்பிறுக்கின்ற அந்த உத்தரனையும் ப்ருஹன்னனையையும்பார்த்து மஹாஜனங்களும் ஸத்ரீகளும் பெண்க

நாம் நல்லவர்தமுள்ள பராமணர்களும் வலமாகவந்து மங்களம் உண்டாகவேண்டுமென்று தேவதாப்ரார்த்தனையுடன், “ப்ருஹன்னையே! முன்பு காண்டவவனத்தை எரித்தகாலத்தில், காளைபோல நடக்கிற அர்ஜுனனுக்கு உண்டானதுபோன்ற மங்களமானது, உத்தரனோடு யுத்தங்களத்தில் கௌரவர்களை எதிர்க்கிற உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகட்டும்” என்று வாழ்த்தினார்கள்.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(உத்தரன் கௌரவஸேனையைக் கண்டு பயந்தோட, அர்ஜுனன் அவனைத்தேற்றித் தேரிலேற்றி, யுயுதங்களை யெடுத்து வருவதற்காக வன்னிமரத்தினிடம் சென்றது.)

அந்த விராடகுமாரன், பயமற்றவனாகப் பட்டணத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, “அந்தக்கௌரவர்கள் சென்றிருக்கிற இடத்தைக்குறித்துப்போ. நான், (நம்மை) ஜயிக்கவிரும்பி ஒன்றுசேர்ந்துவந்திருக்கின்ற எல்லாக்கௌரவர்களையும் தோல்வி அடையச்செய்து இந்தப்பசுக்களையும் சீக்ரமாகத் திருப்பிக்கொண்டு மீண்டும் பட்டணத்துக்கு வருவேன்” என்று சொன்னான். பிறகு, பாண்டுநந்தன் அவ்விதமான நல்லகுதிரைகளை ஒட்டினான். மனிதரிற்சிறந்தவனான தனஞ்சயனால் ஒட்டப்பட்டவைகளும் காற்றின்வேகம்போன்ற வேகமுள்ளவைகளும் பொன்மாலிகளை அணிந்தவைகளுமான அந்தக்குதிரைகள் ஆகாயத்தை நாலாபக்கத்திலும் கீறுகின்றவைகள்போல (ரதத்தை) இழுத்துச்சென்றன. பிறகு சிறிதுதூரம் சென்று மதஸ்யராஜகுமாரனான உத்தரனும் தனஞ்சயனும் பயமில்லாமல் பலசாலிகளான கௌரவர்களுடையஸேனையைப் பார்த்தார்கள். சூரர்களான அவ்விருவர்களும் சம்சானத்துக்கு அருகில் சென்று கௌரவர்களையும் நான்குபக்கத்திலும் பரவியதும் ஸமுத்ரம்போன்றதும் ஆகாயத்தில் பறக்கிறதுபோன்றதும் அனேகமாங்களால் அடர்ந்த காடுபோன்றதுமான அந்தக்கௌரவர்களுடைய பெரியஸேனையையும் கண்டார்கள். குருவம்சத்தில் உதித்தவர்களுள் உத்தமரே! செல்லுகின்ற அந்தஸேனையினால் உண்டுபண்ணப்பட்டதும் பராணிகளுடைய கண்களைக் கெடுக்கின்றதும் பூமியிலிருந்து உண்டாகின்றதுமான புழு திபானது ஆகாயத்தை அளாவுகின்றதாகக் காணப்பட்டது. பிறகு,

யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் நெருங்கியதும் கர்ணனாலும் தூர்யோதனனாலும் க்ருபராலும் பீஷ்மராலும் த்ரோணராலும் பெரிதானவில்லைப்பிடித்தவரும் புத்திசாலியுமான த்ரோணபுத்ரராலும் காக்கப்பட்டதுமான அந்த (கௌரவ)ஸேனையைப்பார்த்து மயிர்க்கூச்சலடைந்தவனும் பயத்தினால் மனத்தளர்ச்சியடைந்தவனும் நடுக்கமுற்ற சரீரமுள்ளவனுமான விராடராஜகுமாரன் அப்பொழுது தன்னுடைய இரண்டுகண்களையும் மூடிக்கொண்டு பார்த்தனைப்பார்த்துச் சொல்லலானான்.

“(ப்ருஹன்னளையே!) கௌரவர்களோடு போர்புரிவதற்கு நான் திறமையுள்ளவனல்லேன். என்மீது உண்டாயிருக்கின்ற மயிர்க்கூச்சலைப் பார். அநேக மஹாவீரர்களுள்ளதும் மிகவும் உக்ரமாயிருக்கின்றதும் தேவர்களாலும் அணுகமுடியாததும் பயங்கரமுமான குருஸேனையை எதிர்த்துப்போர்புரிவதற்கு நான் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன். அச்சத்தைச்செய்யும் விற்களுள்ள பாரதஸேனையில் செல்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை. (இந்தக்கௌரவஸேனையானது) இந்தா னுடன்கூடினதேவர்களாலும் அணுகமுடியாதது. மனிதர்களால் அணுகமுடியாதென்பதில் யாதுஸந்தேஹம்? தேர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நெருங்கியதும் காலாட்களாலும் கொடிமாங்களாலும் நான்குபக்கத்திலும் அடர்ந்திருக்கின்றதுமான பகைவர்களுடைய படையைப்பார்த்தே என்மனம் மிக்க துன்பமடைந்திருக்கின்றது. எந்தயுத்தத்தில் தைர்யமுள்ளவர்களும் பெரியவில்லையுடையவர்களும் யுத்தத்தின்மீதத்தர்களுக்கும் பருத்த மத்யானீபோன்றவர்களும் (ரதத்தில்) கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கொடிகளையும் கொடிமாங்களையும் உடையவர்களும் சிறந்த யுத்தமுறையையுடையவர்களும் பெரியவில்லாளிகளும் எல்லாக்காரியங்களிலும் நிச்சயமுடையவர்களுமான த்ரோணரும் பீஷ்மரும் க்ருபரும் கர்ணனும் விவிம்சதியும் அச்வத்தாமாவும் விகர்ணனும் ஸோமதத்தனும் பாஹ்லிகனும் ராஜாவான தூர்யோதனனும் உத்தமவீரனான தூர்மஷ்ணனுமாகிய அனைவரும் இருக்கிறார்களோ அந்தயுத்தத்தில் அந்தச்சூரர்களை ஜயிப்பதற்கு நான் புத்திகெட்டுவந்தேன். வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற ஸையமுள்ளவர்களும் (பகைவர்களை) மிகவும் வருத்துகின்றவர்களுமான கௌரவர்களனைவர்களையும்பார்த்தே (எனக்கு) மயிர்கள் சிலிர்த்தன. (என்) மனம் மயக்கமடைகின்றது” என்றுசொன்னான். உறுதியானவிற்களுள்ள கௌரவர்களுடைய பெரியஸேனையைக்கண்டு மூடான அவன், திரும்பவும், “(ப்ருஹன்னளையே!) என்னுடைய

பிதாவானவர் ஜனங்களில்லாதபட்டணத்தில் என்னைவைத்துவிட்டு எல்லாணையத்தையும் திரட்டிக்கொண்டு த்ரிகர்த்தர்களைநோக்கிச் சென்றுவிட்டார். எனக்கு இவ்விடத்தில் படைத்தலைவர்கள் இல்லை. ஸஹாயில்லாதவனும் பாலனும் அஸ்தர்வித்தையில் ச்ரமப்பாதவனுமானநான் அஸ்தர்வித்தையில் தேர்ச்சியடைந்திருக்கின்ற அனேக வீரர்களை எதிர்த்துப் போர்புரிவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகமாட்டேன். ப்ருஹன்னளையே! (ரதத்தைத்) திருப்பு” என்று புலம்பினான்.

உலகங்களனைத்திலும் மஹாரதனுபிபத்ஸுவானவன் அவ் விடத்தில் அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்த உத்தரனைப்பார்த்து நன்கு சிரித்து, “(ராஜபுத்ரா!) நீ பயத்தினால் இளைத்த உருவமுடையவனாயிருக்கிறாய். எதிரிகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை வளரச்செய்கிறாய். போர்க்களத்தில் பகைவர்களால் இப்பொழுது ஒருகார்யமும் செய்யப்படவில்லை. நீ தானாகவே என்னைப்பார்த்து, ‘(ப்ருஹன்னளையே!) கௌரவர்களிருக்குமிடத்தைக் குறித்து என்னை நீ நடத்திக்கொண்டுபோ’ என்று முன்பு சொல்லியிருக்கிறாய். (ஆதலால்,) அப்படிப்பட்டநான் அதிகமான இந்தக்கொடிகளிருக்கின்ற விடத்தில் உன்னைக்கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பிக்கிறேன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! போக்யவஸ்துவினிடத்தில் ஆசையுள்ளவர்களும்! ஆததாயிகளுமான கௌரவர்களுக்கு நடுவில் உன்னைக்கொண்டுபோய்ச்சேர்ப்பேன். சத்ருக்களைச் சிவ்விப்பவனே! ஸமுத்ரம்போலக் கம்பிரமாயிருக்கின்ற கௌரவணையத்தைப்பார்த்து நீ மனவருத்தமடையாதே. புருஷர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸ்த்ரீகளின்பக்கத்தில் சபதஞ் செய்து தற்புகழ்ச்சிசெய்துகொண்டு (நகரத்தினின்றும்) வெளிப்பட்டு வந்து இவ்விடத்தில் ஏன் யுத்தம்செய்யவில்லை? சொல். அவ்வாறு ஸ்த்ரீகளிடத்திலும் புருஷர்களிடத்திலும் ஆண்மையைப்பற்றிப் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்து தேரின்மீதேறி (நகரத்தைவிட்டு) வெளியில்புறப்பட்டுவந்து (இப்பொழுது) ஏன் யுத்தம்செய்யாமலிருக்கிறாய்? நீ (பகைவர்களைவென்று) பசுக்களைமீட்காமல் நகரத்துக்குத்திரும்பிப் போனால் வீரர்களானபுருஷர்களும் ஸ்த்ரீகளும் ஒன்றுசேர்ந்து உன்னைப்பரிஹாஸஞ்செய்வார்கள். நானும் ஸைரந்தரியினால் ஸாரத்யம் செய்வதில் புகழ்ப்பெற்றிருக்கிறேன். (ஆகையால்,) நான் பசுக்களை மீட்காமல் பட்டணத்தைக்குறித்துப்போவதற்குச் சக்தியற்றவனாக

1 நெருப்பைவைப்பவன், விஷமிடுபவன், சஸ்த்ரங்களைக் கையில்கொண்டிருப்பவன், தனங்களைக் கொள்ளை அடிப்பவன், கேட்காங்களை அபஹரிப்பவன், மனைவியை அபஹரிப்பவன்.

யிருக்கிறேன். ஸைரந்திரியினுடைய ஸ்தோத்தரத்தினாலும் உன்னுடையவசனத்தினாலும் தூண்டப்பட்டிருக்கின்றநான் இந்தக்கொளவர்களோடு எவ்விதம் போர்புரியாமலிருப்பேன்? நீ உறுதிஉள்ளவனாக இரு” என்று மறுமொழிகூறினான். உத்தரன், “ப்ருஹன்னனையே! கொளவர்களைவர்களும் மாதல்யர்களுடையபொருள்களை இஷ்டப்படி கொண்டுபோகட்டும். என்னை ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் பரிஹாஸஞ்செய்யட்டும். யுத்தத்தினால் எனக்குப் பயனில்லை. என்னுடையபசுக்களும் போகட்டும். ப்ருஹன்னனையே! நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே நகரத்தில் புகுவேன்” என்றான். குண்டலங்களணிந்தவனும் பயந்தவனுமான உத்தரன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு மிகப்பயந்து மானத்தைஇழந்து அம்பையும்வில்லையும் எறிந்துவிட்டு ரதத்தினின்றும் கீழேகுதித்துஒடினான். அர்ஜுனன், “ஏ! (உத்தர!) யுத்தத்தைவிட்டு ஒடுதலானது கூத்திரியனுக்குரியதர்மமென்று சூரர்கள் எண்ணவில்லை; யுத்தத்தில் மாணம்நேருவது மேன்மை; பயந்துஒடுவது மேன்மையன்று” என்றான். குருகுலத்தில் தோன்றிய அந்தத்தனஞ்ஜயன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, சிறந்ததேரினின்றும் கீழே துள்ளிக்குதித்து, நீண்டபின்னலையும் நன்குசிவந்த இரண்டுஆடைகளையும் அசையும்படி செய்துகொண்டு ஓடுகின்ற அந்தராஜகுமாரனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடினான். ஓடுகின்றவனும் காலடிவைப்புக்களால் பூமியை அழுந்தும்படி செய்கின்றவனும் பின்னலை ஆட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்றவனும் பெண்வேஷம்பூண்டவனுமான அவனைப்பார்த்து அப்பொழுது அர்ஜுனனென்றுஅறியாத சிலஸைனிகர்கள் நகைத்தார்கள். வேகமாகஓடுகின்ற அவனைக்கண்டு கொளவர்கள், “தொடக்கத்தில், உத்தமமானரதத்தை விட்டுவிட்டுத் தடையற்றுஓடுகின்ற இவன் யார்? சாம்பலால் மறைக்கப்பட்ட நெருப்புப் போல வேஷத்தால் மூடப்பட்டிருக்கின்ற இவன் யார்? இவனுடைய ரூபமானது கொஞ்சம் புருஷனுடைய உருவம்போலவும் கொஞ்சம் ஸ்த்ரீயினுடைய உருவம்போலவும் இருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு ஸைனிகர்களும் சொன்னார்கள். அவர்களைப்பார்த்து, கொளவபாண்டவர்களுக்கு ஆசார்யரும் புத்தியில் சுக்ரனுக்கும் ப்ருஹஸ்பதிக்கும் ஒப்பானவருமான த்ரோணர் பின்வருமாறு உரைக்கலானார்.

“(இந்த) விசாரத்தினால் உங்களுக்கு என்னபயன்? பின்தொடரப்பட்டிருக்கின்ற இவனுல்தான் உங்களுக்கு என்னபயன்? பயந்து ஓடுகின்றவனைப் பின்தொடர்ந்து பின்னல்அசையப் பயமின்றி ஓடுகிற

வன் ஒரு புருஷச் சேஷ்டனாக விளங்குகிறான். இவனுடைய ரூபமானது அர்ஜுனனுடைய ரூபம்போலிருக்கிறது. நபும்ஸகவேஷத்தைத் தரிக்கிறான். ஸ்த்ரீவேஷத்தால் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இவன் ரூபத்தினால் பார்த்தனுக்கு ஸமானரூபிருக்கிறான். இவனுடைய தலையும் கழுத்தும் அந்தப்பார்த்தனுடையவே. இவனுடைய பரிகாயுதம்போன்ற இரண்டு கைகளும் அந்த அர்ஜுனனுடைய கைகளே. இவனுடைய வன்மையும் அந்த அர்ஜுனனுடையதே. ஆதலால், தனஞ்சயனைக்காட்டிலும் இவன் வேறுவன்வன்ல்லன். தேவர்களுள் தேவேந்தரன்போல மனுஷ்யர்களுள் தனஞ்சயன் சிறந்தவன். உலகத்தில், தனஞ்சயனைத்தவிர வேறு எவன் நம்மை ஒருவனாக எதிர்த்து வருவான்? என்று சொன்னார். த்ரோணர் இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திசாலியான கர்ணன் (கௌரவர்களைப்பார்த்து,) “விராடனுடைய புத்தான் ஒருவன் சூன்யமான பட்டணத்தில் வலித்திருந்தான். அப்படிப்பட்ட இவன் வாலிபத்தன்மையால் அலியை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு நகரத்தைவிட்டு வெளியில் புறப்பட்டு விட்டான். ஆண்மையால் வெளிப்பட்டவன்ல்லன். (அவனைத்தொடர்ந்து) ஒடுகின்றவனை வேறுவேஷத்தினால் மறைக்கப்பட்ட அர்ஜுனனென்றே நீங்கள் நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அந்தமாத்தஸ்யர்கள் எல்லோருமே யுத்தத்தில் நம்மை எதிர்த்து வருவதற்குச் சக்தியற்றவர்கள். (அவ்வாறிருக்க) அவர்களுள் ஒருவன் எவ்வாறு கௌரவர்களை வர்களை யும் எதிர்த்துப் போர்புரியவருவான்? உத்தரன் ஸாரதியை ஏற்படுத்திக்கொண்டு நகரத்தினின்று வெளியில் புறப்பட்டு விட்டான். அவன் நம்முடைய த்வஜத்தைப்பார்த்து இப்பொழுது பயந்து ஒடுகிறானென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னான். க்ருபர், “ஒடுகின்ற அந்தத்தனஞ்சயன் உத்தரனையே பிடிக்க விரும்புகின்றான்; நிச்சயம். இப்பொழுது இவன் உத்தரனை ஸாரதியாகச் செய்துகொண்டு தான் போர்புரிவதற்கு விரும்புகிறான்” என்று கூறினார். இவ்வாறு வீரர்களான அந்தக்கௌரவர்கள் எல்லோரும் தனித்தனியாக ஆலோசித்தும் அர்ஜுனனென்று நிச்சயிப்பதற்குச் சக்தியற்றவர்களானார்கள். துர்யோதனன், ஸேனையிலிருக்கின்ற சிறந்த ரதிகர்களைப்பார்த்து, “அர்ஜுனனே, வாஸுதேவனே, ராமனே, ப்ரத்யுமனனே, அவர்களை நம்மை யுத்தத்தில் எதிர்த்து வருவதற்குச் சக்தியுள்ளவர்களாகார்கள். (அவ்வாறிருக்க) வேறொருவன் நபும்ஸகவேஷத்தோடு பசுக்களிருக்குமிடத்தைக்குறித்து வருவானால் (அவன்மீது) கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்து (அவனைப்) பூமி

யில்தள்ளுவேன். அந்தமதஸ்யதேசத்தார்களுள் ஒருவன் எவ்வாறு கௌரவர்களைவர்களோடும் போர்புரிவான்” என்றுகூறினான்.

அவ்வாறு வேஷத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அந்தப்பாண்டவனைக்கண்டு அந்தஸையத்திலுள்ளவர்கள் அவனை அர்ஜுனனென்றவது அல்லனென்றவது நிச்சயிக்கவில்லை. கௌரவர்களைவர்களும் இவ்வாறு அடிக்கடி ஊஹித்துப்பார்த்துப் பகைவர்களை உறுதியாக அடிப்பவனும் மஹாபலமுள்ளவனும் இந்தரணக்கொப்பானவன் மையுள்ளவனுமான தனஞ்சயன் இப்பொழுது போர்புரியவரின் நமது ஸையம்மனைத்தும் (உயிரோடிருப்பது) ஸந்தேஹம்தான்’ என்று எண்ணினார்கள். அந்தஸையத்தில் தனஞ்சயனைக்காட்டிலும் வேறொருவனென்றும் அவனை நிச்சயிக்கவில்லை. அர்ஜுனனோ ஒடுகின்ற உத்தரனை நூறுகாலடி தூரம் பின்தொடர்ந்துஒடி விரைவாக (அவனை)க்கூந்தலில் பிடித்தான். “ப்ருஹன்னளையே! என்னைப் பிடியாதே? பிடியாதே. உனக்கு மங்களம். நான் உனக்கு அடிமை” என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவாகஒடுகின்ற விராடபுத்ரனை, பலசாலியும் பகைவர்களைச்சிகழிப்பவனுமான பீபத்ஸுவானவன் விரைவாகப்பிடித்தான். அர்ஜுனனால் பிடிக்கப்பட்ட அவன் தன் பத்தைஅடைந்தவன்போல அதிகஉருக்கமாக மிகவும் புலம்பினான்; மிகுதியானபொருளைக் கொடுப்பதாகவும் சொன்னான். உத்தான், “ப்ருஹன்னளையே! தங்கம், ரத்னங்கள், முத்துக்கள் இவைகளுள் எதைஎதை நீவிரும்புகிறாயோ அதைஅதையெல்லாம் உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன்; யானைகளையும் குதிரைகளையும் தேர்களையும் பசுக்களையும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டபெண்களையும் சுத்தமானபொன்னையும் சிறந்தவெள்ளியையும் நூறுபொன்னுணயத்தையும் உனக்குக்கொடுக்கிறேன். என்னை நீவிட்டுவிடு. நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அறுபதுகன்னியர்களையும் ஒருக்ராமத்தையும் உனக்குக் கொடுக்கிறேன். அதிகதைந்யத்தையும் மனத்தளர்ச்சியையும் பயத்தினால் நடுக்கத்தையும் அடைந்தஎன்னை நீவிட்டுவிடு. தங்கக்கட்டுள்ளவைகளும் அதிகமான ஒளிபொருந்தியவைகளுமான எட்டு வைரீய ரத்னங்களையும் ஸ்வர்ணமயமான தண்டங்களால் இசைக்கப்பட்டதும் குதிரைகளோடுகடியதுமான தேரையும் மதங்கொண்ட பத்துயானைகளையும் உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன். ப்ருஹன்னளையே! என்னை நீவிட்டுவிடு. ஒ! அனியே! இப்பொழுது எந்தாயாரைப் பார்ப்பதற்கு நான் பட்டணத்தைக்குறித்துச் செல்லுகிறேன். நான் ஒருவனே எந்தாயாருக்குப்பிள்ளை; ஆதலால், நான் என்னசொல்

வேன் ! இவ்விதமானகாலத்தில் விதியானது என்னை உன்வசமாக்கு
கிறது. நான் மதஸ்யராஜாவான விராடனுடைய செல்வக்குமாரன் ;
சிறுவன் ; அவரால் நன்குபோஷிக்கப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். நான்
தாயின்பக்கத்தில் படுத்திருப்பவன் ; காற்றுவெய்யில்களுடைய ஸ்பர்
சத்தை அடையாதவன். சிறுவருடையசண்டையையும் பாராதவன்.
இப்படிப்பட்டநான் எங்கே ! அப்படிப்பட்ட கௌரவர்களுக்கே ;
ப்ருஹன்னையே ! தாயாருடையபக்கத்தில் நான்போய்ச்சேருகி
றேன். என்னை நீவிட்டுவிடு. கௌரவர்களுடையஸேனை ஊழிக்
காலத்துஸமுதரம்போலக் காணப்படுகிறது. யௌவனகர்வமுள்ள
நான் ஸ்த்ரீகளுடையமத்தியில் அறிவிண்மையால் வீர்யத்தினாலும்
சௌர்யத்தினாலும் நிறைந்த வார்த்தையைச்சொன்னேன். எவன்
கௌரவர்களை ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனாவான் ? நீ என்னைவிடாமல்
அங்குகொண்டுபோனால் உனக்கெதிரில் நான் உயிரைஇழப்பேன்”
என்றுபுலம்பிஞன்.

புருஷநிர்சிறந்தஅர்ஜுனன், இப்படிசொல்லிப் புலம்புகின்றவ
னும் அறிவற்றவனுமான அந்தஉத்தரனைப் பலாத்காரமாக ரதத்
துக்கு அருகில்கொண்டுவந்தான். பிறகு, பார்த்தன் பயத்தினால்
பீடிக்கப்பட்டவனும் அறிவற்றவனுமான அவனைப்பார்த்து, “(உத்
தர !) ‘நான் கௌரவர்களோடு போர்புரியப்போகிறேன். என்னு
டையகுதிரைகளை நீ அடக்கி நடத்து’ என்று என்னை அழைத்து
வந்து (இப்பொழுது) ஏன் ஓடுவதில்நோக்கமுள்ளவனாய். கௌரவர்
களோடு யுத்தம்செய். உனக்கு ஜயம்உண்டாகும். ராஜாவோ, ராஜ
புத்ரனோ, நான் ஸாரதியாயிருந்து உத்தமமானகுதிரைகளை அடக்கி
நடத்துகிற யுத்தத்தில் அவனுக்கு நிச்சயமாக ஜயம்உண்டாகும். உத்
தர ! ஸாரதியான என்னுடன்சேர்ந்து எல்லாவிதத்தாலும் கௌரவர்
களுடன் சண்டைசெய். வென்று புகழ்பெற்று இந்தப் பூமிமுழுதையும்
ஆளுவாய். அல்லது, கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கத்தைஅடைவாய். ஓடு
வது உனக்கு நன்மையைக்கொடாது. இப்பொழுது எல்லாக்கௌரவர்
களையும்வென்று ஜயத்தை அடையும்வண்ணம் நான் முயற்சிக்கப்போகி
றேன். இந்தவிஷயத்தில் நான்உனக்கு ஸஹாயனாகண்ணத்தக்கவன்.
பகைவர்களை அழிப்பவனே ! பகைவர்களோடு போர்புரிவதற்கு நீ சக்
தியற்றவனாயின் இங்கே வா ; பகைவர்களோடுபோர்புரிகின்ற என்னு
டையகுதிரைகளை நீ நடத்து. நீ என்னுடையதோள்வலியால் காக்கப்
பெற்று (ஒருவராலும்) அவமதிக்கத்தகாததும் கோரஸ்வரூப
முடையதும் கோரூபிகளானமஹாரதர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்

கின்றதுமான இந்தத்தேர்ப்படையில்புகுவாயாக. ராஜபுத்ரர்களுள் சிறந்தவனே! நீ பயப்படாதே. பகைவர்களைவாட்டுபவனே! நீ ஸூத்ரியன்ல்லனே? நான் அந்தக்கௌவர்களோடு போர்புரியப்போகிறேன். உன்னுடையபசுக்களை மீட்டுக்கொண்டுவர்ப்போகிறேன். மனிதரிற்சிறந்தவனே! பகைவர்களால் அவமதிக்கமுடியாததும் நெருங்கமுடியாததுமான இந்தத்தேர்ப்படையில் நீ துழையவேண்டும். நீ எனக்கு ஸாரதியாயிரு. நான் கௌவர்களோடு யுத்தம்செய்யப்போகிறேன்; யுத்தத்தில் உக்ரஸ்வரூபிகளானசூரர்களை யமலோகத்துக்கு அனுப்பப்போகிறேன்” என்றுகூறினான். (மாற்றார்களால்) வெல்லற்கரியவனும் பாதச்சேஷனுமான பீபத்ஸுவானவன், பயத்தினால்பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விராடபுத்ரனான அந்தஉத்தரனை இவ்வாறுசொல்லி ஸமாதானப்படுத்தினான். பகைவர்களுடையபட்டணங்களை ஜயிப்பவனுன்பார்த்தன், இங்கும்அங்கும் சுற்றிவருகின்றவனும் (யுத்தம்செய்வதில்) விருப்பமில்லாதவனும் பயத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமானஉத்தரனை அதத்தின்மீது ஏற்றிவைத்தான். (எதிரிகளின்) செல்வத்தை ஜயித்தஅர்ஜுனன், அழுதின்ற அந்தஉத்தரனைத் தேற்றித் தேரின்மீதேற்றிவைத்து அவனை ஸாரதியாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு காண்டவமென்கிறவில்லை எடுப்பதற்காக அந்தவன்னிமாததை நோக்கிச்சென்றான்.

நாற்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனனுடையவலால் உத்தரன் வன்னிமாத்தின்

மீதேறி வில்லைஎடுத்தது.)

உத்தரனைத் தேரில் ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு வன்னிமாத்துக்கு எதிராகச்செல்லுகின்றவனும் நடும்ஸகவேஷத்தோடு தேரிலிருப்பவனும் தேராளிகளுள்சிறந்தவனுமான அந்தஅர்ஜுனனைக்கண்டு சூரர்களும் ரதிகர்களுள்சிறந்தவர்களுமான கௌவலேனையிலுள்ள த்ரோணர் பீஷ்மர்முதலானவர்கள், தனஞ்சயனிடத்திலிருந்து உண்டான பயத்தினால் மனநடுக்கமுற்றார்கள். உத்ஸாஹத்தைஇழந்தவர்களான அவர்களையும் அப்புதமான உத்பாதங்களையும்பார்த்து ஆசார்பரும் சஸ்தரதாரிகளுள்சிறந்தவருமான த்ரோணர்சொல்லலானார். “(வீரர்களே!) கொடியவைகளும் கொடியஒலியுள்ளவைகளுமான பேய்க்காற்றுகள் வீசுகின்றன. ஆகாயம் சாய்ஸ்மழைபோன்ற இரு

ளால் மூடப்பட்டுவிட்டது. மேகங்கள் விகாரமான சிறமுள்ளவைகளும் ஆச்சர்யகரமான காட்சியுள்ளவைகளுமாகக் காணப்படுகின்றன. பல விதமான சஸ்தாங்கள் உறைகளினின்றும் (தாமே) வெளியில் நழுவுகின்றன. ஒளியுடன் கூடின திசைகளில் கொடிய உருவமுள்ளனவாக இதோ நரிகள் ஊளையிடுகின்றன. குதிரைகளும் கண்ணீர்வடிக்கின்றன. அசையாத கொடிகளும் அசைக்கின்றன. இவ்விடத்தில்காணப்படும் பல நிமித்தங்களையும் (ஆலோசிக்குங்கால்) ஸமீபத்தில் யுத்தம் நேரப்போகிறது. நீங்கள் ஸன்னத்தமாயிருங்கள்; ராஜாவையும் காப்பாற்றுங்கள்; ஸேனையையும் வரிசைப்படுத்துங்கள்; அனர்த்தத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள்; பசுக்கூட்டத்தையும் ரக்ஷியுங்கள். வீரனும் மஹாவில்லாளியும் எல்லாச் சஸ்தாநரிகளுள்ளும் சிறந்தவனுமான பார்த்தன் இதோ நபும்ஸகவேஷத்தோடு வந்துவிட்டான். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை” என்று இவ்வளவுமட்டில் சொல்லிவிட்டுப் பீஷ்மரைப்பார்த்துவசனிக்கலானார். “ஓ! கங்காபுத்ரரே! லங்கேசுவானுடையவனத்துக்குச்சத்ருவைக் கொடியாகக்கொண்டவனும் ஒருமாத் தினுடைய பெயரையுடையவனும் மலைகளுக்கு விரோதியினுடையபுத்ரனும் நடையினால் தேவராஜன்போன்றவனும் ஒருஸமயத்தில் பெண்போன்றவனுமான (இந்தப்புருஷன் பார்க்கப்படலாம்)” என்கிற ஒருவசனத்தை ஆசார்யர் அப்பொழுது சொன்னார். வேந்தரே! த்ரோணர் குறிப்புடன் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுப் பேசாமலிருந்தார். கங்காபுத்ரரான பீஷ்மர், த்ரோணருடையவார்த்தையைக்கேட்டு, குறிப்புடன் (துர்யோதனனைப்பார்த்து), “மனிதரிற் சிறந்தவனே! நாம் நம்முடைய தேசத்தைத்தாண்டி வேறு தேசத்தைவந்தடைந்துவிட்டோம். நம்மால் ஸபையில் சொல்லப்பட்டஸமயமும் சென்றுவிட்டது. சத்ருக்களிடத்திலிருந்து பயம்பராட்டத்தக்கதன்று. ஸந்தேஹத்தைவிட்டுவிடு” என்று சொன்னார். ஹிதத்தைச் செய்யும்தன்மையுள்ள தேவவாதரால் இவ்விதமானவார்த்தை சொல்லப்பட்டவுடன் த்ரோணர் துர்யோதனனைப்பார்த்துக் குறிப்புடன் (பின்வருமாறு) உரைக்கலானார்.

“பெரிதான வில்லையுடையவனும் ஆயுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவனும் வீரனுமான பார்த்தன் இதோ நபும்ஸகருபத்தோடு வந்துவிட்டான். இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. இந்தப் பார்த்தனோ வன்மையுமுள்ளவன்; இடக்கையினாலும் பாணங்களை விடுப்பவன்; பகைவர்களை வாட்டுபவன். அரசர்களை ஜயிக்கின்றகௌவரசன் இவனால் கொல்லப்பட்டவர்களாவார்கள். ராஜனே! எவன்

பிறந்தவுடன் பூமிமுழுவதும் நிரம்ப ஆறுதலுள்ளதாகியதோ, எவனான் த்ருபதராஜனைப் பராக்ரமத்தால்கட்டி எனக்குத் தக்ஷணைகொடுக்கப்பட்டதோ, எவனான் முற்காலத்தில் ஸ்வயம்பவாஸைப்பயில் ஆகாயத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த லக்ஷ்யத்தைஅடித்து அரசார்களையும்ஜயித்துப் பாஞ்சாலியானவன் அடையப்பட்டாளோ, எவனான் காண்டவ வனத்தில் தேவாஸுரர்களைஜயித்து அக்ரிபகவான் நன்கு திருப்தி செய்விக்கப்பட்டாரோ, எவனான் யாதவர்களைஜயித்து ஸுபத்தா யானவன் விவாஹம்செய்யப்பட்டாளோ, எவனான் த்ரிபுரத்திற்குச் சத்ருவும் மன்மதனை நாசம்செய்தவருமான த்ரிபுராரியானவர் யுத்தத்தில்ஜயிக்கப்பட்டாரோ எவனான் தேவலோகத்தைஅடைந்து யுத்தத்தில், இந்த்ராஜயித்தவர்களும் காற்றும் துழைதழ்ந்திரிய கவச முள்ளவர்களும் தனுவினுடையகுலத்தில் தோன்றியவர்களுமான மூன்றுகோடி அஸுரர்களும் ஹிரண்யபுரத்தில்வஸித்த காலகேயர்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ, எவனான் அந்தக்காட்டில் சித்ராஸேன னைக்கட்டப்பட்டிருந்தரீ விடுவிக்கப்பட்டாயோ, எவனான் மேருபர்வதத்தினுடைய வடபாகம்சென்று ஏராளமான பொருளைக்கொண்டு வந்து எல்லாஅரசார்களையும்வென்று தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயயாகம் செய்விக்கப்பெற்றாரோ, எவனிடத்தில் செளர்யமும், வீர்யமும், ப்ரதாபமும், தைர்யமும், பராக்ரமமும், ஔதார்யமும், காம்பீர்யமும், ஐச்வர்யமும், (அகார்யத்தில்) வெட்கமும், தர்மமும், ஜீவகாருண்யமும், கபடமின்மையும் இருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்டபார்த்தன் இதோவந்துவிட்டான்; ஸம்சயமில்லை. இவன் எல்லாத் தேவக்கூட்டங்களையும்கூட வெல்லாமல் திரும்பமாட்டான். சூரனானஇவன் காட்டில் (உன்னால்) துன்பப்படுத்தப்பட்டான்; இந்த்ரனாலும் (வில்வித்தை) கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றான். இவன் (இப்பொழுது) ரோஷத்துடன் போர்புரியப்போகிறான். இவ்விஷயத்தில் யியமில்லை. குருகுலத்தில்உதித்தவனே! இவனுடன்எதிர்த்து யுத்தம்செய்யத் தக்க மற்றொருவிரை நான் காணவில்லை. வேடவேஷத்தால் மறைந்தவரும் ப்ரபுவுமான ஸ்ரீ மஹாதேவரும் இமயமலையில் பார்த்தனால் யுத்தத்தில் மணக்களிப்படையும்படி செய்விக்கப்பட்டாரென்று கேள்வி” என்றார். கர்ணன், இவ்வாறுசொல்லுகிற த்ரோணரைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, “(ஆசார்யரே!) எப்பொழுதுமே நீர் ப்ரகுணனுடையகுணங்களை எங்களிடம் புகழ்ந்துபேசுகிறீர். அர்ஜுனன் என்னையும் தூர்யோதனையும்விட வித்தையினால் நிறைந்தவனல்லன்” என்று கூறினான். தூர்யோதனன், “ராதாபுத்ர! இவன்

பார்த்தனையிருப்பனாகில் என்னுடையகார்யம் நிறைவேறினதாகும். இந்தப்பாண்டவர்கள் அறியப்பட்டால் மறுபடியும் வேறு பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் காட்டில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். அப்படியின்றித் தேவதைகளுள் தலைவனானவேறொருவன் பேடிவடிவத்துடன் இங்குவந்திருப்பனையின் நல்ல கூர்மையுள்ளபாணங்களால் இவனைப் பூமியில் வீழ்த்துவேன்” எனமொழிந்தான். பகைவர்களை வாட்டுபவனும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரனுமான அந்தத்தூர்யோதனன் அவ்விதமான வார்த்தையைச்சொல்லுகையில், பிஷ்மரும் த்ரோணரும் க்ருபரும் த்ரோணபுத்ரரும் (தூர்யோதனனுடைய) அவ்விதமான ஆணமையைக்கொண்டாடினார்கள்.

பார்த்தன் அந்த வன்னிமரத்தினருகில்சென்று பிதாவினால் ஸுகமாகவளர்க்கப்பட்டவனும் யுத்தங்களை அறியாதவனுமான விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, “பூமிஞ்சய! விராடபுத்ர! (இங்கு) வா; நான் உன்னை ஏவுகிறேன். நீ பெரிதான (இந்த) வன்னிமரத்தின்மீதேறி விரைவாகக் காண்டுவம்என்கிற வில்லை எடுத்துக்கொண்டுவா. இங்கு இருக்கின்ற உன்னுடைய இந்தவிற்கள் என்னுடைய பலத்தைத் தாங்குவதற்கு சக்தியுள்ளவைகளல்ல. பெரிதானபரத்தை¹வழிப்பதற்காவது யானையை நன்றாக அடிப்பதற்காவது இந்தயுத்தத்தில் பகைவர்களைவெல்லப்போகின்ற என்னுடையகையினால் இழுப்பதைத் தாங்குவதற்காவது திறமையுள்ளவையல்ல. அவைகளால் இந்த யுத்தங்களத்தில் ஐயத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய கார்யத்தைச் செய்வதற்கு நான் விரும்பவில்லை. நீண்டகைகளையுடையவனே! மஹாபலமுள்ளவனே! உன்னுடைய இந்த ஆயுதங்களெல்லாம் மிக மெலிந்தவைகள்; சிறியவைகள்; உறுதியற்றவைகள். பூமிஞ்சய! ஆதலால், இலைகளால் அடர்ந்திருக்கின்ற இந்தவன்னிமரத்தின்மீது ஏறு. இதில் பாண்டுபுத்ரர்களான யுதிஷ்டிரருடையதும் பீமனுடையதும் பீபதஸுவினுடையதும் அவ்வாறே நகுலஸஹதேவர்களுடையதுமான விற்களும் கொடிகளும் அம்புகளும் சூரர்களுக்கும்ரிய திவ்யமானகவசங்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மஹாவீர்யமுள்ளதும் ஒன்றாகஇருந்தாலும் லக்ஷம்விற்களுக்கு ஒப்பானதும் ராஜ்யங்களை வருத்திபண்ணுகின்றதும் அதிகமாக (யுத்த) சீரமத்தைப்பொறுக்கின்றதும் பனைமரம்போன்றதும் பெரிதும் ஆயுதங்களெல்லாவற்றுள்ளும் சிறந்ததும் பகைவரனைவரையும் நாசஞ்செய்கின்றதும் பொன்னால் சித்ரவேலைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றதும் தேவஸம்

பந்தம் பெற்றதும் பளபளப்புள்ளதும் நீண்டதும் காயமில்லாததும் பெரிதான (யுத்த) பாரத்தைப்பொறுப்பதில் ஸாமர்த்தியமுள்ளதும் நல்லகாட்சியுள்ளதும் 'வருணனால் தரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான பார்த்தனுடைய காண்டவம் என்கிறதிலும் இவ்விடத்திலேயேயிருக்கின்றது. அதைப்போன்றவைகளும் பலமுள்ளவைகளும் உறுதியுள்ளவைகளும் ப்ரஸித்திபெற்றவைகளும் மேன்மைபெற்றவைகளும் பார்ப்பதற்கு மிக அரியவைகளுமான யுதிஷ்டிரர், பீமன், அர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர் ஆகிய இவர்களுடைய எல்லா ஆயுதங்களும் இவ்விடத்திலேயேயிருக்கின்றன" என்று கூறினான். உத்தரன், "இந்தவன்னிமரத்தில் முற்காலத்தில் (மரித்தவனுடைய) சரீரமன்றோ கட்டப்பட்டு உலர்ந்திருக்கிறது. ராஜபுத்தராகியநான் அதை எவ்வாறு கையினால் தொடுவேன்? ஓ! ப்ருஹன்னனையே! என்னை இவ்விதமானகார்யத்தைச் செய்யும்படி செய்யாதே. எவ்விதம் (இந்தக்கார்யம்) செய்வதற்கு இயலும்? நீ உன்புத்தியினால் எவ்வாறுநினைக்கிறாய்? கூத்தரிய ஜாதியில் பிறந்தவனும் மஹிமையுடையவனும் ராஜபுத்தரனும் மந்த்ரங்களையும் யஜ்ஞங்களையும் அறிந்தவனுமான என்னால் இவ்விதமான (சவமானது) தொடத்தக்கதன்று. ஓ! ப்ருஹன்னனையே! இந்தச் சரீரத்தைத்தொட்டவனும் சுவத்தைத்தூக்கினவன்போல அசுத்தனுமாயிருக்கும் என்னை எவ்வாறு நீ வ்யவஹரிக்கத்தக்கவகைச்செய்வாய்?" என்று சொன்னான். பிறகு, சத்ருபட்டணங்களை ஜயிப்பவனும் சூரனுமானபார்த்தன், ²மதஸ்யராஜாக்களுடையவம்சத்திலுபுத்தராகஉதித்தவனும் ஸாமர்த்தியமுடையவனுமான அவனைப்பார்த்து, "போறிஞ! நான் உன்னை ஜாதியினாலும் குலத்தினாலும் சிறந்தவனென்றறிவேன். பகைவரைவாட்டுபவனே! (அப்படிப்பட்ட) உன்னைப் பாபத்தொழிலைச்செய்யென்று எவ்வாறு நான் சொல்வேன்? வேந்தரிற்சிறந்தவனே! நீ வ்யவஹரிக்கத்தக்கவனும் சுத்தனுமாவாய். இவைகள் விற்கள். இதில் (மரித்தவனுடைய) சரீரமில்லை. நீ பயப்படாதே. ராஜபுத்தர! மதஸ்யராஜாவினுடைய குலத்தில் புத்தராகப் பிறந்தவனும் சிறந்த மனமுள்ளவனுமானஉன்னை நான் எவ்வாறு நிரூபிக்கத்தக்க தொழிலைச் செய்யும்படிசெய்வேன்?" என்றான். பார்த்தனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவனும் குண்டலங்களை அணிந்தவனுமான அந்தவிராடபுத்தரன் அப்பொழுது பாவசனாக ரதத்தினின்று கீழேகுதித்து வன்னிமரத்தின்மீதேறினான். பகைவரைஅழிப்பவ

1 'பயக்கமானதும்' என்பது வேறுபாடும்.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

னாதனஞ்சயன் ரதத்திலிருந்துகொண்டு அவனைப்பார்த்து, “(உத்தர!) மரத்தினுள்உச்சியிலிருந்து இந்தவிற்களைத் தாமதமின்றிக் கீழே இறக்கு” என்று கட்டளையிட்டான். அந்தஉத்தரன் அகன்றமார்புடையவர்களான வீரர்களுடைய மிகச்சிறந்தவிற்களையெடுத்து நான்குபக்கத்திலும் சுற்றப்பட்டிருக்கிற இலைகளையும் எடுத்துவிட்டு அருகில் கொண்டுவந்தான். (அர்ஜுனன்,) “உத்தர! இவைகளுக்கு நான் புறத்திலும் சுற்றப்பட்டிருப்பதை முற்றிலும் தாமதமின்றி அவிழ்த்து விடு” என்று சொன்னான். பகைவரைவாட்டுபவனான உத்தரன் அவைகளுடைய கட்டுக்களை அவிழ்த்து அவற்றுள் நான்கு வேறுவிற்களோடு காண்டுவத்தைக்கண்டான். அவிழ்த்துவிடப்பட்டவைகளும் ஸூர்யனுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியுள்ளவைகளுமான அந்தவிற்களுடைய சிறந்தகார்த்திகள் உதயமாகுங்காலங்களில் க்ரஹங்களின் கார்த்திகள் வெளிப்படுவனபோல வெளிப்பட்டன. சீறுகின்ற ஸர்ப்பங்களுடைய ரூபம்போன்ற அவைகளுடைய ரூபத்தைக்கண்டு அந்தஉத்தரன் அப்பொழுது, மயிர்க்கூச்சலும் பயத்தினால் மனக்கலக்கமும் அதிகநடுக்கமுற்ற தேஹமுள்ளவனானான். ராஜபுத்ரானை உத்தரன் அர்ஜுனனால் தேறுதல் செய்யப்பட்டுக் கொஞ்சம்தைரியத்தை அடைந்தான். அவன் (கண்களை) மூடிப் பிறகு திறந்தும் (அவ்வாயுதங்களைத்) தொட்டுத் தொட்டும் அடிக்கடி அவைகளைப்பார்க்கவும் தொடவும் பழகினான். அப்பொழுது (அர்ஜுனனால்) நன்மொழிகூறப்பட்ட உத்தரன் கூணத்திற்குள் தேறுதலடைந்தவனானான். மன்னரே! விராடபுத்ரன் கார்த்தியுள்ளவைகளும் பெரியவைகளுமான அந்த விற்களைத் தொட்டு, அர்ஜுனனைப்பார்த்து, பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(உத்தரன், பாண்டவர்களின் ஔயுதங்களைக்கண்டவியப்புற்று அவைகளைக்கீறித்து வினவியது.)

“ஓ! ஸாரதியே! இது தேவஸம்பந்தம்பெற்றதோ? ஸர்ப்பமோ? அல்லது வில்லோ? இதில் தர்ப்பாக்களிபோல ஜ்வலிக்கின்றவைகளும் கார்த்தியுள்ளவைகளும் பெரியவைகளும் தங்கமயமானவைகளும் நூறுஇதழ்களுள்ளவைகளுமான தாமரைப்புஷ்பங்கள் தனித்தனியாக விளங்குகின்றன. இதில் நான்குபக்கத்திலும் ரதனஞ்ச

ளோடுசேர்க்கப்பட்ட பொன்மயமானபொட்டுக்களும் ஒளியிடுகின்றன; பின்புறத்தில் பொன்னுல் அலங்கரிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பைகளும் ஸுடிர்ப்பைகளும் பொற்றாமரைமலர்களும் தனித்தனியாக விளங்குகின்றன. ஆச்சர்யப்படத்தக்க ரூபமுள்ளதும் பயங்கரமானதும் அச்சந்தரும் தோற்றமுள்ளதும் கருநெய்தலுக்கொப்பானதும் பொன்னுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இந்தவில்லானது யாருடையது? **

 கொம்புகளுள்ள பொன்மயமானஎருதுகளைப் பின்புறத்திலுடையதும் மணிகளாலும் பொன்னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஒரு பனைஉயாமுள்ளதும் நல்லநிறமுள்ள பொன்மயமான பத்துக் குரங்கு (ப்ரகிமை) களுள்ளதுமான இந்தவில்லானது யாருடையது? வளைத்தற்கரியதும் மிகநீண்டதும் நல்லரூபமுள்ளதும் (பிரரால்) அவமதிக்கமுடியாததும் ஆச்சர்யகரமுமான இப்படிப்பட்ட இந்தவில்லானது யாருடையது? ஸாரதியே! முற்றிலும் கவசம்பூட்டப்பட்டவைகளும் சந்தரஸுடிர்பர்கள்போல மாசற்றஒளியும் நல்ல ரூபமும் பார்க்க மிக்கஅழகும் குசாக்கனிக்கொப்பான கார்தியுமுள்ளவைகளுமான அன்னப்பறவைகள் பின்புறத்தை அடைந்திருப்பதும் சார்ங்கத்திற்கும் காண்டவத்திற்கும்ஒப்பானதுமான இந்தவில்லாருடையது? ஸ்வர்ணமயமான சரீரமுள்ளதும் மின்னல்கூட்டத்திற்கு ஒப்பானதும் லீலக்கற்களால் இழைக்கப்பட்டதும் த்வாரமில்லாததும் பொன்மயமும் நான்காவதுமான ஒரு வில் விளங்குகின்றது. ஸ்வர்ணமயமான இந்தவில்லினுடையபின்புறத்தில் கவசத்தால் மூடப்பட்ட மீன்கள்இருக்கின்றன. ஸாரதியே! படமெடுத்த ஸர்ப்பம்போல உயர்ந்திருக்கின்றதும் சிறந்ததும் உறுதியாயிருப்பதினால் வளைக்கமுடியாததும் இந்தரதனுஸுக்கொப்பானதும் திவ்யமுமான இந்த வில்லானது யாருடையது? இதில் பொன்மயமான ஆயிரம் சிறிய ம்ருகப்ரகிமைகளும் பதினாறுபுலிகளும் ஸுடிர்பபிம்பங்கள் போன்ற அநேகஞ்சட்டிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பொன்மயமான மயில்களும் விளங்குகின்றன. ஸ்வர்ணத்தால் விசித்ரமான அங்கத்துடன் கூடிய இந்த யீந்தாவதானவில் யாருடையது? இறகுகள் கட்டப்பட்டவைகளும் கூரியமுகத்தின் துனியுள்ளவைகளும் பொன்மயமானஅம்பறத்தாணியில் போடப்பட்டவைகளுமான இந்த ஆயிரம் கூர்முகங்களும் நாராசங்களும் யாருடையன? மஞ்சள்நிறமும் கூர்மையும் ஸர்ப்பங்களுக்குஸமமான ஸ்பர்சமுமுள்ளவைகளும் தீட்டப்பட்டவைகளும் உறுதியாயிருக்கின்றவைகளும் (லக்ஷ்யங்களில்) நேராகப் போகின்றவைகளுமான இந்த யீந்துறுபாணங்களும் யாருடையவை?

கமுகிறகுளின் பாகங்களால் வேகமுள்ளவாகச் செய்யப்பட்டவைகளும் பெரியவைகளுமான இந்தவிபாடங்கள் யாருடையவை? கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் பன்றியினுடையகாதுகள் போன்ற முட்களுள்ளவைகளும் அழகியவைகளுமான இந்த அம்புகள் யாருடையவை? வஜ்ராயுதத்துக்கும் இடிக்கும் ஸமமான ஸ்பர்சமுள்ளவைகளும் அக்னிஜ்வாலை போன்ற தேஜஸுள்ளவைகளும் பொன்மயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் கூரிய முனையுள்ளவைகளுமான இந்த எழுநூறுபாணங்களும் யாருடையவை? மாட்டுத்தோலால் செய்யப்பட்ட உறையில் போடப்பட்டதும் நீண்டதுமான இந்தப்பாணம் யாருடையது? உறுதியும் பளபளப்பும் அழகுமுள்ள இந்தத்தண்டம் ஒளிவிடுகின்றதே, இது யாருடையது? புலித்தோலால் உறைபோடப்பட்டதும் அதிக ஒளிபொருந்தியதும் திவ்யமுமான இந்தச்சங்கமானது யாருடையது? புலி அடையாளமிட்டிருக்கிற இந்த ஐந்துகத்திகளும் எதற்காக இருக்கின்றன? அழுக்கற்றதும் புலித்தோலால்முடப்பட்டதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? கருநெய்தலுக்கொப்பான நிறமுள்ளதும் பெரிதும் மஹிமைபொருந்தியதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? ஸிம்மத்தோலாலும் காளைத்தோலாலும் உறைபோடப்பட்டதும் கூரிய முனையுள்ளதும் மிக்க பளபளப்புள்ளதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? உறையின்மீது அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஐந்து ஸூர்யபரதிமைகள் காணப்படுகின்றதும் கொம்பினால் செய்யப்பட்டபிடியினால் மனத்தைக்கவர்வதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? புள்ளிமான்தோலால்செய்த உறையில்போடப்பட்டதும் எண்ணெயிட்டுத்தீட்டப்பட்டதும் நன்றாகச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றதும் அளவுடனும் நிறத்துடனும் கூடியதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தி யாருடையது? இதனால் ஓர்யானை அடிக்கப்படுமானால் அது உயிரோடிраது. 'ப்ருஹன்னளையே' நான் உன்னைக் கேட்கிறேன், நீ (எனக்கு இவைகளை) முறையாக உரைப்பாயாக பெரியனவான இவையனைத்தையும்பார்த்து எனக்கு அதிகமான ஆச்சர்யம் உண்டாய்விட்டது" என்று கூறினான்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், உத்தரானேநோக்கி ஐயுதங்களைத் தனித்தனிதிறப்பிட்டு அந்தஅந்தஐயுதங்களுக்கீழியவர்களைக் கூறியது.)

உத்தரன் இவ்வாறுசொல்லக் கேட்ட பார்த்தனுவன், பயந்தவனும் (பராண்) ஸந்தேஹத்தை அடைந்தவனுமான விபாடபுத்ரனை

மெல்லியமொழியால் நம்பிக்கையுடையவனாகச்செய்து (பின்வருமாறு) சொல்லலானான். “(உத்தா!) உன்னால் முதலில்கேட்கப்பட்டதும் சத்ருஸேனைகளுடைய அங்கங்களை அடிக்கின்றதும் தேவஸம்பந்தம் பெற்றதும் காண்டலமென்று ப்ரஸித்திபெற்றதுமான இந்தவில்லானது பார்த்தனுடையது. பிளக்கமுடியாததும் அச்சமற்றதும் ஒளியுள்ளதும் ஆச்சரியகரமானதும் முறிக்கமுடியாததும் வெடிப்பில்லாததும் எல்லா ஆயுதங்களுள்ளும் சிறந்ததும் பொன்மயமானதும் நாடுகளைப் பெருகச்செய்கின்றதும் அநேகவர்ஷகாலமாகத் தேவர்களாலும் அஸூரர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கின்றதுமான இந்தவில்லானது லக்ஷம் ஆயுதங்களுக்குட்பானது. இதனால், பார்த்தன் போர்க்களத்தில் தேவாஸூரர்களைவரையும் எதிர்த்துத் தாங்கினான். இதை, முற்காலத்தில் பரமதேவர் ஆயிரம்வர்ஷகாலம் வைத்திருந்தார்; உமாபதியானவர் அறுபத்துநான்குவர்ஷம் வைத்திருந்தார்; இந்தான் எண்பத்தைந்துவர்ஷம் தாங்கியிருந்தான்; சந்த்ரன் ஐயாயிரம்வர்ஷம் தரித்திருந்தான்; அவ்வாறே வருணன் நூறுவர்ஷம் தரித்திருந்தான். அந்நவருணனிடத்தினின்று அக்னியானவன் மங்களகரமான அந்தவிலலை அன்புடன்பெற்று (தான்) தரித்துவந்தான். மத்யஸ்தனான அக்னியினால் (இந்தக்) காண்டலமானது பார்த்தனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. குரதீபுதானான அர்ஜுனன் அறுபத்தைந்துவர்ஷகாலம் சரிககப்போகினான். இவ்விதமான வீர்யமுள்ளதும் மஹாவேகமுள்ளதும் உத்தமமும் கருநெய்தலபோன்றதுமான இந்தவில்லானது மஹாதமாவும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரருடையது. இதில் புறத்தில் பொன்மயமான புள்ளிகளும் நன்றாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஸித்திபெற்றதும் பொன்கட்டுள்ளதும் உறுதியுள்ளதுமான இந்தவில்லானது பீமஸேனனுடையது. பின்புறத்தில் பொன்மயமான ஆயிரம் சிறிய ம்ருகப்ரதிகைகளும், பதினான்கு புலிகளும், கொம்புள்ளவைகளும் பொன்னால்செய்யப்பட்டவைகளுமான காளைகளுமுள்ளதும் பகைவர்களை வாட்டுபவனானபீமன் கீழ்த்திசை அனைத்தையும் வென்றதும் பின்புறத்தில் குசாக்ரிபோலஒளிர்கின்ற தனித்தனியான (ரேகைகள்) ப்ரகாசிக்கின்றதும் தேவர்களிடங்களிலும் மனுஷ்யர்களிடங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் ப்ரஸித்திபெற்றதும் ஒரு பனைமர அளவுள்ளதும் ரத்னங்களாலும் பொன்னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உத்தமமுமான இந்தவில்லானது பீமனுடையது. பொன்மயமும் அனேககண்களால்கிறைந்ததோகைகளை அலங்காரமாகக்கொண்டவைகளுமான மயில்கள் இருக்கின்றதும்

வளைக்கமுடியாததும் பருத்தும் நீண்டுமிருப்பதும் நல்லஉருவமுள்ளதும் (ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாததுமான இந்தவில்லானது புத்திசாலியும் மாத்ரீபுத்ரானுமான நகுலனுடையது. இந்தவிலில் ஒத்ததும் வியப்பைத்தருவதுமான மற்றொரு வில்லானது இளைய ஸ்வேஹாதான ஸ்வேஹதேவனுடையது. மஞ்சள்நிறமுள்ள இந்தவில்லானது குருகுலத்தில் உதித்தவரும் மஹாத்மாவுமான யுதிஷ்டிராஜருடையது. மலைகளையும் பிளக்கின்றவைகளும் நல்லகார்தியுடையவைகளும் மிசப்பெரிய உடலுள்ளவைகளும் கூர்மையானமுனையுள்ளவைகளும் மிக்கஉறுதியுள்ளவைகளுமான இந்த அம்புகள் பீமஸேனனுடையவை. பீமனால் இந்த அம்புகள் யானைகளைத்தடுப்பதற்காகத் தொடுக்கப்படுகின்றன. பொன்மயமானகோல்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்று அழகியவைகளும் காலதண்டத்துக்கொப்பானவைகளும் மங்களகரமாயிருப்பவைகளும் வஜ்ராயுதத்திற்கும் இடிக்கும் ஸமான ஒளிபொருந்திப்பவைகளுமான இந்த அம்புகள் நகுலனுடையவை. ஜ்வலிக்கின்றவைகளும் ஒத்தமுனையுள்ளவைகளும் நன்கு செய்யப்பட்டிருக்கின்றவைகளும் நீ கேட்பவைகளும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளுமான வராஹகர்ணங்கள் என்கிற இந்த அம்புகள் ஸ்வேஹதேவனுடையவை. நீண்டதும் பசுவின் தோலால்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் மஹாகோரமானதும் எல்லாப்பாங்குகளும்பொறுக்கின்றதும் பெரிதுமான இந்தக்கத்தியானது பார்த்தனுடையது. புலித்தோலால்செய்த உறையில்போடப்பட்டதும் மாசற்றதுமான இந்தக்கத்தியானது புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிராருடையது. புலித்தோலால்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் நீந்து புலிப்ரதிகைகளை அடையாளமாகக்கொண்டதும் மதமிருந்த யானைகளுடைய கழுத்துக்களைவெட்டுவதில் பழக்கமுடையதுமான இந்தக்கத்தியானது பீமனுடையது. கருநெய்தலுக்கொப்பான ஒளிபொருந்தியதும் விம்மத்தினுடைய தோலால்முடப்பட்டதும் கூரிய முனையுள்ளதும் மிகஅழக்கற்றதுமான இந்தக்கத்தியானது புத்திமான பார்த்தனுடையது. பார்க்க அழகியதும் மிகக்கூர்மையானமுனையுள்ளதும் பகைவர்களுடைய ஸேனைகளை எதிரில் நாசஞ்செய்கின்றதுமான இந்தக்கத்தியானது புத்திசாலியும் குந்திபுத்ரானுமான அர்ஜுனுடையது. புள்ளிமான் தோலால்செய்த உறையில் போடப்பட்டதும் அழகியபிடியுள்ளதும் நெருப்புப்போன்ற ஒளிபொருந்தியதுமான இந்தக்கத்தியானது நகுலனுடையது. மஞ்சள்நிறமுடையதும் விசித்ரமாயிருக்கின்றதும் மணிகள் இழைக்கப்பட்ட பிடியுள்ள

தும் பாரத்தைப்பொறுக்கக்கூடியதும் நன்றாக உறைபோடப்பட்டது
மான இந்தக்கத்தியானது ஸஹதேவனுடையது. பகைவர்களை
வர்களையும் அழிக்கின்ற இந்தப்பெருந்தடியானது பீமனுடையது”
என்று கூறினான். அர்ஜுனன், ஆபுதங்களையும் தூணீரங்களையும்
ஒப்பற்ற ஒளிபொருந்தியகத்திகளையும் தனித்தனியாகப்பகுத்து உள்
ளபடி விரைவாக உத்தரனுக்குக் கூறினான்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோ க்ர ஹ ண பர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனுக்குத் தான் அர்ஜுனனேன்றும் கங்கீழதலியோர்
யுதிஷ்டிரீழதலான பாண்டவர்களேன்றும் கூறியதும், தன்னுடைய
பத்துப்பேர்களையும் அவற்றின்பொருளையும் சோல்லியதும்.)

மூடாத்மாவானவிராடபுத்ரன் இந்தஸமயத்திலும் அவனைப்
பார்த்தனென்றுதெரிந்துகொள்ளாமல் மறுபடியும் எதிரில் வினவலா
னான். “மஹாத்மாக்களும் மிக்கசுறுசுறுப்புள்ளவர்களுமான இந்
தப்பார்த்தாகளுடைய ஆபுதங்கள் பொன்னால் அழகியவைகளும்
மனோஜ்ஞங்களுமாக விளங்குகின்றன. எவர்களுடைய இந்தஆபுதங்
கள் பாகாசமுள்ளவைகளாக ஒளியினால் ஜ்வலிக்கின்றனவோ சூர்
களும் புத்தங்களில் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவர்களுமான
அர்தப்பாண்டவர்கள் எங்கே? தர்மமறிந்தவர்களும் பந்துக்களிடத்
தில்நேசமுள்ளவர்களுமான அவர்கள் எந்தத்தேசத்தில் வலிக்கின்ற
னர்? தர்மராஜரும் சூர்திபுத்ரரும் தர்மசீலரும் தர்மாத்மாவும் சிறந்த
தர்மமுள்ளவரும் தர்மத்தைப்பகுத்து அறிந்தவரும் நல்ல புத்தியுடை
யவரும் தர்மத்துக்குத்தலைவராயிருப்பவரும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்ப
தற்காகவே பிறந்தவரும் தர்மங்களை அறிந்தவரும் தர்மத்தை உருவ
மாகக்கொண்டவரும் தர்மத்தில் நிலைபெற்றவரும் தர்மத்தைச்செய்ப
வரும் தர்மத்தைக் காப்பவரும் தர்மத்தை நன்கு அனுஷ்டிப்பவரும்
ஸத்யத்திற்கும் கபடமின்மைக்கும் பொறுமைக்கும் ஆதாரமானவரும்
தயையுள்ளவரும் தர்மத்தைத் தலைமையாகக்கொண்டவரும் தர்மதே
வதையினுடைய புத்ரருமான யுதிஷ்டிரர் எங்கே இருக்கிறார்? என்
னுடைய அம்மான்மார்களான பீமஸேனர் அர்ஜுனர் புத்தத்தில்
எல்லா அஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்களான நகுலர் ஸஹதேவர் ஆகிய
இவர்கள் எல்லாரும் எங்கிருக்கின்றார்கள்? மஹாத்மாக்களும் எல்

லாச்சத்ருக்களையும் அழிப்பவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் சூதாட்டத்தினால் நாட்டைத்தோற்றுக் கானகம்சென்றார்களென்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். பாஞ்சாலராஜகுமாரியான த்ரௌபதியும் ஸ்த்ரீகளுள் சிறப்புற்றவளென்று நான் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தக்ருஷ்ணையும் அப்பொழுது பாச்சிகைகளால்ஜயிக்கப்பட்டு அவர்களைபே பின்தொடர்ந்து கானகம்சென்றாள். அவர்கள் தர்மமாகக் கிடைத்த ராஜ்யத்தைஇழந்து கானகம்சென்றார்களென்று நான் கேள்விப்படுகிறேன். ப்ருஹன்னளையே! தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களான அவர்கள் எங்கே? எந்தஇடத்தில் வளிக்கின்றார்கள்? பாண்டவர்களை நீ அறிவாயாகில் உண்மையைச்சொல். கல்யாணி! மஹாத்மாக்களான அவர்களுடையசஸ்த்ரங்களும் ஆஸ்த்ரங்களும் யாதுகாரணம்பற்றி இங்குவந்தன? உன்னால் எவ்வாறு அறியப்பட்டன? அவ்விதத்தை எனக்குக்கூறுவாயாக” என்று வினாவினான்.

பிறகு, வெண்மையானகுதிரைகளையுடையவனும் குந்திபுத்ரனுமான பிபத்ஸுவானவன் சிரித்து ராஜகுமாரனை அந்தஉத்தாணப் பார்த்து, “வேந்தரிற்சிறந்தவனே! என்வார்த்தையைக் கேள். நீ பயப்படாதே. நான் உனக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன். ராஜபுத்ர! இவ்விஷயத்தில் இன்னும் நீயயப்படத்தகுந்தவனல்லே. நாங்களே வனவாஸத்தினுடைய கரையைக்கண்டவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள். பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் சென்றபிறகு அஜ்ஞாதவாஸஞ்செய்வதற்காக இங்கு வாஸஞ்செய்துவருகிறோம். உத்தர! ஆதலால், ஸந்தேஹமில்லாதமனத்துடன் ஸாவதானமாகக்கேள். நான் ப்ராஸித்திபெற்ற அர்ஜுனன். கங்கரென்பவர் யுதிஷ்டிரர். உன்பிதாவுக்கு ருசியான ஆஹாரங்களைப்பக்வம்செய்கின்ற வல்லனே பீமஸேனன். குதிரைகளைக்கட்டுகிறவன் நகுலன். பசுக்களைக்காப்பவன் ஸஹதேவன். எவளுக்காகக் கெட்டஓழுக்கமுள்ளகீசகன் யுத்தத்தில் உன் பிறந்தாரோடு பீமஸேனனால்கொல்லப்பட்டானோ அந்தஸைரத்திரியைத்ரௌபதிஎன்று அறி” என்றான். ஜிஷ்ணுவினுடைய இந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, உத்தரன் வியப்பால் மலர்ந்த கண்களையுடையவனாக இமைகொட்டாமல் பார்த்தனைப் பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாக, “பார்த்தனுக்குப்பத்துப்பெயர்கள் உண்டென்று சதைகளில் நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவற்றை நீ எனக்குச்சொன்னால் நீ சொன்ன எல்லாவற்றையுமே நம்புவேன்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “விராடபுத்ர! அப்படியானால் என்னுடைய அந்தப் பத்துப்பெயர்களை யும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். முன்பு உன்னால் கேட்கப்பட்டிருக்

கின்ற அந்தப்பெயர்களை நீகேட்பாயாக. பொன்னுலகத்திற்குத் தலைவரும் ஸீச்வர்யமுள்ளவருமான மஹேந்தர் எனக்கு விண்ணுலகத்தில் அர்ஜுனன், பல்குனன், ஜிஷ்ணு, கிரீடி, ச்வேதவாஹனன், பிபத்ஸு, விஜயன், பார்த்தன், ஸவ்யஸாசி, தனஞ்சயன் என்கிற இந்தப்பெயர்களை ஏற்படுத்தினார். தேவச்ரேஷ்டர்கள் அவற்றை நிலைபெறச்செய்தனர்” என்று சொன்னான். உத்தரன், தோஷமற்றவனே! உலகத்தில் ப்ராஸித்திபெற்றுப் பாண்டவனிடத்தில் வழங்கிவருகின்ற பத்துப்பெயர்களும் குணத்தினால் அமைந்திருப்பவைகளாக என்னால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன. ஸாரதியே! யாதுகாரணத்தினால் நீ விஜயன் என்று பெயர்பெற்றாய்? எந்தக்காரணத்தினால் ச்வேதவாஹனன் என்று பெயர்ப்பூண்டாய்? எந்த நிமித்தத்தினால் ஸவ்யஸாசி, ஜிஷ்ணு, பிபத்ஸு, அர்ஜுனன், பல்குனன், பார்த்தன், கிரீடி என்று பெயர்பெற்றாய்? ப்ருஹன்னளையே! எக்காரணத்தினால் தனஞ்சயன் என்று ப்ராஸித்திபெற்றாய்? விரைவாகச் சொல்வாயாக. வீரனான அந்த அர்ஜுனனுடைய பெயர்களுக்குரிய முக்யகாரணங்களை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ப்ருஹன்னளாய்! சஞ்சலமான என்னுடைய மனமானது உன் விஷயத்தில் நீ அர்ஜுனனே அல்லனே என்று இங்குமங்குமாகத் தடுமாற்றமுற்றிருக்கிறது. (உண்மையை) விரைவாகச் சொல்” என்று வினவ, அர்ஜுனன், கூறலானான்.

“(உத்தர!) எல்லாத்தேசங்களையும் ஜயித்து நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் தனங்களைக் கொள்ளையிட்டுக்கொண்டுவந்து அந்தத்தனத்தின்நடுவில் நின்றதினால் என்னைத் தனஞ்சயனென்று சொல்லுகிறார்கள். யுத்தத்தில் மிக்க மதங்கொண்டவர்களை யுத்தத்தில் நான் எதிர்த்துவெல்லாமல் திரும்பாதகாரணத்தினால் என்னை விஜயன் என்று சொல்லுகிறார்கள். சத்ருக்களுடன்போர்புகின்ற என்னுடையரத்தில் பொன்மயமான கவசமுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகள் கட்டப்பட்டிருப்பதால் என்னை ச்வேதவாஹனன் என்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். யுத்தத்தின்மத்தியில் தேரிலிருக்கின்ற என்னுடையதலையில் ஸூர்யனுக்கும் அக்ரிக்கும் ஒப்பானதும் (யாராலும்) உடைக்க அருமையானதும் அழகியதும் விசித்ரமாயிருக்கின்றதும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் இந்தரனால் கொடுக்கப்பட்டதும் (ஒருவராலும்) கவரமுடியாததுமான முடியானது ஸூர்யன்போல விளங்குகிறது. அதனால் என்னைக் கிரீடி என்று சொல்லுகிறார்கள். போர்புகின்ற யான் ஒருகாலும் அருவருக்கத்தக்க கார்யத்தைச் செய்கிறதில்லை.

அதினால் தேவர்களுள்ளும் மனிதர்களுள்ளும் என்னைப் பிரிபதஸு என்று அறிகிறார்கள். போரில் என்னுடைய இருக்கைகளும் காண்டவத்தை இழுக்கும்விஷயத்தில் ஒத்தசெய்கையுள்ளவைகளாகவும் பகைவர்படையை அழிப்பவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அவ்விரண்டு கைகளுள் இடக்கையானது (வலக்கையைவிட) மேலாயிருக்கிறது. அதனால் என்னை ஸவ்யஸாசி என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னுடைய (தேஹத்தில்) நிறமானது கடல்குழந்தபூமியில் (பிறரால்) அடைவதற்கு அருமையானதும் (எனக்கே) இசைந்ததுமாயிருக்கிறது. அவ்வாறு சுத்தனாகவும் சிறந்தரூபமுள்ளவனாகவுமிருப்பதினால் என்னை அர்ஜுனன் என்று (ஜனங்கள்) அறிகிறார்கள். நான் இமயமலையின் மேற்பக்கத்தில் பகலில் உத்தரபல்குனி பூர்வபல்குனி நகூதரங்களின் ஸந்தியில் பிறந்தவனாகலால் என்னைப் பல்குனன் என்று சொல்லுகிறார்கள். என்னுடையதமையனார் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது என்னுடைய உடலில் காயத்தை உண்டிபண்ணுகிறவனுடைய அல்லது ஒருஸமயம் புதிஷ்டிரருடையதேஹத்தில் உதிரத்தைக் காண்பிக்கிறவனுடையகுலத்தை நான் அவமதிப்பேன்; யீயமில்லை. அவர்களனைவர்களோடும் நான் போர்புரிவேன். எனக்கு அவர்களிடமிருந்து அவமானம்நேரிடாது. அக்காரணத்தினால் தேவர்களுள்ளும் மனிதர்களுள்ளும் நான் ஜிஷ்ணுவென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன். என்னுடையதாயார் ப்ருதத என்று பெயருடையவன். ஆதலால், என்னைப் பார்த்தன் என்று சொல்வார்கள். நான் முன்பு காண்டவவனத்தில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கந்தர்வர்களையும் பிசாசங்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் போரில்வென்று அக்னிக்குத்ருப்தியைச்செய்தேன். சார்ங்கமன்னும் வில்லைத்தரித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனோடுசேர்ந்து நான் அக்தியைத்ருப்தியடையச்செய்து (தேவராஜனோடு போர்புரிந்தச்சாமத்தினால் மூர்ச்சை அடைந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டேன்.) பூமியில் மூர்ச்சையினால்விழுந்திருக்கின்ற என்னைப் பார்த்து விண்ணுலகில்வளிப்பவர்களும் தேவரில்மேம்பட்டவர்களுமான ப்ரம்மதேவரும் மஹேச்வரரும் வந்தார்கள். வரங்கொடுப்பவர்களான அந்தத்தேவர்களைக்கண்டு திரும்ப அறிவையடைந்து எழுந்திருந்தேன். முடியினால் பூமியில்வணங்கியஎன்னை, சிறப்புற்றவர்களும் வரங்கொடுப்பவர்களுமான அந்தஇரண்டுதேவர்களும் (ஆசீர்வதித்தார்கள்). என்னுடையவிர்யத்தினாலும் செய்கையினாலும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் ஸந்தோஷமடைந்தவர்களுமான அவ்விறுவர்களும் அப்பொழுது ப்ரீதியினால் எனக்கு, 'க்ருஷ்ணன்' என்று பதிகனோ

ராவதுபெயரையும் வைத்தார்கள். எல்லாத்தேவர்களாலும் சூழப் பட்டவர்களான அவ்விருவர்களும் தாங்களாகவே மறுபடியும் என்னைப்பார்த்து, 'அப்பா'! பாண்டுநந்தன்! நீவிரும்பும்வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்" என்று சொன்னார்கள். பிறகு, நான் அவர்களிடமிருந்து திவ்யங்களும் உறுதியுள்ளவைகளுமானப்ரம்மாஸ்தரம்பாசுபதம் (ஒரு வராலும்) ஜயிக்கமுடியாத ஸ்துனாகர்ணம் ஐந்தரம் வாருணம் ஆக்னேயம் வாயவ்யம் வைஷ்ணவம் என்கிற அஸ்தாங்களைப்பெற்றேன். பிறகு, நான் மாதலியைப் பாகனாகக்கொண்டு இந்த்ரனுடையதேரி லேறி (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவர்களும் தேவர்களாலும்பிளக்கமுடியாத கவசமுள்ளவர்களும் வரத்தினால் கர்வமடைந்தவர்களுமான நிவாதகவசர்கள் என்கிற பெரிய அஸுரர்களை மறுபடியும் போரில் வென்றேன். போரில் புறங்காட்டாதவர்களான மூன்றுகோடி அஸுரர்களை நான் ஒருவனாகவே போரில்வென்று மறுபடியும் தேவர்களை மகிழ்ச்சியேதேன். பிறகு, இந்த்ரபகவான் எனக்குக் கிரீடத்தைத் தாமாக்கக்கொடுத்தார். தேவர்களும் பகைவர்களுடையபடைகளைத் தடுக்குத்திறமையுள்ள சங்கத்தைக்கொடுத்தார்கள். நான் கடலுக்கு அக்கரையில் ஹிரண்யபுரத்தில்வாஸஞ்செய்கின்ற அறுபதினாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று போரில்வெற்றிபெற்றேன். நான் பாரப்பில்லாதவனாக நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்ற பகைவர்களினிடையில் தேரில்நின்றுகொண்டு (பகைவர்களால்) அவமதிக்கமுடியாதவனானேன். எனக்கு மயக்கத்தினால் திசைகளில் தடுமாற்றம் உண்டாகித்திலை. அப்பனே! கந்தர்வர்களால் சண்டையில் ஜயிக்கப்பட்டுக் கந்தர்வராஜனால் ஸ்வேஹாதார்களுடன் அபஹரிக் கப்பட்ட தூர்யோதனனைப்பதினாலாயிரம் கந்தர்வர்களைக்கொன்று நான் விடுவித்தேன். என்னுடைய இந்தப்பெயர்களை நாள்தோறும் சொல்லுவவனை (துஷ்ட) ப்ராணிகள்பார்க்கமாட்டா. பகைவர்கள் அவனைத் துன்பஞ்செய்யமாட்டார்கள். சிறந்தகைகளுள்ளவனே! (பிறால்) மிகவும்பொறுக்கமுடியாத என்னுடையவீர்யத்தை இப்பொழுது பார். நீ பயப்படாதே. ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்ற இந்தக்கௌரவர்களை நீ பயமில்லாமல் பார். தூர்யோதனனும் கர்ணனும் க்ருபரும் பாட்டனான பிஷ்மரும் த்ரோணபுத்ரரும் த்ரோணரும் நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே எல்லாக்கௌரவர்களையும் வென்று என்னுடையபசுக்களை மீட்டுக்கொண்டு வருவேன்" என்றுசொன்னான்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம். (தோடர்க்கி.)

(உத்தரன் ப்ருஹன்னையை அர்ஜுனனென்றறிந்து முன்பு தான்செய்த
பிழைகளைப்போலக்கவேண்டியதும், அர்ஜுனன் தான் பேடியரு
வடைந்தகாரணத்தைக்கூறி அவனை ஸாரதியாக்கிக்கொண்டு
போருக்குப்புறப்பட்டதும்.)

பிறகு, அந்தவிராடபுத்ரன் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு பார்த்
தனைப்பார்த்து, “தனஞ்சயரே! பூமிஞ்சயன் என்றபெயர்கொண்ட
நான் உம்மைவணங்கினேன்” என்று அபிவாதனம்செய்து, “பார்த்
தரே! உம்மைப் பாக்யத்தால் நான்பார்க்கிறேன். தனஞ்சயரே! உம
க்கு நல்வரவா? சிவந்த கண்களையுடையவரே! சிறந்த கைகளுள்ள
வரே! மேலான யானையாசுக்கொப்பானவரே! மனிதருள் மேலான
வரே! அறியாமையாலும், அஜாக்ரதையினாலும் உம்மைப்பற்றி (இத
ற்குமுன்) நான்சொல்லிய என்னுடையபிழைஎல்லாவற்றையும் மனத்
தில்வைக்காமல் பொறுத்தருள்வீராக. (ஒருவராலும்) செய்யமுடி
யாத விசித்ரமானசெய்கையானது உம்மால் முன்பு செய்யப்பட்டகா
ணத்தால் என்னுடையபயம்விலகிவிட்டது. உம்மிடத்தில் எனக்கு
அதிகமானப்ரீதியும் உண்டாயிருக்கிறது. உமக்கு நான் தாஸன
வேன். என்னைக் கருணையுடன் பாரும். முன்பு உமக்குத் தேர்ப்
பாகனாயிருப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட என்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞை நிரம்
பிவிட்டது. அர்ஜுனரே! எனக்கு மகிழ்ச்சியுமுண்டாகிறது. போ
ரில் அடங்காதமதமுள்ளவரே! இவ்வுலகில் தேவேந்த்ரகுமாரனுக்கு
மஹாயுத்தத்தில் நான் பாகனாவேன்’ என்னும்ப்ரதிஜ்ஞையானது
முற்காலத்தில் என்னுடையசெய்யப்பட்டது. என்னுடைய ப்ரதிஜ்ஞை
யானது உமக்குத் தேரோட்டுவதென்னும்காரணத்தால் நிறைவேறி
விட்டது. என்மனத்துக்கு நல்லநிலைமையும்உண்டாயிற்று. எனக்
குப் பெரும்பேறுகிடைத்தது. வீரரே! நீர் பாகனானானேடு பெரி
யதேரின்மீதேறிப் போரில் தூர்யோதனனை வென்று என்னுடைய
பசுக்களைத்திருப்பும்;” என்று கூறினான்.

அர்ஜுனன், “அரசகுமார! நான் ப்ரீதியடைந்தேன். உனக்கு
இப்பொழுது பயமில்லை. போரில் திறமைவாய்ந்தவனே! போர்க்க
ளத்தில், என்னுடைய பகைவரனைவரையும் நான் தூர்த்தப்போகி
றேன். நீ ஸுகமுள்ளவனும் பெருந்தன்மையுள்ளவனுமாயிரு. யுத்

தத்தில் பகைவர்களோடு போர்புரிகின்றவனும் அச்சந்தரும்ஒலியை வெளியிடுகின்றவனுமான என்னைப்பார். காண்டவம்என்கிறவில்லையும் தேவதத்தம்என்கிற சங்கத்தையும் பொன்னுழகுசெய்த அம்புகளையும் இந்த எல்லா அம்பறுத்தூணிகளையும் என்னுடையதேரில் விரைவாகக்கட்டு. பொன்னுல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஒருபட்டாக்கத்தியையும் கொண்டு வா. நான் கௌரவர்களோடு போர்புரிந்து உன்பசுக்களை விடுவித்து அரசனை ஸந்தோஷப்படுத்தி மீண்டும் பட்டணத்தில்புகுவேன். ¹மேனுவாயாபாரமாகிற ஆழ்ந்த அகழுள்ளதும் (என்) கைகளாகிறமதில்களும் வாயில்களுமுள்ளதும் ²தரிதண்டங்களாலும் அம்பறுத்தூணிகளாலும் நெருங்கியதும் அனேகம்கொடிகளால்நிறைந்ததும் நானொலியாகிற பெரியஒலியுள்ளதும் வண்டிஉருளையின்ஒசையாகிற துந்துபிவாத்யமுள்ளதும் அம்புக்கட்டங்களாகிற மேற்கட்டுகளால் நிறைந்ததும் ஸிம்மநாதங்களாகிற பேரொலியுள்ளதும் என்னுல்காக்கப்பட்டதுமான (இந்த) தேரின்நடுவானது உனக்கு நகரமாகப்போகிறது. காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டநான் வீற்றிருக்கும்தேரானது போரில் பகைவர்படைகளால் வெல்லஇயலாதது. ஒ! விராடபுத்ர! உன்னிடத்தினின்று பயம் விலகிப்போகட்டும்” என்று கூறினான். உத்தரன், “குந்தீபுத்ரரே! அனேகமான வீண்புலம்பலால் யாதுபயன்? மேலான என்மொழியைக்கேளும். இந்தரன் நேரில்வந்தாலும் நான் பயப்படேன். யமன்வாயு குபேரன் இவர்களிடத்தினின்றும் நூறுத்தோணர்களிடத்தினின்றும் நூறு பீஷ்மர்களிடத்தினின்றும் நான் பயப்படேன். யுத்தத்தில் உம்மை உறுதியுடையவரென்றும் அறிகிறேன். போரில் ஸாக்ஷாத் கேசவனுக்கும் இந்தரனுக்கும் ஒப்பானவரென்றும் அறிகிறேன். ஆனால், நான் இந்தவிஷயத்தைமாத்ரமே ஆலோசித்துப் புத்திமயக்கத்தை அடைகிறேன். நிச்சயத்தை அடையவில்லை. ஒன்றையும் அறியவில்லை. இவ்வாறு சிறந்தஅங்கங்களும் ஈடுபுமுமுள்ளவரும் லக்ஷணங்களால் (எல்லாநினும்மேலானவரென்று) காட்டப்பட்டவருமானஉம்மை எந்தவினையின்பயனாக (இவ்விதமான) பேடிஉருவம்வந்தணுகியது? கந்தர்வராஜனுக்கொப்பான உம்மைப் பேடிஉருவத்தோடு (பூமியில்) உலவுகின்றகுலபாணியாகவும் தேவனுமதேறந்தரனாகவும் எண்ணுகிறேன்” என்றுகூறினான்.

¹ ‘அங்கங்களைஉறுதியாகச்செய்தல்’ என்பது பழையஉரை.

² ‘எர்க்காலும் அதன் இருபுறத்திலுமுள்ளகட்டைகளும்’ என்பதுபழையஉரை.

அர்ஜுன், “தமையனாருடையகட்டளையினால் ஒருவரையும் இந்தப் பரம்மசர்யவரதத்தை (நான்) அனுஷ்டிக்கிறேன். இந்த உண்மையை உனக்கு உரைக்கிறேன். சிறந்தகைகளுள்ளவனே! நான் பேடியல்லேன்; பராதினன்; தர்மானுஷ்டானமுள்ளவன். உர்வசியினுடைய சாபத்தினால் உண்டான (இந்தப்) பேடிவடிவமானது (என்னை) வந்து அடைந்தது. முற்காலத்தில்நான் மூத்ததமையனாருடைய கட்டளையினால் தேவலோகம்சென்றேன். அப்பொழுது நான் ஸுதர்மைஎன்கிற தேவஸபையில் உர்வசியைப்பார்த்தேன். இந்த்ரனுக்கெதிரில் நர்த்தனம்செய்கின்றவனும் சிறந்தரூபமுள்ளவனும் என்னுடையவம்சத்துக்குத் தலைவியுமான அவளை நான் இமைகொட்டாமல் பார்த்தேன். அவள் என்னுடன் கூடவிருப்பங்கொண்டு இரவில் என்படுக்கையைவந்தடைந்தாள். நான் அவளைவணங்கித் தாயைப்போல மரியாதைசெய்தேன். (அப்பொழுது) அவள் சினந்து என்னை, ‘நீ பேடியாகக் கடவாய்’ என்றுசபித்தாள். அதைஇந்த்ரன்கேட்டு, என்னைப்பார்த்து, ‘பார்த்த! நீ படிப்பவேண்டாம். இந்தப் பேடிவடிவமானது உனக்கு வரப்போகிற அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் உதவியாகும்’ என்று சொன்னான். மழைபொழியச்செய்பவனானஇந்த்ரன் இவ்வாறு என்னை அனுக்ரஹித்து, பிறகு, (பூலோகத்துக்கு) அனுப்பினான். தோஷமற்றவனே! நான் இந்த்வரதத்தைஅடைந்து அனுபவித்துவிட்டேன். ராஜபுத்ர! நீ என்னை வரதத்தைமுடித்தவனென்றும் (பிரதிஜ்ஞையைத்தாண்டிக்) கரையேறினவனென்றும் அறிந்துகொள்” என்றுகூறினான். உத்தரன், “இப்பொழுது என்னுடையஊறுமானது வீணாகவில்லை. ஆதலால், என்விஷயத்தில் மேலான அனுக்ரஹம் செய்யப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட புருஷச்ரேஷ்டர்கள் பேடிநுபமுள்ளவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள். நான் யுத்தத்தில் உதவிபெற்றவனாகிறேன்; தேவர்களோடும் போர்புரிவேன். எனக்குண்டான அந்தப்பயம் நீங்கிவிட்டது. நான் என்னசெய்யவேண்டும். எனக்குச் சொல்லும், பகைவர்களை அழிப்பவரே! நான் உம்முடையகுதிரைகளை அடக்கி நடத்துவேன். புருஷச்ரேஷ்டரே! நான் ஸாரத்யத்தில் கறபிக்கப்பட்டுத் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறேன். மனிதரிற்சிறந்தவரே! வாஸுதேவருக்குத் தாருகனும் இந்த்ரனுக்கு மாதவியும்போல, ஸாரத்யத்தில் தேர்தவனென்று நீர் என்னை அறிந்துகொள்ளுமாம். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! மேன்மையானதேதிரில் கட்டப்பட்டவைகளும் போரில்வெல்வதற்கருமையானவைகளும் பலமுடையவைகளும் ச்ரமத்தைப்பொறுக்கும்தன்மையுள்ளவைகளுமான இந்தக்குதிரைகள் உமக்கே தகுதியுள்ளவைகள். எந்தக்குதிரை செல்லும்பொழுது பூமியில்வைக்கப்

பட்ட ஒவ்வொருகாலடியையும் (ஜனங்கள்) பார்க்கமாட்டார்களோ எந்தக்குதிரையானது வலப்பக்கத்துறுகத்தடியைச் சுமக்கிறதோ அப்படிப்பட்ட இந்தக்குதிரையானது ஸுக்ரீவமென்கிறகுதிரைக்கு ஒப்பானது. சுமக்கும்குதிரைகளுள் சிறப்புற்றதும் மங்களகரமும் இடப்பக்கத்துறுகத்தடியை வஹிக்கின்றதுமான இந்தக்குதிரையை வேகத்தினால் மேகபுஷ்பத்துக்கு ஸமானமென்றெண்ணுகிறேன். சிறந்தமுயற்சியுள்ளதும் வலப்பக்கத்தைத்தாங்குகிறதுமான இந்தக்குதிரையானது தேஜஸினால் வலாஹுகமென்கிறகுதிரையிலும் சிறந்த வீர்யமுள்ளதென்று எண்ணப்படுகிறது. பொன்மயமான கவசமுள்ளதும் மங்களகரமும் இடப்பக்கத்தைத்தாங்குவதுமான இந்தக்குதிரையை வேகத்தினால் சைப்யமென்கிற குதிரையிலும் அதிகபலமுள்ளதென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தத்தேவானது பேரில் வில்லாளியான உம்மையே தாங்குவதற்குத் தகுதியானது. நீரும் இந்தத்தேரினமீதேறிக்கொண்டு தேவராஜன் அஸுரர்களைபுரி போர்புரிவதுபோல எல்லாப்பகைவர்களையும் நெருங்கிப் போர்புரிவதற்குத் தகுந்தவராயிருக்கிறீர் என்பது என்னுடையஎண்ணம்” என்றுசொன்னான். பிறகு, வீர்யமுள்ளவனும் பகைவர்களை அடிப்பவனுமான அர்ஜுனன் தேரினின் மீதுமேருதித்துத்தேவர்களைவந்தனஞ்செய்து காண்டவத்தைக்கையில்எடுத்துக் காந்தியோடுவிளங்கினான். பிறகு, மிக்கதேவன்வலியுள்ளவனும் பாண்டுநந்தனனுமான அர்ஜுனன் இரண்டுகைகளிலுமிருந்து சங்குவளைகளைக் கழற்றி அக்கைகளில் தூந்துபிவாத்யம்போலமுழங்குகின்ற இரண்டு கைஉறைகளைப்பூட்டி, இந்த்ரானல்கொடுக்கப்பட்ட திவ்யமான இரண்டுகுண்டலங்களையும் எடுத்துஅணிந்து, மனத்தைக்கவர்கின்றவையும் எண்ணெய்ப்பசையுள்ளவையும் மென்மையுமான தலையிர்களை வெண்மையான வஸ்தரத்தினால் தூக்கிக்கட்டிக்கொண்டு, பிறகு, கிழக்குமுநமாகின்று சுத்தனும் அடக்கப்பட்டமனமுள்ளவனுமாகிச் சிறந்ததேரில் எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் த்யானஞ்செய்தான். எல்லா அஸ்த்ரங்களும் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு ராஜபுத்ரானுபார்த்தனைப்பார்த்தது, “ மிக்ககொடையுள்ளவனே! இந்த்ரநந்தன! இதேநாங்கள் பணிவிடைசெய்பவராயிருக்கிறோம்” என்றுகூறின. பிறகு, பார்த்தன் (அந்தஅஸ்த்ரதேவதைகளை) நமஸ்காரஞ்செய்து கையினால்தொட்டு, “ நீங்களெல்லோரும் இந்தஸமயத்தில் என்னுடைய ‘மனத்தில்திரிபெற்றவர்களாவீர்’ என்றுசொன்னான். பிறகு, அஸ்த்ரங்களைக்கையிலேந்தி மிக்ககளிப்

வி ரா ட பர்ஸ்

புற்ற முகமுள்ளவனானான்; விரைவாகத் காண்டுவம் என்கிறவில்லில் நானேற்றி (நாண்கயிற்றை) இழுத்துவிட்டான். இழுத்துவிடப்பட்ட அந்தவில்லினுடையபேரொலியானது மலைகளைவலிந்து அடிக்கின்றபெரியமலையினுடையஒலிபோலத்தோன்றியது. பூமியானது இடிமுழக்கமுள்ளதாயிற்று. திக்குக்களில் அதிசுமாகக் காற்றுவீசியது. ஆகாயத்தில் பகலிகள் அங்குமிங்கும் ஒடித்திரிந்தன. பெரியமரங்கள் நடுக்கமுற்றன. ராஜரே! கௌரவர்கள் இடியின்முழக்கம்போலவும் கருடனுடைய ஒலிபோலவுமிருக்கின்ற அவ்வொலியைக்கேட்டு மனத்தளர்ச்சியடைந்து பயந்தார்கள். பலசாலியான அர்ஜுனன் சிறந்தவில்லை இருகைகளாலும்இழுத்து, இந்தான் பயங்கரமான இடியினுடையஒசையைப் பூமியில் உண்டுபண்ணுவதுபோல, (பெருத்தசப்தத்தைஉண்டு பண்ணினான்). பெரிதான (அந்த) நானொலியானது பேரிடியினுடைய பேரொலிபோலாகியது. பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவனான அர்ஜுனன் சத்ருவீரர்களைப்பயமுறச்செய்துகொண்டுதேரில்நின்றான். உத்தரன், “பாண்டவரிற்சிறந்தவரே! நீர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு எல்லாச்சஸ்திரங்களிலும் அஸ்திரங்களிலும் கரைகண்டவர்களும் மஹாரதர்களுமான இந்தப்பலவீரர்களையும் போரில் எவ்வாறு வெல்லப்போகிறீர்? குந்திபுத்ரரே! நீர் துணையற்றவராயிருக்கிறீர். கௌரவர்களோ துணையுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! அதனால் நான் உம்முடையமுன்னிலையிலும் பயந்தவனாயிருக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். பார்த்தன் அப்பொழுது சப்திக்கும்படி உரக்கச்சிரித்து (உத்தரனைப்பார்த்து), “ஏ! வீர! நீ பயப்படாதே. கோஷயாத்ரைக்காலத்தில் மிக்கபலசாலிகளான கந்தர்வர்களோடு போர்புரிந்தனனக்கு அப்பொழுது எவன் துணையானான்? அப்படியே பயங்கரமானதும் தேவர்களாலும் தானவர்களாலும் நிறைந்ததுமான அந்தக் காண்டவவனத்தில் போர்புரிந்த எனக்கு அப்பொழுது எவன் உதவியாயிருந்தான்? தேவராஜனுக்காக நிவாதகவசர்களோடும் மஹாபலசாலிகளான பெளலோமர்களோடும் போர்புரிந்தனனக்கு அப்பொழுது எவன் ஸஹாயகை இருந்தான்? அப்பனே! பாஞ்சாலியினுடைய ஸ்வயம்வரத்தில் போர்க்களத்தில் அனைகஅரசர்களோடு போர்புரிந்தனனக்கு அப்பொழுது எவன் ஸஹாயகை இருந்தான்? ஆசார்யரான த்ரோணரையும் சுக்ரனையும் குபேரனையும் யமனையும் வருணனையும் அக்னியையும் க்ருபரையும் லக்ஷ்மீபதியான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் பிநாகம் என்கிறவில்லைக்கையிற்கொண்ட பாமசிவனையும் அடுத்துப் பிழைக்கின்ற நான் இந்தக்கௌரவர்களோடு ஏன் போர்புரியமாட்டேன்? எந்தேரை விரைவாக ஒட்டு. உன்னுடையமனக்கவலையானது விலகட்டும்” என்றுகூறினான்.

காற்பத்தைத்தாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடச்சி.)

(அர்ஜுனன் தேரில் ஸ்ரீமக்கோடியையிலக்கி வானாக்
கோடியைநாட்டியதும், தன்சங்கமுழக்கத்தால்
பயத்த உத்தரனைத் தேற்றியதும்.)

அர்ஜுனன் உத்தரனைத் தேர்ப்பாகனாகச் செய்துகொண்டு
வன்னிமரத்தைவலம்வந்து ஆயுதமனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு,
பிறகு, போருக்குச் செல்லத்தொடங்கி மதஸ்யாஜனுடைய ஸ்ரீமக்
கோடியையும் ப்ராதாக்களுடைய ஆயுதங்களையும் வன்னிமரத்தின்
நடுவில் வைத்துவிட்டுப் புறப்படஆரம்பித்தான். பிறகு, பொன்மய
மானவாலுள்ளதும் குரங்கினுருவமுள்ளதும் தேவஸம்பந்தம்பெற்ற
தும் மாயாமயமானதும் (தனக்குத்) தகுந்ததும் விச்வசர்மாவினால்
அமைக்கப்பெற்றதும் அக்னியினுடைய அனுகூலத்தினால் கிடைத்
ததுமான த்வஜத்தை மனத்தினால் த்யானஞ்செய்தான். அந்தஅக்னி
பசவானும் அவனுடையஎண்ணத்தை அறிந்து கொடியில் பூதங்களைச்
சேர்த்துவைத்தார். (அவனும்) தேரில் வானரக்கோடியைத் தூக்கிநிறு
த்திக் காண்டிலவம் என்கிறவில்லை நானொலியிடும்படிசெய்தான். (உட
னே அந்தத்) தேரின்மீது விசித்ரமான அங்கங்களும் அதிகபலமும் திவ்
யருபமும் மனத்துக்கின்பமுமுள்ளவானமானது கொடியுடனும் அம்
பறத்துணிகளுடனும் ஆகாயத்தினின்று விரைவாகக்குதித்தது.
பிறகு, குந்திபுதரனும் வெள்ளைக்குதிரையுடையவனுமான அநதப்
பிபத்ஸுவானவன் தேரின்மீதேறிக் கத்தியைத்தரித்துக் கையுறை
பூண்டு விற்பிடித்துச் சிறந்தவானரக்கோடியைப்பெற்று வடக்குத்
திசையைநோக்கிச்சென்றான் சத்ருக்களை அடக்குபவனும் பிபத்ஸு
என்று ப்ரஸித்திபெற்றவனுமான அந்தத்தனஞ்சயன் படையின்பக்
கத்தை அடைந்து சிறந்தஒலியுள்ளதும் சந்த்ரன்போன்றஉருவமுள்
ளதும் சிறந்ததுமான தேவதத்தமஎன்கிறசங்கத்தைஎடுத்து உரக்க
முழங்கும்படி ஊதினான். பகைவர்களை அடக்குபவனை இந்நாருமா
ரன், சந்த்ரனையும் குந்தபுஷ்பததையும்போன்ற வெண்ணிறமுடைய
சங்கத்தை வாயில்வைத்து, காற்றினால்நிறைந்த இரண்டுகண்ணங்களும்
நரம்புகளுடையவரிசைகளால் எல்லாப்பக்கத்திலும்நிறைந்த நெற்றி
யும் நன்னுக்கிவிவந்து ஆழ்ந்திருக்கின்ற கண்களும் குறுகியும் பருத்து
மிருக்கின்ற கழுத்தும் மிக்கசேர்க்கைபெற்றிருக்கின்ற வயிறும் மார்

பும் உள்ளவனுக்கி குறுக்காக இருக்கும் முகத்தினால் விளங்கிக்கொண்டு மூவுலகத்தையும் நடுங்கச் செய்கிறவன் போலத் தனக்குள்ளுநிறைந்த கிறமையுடன் ¹பத்துக்காற்றுக்களாலும் நன்றாக உலுக்கினான். இவனுடைய அந்தச்சங்கத்தின் ஒசையானது காளமேகத்தினுடைய ஒலி போல உரக்கக்கேட்கப்பட்டது. இந்த்ரகுமாரனான அர்ஜுனன் அந்தச் சங்கத்தினுடைய ஒசையினாலும் வில்லினுடைய ஒலியினாலும் வானரத்தினுடைய சபத்தினாலும் தேர் உருளியினாலும் அசையும் பொருள் (எல்லாவற்றிற்கும்) கொடிய அச்சத்தை உண்டுபண்ணினான். பார்த்தனுடைய சங்கத்தின் ஒலியால் குதிரைகள் (பயந்து) தலைகவிழ்ந்து பூமியில் விழுந்தன. உத்தரனும் மிக்க நடுக்கமுற்றுத் தேரின் இடையில் உட்கார்ந்தான். பகைவர்களை வாட்டுபவனான பார்த்தன் பிறகு தேரின் இடையில் இருந்து கொண்டே குதிரைகளைக் கடிவாளங்களால் (இழுத்து) உயர்த்துக்கி மஹாமேருவின் உச்சியில் ஸூரியன் போல விளங்கினான். அர்ஜுனன், சங்கினுலியால் நடுக்கமுற்றவனும் நானொலியினால் மூர்ச்சை அடைந்தவனுமான உத்தரனை நன்கு கட்டிக்கொண்டு, “ராஜபுத்தரர்களுள் சிறந்தவனே! நீ பயப்படாதே. பகைவர்களை வாட்டுபவனே! நீ கூத்தாரியனல்லவோ? புருஷரிற் சிறந்தவனே! பகைவரின் இடையில் ஏன் வ்யஸனப்படுகிறாய்? அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கின்ற படைகளில் நாள்தோறும் சங்கத்தவன்களும் பேரிவாத்யங்களுடைய ஒசைகளும் யானைகளுடைய பிளிறுதல்களும் நான் குபக்கத்திலும் உன்னல்கேட்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட நீ இந்தச் சங்கொலியினால் எவ்வாறு பயமுறுத்தப்பட்டாய்? நீ அறிவில்லாத மனிதன் போலப் பயந்து துயரமுற்ற ஸ்வரூபமுள்ளவனாக எப்படி ஆகலாம்?” என்று கூறினான்.

உத்தரன், “(அர்ஜுனனே!) அணிவகுக்கப்பட்ட படைகளில் நிலைபெற்றவனான நான் சங்கொலிகளையும் பேரிவாத்யத்தின் ஒசைகளையும் யானைகளுடைய முழக்கங்களையும் நாள்தோறும் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வித சங்கமுழக்கத்தை இதற்குமுன் நான் ஒரு பொழுதும் கேட்டதில்லை. இவ்விதமான கொடிய இனருவத்தையும் நான் முன்பு பார்த்ததில்லை. (இவ்விதமான) வில்லினுடைய ஒசையையும் நான் ஒரிடத்திலும் முன்பு கேட்டதில்லை. இந்தச் சங்கொலியினாலும் வில்லினுடைய ஒசையினாலும் தவஜத்தில்வளிக்கின்ற அமானுஷமான பூதங்களுடைய சபத்தினாலும் தேருருளியினாலும் என்மனமானது

¹ நாகன், கடர்மன், க்ருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ப்ராணன், அபாணன், வ்யானன், உதானன், ஸமானன் என்பன.

அதிசமயக்கமடைகிறது. எல்லாத்திசைகளும் கலக்கமுற்றிருக்கின்றன. என்மனமானது துன்பமடைகின்றது. கொடியினுல்முடப்பட்ட திக்குகளெல்லாம் எனக்கு விளங்கவில்லை. காண்டுவத்தினுடைய ஒலியினுல் என்காதுகள் இரண்டும் செறிபெட்டன” என்று கூறினான். மதிமயக்கங்கொண்ட அந்தவிராடருமாரன் கொடியையும் சங்கத்தையும் வில்லையும் அர்ஜுனனையும் மறுபடியும் மறுபடியும் நன்குபார்த்தான். அந்தப்பார்த்தன் யுத்தத்துக்குரித்தானஸமயத்தை அடைந்திருக்கின்ற விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, “சிறந்தகைகளுள்ளவனே! நீ உறுதியாயிரு. மனத்தில் நல்லநினைவுடனிரு. நான் சங்கத்தைமறுபடியும் ஊதப்போகிறேன். நீ தனியே தேரைஅடைந்து இரண்டு கால்களாலும் (தேர்த்தட்டை) மிதித்துக்கொண்டு குதிரைக்கடியாளங்களை உறுதியாகப் பிடித்து இழுத்துக்கொள்” என்றான். அப்பொழுது சிறந்தகைகளுள்ளவனும் பகைவர்களைத்தடுக்கச்செய்வதுமான ஸவ்யஸாசியானவன் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு, பிறகு, மலைகளையும் மலைக்குகைகளையும் திக்குக்களிலுள்ளபர்வதங்களையும் பிளக்கிறவன்போலச் சங்கத்தை ஊதினான்; நானோசைபையும் கையுறையின் ஓசைபையும் உண்டுபண்ணிப் பராணிகளை மயக்கினான். உத்தரானும் பதுங்கிக்கொண்டு தேரின்நடுவில் உட்கார்த்தான். மறுபடியும் தனஞ்சயன் அவனை ஸமாதானப்படுத்தினான். அந்தஅர்ஜுனனுடையசங்கத்வனியாலும் தேருருளையின் ஒலியாலும் காண்டுவத்தினுடைய ஓசையாலும் பூமிநடுங்கிற்று.

நாற்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

—*—

(தீரோணர், அர்ஜுனனுடையசங்கத்வனிழதலியவற்றல்அவனை நீச்சயித்து துர்யோதனனுக்கு அவ்விஷயத்தைத்தேர்வித்துத் துர்நிமித்தங்களையுங்காட்டியது.)

பிறகு, எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும்சிறந்தவரும் பகைவர்களை அடக்குகிறவரும் பாத்வாஜருடையபுத்ரருமான தீரோணர், ராஜாவானதுர்யோதனனைப்பார்த்து, “(துர்யோதன!) தேரின்பேரொலி உண்டாகின்றது. சங்கமும் உரக்கஊதப்படுகிறது. பூமியும் நடுங்குகிறது. ஆதலால், இவன் ஸவ்யஸாசியைத்தவிரவேறுஒருவனும்மல்லன். அரசனே! இப்பொழுது நமக்குக் கேட்டை விளைவிக்கக்கூடிய இவ்விதமான துர்நிமித்தம் தேர்ந்துகிறது. பகைவரைவாட்டுபவனே!

நமதுஸேனையில் வெற்றியை நான் காணவில்லை. சஸ்த்ரங்கள் விளங்கவில்லை. வாஹனங்களும் மகிழவில்லை. நன்றாகமூட்டப்பட்டிருக்கிற அச்சுனிகளும் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவைகள் மங்களகரமாகவுமில்லை. நமக்கு (முன்னிலையில்) ம்ருகங்கள் எல்லாம் கொடியஉருவமுள்ளவைகளாக ஸூர்யனுக்கு எதிராகக் கத்துகின்றன. வலப்புறமாகச்செல்லுகின்றபணிகளும் பெரும்பயத்தைத்தெரிவிக்கின்றன. இத்தோ நரியானது ஊனையிட்டுக்கொண்டு ஸேனையின்மத்தியில் ஓடுகிறது. காடைகள் பெரிய அச்சத்தைத்தெரிவித்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கத்துகின்றன. உங்களுடைய (தேஹத்திலிருக்கும்) ரோமங்களைச் சிலிர்த்திருக்கின்றனபோலக் காண்கிறேன். யானைகள் சுறுசுறுப்பில்லாத அங்கங்களுள்ளவைகளாகவும் அதிகத்துன்பத்தைஅடைந்தவைகளாகவும் அடிக்கடி கொட்டாவிவிடுகின்றன; ஸ்தம்பித்தும்நிற்கின்றன. குதிரைகள் கண்ணீர்களை வடிக்கின்றன. எப்பொழுதும் நீர்விடுவதுடன் அடிக்கடி மலத்தையுங்கழிக்கின்றன. பூமியானது ரக்தத்தால்நனைந்திருக்கிறது. திசைகளெல்லாம் மிகப்புனைவனவாயிருக்கின்றன. ஸூர்யனும் ப்ரகாசிக்கவில்லை; அதிகமானபயத்தைத் தெரிவிக்கிறது. யானைகளும் மிகப்பயப்படுகின்றன. யுத்தவீரர்களும் அதிகமாகப்பயந்துவிட்டார்கள். உங்களுடையபடை அவமானத்தை அடைந்துவிட்டது. ஒருவனாவது யுத்தஞ்செய்வதற்கு விரும்பவில்லை. அந்தயுத்தவீரர்களனைவரும், துக்கம்நிறைந்தமுகமுள்ளவர்களும் ப்ரஜ்ஞையற்றவர்களுமாகி அடிக்கடி தெற்குத்திக்கைப்பார்க்கின்றார்கள். ம்ருகங்களும் பறவைகளும் நமக்கு இடப்பக்கமாகவே செல்லுகின்றன. நன்றாகவாசிக்கப்பட்ட வாத்யமுழக்கங்களும் கம்பீரமாக ஒலிக்கவில்லை. கொடிமாங்களுடையதுனிகளில் அக்கைகள் வந்தடைகின்றன. அது மங்காமன்று. மேகத்தினுடையஒலிபோலக் கம்பீரமானதேரோசையானது விரைவில் நீண்டதாகக் கேட்கப்படுகிறது. தனஞ்சயனைத்தவிர இவன் வேறொருவனுமல்லன். இந்த்ரகுமாரனை அர்ஜுனைத் தாங்கிவருகின்றதும் களைக்கின்றதுமான குதிரைகளின்ஒலியும் தேரிலுள்ளகுரங்கின் திவ்யமான பெரியஒசையும் கேட்கப்படுகின்றன. பார்த்தனுடையசங்கமுழக்கத்தினால் என்னுடைய இரண்டுகாதுகளும் செவிடாயின. எல்லாப்படைகளும் அதிகப்பயமடைந்துவிட்டன. இவன் தனஞ்சயனைத்தவிர வேறொருவனுமல்லன். நாமனைவரும் பகைவர்களை அடக்கும்அரசனான துர்யோதனனை முன்னிட்டுக்கொண்டு பசுக்களை ஒட்டிவிட்டுப் படையை முன்னுரகப்பங்கிட்டுக் கொடுக்கையும் உயரத்துக்கிதிருத்தி வரிசைப்

படுத்தப்பட்டேஸையுடன் பகைவர்களை அடிப்பதில் முயற்சியுமுள்ள வர்களாயிருப்போம். இந்தத்தனஞ்சயன் கூர்மையுள்ள அம்புகளால் இந்தேஸையை வருந்தச்செய்து எல்லா அரசர்களுடையமுடியிலும் இடக்காலவைக்கப்போகிறான். இந்தப்பிபத்ஸுவானவன் தேவாஸூரர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவன். திக்குக்களில் 'குல்மங்கள் ஏற் படுத்தப்படலாம். நாம் முயற்சியுள்ளவர்களாக அர்ஜுனனுடன் போர்புரிவோம்" என்று கூறினார்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்க்கி.)

(துர்யோதனன் த்ரோணரை அவமதித்து ஸேனையை உத்ஸாஹப்படுத்தியது.)

பிறகு, துர்யோதனராஜன் போர்க்களத்தில் பீஷ்மரையும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவரான த்ரோணரையும் மிகுந்த பலசாலியான க்ருபரையும் பார்த்து, "ஆசார்யர்களே! இந்தவிஷயமானது என்னாலும் கர்ணனாலும் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பின்னும் சொல்லுகிறேன். நான் அதைச் சொல்லித் தருப்தி அடைபவனில்லை. தோல்வியை அடைவிக்கப்பட்டவர்களான அந்தப்பாண்டவர்கள் காட்டில் பன்னிரண்டு வர்ஷமும் தேசத்தில் (ஒருவராலும்) அறியப்படாமல் (ஒரு வர்ஷமும்) வளிக்கவேண்டுமென்பதே நம்முடையபாதிஜ்ஞரயன்றோ? அவர்களுக்கு அந்தப்பதின்மூன்றுவதுவர்ஷம் முழுதும் நிறைவேறவில்லை. அஜ்ஞாதவாஸஸமயத்தில் பிபத்ஸுவானவன் நம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டான். அஜ்ஞாதவாஸகாலமானது நிறைவேறாமலிருக்கையில் பிபத்ஸுவானவன் (இங்கு) வருவனையாகில் மறுபடியும் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வர்ஷகாலம் வனவாஸஞ்செய்யவேண்டும். அவர்கள்தாம் போசையினால் (அந்தப்ராதிஜ்ஞாகாலத்தை) அறியவில்லையோ, நமக்குத்தான் மோஹம்வந்ததோ. இவர்களுக்கேற்பட்ட (ப்ராதிஜ்ஞாகாலத்தினுடைய) குறைவையும் மிகுதியையும் பீஷ்மர் அறியத்தக்கவர். கார்யங்கள் இரண்டுபடுங்காலத்தில் எப்பொழுதும் ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. ஒருவிதமாக எண்ணப்பட்டிருக்கின்ற கார்யம் வேறுவிதமாகமுடிகிறது. ²உத்தரணத்தேடுகின்றவர்க

¹ பிற்காலத்துழையமுடியாத படைகளின் கூட்டம்.

² 'உத்தரகோக்ரஹணத்தை', என்பது பழைய உரை.

எனும் மாத்ஸ்யர்களுடையஸேனையோடு யுத்தம்செய்ய விருப்பமுள்ள வர்களுமான நமக்குப் பீபத்ஸுவானவன் வந்துவிடுவனையாகில் இதைக்காட்டிலும் வேறு என்னகார்யம் இருக்கின்றது? பாண்டவர் களைத்தேடுவதானது த்ரிகர்த்தர்களுடையகார்பமென்று ஏற்படுத்தப் பட்டது. ஏனென்றால், ஸுசர்மாவானவன் மாத்ஸ்யனால் முன்பு அப காரங்களால் துன்பஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறான். பயமடைந்தவர்களும் நடுக்கமுற்றவர்களும் காவலை விரும்புகின்றவர்களும் அபயதானத்தை வேண்டுகின்றவர்களுமான அவர்களுக்கு நம்மால் அப்பொழுது அபய மானது ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் தங்களால் முதலில் மாத்ஸ்யர்களுடைய பெரியபசுக்கூட்டமானது ¹அஷ்டமி தினத்தில் பிற்பகலில் கைப்பற்றத்தக்கதென்று நம்மிடத்தில் நிச்ச யம்செய்திருக்கிறார்கள். மத்ஸ்யராஜன் பசுக்களிருக்கும்இடத்தைக் குறித்து (போர்புரிய) ச்சென்றபிறகு ²நவமிதினத்தில் ஸூர்யோதய காலத்தில் (மற்றொருபக்கத்தில்) இந்தப்பசுக்கள் நம்மால் பிடிக்கத் தக்கவைகளென்று நிச்சயமானஆலோசனையானது, பாண்டவர்களை அறியும்விஷயத்தில் நம்மனைவர்களாலும் ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஹஸ்திபுட்டணத்தில் (முந்தியே) செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர் கள் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டுபோனாலும் போவார்கள்; அல்லது, தோல்வி அடைவிக்கப்படுவார்கள்; அல்லது, நம்மைவஞ்சித்துவிட்டு மாத்ஸ்யனுடன் சேர்க்கைபெற்றாலும் பெறுவார்கள். அல்லது இந்த மத்ஸ்யராஜன் தேசத்துஜனங்களோடு அந்தப்பாண்டவர்களையும்கூட் டிக்கொண்டு எல்லாவிதத்தினாலும் ஸேனையுடன்சேர்ந்து நம்முடன் போர்புரியவிரும்பினாலும் விரும்புவான். அவர்களுள் மஹாவீர்ய முள்ள தலைவனானஒருவனே நம்மைவெல்வதற்காகத் தனித்து இங்கு வந்திருக்கலாம். அல்லது, மத்ஸ்யராஜனே நேரில்வந்திருக்கலாம். (இங்கு) வந்திருக்குமிவன் மதஸ்யராஜனயிருந்தாலும் அர்ஜுனனா யிருந்தாலும் நாமனைவரும் போர்புரியவேண்டும். இவ்விதம் நாம் ப்ரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறோம். அவ்வாறிருக்க இந்தத்தனஞ்சயன் (யுத்தத்திற்கு) வந்திருக்கும்பொழுது சிறந்தாதிகர்களும் பரபரப் புள்ளமனமுள்ளவர்களுமான பிஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர், கர்ணன், விகர்ணன், த்ரோணபுத்ரர் இவர்களெல்லோரும் ஏன் தேர்களில் (சும்மா) நிற்கின்றார்கள். போரைக்காட்டிலும் வேறுகார்யத்தில் பெரு மையிலில்லை. அவ்விதமாக மனத்தை ஸாவதானமுள்ளதாகச் செய்

1 'ஸப்தமிதினத்தில்' என்பது வேறுபாடும்.

2 'அஷ்டமிதினத்தில்' என்பது வேறுபாடும்.

யுங்கள். எல்லாஉலகத்தாரோடுமாவது இந்த்ரனோடுகூடிய தேவர்களோடாவது வஜ்ராயுதத்தைக்கையிலேந்திய இந்த்ரனோடாவது யமனோடாவது நமக்கு யுத்தம்நோட்டும். யுத்தத்தில் பசுக்கூட்டத்தை மீட்காமல் எவன் ஹஸ்தினாபட்டணம்செல்லுவான்? (என்னுடைய) பாணங்களால் அடித்துத்தூர்த்தப்பட்டு நுழையமுடியாதகானகத்தில் முறிபடிக்கப்பட்டகாலாட்களுள் குதிரைகள்மீது¹ வீற்றிருந்தாலும் எவனீவீத்திருப்பான்? ஆசார்யரைப்பிறப்பித்தி அவ்விதமாக நீதியானது (உங்களால்) அனுஷ்டிக்கப்படலாம். ஏனெனில், இவர் அந்தப்பாண்டவர்களுடைய கருத்தை² அறிவார்; அதனால் நம்மைப்பயமுறுத்துகிறார். மேலும், அர்ஜுனனிடத்தில் (இவருக்கு) மிக்க அன்பிருப்பதாக நான் காண்கிறேன். அவ்வாறிருப்பதால், (இங்கு) வருகின்ற பீபத்ஸுவைப்பார்த்துப் புகழ்கிறார். நம்முடையஸேனை சிதறடிபடி நீதிசெலுத்தவேண்டும். நமது ஸேனையானது காட்டில் இந்தத்துன்பநிலைமையில் தலைவனற்றுப் பகைவருக்குவசப்பட்டுத் தடுமாறவண்ணம் நீதிசெலுத்தப்படவேண்டும். குதிரைகளுடையகணைத்தலைக்கேட்டுப் பகைவனிடத்தில் என்னபுகழ்ச்சியுண்டாகக்கூடும்? குதிரைகள் நின்றுகொண்டிருந்தாலும் சென்றுகொண்டிருந்தாலும் எப்பொழுதும் கணைக்கின்றன. காற்றுக்கள் எப்பொழுதும் வீசுகின்றன. இந்த்ரன் எப்பொழுதும் மழையைப்பொழிக்கிறான், அப்படியே மேகத்தினுடைய இடிமுழக்கமானது பலதடவை கேட்கப்படுகிறது. (அவ்வாறிருக்க, எதற்காக) நீர் பாண்டவர்களிடமிருந்து எல்லாஜனங்களையும் பயமடையச்செய்துகொண்டு படையணைத்தின்முன்னிலையிலும் பொய்யாகப் பலவாறுபேசுகிறீர்? குதிரைகளைத்தேடுகிறவர்கள், அவற்றையே அடையவிரும்புதலால் எல்லாவாலைகளையும் அக்குதிரையொலியாகவே கேட்பதுபோல, உமது இந்தச்செய்கையும் இருக்கிறது. பார்த்தனுக்கு இவ்விடத்தில் என்னகார்யம்? பகைவனிடத்துள்ளவிரும்பையும் எங்களிடத்துள்ள வெறுப்பையும் கோபத்தையும்,கவிர எதனால் அவன்புகழப்படுகிறான்? ஆசார்யர்கள் கருணையுள்ளவர்கள்; கற்றறிந்தவர்கள்; ³ அபாயத்தை ஊஷிப்பவர்கள். இவர்கள் கொடிய பெரியயுத்தத்தில் எவ்விதத்தாலும் கேட்கத்தக்கவர்களல்லர். உப்பரிசைகளிலும் விசித்ரமான அன்னபாணங்கள்நடந்துவரும் கோஷ்டிகளிலும் விசித்ரமானகதைகளைச்சொல்லும் பண்டிதர்கள் அப்படிப்பட்டகதைகளைச்சொல்வதி

¹ வேறுபாடும்.

² வேறுபாடும்.

³ 'அழிவிடையில் றோக்கமுன்னவர்கள்' என்பது வேறுபாட்டும்.

லேயே ஸமர்த்தர்கள். ஜனங்களுடையஸபையில் வியப்பைத்தரும் அநேககார்யங்களைச் செய்வதிலும் அம்புகளையும் அஸ்தாங்களையும் வில்லில்தொடுப்பதிலும் பண்டிதர்கள் அவ்விதமான கார்யங்களிலேயே வல்லமையுடையவர்கள். பிறருடையகுற்றங்களை அறிவதிலும் மனிதர் ஒழுக்கங்களிலுள்ளகுற்றங்களை அறிவதிலும் நன்றாகப் பக் வம்செய்யப்பட்டிருக்கின்ற அன்னங்களில் குற்றம்கூறுவதிலும் பண்டிதர்கள் அந்தக்கார்யங்களிலேயே திறமையுடையவர்கள். பகைவர்களுடையகுணங்களைச் சொல்வதையே இயற்கையாகக்கொண்டபண்டிதர்களைப் பின்புறத்திலவைத்துவிட்டு, பகைவனைக்கொல்வதற்கேற்ற தான நீதியை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். இந்தப்பசுக்களும் போகட்டும். தாமதமின்றிப் படையை அணிவருங்கள். பகைவர்களோடு நாம் போர்புரியுமிடத்தில் தகுந்தாணுக்கர்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்” என்று கூறினான்.

நாற்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கரீணன் தன்னைப்புதிந்து அர்ஜுனனை அவமதித்துப் பொய்யான பாதிஜனஞ்செய்தது.)

கரீணன், “(இங்கிருக்கின்ற) சிஞ்சீவிகளான அனைவரையும், பயந்தவர்களும் நடுக்கமுற்றவர்களும் போரில் மனத்தைச்செலுத்தாதவர்களும் நிலைதவறினவர்களுமாக நான் காண்கிறேன். (இப்பொழுது இங்கு) வந்திருக்குமிவன் ஜமதக்னியின்குமாரனான பாசராமனானாலும் அல்லது பகைவர்பட்டணங்களை அழிக்கிறவனான இந்தராணனாலும், அல்லது வாஸுதேவனுடைய பிபத்ஸுவானாலும் கரையானது கடலைத்தடுப்பதுபோல நான் இவனைத்தடுப்பேன். பொன்னாலாகியகட்டுகளும் பளபளப்பான முனையுமுள்ளவைகளும் கைதேர்ந்த என்னுடையகட்டுகளும் பார்த்தனுடைய உயிரைவாங்கும் திறமையுடையவைகளுமான அம்புகள் ஸூர்யனைமறைக்கட்டும். என் வில்லினின்றாவியுட்பட்டவைகளும் அமுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளும் ஸர்ப்பங்கள்போல் சீறிக்கொண்டுசெல்லுகின்றவைகளுமான பாணங்களுக்கு நிவ்ருத்திகிடையாது. அம்புகளைக் கணுக்களில்வைத்து (இழுத்துவிடுகையில்) நான்கயிற்றினால் நன்றாக அடிக்கப்படுகிற இருகையுறைகளின்ஒலியும் அடிக்கப்படும் இரண்டு

முரசின் ஒலிபோலக்¹ கேட்கப்படுகிறது. (என்னுடைய) பாணங்களால் ஒவ்வொன்றாகவும் நான்காகவும் ஐந்தாகவும் ஒரிடத்தில் அறுபதாகவும் ஒரிடத்தில் நூறுகளும்² அடிக்கப்பட்டப்போகின்ற மாத்ஸ்யர்களுடைய தேர்களைப்பாருங்கள். என்கையினின்று விடுபட்டவைகளும் எண்ணெயிட்டுத்தீட்டப்பட்டவைகளும் இறகுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் ஆகாயமானது மின்மினிப்பூச்சிகளோடுகூடியது போல விளங்கட்டும். அந்த அர்ஜுனனுடையவானரமானது என்னால் பல்லம் என்கிறபாணத்தால் அடிக்கப்பட்டுப் பயங்கரமானசப்தங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு கொடியின் துனியிலிருந்து இப்பொழுதே பூமியில்விழட்டும். பகைவர் தேரிலிருப்பவைகளும் என்னால் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டுத் திக்குக்களில் ஒரிகின்றவைகளுமான பூதங்களுடைய ஒலியானது ஆகாயத்தை அளாவட்டும். கோபங்கொண்டவனான என்னால் விடப்பட்ட அஸ்த்ரமானது இந்தப்பூமியையும் கொளுத்தும். போர்முகத்தில் ஒருவனுயிருக்கின்ற பார்த்தனைக் கொளுத்துவதில் ஐயமென்ன? பதின்மூன்றுவர்ஷகாலம் மனத்தை அடக்கியிருப்பவனும் யுத்தத்தில் மிக்கபற்றுள்ளவனுமான பீபதஸுவானவன் என்னிடத்தில் (தன்வலியைக்) காண்பிக்கப்போகிறான். குந்தீபுத்ரனான அர்ஜுனன் குணசாலியான பராம்மணன்போல (பாணதானங்களுக்கு) ப்பாத்ரனயிருக்கிறான். அவன் என்னால்கொடுக்கப்படும்சரமாலையை ஸ்வதையைப்போலப் பெற்றுக்கொள்ளட்டும். பெரிய வில்லாளியான இந்த அர்ஜுனனும் மூவுலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவன். நானும் புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனிலும் ஒருபொழுதும் குறைந்தவனல்லேன். என்னுடைய கையினின்றுவிடப்பட்டவைகளும் அமுர்தியகணுக்களுள்ளவைகளும் அக்னிஜ்வாலையோன்ற ஒளியுள்ளவைகளும் (பகைவர்களைக்குறித்துச்) செல்லுகின்றவைகளுமான பாணங்களுக்குத் திரும்பிவருதல்இல்லை. இங்குமங்குமாக விடப்பட்டவைகளும் அமுர்தியகணுக்களுள்ளவைகளுமான அம்புகளுடைய நெருங்கின ஒலியானது பாடுகின்ற வண்டிகளுடைய ஒலிபோலக்கேட்கப்பட்டும். வானத்திடையில் உலவுகின்றவைகளும் கழுகுகுகள் பூட்டப்பட்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் இப்பொழுது விட்டில்பூச்சிகளுடைய நிழல்போன்றநிழலானது காணப்பட்டும். இப்பொழுது என்னுடையவில்லினால் விடப்பட்டவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் உயிர்நிலைகளில் செல்லுகின்றவை

1 'கேட்கப்படலாம்' என்பது வேறுபாடும்.

2 ஒருசொல் விடப்பட்டது.

களுமான அம்புகள் புற்றில் பாம்புகளறுழைவதுபோல அர்ஜுனனுடையதேஹத்தில் றுழையட்டும். (அடியில்கட்டப்பட்டிருக்கிற) மயில்தோகைகளால் விளங்குகின்றவைகளும் 'ஒன்றின்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற மயில்கள் போன்றவைகளும் தொடர்ச்சியாக விழுந்துகொண்டிருக்கின்றவைகளுமான அம்புகளுடைய ஒலியானது (மாலேபோல இடைவெளியில்லாமல்தொடர்ந்து) செல்லுகின்ற பக்ஷிகளுடைய சப்தம்போல (அனைவராலும் கேட்கப்படலாம்.) 'யுத்தத்தில் அர்ஜுனனைக்கொன்று (உனக்கு ஐயத்தைக் கொடுப்பேன்' என்று) அக்காலத்தில் துர்யோதனனிடத்தில் என்னால் செய்யப்பட்ட பரதிஜ்ஞையாகிய கடனிலிருந்து இப்பொழுது நான் விடுபடப்போகிறேன். இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதம்போன்ற ஸ்பர்சமுள்ளவனும் மஹேந்த்ரனுக்கொப்பான வன்மையுள்ளவனுமான பார்த்தனைக் கொள்ளிக்கட்டைகளால் யானையைத் துன்புறுத்துவதுபோல நான் துன்புறுத்தப்போகிறேன். அம்புக்கூட்டங்களாகிற மிக்க ஜ்வாலையுள்ளதும் கத்திகளையும் சத்திகளையும் கதாயுதங்களையும் விறகாகக் கொண்டதும் படைக்களை எரிக்கின்றதுமான அர்ஜுனனாகிற நெருப்பைத் தணிக்கப்போகிறேன். உலகத்திலுள்ள ரதிகர்களைக் காட்டிலும் அகிரதனும் படையாளிகளான எல்லாவீரர்களுள்ளும் சிறந்தவனும் பரவசனாயிருக்கின்றவனுமான பார்த்தனை, கருடன் பாம்பைப்பிடிப்பதுபோல (நான்) கவரந்துகொள்ளப்போகிறேன். (மேனியில்வந்து) விழுக்கின்றவைகளும் பற்பலவிதமுமான என்னுடைய சூழ்தாக்கங்களாலும் பல்லங்களாலும் மதிமயக்கமுற்ற குந்திபுத்ரன் செய்யவேண்டிய விஷயத்தை அறியாமற்போகட்டும். நான் இப்பொழுது அம்புகளால் பார்த்தனுடைய தலையை அறுத்துத் துர்யோதனனுடைய மனத்தில் நெடுங்காலமாயிருக்கின்றதுக்கத்தை வேரோடுகளைப்போகிறேன். இப்பொழுது என்வில்லினின்று விடுபட்டவைகளும் அழந்தியகணுக்களுள்ளவைகளுமான பல்லங்களால் கொல்லப்பட்ட குதிரைகளையுடையவனும் தேரையிழந்தவனும் ஆண்மையில் நிலைத்திருப்பவனும் பாம்புபோலப் பெருமூச்சுவிடுகிறவனுமான பார்த்தனைக் கௌரவர்கள் பார்க்கட்டும். ரிஷிச்ரேஷ்டரான ஜமதக்னியின் குமாரரிடமிருந்து, என்னால் திவ்யாஸ்த்ரம் அடையப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் வீரபத்தையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு இந்த்ரனோடும் போர்புரிவேன். கொடிதுனியிலிருக்கும் வானமானது என்னால் பல்லத்தினால் அடிக்கப்பட்டு அச்சத்தைச் செய்யும் ஒசைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு இப்

1. நெருமுனைத்தமயில்கள் போன்றவைகளும் என்றும் பொருளுண்டு.

பொழுதே பூமியில்விழட்டும். பகைவராவாட்டுபவர்களான கௌரவர்கள் பசுக்களைப்பிடித்துக்கொண்டு இஷ்டப்படிபோகட்டும். அல்லது தேர்களிலிருந்துகொண்டு என்னுடையபோரைப் பார்க்கட்டும்” என்றுகூறினான்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம். (தோடர்க்கி.)

(கிருபர், அர்ஜுனனைப்புகழ்ந்து கண்ணையிகழ்த்து அர்ஜுனன் ஒருவராலும் தனித்து வெல்லமுடியாதவனுதலின் எல்லோரும்சேர்ந்து படையெடுத்துச் செல்லும்படி நீச்சயித்தது.)

அந்தக்கண்ணுடைய அவ்விதமானவார்த்தையைக்கேட்டு நீதிநூல்களில்வல்லவரும்குருவீரர்களுக்கு ஆசார்யரும் சரத்வாணுடைய புத்ராருமான க்ருபர், (கண்ணைப்பார்த்து) “ஏ! ராதேய! எப்பொழுதுமே உனக்குப் போரில் மிக்க கொடியபுத்திரிருக்கிறது. அர்த்தங்களுடையஸ்வபாவத்தை நீ அறியவில்லை. (அவற்றின்) பயனையும் நீ கவனிக்கவில்லை. சாஸ்த்ரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஆலோசிக்கப்பட்டநீதிகள் அனேகம்உண்டு. அவற்றுள், யுத்தமானது கொடும்பாவமென்று முற்காலத்துவழக்கத்தை அறிந்தவர்கள் தெரிவிக்கின்றார்கள். தேசகாலத்தோடுகூடியயுத்தம் வெற்றியைக்கொடுக்கும். அதுவே காலவேறுபாட்டோடுகூடியிருந்தால் இவ்வுலகில் கேட்டடைவினைவிக்கும். தகுந்தஇடத்திலும் தகுந்தகாலத்திலும் வெளியிடப்பட்டவித்ரமானது மங்களத்தின்பொருட்டாகும். (தேசகாலங்களுடைய) ஒற்றுமையினால் மேன்மேலும் கார்பம்செய்யப்படவேண்டும். 'ரதஞ்செய்பவனுடைய அதிகச்சமத்தினால் ஸாதிக்ரத்தக்ககார்யத்தைப் பண்டிதர்கள், (வெற்றியைக்கொடுக்கக்கூடியதென்று) நம்பமாட்டார்கள்ல்லரோ. (தற்காலநிலைமையை) ஆலோசிக்குங்கால் பார்த்தனோடு போர்புரிவதற்காக நெருங்குவது நமக்குத் தகுந்ததன்று. ஏனெனில், (இந்தஅர்ஜுனன்) ஒருவனாகவேபோரில் பகைவர்களைஎதிர்த்து அடிப்பதற்கு வல்லமைபொருந்தியவன்.

1 “பண்டிதர்கள், ‘என்னால்செய்யப்பட்ட இந்தரதம் மிகவும் உறுதியானது. இதனால் தேவர்களையும் ஐயிக்கலாம்’ என்னும் ரதகாரணுடையவார்த்தையைநம்பி, தேசகாலங்களைக்கவனியாமல் போருக்கு முயற்சியார்கள். அதுபோலஉனதுவார்த்தையைநம்பி நாங்கள் எவ்வாறு யுத்தம்செய்யலாம்?” என்பது பழையஉரை.

(இவன்) ஒருவனாகவே (முன்பு) கௌரவர்களைக் காப்பாற்றினான்; ஒருவனாகவே அக்னியை த்ருப்தி அடையும்படிசெய்தான்; ஒருவனாகவே ஸ்ரீநுவர்ஷகாலம் ப்ரம்மசர்யத்தை அனுஷ்டித்தான்; ஒருவனாகவே ஸுபக்ரையை (ரதத்தின்) மீதேற்றிவைத்துக்கொண்டிருக்கண்ணை த்வந்தவயுத்தத்துக்கழைத்தான்; (ஒருவனாகவே) வனவாஸமயத்தில் ஸைந்தவனை ஜயித்துப் பிறகு க்ருஷ்ணையை மீட்டுக் கொண்டு வந்தான்; ஒருவனாகவே ஸ்ரீநுவர்ஷகாலம் இந்த்ரானிடத்திலிருந்து அஸ்த்ரங்களைக்கற்றுக்கொண்டான்; ஒருவனாகவே பகைவர்களைவென்று கௌரவர்களுக்குப் புகழைஉண்டுபண்ணினான். பகைவரை அடக்குபவனான அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே கந்தர்வராஜாவான சித்ரஸேனனையும் எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாத அவனுடைய ஸேனையையும் போரில் பலத்தினால் வென்றான். (இந்தப்) பார்த்தன் ஸ்வயம்வரத்தில் ஸூத்தரியர்களை ஜயித்துச் செல்வமுள்ளபாஞ்சாலியை அடைந்து அவளை எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். நீ அப்பொழுது எவ்விடம்சென்றிருந்தாய்? அவ்வாறே, தேவர்களாலும் கொல்லத்தகாதவர்களான நிவாதகவசர்களும் காலகேயர்களென்கிற அஸுரர்களும் ஒருவனாலேயே யுத்தத்தில் (அடித்துத்) தள்ளப்பட்டார்கள். ஏ! கர்ண! அந்தப்பாண்டவர்களுள் ஒவ்வொருவராலும் மன்னர்கள் ஸ்வாதீனப்படுத்தப்பட்டதுபோல நீ ஒருவனாக இவ்வுலகில் முன்பு எந்தக்கார்யத்தைச் செய்திருக்கிறாய்? இந்த்ரனும் யுத்தத்தில் பார்த்தனோடு போர்புரிவதற்குத் தகுந்தவனல்லன். அந்தப்பார்த்தனோடு யுத்தம்செய்யவிரும்புகிறவனுக்கு மருந்துசெய்யத்தக்கது. நீ கோபங்கொண்டிருக்கின்ற பாம்பின்பல்லை வலக்கையைத்துக்கி ஆட்காட்டி விரலால் பிடுங்கி எடுப்பதற்கு விரும்புகிறாய்? அல்லது மதங்கொண்டு காட்டில் தனித்து ஸஞ்சரிக்கின்ற ஒருயானையின்மீது அங்குசமில்லாமலே ஏறிப் பட்டணம்செல்ல விரும்புகிறாய். நீ ரெய்யினால் நனைக்கப்பட்டவனும் மெல்லிய ஆடையை உடுத்தவனுமாகி, நன்றாகழுட்டப்பட்டு ரெய்யினாலும் இறைச்சியினாலும் ஊனீராலும் ஹோமம்செய்யப்பட்ட அக்னியின்ரெவியில் செல்லவிரும்புகிறாய். கர்ண! 'எவன் சரீரத்தைக் (கயிறுகளால்) கட்டிக்கொண்டும் அவ்வாறே கழுத்தில் கல்லைக்கட்டிக்கொண்டும் இருக்கைகளாலும் ஸமுத்தரத்தைத்தாண்டுவான்? அதில் ஆண்மையேது? கர்ண! அஸ்த்ரப்பயிற்சி இல்லாதவனும் மிக்கபலமற்றவனுமான எவன் அஸ்த்ரத்தில் பயிற்சியுள்ளவனுள் சிறந்த பலசாலியுமான அப்படிப்பட்டபார்

த்தனுடன் போர்புரியவிரும்புவதோ அவன் கெட்டபுத்தியையுடையவன். நம்மாலேயே இப்புவியில் பதின்முன்றுவர்ஷகாலம் துன்பமுறும்படி செய்யப்பட்டபார்த்தன் கட்டிலிருந்துவிடப்பட்ட ஸிம்மம் போல நம்மை மிச்சம்வைக்கப்போகிறதில்லை. கிணற்றில்மறைக்கப்பட்ட நெருப்புப்போலத் தனியிடத்தில்வாஸஞ்செய்யும்பார்த்தனை அறியாமையால் எதிர்த்துச்சென்று மிக்க பயத்தைஅடைந்துவிட்டோம். பஞ்சக்குவியலில்இட்டநெருப்பை ஒருவன் எவ்வாறு அவிப்பான்? போரில் கொடியமதங்கொண்டவனும் (போருக்கு) வந்திருக்கின்றவனுமான பார்த்தனை நாம் (எல்லோருஞ்சேர்ந்து (எதிர்த்துப்) போர்புரிவோம். நாம் முயற்சியும் வன்மையுமுள்ளவர்களும் படையை அணிவகுத்துக்கொண்டவர்களும் (பகைவனை) அடிக்கும் தன்மையுள்ளவர்களுமாகி, யுத்தத்தின்பொருட்டு ஸந்தத்தனாகவந்திருக்கின்ற இந்தரகுமாரனானபார்த்தனை (எதிர்ப்போம்.) வஜ்ரபாணியானமேஹந்தரனை அஸுரர்கள் சூழ்ந்துகொள்வதுபோல, தேராளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனனைத் தேராளிகளாகிய (நாம்) அறுவரும் முயற்சியுடன் தகைந்து நான்குபக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொள்வோம். கர்ண! த்ரோணர், துர்யோதனன், பிஷ்மர், நீ, த்ரோணபுத்ரன், நான் ஆகியஎல்லாரும் பார்த்தனை(எதிர்த்துப்) போர்புரிவோம். நீ ஸாஹஸம்செய்யாதே. நாம் ஒன்றுசேராமல் யுத்தத்தில் பார்த்தனை வெல்லப்போகிறதில்லை. போரில் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்தே பார்த்தனை வெல்வோம்” என்றுகூறினர்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் க்ருபரைநிந்தித்ததும், அச்வத்தாமா கர்ணனையும் துர்யோதனனையும் நிந்தித்ததும்.)

அரசரே! போர்வீரர்களுள் தலைவனான கர்ணன் க்ருபருடையவார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு ப்ரம்மணரான க்ருபரைநிந்தித்து மறுபடியும் (பின்வருமாறு) வசனிக்கலானான். “ஆசார்யர் பயத்தினால் பகைவனிடத்தில் அன்புபாராட்டுகிறாரென்று நான் நினைக்கிறேன். பயந்திருப்பவர் போர்புரியவேண்டாம். நான் போர்புரிக்கிறேன். ஐயா! பலஹீனரானஉமக்கு, வாருணம் ஆக்னேயம் யாம்யம் வாயஸ்யம் என்கிறஅஸ்தாங்களும் ப்ரம்மசிங்ஸன்கிறஅஸ்

வீ ரா ட பர் வ ம்.

தரமும் வீண். (உம்மாலும்) மஹாதார்களாயிருக்கின்ற ¹தகப்பன் ²பிள்ளைகளாலும் மித்ரனுக்குச்செய்யவேண்டியதான இந்தக்கார்யம் செய்யப்பட்டது. எஜமானனுடையசோறும் உங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டது. நீங்கள் இஷ்டப்படிபோகலாம். நீர் நாஸ்தோறும் பிச்சையெடும; யாகங்கள் நடக்குமிடம்செல்லும்; சராத்தபோஜனங்களைச் சாப்பிடும்; இப்பொழுது யுத்தத்தினால் எங்களைப்பயப்படுத்தாதீர். என்னால்விடப்பட்டதும் பாசராமரிடமிருந்து அப்பயஸித்ததுமான அஸ்த்ரமானது இந்தப்பூமியையும் கொளுத்தும்; பாண்டுபுத்ரர்களுள் ஒருவனுன இந்தஅர்ஜுனனை யுத்தத்தில்கொளுத்துமென்பதில் ஸம்சயமென்ன? மாத்ஸ்யர்கள் பாண்டவனைச்சார்த்து பலமுள்ளவர்களும் பகைவர்களுடையபடையை அழிப்பவர்களுமான கீசகர்களுடைய வழியை வந்தடையப்போகிறார்கள். அவர்களை நான் கொல்லப்போகிறேன். நீர் வீட்டுக்குப்போகலாம். வேதமோ துகின்றவர்களும் பிறரிடத்தில் நேசித்துப் பேசுகின்றவர்களுமான (உங்களுக்கு இங்கு) என்னகார்யம்?" என்றுகூறினான். பேசுகிறவர்களுள்சிறந்தவரும் ப்ரதாபமுள்ளவருமான அச்வத்தாமா அவனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு, துர்யோதனனைப்பார்த்துச் சொல்லலானார்.

கர்ண! நாம் இன்னும் பசுக்களைஜயிக்கவில்லை; வேறுஎல்லையையும் அடையவில்லை; ஹஸ்திபட்டணத்தையும் அடையவில்லை. நீயோ புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாய். ப்ராம்மஜ்ஞாத்நமர்கள் அனேகதர்மசாஸ்த்ரங்களைப் படித்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் அரசனைச் சூதாட்டத்தில் ஜயிக்கலாமென்பதைப் பார்த்ததுண்டா? பெரியசண்டைகளைச்செய்து (பகைவர்களை)வென்று மிகுதியாகப் பொருளை அடைந்து பூமிமுழுதையும் ஜயித்தும் இவ்வுலகில் கற்றறிந்தவர்கள் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறதில்லை. அக்கனி வாயினாற்சொல்லாமலே (பதார்த்தங்களைப்) பகவம் செய்கிறான். ஸூர்யன் பேசாமலே ப்ரகாசிக்கிறான். பூமி சராசரங்களுள்ள உலகங்களைப் பேசாமலே தாங்குகிறது. செல்வமடையத் தக்கனவும் கேட்டைஅடைவியாதனவும் நான்குவர்ணங்களுக்கும் உரியனவுமானசெய்கைகள் மஹரிஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராம்மணன் வேதமோதி, தான் யாகம்செய்யலாம்; யாகம் செய்விக்கலாம். கூத்தரியன்பொருளைத்தேடிவந்து, தான் மாத்ரமே யாகம்செய்யலாம்; யாகம்செய்விக்கக்கூடாது. வைச்யன் பொருள்களைப்பெற்று வேளாண்மைத்தொழில்முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டும். சூத்ரன் நாஸ்தோறும் 3நீர்நொச்சியின்செய்கையைஅடைந்து

1, 2 த்ரோணர் அச்வத்தாமா என்று கருத்து.

3 ஜலத்தைக்கண்டவுடன்வணங்குவது நீர்நொச்சியின்செய்கை.

நமஸ்காரத்தாலும் கட்டளையைச்செய்வதாலும் மூன்றுவர்ணங்களுக்கும் பணிவிடைசெய்யவேண்டும், பெரும்பாக்யமுள்ளவர்கள் சாஸ்தரத்தில் சொல்லியமுறைப்படி நடந்து இந்தப்பூமியையும் பெற்று மிக்க பெரியபாகங்களையும் செய்கின்றார்கள். ஓ! ஸூத்! கீழ்க்குறித்த ஜாதிகளுள் உன்னுடையது எந்தஜாதி? என்னமந்தரங்கள்? எந்தக்கர்மங்கள்? ராஜனுக்கு (நன்மையை)ச்சொல்லுகின்றவன், (அரசனிடத்தினின்று) போகங்களைப் பெறுகின்றவன், (அரசனை) அடக்கி ஆள்பவனென்னும் ஜாதிகளுள் உன்னுடையது எந்தஜாதி?" என்றார்.

அச்வத்தாமா, கௌரவஸபையில் துர்யோதனனையும் கர்ணனையும்நன்குபார்த்து மிக்ககோபங்கொண்டு துர்யோதனை அடட்டினார். "எந்தக்ஷத்திரியன் சூதாட்டத்தால் ராஜ்யத்தைப்பெற்று ஸ்தோத்ரம் செய்வதற்குத் தகுந்தவனாவான்? இந்தத்ருதராஷ்டிரபுத்ரன் அவ்வாறு கொடுத்தன்மையுள்ளவன்; தயையில்லாதவன். அவ்வாறு பொருள்களைப்பெற்றுப் பக்ஷிவேட்டையாடுகிறவேடன்போலக் கபடத்தோடும் வஞ்சனையுள்ளபாயங்களுடும் ஸஞ்சரிப்பவனான எந்தப்புத்திசாலிதான் தற்புகழ்ச்சிசெய்துகொள்ளுவான்? உன்னுள்பொருள்கவாப்பட்ட தனஞ்சயனையாவது நகுலனையாவது ஸஹதேவனையாவது நீ எந்த 'த்வைதயுத்தத்தில்'ஜயித்தாய்? எந்தயுத்தத்தில் யுகிஷ்டிர்னும் பலசாலிகளுள்சிறந்தபீமனும் உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். எந்தயுத்தத்தில் முன்பு இந்தாப்ரஸ்தமானது உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டது. இழிவானகாரியங்களைச் செய்பவனை! அவ்வாறே ஒற்றை ஆடையுடுத்தவனும் வீட்டுக்கு விலக்காயிருந்தவனும் ஸபையை அடையுமபடி செய்விக்கப்பட்டவளுமான க்ருஷ்ணையை நீ ஜயித்தயுத்தம் எது? பொருளாசைகொண்டநீ, வாஸனையைவிரும்புகிறவன் சநதனமரத்தை அறுப்பதுபோல இழிவானசெய்கையைக்கைக்கொண்டு இந்தப்பாண்டவர்களின் பெரியவேரை அறுத்துவிட்டாய். அதைப் பற்றி விதுரர் என்னசொன்னார்? மனுஷ்யர்களுக்கும் புழு ஏறம்பு முதலானமற்றப்பாணிகளுக்குங்கூடச் சக்திக்குத்தக்கபடி கோபமிருப்பதைக்காண்கிறோம். (ஆகையால்,) த்ரௌபதியினுடையதுன்பத்தைப் பாண்டவன் பொறுக்கத்தக்கவனல்லன். தார்த்தராஷ்டிரர்களுடையநாசத்தின்பொருட்டுத் தனஞ்சயன் தோன்றிவிட்டான். நீ பண்டிதனாயிருந்தும் ஆசார்யரை அவமதிக்கவிரும்புகிறாய். வைரத்தைமுடிக்கவந்தவனான ஜிஷ்ணுவானவன் நம்மில் (ஒருவரையும்) மிச்சம்வைக்கப்போகிறதில்லை. புத்திசாலியானபாண்டிபுத்ரனோடு இவ்

வுலகில் தேவர்களாவது கந்தர்வர்களாவது அஸுரர்களாவது ராக்ஷஸர்களாவது பயத்தினால் போர்புரியமாட்டார்கள். (அர்ஜுனன்) ஒருவனுயிருந்தாலும் கோபங்கொண்டு யுத்தத்தில் எவனெவனை எதிர்ப்பதோ அவனவனைக் கருடன்வேகத்தால் மரத்தைஒடிப்பதுபோல நாசஞ்செய்து (வைரத்தினுடைய) முடிவைஅடைவான். உன்னைக் காட்டிலும் வீர்யத்தினால் மேலானவனும் வில்லில் தேவராஜனுக்கும் யுத்தத்தில் வாஸுதேவருக்குமொப்பானவனுமான அந்தப்பார்த்தனை எவன் பூஜிக்கமாட்டான்? தேவதையைத் தெய்வசக்தியினாலும் மனுஷ்யனை மனுஷ்யசக்தியினாலும் (எதிர்த்துப்) போர்புரிபவனும் அஸ்த்ரத்தை அஸ்தர்த்தால் நாசஞ்செய்பவனுமான அர்ஜுனனுக்கு ஒப்பானானிதன் எவன்? சிஷ்யன் புத்ரனைக்காட்டிலும் குறைந்தவனல்லனென்று தர்மசாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்தக்காரணத்தினாலும் த்ரோணருக்குப் பாண்டவன் அன்புக்குரியவனுயிருக்கிறான். நீ சூதாடினதுபோலவும் இந்தர்பாஸ்தத்தைக் கவர்ந்ததுபோலவும் த்ரோணபதியை ஸபைக்கு இழுத்துவந்ததுபோலவும் பாண்டவனோடு யுத்தம்செய். உனக்கு அம்மானும் கற்றறிந்தவனும் சுதீரியதர்மங்களை நன்குஅறிந்தவனும் கெட்டசூதாட்டத்தை விளையாட்டாகக்கொண்டவனும் கார்தாரதேசாதிபதியுமான இந்தச் சகுனியும் இப்பொழுது போர்புரியட்டும். காண்டவமானது பாச்சிகைகளைஎறியாது; ¹க்ருதத்தையும் ²த்வாபரத்தையும் எறியாது. ஜவலிக்கின்றவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளுமான அந்தஅந்தஅம்புகளைக் காண்டவம் ப்ரயோகிக்கிறது. காண்டவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் கழுகுகுட்கடியவைகளும் நன்கு சாண்பிடிக்கப் பட்டவைகளும் மலைகளையும் பிளக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் (லக்ஷ்யங்களை அடியாமல்) நடுவில்நில்லா. அந்தகன் வாயு ம்ருத்யு அவ்வாறே வடவைத்தீ இவர்கள் ஒருஸமயம் மிகுதிவைத்தாலும் வைப்பார்கள். தனஞ்சயன் கோபங்கொண்டால் மிச்சம்ஹவக்கமாட்டான். நீ ஸபையில் மாமனாட்சேர்ந்து சூதாடினதுபோலவே போரில் ஸுபலனுடையபுத்ரான சகுனியினால் நன்குக்கப்பட்டுப் (பார்த்தனோடு) போர்புரிவாயாக. ³ஆசார்யர்இஷ்டப்படி யுத்தம்செய்யட்டும். நான் தனஞ்சயனோடு போர்புரியேன். பசுக்களிருக்கு மிடத்தைக்குறித்து மதஸ்யராஜன்வந்தால் அவன் நம்மால் போர்புரியத்தக்கவன்” என்று கூறினார்.

1 பாச்சிகையின் நாலுஎண் ணுள்ளபக்கம்.

2 பாச்சிகையின் இரண்டுஎண் ணுள்ளபக்கம்.

3 (உனது) ‘யுத்தவீரர்கள்’ என்பது வேறுபாடும்.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் துர்யோதனனைக்கண்டித்ததும், கோபங்கொண்ட அக்ஷத்தா
மாவை ஸமாதானஞ்செய்ததும், துர்யோதனனும் கர்ணனும் கீநு
பரையும் த்ரோணரையும் பொறுத்தும்படி வேண்டியதும்.)

பிறகு, சந்தனுகுமாரரான பீஷ்மர், அந்தக்கௌரவஸபையில்
துர்யோதனனைப்பார்த்து அறம்பொருள்களுள்ளதும் க்ஷேமத்தையு
ம் நன்மையையும் பயக்கத்தக்கதுமான இவ்விதவார்த்தையை உரைக்
கலானார். “ த்ரோணரும், (விஷயங்களை) நன்றாக அறிந்திருக்கிறார்.
க்ருபரும் (விஷயங்களை) நன்றாக அறிந்திருக்கிறார். ஆசார்யபுத்ர
ரான அக்ஷத்தாமாவும் இயற்கையானதும் நிச்சயமுள்ளதுமான (வார்
த்தையை) நன்குசொல்லுகிறார். கர்ணனோ க்ஷத்திரியதர்மத்தினால் மாத்
ரம் போர்புரிய விரும்புகிறான். அறிவுள்ளமனிதன் ஆசார்யரை அவ
மதிக்கக்கூடாது. தேசகாலங்களை நன்றாக ஆலோசித்து யுத்தஞ்
செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய எண்ணம். எவனுக்கு ஸூர்
யன்போன்றவர்களும் (பகைவர்களை) அடிக்கும் தன்மையுள்ளவர்
களுமான ஐந்துபகைவர்கள் இருக்கிறார்களோ அறிவுள்ள அவன்
அவர்களுக்கு அபிவ்ருத்திரேந்திரக்குங்காலத்தில் எவ்வாறு புத்தி
மயக்கம்கொள்ளமாட்டான்? தர்மத்தை அறிந்தவர்களாயிருந்தாலும்
தம்கார்யத்தில் எல்லா ஜனங்களும் புத்திமயக்கம் கொள்ளுகிறார்கள்.
ஆகையினால், அரசன் செய்யத்தக்கதின் உண்மையை அறிகிறதில்லை.
துர்யோதனனும் துர்ப்புத்தியுடையவனாகி, தனஞ்சயனை நேரில்பார்த்
தும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. புத்திவீனான அவன் கோபத்துக்கு
உடன்பட்டவனாகி (அந்த அர்ஜுனனுடையவாஸனையை) முகா
வில்லை” என்றார். புத்திமான்களுள் சிறந்தவரும் பரதகுலத்தில்பிறந்த
வர்களுள் மேலானவருமான பீஷ்மர் ராஜாவைப்பார்த்து இவ்வாறு
சொல்லிவிட்டுக் கைகூப்பி மறுபடியும் த்ரோணபுத்ரரைப்பார்த்து
நல்வார்த்தையுடன் (பின்வருமாறு) சொல்லலானார். “ கர்ணன் தேஜ
ஸைப்பெருகச்செய்வதற்காக உம்மைப்பற்றிச் சொல்லியவார்த்தையை
ஆசார்யபுத்ரரான (கீர்) பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். பெரிய
கார்யம் நேர்ந்திருக்கிறது. குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனன் (யுத்தத்து
க்கு) வந்திருத்தலால், விரோதம்பாராட்டுவதற்கு இது காலமன்று.
உம்மாலும் ஆசார்யராலும் க்ருபராலும் எல்லாம் பொறுக்கத்தக்கது.

ஆதித்யனிடத்தில் ஒளிநிலைபெற்றிருப்பதுபோலவே உங்களிடத்தில் அஸ்தரபாண்டித்யம் நிலைபெற்றிருக்கிறது. சந்தரனிடத்தில் கார்தி எவ்விதத்தாலும் குறைவற்றதாயிருப்பதுபோல உங்களிடத்தில் ப்ராம் மண்யமும் ப்ரம்மாஸ்தரமும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஒருவனிடத்தில் நான்குவேதங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒருவனிடத்தில் கூத்தரிய தேஜஸ் காணப்படுகிறது. பாரதர்களுக்கு ஆசார்யரும் புத்ரனுடன் கூடினவருமான த்ரோணரைத்தவிர வேறொருவரிடத்திலாவது இந்த இரண்டும் முழுதும் இருப்பதாக நாம் கேட்டதில்லையென்பது என்னுடைய எண்ணம். வேதாந்தங்களும் புராணங்களும் பழமையான இதிலுடையதும் (த்ரோணரிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன.) பாகுராமரைத்தவிர வேறுஎவன் த்ரோணரைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருக்கிறான்? ப்ரம்மாஸ்தரமும் வேதங்களும் இவரைத்தவிர வேறொருவரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஆசார்யபுத்ரர் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கலஹத்துக்கு இது ஸமயமன்று. (இங்கு) வந்திருக்கின்ற இந்தரகுமாரனுடன் நாமெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து போர் புரிவோம். வித்வான்களால் இவ்வுலகில் ஸைன்யத்துக்குச்சொல்லப்பட்ட வ்யஸனங்களுள் கலஹமானது முக்யமென்றும் மிகக்கொடியதென்றும் கற்றறிந்தவர்கள் எண்ணுகிறார்கள்” என்றுகூறினார். அச்வத்தாமா, “புருஷரிற்சிறந்தவரே! நீதிதவருததான எங்களுடைய இந்த (வார்த்தை) இவ்வாறு நிந்திக்கத்தக்கதன்று. ஆனால், கோபத்தினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட ஆசார்யர் (அர்ஜுனனுடைய) குணங்களைச்சொன்னார். பகைவனாயிருந்தாலும் (அவனிடத்திலிருக்கிற) குணங்கள் கொள்ளத்தக்கன. ஆசார்யனாயிருந்தாலும் (அவனிடத்திலுள்ள) தோஷங்கள் உரைக்கத்தக்கன. எல்லாவிதத்தாலும் எவ்விதமுயற்சியினாலும் புத்ரன்விஷயத்திலும் சிஷ்யன்விஷயத்திலும் ஹிதத்தையே சொல்லவேண்டும். இந்த ஆசார்யர் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இவரிடத்தில் பொறுமையேவேண்டுங்கள். ஆசார்யர் பேதிக்கப்படாமலிருந்தால்¹ மிச்சமுள்ளகார்யம் நிறைவேறினதாகும்” என்றார். பரதகுலத்தில்பிறந்தவரே! பிறகு, துர்யோதனன், கர்ணனோடும் பிஷ்மரோடும்சேர்ந்து த்ரோணரையும் மஹாபலசாலியானக்ருபரையும் (பிழைகளைப்) பொறுக்கும்படி வேண்டினான். த்ரோணர், “முதலில் சந்தனுபுத்ரரான பிஷ்மர்சொல்லிய இந்தவார்த்தையினாலேயே நான் கோபம்தணித்தேன். இந்தஸமயத்தில் மேல்ஆக வேண்டியகார்யம் செய்யலாம். பார்த்தனுவன் துர்யோதனனை யுத்

¹ வேறுபாடும்.

தத்தில் ஸாஹஸத்தினாலோ மோஹத்தினாலோ அணுகாதபடி (நாம்) செய்யவேண்டும். வனவாஸகாலமானது நிறைவேறாமலிருந்தால் தனஞ்சயன் (தன்னை வெளியில்) காண்பியான். தன்செல்வத்தை அடையாதவனான (இந்தஅர்ஜுனன்) இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட (நம் முடையஅக்ரமத்தைப்) பொறுக்கவில்லை. இந்தஅர்ஜுனன் தூர்யோதனனை எவ்விதத்தாலும் அணுகாமலும் (கௌரவ) ஸேனையையும் தோற்கச்செய்யாமலுமிருக்கும்வண்ணம் முறைசெய்யவேண்டும். கங்காபுத்ரோ! தூர்யோதனனாலும் முன்பு இவ்விதமானமொழிஉரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நினைத்து உள்ளபடி நீர்சொல்லவேண்டும்” என்றுகூறினார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர், பலகாரணங்களால் பாண்டவர்களுடன் ஸத்தீசேய்வது நல்லதென்றதும், தூர்யோதனன்மறுத்ததும், யுத்தநீ செய்வளித்தமாகிப் படைகளாவதுத்ததும்.)

பீஷ்மர், “1 கலைகளும் காஷ்டைகளும் முஹூர்த்தங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து தினங்களாகின்றன. பக்ஷங்களும் மாஸங்களும் நக்ஷத்ரங்களும் க்ரஹங்களும் ருதுக்களும் சேர்க்கப்பட்டு ஸம்வதஸங்களாகின்றன. இவ்வாறான காலத்தின்பிரிவினால் காலசக்ரம்நடைபெற்று வருகிறது. அவைகளுடைய காலாதிக்கயத்தாலும் ஜ்யோதி க்ரஹங்களுடைய மாறுபாட்டினாலும் யீந்தாவதுயீந்தாவது வர்ஷத்தில் இரண்டுமாதகாலங்கள் அதிமாஸங்களாகவற்படுகின்றன. இந்தப்பதினமூன்றுவர்ஷங்களுக்கும் யீந்துமாஸங்களும் பன்னிரண்டு நாட்களும் அதிகமாகின்றனவென்பது என்னுடையஎண்ணம். நேற்றைக்கே (பாண்டவர்களால் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணப்பட்டிருந்த வனவாஸகாலமானது) முடிந்துவிட்டது. அக்காரணத்தினால்தான் பீபத்ஸுவானவன் இங்குவந்தான். இந்தப்பாண்டவர்களால் எவைஎவை ப்ரதிஜ்ஞைசெய்யப்பட்டனவோ அவைஅவையெல்லாம் உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கப்பட்டன. இவ்விஷயத்தை இவ்வண்ணம் நிச்சயமாய்த் தெரிந்துகொண்டபிறகு பீபத்ஸுவானவன் (யுத்தத்துக்கு) வந்திருக்கிறான். (பாண்டவர்கள்) யீவரும் மஹாத்மாக்கள். எல்லாரும் அறம்பொருள்களை அறிந்தவர்கள். யுதிஷ்டிரமஹாராஜனைத் தலைவனாகக்

கொண்டவர்கள் தர்மத்தினின்று எவ்வாறு தவறுவார்கள்? தர்மபுத்ரன் காமத்தினாலாவது க்ரோதத்தினாலாவது பேராசையினாலாவது காமக்ரோதங்களாலுண்டாகும் பயத்தினாலாவது ஸ்நேஹத்தினாலாவது மோஹத்தினாலாவது தர்மத்தைத் தாண்டமாட்டான். குந்திபுத்ரர்கள் ஆசையற்றவர்கள்; ஒருவராலும் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்தவர்கள். அவர்கள் அதர்மத்தினால் அல்பமான நாட்டைவிரும்ப மாட்டார்கள். அந்தக்கௌரவரந்தனர்கள் அப்பொழுதே பராக்ரமத் தைவெளிப்படுத்த விரும்பினார்கள்; ஆனால், தர்மபாசத்தில் கட்டுப்பட்டுக் கூத்திரியவரத்தினின்றும் தவறுமலிருந்தனர். பொய்யென்றுப் பரிசீலிப்பெற்று (அந்தத் தர்மரந்தனனிடத்தில்) அவமானத்தை அடையும. பார்த்தர்கள் மாணத்தை அடைந்தாலும் அடைவார்களேயல்லாமல் பொய்யை எவ்விதத்திலும் சொல்லமாட்டார்கள். புருஷரில் மேம்பட்டவர்கள் ஸமயம் நேர்ந்தால் வஜ்ராயுதத்தைக்கையிலேந்திய மஹேந்த்ரனால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தாலும் தம்பொருள்களைவிட மாட்டார்கள். பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வீர்யமுடையவர்களல்லவோ? நாம், பட்டையாளிகளைவருள்ளஞ்சிறந்த அர்ஜுனனைப் போரில் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்வோம். ஆதலால், இந்த ஸமயத்தில் மங்களத்தை உண்டெண்ணுவதும் உலகத்தில் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதுமான கார்யம் விரைவில் செய்யப்படலாம். உங்களுடைய பொருளானது பகைவரை அடையவேண்டாம். குருகுலத்தில் பிறந்தவனே! போரில் எப்பொழுதும் வெற்றியே உண்டாகுமென்று நான் ஒரு பொழுதும் எண்ணமாட்டேன். ராஜேந்த்ர! தனஞ்சயனும் வந்துவிட்டான். போர்தொடங்கப்படுமாயின், உயிரோடிருப்பீதோ மரணமோ வெற்றியோ தோல்வியோ அவச்யம் ஒருவனை அடையும். இஃது ஸ்மியமின்றிக் காணப்படுகிறது. ராஜேந்த்ரனே! ஆகையால், போருக்கேற்ற கார்யமாவது 'தர்மத்துடன் கூடிய கார்யமாவது விரைவாகச் செய்யப்படவேண்டும். தனஞ்சயன் வந்துவிட்டான். பார்த்தன் ஒருவனாகவே யுத்தத்தில் அம்புகளால் பூமியை எரித்துவிடுவான். உடன்பிறந்தவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு யுத்தத்தில் கௌரவர்களை எரித்துவிடுவானென்பதில் யாது ஸந்தேஹம்? கௌரவர்களுள் மேன்மை பெற்றவனே! ஆதலால், நீ விரும்பினால் ஸந்தியைச் செய்துகொள்" என்று கூறினார். துர்யோதனன், "பிதாமஹே! ப்ரபுவே! நான்

1 'பாண்டவர்களுடன் சண்டைசெய்யாமல் நேசித்து அவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பது தர்மத்துடன் கூடின காரியம்' என்பது பழைய உரை.

நாட்டையோ க்ராமத்தையோ ஸேனையையோ ஏவலாளர்களையோ அல்லது சிறிதுபொருளையோ (எதையும்) பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். போருக்குவேண்டியகார்யமனைத்தும் நன்குஅனுஷ்டிக்கப்படலாம்” என்றுசொன்னான் பீஷ்மருடையசொல்லும் அவ்வாறே தூர்யோதனனுடையசொல்லும் ஓய்ந்தவுடன் அந்தணரிற்சிறந்த த்ரோணரும் காலத்துக்கேற்றதும் பொருள்மாறுபடாததும் போருக்குத்தக்கதும் அறத்துடன்சேர்ந்ததுமான சொல்லைச்சொல்லலானார்.

“தூர்யோதன! மறுபடியும் நீ சொல்லத்தக்கவனுயிருக்கிறாய். உலகத்தில் உனக்கு நிகர்யார்? உனக்குவிருப்பமிருந்தால் இந்த விஷயத்தில் என்னுடையஆலோசனையையும் கேள். குருநந்தன்! எல்லாவிதத்தினுளும் என்னால் நன்மையே சொல்லத்தக்கது. அரசன் படையில் நாலிலொருபாகத்தை அழைத்துக்கொண்டு விரைவாகச் செல்லட்டும். பிறகு, (படையின்) மற்றொருநாலிலொருபாகமானது பசுக்களைஒட்டிக்கொண்டிடோகட்டும். நாங்கள் பாதிப்படையுடன் பாண்டவனைஎதிர்த்துப் போர்புரிகிறோம். நானும் பீஷ்மரும் கர்ணனும் அச்வத்தாமாவும் க்ருபரும் (யுத்தத்தில்) துணிவுடன் வந்திருக்கின்ற பீபத்ஸுவை எதிர்த்துப் போர்புரிகிறோம். இவ்வாறு செய்தால் அரசன் நன்குபாதுகாக்கப்படுவான்; அதையத்தனை அடையத்தகுந்தவனல்லன். மத்ஸ்யராஜன் மீண்டுவந்தாலும் அல்லது இந்த்ரனேவந்தாலும் கரையானது கடலைத்தடுப்பதுபோல நான் தடுப்பேன்” என்றார். மஹாத்மாவானத்ரோணர்சொல்லிய அந்தச்சொல் அவர்களுக்கு விருப்பமாயிருந்தது. கௌரவர்களுக்கரசனான தூர்யோதனன் அவ்வாறே உடனே செய்தான். பீஷ்மர் ராஜாவையும் பிறகு பசுக்கூட்டத்தையும் அனுப்பிவிட்டு ஸேனைக்குத்தலைவர்களை ஏற்படுத்தி அணிவகுக்கத்தொடங்கினார். த்ரோணருடையவாக்யம் முடிந்தவுடன் சிறந்தபுத்தியையுடைய பீஷ்மர் சொல்லலானார்.

“ஆசார்யரே! நீர் மத்தியில்நிலிலும், அச்வத்தாமா இடப்பக்கத்தில் இருக்கட்டும். சரத்வானுடையகுமாரரும் சிறந்தபுத்தியுடைய வருமானக்ருபர் வலப்பக்கத்தைப் பாதுகாக்கட்டும். பகைவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவர்களும் சிறந்தவலிமையுடையவர்களுமான மஹா வீர்யமுள்ளவிகர்ணனும் பகைவரைவாட்டுபவனான தூர்முகனும் ஸுபலபுத்ரனான சகுனியும் மஹாபலசாலியான துஸ்ஸஹனும் த்ரோணருடைய பக்கத்தைப் பாதுகாக்கட்டும். ஸுதிதபுத்ரனான கர்ணனோ கவசமணிந்து முதலில் நிற்கட்டும். நான் படையனைத்தையும் பாது

கூத்துக்கொண்டு பின்புறத்தில்நிற்பேன். சூரர்களும் பெரியவில் லாளிகளும் மிக்கபலசாஸிகளுமான எல்லாஹாரதர்களும் யுத்தத்தில் வந்திருக்கின்ற பாண்டவச்ரேஷ்டனை முயற்சியுடன் (எதிர்த்துப்) போர்புரியட்டும்” என்றுகூறினார். கௌரவர்களுள் சிறந்தவரான பீஷ்மர் பகைவர்களுடையபடைகளால் உடைக்கஅருமையான வஜ்ர கர்ப்பம், வீரஹிமுகம், பத்மம், சந்த்ரார்த்தமண்டலம்என்னும் வ்யூ ஹங்களை ஏற்படுத்தி அந்தப்படைவகுப்பின் பின்புறத்தில் ஆயுதங்க ளைக் கையில்எடுத்துக்கொண்டு பொன்மயமான பனைக்கொடியைத் தூக்கிக்கட்டித் தேரில்நின்றுகொண்டு விளங்கினார்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்தரன் தேவர்களுடன் விமானமேறி அர்ஜுனனுக்கும் கௌர வர்களுக்கும்நடக்கும் சண்டையைப்பார்க்க வந்தது.)

பிறகு, பச்சைநிறமானகுதிரைகளையுடைய மஹேந்த்ரன் ஸுதர் சனம்என்ற விமானத்தில் எல்லாதேவர்களையும் ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு பாண்டவனிருக்குமிடம் வந்துசேர்ந்தான். நடுவில் ஆயிரம் தூண்வரிசைகள் நாட்டப்பெற்றதும் ஸூர்யனுடையமாரக்கத்திலிருப் பதுமான அந்தவிமானத்தில் நிர்மலமான (ஒரு) பெரியஸபை நிலைபெ ற்றிருந்தது. அந்தவிமானத்தில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ருத்ரர் களும் அச்வினீதேவர்களும் மருத்துக்களின் கூட்டங்களும் விளங் கினார்கள். பரதகுலத்தில் உதித்தவரே! அந்தவிமானத்தில் வெண் ணிறமுள்ளவைகளும் பொன்னாலும் படிக்கத்தாலும் செய்யப்பட் டவைகளுமான சக்ரங்களும், வியப்பைத்தரத்தக்கவைகளும் சிறந்த உருவமுடையவைகளும் மணிகளாலும் ரத்னங்களாலும் விசித்ராங் களாகஇருக்கின்றவைகளும் தனித்தனியாகப் பற்பலரூபமுள்ளவைக ளும் நல்லகார்தியுடையவைகளும் மங்களத்தைச்செய்பவைகளுமான குடைகளும் ஆகாயத்தில்சேர்ந்து காணப்பட்டன. அக்னி, இந்த்ரன், ஸோமன், யமன், வருணன், தாதா, விதாதா, ஸூர்யன், குபேரன், ருத்ரன், விஷ்ணு, ஸனிதா, அவ்வாறே மற்றத்தேவர்கள் ஆகிய இவர்க ளுடைய பொன்மயமானமாலைகளும், தேவலோகத்துப் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பலவிதமானசிறந்தமாலைகளும் வியப்பைத்தருவ னவாயிருந்தன. ராஜரே! சிறந்தமணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்

நவீமானத்தில் திவ்யவாஸனையுள்ள தேவருலகத்துமலைகள் விளங்கின. திவ்யமானகாற்றும் (புஷ்பங்களுடைய) வாஸனையைக்கவர்ந்து கொண்டு நான்குபக்கத்திலும் வீசியது. பாதகுலத்தில்பிறந்த மஹாராஜரே! அதில் மலர்களைத்தாங்கிக்கொண்டு (ஆறு) நுதுக்களும் ஏழு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களும் ஏழுமஹரிஷிகளும் ஸ்வர்க்கத்திலவஸிக்கின்ற தேவரிஷிகளும் இந்தாணைஉபாஸித்துக்கொண்டிருந்தனர். எல்லாத் தேவர்களும் இந்தானோடுகூடியிருந்தார்கள். அதில் சேராவது புழுதியாவது எவ்விதத்தாலும் உண்டாகவில்லை. அதில் ஆதித்யனும் கொடுமையில்லாமல் சிறிது ப்ரகாசித்தான். அதில் திவ்யகந்தத்தைஎடுத்துக்கொண்டு காற்று எதிரில்வீசியது. ஆகாசமும் எல்லாத்திக்குக்களும் அழகுடன் காணப்பட்டன. அச்சமயத்தில் தேவர்கள் நார்புறத்திலும் ஒளிர்கின்றதும் விரும்பியபடி செல்லுந்தன்மையுள்ளதுமான அந்தத் திவ்யவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு மாசற்றஆகாயத்தில் நின்றார்கள். அந்தவிமானத்தில் தேவலோகவாஸிகளான ராஜரிஷிகளும் ஏறிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஜனமேஜயரே! அப்பொழுது அரகணைச் சேவதன், வஸுமனஸ், பத்ரன், ப்ரதர்சனன், ந்ருகன், யயாதி, நஹுஷன், மாந்தாதா, பாதன், குரு, அஷ்டகன், சிபி, அப்படிப்பட்ட ராஜாவான புருவன், டம்போத்பவன், கார்த்தவீர்யார்ஜுனன், ஸகரன், திலீபன், கோளன், ப்ரு, சர்யாதி, ஸோமகன், ஹரிச்சந்த்ரன், தேஜஸ்வியான ரகு, தசரதன், ராஜரிஷியானபகீதன், சாமரங்களாலும் விசிறிகளாலும் விளங்குகின்றவனும் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டகுடையுள்ளவனும் ராஜஸூயயாகத்தாலுண்டான காந்தியினோல்குழப்பட்டவனுமான பாண்டமஹாராஜன் இவர்களனைவர்களும் புண்பசிலர்களும் சுத்தமானவ்ரதமுள்ளவர்களும் கீர்த்திசாலிகளும் மஹாவீர்யமுள்ளவர்களுமான மற்றும் அனேகராஜரிஷிகளும் அந்தவிமானத்திலேயே ஆகாயத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். அப்ஸாஸ்களுடைய எல்லாக்கூட்டங்களும் எல்லாக்கந்தர்வர்களும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யக்ஷர்களும் கருடர்களும் பன்னகர்களும் இந்தாணை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களும் கணநாதர்களோடுகூடினவர்களான எல்லாத் தேவர்களும் அந்தயுத்தத்தைப்பார்க்க விரும்பங்கொண்டு அந்தவிமானத்தில் ஏறிஇருந்தார்கள். இவ்வாறு தேவலோகவாஸிகள் விமானத்தில்ஏறி, ஒருவனு அர்ஜுனனுக்கும் அநேகர்களானகௌரவர்களுக்கும் நடக்கப்போகிற யுத்தத்தைப் பார்க்கவிரும்பி ஆகாயத்தில் ஒழுங்காகநின்றார்கள்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடிக்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனைத் துர்யோதனனிருக்கமிடத்துக்குத் தேரைச் செலுத்தவித் த்ரோணர்முதலியோரை அம்புகளால்வணங்கிய தும், த்ரோணர் அர்ஜுனனைப் புகழ்ந்ததும்.)

மஹாரதர்களான கௌரவவீரர்களால் படைகள் அவ்வாறு அணிவகுக்கப்பட்டிருக்கும்பொழுது அர்ஜுனன் தேரொலியினால் (போர்க்களத்தை) எதிரொலிஇடச்செய்து விரைவாக (கௌரவர்களுடைய) ஸமீபத்தில் வந்தான். அந்தக்கௌரவர்கள் (அர்ஜுனனுடைய) கொடியின் றுனியைக்கண்டார்கள்; தேரின்ஒலியையும் அடிக்கடி மிகவும் இழுத்துவிடப்படுகிற காண்டவத்தின்ஒலியையும் கேட்டார்கள். வெண்ணிறமுள்ளகுதிரைகளையுடையவனும் பாண்டு புத்ரனுமான பார்த்தன் மூன்றுக்ரோசதூரம்சென்று படையின்முன்னணியைக்கண்டு விராடபுத்ரனைநோக்கிச் சொல்லலானான்.

“(உத்தா!) இந்தத்தேர்ப்படையில் ராஜாவான துர்யோதனன் நிற்கின்றதை நான் காணவில்லை கௌரவர்கள் தென்பக்கத்திலிருக்கின்ற ஸேனையின் ஒருபிரிவை அழைத்துக்கொண்டு வடக்குமுகமாகச் செல்லுகின்றார்கள். பெரியவில்லாளிகளால் காக்கப்பட்ட இந்தத்தேர்ப்படையைவிட்டுவிட்டுப் பசுக்களைவளைந்துகொண்டு எதிரில் செல்லு. என்பகைவனைப் பார்க்கப்போகிறேன். பசுக்களைவளைத்துக்கொண்டு முன்னிலையில்சென்று பசுக்களையும் விரைவாகத்திருப்பு. ப்ரபுவே! இந்தக்கௌரவர்கள் வேகத்துடன் பசுக்களைத்திருப்பிக்கொண்டுபோவதற்குள்ளாகவே உன்னுடையபசுக்கள் எல்லாவற்றையும் நான் திருப்புவேன்” என்றான்.

(பகைவர்களால்) ஐயிக்கப்படாதவனுன பார்த்தன் விராடபுத்ரனைப்பார்த்துப் போர்க்களத்தில் இவ்வாறுசொல்லிவிட்டு இடப்பக்கத்திலுள்ள ஸேனையின் ஒருபாகத்தைஅடைந்து குதிரைகளை விரைந்துஒட்டினான். பிறகு, பார்த்தன் முதலில் ஆசார்யரானத்ரோணரையும் சந்தனுபுத்ரரானபிஷ்மரையும் க்ருபரையும் முறையே இரண்டுஇரண்டுபாணங்களால் நமஸ்கரித்தான். த்ரோணரையும் க்ருபரையும் பிஷ்மரையும் பாணங்களால் அபிவாதனம்செய்தான். பிறகு, அவையனைத்தையும்பார்த்துத் த்ரோணர் (பின்வருமாறு) கூறலானார். “(இங்கு யுத்தத்துக்காக)வந்திருப்பவனும் மஹாரதனும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனனைப்பார்த்து ஒருவனாக யுத்

தஞ்செய்வதற்கு விரும்பமாட்டான். (விரும்பினால்) தன்னுடையஉயி
 ரானது பாதுகாக்கப்பட்டதாகாது. இவன் யுத்தத்தில் (பகைவர்க
 ளால்) ஜயிக்கமுடியாதவன்; வீரன்; சூரன். இதோ பார்த்தனு
 டையகொடி துனியானது தூரத்தில்காணப்படுகிறது. (அதிவிருக்
 கின்ற) வானமும், மின்னலும் இடிமுழக்கமுமுள்ள மேகம்போல
 அதிகமாகக்கூச்சலிடுகிறது. அர்ஜுனன் காண்டவமென்கிறவில்லை
 நாடுனொலியிடும்படிசெய்து தேரின்மீதேறிவருகின்றான். இந்த்ராகுமார
 னானஅர்ஜுனனைச் சுமக்கின்றவைகளும் கனைக்கின்றவைகளுமான
 குதிரைகளுடையஒலியும் மேகத்தினுடையமுழக்கம்போன்ற தேரி
 னொலியும் மிக்கபயங்கரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. தேஜஸுடைய
 வனும் ரதிகர்களுள்சிறந்தவனும் அனேகரதிகர்களை (அஸ்தர்சஸ்தர்ங்
 களால் யுத்தகலத்தைவிட்டு) ஒட்டுகின்றவனுமான இந்த்ராகுமாரன்
 இதோ ரதத்திலிருந்துகொண்டு பூமியைப்பிளக்கிறவன்போல வரு
 கின்றான். பகைவர்களை அடிப்பவனும் செல்வமுள்ளவனும் பெருங்
 கொடையுடையவனும் தையமுள்ளவனுமான இந்தப்பாண்டவன்
 நமது தேர்ப்படையைக்கண்டு கௌரவிக்கிறான். இதோ இரண்டு
 பாணங்கள்வந்து என்னுடையஇரண்டுபாணங்களையும் அடைந்தன. விசி
 த்ரமானகட்டுக்களுள்ள இரண்டுபாணங்கள் என்னுடையதேரின் துனி
 யில் நாட்டப்பட்டன. இதோ வேறுஇரண்டுபாணங்கள் இருபக்கத்
 திலும் என்காதோரங்களில் நன்கு கேட்கத்தக்கேட்பதுபோலத்
 தொட்டுக்கொண்டு சென்றுவிட்டன. சம்மால் வெகுநாளேக்குமுந்
 திப் பார்க்கப்பட்டவனும் தர்மங்களை அறிந்தவனும் பந்துக்களிடங்
 களில்ப்ரியமுள்ளவனும் ப்ரதாபசாலியுமான பாண்பிபுதான் கார்தியி
 னால் அதிகமாக விளங்குகிறான். பகைவர்களைத் தண்டிப்பவனான
 பார்த்தன் வனத்தில்வாஸஞ்செய்து (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத
 கார்யத்தையும்செய்து என்னைப் பூஜித்து அபிவாதனம்செய்கிறான்.
 கோபத்தால்நிரம்பினவனும் துக்கத்தால் மிகத்துண்டப்பட்டவனு
 மான இந்தப்பார்த்தன் ஒருவனாகவே இப்பொழுது இந்தப்பாரத
 ஸேனையை நிச்சயமாக நாசஞ்செய்யப்போகிறான். கிரீடியானவன்
 பன்னிரண்டுவர்ஷகாலம் வனவாஸம்செய்து பந்துக்களால் அறியப்
 படாமல் பதினமூன்றாவதுவர்ஷம் அஜ்ஞாதவாஸமும்செய்துவிட்டு
 ரதத்தின்மீதேறிக்கொண்டு ஸூர்யன் இரவிலுண்டானஇருளைவிலக்கி
 விளங்குவதுபோல விளங்குகிறான். தேரிலேறினவனும் அம்புகளும்
 அழகியமாலையும் அம்பறத்துணியும் சங்கமும் கொடியும் கவசமும்
 கத்தியும் வில்லுமுள்ளவனுமான இந்தக்கிரீடியானவன் பஜ்ஞங்களில்
 நெய்யினால் ஹோமம்பண்ணப்பட்ட அக்னிபோல விளங்குகிறான்”
 என்றுசொன்னார்.

ஜம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.
கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

— ❀ —

(அர்ஜுனன், படையில்துர்யோதனனைக்காணாமல் பசுக்களுக்கெதிரில்வந்ததும், பீஷ்மர் தம்படையுடன் அவனைப் பிடித்தோடர்ந்ததும், அர்ஜுனன் பசுக்களைத் திருப்பியதும்.)

பகைவர்கள், ஸமீபத்தில் வருகின்ற பாண்டுகுமாரனான அர்ஜுனைப்பார்த்து எரிக்கின்ற ஸூர்யனைப்போன்றஅவனை உற்றுநோக்கத் திறமையற்றவர்களாயினர். அந்தப்பார்த்தன் அந்தத்தேர்ப்படையைக்கண்டு ஸாரதியைப்பார்த்து, “ பகைவரை அடக்குபவனே! ஸேனைக்கு ஓரம்புவிழுந்தூரத்தில் குதிரைகளைநிறுத்து. இந்தப்படைவகுப்பில் எனக்குப்பகைவனான துர்யோதனனைப்பார்ப்பேன். செந்நிறமுடையதும் வைரேயங்களால் இழைக்கப்பட்டதும் உயர்த்தானங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் தூரத்தில் உயர்த்துக்கிக்கட்டப்பட்டதுமான அவனுடையகொடியையமட்டும் நான் பார்க்கிறேன். கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் அதிககர்வங்கொண்டவனுமான துர்யோதனனை இப்பொழுது நான் பார்த்தால் ஈசுவரன் ளஹாயமாகஇருந்தாலும் அவனை யமனிடத்தில் அனுப்புவேன். மிக்கஇறுமாப்புள்ளவனான அவனைக்கண்டால் மற்றவனைவரையும் அலக்ஷ்யம்செய்துவிட்டு னிம்மமானது அல்பம்ருகத்தின்மீது குதிப்பதுபோல அவனுடையதலையில் குதிப்பேன். காண்மவத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட அம்புகளால் அவனையே இப்பொழுது கொல்வேன். அவன்கொல்லப்பட்டால் அனைவரும் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டவர்களேயாவார்கள். சொல்லத்தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறவனும் கௌரவர்களுள் பாபியுமான துர்யோதனனையும் சகுனியையும் நான் அம்புகளால் அடக்கப்போகிறேன். இவ்விடத்தில் அரசனை நான் காணவில்லை. இச்சேனையானது அனுபவிக்கத்தக்கபொருளை இழந்ததாயிருக்கின்றது. இந்த ஸமயத்தில் பயமற்றவனானான் ராஜாவைக்குறித்தே வெளிப்படையாக எதிர்த்துச்செல்லுகிறேன். ஆசார்யரானத்ரோணரும் ஸேனையின்மத்தியில் இருக்கிறார். அச்வத்தாமாவும் அவரை அடுத்திருக்கின்றார். பெரியவிலுள்ளவர்களான க்ருபரும் கர்ணனும் எதிரில் நிற்கின்றார்கள். போரில் திறமையுடையவர்களான பூரிசீரவஸும் ஸோமதத்தனும் பாஹ்லீகனும் ஜயத்தனும் ஸேனையினுடையவஸுப் பக்கத்தை அடைந்து நிற்கின்றார்கள். ஸால்வராஜனும் தப்யுத்ஸேனனும் வ்ருஷ்ஸேனனும் சகுனியும் தசார்ணனும் காளிங்கனும் இடப்

பக்கத்தில் நிற்கின்றார்கள். கௌரவர்களுள் தலைமைபெற்றவரும் எல்லா வீரர்களுள்ளும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் எங்களுக்குப் பாட்டனாருமான பிஷ்மர் கவசத்தை அணிந்து (கௌரவஸேனைகளின்) பின் பக்கத்தில் பாதிப்படையுடன் நிற்கின்றார். தூர்யோதனனை மாத்ரம் நான் காணவில்லை. ராஜாவான அவன் எங்கே இருக்கிறானோ? இந்தத் தேர்ப்படையை விட்டுத் தூர்யோதனனிருக்குமிடத்திற்குச் செல். அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பப்போகிறேன். அவன் பசுக்களை ஒட்டிக்கொண்டு செல்லுகிறான். அரசனிருக்கும் இடமாகிய பசுக்களுடைய கூட்டத்தை நோக்கி நான்கு பக்கத்திலும் வளைத்துக்கொண்டு செல்” என்று கூறினான்.

(பகைவர்களால்) வெல்லக்கூடாத பார்த்தன், அப்பொழுது போர்க்களத்தில் விராடபுத்ரனைப் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, திவ்யமான வில்லை (கையினால்) தொட்டு உருவிக்கொண்டு விரைவாகச் சென்றான். பிறகு, கௌரவர்களினிடையில், பகைவரை வாட்டுபவரான பிஷ்மர், (அவர்களைப் பார்த்து), “(வீரர்களே!) தர்மங்களை அறிந்தவனும் உறவினர்களிடத்தில் அன்புள்ளவனுமான இந்த அர்ஜுனன் நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு நம்மால் பார்க்கப்பட்டான். (இங்கு) வந்திருக்கின்ற இந்த்ரகுமாரன் ஒளியினால் அதிகமாக விளங்குகிறான். இந்தப் பார்த்தன், தூர்யோதனனை (அவனால் செய்யப்பட்ட) வஞ்சனையை நினைத்துக்கொண்டு தேடுகிறான். இந்த்ரகுமாரனான அர்ஜுனன் படையை நன்றாகப் பார்த்து இந்தத் தூர்யோதனனைப் பிடிக்கும் விஷயத்தில் விரைவுபண்ணுகிறான்; ஸிம்மமானது ம்ருகத்தைப் பார்ப்பது போல (தூர்யோதனனைக்) கவர்வதற்காகப் பார்க்கிறான். இந்தப் பிபதஸுவானவன் அரசனை அடையாமல் நிற்கமாட்டான். வேகத்தோடு (தூர்யோதனனை) லக்ஷ்யம் வைத்துக்கொண்டு ஓடுகின்ற இந்த அர்ஜுனனை (நாமெல்லோரும்) பின்தொடர்வோம். யுத்தத்தில் கோபங்கொண்டவனான இந்த அர்ஜுனனோடு ¹ மஹாதேவரென்னும் தேவரையும் தேவகிபுத்ரரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானையும் பரத்வாஜருடைய குமாரரும் மஹாதரும் புத்ரரோடு கூடியவருமான ஆசார்யரையும் தவிர வேறு எவனும் தனித்து நின்று போர்புரியமாட்டான். பசுக்கள் நமக்கு என்ன செய்யப்போகின்றன? அவ்வாறே அதிகமான செல்வமும் என்ன செய்யப்போகின்றது? தூர்யோதனன் பார்த்தனிடத்தில் அகப்பட்டு உயிரை இழக்கப்போகிறான்” என்றவாக்யத்தைக் கூறினார். குருகுலத்திலிருந்தவரான பிஷ்மர் போர்க்களத்தில் இவ்வாறு

¹ ‘இந்த்ரனையும்’ என்பது வேறுபாடும்.

சொல்லிவிட்டு அப்பொழுது துர்யோதனனைக் காப்பதற்காக ஸேனை யுடன் பார்த்தனைப் பின்பொடர்ந்தார். பார்த்தன் மூன்றுக்கோச தூரம்சென்று விராடபுத்ராணிப்பார்த்து, “பகைவர்களை அடக்குபவ னே! இந்தக் கௌரவஸேனைக்கு ஓரம்புவிழும் அளவுள்ளதூரத்தில் குதிரைகளை நிறுத்து. ஸாரதியே! இதோ பசுக்களுடையமுன்பக் கம் என்னால் பார்க்கப்பட்டுவிட்டது. (குதிரைகளை) மெல்லநடத்து. பசுக்களைவிலக்கிக்கொண்டு ஸேனைக்குவடபுறமாகச் செல். பசுக்க ளுடையகூட்டத்தை ஒட்டிக்கொண்டு இப்பொழுது துர்யோதன னோடு போர்புரியப்போகிறேன். பசுக்கள் பாதுகாப்பவர்களுள்ள வைகளாகி, விரைவாகச் செல்லுகின்றன. (அவைகளை) நீ விடுவிக்க வேண்டும். ஒ! வீரனே! அவ்விடத்தில்சென்று இடையர்களுள்ள பசுக்களை நீ விடுவிக்கவேண்டும். உத்தர! ஸேனையைவிட்டுவிலகிக் கிழக்குமுகமாகச் செல். அதிரதர்களான இந்தக்கௌரவர்கள் எல் லாரும், போரில் மஹேந்த்ரனுடையபராக்ரமத்தை அஸூரர்கள்பார்ப் பதுபோல என்னுடையவீர்யத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்க்கட் டும்” என்றுசொன்னான்.

பிறகு, தோராளிகளுட்சிறந்த அந்தஅர்ஜுனன் தன்னுடைய பெயரை (எல்லோரும்) கேட்கும்படிசெய்து கூர்மையுள்ளவைகளும் தீட்டப்பட்டதுனியுள்ளவைகளும் யமனுக்கொப்பானவைகளுமான அம்புகளை(ப் பகைவர்மீது) தொடுத்தான். விட்டிற் பூச்சுகளால் (நிறை ந்த) ஆகாயம்போலவும் மழைத்தாரைகளால்நிறைந்த மலைபோலவும் கிரீடயினால்விடப்பட்ட அம்புகளால் ஆகாயமானது இடைவெளியற் றதாகியது. அம்புகளால் பொழியப்படுகின்றவர்களும் துர்யோதன னைச்சாரந்தவர்களுமான அந்தப்போர்வீரர்கள் பார்த்தனாலவிடப்பட்ட அம்புகளால் பசுக்களைப் பார்க்கவேயில்லை. பார்த்தனுடையஅம்புக ளால் நான்குபக்கத்திலும் வருத்தப்படுகின்ற ஏராளமான அந்தஸேனை யும் (அம்புகளால்) மூடப்படாதபூமியையாவது ஆகாயத்தையாவது திக்குக்களையாவது பார்க்கவில்லை. அர்ஜுனனோ அப்பொழுது ஸந் தோஷத்துடன் தன்னுடைய வீர்யத்தைக்காட்டிக்கொண்டு காண்டி வத்தினின்று வெளிப்படுகின்றஅம்புகளால் (கௌரவ)ஸேனைகளைத் துன்பமுறும்படிசெய்தான். அவர்களுக்கு ஒடுவதிலாவது எதிர்த்து வருவதிலாவது புத்திடண்டாகவில்லை. அவர்கள் பார்த்தனுடையசுறு சுறுப்பையே புகழ்ந்து வியப்படைந்தார்கள். பிறகு, பார்த்தன் சந்த் ரன்போலவெளுத்ததும் கடலிலுண்டானதும் கௌரவஸேனைகளுக்

குப் பயத்தையும் பகைவர்களுக்கு மயிர்க்குச்சத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றதுமான சங்கத்தை ஊதினான்; நானொலியையும் கையுறையின் ஒசையையும் உண்டுபண்ணிப் பராணிகளை மயக்கினான். பசுக்கள், அந்தச்சங்கத்தினுடைய ஒசையினாலும் வில்லினுடைய ஒசையினாலும் கொடியிலிருக்கின்ற மனிதவியல்பற்ற யூதங்களுடைய ஒலியினாலும் ஆகாயத்திலிருக்கின்ற தேவர்களுடையதும் (பூமியிலிருக்கின்ற) மனிதர்களுடையதுமான சப்தத்தினாலும் பயந்து, கன்றுகளுடன் கதறிக்கொண்டும் வாலை மேலேதுக்கி விரிக் கொண்டும் தெற்குத் திக்கைநோக்கித் திரும்பிவிட்டன. பிறகு, நூனும் பகைவர்கூட்டங் களை அழிப்பவனுமான அந்தப்பிபத்ஸுவானவன் போர்க்களத்தில் இடையர்களைப்பார்த்து, ‘பசுக்களை ஒட்டிக்கொண்டு செல்லுங்கள்’ என்று ஏலினான். பாண்டுநந்தனான பிபத்ஸுவானவன், உத்தரனைப்பார்த்து, “(உத்தர!) பசுக்களின் முன்பக்கத்தைப்பார். பசுக்களையும் சீக்ரமாகத் திருப்பு. ராஜபுத்ர! இந்தக்கௌரவர்கள் விரைந்து திரும்புவதற்குள்ளாக இந்தப்பசுக்களுக்கும் படைகளுக்கும் வடபுறமாகச்செல். கௌரவர்களெல்லோரும் ‘என்னுடைய பிரபத்தையும் பராக்ரமத்தையும் பார்க்கட்டும்’ என்று அவனுக்கு உதவாஹமுண்டாகும்படி கூறினான். அந்தக்கௌரவர்கள், ஸமீபத்தில் வருகின்ற அர்ஜுனனைப்பார்த்து யுத்தத்தில் லாபம்கிடைத்ததுபோல எண்ணித் தேர்களைவிட விரைவாக எதிர்த்துவந்தார்கள். நன்குவிளங்குகின்ற பெரியபாணப்படையினாலும் குதிரைப்படையினாலும் ஈட்டிகளையும் கத்திகளையும் கையில்கொண்டவர்களும் தூக்கிப்பிடித்தவர்களும் பாணங்களும் (மற்ற) ஆயுதங்களுமுள்ளவர்களுமான யுத்த வீரர்களாலும் (நிறைந்திருக்கின்ற) ஆததாயிகளான கௌரவர்களுடைய அந்தப்படைகள், ஆகாயத்தில் மின்னலுடன்கூடின மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விளங்கின. திருப்பப் பட்டதேர்களுள்ள அந்தப்படைகளைப்பார்த்ததும், பார்த்ததும் காற்றுப்போல (அதிவேகமுள்ளவகை) அம்புகளால் கோரமான (அந்தக்கௌரவ)லேனாகத்தை (அடித்து) நடுக்கமுறும்படிசெய்தான். அந்தப் பகைவர்படையைச் சிறந்தவில்லினால் விரைவாகவிலக்கிவிட்டுப் பசுக்களையும் மீட்டுக்கொண்டு துர்யோதனனைக்குறித்து எதிர்த்துச் செல்லுகின்ற அர்ஜுனனை, சிறந்தகௌரவவீரர்கள் விரைவாக எதிர்த்துவந்தார்கள். பிறகு, பசுக்கள் மதஸ்யதேசத்தைக்குறித்து வேகமாக ஒடுகையில், எல்லா இடையர்களும் கிரீடையை, அன்புள்ளவனாகக் கண்டு பசுக்களை ஒட்டிக்கொண்டு திரும்பி மதஸ்யதேசத்தைநோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஐம்பத்தாறாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரானுகீத த்ரோணாநிபந்தலையோடுகொடியுடையாளத் தால் அவர்கள் பெயரைக்கீதறிப்பிட்டு வல்லமையையும் கூறியது.)

பாரதே! பிறகு, வில்லாளிகளும் கோரூபிகளும் ரதிகர்களு மாண மூவாயிரம் கொளவவீரர்கள் அர்ஜுனனை நாற்புறத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். காணன், ஆயிரம்தேர்களோடு தனஞ்சயனை எதிர்த்தான். சந்தனுபுத்ரரும் புத்திசாலியுமான பிஷ்மர் ஆயிரம் ரதிகர்கள் தம்மைத்தொடர்ந்துவர அர்ஜுனனை எதிர்த்தார். அவ்வாறே ஆயிரம்தேர்களாலும் உடன்பிறந்தவர்களாலும் சூழப்பட்ட துர்யோதனன் புகழினாலும் செல்வத்தினாலும் விளங்கிக்கொண்டு பின்பக்கத்திலின்றுன். காலாட்படைகள் குதிரைகளோடு இடை வெளிகளில் நின்றன. தோமாங்கனாலும் அங்குசங்களாலும் ஏவப் பட்டவைகளும் அச்சந்தரும்வடிவமுள்ளவைகளுமான யானைகளும் இருந்தன. மஹாத்மர்களுடைய விஸ்தாரமான அந்தப்படைகளைக் கண்டு பாண்டவன் வீராடபுத்ரனான அந்தஉத்தரனைப்பார்த்துச் சொல்லலானான்.

“துனியில் பொன்யாகவேதி காணப்படும் கொடியும் சிவப்புக் குதிரைகள் பூட்டிய ரதமுமுள்ள இவர் த்ரோணர். இவர் ஆசார்யர்; ஸமர்த்தர்; சிறந்தபுத்தியுள்ளவர்; வேதங்களை அறிந்தவர்; சூரர்களுள் மிகச்சிறந்தவர்; யுத்தத்தில் நிகரில்லாதவர்; துரத்தினிருந்து லக்ஷ்யத்தை அடிக்கும் தன்மையுள்ளவர்; மஹாரதர்; (என்விஷயத்தில்) அதிகக்ருபையுடையவர்; மஹாவீரர்; இவரைப் பரதஸ்திரம் செய். இவரிடத்திலேயே இந்தஸனாதனதர்மமானது விரோதமின்றி யிருக்கின்றது. உதஸாஹமுள்ளவனான என்னுடையமேனியில் த்ரோணர் (அம்புதொடுத்து) அடிப்பாராணல் பிறகு இவரை நான் அடிப்பேன். வேறுவிதமாக எனக்கு எண்ணமில்லை. ஸாரதியே! பரத குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு முக்யஆசார்யரும் மஹாத்மாவுமான அந்தப்ராமணரோடு போர்புரியும்போது என்னுடைய(ரதத்தை) மெல்லாதது. எல்லாத்திக்குகளிலும் ஸிம்மத்தினுடையவால் விளக்குகின்ற தவஜத்தின் துனியையுடையவர் பாரதர்களுடைய ஆசார்யருக்குப்புத்தரான அச்வத்தாமா எவரிடத்தில் பாஸஸூர்யனுக் கொப்பான ஒளியுள்ள கொடியின் துனி காணப்படுகிறதோ அந்தஅச்வத்தாமா எல்லாஸைன்யங்களாலும் இந்தரோடுகூடிய தேவர்களா

லும்கூட ஜயிக்கமுடியாதவர். ஸாரதியே! அவருடன் நான் போர் புரியுங்கால் தேரைமெதுவாகநடத்து. எவருடைய கொடியின் துளியில் ஸ்வர்ணமயமானகாளையானது எதிராகவிளங்குகிறதோ அவர் மஹாரதரும் சிறந்தஆசார்யர்களுள் முக்யருமான க்ருபர். இவர் வீரயத்தில் த்ரோணருக்குஸமமானவர்; என்னுடையபிதாவுக்குச் சிறந்த நண்பர். ஸாரதியே! இவரோடு நான் போர்புரியுங்காலத்தில் (தேரை) மெதுவாகநடத்து. எவனுடையகொடியானது ஸ்வர்ணமயமானசங்குகளோடுகூடி யானைகட்டும்கச்சையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மின்னல்கூட்டங்களுக்கொப்பாகரத்தின்மீது தூரத்தில் விளங்குகிறதோ இவன் வைகர்த்தனனாகர்ணன்; வில்லாளிகளுக்கு உபமானமாயிருப்பவன்; எம்மிடத்தில் எப்பொழுதும் உறுதியானபகைமையுள்ளவன்; எப்பொழுதும் க்ருமாகப்பேசுபவன்; எவனுடைய ஆசிரயபலத்தினாலேயே தூர்யோதனன் சகுனியுடன்சேர்ந்துகொண்டு ராஜ்யத்தினின்றும் எம்மைவிலக்கி இப்பொழுதும் மறுபடியும் எம்முடன் போர்புரியப்போகிறானோ எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாதஇவன் நாள்தோறும் என்னுடன்கூட வைரம்பாராட்டுகிறான். மஹாரதனை இந்தக்கர்ணன், ஜமதக்னியினுடையகுமாரரான பரசுராமருடையசிஷ்யன்; எல்லாஅஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தன்; எல்லாச்சஸ்த்ராரிகளுள்ளும் சிறந்தவன்; புத்தத்தில் ஒப்பற்றவீரமுள்ளவன்; (பகைவர்களை) பலமாகஅடிப்பவன்; சிறந்தபராக்ரமமுடையவன்; ஸூத்ரபந்துவானஇவனுடன் நான் இப்பொழுது போர்புரியப்போகிறேன். பலிக்கும் இந்த்ரனுக்கும்நடந்த புத்தம்போல எங்கள் இருவருக்கும் நடக்கப்போகிறபுத்தத்தை நீபார்ப்பாய். ஸாரதியே! சூரனும் ஸூதபுத்ரனும் வில்லாளியுமான அந்தமஹாரதனோடு போர்புரிகின்ற என்னுடைய (தேரை) விரைவாகநடத்து. எவனுடையரத்தத்தின் மத்தியில் மணிமயமான அரவக்கொடியானது இருக்கிறதோ இவன் குருகுலத்தில்பிறந்தவனும் கீர்த்தியினால்குழப்பப்பட்டவனுமான தூர்யோதனன். இவன் லக்ஷ்யத்தைத்தவறாதவன்; நன்றாகஅடிப்பவன்; சுறுசுறுப்புள்ளகையுடையவன்; சிறந்தப்ரதாபமுடையவன். ஸாரதியே! இவனுடன்போர்புரிகிற என்னுடைய (தேரை) விரைவாகநடத்து. நீநுமட்டைகளோடும் வைரீயக்கல்மயமானமரத்தோடும் வெளுத்ததும் பளபளப்புள்ளதுமான பனைமாக்கொடியினால் விளங்கிக்கொண்டும் கைகளுக்குஉறைபோட்டுக்கொண்டும் பெரியவில்லைப்பிடித்தும் தம்ஸேனையை உத்ஸாஹப்படுத்திநிற்கிறாரே இவர்தாம் முன்னர் பரசுராமரோடு எதிரின்று யுத்தஞ்செய்து தோல்வியடையாதவரும் விரை

வி ரா ட ப ர் வ ம்.

வாகவும் எளிதாகவும் அடிப்பவரும் கைவேகமும் பராக்ரமமுமுள்ளவரும் சந்தனுபுத்ரரும் எங்கெல்லாருக்கும் பிதாமஹருமான பீஷ்மர்; எல்லாஸைரிகர்களுள்ளும் ஆபுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவர்; ஜயலக்ஷ்மியோடுகூடியவர்; தூர்யோதனனுக்குவசப்பட்டு (அவனை) அனுஸரித்திருப்பவர். இவர், பிறகு (நம்மால்) எதிர்க்கத்தக்கவர். இவர் எனக்கு இடையூற்றை உண்டுபண்ணமாட்டார்” என்று சொன்னான். பார்த்தன் உத்தரனிடத்தில் இவர்களைப்பற்றி உருவத்தினாலும் அடையாளங்களாலும் இவ்வாறு விரைவுடன் சொல்லி மறுபடியும் யுத்தத்திற்காக வேகம்பாராட்டினான்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன், பீஷ்மீழதலியோருடன் போர்புரிந்து
கர்ணனை அவமதித்தது.)

பிறகு விரியமுடையவரான அச்வத்தாமா, அவ்விடத்தில் பகைவர்களை அடக்குபவனும் ஸுதபுத்ரனுமான கர்ணனைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, “ஏ! கர்ண! நீ ஸபைநடுவில், ‘போரில் எனக்கொப்பானவன் ஒருவனுமில்லை’ என்று பலவாறு பொருத்தமில்லாமல் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறாயே. அதற்கு இதோஸமயம் வந்துவிட்டது. இதோ அர்ஜுனன் யமன்போலக் கோபங்கொண்டு எல்லாப்ராணிகளையும் அழிப்பவனாக யுத்தமுனையின்மத்தியில் சிங்கம்போல வருத்திஅடைகிறான். நீ சூரனாயிருந்தால் போரில் அச்சமின்றி (உன் வல்லமையைக்) காண்பி. வியப்பைத்தரத்தக்க செய்கையுள்ள பார்த்தனோடு போர்க்களத்தில் (போர்புரிவதற்கு) நீ திறமையற்றவனாயிருந்தால் புத்திசாலியான தூர்யோதனனோடு மறுபடியும் ஸபையை அடைந்து அம்மாணையும் அழைத்துக்கொண்டு விரைந்து ஸுகமாக ஆலோசனைசெய்” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட கர்ணன், கோபத்தினால் இரண்டுக்கண்களையும் புரட்டிவிழித்துக் கௌரவர்களுக்கெதிரில் த்ரோணபுத்ரரைப்பார்த்து, “பிபத்ஸுவினிடத்தினின்றும், தேவகீபுத்ரனான க்ருஷ்ணனிடத்தினின்றும் எல்லாப்பாண்டவர்களிடத்தினின்றும் நான் பயப்படமாட்டேன். நான் கூத்தரியதர்மத்தை அனுஸரித்

தவன். பலத்தினால் மேலானவர்களும், தனுவேதத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிழைக்கின்றவர்களும், கர்ஜிக்கின்றவர்களுமான புருஷர்களுக்குக் கர்வம் உண்டாகிறது; ஸ்வாமும் கீழ்ப்படாது. அதிகவேகமுள்ள அர்ஜுனனோடு கலந்துபோர்புரிகின்ற என்னை ஆசார்ய புத்ரர் பார்க்கலாம். ஜயம் என்னிடத்தில்கிடைப்பற்றிருக்கிறது” என்று கூறினான். குந்திபுத்ரனும் வெண்ணிறமுள்ள குதிரைகளையுடைய வனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனுமான பீபத்ஸுவானவன், பிறகு, அட்டஹாஸம் செய்து திவ்யாஸ்தரத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு எதிர்த்துச்சென்றான். மஹாராஜே! அப்பொழுது மந்தபுத்தியுள்ளவனும் த்ருதாஷ்டரபுத்ரனும் ராஜாவுமான அந்தத்தூர்யோதனன் மனவலிமையுள்ள கர்ணனைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, “கர்ண! அந்த மத்ஸ்பராஜனுடைய அரண்மனையில் அர்ஜுனன் வாஸம் செய்துகொண்டிருப்பதாக நாம் அறியோம். அதனால், மாத்ஸ்யர்களுடைய மிகுதியான இந்தப்பசுக்கூட்டத்தைக் கைப்பற்றினோம். இவ்விதமானால் ஏராளமான பசுக்கூட்டத்தை விட்டுவிட்டு (நகரத்துக்குச்) சென்றுவிடுவோம். இம்மையிலும் மறுமையிலும் (நமக்கு) அபகீர்த்தி உண்டாகாமலிருக்கட்டும். இல்லையேல் கூத்திரியர்களுக்கு ஸுகத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய செய்கையானது யுத்தத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. ஆதலால், பார்த்தனோடு சண்டைசெய்வோம். ஒடவேண்டாம்” என்று சொன்னான். அந்தத்தூர்யோதனராஜன் இவ்வளவுமட்டிலும் சொல்லிவிட்டு (பார்த்தனை) எதிர்த்துச்செல்வதில் விருப்பங்கொண்டான்.

அப்பொழுது வில்லாளிகளான பதினாபிரம்வீரர்கள், விட்டிற் பூச்சிகள் நெருப்பை எதிர்த்துச்செல்வதுபோல அர்ஜுனனை எதிர்த்துச்சென்றார்கள். அப்பொழுது கவசம்பூண்டவைகளும் காலாட்களால் நிறைந்தவைகளான குதிரைகளும், தோமரங்களையும் அங்குசங்களையும் கையில்கொண்டவர்களும் மிக்கமுயற்சியுள்ளவர்களும் யானைபழக்குவதில் திறமையுள்ளவர்களான மாவுத்தர்களால் ஏறப் பட்டவைகளும் பயங்கரமான உருவத்தையுடையவைகளான யானைகளும் எதிர்த்துச்சென்றன. மிக்ககோபங்கொண்டவர்களும் விற்களையும் ஆயுதங்களையும் கையில் எடுத்தவர்களும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவர்களான த்ரோணரும் பிஷ்மரும் கர்ணனும் வீர்யமுடையவனான தூர்யோதனனும் தோள்வலிமையுள்ளவரும் தனுவேதத்தைப் பாதானமாகக்கொண்டவருமான அச்வத்தாமாவுமாகிய யீவரும் வேகத்துடன் பார்த்தனை எதிர்த்துச்சென்று அவனை நான்குபக்கத்திலும்

தூழ்ந்துகொண்டு மழைக்காலத்து மேகங்கள்போல அம்புகளையும்
 ின்குதொடுத்தார்கள் அவர்கள் தனஞ்சயனை லாபம்போல்எண்
 னிப் பத்துத்திசைகளையும் எதிரொலியிடும்படி செய்து அம்புக்கூட்
 டங்களைப் பொழிந்துகொண்டு எதிர்த்தனர். பிறகு, குந்தீபுத்ரனும்
 வெண்ணிறமுள்ள குதிரைகளையுடையவனுமான பீபத்ஸுவானவன்
 அட்டஹாஸம்செய்து திவ்யாஸ்தாங்களை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு
 திகக்ரேஷ்டர்களை எதிர்த்தான்; ஸுட்ரியன் கிரணங்களால் பூமியை
 மறைப்பதுபோலக் காண்டவத்தினின்று விடுபட்ட அம்புகளால் திக்
 சூக்களை மூடினான். ப்ரயோகிக்கப்பட்ட கூர்மையுள்ள அம்புகளால்
 தேர்கள் குதிரைகள் கொடிகள் கவசமணிந்தவீரர்களாகிய இவர்க
 ளுடைய (உடலில்) இரண்டுஅங்குலஇடங்கூட (அடிச்சுப்படாமல்)
 ில்லை. பார்த்தனுடைய அத்ருஷ்டவிசேஷத்தாலும் உத்தரனுடைய
 குதிரைகளின் பழக்கத்திறமையாலும் அஸ்தாங்களுடைய தடையற்ற
 ஸஞ்சாரத்தாலும் கொடி காண்டவம் இரண்டினுடைய திவ்யமான
 மாயாசக்தியினாலும் அந்த ரதத்தினுடைய கதியானது, மனோகதி
 போல இங்குமங்கும் ஸஞ்சரிப்பதில் தூரத்திலோ, அல்லது பக்
 கத்திலோ, செல்லமுடியாததும் மேடுபள்ளமுமான இடத்திலோ,
 ள்ளத்திலோ, ஸமமானதரையிலோ (எவ்விடத்திலும்) தடைப்பட
 வில்லை. யுத்தங்களில் அந்தத்தேரினுடைய அவ்வவ்விதமான கதி
 விசேஷங்களையும் அவ்வாறே பார்த்தனுடைய மிக்கவியப்பைச்செய்
 பும் வீர்யத்தையும் அவ்விதமான பலத்தையுங்கண்டு கற்றறிந்தபகை
 வர்கள் பயந்து நடுங்கி ரதங்களையும் திருப்பிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்
 தார்கள். காலாக்னிபோல ப்ரஜைகளைக்கொளுத்துகின்ற பீபத்ஸு
 வை எரிகிறநெருப்பைப்போலப் பகைவர்கள் பார்ப்பதற்குச் சக்தியற்
 றவர்களானார்கள். அர்ஜுனனுடையபாணங்களால் பிளக்கப்பட்ட
 அந்தஸையங்கள் ஸுட்ரியனுடையகிரணங்களால் வ்யாபிக்கப்பட்ட
 நெருங்கினமேகங்கள்போல விளங்கின. (வஸந்தகாலமானது) நிறை
 க்கப்பட்ட நல்லபுஷ்பங்களால் அசோகமரங்கள் அடர்ந்த காடுகளைச்
 சிவக்கச்செய்வதுபோலப் பார்த்தன் நெருங்கியிருக்கின்ற (கௌரவர்
 களுடைய) படையை ரத்தத்தால் சிவப்பாகச் செய்தான். காற்றானது
 ஆவிரக்கணக்காக அர்ஜுனனுடைய அம்புகளால் அறுக்கப்பட்ட
 பற்பலவிதமான குடைகளையும் கொடித்துணிகளையும் ஆகாயத்தில்
 எடுத்துக்கொண்டு சென்றது. அர்ஜுனனுடையபலத்தைக்கண்டு
 பயந்து அவனாலாறுக்கப்பட்ட துகள்களுடன் அவ்விடத்தைவிட்டுத்
 தேரினின்றி பத்துத்திக்குக்களிலும் ஓடியகுதிரைகள் கூர்மையான

அம்புகளால் அறுக்கப்பட்ட முன்காலகடையுடையவைகளாகத் தலைகளால் முதலில் பூமியில்லிமுந்தன; (பிறகு) பின்புறங்களால் பூமியை அடைந்தன. அவ்வாறே சிறந்தயானைகள் (மற்ற) யானைகளைக் கண்களிலும் மூக்குகளிலும் தந்தங்களிலும் தந்தக்கட்டுகளிலும் மற்ற மர்மஸ்தானங்களிலும் அடித்துக் கொன்றன. உயிரை இழந்த கௌரவர்களுடையவும் யானைகளுடையவும் சரீரங்களால் போர்க்களமானது மேகங்களால் ஆகாயம் மூடப்படுவதுபோல கூணத்துக்குள் மூடப்பட்டது. சிறந்தகைகளுள்ள அர்ஜுனன் அட்டஹாஸஞ்செய்துகொண்டு வடவைத்தீயினின்று உண்டாயிருக்கின்ற காலாக்கிபோலத் திவ்யாஸ்தரங்களால் சூழப்பட்டு ஜ்வலித்தான். யுகாந்தகாலத்தில் உக்ரமான ஜ்வாலைகளுள்ள நெருப்பானது காலத்தினால் பக்வமாயிருக்கின்ற ஸ்தாவராஜங்கமவடிவமான உலகமனைத்தையும் மிச்சமின்றி எரிப்பதுபோலப் பார்த்தன் (கௌரவஸேனையை) எரித்தான். அந்த அர்ஜுனன் அஸ்தரதேஜஸ்களினாலும் வில்லினுடைய ஒலியினாலும் அத்தருஷ்டத்தினாலும் வீர்யத்தினாலும் தூய்யோதனனுடைய அந்தஸேனையிலுள்ள பகைவர்களுடைய புத்தத்திலுள்ள வல்லமையை இராக்காலமானது பெரும்பான்மையாக உயிருள்ளவைகளுடைய செய்கையை ஒடுக்குவதுபோல ஒடுக்கி அடக்கினான். அவன் பகைவர்களை விரைவாக மீறிச்சென்றுன். அவர்களும் (அவனை) விரைவாக எதிர்த்தார்கள். ஸம்பத்தில் விரைந்துவருகின்றதும் உறுதியுள்ளதும் வீணாகாததும் மனிதர்களுடைய அஸ்தரத்தினும் மேற்பட்டிருக்கின்றதுமான இவனுடைய அஸ்தரத்தையும் மனிதவியற்கைக்குமேம்பட்ட விக்ரமத்தையுங் கண்ணுற்று அந்தக்கௌரவர்கள் பயந்தார்கள். பகைகளுடைய இறகுகளால் நான்குபக்கத்திலும் கட்டப்பட்டவைகளும் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற பறவைகள் போன்றவைகளும் (பகைவர்களுடைய) உதிரத்தையும் உயிரையும் உறிஞ்சுகின்றவைகளுமான அர்ஜுனனுடைய அம்புகளால் ஆகாயம் நார்புறத்திலும் மூடப்பட்டது. காண்மவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனால் லிடப்பட்ட அம்புகள் ஆகாயத்தில் கருடனுடைய வேகம்போன்ற வேகத்தையுடையவைகளாகப் பறந்துசென்று பகைவர்களுடைய மர்மஸ்தானங்களில் பாய்ந்தன. பிறகு, கவசங்களும் ஸாரதியும் குதிரைகளுடைய எல்வாணலங்காரங்களும் ஸூரியனுக்கொப்பானகிரீடமும் (ரதத்தின்மீதுள்ள) புனித்தோலும் ரதத்தினுடைய எல்லா அவயவங்களும் பனியினால் பரணிகள் மூடப்படுவதுபோலப் பகைவர்களுடைய அம்புகளால் மூடப்பட்டவைகளாக விளங்கின. ஒருதடவைகூட அந்த ரதத்தைப் பகைவர்

கள் (எதிர்த்துத்தாக்க) சக்தியுள்ளவர்களாகவில்லை; (அதோடு)பழகுவதற்கு எவ்விதம் சக்தியுள்ளவர்களாவார்கள்? கௌரவர்களால் பழகப்படாத அந்தத்தேரானது அவர்களை எதிர்த்துவந்தது. அந்த அர்ஜுனனுடையபாணங்கள் சத்ருக்களுடையசரீரங்களில் தடைப்படாததுபோல, 'இரண்டுவிதமாகவகுக்கப்பட்டிருக்கின்றபடைகளில் அவனுடையதேரும் தடைப்படவில்லை. தேராளியானஅந்தஅர்ஜுனன் பெருங்கடலில் மிக்கவேகத்தோடு விளையாடுகின்றபாம்புபோல அந்தப்பகைவர் படையில்லுழைந்து அதைக்கலக்கினான். எப்பொழுதும் அளவுக்குமீறி (அம்புகளைத்)தொடுக்கின்ற கிரீடியினுடைய எல்லாஒலியையுங்காட்டிலும் அதிகமான வில்லினுடையஒலியானது ப்ராணிகளால் கேட்கப்பட்டது. அந்தப்போர்க்களத்தில் அப்பொழுது வெளியற்ற அம்புகளால் நன்றாக அறுக்கப்பட்டயானைகள் ஸூர்ய கிரணங்களால் ¹சூழப்பட்ட மேகங்கள்போலக் காணப்பட்டன. எல்லாத்திசைகளிலும் சுழன்றுவருகின்றவனும் இடமாகவும் வலமாகவும் (அம்புகளைத்) தொடுக்கின்றவனுமான அர்ஜுனனுடையவில்லானது போர்க்களத்தில் எப்பொழுதும் வட்டமாகவேகாணப்பட்டது. உருவமில்லாதவஸ்துக்களில் கண்கள் ஒருபொழுதும் செல்லாதது போலக் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அந்தஅர்ஜுனனுடைய பாணங்கள் லக்ஷ்யமல்லாதவைகளில் விழவில்லை. யுத்தகளத்தில் அர்ஜுனனுடையதேரின்வழியானது ஒரேஸமயத்தில் காட்டைஅழிக்கும் ஆயிரம் பெரியயானைகளின்(வழிபோல) மிகவும் கோரமாயிருந்தது. பார்த்தனாலேயே துன்பமடைந்த பகைவர்கள், 'பார்த்தனுக்கு ஜயத்தைவிரும்புவதால் இந்த்ரணே எல்லாத்தேவர்களுடனும் சேர்ந்து நம்மைக்கொல்லுகிறானென்பது நிச்சயம்' என்றுஎண்ணினார்கள். போரில் பகைவர்களை அதிகமாகக்கொல்லுகின்ற ஸவ்யஸாசியை(கௌரவர்கள்) அர்ஜுனனஉருவத்தோடு ப்ராஜைகளைப்பணிக்கின்ற காலனைப்போல எண்ணினார்கள். கௌரவஸனாஸிரர்களுடைய சரீரங்கள் பார்த்தனால் அடிக்கப்படாமலிருந்தாலும் பார்த்தனுடையசெய்கையைக் கண்டமாதரத்தில் பார்த்தனால் அடிக்கப்பட்டவைகள்போலக் கீழேயழிந்தன. கௌரவர்களுடையதலைகள், காலவேறுபாட்டினால் ஒஷதிகளுடையசிரங்கள் வணங்குவதுபோல அர்ஜுனனிடத்திலிருந்து உண்டானபயத்தினால் வணங்கின. அர்ஜுனன் கோபத்தினால் (பகைவர்படைகளைப் போரினின்று) புறங்காட்டிஒடுகின்றவைகளும் கோபமுள்ளவைகளுமாகச் செய்தான். ஓரிடத்தில் பிளக்கப்பட்ட

1 'பகைவர்களின் படைகளில்' என்பது வேறுபாடும். 2 வேறுபாடும்.

கௌரவஸேனையின்முன்னணிகள் உதிரப்பெருக்கினால் பூமியை மிகச் சிவந்தநிறமுடையதாகச்செய்தன. ரத்தத்தோடுகூடியவைகளும் காற்றினால் தூற்றப்பட்டவைகளுமான புழுதிகளாலும் அந்தக்காற்றினாலேயே தூற்றிவிடப்பட்ட ஸுருக்ஷமமான ரத்தத்துளிகளாலும் (பூசப்பட்டவர்களும்) ரத்தத்தால்நனைந்திருக்கின்ற ஆயுதங்களாலடிக்கப்பட்டவர்களும் ரத்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவர்களும் ரத்தங்களில் அமிழ்ந்தவர்களுமான அந்தவீரர்கள் கிரீடியினால் கொல்லப்பட்டார்கள். அந்தஸமயத்தில் ஸுரீரயனுடையகிரணங்கள் மிகவும் சிவந்தவைகளாயின. அந்தக்ஷணத்தில் ஆகாசமானது ஸந்தயாகாலத்துமேகம்போலச் சிவந்ததாயிற்று. ஸுரீரயன்கூட அஸ்தகிரியையுடைந்து திரும்பினாலும் திரும்புவான். பாண்டவன் பகைவனைவெல்லாமல் திரும்பமாட்டான். எப்பொழுதும் வீண்பேச்சுக்களைப்பேசுவதில் ஸமர்த்தர்கள், பகைவனைவெல்லாமல் திரும்புவார்கள். ஸபலமான ஆண்மையுள்ள அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் செளரீயமுடையவர்களும் ஆண்மையில்தலைபெற்றவர்களும் விற்களைப்பிடித்தவர்களுமான அவர்களனைவர்களையும் திவ்யாஸ்தரங்களால் எதிர்த்தான். அந்தஅர்ஜுனனோ த்ரோணரீமீது எழுபத்துமூன்றுநாரசங்களை விடுத்தான்; சகுனியை எண்பதுபாணங்களாலும் அச்வத்தாமாவை ஏழுபாணங்களாலும் துஸ்ஸஹனைப் பத்துப்பாணங்களாலும் அடித்தான்; துச்சாஸனனைப் பன்னிரண்டுபாணங்களாலும் சரத்வா னுடையகுமாரான க்ருபரை மூன்றுபாணங்களாலும் சந்தனுபுத்ரான பீஷ்மரை அறுபதுபாணங்களாலும் நடுமார்பிலடித்தான். இந்தரகுமாரான அந்த அர்ஜுனன் பகைவரின்இடையில் கர்ணனை, துவைந்ததும் கூர்மையுள்ளதுமான கர்ணி என்கிற சிறந்தபாணத்தினால் அடித்தான். உறுதியானவில்லுள்ள அர்ஜுனனால் விடப்பட்ட கூரிய அந்தஅம்பானது கவசத்தையணிந்த கர்ணனை நன்றாகப் பிளந்துவிட்டுப் பூமியையும் பிளந்துகொண்டு சென்றது. பிறகு, பகைவர்களை அடக்குபவனான அர்ஜுனன் அவனுடைய நான்குகுதிரைகளையும் நான்குக்ஷாங்களால்கொண்டு ஸாரதியினுடையதலையையும் சரீரத்தினின்று அறுத்துத்தள்ளினான். அந்தச்சந்தர்ப்பாணத்தினால் அவன்கையிலிருந்தவிலையும் வெட்டினான். சிறந்தபாக்யமுள்ளவனும் எல்லா அஸ்தரங்களிலும் கரைகண்டவனுமான அந்தக்கர்ணன் குதிரைகளும் ஸாரதியும் கொல்லப்பட்டு ரதத்தைஇழந்து அடிக்கப்பட்டபொழுது படையானது தோல்வியடைந்தது.

ஐம்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

கோ க் ர ஹ ண பர் வ ம். (தோடீச்சி.)

(அர்ஜுனன், வீகர்ணன்முதலானவர்களை வேன்று கர்ணனுடைய இளைய ஸஹோதரனைக்கொன்றதும், கர்ணன்நேர்ந்து ஓடியதும்.)

(அர்ஜுனனால்) நன்றாக அடிக்கப்பட்ட அந்தப்படைமுழு வதும் அவ்வாறு (பெருகுகின்ற) பெருவெள்ளம்போல ஆரவாரித்து, பெருங்கடலானது கரையை அடைந்துநிற்பதுபோலப் பீஷ்மரை அடைந்துநின்றது. பகைவர்களைவாட்டுபவரும் தோள்வலியுள்ளவரும் யுத்தங்களில் (பகைவர்களால்) வெல்லப்படாதவரும் யுத்தஞ்செய்யும்விதத்தை நன்றாக அறிந்தவருமான காங்கேயர் அப்படைகள் எல்லாவற்றையும் ஸமாதானப்படுத்திப் பிறகு அணிவகுத்துத் தேர்களாலும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் நிறைந்ததும் பகைவர்படைகளால் உடைக்கமுடியாததும் சூரர்களால் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டதுமான (அந்தக்கொளவீஸையை யுத்தத்துக்காக) ஒன்றுசேர்த்தார். ஆசார்யராலும் துர்யோதனனாலும் ஸுடுதபுத்ரனாலும் க்ருபராலும் பீஷ்மராலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளும் கொல்லத்தகாதவை போலிருப்பவைகளும் (பகைவர்களால்) நெருங்கமுடியாதவைகளும் தேர்களாலும் குதிரைகளாலும் யானைகளாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டவைகளும் வரிசைப்படுத்தப்பட்டவைகளும் பெரியகொடிகளுள்ளவைகளுமான அந்தக்கொளவர்களுடைய படைகளைக்கண்டு பகைவரையழிப்பவனும் கிரீடந்தரித்தவனும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனன் பிறகு விராடபுத்ரனை அழைத்து, “உத்தர! நீ முயற்சியுடன் கடிவாளங்களை நன்றாக இழுத்துப்பிடித்துக் குதிரைகளை அடக்கி நன்குகவனித்து வேகமாக நடத்து. பகைவனான இந்தக்கர்ணனைப் போர்புரிவதற்காக வரிக்கிறேன். தேரினீயீது (நாட்டப்பட்டிருக்கின்ற) ஸ்தம்பத்தில் பார்க்க அழகியதும் பலவாறு விரிந்தமானதும் புரளுகின்றதும் நெருப்பைப்போல ஒளிருகின்றதுமான யானைகட்டும்சங்கிலி காணப்படுகிற இதுதான் கர்ணனுடைய சிறந்த படை. பொன்னுலச்செய்யப்பட்ட மேல்விரிப்பும் வார்களுமுள்ள இந்தவெள்ளைக்குதிரைகளை இந்தப்படையோடு விரைவில் சேரும்படி செய். அவ்விடத்தில் (என்னுடைய) வேகத்தைமுழுதும் காண்பிப்பேன். இந்தத்தேர்வீரர்களுடையகூட்டத்தை அடைவாயாக. ஸுதபுத்ரன், யானையானது யானையுடன் சண்டைசெய்வதற்குவிரும்புவது

போல என்னுடன் சண்டைசெய்ய எப்பொழுதும் விரும்புகிறான். நீ என்னை, துர்யோதனனை அடுத்திருத்தலாலுண்டான இறுமாப்புடைய அந்த ஸாந்தபுத்ரனையே அடையும்படிசெய். இந்தான் வஜ்ராயுதத்தினால் வருத்தனைத்தள்ளியதுபோல நான் அவனைத் தேரின் நடுவில்ள்ளேவேன்” என்றுகூறினான். பிறகு, அந்தவிராடகுமாரன் அதிவேகமுள்ளவைகளும் பெரியவைகளும் பொன்னால்செய்தவார்களுள்ளவைகளுமான அந்தக்குதிரைகளால் தேராளிகளுடைய அந்தப் படையை நாசஞ்செய்துகொண்டு யுத்தபூமியின்மத்தியில் பாண்டவனோ நடத்தினான். அதிகதேஜஸுடன்வருகின்ற அந்தஅர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தத் தேர்வீரர்களுடையகூட்டங்கள் எதிர்த்து ஒடிவந்து புலியினல்கவரப்பட்ட காளையைப்போன்ற ஸாந்தபுத்ரனுடையபோரில் பாதுகாததன். யௌவனமுள்ளவர்களான சித்ராங்கதன், வீரனான சித்ராத்தன், ஸங்க்ராமஜித், துஸ்ஸஹன், சித்ராஸேனன், விவிம்சதி, துர்முகன், துர்ஜயன், விகர்ணன், துச்சாஸனன், சகுனி, சோணன், நிஷேதன் ஆகிய இவர்கள் அதிவேகமாக அந்தக்கர்ணனை அனுஸரித்தார்கள். மிக்கபலமுள்ள அந்தராஜபுத்ரர்களும் ஸஹோதரர்களோடுகூடி, கர்ணன் பார்த்தனை அடைந்துவிட்டானென்பதைக்கண்ணுற்று, விற்களை எடுத்துக்கொண்டுசென்று அம்புகளுடைய ஜ்வாலைகளைப் போர்க்களத்தில் தனஞ்சயன்மீது நான்குபக்கத்திலும் இறைத்தார்கள். பார்த்தன் வில்லில் நான்கயிறுகளாகிற அநேகதந்தியுள்ளதும் பராஸங்களாகிற உபவீணைகளுள்ளதும் அம்புக்கூட்டங்களாகிற வீணைவாசிக்குங்கோலுள்ளதும் கைதுனியாகிற யந்தாமுள்ளதும் உறுதியுள்ள வில்லாகிறதண்டமுள்ளதுமான வீணையை அந்தப்பகைவருடைய ஸமீபத்தில் விரைவாக வாசித்தான். அவ்விதமான நெருங்கியுத்தம் தொடங்கியிருக்குங்காலத்தில் கௌரவர்களுள் அதிகஞானவிகர்ணன் தேரின்மீதிருந்து பயங்கரமான¹ விபாடங்களை வர்ஷித்துக்கொண்டுவந்து பீமனுடைய இனையஸஹோதரனும் அதிரதனுமான அர்ஜுனனைத் தாக்கினான். பிறகு, அர்ஜுனன் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறுதியான நாண்பூட்டியதுமான விகர்ணனுடையவில்லை அறுத்து அவன்கொடியையும் அடித்துக் கீழே தள்ளினான். அறுக்கப்பட்டகொடியுள்ள அந்தவிகர்ணனும் (போர்க்களத்தைவிட்டு) விரைவாக ஓடிவிட்டான். பகைவர்களுடையகூட்டத்தைத் துன்புறுத்துகின்றவனும் மனிதரால்செய்யமுடியாத செய்கைகளைச்செய்கின்றவனுமான அந்தப்பார்த்தனைப் பகையைப்பொறு

¹ ஈட்டிகள். ² 'ஸ்தூலதண்டம்என்கிறபாணம்' என்பது பழையஉரை.

தவனுன சத்ருந்தபன், கூர்மநகமென்கிற பாணத்தால் அடித்தான். அதிரதனும் ராஜாவுமான அந்தச்சத்ருந்தபனால் அடிக்கப்பட்ட அந்தத்தனஞ்சயன் பகைவர்களுடையபடையில்புகுந்து சத்ருந்தபனை ஐந்துபாணங்களால் விரைவாக அடித்துப் பிறகு அவனுடையஸாரதியைப் பத்துப்பாணங்களால் கொன்றான். வேந்தரே! பிறகு, பாதச்ரேஷ்டனுன அர்ஜுனனால் சரீரத்திலுள்ள கவசத்தைப்பிளந்துகொண்டு செல்லுகின்ற அம்பினால் அடிக்கப்பட்ட அந்தச்சத்ருந்தபன் உயிரை இழந்து காற்றினால்முறிக்கப்பட்ட மரமானது மலையுச்சியினின்றும் விழுவதுபோலப் போர்க்களத்தில் விழுந்தான். தேராளிகளுள் சிறந்தவனும் உத்தமவீரனுமான அர்ஜுனனால் போரில்தோல்வியடைந்த தேராளிகளிற்சிறந்த அந்தவீரர்கள் காற்றடிக்கும்போது காற்றிலகப்பட்டு மிகவும்நடுக்கமுற்ற பெருங்காடுகள்போல நடுங்கினார்கள். புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பெளவனமுள்ளவர்களும் நல்லவேஷமுள்ளவர்களும் தனங்களை (பிறருக்கு)கொடுக்கும் தன்மையுள்ளவர்களும் இந்தாணக்கொப்பான வீர்யமுள்ளவர்களும் யுத்தத்தில் இந்தாருமானால் தோல்வியுடைவிக்கப்பட்டவர்களும் பொன்னாலும் எஃகினாலும் செய்யப்பட்டகவசத்தால் கட்டப்பட்டவர்களும் இமயமலையைச்சேர்ந்தகாட்டில் நன்றாகவளர்ந்த யானைகள்போன்றவர்களுமான போர்வீரர்கள் பார்த்தால் அடிக்கப்பட்டு யுத்தபூமியில் படுத்துத் தீர்க்க நித்ரைசெய்தார்கள். புருஷரிற்சிறந்தவனும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அந்த அர்ஜுனன் அவ்விதம் போரில் பகைவர்களைக்கொன்று முதிர்வேனிற்காலத்தின்முடிவில் காட்டைஎரிக்கின்றநெருப்புப்போலப் போர்க்களத்தில் திசைகளிலும் மூலைத்திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். (காற்றானது) வஸந்தகாலத்தில் சருகுகளைக் கீழேஉதிர்ந்துவிட்டுப் புழுதியை ஆகாயத்தில் இறைத்துக்கொண்டு உலாவுவதுபோல அதிரதனுனகிரீடியானவன் பகைவர்மீது (அம்புகளை) இறைத்துக்கொண்டு ஒருதேருடன் போர்க்களத்தில் ஸஞ்சராஞ்செய்தான். பிறகு கிரீடத்தைத்தரித்தவனும் தீர்த்தன்மையுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் கர்ணனுக்கு உடன்பிறந்தவனும் தேரில் (பூட்டப்பட்ட) சிவப்புக்குகிரைகளுள்ளவனுமான ஸங்க்ராமஜித்தினுடைய குகிரைகளைக்கொன்று ஓரம்பினால் (அவனுடைய)தலையையும் அறுத்தான். ப்ராதா கொல்லப்பட்டவுடனே, வீர்யமும் மதமும் ப்ரதாபமுமுள்ளவனும் ஸுபுதபுத்ரனுமானகர்ணன் இரண்டுந் தங்களையும் ஆயுதமாகக்கொண்டு மஹாபலமுள்ள கஜராஜாவானது

ஸிம்மத்தை எதிர்ப்பதுபோல (அர்ஜுனனை) எதிர்த்துவந்தான். ஸூர்யகுமாரனான அந்தக்கர்ணன் பாண்டுபுத்ரனான பார்த்தனைப் பன்னிரண்டுபாணங்களால் அடித்து (அவனுடைய) குதிரைகளையெல்லாம் அங்கங்களில் அம்புகளாலடித்து (அவனுடைய ஸாரதியான) விராடபுத்ரனையும் அடித்தான். எல்லாவிதத்தினாலும் நிறைந்திருக்கின்ற தேஜஸுள்ளவனும் பெரியவல்லாளியும் வீரனுமான கிரீடியானவன் பேரரிடெதிர்த்துவருகின்ற அந்த வைகர்த்தனனை (அம்புகளால்) மூடிப் பகைவர்களுடைய கூட்டங்களையும் தடுத்தான். பிறகு, மனத்தினுலெண்ணமுடிபாத மஹிமையுள்ள கிரீடியானவன், கர்ணனுடைய முன்னிலையி ஸஞ்சரிப்பவர்களையும் பின்புறத்தைக் காப்பவர்களையும் கொன்று சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு கருடன் ஸர்ப்பத்தை எதிர்த்து அருகில் வருவதுபோல (கர்ணனை) அருகில் எதிர்த்துவந்தான். கௌரவர்கள், எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும் சிறந்தவர்களும் மஹாபலசாலிகளும் பகைவரெல்லாருடைய (பராக்ரமத்தையும்) நேர்நின்றுதாங்கும் திறமையுடையவர்களுமான அந்தக்கர்ணனையும் பார்த்தனையும் யுத்தத்தில்பார்க்க விருப்பமுற்று யுத்தத்தை நிறுத்திவிட்டு நின்றார்கள். பாண்டவன் வெளிப்படையாக வருத்தியடைந்த கோபமுள்ளவனும் குற்றவாளியுமான கர்ணனைக் கோபத்துடன் பார்த்து மேகமானது பெருமழையால் (பூமியை) மறைப்பதுபோல ஒருநொடியில் அவனைக் குதிரையோடும் தேரோடும் ஸாரதியோடும் பாணங்களால் மூடினான். பிறகு, கிரீடியினால் பாணங்களால் மூடப்பட்ட கர்ணனுடைய தேரைப்பார்த்து, குதிரைகளையும் தேர்களையும் யானைகளையும் முடையவர்களும், பிஷ்மரை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களுமான பரதச்ரேஷ்டர்களைச்சேர்ந்த யுத்தவீரர்கள் ஆரவாரஞ்செய்தார்கள். பிறகு, மஹாத்மாவான அந்தக்கர்ணனும் அர்ஜுனனுடைய கைகளால் விடப்பட்ட அந்த அம்புகளை அம்புக்கூட்டங்களால் விரைவாகத்திருப்பி அடித்துவிட்டு வில்லுடனும் பாணத்துடனும் கூடி, பொறிகளுடன்கூடி நெருப்புப்போல விளங்கினான். பிறகு கர்ஜனைகளாலும் தோள்தட்டுதல்களாலும் ஸிம்மராதங்களாலும் கர்ணனைக் கொண்டாடுகின்ற கௌரவர்களுடைய கைகளுடன்கைகள் கொட்டுகிற ஒலியானது சங்கங்களாலும் பேரிகளாலும் பணவங்களாலும் நெருங்கியதாகத்தோன்றியது. பிறகு, கர்ணன், நான்குபக்கத்திலும் வாலைச்சுழற்றுகின்ற பெருங்கொடியையுடையவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் கௌரவர்களுள் மிகச்சிறப்புற்றவனும் காண்டவத்தினால் மிக்கஓசையை உண்டெண்ணுகிறவனுமான கிரீடியைப்பார்த்துக்

கர்ஜித்தான். குந்தீபுத்ராணுகிரீடியும் கர்ணனைக் குதிரைகளோடும் கொடியேர்டும் ரதத்தோடும் ஸாரதியோடும் கூடத் துன்பமுறும்படி செய்து ஸந்தோஷத்தினால் விரைவாகப் பிதாமஹரையும் த்ரோணக்ருபர்களையும் பார்த்து எம்மநாதஞ்செய்தான். கர்ணன் வேகமுள்ள கூர்மையான அனேக அம்புக்கூட்டங்களை யுத்தத்தில் பார்த்தன்மேல் பொழிந்தான். அர்ஜுனனும் கர்ணனைக் கூர்மையுள்ள அம்புக்கூட்டங்களால் நன்றாகமுடினான். பழுதுபடாத சாமானிகளைப்பொழிகின் றவர்களும் அஸ்தாங்களை அழிந்தவர்களுமான அவ்விருவர்களுக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. ஜனங்கள் ஒருநொடிப்பொழுதில் (அவ்விருவரையும்) ராஹுவினிடத்தினின்றிவிடுபட்ட சந்திர ஸூர்யர்களைப் போல (சரக்கூட்டினின்றும்விடுபட்டவர்களாக)க் கண்டார்கள். பார்த்தனால் கொல்லப்பட்டவர்களும் யௌவனமுள்ளவர்களும் அழகிய தலையிரிகளையுடையவர்களும் தங்கத்தினாலும் எஃகினாலும் செய்யப் பட்ட கவசமணிந்த சரீரமுள்ளவர்களுமான தேர்வீரர்கள் இமயமலைச் சாரலில் வெட்டப்பட்டமாங்கள்போல யுத்தபூமியில் (விழுந்து) மரித்தார்கள். காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அந்தஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில் அவ்விதமாகப் பகைவர்களைக்கொண்டு அவர்களை ஊதினான்; வெய்யில்காலத்துமுடிவில் அக்நியானது காட்டைக்கொளுத்தவதுபோல யுத்தத்தில் (பகைவர்களை எரித்துக்கொண்டு) மூலைத்திசைகளிலும் திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். காற்றானது வஸந்த காலத்தில் உலர்ந்தஇலைகளை இறைப்பதுபோல, அதிரதணுகிரீடியானவன், பகைவர்களை ஊதிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் தேரோடு ஸஞ்சரித்தான். அழகியகிரீடத்தை அணிந்த அர்ஜுனன், இந்தான் யுத்தத்தில் சத்ருக்களை ஒட்டுவதுபோல அந்தவீரர்களான ரதிகர்களுடைய கூட்டத்தை ஒடும்படி செய்து சிறந்தபாணங்களால் அனேக சத்ருக்கூட்டங்களை முடினான். சூரனும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவனுமான கிரீடியானவன், அப்பொழுது கர்ணனைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக் கொண்டு சொல்லலானான்.

“கர்ண! ‘யுத்தத்தில் எனக்குஸமானன் ஒருவனும் இல்லை’ என்று ஸபையின்ருவில் பலவாறுகப் பொருத்தமில்லாமல் நீ பேசுகிறாயல்லையோ? அதற்கு (ஸமயம்) இப்பொழுது வந்துவிட்டது. ஸபையில் ஆண்மையை அதிகமாகப்பேசி முக்யமானதர்மத்தைவிட்டு விட்டு, நீ செய்யவிரும்புகிறகார்யம் உன்னால் செய்யத்தகாததென்று நினைக்கிறேன். ராதாபுத்ரா! உன்னால் முன்பு ‘எனக்குஸமானன் ஒருவனும் இல்லை’ என்று சொல்லப்பட்டவார்த்தையைக் கௌரவர்க

ஞடையமத்தியில் என்னுடன்எதிர்த்து உண்மையாகச்செய். உன்னால் அப்பொழுது ஸபையில் துன்பப்படுத்தப்பட்டவளான பாஞ்சாலியைப்பார்த்திருந்த (என்னிடத்தினின்று) இப்பொழுது அந்தச் செய்கையின்பலனைத் தனியே அனுபவிப்பாயாக. கெட்டபுத்தியுடையவனே! ராதாபுத்ர! தர்மபாசத்தால் கட்டுப்பட்டிருந்தஎன்னால் உன்னுடைய எந்தப்பாபச்செய்கையானது பொறுக்கப்பட்டதோ அந்தப் பாபச்செய்கையினுடையபலனை அனுபவிப்பாயாக. கர்ண! இங்கே வா. இப்பொழுது என்னோடு இவ்விடத்தில் யுத்தஞ்செய். அந்தக் கௌரவானைவரும் ஸைனிகர்களுடன்கூட (நம்மிருவருடையயுத்தத்தையும்) பார்த்துக்கொண்டிருக்கட்டும். ராதாபுத்ர! இப்பொழுது தான் நீ என்னுடையயுத்தத்தினின்றும் ஓடினாய். உன்னுடைய இளையஸுஹோதரனோ கொல்லப்பட்டுவிட்டான். நீ என்னகாரணத்தினால் உயிரோடிருக்கிறாய்? உன்னைத்தவிர வேறு எந்தமனிதன் உடன்பிறந்தவனைப் பறிகொடுத்துப் போர்க்களத்தையும்விட்டுஓடி ஸாதுக்களிடங்களில் (தன்னை ஆண்மையில்) நிலைபெற்றவனென்று இவ்விதம் சொல்லிக்கொள்வான்” என்றான்.

கர்ணன், “பார்த்த! வாக்கினால்சொல்லுகிறதை நீ செய்கையினால் அனுஷ்டித்துக்காட்டு. பூமியில் செய்கையினால் ஒப்பில்லாத என்னைகாட்டிலும் நீ வாக்கினால்மாத்ரம் விசேஷித்தவன். பார்த்த! உன்னுடைய அவனிதமான பராக்ரமத்தைக் காணாததினால், முன்பு நீ பொறுமையுடனிருந்தது திறமையில்லாமையாலென்று எண்ணினோம். தர்மபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு முன்பு நீ பொறுத்திருந்தது போலவே இப்பொழுதும் கட்டுப்பட்டிருக்கையில் கட்டுப்படாதவன் என்று எண்ணுகிறாய். நீ ப்ரதிஜ்ஞைசெய்தபடி வனத்தில் வாஸம்செய்யவில்லை. துன்பமுற்றவனுன நீ பொருளிலுள்ளபேரரசையினால் ப்ரதிஜ்ஞாகாலத்தைக் குறைப்பதற்கு விரும்புகிறாய். பார்த்த! இந்தான் நேரில்வந்து உனக்காகப் போர்புரிந்தாலும் பராக்ரமத்தைக் காண்பிக்கப்போகின்ற எனக்குக் கொஞ்சமேனும் வருத்தம் கிடையாது. ஓ! அர்ஜுனா! நீவிரும்பியது இதோவிரைவில்வந்து விட்டது. என்னுடன் நீ போர்புரிவாயாகில் இந்தச்சண்டையில் உன்னுடையபலத்தை நான்பார்ப்பேன்” என்கூறினான். கர்ணன் இவ்வாறுசொல்லிக்கொண்டும் கவசங்களைப்பிளக்கின்ற அம்புகளை எய்துகொண்டும் (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவனுன பிபத்ஸுவை எதிர்த்துச்சென்றான். மஹாரதனுனபார்த்தன் விருப்பத்துடன் அந்தப்பாணங்களை ஏற்றுக்கொண்டான். பிபத்ஸுவான

வன் காண்டுவம் என்கிறவில்லை நானொலிசெய்து மழையைப்பொழி
கின்றமேகம்போலப் பெரிதானசாமரியோடு எதிர்த்துச் சென்று
யுத்தத்தில் கர்ணனைக்கொல்லவிரும்பி (அவன்மீது) அனேகபாணங்
களை விடுத்தான். வாயுவின்வேகத்தை மலைதாங்குவதுபோல அந்
தப்பாணங்களைக் கர்ணன் ஏற்றுக்கொண்டு தாங்கினான். அம்புக்
கூட்டங்களை இடைவெளியில்லாமல் ஆகாயமுழுமையும் சொரிகின்
றவர்களான அவ்விருவர்களுக்கும் தேவாஸுரர்களுடைய யுத்தம்
போலப் பெரிதானயுத்தம் நடந்தது. பயங்கரமானவடிவமுள்ள
மேகமண்டலங்கள் நான்குபக்கங்களிலும் உயரக்கிளம்பின. கர்ண
னுக்கும் பார்த்தனுக்கும் யுத்தம்நேர்த்திருக்கும்போது பூமியி
லுள்ளபுழுதியானது பறந்தது; ஸூரியன் ப்ரகாசிக்கவில்லை; காற்
றும் வீசவில்லை; அம்புகளால் நன்குமூடப்பட்ட ஆகாயமானது
ஒரோநிழல்போலாகியது; காண்டுவத்தினுடைய ஒலியும் அவ்வா
றே கர்ணனுடைய வில்லின்ஒலியும் எரிக்கப்படுகின்ற மூங்கில்களு
டைய ஒலிபோல அதிபயங்கரமாகத்தோன்றின. அர்ஜுனனோ
குதிரைகளையும் யானைகளையும் தேர்களையும் நாசம்செய்துகொண்டு
அந்தஸன்யத்தைக் கொந்தளிக்கச்செய்தான். பலமுறை கர்ணனை
யும் அடித்தான். பிறகு, சிறந்தகைகளுள்ளபார்த்தன் கர்ணனுடைய
வில்லை அறுத்தான். அறுக்கப்பட்டவில்லையுடையவனான கர்ணன்,
பிறகு வேகத்துடன் சக்திஆயுதத்தைஎறிந்தான். பார்த்தன் போர்க்
களத்தில் அந்தச்சக்திஆயுதத்தைக் கூர்மையுள்ள அம்புகளால்
துணித்தான். பிறகு, பார்த்தன், கர்ணனைப்பின்தொடர்ந்துவந்தவர்
களையெல்லாம் காண்டுவத்தினின்றின்றுவிடுபட்ட பாணங்களால் யம
னுடையவீட்டுக்கு அனுப்பினான். பார்த்தனுடைய பாணங்கள்
போகிறவழியில் அடிக்கப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான கச்சை
களுள்ளவைகளும் அம்புக்கூட்டங்களால் ஆச்சர்யகரமானவைகளும்
அக்னித்திரளால் வ்யாபிக்கப்பட்ட மலைகள்போன்றவைகளுமான
யானைஅரசுகள் பூமிமுழுதையும் மறைத்துக்கொண்டு விழுந்தன.
ஸூரியசுமாரானான் கர்ணன், முதலில், சத்ருக்களுடையஸேனைகளை
நாசஞ்செய்பவைகளும் அமானுஷ்டங்களுமான கார்யங்களைச்செய்
கின்ற அந்தப்பார்த்தனைப் பொறுமல் (பாணங்களுக்கு) இலக்காகச்
செய்தான். பிறகு, கர்ணன் (நாண்கயிற்றினின்று) இழுத்துவிடப்
பட்ட நான்குபாணங்களால் தனஞ்சயனுடையகுதிரைகளையும் ஆறு
பாணங்களால் ஸாரதியையும் பத்துப்பாணங்களால் (மறுபடியும்) குதி
ரைகளையும் அறுபதுபாணங்களால் பார்த்தனையும் மூன்றுபாணங்

ளால் அவனுடையகொடியையும் அடித்தான். பொறிகளால் ப்ரகா
 சிக்கின்றதும் பயங்கரமானசப்தமுள்ளதும் கோபமாகிற விறகுள்ள
 தும் கொடியாகிற துனியுள்ளதும் பாணங்களாகிற ஜ்வாலைகளுள்ள
 தும் அஸ்தாங்களின்காற்றுகிற பயங்கரமான காற்றுள்ளதுமான கர்
 ணனாகியநெருப்பானது பார்த்தனாகிற உலர்ந்தகாட்டைக் கொளுத்த
 எண்ணங்கொண்டதுபோல ப்ரகாசித்தது. தன்னுடைய தேருருளை
 கள் சங்கம் இவைகளுடையசப்தமாகிற பயங்கரமான இடிமுழக்க
 முள்ளதும் அசைந்துகொண்டிருக்கிற கொடித்துணிகளாகிற ப்ரகா
 சிக்கின்ற பயங்கரமான மின்னல்களுள்ளதும் சஸ்த்ரங்களும் பாணங்
 களுமாகிற நீர்த்தாடைகளுள்ளதுமான பார்த்தனாகிறமேகமானது
 கர்ணனாகிறநெருப்பை நன்றாகத் தணித்தது. அந்தக்கர்ணனால் யுத்
 தத்தில் மிகவும்அடிக்கப்பட்டவனும் கௌரவர்களுள் சிறந்தவனும்
 ஜயசீலனும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான கிரீடியான
 வன் தூங்கும்போது எழுப்பப்பட்ட ஸிம்மம்போல (கோபங்கொ
 ண்டி) கர்ணனைக் கொல்வதிற்பொருட்டு அதிக விரைவைஅடைந்
 தான். ஆச்சர்யகரமானவீர்யமும்செய்கையுமுள்ள அந்தக்கிரீடியான
 வன் கிரணஸமுஹங்களுள்ள ஸுபிரியன் இவ்வுலகங்களைத் தபிக்கச்
 செய்வதுபோலப் பாணஸமுஹங்களால் கர்ணனுடையரதத்தை நன்
 றாகத் தபிக்கச்செய்துகொண்டு போர்க்களத்தில் ப்ரம்மாஸ்த்ரத்தை
 ப்ரயோகித்தான். யானையால்அடிக்கப்பட்ட யானைத்தலைவன்போன்ற
 அந்தஅர்ஜுனன் கூர்மையுள்ளஅம்புகளைத் தூணீரத்தினின்றொடு
 த்து வில்லைக் காதுவரையில்இழுத்துப் பிறகு பாணங்களால் ஸுபித
 புத்ரனை அடித்தான். பிறகு, அந்தப்பார்த்தன் பகவானுமேஹந்த்
 ரன் வஜ்ராயுதங்களால் பர்வதத்தைப்பிளப்பதுபோல அந்தக்கர்ண
 னுடைய இரண்டுகைகளையும் தலையையும் நெற்றியையும் கழுத்தை
 யும் மார்பையும் தோள்களையும் கைகளுடையநடுவையும் யுத்தத்தில்
 (பாணங்களால்) பிளந்தான். பலசாலியான அந்தவைகர்த்தனன் பார்
 த்தனாலவிடப்பட்ட பாணங்களைப் பொருமல் யானையினால்ஜயிக்கப்
 பட்ட யானைபோலப் பார்த்தனுடையபாணங்களால் தபிக்கச்செய்து
 வெல்லப்பட்டு யுத்தகலத்தைவிட்டு ஓடினான்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் த்ரோணருடையுத்தம்செய்ததும், இடையில் அச்
வத்தாமா வந்ததும், த்ரோணர் தோற்றேடியதும்.)

பார்த்தன், ஸுடிர்யகுமாரனுனகர்ணன் ஐயிக்கப்பட்டதைக்
கண்டு விராடபுத்ராணைப்பார்த்து, “ராஜகுமார! நீ உறுதியாயிரு. யுத்
தத்தில் நமக்கு ஐயம். சத்ருக்களுக்கு மயிர்க்கூச்சலுண்டாக்கக்கூடிய
தான சங்கத்தைத் தைர்யத்துடனும் பரபரப்பில்லாமலும் மார்பும்
கண்ணளும் கலங்காமலிருக்கும்படியும் ஊதப்போகிறேன். நீ யுத்த
களத்தில் என்னுடைய ஆசார்யரானத்ரோணரிருக்கிற இடத்துக்கு
விரைவாகச்செல்.” என்றுகூறினான். அவ்வாறு போர்க்களத்தில்
விளையாடுகின்ற அர்ஜுனனுக்குப் பலமும் ஆண்மையும் தேஜஸும்
சுறுசுறுப்பும் பெருகின. அந்தஆச்சர்யத்தைப்பார்த்து உத்தரனைப்
பயம் அணுகியது. உத்தரன், “கூர்மையுள்ள அம்புக்கூட்டங்களை
விடுகின்ற உம்முடைய திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் உமதுபராக்க்ரமத்தையுங்
கண்டு என்மனம் மிக்கமயக்கமுற்றிருக்கிறது. பரதச்சேஷ்டரே!
என்மனமானது பயத்தால் இரண்டுபட்டிருக்கிறது. முன்பார்த்தி
ராத உம்முடையகாண்டுவத்தின் சப்தத்தையும் வில்லைமிகஇழுக்கின்ற
உம்முடைய பாஹுபலத்தையும் த்ரிவிக்ரமாவதாரகாலத்தில் விஷ்
ணுவினுடையதேஜஸ்போன்ற (ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாத
உம்முடையதேஜஸையும் பார்க்கிறேன்” என்றான். உத்தரன், ஆச்
சர்யகரமான அந்தக்காண்டுவத்தையும் கிரீடியினால்விரைவாகவிடப்
படுகின்ற பாணங்களையும் பார்த்துப் பயந்து போரினிடையில் அர்
ஜுனனைப்பார்த்து, “நான் உம்முடையகுதிரைகளை நடத்தச் சக்தி
யற்றவனாயிருக்கிறேன்” என்றுகூறினான். பகைவர்களைக் கொல்லு
பவனும் காண்டுவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனன்,
அந்தஉத்தரனைப்பார்த்துக் கொஞ்சம்சிரித்து, “உத்தர! நான் துணை
வகைஇருக்கும்பொழுது உனக்கு எங்கிருந்து பயமுண்டாகும்?
(தைர்யத்துடன்) போ. குதிரைகளைத்தட்டிக்கொடுத்து நடத்து”
என்றுசொன்னான். அந்தத் தனஞ்சயனால் தேற்றப்பட்ட விராடபுத்
ரன் குதிரைகளை விரைவாக நடத்தினான். மஹேந்த்ரானுக்கொப்பான
தனஞ்சயனும் வில்லைஇழுத்து நானொலிஉண்டாக்கினான். இழிவான
கார்யத்தைச் செய்யாதவனுன அர்ஜுனன், மறுபடியும், உத்தரனைப்

1 ‘அவ்யக்ர’ என்றபாடம் கொள்ளப்பட்டது.

பார்த்த, “அப்பனே! என்னை அடுத்திருக்கும் நீ போர்முனையில் பம்படலெண்டாம். நீ ராஜபுதராயிருக்கிறாய். உனக்கு மங்கல முண்டாகவேண்டும். பெரிதான மாதவ்யராஜருலத்தில் பிறந்தவனான நீ (இந்த) அரசர்களின்கட்டத்தில் வ்யஸனமடையத்தக்கவனல்ல. ராஜபுதர! நீ அதிகதைர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் அரசர்களோடு போர்புரியின்ற என்னுடையதேரை நடத்து” என்றுசொன்னான். ஒப்பற்றஒளிபொருந்தியவனும் ரதிகர்களுள் சிறந்தவனும் பாண்டினின்மைந்தனுமான பீபதஸு அந்த உத்தரனைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பாரத்வராஜரைக்குறித்து மறுபடியும் கூறலானான்.

“அக்கனிஜ்வாலைக்கொப்பானதும் ஸ்வர்ணமயமான தண்டத்தின் மீது தூக்கிநிறுத்தப்பட்டதும் கொடித்துணிகளால் ஆலங்கரிக்கப்பட்டதுமான பொன்மயமான இந்தவேதியானது காணப்படுகிறவிடத்தில் என்னை நடத்திக்கொண்டுபோ. உனக்கு மங்களம். உத்தமரான த்ரோணரை எதிர்த்துப் போர்புரியப்போகிறேன். பரத்வராஜருடையபுத்ரரும் ஆசார்யரும் மஹாத்மாவுமான த்ரோணரோடு நான் யுத்தம்செய்யப்போகிறேன். செந்திரமுள்ளவைகளும் நன்றாக (பாரத்தை) சுமக்குந் தன்மைபொருந்தியவைகளும் எல்லாப்பழக்கங்களிலும் மிக்கதேர்ச்சியடைந்தவைகளும் ப்ரகாசிக்கின்றவைகளுமான குதிரைகள்கட்டப்பட்ட சிறந்தரத்தத்தில் வீற்றிருப்பவரும், சூரரும், ஆயுதம்பிடித்தவரனைவருள்ளும் சிறந்தவரும், ப்ரகாசிக்கின்ற வையேர்யத்துக்கொப்பானவரும், சிவந்தகண்களும் இனியகாட்சியும் ஸூர்யனைப்போன்ற தேஜஸுமுள்ளவரும், பலமும் வீர்யமும்பொருந்தியவரும், உலகங்களிலுள்ள எல்லாவில்லாளிகளுள்ளும்சிறந்தவரும், எல்லாஉலகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவரும், நீதியில் ப்ருஹஸ்பதிகுமர் சுக்ரானுக்குமொப்பானவரும், புத்திசாலிகளுள் சிறந்தவரும், லக்ஷணங்களுடனும்¹ அங்கங்களுடனும் உபாங்கங்களுடனும் கூடின நான்குவேதங்களையும் தனுவேதத்தையும் ப்ரம்மாஸ்தரத்தையும் புராணத்தையும் இதிராஸத்தையும் தண்டநீதியையும் மனுநூலையும் முற்றிலும் நன்குகற்றுத் தம்மிடம் நிலைபெறச்செய்தவரும், பொறுமையும் இந்த்ரியநிக்ரஹமும் ஸத்யமும் தேஜஸும் மென்மையும் கபடமின்மையுமான பலகுணங்கள்நிலைபெற்றவரும், ப்ராம்மணர்களுள்சிறந்தவரும், எப்பொழுதும் என்னிடம் ப்ரியமுள்ளவரும், எனக்கு எப்பொழுதும் இஷ்டருமான இந்தத்ரோணருடன் நான் இப்பொ

¹ விவரம், ஆதிபர்வம் ௫௬ - ம் பக்கம் குறிப்பிற்கான்க.

முது கூத்திரியதர்மத்தைமுன்னிட்டு யுத்தஞ்செய்யப்போகிறேன். உத்தர! ஆகையால், இப்பொழுது என்னுடையசிறந்தாதத்தை ஆசார்யரிடம் கொண்டுபோ. எனக்கும் அவருக்கும் (நடக்கப்போகிற) அப்புதமான மற்றொரு யுத்தத்தையும் பார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட உத்தரன், அந்தத்ரோணைக்குறித்துக் குதிரைகளைத் தூண்டினான். அர்ஜுனனுடையாதமானது த்ரோணருடைய அதத்தைநோக்கி வந்தது. போர்க்களத்தில் தேருடன் வேகமாகவருகின்ற பாண்டிகுமாரனை அந்தப்பார்த்தனை த்ரோணரும் மதங்கொண்ட ஓர்யானையை மதங்கொண்ட மற்றொருயானை எதிர்ப்பதுபோல எதிர்த்தார். சிறந்தகைகளுள்ளவனான அந்தக் குந்தீபுதரன் பொன்மயமானதேருள்ளவரும் வேகமாய்எதிர்த்துவருகின்றவருமான அந்தஆசார்யரைக்கண்டு இருகைகளையும் குவித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நாங்கள், செய்ததற்குப் பாத்செய்யஎண்ணி, வனத்தில் வாஸஞ்செய்தோம். யுத்தத்தில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரே! எங்கள்விஷயத்தில் எப்பொழுதும் நீர் கோபம்செய்யத்தக்கவரல்லீர். தோஷமற்றவரே! நான் முதலில் உம்மால்அடிக்கப்பட்டுப் பிறகு உம்மைஅடிக்க விரும்புகிறேன். அதை நீர் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்றுசொன்னான். பிறகு, பேரிகளும் படஹங்களும் முழங்கின. அர்ஜுனன் சங்கத்தை ஊதினான். படைமுழுவதும் பொங்குகிறகடல்போலக் கலக்கமுற்றது. பிறகு, அந்தத்ரோணர் (அர்ஜுனன்மீது) இருபதுபாணங்களைவிடுத்தார். கைச்சுறுசுறுப்புள்ளபார்த்தன் அவைகளைத் தன்னிடம்வருவதற்குள்ளாகவே தூண்டித்தான். பிறகு, வீர்யசாலியானத்ரோணர் ஹஸ்தலாகவத்தைக்காட்டிப் பார்த்தனுடையதேரின்மீது ஆயிரம்பாணங்களைத் தொடுத்தார். இவ்வாறு த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் யுத்தம்நடந்தது. போரில் அன்னப்பறவைகளின் நிறம்போன்ற நிறமுடைய குதிரைகளோடுசேர்ந்திருக்கிற மிக்கவேகமுள்ள சிவப்புக்குதிரைகளைக்கண்டு பாமரஜனங்கள் வியப்புற்றார்கள். பகைவர்களைவாட்டுகிறவரான அந்தத்ரோணசார்யர் பார்த்தனுடையதேரைத் தேரினுஸ்தாக்கி ஸந்தோஷத்துடன் அப்பொழுது பாண்டவனை எதிர்த்தார். த்ரோணர் பாண்டவன்இவர்களுடைய கொடிகள் ஒன்றோடொன்று சேர்க்கைபெற்றுபோலிருப்பதைப்பார்த்துக் கௌரவர்களுடைய பெரியஸேனையானது அடிக் கடி மிக்கநடுக்கமுற்றது. கொடியவைகளும் கூர்மையான முனையுள்ளவைகளும் மிக்கஒளியுள்ளவைகளுமான பாணங்களைத் தொடுக்கின்ற

ஆசார்யருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் அவ்விதமானயுத்தம் நடந்தது. வீரயத்தால்நிறைந்தவர்களும் ரதிகர்களும் வீரயத்தாவெளிப்படுத்தினவர்களும் பலசாலிகளும் ப்ரஸித்தமானசெய்கைகளுள்ளவர்களும் ஜயமடைவதற்காக ச்ரமத்தைஅடைந்தவர்களும் உலகத்தில் அதிகரர்களும் பகைவர்பட்டணத்தைஜயிக்கின்றவர்களும் அம்புக்கூட்டங்களைத் தொடுக்கின்றவர்களும் ஆசார்யசிஷ்யர்களுமான அவ்விருவீரர்களையும்பார்த்து கூத்திரியர்கள் மயக்கமடைந்தார்கள். த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நேர்ந்த த்வந்த்யுத்தத்தில் மனிதர்கள்எல்லோரும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். (இவ்விஷயமான) வார்த்தையைச் சொல்லுகின்ற மனிதர்களுடைய அவ்விதமான பெரியசப்தமானது கேட்கப்பட்டது. அந்தயுத்தமுனையில்திற்கின்றஜனங்கள், கோபங்கொண்டுநெருங்கிப்போர்புரிகின்ற மஹாரதர்களான அவ்விருவர்களையும் நன்றாகப்பார்த்து, “போர்க்களத்தில் த்ரோணருடன் அர்ஜுனனைத் தவிர வேறுஎவன் யுத்தம்செய்யத் தகுந்தவன்? அர்ஜுனன் ஆசார்யரோடுபோர்புரிவதால் இந்தகூத்திரியதர்மம் பயங்கரமானது” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாதவர்களான அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் அம்புக்கூட்டங்களால் மூடினார்கள்; போர்க்களத்தில் உதித்திருக்கின்ற இரண்டு ப்ரளயகாலஸூர்யர்கள்போல விளங்கினார்கள். த்ரோணர் அப்பொழுது அதிகமானகோபங்கொண்டு ஸ்வர்ணமயமான பின்புறமுள்ளதும் (பகைவர்களால்) நெருங்கமுடியாததுமான பெரியவில்லைநாடுகளையிடும்படிசெய்து பல்குணனைஎதிர்த்துப் போர்புரிந்தார். அவர் அர்ஜுனனுடையதேரைப் பாணமயமானவலைகளால்மூடி ஒளியுள்ளவைகளும் சாணையில்தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால்திசைகளை நன்றாகமூடினார். அப்பொழுது, மஹாரதனை அர்ஜுனன் மிக்கவேகமுள்ள அனேகபாணங்களால் த்ரோணரை அடித்தான். மழைக்காலத்தில் நீருண்டமேகமானது மலையின்மேல் மழைத்தாரைகளைப் பொழிவதுபோலப் பல்குணன் (பாணங்களை த்ரோணர்மீது) பொழிந்தான். பாத்வாஜருடைய புத்ரான த்ரோணாசார்யர் பொன்மயமானவைகளும் பற்பலவகைப்பட்டவைகளும் வில்லினின்று விடுபட்டவைகளுமான அம்புகளால் அந்த அர்ஜுனனுடைய உத்தமமானரத்தத்தை நன்றாகமூடினார். புஜபலமுள்ளவனும் அளவிடமுடியாத தைர்யமுள்ளவனுமான அர்ஜுனனும் அவ்வாறே திவ்யமானதும் சத்ருக்களைக்கொல்லுகின்றதும் சிறந்தவேகமுள்ளதாகப் படைக்கப்பட்டதும் (சத்ருஸம்ஹாரகார்ய) பார்த்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கின்றதும் உத்தமமுமான காண்டீவம்என்

கிறவில்லை வளைத்து அதனை நானொலியிடும்படிசெய்து பற்பலவிதங்களும் ஸ்வர்ணத்தால்செய்யப்பட்டவைகளுமான அனேகபாணங்களைப் பரயோகித்து த்ரோணருடையரத்ததைமூடி விளங்கினான்; அவருடையவில்லினின்று விடுபட்டபாணங்களைத் தன்பாணங்களால் தடுத்தான். பார்க்கஅழகியவனும் மஹாரதனுமான பார்த்தன் எல்லாத்திக்குக்களிலும் ஒரேஸமயத்தில் அஸ்தாங்களைப் பரயோகித்துக்கொண்டு ரத்தத்துடனே எல்லாப்பக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தான். குந்திபுத்ரனான பாண்டவன் கைப்பழக்கத்தால் கொடியபாணங்களை எடுப்பதையும் தொடுப்பதையும் விடுப்பதையும் ஜனங்கள் பார்க்கமுடியவில்லை. அவன் நான்குபக்கத்திலும் ஆகாயத்தைப் பாணங்களால் ஒரேநிழலுள்ளது போலச் செய்தான். பிறகு, பனியினால் (மூடப்பட்ட) மலைபோல (பாணங்களால்மூடப்பட்ட) த்ரோணர் கண்ணுக்குத்தோன்றவில்லை. ராஜரே! அனேகஅம்புகளால் அர்ச்சிக்கப்பட்டமிகச்சிறந்த பார்த்தனுடைய சரீரமானது கிரணங்களால்மலர்ந்திருக்கும் ஸூரியனுடைய சரீரம்போலிருந்தது. அம்புக்கூட்டங்களைத் தொடுக்கின்றவனும் மஹாத்மாவுமான அர்ஜுனனுடைய அப்படிப்பட்டகோரமானபாணங்களை யுத்தத்தில் (சத்ருக்களை) ஜயிப்பவரானத்ரோணரும் சிதறஅடித்து, ஆகாயத்தில் இருளைவிலக்கிப் ப்ரகாசிக்கின்றஸூர்யன்போல விளங்கினார். அக்னிசகரத்துக்கொப்பானதும் பயங்கரமானதும் யுத்தத்தில் வட்டவடிவமாகச்செய்யப்பட்டதும் மிகப்பெரிதும் மேகத்தினுடைய இடிமுழக்கம்போன்ற முழக்கமுள்ளதுமான வில்லையிழுத்துப் போர்க்களத்தில் அடிக்கடி பாணங்களைஎய்கின்ற (அர்ஜுனனை) கௌரவர்கள் கண்டார்கள். பிறகு, இடிமுழக்கத்துக்கொப்பானத்ரோணருடைய வில்லின்பெரியஒளியும் அப்பொழுது ஜனங்களால் எல்லாத்திக்குக்களிலும் கேட்கப்பட்டது. பரதச்ரேஷ்டரே! அது ஸைன்யங்களுக்கு ஆச்சர்யகரமாகஇருந்தது. அளவிடமுடியாத பலமுள்ள த்ரோணர் புடம்போட்டதங்கத்தால் செய்யப்பட்டவைகளும் ப்ரகாசிக்கின்றவைகளும் அக்னிபோன்றவைகளுமான அம்புகளால் திக்குக்களையும் ஸூர்யனுடையஒளியையும் மூடினார். பிறகு, பொன்மயமான கட்டுக்களுள்ளவைகளும் அமுந்திய கணுக்களுள்ளவைகளும் ஆகாயத்தைஅடைந்து ஸஞ்சாரம்செய்கின்றவைகளுமான பாணங்களுடைய அனேககூட்டங்கள் காணப்பட்டன. த்ரோணருடைய வில்லினின்று பாணங்கள் தோன்றின. ஒன்றுபோலத் தொடர்ச்சியாகவிளங்குகின்ற பெரியபாணங்கள் ஆகாயத்தில் அன்னப்பறவைகளுடையவரிசைகள்போலக் காணப்பட்டன. இவ்வாறு

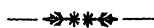
பொன்னால் அழகுசெய்யப்பட்டிருக்கின்ற அனேக அம்புகளை விடுகின்ற அவ்விருவீரர்களும், ஆகாயத்தை எரிநகழ்த்தாங்களால் சூழப் பட்டதுபோலச் செய்தார்கள். கழுகுகளும் மயில்தோகைகளும் பூண்ட அவ்விருவருடையபாணங்களும் சரத்தாலத்தில் ஆகாயத்தில் (ஸஞ்சரிக்கின்ற) மதங்கொண்ட ஸாரஸபக்ஷிகளுடைய வரிசைகள் போலக் காணப்பட்டன. மிகுந்தகோபங்கொண்ட அவ்விருவருக்கும் மிகக்கொடுமையானதும் வியப்பைத்தரத்தக்கதும் மனத்தினு லெண்ணமுடியாததுமான அந்தயுத்தமானது, வ்ருந்தனுக்கும் இந் த்ரனுக்கும் நடந்ததுபோல நடந்தது. இரண்டுபெரியயானைகள் ஒன் றைஒன்று எதிர்த்துக் கொம்புகளுடைய துனிகளால் அடித்துக்கொள் வதுபோல அவர்கள் (காதுவரையிலும்) பூர்த்தியாக இழுத்துவிடப் படும் அம்புகளால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள். பிறகு ஜயசாஸிகளுள் உத்தமனான அர்ஜுனன் ஆசார்யமுக்கயரால் விடப்பட்டவைகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளைக் கூர்மையானபாணங்களால் தடுத்தான். கொடியபராக்ரமமுள்ள தனஞ்சயன் தன்னை உக்ரஸ்வரூபியாகவும் இந்த்ரஸம்பந்தம்பெற்றவ னாகவும் வெளிக்காட்டிக்கொண்டு அனேக அம்புகளால் ஆகாயத்தை விரைவாக மூடினான். (பகைவர்களைக்) கொல்லவிருப்பமுள்ளவனும் புருஷநிர்சிந்தவனும் பயங்கரமானகாட்சியுள்ளவனுமான அர்ஜு னனைத் தோணர் கூர்மையும் அமுந்தியகணுக்களுமுள்ள அம்புகளால் அடித்தார். யுத்தத்தில் திறமையுள்ளவரும் ப்ரதாபசாலியுமான த்ரோணர் அமுந்தினகணுக்களுள்ள அம்புகளால் அர்ஜுனனோடு ஸிவையாடிக்கொண்டு ஸந்தோஷமுள்ளவரானார். சூரர்களும் ஸந்தத் தர்களும் போரில்விளங்குகின்றவர்களுமான அவ்விருவர்களும் வகை வகையாக ப்ரம்மாஸ்த்ரமுதலான திவ்யாஸ்த்ரங்களை ப்ரயோகித்துக் கொண்டு (ஒருவரையொருவர்) பிளந்தார்கள். யுத்தத்தில் சூரனான அந்தப்பார்த்தன் தன்னுடையவீர்யத்தைக் காட்டிக்கொண்டு மஹா ஸ்த்ரங்களாலும் பாணங்களாலும் மஹாத்மாவானத் தோணரை மூடி னான். பார்த்தன் அஸ்த்ரங்களால் அஸ்த்ரங்களைத்தடுத்தித் த்ரோணரை மூடினான். கோபங்கொண்டவர்களும் புருஷச்ரேஷ்டர்களும் (ஒரு வர் ஒருவருடையபராக்ரமத்தை) பொறுதவர்களுமான அவ்விருவர்க ளுக்கும், மஹாபஸிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்ததுபோல ரணகளத் தில் யுத்தம்நடந்தது. பாரத்வாஜரும் அர்ஜுனனும் யுத்தத்தில் மஹாஸ்த்ரங்களை வெளிப்படுத்தினார்கள். பாண்டவன் த்ரோணரு டையவில்லினின்று அடிக்கடிவிடுபட்ட இந்த்ராஸ்த்ரத்தையும் வாய்வு

யாஸ்தர்த்தையும் ஆக்னேயாஸ்தர்த்தையும் அந்த அந்த அஸ்தர்த்தால் அடிக்கடி விலக்கினான். இவ்விதம் சூரர்களும் மஹாவில்லாளிகளும் சாணையில் தீட்டப்பட்ட சாங்களைத் தொடுக்கின்றவர்களுமான அவ் விருவர்களும் ஆகாயத்தைச் சரமாரிகளால் ஒரேநிழலுள்ளதாகச் செய்தார்கள். பிறகு, அர்ஜுனனால் விடப்பட்டுப் பராணிகளமீது விழுகின்ற பாணங்களுடைய சப்தமானது பர்வதங்களினமீது விழுகின்ற வஜ்ராயுதங்களுடைய சப்தம்போலக் கேட்கப்பட்டது. வேந்தரே! பிறகு, ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட யானைகளும் தேர்களும் குதிரைகளும் குதிரைக்காரர்களும் பூத்திருக்கின்ற பலாசமங்கள் போலக் காணப்பட்டார்கள். த்ரோணருக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நேர்ந்த அந்தத்வந்தவயுத்தத்தில் ஸையமானது தோள்வளைகளுடன் அறுத்துத் தள்ளப்பட்ட கைகளாலும், பெரியதேர்களாலும், உடைத்துத் தள்ளப்பட்டவைகளும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான கவசங்களாலும், த்வஜங்களாலும், பார்த்தனுடைய பாணங்களால் நான்குபக்கத்திலும் பிடிக்கப்பட்டவர்களும் கொல்லப்பட்டவர்களுமான யுத்தவீரர்களாலும் மிகமயங்கியதாகியது. பெரியகாரியங்களுக்கு ஸாதனங்களாயிருக்கின்ற இரண்டுவிற்களையும் (அம்புதொடுப்பதால்) அதிக அசைவுள்ளனவாகச் செய்கின்ற வீரர்களான அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எரிக்கவிரும்பிச் சிறந்த அம்புகளால் மூடினார்கள். பிறகு, 'த்ரோணர் (பகைவர்களை) நன்கு அடிப்பவனும் மஹாவீர்யமுடையவனும் உறுதியான முஷ்டியையுடையவனும் (பகைவர்களால்) அணுகமுடியாதவனும் எல்லாத்தையர்களையும் ஜயித்தவனும் எல்லாவீரர்களுள்ளும் மஹாரதனுமான அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர்புரியும் காரணத்தால் செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்கிறார்' என்று அந்த யுத்தத்தில் அவரைப் புகழ்கின்றவர்களுடைய சப்தமானது ஆகாயத்தில் தோன்றியது. அர்ஜுனனுடைய மதிமயக்கமில்லாமையையும், அஸ்தரவித்தையினுடைய அப்யாஸத்தையும், லாகவத்தையும், தூரத்திலிருப்பதையும் வீழ்த்தும்தன்மையையும் யுத்தத்தில் கண்டு த்ரோணருக்கு ஆச்சர்யமுண்டாயிற்று. மஹாத்மாக்களான அவ்விருவருக்கும் மஹாபயங்கமானதும் உலகத்துக்குக் குழப்பத்தை உண்டெண்ணுகின்றதும் கோரமுமான அவ்விதயுத்தமானது தொடங்கப்பட்டு நெடுநேரம் நடந்தது. பிறகு, கோபமுள்ளவனும் பரதச்சேஷ்டனுமான பார்த்தன் திவ்யமான காண்டவமென்கிற வில்லையெடுத்துப் போர்க்களத்தில் இரண்டுகைகளாலும் இழுத்தான். அந்த அர்ஜுனனால் விடப்பட்ட சரமாரியானது விட்டில் பூச்சிகளுடைய கூட்

டம்போல இருந்தது. அவனுடைய அம்புகளினிடையில் காற்றும் ஸஞ்சரிப்பதற்குச் சக்தியற்றதாகியது. அடிக்கடி அம்புகளையெடுப்பது தொடுப்பது விடுப்பதாகிய அர்ஜுனனுடைய செய்கைகளில் (ஜனங்களால்) சிறிதும் அவகாசம் காணப்படவில்லை. சுறுசுறுப்புடன் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்தாங்களுள்ள தும்மிக்கபயங்கரமுமான யுத்தம்நடந்துவரும்போது பார்த்தன் மேன்மேலும் அதிசீக்ரமாக வேறுபாணங்களையும் விடுத்தான். பிறகு, அந்தப்போர்க்களத்தில் அமுர்தியகணுக்களுள்ள ஆயிரம் அம்புகள் ஒரேஸமயத்தில் த்ரோணருடைய தேருக்கருகில் விழுந்தன. பாதரேறே! காண்டவத்தைவில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனன் பாணங்களை த்ரோணர்மீது இறைக்கவே ஸேனையிலுள்ளவர்களுக்குப் பெரிதான ஹாஹாகாரம் உண்டாயிற்று. பாண்டவனுடைய அஸ்தரலாகவத்தை இந்த்ரனும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸாஸுகளும் அங்குவந்திருந்த மற்றவர்களும் புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, ப்ரதாபசாலியும் தேர்ப்படைத்தலைவரும் ஆசார்யபுத்ரருமான அச்வத்தாமா, த்ரோணரை யுத்தஸமுத்ரத்தில் மூழ்கினவராகக்கண்டு¹ பெரிதான ரதிகர்களுடைய கூட்டத்தோடுசேர்ந்து பாண்டவனை அம்புகளால் எதிர்த்துத்தடுத்தார். அவர் மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அவ்விதமானசெய்கையை மனத்தினால்புகழ்ந்தார்; அப்பொழுது அவன்மீது கோபத்தையும் செய்தார். கோபங்கொண்ட அந்த அச்வத்தாமாவானவர் மழைபொழிகின்ற மேகம்போலப் போரில் ஆயிரம்பாணங்களை இறைத்துக்கொண்டு பார்த்தனை எதிர்த்துச்சென்றார். மஹாபாஹுவான அவர் திரும்பி த்ரோணரிருக்குமிடத்துக்கும் வந்தார். பார்த்தன், த்ரோணர் விலகிப்போவதற்கு இடம்கொடுத்தான். உத்தமமானபாணங்களால் உடைக்கப்பட்டகவசமும் த்வஜமும் ரதமுமுள்ளவரும் அடிக்கப்பட்டவருமான அந்தத்ரோணர் வேகமுள்ளகுதிரைகளோடு ஸமயத்தைப்பெற்று விரைவாகப் சென்றார். அப்பொழுது, த்ரோணர் தோல்வி அடைவிக்கப்பட்டிருக்கையில் த்ரோணபுத்ரர்வந்து காலதண்டத்தைஏந்தியவனும் சிவந்தகண்களையுடையவனுமான யமன்போல யுத்தகளத்தில் நின்றார்.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் அச்வத்தாமாவைக்காட்டிலும் மேலானவனுனது.)

வர்ஷிக்கின்ற மேகம்போலப் பெரிய அம்புக்கூட்டங்களைப் பொழிகின்ற பார்த்தன், வாயுவேகத்தை மலைதாங்குவதுபோல அந்த அச்வத்தாமாவை எதிர்த்துத்தாங்கினான். வருத்ரனும் இந்த்ரனும்போல, அம்புக்கூட்டங்களைப் பொழிகின்ற அவ்விருவருக்கும் தேவாஸூர யுத்தத்துக்கொப்பான பெரியயுத்தம்நடந்தது. அப்பொழுது ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கவில்லை; காற்றும் வீசவில்லை; ஆகாயமுமுதும் அம்புகளால் நெருங்கியதாகச்செய்யப்பட்டு நிழலுள்ளதுபோலாகியது. இரண்டியுத்தவீரர்களும் போர்புரியும்பொழுது எரிகின்றமூங்கில்களுடையசத்தம்போல அதிபயங்கரமான பெரிய சடசடஎன்னும் ஒலி உண்டாகியது. அரசரே! அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் அந்த அச்வத்தாமாவினுடையகுதிரைகளை வலிமையற்றவையாகச் செய்தான். அந்தக்குதிரைகள் மயக்கமடைந்து ஒருதிசையையும் அறியவில்லை. பிறகு, மஹாவீர்யமுள்ள அந்தத்ரோணபுத்ரர் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்ற பார்த்தனுடைய நாண்கயிற்றைச் சிறிதுஇடைவெளிகண்டபொழுது கூர்மத்தாலறுத்தார். தேவர்கள் மனிதஇயற்கைக்குமேலான அவருடைய அச்செய்கையைக்கண்டு, “த்ரோணபுத்ரராத் தவிர் வேறுமனிதன் தனஞ்சயினை எதிர்த்துநிற்பதற்குத் திறமையுள்ளவனாகான்” என்று புகழ்ந்தார்கள். பிறகு, புருஷச்ரேஷ்டரான த்ரோணபுத்ரர் சற்றுவிடிக் கிழங்குமேலும் வில்லைஇழுத்துப் பார்த்தனைக் கழுகிறகுதிரை பூண்ட அம்புகளால் மார்பிலடித்தார். பிறகு, சிறந்தகைகளுள்ள பார்த்தன் அப்பொழுது உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு பராக்ரமத்தினால் காண்டீவத்தில் நாண்கயிற்றைப் பூட்டினான். பாதகுலத்தில்பிறந்தவரே! கோபங்கொண்டவனும் மதயானைபோலவருகின்றவனுமான அந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு த்ரோணபுத்ரர் கோபங்கொண்டு யுத்தத்துக்காக அழைத்தார். பிறகு, அவரால் அர்த்தசந்தர்ப்பானத்தைஎடுத்து அடிக்கப்பட்டபார்த்தன் பராக்ரமத்தினால் கூர்மையுள்ளவைகளும் ஸர்ப்பங்களைஒத்தவைகளுமான அம்புகளால் அவருடையவில்லையும் ஸாரதியையும் குதிரையையும் வெட்டிவிட்டு அவரையும் அடித்தான். தோளிகளுட்கிரந்த அந்த அச்வத்தாமா வேறுதேரிலேறிக்கொண்டு மதங்கொண்டயானையோடு மதங்கொண்ட¹ கஜயூதபதியானது எதிர்த்து

¹ கூட்டத்துக்குத் தலைமையானது.

வருவதுபோல எதிர்த்துவந்தார். பிறகு, பூமியில் ஒப்பற்றவீரர்களான அவ்விருவருக்குமே போர்க்களத்தினிடையில் மிகப்பெரியதும் மயிர் சிலிர்க்கக்கூடியதுமான போர்நேர்ந்தது. மஹாத்மாக்களும் யானைகள் போலச் சேர்ந்து போர்புரிகின்றவர்களுமான அவ்விருவீர்களையும் எல்லாக்கொளவர்களும் ஆச்சர்யத்தோடு பார்த்தார்கள். வீரர்களும் ஒருவரையொருவர் ஜயிப்பதில் விருப்பமுற்றவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸர்ப்பத்தையும் ஜ்வலிக்கின்ற நெருப்பையும்போன்ற அம்புகளாலடித்துக்கொண்டார்கள். மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய அம்பு பறத்துணிகள் இரண்டும் எடுக்கெடுக்கக் குறையாமலிருப்பவைகள் ; தேவஸம்பந்தம்பெற்றவைகள். ஆதலால், சூரனானபார்த்தன் யுத்த களத்தில் மலைபோல அசைவற்றுநின்றான். போரில் (அம்புகளை) விரைவாக எய்கின்ற அச்வத்தாமாவினுடைய பாணங்களோ விரைவில் குறைந்தன. அதனால், அர்ஜுனன் (அச்வத்தாமாவைக்காட்டிலும்) மேலானவனானான்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் ஒரேஸமயத்தில் த்ரோணர்முதலானவர்களோடு போர்புரிந்தது.)

இந்தஸமயத்தில் அதிகவீர்யமும்பராக்கரமுமுள்ளவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவரும் சஸ்தரதாரிகளுள்சிறந்தவரும் மஹாரதரும் யுத்தத்தில் விருப்பமுள்ளவருமான க்ருபர் அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர்புரிய அவ்விடம்வந்தனர். பிறகு, அர்ஜுனன் த்ரோணபுத்ரருடைய ரத்தத்தைவிட்டு ஸூரியனுக்கும் அக்நிக்கும் ஒப்பான ஒளிபொருந்திய க்ருபருடைய உத்தமமானரத்தத்தைக்குறித்து விரைவாகவந்தான். ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானவர்களும் யுத்தம்செய்யப்போகின்றவர்களும் மஹாரதர்களுமான அவ்விருவீர்களும் (மழைபொழிவதற்கு) ஸன்னத்தமாயிருக்கின்ற இரண்டுவர்ஷா காலமேகங்கள்டே கள். பரதச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனனோ உலகத்தில் பரகாண்டவத்தைஎடுத்துச் சாமாலையினால் அடித்துக்கொண்டு எதிர்த்துச்சென்றான். அவ்வாறே க்ருபரும் வில்லைஎடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனை எதிர்த்துச்சென்றார். பிறகு, க்ருபர் உறுதியானவில்லை எடுத்து (வைரிகளுடைய) ரத்தத்தைக் குடிக்கின்றவைகளான நாரா

சங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் பார்த்தன்மீது விடுத்தார். அவர் காரகாலத்தில் மேகம்போலச் சாமாரியைப்பொழிந்து எல்லாஸ்நேஹிதர்களையும் ஆனந்தப்படுத்திக்கொண்டு பல்சூன நோடுகின்ற திருச்சுண்டைச் செய்தார். அளவற்றபராக்ரமமுள்ளவனும் பாண்டுவின்புத்ரனுமான பார்த்தன், மிக்கஉறுதியுள்ளவில்லை நன்றாக இழுத்துப் பலவகையான யுத்தமார்க்கங்களைக்காட்டிக்கொண்டு போர்க்களத்தில் ஸஞ்சரித்தான். மஹாபலசாலியும் ப்ரபுஷுமான அர்ஜுனன் எல்லாத்திக்குகளையும் மூலத்திசைகளையும் ஆகாயத்தையும் அம்புகளால் எப்பக்கத்திலும் ஒரேநிழலுள்ளனபோலச்செய்தான். அளவிட முடியாத பலமுள்ள அர்ஜுனன், மேலேஸஞ்சரிக்கின்ற மேகமானது மழைத்தாரைகளால் பர்வதத்தைமூடுவதுபோல யுத்தத்தில் க்ருபரை அனேக அம்புகளால் மூடினான். யுத்தத்தில் கூர்மையுள்ளவைகளும் அக்நிஜ்வலைக்கு ஒப்பானவைகளுமான அம்புகளால் அடிக்கப்பட்டவரும் கோபம் கொண்டவருமான அந்தக்ருபர் புகையில்லாதநெருப்புப்போல ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். பிறகு, மஹாபாஹுவான அவர் நிகரில்லாத பராக்ரமமுள்ளபார்த்தனை ஆயிரம் அம்புகளாலடித்துப் போர்க்களத்தில் ஸிம்மநாதம்செய்தார். பிறகு, பார்த்தன் தங்கமயமான கட்டுக்களுள்ளதும் அழுந்தினகணுக்களுள்ளதுமான அம்பினால் யுத்தத்தில் க்ருபருடைய உத்தமமான தவஜத்தைப் பிளந்தான். அதற்குப்பிறகு, சிறந்ததேஜஸுள்ளபார்த்தன் யுத்தத்தில் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான நாராசங்களையும் மதுபடியும் அனேகபாணங்களையும் எடுத்தான். சிறந்தகைகளுள்ளவனும் கூத்திரியரிற்சிறந்தவனுமான அவன் அவைகளால் அப்பொழுது க்ருபருடையதோர் காப்பவர்களையும் யுத்தம்செய்கின்ற மஹாதர்களையும் அடித்தான். அப்பொழுது படைபுடன் கூடினவர்களான சந்த்ரகேது, ஸுனேகது, சித்ராச்வன், மணிமான், முஞ்சமௌனி, விக்ரார்தன், ஹேமவர்ணன், பயாவஹன், ஸூரதன், அகிரதன், ஸுஷேணன், அரிஷ்டன், ந்ருகேது ஆகிய இவர்கள் உயிரைஇழந்து விழுந்தார்கள். பாதகுலத்தில்பிறந்தவரே! பார்த்தன் நிமிஷத்தில் அவர்களைக்கொண்டு மதுபடியும் வேறு பதின்மூன்றுபாணங்களை (வில்லில்) பூட்டினான். பிறகு, மஹாபலசாலியும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவனும் இந்த்ரனுக்கு ஒப்பானவனுமான பல்சூனன் யுத்தத்தில் ஒருபாணத்தினால் இந்தக்ருபருடைய (ரதத்தின்) நுகத்தையும் நான்குபாணங்களால் நான்கு குகைகளையும் ஆரவது பாணத்தினால் ரதத்திலிருந்து ஸாரதியின்தலையையும் மூன்றுபாணங்களால் த்ரிவேணுவையும் இரண்டொணங்க

ளால் அச்சுக்கட்டையையும் பன்னிரண்டாவதான வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பான பல்லத்தினால் அம்புகளையுடைய அவருடையவில்லையும் அறுத்து அட்டஹாஸம்செய்து பதின்மூன்றாவதுபாணத்தினால் (அவருடைய) நடுமார்பிலடித்தான். அறுக்கப்பட்டவில்லையுடையவரும் ரதத்தைஇழந்தவரும் கொல்லப்பட்டகுதிரைகளையுடையவரும் ஸாரீதியைஇழந்தவருமான அந்தக்ருபர் பிறகு கோபங்கொண்டு ஸூர்யனைப்போலவும் அக்னியைப்போலவும் ப்ரகாசிக்கின்ற சக்தியைஎடுத்து அற்புதமானசெய்கையுள்ளபார்த்தன்மீது விரைவாகவிடுத்தார். அர்ஜுனன் அவ்விதமான உருவமுள்ளதும் தங்கத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தச்சக்தியைக் கூர்மையான அம்புகளாலும் அர்த்தசந்த்ரபாணங்களாலும் தடுத்தான்; (அவன் தன்னை நோக்கி) வருகின்றதும் பெரியஎரிநகைத்ரம்போலப் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான அந்தச்சக்தியைப் பத்துப்பாணங்களால் துண்டித்தான். பார்த்தனால் அம்புகொண்டு துண்டிக்கப்பட்ட அந்தச் சக்தியானது பத்துத்துண்டங்களாகப் பூமியில்விழுந்தது. சக்தியானது அறுக்கப்பட்டவுடன் ரதத்தைஇழந்தவரும் அம்புகளால் துன்பமடைந்தவரும் பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவருமான க்ருபர் கதாயுதத்தைக் கையில்எடுத்துக்கொண்டு ரதத்தினின்றுவேகமாகத் தள்ளிக்குதித்து அளவற்றபலமுள்ளபார்த்தன்மீது அதை விரைவாகப் ப்ரயோகித்தார். (அவரால்) ஹிடப்பட்டதும் பெரிதும் அவருடைய ரூபத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான அந்தக்கதாயுதமும் அர்ஜுனனுடையபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு வேறுவழியைக்குறித்துச் சென்றது. பிறகு, வேகமும் பராக்ரமமுமுள்ளக்ருபர் கத்தியையும் ஒளிபொருந்தினகேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு பாண்டவனைக் கொல்வதற்கு விரும்பினார். சிறந்தஆசார்யரும் நன்றாகக்கற்பிக்கப்பட்டவரும் சரத்வானுடையகுமாரருமான அந்தக்ருபர் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஒருவராகஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்தேவன்போல வேகத்துடன் க்ராமமாக யுத்தபூமியில்ஸஞ்சரித்தார். பிறகு, குந்தீபுத்ராண அர்ஜுனன் பத்துக்ஷாப்ரங்களால் (அவருடைய) கத்தியையும் கேடயத்தையும் ஒருநிமிஷத்துக்குள் துண்டாக்கினான். அது ஆச்சர்யமாயிருந்தது. அப்பொழுது அதிகதேஜஸுள்ள அந்தக்ருபர் கத்தியும் கேடயமும்அழிந்ததால் வ்யஸனமடைந்தமுகத்துடன் பற்களால் உதடுகளைக்கடித்து மனத்தில் பெருங்கோபத்தைஅடைந்து மறுபடியும் 'இருக்கட்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு யுத்தத்தைவிட்டுவிலகுவதில் முயற்சியுள்ளவராக (தம்)

ஸஹோதரிபுத்ரான அச்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தின்மீது விரைந்து ஏறிக்கொண்டு மறுபடியும் வில்லைஎடுத்தார்.

இந்தஸமயத்தில், பீஷ்மர், பலசாலியானக்ருபர் பல்குனனால்துன்பமடைந்திருப்பதைக்கண்டு கோபம்கொண்டு, பிறகு, த்ரோணரைப் பார்த்து, “(ஆசார்யரே!) பல்குனன் யுத்தத்தில் ஒவ்வொருவராய் (சண்டைசெய்தால்) நம்மை ஜயித்துவிடுகிறான். (ஆகையால்,) நானும்¹ நீரும் கர்ணனும் அச்வத்தாமாவும் க்ருபரும் மற்றுமுள்ள அனேக சூரர்களும் (ஒன்றுகூடி) இந்த்ராகுமாரனை ஜயிப்போம்” என்றுசொன்னார். பாரதரே! பிறகு, பீஷ்மர் த்ரோணர்முதலான எல்லாத்திசைகளும் ஒன்றுசேர்ந்துவந்து விரைவாக அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போர் புரிந்தார்கள். ² அளவற்றதையமுள்ள அந்தஅர்ஜுனன், பனியானது மலைகளைமூடுவதுபோல, பாணமயமானவலைகளால் சுற்றியுமிருக்கின்ற அந்தமஹாரதர்களை மூடினான். (அப்பொழுது) கர்ஜிக்கின்ற பெரியயானைகளாலும் கணைக்கின்றகுதிரைகளாலும் பேரி சங்கங்களுடையகோஷங்களாலும் நெருங்கிய சப்தமுண்டாயிற்று. நூற்றுக்கணக்காகப் பார்த்தனால் விடப்பட்ட சரமாரிகள் யானைகளின்சரீரங்களையும் குதிரைகளின்சரீரங்களையும் இருப்புக்கவசங்களையும் பிளந்துவிட்டுப் பூமியில்விழுந்தன. விரைவாக அம்புகளைத்தொடுக்கின்ற பாண்டவனோ சரத்தாலத்தில் நடுப்பக்கலை அடைந்திருக்கின்ற நல்லகார்தியையுடைய ஸூரியன்போல ப்ரகாசித்தான். அப்பொழுது எல்லாத்திசைகளும் யுத்தத்தில் பார்த்தனுடையவில்லிலிருந்து கிளம்பின அம்புகளைப்பொறுமல் நன்றாக த்வம்ஸம்செய்யப்பட்டு ரதங்களைஇழந்து வடக்குமுகமாக ஓடினார்கள். குதிரைவீரர்களும் குதிரையின்மீதேறி ஓடினார்கள். காலாட்கள் பூமியில்ஓடினார்கள். பாணங்களாலடிக்கப்படுகின்றவைகளும் தாம்ரத்தாலும் வெள்ளியாலும் இரும்பினாலும்செய்தவைகளுமான மஹாத்மாக்களான கௌரவர்களுடைய கவசங்களிலிருந்து பெரியசப்தம்தோன்றியது. ப்ரஜ்ஞையைஇழந்து ச்ரமத்தினால் சஸ்த்ரங்களை நழுவவிட்டுக் கீழேவீழ்கின்ற குதிரைவீரர்களுடைய சரீரங்களால் யுத்தபூமியானது மூடப்பட்டதாகியது. அர்ஜுனன் ரதத்தின்நடுவிடங்களைச் சூன்யமாகச்செய்து மனிதர்களால் யுத்தபூமியைமூடினான். வில்லைக்கையில்கொண்டவனும் புருஷச்ரேஷ்டனுமான தனஞ்சயன் நடனம்செய்கின்றவன்போல (அங்குமிங்குமாகஸஞ்சரித்துக்கொண்டு) யுத்தத்தில் கூடித்திரியர்களுடையசுரங்களைவீழ்த்தினான். இடிமுழக்கம்போன்ற காண்டுவசபத்ததைக்கேட்டு

¹ ‘த்ரோணரும்’ என்பது மூலம்.

² வேறுபாடும்.

எல்லாஸையங்களும் நடுக்கமுற்றுத் தனித்தனியே பதுங்கின. குண்டலங்களையும் தலைப்பாகைகளையும் தரித்தவைகளும் ஸ்வர்ணமயமானமாலைகளை அணிந்தவைகளுமான (வீரர்களுடைய) தலைகள் போர் முகத்தில் விழுந்தவைகளாகக்காணப்பட்டன. யுத்தபூயியானது பாணங்களால் அடித்துத்தள்ளப்பட்டசரீரங்களாலும், விற்களைப்பிடித்தவைகளும் ஹஸ்தபாணங்களை அணிந்தவைகளுமானகைகளாலும் நன்குமுடப்பட்டு விளங்கியது. பாதச் சேஷ்டரே! யுத்தத்தில் கூர்மையுள்ளபாணங்களால் தள்ளப்படுகின்றதலைகள் ஆகாயத்தினின்று கல்மாரிவிழுவதுபோல விழுந்தன. பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அப்பொழுது தன்னை ரௌத்ரஸ்வரூபமுள்ளவனாகக் காண்பித்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் நூறுநூறுகளும் ஆயிரம்ஆயிரமாகவும் சூரர்களைக் கொன்றான். அரண்யத்தில் பதின்மூன்றுவர்க்காலம் அவ்வாறு தடுக்கப்பட்டிருந்தபாண்டவன் யுத்தத்தில் த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களீது கோபாக்கனியைக் கக்கினான். ஓ! பாதகுலத்தில்உதித்தவரே! அந்தக்கௌரவஸேனையைஎரிக்கின்ற அந்தப்பாண்டவனுடைய பராக்ரமத்தைக்கண்டு துர்யோதனனுடைய யுத்தவீரர்கள் எல்லோரும் பொறுமையைக் கைப்பற்றினார்கள். அறுபதுவயதுள்ள மதங்கொண்டயானையானது கோரைக்காட்டை அழிப்பதுபோல அர்ஜுனன் சஸ்த்ரதேஜஸினால் எல்லாவீரர்களையும் அடித்தான். பாதகுலததில்பிறந்தவரே! பிறகு, ஜயசாவிகளுள்சிறந்த அர்ஜுனன் ஸேனையைத்துரத்தி மஹாரதர்களையும் பயப்படும்படிசெய்து நான்குபக்கத்திலும் ஸஞ்சரித்தான். அந்தஅர்ஜுனன் போர்க்களத்தில் (பலவிதமான) கதிகளேரடி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு (பகைவர்களைக்) கொல்லுகையில் ரகத்ததாலும் நரம்புகளாலும் நிறைந்தஅலைகளுள்ள கோரமான ஒருநதி தோன்றியது. அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் எலும்புகளாகிற பாசிக்கொத்துகளால் நெருங்கியதும், 'காலனால் படைக்கப்பட்டதும், பாணங்களும் விற்களுமாகிற தெப்பங்களுள்ளதும், பயங்கரமானதும், மாம்ஸத்துடன்கூடின ரக்தமாகிறசேறுள்ளதும், ரதங்களாகிற தெப்பங்களுள்ளதும், நரம்புகளாகிற ஸர்ப்பங்களை யுடையதும், தலையிர்களாகிற பாசிக்கொத்துகளும் புல்தரைகளுமுள்ளதும், சிறுகத்திகளும் பெருங்கத்திகளுமாகிற மீன்களுள்ளதும், சாமரங்களும் தலைப்பாகைகளுமாகிற நுரைகளுள்ளதும், குதிரைக்கழுத்துக்களாகிற பெரியகழுல்களுள்ளதும், தலையில்லாமுண்டங்களாகிற ரீர் மனுஷ்யர்களைடையதும், காக்கைகழுக்குகளின் சப்தங்களுள்ள

தும், வேகமுள்ளதும், ஸாரஸபக்ஷிகளாலும் அன்றில்பக்ஷிகளாலும் சப்தமுள்ளதாகச்செய்யப்பட்டதும், ஸிம்மநாதங்களாகிற பெரியசப்தங்களுள்ளதும், சங்கத்வனிகளாகிற பெரியத்வனிகளுள்ளதும், வீரர்களுடையதலைகளாகிற தாமரைகளால் நிறைந்ததும், பாணங்களும் விற்களுமாகிற பெருங்கோரைகளுள்ளதும், காலாட்களாகிற மதஸ்யங்களால்கலங்கியதும், யானைத்தலைகளாகிற ஆமைகளுள்ளதும், நரிகளாகிற ம்ருகங்களுடையசப்தத்தால் நிறைந்ததும், மாம்ஸமும் மஜ்ஜையுமாகிற எங்கும்நிறைந்த சேறுள்ளதும், கோரஸ்வரூபமாயிருக்கின்றதும், பிசாசங்களுடையகூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும், கரையில்லாததும், தடுக்கமுடியாததும், ரக்தத்தைஜலமாகக்கொண்டதும், நான்குபக்கத்திலும்பரவியதுமான ஒருநதியை உண்பெண்ணினான். அரசரே! பார்த்தன் யானைகளுடையசரீரங்களாகிற பெரிய திட்டுக்களுள்ளதும் குதிரைகளுடையசரீரங்களாகிற பெரியகற்களுள்ளதும் பதாதிகளுடைய தேஹங்களாகிற கட்டுமரங்களையுடையதும் ரதங்களுடைய கூட்டங்களாகிற பெரியமரங்களையுடையதும் தலைமயிர்களாகிற புல்தரைகளால் மூடப்பட்டதும் மனிதர்களுக்கு மிக்கபயத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும் ஆழ்ந்திருக்கின்ற ரக்தமாகிற ஜலத்தையுடையதும் யமனாகிற கடலைக்குறித்துச்செல்லுகின்றதும் பயப்படும் மனிதர்களால் தாண்டமுடியாததும் சூரர்களால் எளிதில் தாண்டக்கூடியதுமான ரக்தம்நிரம்பியநதியை அடிக்கடி உண்பெண்ணினான். இந்த்ரகுமாரன் இவ்விதம் பயங்கரமான ரக்தநதியை உண்டாக்கினான். பாணங்களை எடுப்பதும் வில்லில் பூட்டுவதும் (லக்ஷ்யங்களில்) ப்ரயோகிப்பதும் காண்டுவந்ததை இழுப்பதுமான அந்த அர்ஜுனனுடைய (செய்கைகளில்) கொஞ்சமேனும் இடைவெளியானது காணப்படவில்லை.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மரும் அர்ஜுனனும் யுத்தத்திற்காக ஸந்தித்ததும், தேவர்கள் அவ்விருவரையும் புகழ்ந்ததும்.)

பார்த்தன் இவ்வாறு அந்தஸையத்தை ஒழிப்பதென்று நினைத்துப் பீஷ்மருக்கருகில்வந்தான். இந்த்ரகுமாரனான அர்ஜுனன், மிக்க தைரியமுள்ள துர்யோதனனுடைய எல்லாஸையங்களும் பயந்திருக்கும்பொழுது நான்குபாணங்களை வில்லில் பூட்டிப் பீஷ்மரைக்

குறித்துப் பயத்துடன் விடுத்தான்; (அவற்றுள்) இரண்டுபாணங்களால் அவரை அபிவாதனஞ்செய்தான். இரண்டுபாணங்கள் அவருடைய காதுகளின்ஸம்மீபம்சென்று குசலப்ராசன்மச்செய்தன. அவரும், 'சூர்தீபுத்ரன் ஜயமடையட்டும்' என்று ஆசீர்வாதம்செய்தார். போரில் பகைவரைவெல்ல எண்ணங்கொண்டு ஸம்மீபத்தில்வருகின்ற புருஷச்ரேஷ்டனானதனஞ்சயனை, யுத்தத்தில் (ஸமர்த்தனென்று) உலகத்தில் ப்ராஸித்திபெற்றவனும் செளர்யம் வீர்யமுதலியவற்றால் சிம்பத்தினின்று எடுக்கப்பட்ட பாதிபிம்பம்போலக் கர்ணனிடத்தினின்று உண்டானவனும் வைகர்த்தனனுடையபுத்ரனும் வீரனுமான வ்ருஷஸேனன் யுத்தம்செய்யவிரும்பி விரைவாகளதிர்த்தான். பிறகு, பாண்டுகுமாரனபார்த்தன், தன்னோடு யுத்தம்செய்கின்ற அந்தவ்ருஷஸேனனுடைய கைப்பழக்கத்தையும் ஆண்மையையும் ஒருமுஹூர்த்தகாலம்பார்த்து அந்தவ்ருஷஸேனனுடைய பராக்ரமத்தைப்பற்றி ஸந்தோஷித்தான். பார்த்தன் அப்பொழுது கழுகிறகுபூண்டதான ஒருபாணத்தினுடைய நுனியினால், பொன்னால்அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த வ்ருஷஸேனனுடையவில்லை விரைவாக அறுத்தான்; பிறகு, ஐந்துபாணங்களால் திரும்பவும் அவனை நடுமார்பில்அடித்தான். பார்த்தனுடையபாணங்களால் அடிக்கப்பட்ட அந்தவ்ருஷஸேனன் தேரினின்று துள்ளிக்குதித்து ஓடினான். (பகைவர்களைநோக்கி) வருகின்றவனும் பயங்கரமானவில்லுள்ளவனுமான பாண்டவனைத் துச்சாஸனனும் விக்ரணனும் சகுனியும் விவீம்சதியும் எல்லாப்பக்கத்திலும் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பார்த்தன், யுத்தாங்கத்தில் கோபங்கொண்டு அமுந்தியகணுக்களுள்ள அம்புகளால் அவர்களுடைய (தேரிலுள்ள) நுகத்தையும் கொடியையும் வில்லையும் யுத்தத்தில் விரைவாகத் துண்டித்தான். அவர்களெல்லாரும், பார்த்தனுடையபாணங்களால் கொடியறுபட்டும் வில்லும்கவசமும்வெட்டுண்டுமீட்டிக்கப்பட்டுப் போர்க்களத்தின்மத்தியினின்று ஓடினார்கள்.

பிறகு, பீபத்ஸுவானவன், உரக்கச்சிரித்து விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, "பகைவரைவருத்துபவனே! பொன்மயமானதும் உயரத்துக்கிக்கட்டப்பட்டதுமான இந்தப்பனைமாக்கொடியை இப்பொழுது என்னை அடையும்படிசெய். இது மேகத்தினிடையிலுள்ள மின்னலைப் போல அடிக்கடி நன்றாகப்ரகாசிக்கின்றது. சந்தனுவின்குமாரான இந்தப்பிஷ்மரிருக்குமிடத்துக்குப் போ. தெய்வத்தன்மையுள்ளவைகளும் கோரூபமுள்ளவைகளும் ஆச்சர்யத்தைஉண்டாக்கத்தக்கவைகளும் சிறியவைகளும் பெரியவைகளுமான அஸ்தாங்ககோப்போரில்

காண்பிக்கப்போகிறேன். மதஸ்யராஜனே! இவர் எங்களுக்குப் பால்
யம்தொடங்கி எப்பொழுதும் போஷகராயிருப்பவர்; எப்பொழுதும்
எங்களுடையச் சேயளில் விருப்பமுள்ளவர்; எப்பொழுதும் எங்களு
க்கு யோகக்ஷேமங்களைச் செய்பவர். இவர்மடியில் பால்யத்தில் நான்
வளர்ந்தேன். ஆதலால், இவருடன் ஒழுங்காகப் போர்புரியப்போகி
றேன். இவர் இரவும்பகலும் எங்களுக்கும் த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்களுக்
கும் (உண்டானவிரோதத்தைத்) தணிப்பதில் விருப்பமுற்றவர்”
என்றுகூறினான். அந்தஅர்ஜுனனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கே
ட்டு அவனுடைய ஸாரதியான விராடபுத்ரன் அவனாலவப்பட்டுப்
பிஷ்மருடைய ரதத்தையோக்கி ரதத்தைநடத்தினான். காற்றினால்
விரைவாக எதிர்த்துத்தள்ளப்பட்ட மஹாமேகம்போன்றதும் (உத்தர
னால்) தூண்டப்பட்டதும் ரதங்களில்சிறந்ததுமான அர்ஜுனனுடைய
அந்தரதத்தைக்கண்டு கங்கையின்புதல்வரான பிஷ்மர் ஸுடிர்யன்
போல ஒளியுள்ள ரதத்தோடு அந்தரதத்தை எதிர்த்துச்சென்றார்.
(தம்மைஎதிர்த்து) வருகின்றஅர்ஜுனனைக்கண்டு பகைவர்பட்டண
ங்களைஜயிப்பவரும் இந்தக்கௌரவர்களால் அவ்வாறு நன்குநாக்கப்
பட்டவரும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் பிதாமஹருமான
பிஷ்மர், போர்வீரர்கள் கொல்லப்படுங்கால் ஸ்வர்ணத்தால் அலங்
கரிக்கப்பட்ட சிறந்தவில்லையும் கூர்மையானமுனையுள்ளவைகளும்
மர்மஸ்தானங்களையும் தேஹங்களையும் பிளக்கின்றவைகளுமான அம்
புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்வதில் விருப்பமுற்று, ஒரு
வ்ருஷபமானது மற்றொருபெரியவ்ருஷபத்தை எதிர்ப்பதுபோல அர்
ஜுனனைஎதிர்த்துச்சென்றார். புருஷச்ரேஷ்டரான அந்தப்பிஷ்மர்,
தலையின்மேல் தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட வெள்ளைக்குடையினால் ஸுடிர்ய
னைச் சிகரத்தில்வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற மலைபோல ப்ரகாசித்தார்.
காங்கேயர் சங்கத்தைஊதி த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்களை ஸந்தோஷிக்கச்
செய்துகொண்டு பிபத்ஸுவை வலப்பக்கமாகநெருங்கிவந்து எதிர்த்
தார். பகைவீர்களைக்கொல்லுகின்றவனும் அளவிடமுடியாத வல்
லமைபொருந்தியவனுமான அர்ஜுனன் (தன்னைநோக்கி) வருகின்ற
அந்தப்பிஷ்மரைப்பார்த்து (தன்விட்டிற்கு) வந்திருக்கின்ற ப்ரியமான
விருந்தினரைப்போல வரவேற்றான். வீரயமுள்ளவனான அர்ஜுனன்,
யுத்தத்தில் தேவதத்தமென்கிற மஹாசங்கத்தை உரக்கஊதினான்.
அப்பொழுது பிஷ்மபாண்டவர்களுடைய அந்தச்சங்கநாதங்கள், ஸ்வ
ர்க்கத்தையும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் எல்லாப்பக்கத்திலும்
மிகவும் எதிரொலியிடும்படிசெய்தன. பாதகுலத்தில்உதித்தவரே!

ஆகாயத்தில் (யுத்தத்தைப்பார்க்க) வந்திருக்கின்ற இந்த்ரனுடன் கூடினதேவர்களெல்லோரும், “அர்ஜுனன் கௌரவர்களெல்லோரையும் சஸ்த்ரதேஜஸினால் துண்டாக்கிவிட்டான். யுத்தத்தில் வீரர்களும் குருச்ரேஷ்டர்களுமான இந்தப் பீஷ்மரும் அர்ஜுனனும் எல்லா அஸ்த்ரங்களிலும் ஸமர்த்தர்கள்; யுத்தத்தில் எப்பொழுதுமே ஜாக்ரதையுள்ளவர்கள்; வீரர்கள். இருவரும் தேவமனுஷ்யர்களுள் தம்பராக்காமங்களால் ப்ராஸித்திபெற்றவர்கள். இருவரும் அதிகப்பாபர்ப்புள்ளவர்கள். இருவரும் விளங்குகின்ற வில்லைத்தரித்தவர்கள். மனிதருட்சிறந்தவர்களும் அதிகவேகமுள்ள இரண்டுபுலிடோன்றவர்களும் ஸூரியனுக்கும் அக்னிக்கும் ஸமமானசெய்கையுள்ளவர்களுமான இருவரும் (யுத்தத்துக்காக) நெருங்கிவிட்டார்கள். இருவரும் வாஸுதேவருக்கும் கார்த்தவீர்யனுக்கும் ஒப்பானவர்கள். இருவரும் ப்ராஸித்தமானசெய்கையுள்ளவர்கள். இருவரும் சூரர்கள்; மஹாபலசாலிகள்; எல்லா அஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர்களுள்ளும் எல்லாச் சஸ்த்ராதாரிகளுள்ளும் சிறந்தவர்கள்; இவர்களின் வீர்யமானது அக்னிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ¹ஸோமனுக்கும் யமனுக்கும் குபேரனுக்கும் ஸூரியனுக்கும் வருணனுக்கும் ஸமமானது. எவன்தான் குந்தி புத்ரனை யுத்தத்தில் த்வந்த்வயுத்தஞ்செய்வதற்காக நெருங்குவன். பீஷ்மரைத்தவிர (அவனை எதிர்க்கத்தக்க) க்ஷத்திரியன் பூமியில் வேறொருவனுமில்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு இந்த்ரனுடன் கூடினதேவர்கள் யுத்தகளத்தில் அர்ஜுனனை அடைந்திருக்கின்ற பீஷ்மரையும் அதிகஉத்ஸாஹமுள்ள அர்ஜுனனையுங்கண்டு பூஜித்தார்கள். பிறகு, இந்த்ரனுடைய ஸேனைக்கொப்பான காந்தியுள்ள கௌரவர்களினுடையானது பலவிதமான தூர்யவாத்யங்கள் சங்கங்கள் இவைகளுடைய சப்தங்களாலும் ஸிம்மநாதத்துடன் கூடின பற்பலவிதமான சப்தங்களாலும் குருச்ரேஷ்டரான பீஷ்மரைப் பூஜித்தது.

அறுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

— ❀ —

(அர்ஜுனன் பீஷ்மரைத் தோற்கச்செய்தது.)

பிறகு, வீர்யசாலியான பீஷ்மர் ஜவலிக்கின்ற ஸர்ப்பங்களிப்போன்ற அதிகவேகமுள்ள எட்டுப்பாணங்களைப் பார்த்தனுடைய த்வ

ஜத்தின்மீது விடுத்தார். அந்தப்பாணங்கள் பாண்டுபுத்ரனுடைய த்வஜத்தை அடைந்து த்வஜத்திலிருக்கிற குரங்கையும் த்வஜத்தினுடைய நுனியில்வஸிக்கின்ற அந்தப்ராணிகளையும் அடித்தன. அவர் பத்துப்பாணங்களால் அவனுடைய ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் அடித்தார். இரும்புமயமான மூன்றுபாணங்களாலேயே பார்த்தனை மார்பில் அடித்தார். பிறகு, அர்ஜுனன் கௌரவர்களுக்குப் பிதாமஹரான பீஷ்மரைக் கூர்மையுள்ள பாணங்களால் அடித்துப் பத்துப் பாணங்களால் (அவருடைய) கொடியையும் ஸாரதியையும் அடித்தான். பலிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் நடந்த யுத்தம்போலக் கோரமானதும் மயிர்க்கூச்சத்தை உண்டுபண்ணுகின்றதும் ஆச்சர்யகரமான அப்படிப்பட்ட யுத்தமானது பீஷ்மருக்குப் பார்த்தனோடு நடந்தது. மேகத்தினின்னுறுப்படுகிற நீர்த்தாரைகள் போல அவ்விருவருடைய வில்லினின்றும் வெளிப்படுகின்ற பாணக்கூட்டங்களால் ஆகாசமானது இடைவெளி அற்றதாகியது. கௌரவ பாண்டவர்களுடைய யுத்தத்தில் பல்லங்கள் பல்லங்களோடு அடித்துக்கொண்டு வர்ஷாகாலத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகள் போல ஆகாயத்தில் விளங்கின. இடமாகவும் வலமாகவும் (சரங்களைத்) தொடுக்கின்ற ஜிஷ்ணுவினுடைய காண்டீவமானது யுத்தத்தில் மண்டலாகாரமாகச் செய்யப்பட்டு அக்னிசக்ரம் போலக் கோரமாக இருந்தது. மேகமானது ஜலதாரைகளால் பர்வதத்தை மூடுவது போல அர்ஜுனன் அனேகமான சரமாரிகளால் பீஷ்மரை மூடினான். கொந்தளிக்கின்ற ஸமுத்ரம்போலக் கிளம்புகின்ற அந்தச் சரமாரியை அந்தப் பீஷ்மர் அம்புகளால் நாசம் செய்து அர்ஜுனனையும் தடுத்தார். பிறகு, அர்ஜுனனுடைய ரதத்தைக்குறித்துக் கூட்டம் கூட்டமாக விடப்பட்ட அவ்விதமான அம்புக்கூட்டங்கள் (பார்த்தனால்) அடிக்கப்பட்டுச் சிதறிவிழுந்தன. பிறகு, ஸ்வர்ணமயமான கட்டுக்களும் முனைகளுமுள்ளவைகளும் கூர்மையுள்ளவைகளும் அமுந்தின கணுக்களுள்ளவைகளும் (வந்து) விழுகின்றவைகளும் பக்ஷிகளின் இறகுகளுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் ஆகாயமானது மூடப்பட்டது. பிறகு, பாண்டவன் கொடிய அம்புக்கூட்டங்களை விடுத்தான். பீஷ்மரும் பார்த்தன்மீது அவ்வளவு சரக்கூட்டங்களை விடுத்தார். பாதகுலத்தில் உதித்தவரான அந்தப் பீஷ்மர், பார்த்தனைக் குதிரைகளோடும் ஸாரதியோடும் தேரோடும் கூட வதஸ்தந் தங்களால் நிரப்பிப் பொன்மயமான கணுக்களுள்ள பாணங்களால் எல்லாத்திக்குக்களையும் ஆகாயத்தையும் மூடினார். பிறகு, தேவர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும், “ பீஷ்மர் அர்ஜுனைத் தடுத்ததால் ஒரு

வராலும்) செய்யமுடியாத கார்யத்தைச்செய்தவராகிறார். பாண்டு புத்ரான அர்ஜுனன் பலசாவி; ஸாமர்த்தியமுடையவன்; விரைவாகக் கார்யங்களைச்செய்பவன். சந்தனுபுத்ரான பீஷ்மரையும் தேவகீபுத்ரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனையும் ஆசார்யர்களுள்மிகச்சிறந்தவரும் மஹாபலசாவியுமான த்ரோணரையும்தவிர வேறுஎவன் யுத்தத்தில் பார்த்தனுடைய வேகத்தைத் தாங்கச்சக்தியுள்ளவன்? ” என்று (அவ்விருவரையும்,) ‘நல்லது, நல்லது’ என்றுபுகழ்ந்தார்கள். மஹாபலசாவிகளும் புருஷச்ரேஷ்டர்களுமான அவ்விருவரும் எல்லாப்ராணிகளுடையகண்களையும் களிக்கச்செய்துகொண்டு அஸ்தாங்களால் அஸ்தாங்களைத்தடுத்தி விளையாடினார்கள். மஹாத்மாக்களான அவ்விருவரும் யுத்தத்தில் பரம்மாஸ்தரத்தையும் ஸீந்தாஸ்தரத்தையும் அதிகஞ்ஞாமான ஆக்னேயாஸ்தரத்தையும் கௌபேராஸ்தரத்தையும் வாருணஸ்தரத்தையும் யாம்யாஸ்தரத்தையும் வாயவ்யாஸ்தரத்தையும் ப்ரயோகித்துக்கொண்டு விளங்கினார்கள். பிறகு, அப்பொழுது யுத்தத்தில் அவ்விருவரையும்கண்டு ஜனங்கள் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். ‘சிறந்தகைகளுள்ள பார்த்த! நல்லது; பீஷ்மரே! நல்லது’ என்றும்சொன்னார்கள். யுத்தத்தில் பீஷ்மரும்பார்த்தனும்செய்த இவ்விதமான மஹாஸ்தாங்களுடைய ப்ரயோகத்தை மனிதர்களுள் மற்றவன் யுத்தத்தில் வெளிப்படுத்துவதற்குச் சக்தியுள்ளவனாகான். எல்லா அஸ்தாங்ககளையும்அறிந்தவர்களான அவ்விருவருக்கும் இவ்விதமாக அஸ்தாயுத்தம் நடந்தது. பிறகு, ஜிஷ்ணுவானவன் அருகில்வந்து கூரியமுனையுள்ளதும் கழுகுகள்பூண்டதுமான ஓம்பினால் ஸ்வர்ணத்தினால்அலங்கரிக்கப்பட்ட (பீஷ்மருடைய) வில்லைஅறுத்தான். மஹாபலசாவியும் புருஷநிற்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் போர்க்களத்தில் அடுத்தநிமிஷத்திலேயே வேறுவில்லைஎடுத்து நானேற்றிக் கோபத்துடன் தனஞ்சயன்மீது விரைவாக அனேகபாணங்களை ப்ரயோகித்தார். அர்ஜுனனும் பீஷ்மரின்மீது கூர்மையுள்ளவைகளும் நன்குதீட்டப்பட்டவைகளுமான அனேகபாணங்களை விடுத்தான். மிக்ககாந்தியுள்ள பீஷ்மரும் பாண்டவன்மீது அவ்வாறே அம்புகளைவிடுத்தார். மன்னரே! திவ்யாஸ்தாங்களை அறிந்தவர்களும் ஓயாமல் சாங்களைத்தொடுக்கின்றவர்களும் மிக்கதைர்யசாவிகளுமான அவ்விருவர்களுள் அப்பொழுது வேற்றுமைகாணப்படவில்லை. பிறகு, அதிதனும் கிரீடமணிந்தவனுமான குந்தீபுத்ரன் அப்பொழுது பாணங்களால் பத்துத்திக்குக்களையும் அப்படியே சூரான பீஷ்மரையும் மறைத்தான். அந்தவிரகோஷ்டியில் பாண்டவன் பீஷ்மரையும் பீஷ்மர் பாண்ட

வனையும் அதிகமாக (அடித்தார்கள்.) வேந்தரே! இவ்வுலகத்தில் அது ஆச்சர்யமாக இருந்தது. சிறந்தகைகளுள்ளவரே! பீஷ்மருடைய ரதத்தைக் காக்கின்றவர்களான சூரர்கள் பாண்டவனால் கொல்லப்பட்டு அர்ஜுனனுடைய ரதத்துக்கு நான்குபக்கத்திலும் விழுந்தார்கள். பிறகு, காண்டவத்தினின்று விடுபட்டவைகளும் சத்ருநாசத்தைச் செய்யவிருப்பம்பெண்டவைகளும் தடையற்றவைகளும் கட்டுக்களுள்ளவைகளும் அந்தப் பார்த்தனுடைய ரதத்தினின்று வெளிப்புறப்படுகின்றவைகளும் தீட்டப்பட்டவைகளும் பொன்மயமான வஸ்தாங்களுள்ளவைகளுமான அர்ஜுனனுடைய பாணங்கள் ஆகாயத்தில் அன்னப்பற்றவைகளுடைய வரிசைகள் போலக்காணப்பட்டன. பலமாகவும் ஆச்சர்யகரமாகவும் ப்ரயோகிக்கின்ற அந்த அர்ஜுனனுடைய அவ்வித திவ்யாஸ்தரத்தை இந்தரேனோடு கூடின தேவர்களெல்லோரும் ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு பார்த்தார்கள். பலவிதமும் ஆச்சர்யகரமுமான அந்த அஸ்தாயுத்தத்தைப் பார்த்து அதிகப்ரீதியுள்ளவனும் ப்ரதாபசாவியுமான சித்ராஸேனனென்கிற கந்தர்வன் தேவராஜனைப்பார்த்து, “(தேவராஜரே!) பகைவர்களைப் பிளக்கின்றவைகளும் (ஒன்றோடொன்று) சேர்க்கப்பட்டது போல (தொடர்ச்சியாக)ச் செல்லுகின்றவைகளுமான இந்த அம்புகளைப் பாரும். திவ்யாஸ்தரத்தை ப்ரயோகிக்கின்ற ஜிஷ்ணுவினுடைய ஆச்சர்யகரமான இரதரூபத்தைப்பாரும். இதை மனுஷ்யர்கள் நம்ப மாட்டார்கள். ஏனெனில், அவர்களிடத்தில் இவ்விதமான அஸ்தாம் இல்லை. தேவஸம்பந்தமுள்ள மஹாஸ்தாங்களுடைய இந்தச் சேர்க்கை ஆச்சர்யகரமானது. கௌரவஸையங்கள், நடுப்பக்கலை அடைந்து ஆகாயத்தில் மிகத்தெரிக்கின்ற ஸ்ரீரயனைப்போலப் பாண்டவனைப் பார்ப்பதற்கும் சக்தியற்றவைகளாயிருக்கின்றன. இருவரும் ப்ரஸித்தமான செய்கையையுடையவர்கள். இருவருமே அரசர்களுள் சூரர்கள். இருவரும் விசித்ரமான செய்கையுள்ளவர்கள். இருவரும் போரில் (ஒருவராலும்) நெருங்கமுடியாதவர்கள்” என்று புகழ்ந்தான். பாதகுலத்தில் உதித்தவரே! இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தேவராஜனே பார்த்தனுக்கும் பீஷ்மருக்கும் நேர்ந்த யுத்தத்தைத் தேவலோகத்திலுண்டான புஷ்பவர்ஷத்தால் பூஜித்தான்.

பிறகு, அச்வத்தாமாவானவர் விரைவாகவந்து காணனைப்பார்த்து, “கர்ண! ‘நான் ஒருவனாகவே ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்ற எல்லாப் பாண்டவர்களையும் கொல்லுவேன்’ என்று ஸபாமத்தியில் என்முன்னிலையில் நீ சொன்னாய். அதை நீ செய்தாயில்லை. ஓ! ஸூரபுத்ர! ஒரு

வனிடமிருந்து பயந்தோடுகிறாய். விசித்ரவீர்யனுடையபேரன்மார்க ளான தூர்யோதனன்முதலானவர்களெல்லோரும் உன்னை ஆசிரயித் துக் குந்தீபுத்ரர்களைப் போரில்வெல்ல விரும்புகிறார்கள். (ஆதலால்) நீ பங்குனனோடு போர்புரிவாயாக” என்றுசொன்னார். அச்வத்தாமா சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு அப்பொழுது தூர்யோதனன் கர்ண னுக்குப் பரியத்தைச்செய்யக்கருதிக் கோபத்துடன் த்ரோணபுத்ரரைப் பார்த்து, “ப்ராம்மனோத்தமரே! ப்ரஸித்தமானசெய்கையுள்ளவனு ன்கர்ணனுடைய மானத்தைப் பங்கம்செய்யாதீர். மானபங்கம்செய்வதி னாலோ அரசர்களுக்குப் பலக்குறைவுண்டாகும். சூரர்கள் தங்கள் வீர்யத்துக்குத்தக்கபடி போரில் வாயினாலும் பேசுவார்கள்; கார்யங் களையும் செய்வார்கள்; பராக்ரமத்தையும் காண்பிப்பார்கள். ஆதலால், சூரர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அந்தக்கர்ணனை நீர் நிர்திப்பது தகுதியன்று” என்று மறுமொழிகூறினான். அரசனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தத்ரோணபுத்ரர் அப்பொழுது ரோஷத்தைஇழந் தவானார். பிறகு, சந்தனுகுமாரரானபிஷ்மர், (பாணங்களை) நாண் கயிற்றிற்பூட்டி வெளிப்படையாகத்தொடுக்கின்ற ஸவ்யஸாகியினிடம் பாணங்களைஎய்தார். பிறகு, பீபத்ஸுவானவன் அளவற்றபராக்ரம முள்ள பிஷ்மருடையவில்லைப் பெரிதானமுனையுள்ளதும் கழுகிறகு கள் கட்டியிருக்கின்றதுமான ஓர்அம்பினால் பலாத்காரமாக அறுத் தான். அதற்குப்பிறகு, குந்தீபுத்ரனான தனஞ்சயன் (யுத்தம்செய்வ தற்காக) முயற்சிக்குின்றவரும் பராக்ரமசாலியுமான அந்தப்பிஷ்மரைப் பத்துப்பாணங்களால் நடுமார்பில்அடித்தான். சிறந்தகைகளுள்ளவ ரும் யுத்தத்தில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் கங்காபுத்ரரு மான அந்தப்பிஷ்மர் (அர்ஜுனனுடையபாணங்களால்) துன்பப்படுத் தப்பட்டு ரதத்திலுள்ளஏக்காலைப் பிடித்துக்கொண்டு ¹நெடுநேரம் நின்றார். தேர்க்குதிரைகளைநடத்துகின்ற ஸாரதியானவன் சாஸ்த் ரத்தைநினைத்து மஹாரதரும் ப்ரஜ்ஞையற்றவருமான அந்தப்பிஷ் மரை ²அடித்துக்கொண்டு (தேரை) வேறிடம் நடத்திச்சென்றான். பராக்ரமத்திலும் செளர்யத்திலும் வீர்யத்திலும் ஸத்வத்திலும் பல த்திலும் யுத்தத்திலும் எல்லாஅஸ்தாசஸ்தாங்களிலும் லாகவத்தி லும் தூரத்தினின்று (லக்ஷ்யங்களை) அடிக்கும்விஷயத்திலும் உலகத் தில்ஒப்பற்றவரும் பிதாவினால்அளிக்கப்பட்ட வரமுள்ளவரும் ச்ரமத் தைவென்றவரும் பகைவர்களைஜயித்தவரும் ஆலஸ்யமற்றவரும் இளைப் பில்லாதவரும் தம்மிஷ்டப்படி மாணமடையத்தக்கவரும் சூரரும்

பிதாவினுடையபணிகிடையில் பற்றுள்ளவருமான பிஷ்மர் தூர்யோ தனனுடையநன்மைக்காக யுத்தகளத்தில் பார்த்தனோடு போர்புரிந்து குந்திபுத்ரானுக்கு ஹிதத்தைச்செய்வதற்காகத் தோல்விஅடைந்தவர் போலானார்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்க்கி.)

—***—

(அர்ஜுனன், த்ரோணீமுதலான ஐந்துமஹாரதர்களை எதிர்த்துப் போர்செய்தது.)

பார்த்தன், போர்க்களத்தில் கௌரவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே யுத்தத்தில் பிஷ்மரைஜயித்து மறுபடியும் போர்புரியக்கருதி ஐந்துமஹாரதர்களைக் குறித்துச் சென்றான். அவன் இரண்டு தூணீரங்களையும்ஆராய்ந்து நாராசங்களைஎடுத்துக்கொண்டு காண்டீவத்தைஉருவுகின்றவனாகி மறுபடியும் கர்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான். த்ரோணபுத்ரர் (கர்ணனைப்பார்த்து,) “கர்ண! ‘யுத்தத்தில் எனக்கு நிகரானவனில்லை’ என்று ஸபையின்மத்தியில் பொருத்தமில்லாத அனேகவார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாய். அதற்கு இதோ ஸமயம்வந்துவிட்டது. இதோ அர்ஜுனன் ஸர்வப்ராணிகளையும் நாசஞ்செய்கின்ற அந்தகன்போலக் கோபங்கொண்டு ஸமீபத்தில் எதிர்த்துவந்து ஸிம்மம்போலக் கொட்டாவிவிடுகிறான். நீ குராகுகிருந்தால் ஓடாதே; நின்று பல்குனனோடு யுத்தம்செய்” என்றுசொல்ல, கர்ணன், “க்ஷத்திரியர்களுக்குரியதர்மத்தை அனுஸரித்திருக்கின்றயான் பிபத்ஸுவினிடத்தினின்றாவது தேவகிபுத்ரரான க்ருஷ்ணனிடத்தினின்றாவது (இன்னும்) மற்ற எல்லாப்பாண்டவர்களிடத்திலுநின்றாவது பயப்படவில்லை. பலத்தினால் அதிகரித்தவர்களும் தனுர்வேதத்தைக்கொண்டு பிழைக்கின்றவர்களுமான குரர்களுக்கு(ப் பகைவர்களை)ப்பார்த்தவுடன் இறுமாப்புண்டாகிறது, ஸ்வாமுமூஉள்ளடங்காது. அர்ஜுனனோடு போர்க்களத்தில் நன்றாக எதிர்த்துப் போர்புரிகின்றஎன்னை ஆசார்யபுத்ரர் பார்க்கட்டும். வித்யோ (ஒருவராலும்) தாண்டமுடியாதது” என்றுசொன்னான். அச்வத்தாமா, “கர்ண! என்னதோஷம்? குரர்களுக்கு வாக்குடன் பெளருஷமும்இருக்குமாகில் அஃது இந்தஉலகத்தில் குணங்களால் மேலானதென்று சொல்லப்படுகிறது. நீ பயமில்லாமல் பார்த்தனோடு

யுத்தம்செய். கர்ண! ‘யுத்தத்தில் பார்த்தனிடத்திலிருந்து நான் பயப்படமாட்டேன்’ என்பது முதலாக நீசொன்னவார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு யுத்தத்தினின்று ஓடாதே” என்றுகூறினர். அந்தத்தனஞ்சயனை அந்தஐந்தூதிகர்களும் நான்குபக்கத்திலும்கூழ்ந்துகொண்டு அம்புகளை மிகவர்ஷிக்கின்றவர்களும் பகைவர்களின் உயிரைப்போக்கக் கருதியவர்களும்(யுத்தத்தை)லாபம்போல எண்ணுகின்றவர்களும் வர்ஷாகாலமேகங்கள்போலச் சரக்கூட்டங்களை மிக இறைக்கின்றவர்களுமாகித் தனஞ்சயனை விரைவாக எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் விரைவாகச்சென்று எதிர்த்துநின்று கூர்மையுள்ளவைகளும் பற்பலவகைப்பட்டவைகளும் இறகுகளுள்ளவைகளுமான அநேகபாணங்களால் தனஞ்சயனை அடித்தார்கள். பிறகு, எல்லாச் சஸ்தரதாரிகளுள்ளும் உத்தமனான பீபதஸுவானவன் அட்டஹாஸம்செய்து திவ்யாஸ்தரத்தைப் ப்ரயோகித்துக்கொண்டு ரதிகச்ரேஷ்டர்களை எதிர்த்தான்; ஸூரியன் பூமியைக் கிரணங்களால் மூடுவது போலத் திசைகளைக் காண்டுவத்தினின்றுவிடுபட்ட அம்புகளால் மூடினான். ரதங்கள் யானைகள் கொடிமரங்கள் குதிரைகள் இவைகளுடைய (தேஹத்தில்) கூர்மையுள்ளபாணங்களால் அடிக்கப்படாத இடம் இரண்டு அங்குலங்கூடஇல்லை. பரதகுலத்தில்உதித்தவரே! அமைதியை முதன்மையாகக்கொண்ட போர்வீரனைவரும் தங்களுடைய மனநிலைமையைஅறியவில்லை. யானைகளும் குதிரைகளும் பயந்துஒடுங்கின. மதப்பெருக்குற்றதும் அறுபதுவர்ஷம்சென்றதுமான ஒருயானையானது கோரைக்காட்டைஅழிப்பதுபோல அர்ஜுனன் சஸ்தரங்களுடையதேஜஸினால் எல்லாவீரர்களையும்அழித்தான். காண்டுவத்தினுடையசப்தத்தினால் பூமியானது நடுங்கியது. தனஞ்சயன் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களுடைய மனங்களையும் துன்பமடையும்படி செய்தான். ஆயுதம்பிடித்தவர்களுள் மேலானவனும் வீர்யமுள்ளவனும் குரனுமான அந்தஅர்ஜுனன் பிறகு ஸையங்களுடையமத்தியில் நுழைந்து யுத்தத்தில் ஸாரதியைநோக்கி, “ஸாரதியே! இந்தக்குதிரைகளை இழுத்துப்பிடித்து மெல்லநடத்து. போரில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரான ஆசார்யபுத்ராருடன் நான் போர்புரியப்போகிறேன். முந்தியே அவர் என்னோடு சண்டைசெய்திருக்கிறார். அவர் எனக்குப்பின்புறத்திலிருக்கிறார்” என்றுகூறினான். இவ்வாறு அர்ஜுனனால் சொல்லப்பட்டவுடன் அந்தவிராடபுத்ரன் வேகமுள்ள குதிரைகளை அச்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தைக்குறித்து மிக்கவிரைவுடன் ஓட்டினான்.

கர்ணன், “துன்பமுற்றவனும் அதிகவேதனையுள்ளவனுமான பிபத்ஸுவானவன் இதோஓடுகிறான். அவனை அவ்விடத்திலேயே நான் பின்பொடர்வேன். அவன் உயிரோடு விடப்படமாட்டான்” என்றுசொன்னான். த்ரோணர் “மஹாத்மாவான இந்தஇந்தராகுமாரன் பயத்தினால் விலகவில்லை. பயந்தவர்கள் இவ்வாறு திரும்பமாட்டார்கள். அதிகமான வேதனையுடையவர்களும் இவ்வாறு திரும்ப மாட்டார்கள். அதிகப்பரபரப்புள்ள இவனை மறுபடியும் நீ எதிர்த்துப்போவாயாகில், மீண்டு விடுபடமாட்டாய். அவன் பலஅஸ்த்ரங்களை அறிந்திருக்கிறான். தெய்வாதீனமாகத் தூர்யோதனன் விடுபட்டான். தெய்வாதீனமாகப் பசுக்களும் ஓடிவிட்டன. நீயும் தெய்வாதீனமாக விடுபட்டாய். யுத்தத்தால் என்னசெய்யப்போகிறாய்? ஒரு க்ரோசதூரம் விலகிச்சென்று ஸையத்தை நல்லார்த்தைசொல்வோம். அழைத்துவந்தஸையத்தோடு மறுபடியும் பார்த்தனைஎதிர்த்துச்செல்லுங்கள்” என்றுகூறினார்.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடரீக்சி.)

(அர்ஜுனன், உத்தரணப் பீஷ்மீழதலானவர்களின்பகீகத்தில் ரதத்தைநடத்தும்படிசெய், அவனுக்குத் தன்பராகிராமத்தைக்கீழ், துச்சாஸனன்முதலானவர்களை அவமானப்படுத்துவதற்காகப் பீஷ்மீழதலையோடுடன் போர்புரிந்தது.)

கர்ணன் தோல்வி அடைந்தான் என்பதைக்கண்டு பார்த்தன் விராடபுத்ரனைநோக்கி, “(உத்தர!) இப்பொழுது என்னைப்பகைவர்களை அடிக்கும்திருமையுள்ள வீரர்களுடைய தேர்க்கூட்டத்தை அடையும்படிசெய். எங்களனைவருக்கும் பிதாமஹரும் சந்தனுவின்புத்ரருமானபீஷ்மர் நல்லயுத்தத்தைவிரும்பிக் கவசம்பூண்டு ரதத்திலிருப்பதும், வஜ்ரங்களாலும் வைரீயங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ஸ்வர்ணமயமுமானபனைமரக்கொடியானது போர்க்களத்தில் காற்றினால்அசைவுற்று நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றதுமானஇடத்தில் (சென்று) வில்லாளிகளுடைய தேர்க்கூட்டங்களைப் பயங்கரமாகஅடிப்பேன். இவர்களுடையவிற்களையும் நாணகயிறுகளையும் கவசங்களையும் நான் அபஹரிப்பேன். உத்தர! திவ்யாஸ்த்ரங்களை அற்புதமாக ப்ரயோகிக்கின்றஎன்னை நீ பார். வர்ஷாகாலத்தில் மேகத்திலிருந்து ப்ரகாசிக்

கின்றமின்னல்போன்றஸ்வர்ணமயமான பின்புறமுள்ள என்னுடைய காண்டவத்தைக் கௌரவர்கள் பார்க்கட்டும். ஸாரதியே! ‘(இவன்) வலப்பக்கத்தாலோ இடப்பக்கத்தாலோ எந்தப்பக்கத்தினால் (எய்கிருன்)’ என்று பகைவர்களைவரும் என்னைப் பகுத்தறியப்போகிற தில்லை. ¹ அஸ்த்ரங்களாகிற ஜலமும் குதிரைகளாகிற சுழல்களும். யானைகளாகிற முதலைகளும் ரதங்களாகிற மடுக்களுமுள்ளதும் பாலோகத்துக்கு (எல்லாரையும்) இழுத்துக்கொண்டுபோகின்றதுமான நதியை நான் பெருகும்படிசெய்யப்போகிறேன்; கைகளும் கால்களும் தலைகளும் முதுகுகளும் புஜங்களும் சங்கங்களுமாகிற சராசரங்களுள்ளதான கௌரவர்களுடைய கூட்டமாகிறகாட்டை அமுர்தினகணுக்களுள்ள பாணங்களால் வெட்டுவேன். அம்பறத்தூணியிலிருப்பவைகளும் அழகியகட்டுக்களும் முனைகளுமுள்ளவைகளும் துந்துபிவாத்யம்போலச் சப்திக்கின்றவைகளுமான அம்புகள் என்னால் தொடுக்கப்பட்டுப் போரில் கௌரவர்களை எரிக்கப்போகின்றன. கொடிகளாகிறமரங்களும் அம்புகளாகிற புல்லுகளுமுள்ளதும் யானைகுதிரைகளாகிற துஷ்டம்ருகங்களால் நிறைந்ததும் ரதங்களாகிற சிங்கக் கூட்டங்களோடு கூடியதும் விற்களாகிற கொடிகளால் அடர்ந்ததுமான கௌரவர்களுடைய கூட்டமாகிறகாட்டை அஸ்த்ரதேஜஸினால் கொளுத்துவேன். ஒருவனாக இருந்துகொண்டு பாரதஸேனையை யுத்தத்தில் ஜயிக்கின்றனக்கு, நெருப்புக்குக் காட்டில் வழிகள் ஏற்படுவது போல அனேகவழிகள் ஏற்படும். என்னால் சக்ரம்போலச்சுழற்றி அடிக்கப்பட்ட கௌரவஸேனையை நீ ஒருவனை பார்ப்பாய். சக்ரபாணியான ஸ்ரீமத்நாராயணன் அஸுரர்களை ஒடும்படிசெய்வதுபோல, நான் ஒருவனாகவே இருந்துகொண்டு அந்தப்பகைவர்களை ரதங்களுடைய மத்தியினின்று பாலோகத்தின்பொருட்டு ஒடும்படிசெய்வேன். ஸமதரைகளிலும் மேடுள்ளமுள்ளதரைகளிலும் நான் பாரப்பில்லாமல் ரத்திலிருந்துகொண்டு வழியைமறைத்துநிற்கும் மலையையும் பிளப்பேன். நான் இந்த்ரனுடைய யுத்தத்தில் மாதலியை ஸாரதியாகக்கொண்டு, பலத்தினால் இறுமாப்புள்ளவர்களும் பகைவர்களும் நான்குபக்கத்திலும் ஒடுகின்றவர்களும் போர்புரிகின்றவர்களுமான எல்லா நிவாதகவசர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்றேன்; ஆயிரக்கணக்காகக் காண்டவத்தினின்று விடுபட்ட அஸ்த்ரங்களால் நிவாதகவசர்களைக்கொன்றுவிட்டு ஸமுத்ரத்துக்கு அக்கரையிலிருக்கின்ற சிறந்ததான ஹிரண்யபுரத்தையும் நாசஞ்செய்தேன். ஸாரதியே!

¹ ‘ரத்தமாகிற’ என்பது வேறுபாடும்.

உக்ரமானவில்லாளிகளான அறுபதினாயிரமாதிகர்களைக்கொன்றுவிட்டு யுத்தத்தில் அதிக உக்ரஸ்வரூபிகளும் கோரூபிகளுமான பெளலோமர்கள் காலகேயர்கள் என்கிற அஸுரர்களையும் நான் பாசுபதாஸ்தரத்தினால் கொன்றேன். நான் இந்த்ரனிடத்தினின்று உறுதியாக (சுஸ்த்ரங்களைப்பிடிக்கும்) முஷ்டியையும் ப்ரம்மதேவரிடத்தினின்று ஹஸ்தலாகவத்தையும் மனுவினிடத்தினின்று அதிகஸாமர்த்தியமுள்ளதும் ஆச்சர்யகரமுமான ¹மஹாயுத்தத்தையும் கற்றிருக்கிறேன். நான் ருத்ரரிடத்தினின்று ரௌத்ராஸ்தரத்தையும் வருணனிடத்தினின்று வாருணஸ்தரத்தையும் ஸுமர்யனிடத்தினின்று ஸௌர்யாஸ்தரத்தையும் யமனிடத்தினின்று யாம்யாஸ்தரத்தையும் அக்னியினிடத்தினின்று ஆக்னேயாஸ்தரத்தையும் வாயுவினிடத்தினின்று வாயவ்யாஸ்தரத்தையும் மற்றத்தேவர்களிடங்களிலிருந்து (அனேக அஸ்த்ரங்களையும்) பெற்றிருக்கிறேன். எந்தமனிதன் என்னுடையயுத்தத்தைப்பொறுப்பான்? இப்பொழுது காண்டவத்தினின்றுவிடுபட்டவைகளும் மயிர்க்குச்சலையுண்டுபண்ணுகின்றவைகளுமான சரக்கூட்டங்களால் வில்லாளிகளான கௌரவர்களுடையதேர்க்கூட்டங்களை நாசம்பண்ணப்போகிறேன்” என்றுகூறினான்.

அந்த ஸவ்யஸாசிபினால் இவ்வாறு தேறுதல்செய்யப்பட்ட விராடபுத்ரன் பயங்கரமான பீஷ்மருடையதேர்ப்படையில் குதிரைகளால் ப்ரவேசித்தான். உக்ரனுனதனஞ்சயன் அப்பொழுதே நாண்கயிற்றை இழுத்து ஒலிக்கச்செய்துகொண்டு ரதிகர்களுள்சிறந்தவரும் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவரும் யுத்தத்தில் பகைவர்களைஜயிக்க எண்ணங்கொண்டவருமான பீஷ்மரை எதிர்த்துச்சென்றான். பரதச்ரேஷ்டரே! (அந்த) அர்ஜுனனைத் துச்சாஸனன் விரைவாக எதிர்த்துச்சென்றான். விசித்ரமான ஆபரணங்களை அணிந்தவர்களும் யௌவனமுடையவர்களும் அழகியகுண்டலங்களை அணிந்தவர்களும் பயங்கரமானவில்லைத்தாங்கினவர்களுமான மற்றவீரர்களும் கைகளால் நாண்கயிற்றைஇழுத்து ஒலியையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அர்ஜுனனை எதிர்த்தார்கள். துச்சாஸனனும் விக்ரமனும் வருஷ்ஸேனனும் விவிம்சதியும் பயமற்றவர்களாகிப் பயங்கரமானவில்லைத்தாங்கியபாண்டவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். (வில்லில் பாணங்களைப்) பூட்டிவிடுக்கின்றவனும் புத்திசாலியும் குந்தீபுத்ரனுமான அந்தஅர்ஜுனனுடைய இடவிலாப்புறத்தில் துச்சாஸனன் அறுபதுபாணங்களைப் பாயோகித்தான். மறுபடியும், அந்தத்துச்சாஸனன் விராடபுத்ரனை

உத்தரனை ஒருபல்லத்தால் அடித்து இரண்டாவதுபல்லத்தினால் வீரனான அர்ஜுனனை நடுமார்பில் அடித்தான். ஜிஷ்ணுவானவன் அருகில்வந்து கழுகிறகுபூண்ட கூடாரமென்னும்பாணத்தினுடையதுளியினால், ஸ்வர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தத்துச்சாஸனனுடைய வில்லை வெட்டினான். பிறகு, அந்தத்துச்சாஸனனை மீர்துபாணங்களால் நடுமார்பில் அடித்தான். பார்த்தனுடைய அம்புகளால் நன்றாகப் பிடிக்கப்பட்ட அந்தத்துச்சாஸனன் ரதத்தின்மத்தியையவிட்டு ஓடினான். (பகைவர்களால்) ஜயிக்கப்படாத பிபத்ஸுவானவன் எல்லாத்திசைகளிலும் ஸஞ்சரித்தான். த்ருதராஷ்டிரபுத்ரான விகர்ணன், பகைவீரர்களை அழிப்பவனான அந்த அர்ஜுனனைக் கூர்மையுள்ளவைகளும் கழுகிறகு கட்டப்பட்டவைகளும் சாணைக்கல்லில்தீட்டப்பட்டவைகளுமான அம்புகளால் அடித்தான். பிறகு, குந்திபுத்ரன் அமுந்தியகணுக்களுள்ள ஓர் அம்பினால் அந்தவிகர்ணனையும் நெற்றியில் உடைய அடித்தான். அடிக்கப்பட்ட அந்தவிகர்ணன் பயந்து ஓடிவிட்டான். பிறகு, துஸ்ஸஹன் விவிம்சதியுடன் பார்த்தனருகில் ஓடிவந்து போரில் (தன்) உடன்பிறந்தவனைக்காக்கக்கருதிக் கூர்மையான அம்புகளை இறைத்தான். தனஞ்சயன் பரபரப்புடன் கழுகிறகுகள் பூண்ட கூர்மையுள்ள இரண்டுபாணங்களால் ஒரேஸமயத்தில் அவ்விருவரையும் அடித்து அவ்விருவருடைய குதிரையையும் நாசஞ்செய்தான். கொல்லப்பட்ட குதிரைகளையுடையவர்களும் அடிக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடையவர்களுமான அந்தத்ருதராஷ்டிரபுத்ரரிருவரையும் அனுசாரர்கள் எதிரில் ஓடிவந்து வேறுதேர்களில் ஏற்றி வேறு இடத்துக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அப்பொழுது, பார்த்தன் யுத்தத்தில் த்ருதராஷ்டிரகுமாரர்களைவரையும் (அவ்வாறு) ஓட்டினான்; ஓட்டிவிட்டு யுத்தபூமியை பரகாசிக்கச் செய்தான். கிரீடத்தை அணிந்தவனும் குந்திபுத்ரனும் லக்ஷ்யங்களில் தவறாமல் பாணங்களைப் பாயோகிப்பவனும் ப்ரதாபசாலியுமான பார்த்தன் (பகைவர்களுடைய) முடிகளையும் பரிகாயுதம்போன்றவைகளையும் அறுத்துத்தள்ளினான். மஹாவீரர்கள் ஸ்வர்ணமாலைகளுடன் நூற்றுக்கணக்காகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு, யுத்தபூமியானது, தாமரைப்புஷ்பங்களுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் சந்த்ரனுக்கும் ஒப்பானவைகளும் வெண்ணிறமுள்ள பற்களுள்ளவைகளும் அழகிய முகமும் கண்களும் மூக்குமுள்ளவைகளும் அழகிய மகரகுண்டலங்களானிந்தவைகளுமான புருஷருடைய தலைகளால் மறைக்கப்பட்டதாக விளங்கிற்று. அழகிய மூக்குள்ளவைகளும், அழகியவைகளும் ஒளிர்கின்றவைகளுமான கண்களுள்ளவைகளும்,

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டமீசையுள்ளவைகளும், நன்றாக அலங்கரிக்கப் பட்டவைகளும், பொன்மயமான குண்டலங்களணிந்தவைகளும், அறுத்துத்தள்ளப்பட்டவைகளுமான தலைகள் அனேகங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வாறு அந்தக்கௌரவஸேனையானது நன்கு அடிக்கப்பட்டு நரபுறங்களிலும் பயந்து ஒடிவிட்டது. பிறகு, மஹாரதர்களும் மஹா பலசாலிகளுமான துர்யோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலனுடைய புத்ரனை சகுனியும் த்ரோணரும் அவர்குமாரரும் அதிரதானக்ருபரும் அப்பொழுது ஒன்று கூடி உறுதியானவிற்களை நானொலியிடும்படிச் செய்துகொண்டு அந்தப்போர்க்களத்தில் விஜயனோடு போர்புரியவந்தார்கள்; பிறகு, அசைகின்றகொடித்துணியுள்ளதும் ஸுடிர்யன்போலப் பரகாசிக்கின்றதுமான தேருடன் மீண்டும் திரும்பிவந்து வழியிலிருக்கின்ற வானரக்கொடியோணக்கண்டார்கள். மஹாவில்லாளிகளான அவர்கள், மிகுந்தகோபங்கொண்டு தனஞ்சயனைச் சூழ்ந்து நின்று மஹாமேகங்கள் மலையின்மீது பொழிவதுபோல (அவன்மீது) மஹாஸ்தாங்களை நான்குபக்கத்திலும் பொழிந்தார்கள். மஹாவிர்யமுடையவர்களான அவர்கள் சரக்காலமேகங்கள் போல அம்புக்கூட்டங்களை மிகப்பொழிந்து கிரீடியை மிகத்திக்குச்செய்துகொண்டு போரில் நின்றார்கள்; ஸமீபத்தில் எதிர்த்து நின்று கூர்மையுள்ளவைகளும் கழுநிற குகைகள் கட்டியவைகளுமான அனேக அம்புகளால் பாண்டவனை எதிர்த்து விரைவாகப் போர்புரிந்தார்கள். பிறகு, பீபதஸுவானவன் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு ஐந்துவர்ஷகாலம் அப்பயலித்ததும் ஸுடிர்யனுக்கொப்பானதுமான அவ்வித ஐந்தாஸ்தரத்தைக் காண்டவத்தில் பூட்டினான். அச்சக்கட்டைகளிலும் சக்ரங்களிலும் ரீதங்களிலும் குதிரைகளிலும் இரண்டோரங்குலங்கூட அர்ஜுனனுடைய அஸ்தரத்தினால் மூடப்படாமல் காணப்படவில்லை. ஸுடிர்யன் கிரணங்களால் எல்லாத்திக்குக்களையும் மூடுவதுபோலக் கிரீடியினால் விடப்பட்ட அஸ்தரமானது உலகமனைத்தையும் மூடியது. சக்ராயுதம் போல வளைக்கப்பட்ட காண்டவமானது மேகத்தின்மீது மின்னல் போலவும் மலையின்மீது அக்னிபோலவும் இருந்தது. மேகம்வர்ஷிக்கும்பொழுது மலையில் விழும் மின்னல் போல ஜ்வலிக்கின்ற காண்டவமானது, இடிமுழக்கமுள்ளவாகச் செய்யப்பட்ட எல்லாத்திசைகளையும் (அஸ்தாதேஜஸினால்) மூடிற்று. அர்ஜுனன், ஐந்தாஸ்தரத்தை வெளிப்படுத்துகையில் எல்லாரதிகர்களும் பயந்தார்கள். போர் வீரர்களைவரும் ஒய்வடைந்து நினைவை ஒழிந்தார்கள்; த்ரோணரோடும் பிஷ்மரோடும் கூடி மயக்கத்தினால் பரஜ்ஞையை இழந்தார்கள்.

பாதச்ரேஷ்டரே! அந்த எல்லாஸையங்களும் தோல்வியடைந்து ஸவ்யஸாசியினிடத்தினின்று உண்டானபயத்தினால் எல்லாத்திக்குக் களிலும்ஒடின.

அறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

கோ க் ர ஹ ண ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன், உத்தரானந்தேந்திர துர்யோதனனிடம் தேரைச்செலுத்தவியதும், தனக்காற்றமல்லுக்கின்ற துர்யோதனைப் பரிஹஸித்துப் போருக்கழைத்ததும்.)

அர்ஜுனன், “உத்தர! தெற்குத்திக்கைநோக்கியே குதிரைகளைநடத்து. இங்கேநிற்கின்ற இந்தவீரர்களுடைய இவ்வித சப்தமானது இனி அதிகமாகப்போகின்றது. ஸாரதியே! அச்வத்தாமாவினுடைய ரதத்தைக்குறித்துக் கிழக்குமுகமாகச் செல். புகழையுடைய குருபுத்ரரை விரைவாகப்பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றுகூறினான். அப்பொழுது, பாண்டவன் வில்லினுடையஒசையினால் அவர்களனைவரையும் மோஹிக்கச்செய்துவிட்டு (அந்தக்கௌரவஸேனையை) ப்ரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிக்கொண்டு அரைக்ரோசதூரம் விரைவாகஒடினான். காற்றானது எப்பொழுதும் சென்றுகொண்டிருப்பதுபோலவும் கருடன் வேகமாகச்செல்லுகிறதுபோலவும் பார்த்தனுடையதோரானது ஆகாயத்தில் எல்லாப்பக்கத்திலும் சீக்ரமாகச்சுழன்றது ஒலியானது ஒருமுறுவிர்த்தகாலத்தில் ஓய்ந்தது. தனஞ்சயனும்(வேறுஇடத்துக்கு) செல்லவே பாணங்களால் மிகவும் காயப்படுத்தப்பட்ட த்ரோணர் பீஷ்மர்முதலான மஹாரதர்களெல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து பார்த்தனைக்காணாமல் முயற்சியுள்ளவர்களாகி யானைகளையும் குதிரைகளையும் ரதங்களையும் காலாட்களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸையங்களுக்குப்பின்புறத்தில் சென்றார்கள். ஸைனிகர்கள், “பாக்யவசத்தினால் துர்யோதனன் விடுபட்டான். ஸையம் பெரும்பான்மையாக(த்திரும்பி) வந்துவிட்டது. ஒருக்ரோசதூரந்தாண்டி ஸையத்தைப்பின்தொடர்ந்து அழைத்துவருவோம். அச்மகைஎன்கிறநதிக்கருகில் நுழையமுடியாத அரண்யமிருக்கின்றவிடத்தில் செல்லுங்கள்” என்றுகூறினார்கள். ஒ! குருச்ரேஷ்டரே! பிறகு, துர்யோதனன் போரில்தோல்வியடைந்த தன்னுடையஸேனையைக்கண்டு பொறுதவனாகி (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர் இவர்களால் மிகவும் தடுக்கப்பட்டும் தன்னுடைய

ஸேனையினால் குழப்பட்டுக் கோபத்துடன் தனஞ்சயனைத்தேடிக்கொண்டு திரும்பினான். பிறகு, அர்ஜுனன், விசித்ரமும் மிக்கவேகமுள்ளதும் நாகராஜனுக்கொப்பானதும் உலகங்களில்ப் பரவித்திபெற்றதும் யுத்தத்தில் (பகைவர்களால்) ஒடிக்கத்தகாததும் வெட்டத்தகாததும் எரிக்கத்தகாததுமான காண்டவத்தைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு உரைக்கலானான்.

“இந்தவில்லானது இப்பொழுது கௌரவர்களுடைய அநீதியை (அடக்குகின்றது;) மங்களகரமானது; பகைவர்களை நாசஞ்செய்யும் திறமையுடையது; காற்றைவிடமேலான சிறந்தவேகமுள்ளது; சீக்ரமாக (சத்ருஸம்ஹாரத்தை)ச் செய்யக்கூடியது; பெரும்போரில் ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாதது; பகைவர்படைகளைப்போக்கும் திறமையுள்ளது; யுத்தத்தில் (சத்ருக்களுடைய) படையை ஜயிக்கக்கூடியது; வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பானது; பகைவர்மனைவிகளுக்கு வைதவ்யத்தை விளைவிக்கக்கூடியது; குருவம்சத்தில்திறந்தவர்களுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. அந்தத்தூர்யோதனனிருக்கிற இடத்துக்குச்செல். மிக்ககூர்மையுள்ள அம்புகளால் அவனைக்கீழே தள்ளுவேன். ஆசார்ய புத்ரர், தூர்யோதனன், பிதாமஹரானபீஷ்மர், ஸுதபுத்ரனுனகர்ணன், த்ரோணர், க்ருபர் ஆகிய அனைவரையும் போரில்தடுத்துத் தூர்யோதனனுடையதலையை அறுப்பேன்” என்று கூறினான். உத்தரன் விசித்ரமும் மிக்கவேகமுள்ளதுமான அந்தவில்லையும் கூர்மையான அம்புகளையுங்கண்டு பயந்து போரினிடையில் அர்ஜுனனைப்பார்த்து, “நான் உம்முடைய குதிரைகளை அடக்கி நடத்துவதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்” என்று கூறினான். சத்ருக்களைக்கொல்பவனும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான அர்ஜுனன், அந்த மத்ஸ்யராஜகுமாரனைப்பார்த்து, உரக்கச்சிறித்து, “உத்தா! துணைவனான னனுடனிருக்கின்ற உனக்குப் பயமேது? குதிரைகளை வசப்படுத்தி நடத்து” என்று சொன்னான். அந்தத்தனஞ்சயனால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டவிராடபுத்ரன் வேகமாகக் குதிரைகளை நடத்தினான். ஜிஷ்ணுவானவன் மறுபடியும் போர்புரியக்கருதிக் கொடியவேகமுள்ள அந்தவில்லை நானொலியிடும்படிசெய்தான். காண்டவசபத்தினாலும் சங்கத்தினுடைய ஒலியினாலும் வானரத்தினுடைய சபத்தினாலும் எல்லாப்பக்கத்திலும் அங்குள்ள சிறந்தயுத்தவீரர்களானேகர் பூமியில் ஆங்காங்கு மிகப்பதுங்கினார்கள். அர்ஜுனன், “(ஸாரதியே!) மிக்க கர்வங்கொண்டவனும் எல்லாவிதத்தினாலும் நிறைந்த தேஜஸையுடையவனும் த்ருதராஷ்டிரபுத்ரனுமான இந்தத்தூர்யோதனன் தனக்கு

நேர்த்திருக்கின்றதோல்வியை எப்பொழுதும் பொறுதவனாகிப் போர் புரியஎண்ணிப் படைமுகத்தில் நிற்கிறான். இளைய ஸ்வேஹாதானுடன் கூடின அந்தத்தூர்யோதனனையே பார்த்துக்கொண்டு ஜாக்ரதையுடன் அவ்விடம்செல்” என்றுகூறினான்.

வருகின்ற அந்தஅர்ஜுனனைப்பார்த்து எல்லாக்கௌரவயீரர்களும் விரைவாக எதிர்த்துச்சென்றார்கள். வீரனான அந்தஅர்ஜுனனே உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு அவர்களைத்தாண்டித் தூர்யோதனன் மீது இரண்டுபாணங்களை நாட்டினான். பீடிக்கப்பட்ட மதங்கொண்ட யானைபோல அதிரதனானபார்த்தனால் யுத்தத்தில்அடிக்கப்பட்ட த்ருதராஷ்டிரபுத்ரன் அவனோடு யுத்தம்செய்யஎண்ணித் தானாகவே விரோதித்துக்கொண்டு அவனைவந்தடைந்தான். அதிவேகமுள்ள அந்தத்தூர்யோதனன் பயங்கரமானவில்லையுடையவனும் அனேகம் பகைவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவனுமான தனஞ்சயனைக் காதுவரையிலன்றாகஇழுத்துவிடப்பட்ட ஒருபாணத்தினால் நெற்றியின்றி வில் அடித்தான். நன்குஸந்தானம்செய்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டதும் ஸ்வர்ணத்தினுடைய கார்திபோன்ற கார்தியுடையதுமான அந்தப் பாணத்தினால் அடிக்கப்பட்டு ரத்தத்தைப்பெருக்குகின்றபார்த்தன் ஒற்றைக்கிரணமுள்ளஸூர்யபகவான் பகலில்விளங்குவதுபோல விளங்கினான். பிறகு, பாணத்தால்பிளக்கப்பட்ட அந்தஅர்ஜுனனுடைய (நெற்றியில்) சுமிகையுள்ளரத்தமானது தொடர்ச்சியாகத்தோன்றியது. அந்தரத்ததாரையானது அவனுக்குப் பொன்மலர்களால் விரித்ரமாகச்செய்யப்பட்ட மலைபோல விளங்கியது. பலமுள்ளவனும் அதிககோபவேகமுள்ளவனும் கம்பீரஸ்வபாவமுள்ளவனுமான அந்த அர்ஜுனன், அந்தத்தூர்யோதனனால் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு விஷத்துக்கும் நெருப்புக்கும்ஒப்பான பாணங்களையெடுத்து ராஜாவானதூர்யோதனனை அடித்தான். உக்ரமானதேஜஸுள்ள தூர்யோதனனும் அந்தஅர்ஜுனனை அடித்தான். ஒப்பற்றவீரனானபார்த்தனும் தூர்யோதனனை அடித்தான். (இவ்விதம்) அஜமீடனுடைய குலத்தில்உதித்தவர்களும் புருஷர்களுள்சிறந்தவீரர்களுமான அவ்விருவர்களும் யுத்தத்தில் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். பிறகு, விகர்ணன் மதப்பெருக்குள்ளதும் மலைபோலவிளங்குகின்றதுமான ஒரு பெரியயானையின்மீதேறிக்கொண்டு (தானேறிய) யானையின்பாதங்களை ரக்ஷிக்கின்றவர்களான நான்கு ரதிகர்களோடுசேர்ந்து குந்தி புத்ரானுபாண்டவனை எதிர்த்துச்சென்றான். வருகின்றதும் வேகமுள்ளதுமான அந்தக்கஜராஜனை வீரனானதனஞ்சயன் காதுவரை

யில்இழுத்துவிடப்பட்டதும் உறுதியுள்ளதும் இரும்புமயமுமான அம்பினால் கும்பஸ்தலத்திற்கும் நெற்றிக்கும்நடுவில் அடித்தான். பார்த்தனால்விடப்பட்டதும் கழுகுகுகுள்பூண்டதுமான அந்தப்பாணமோ இந்தானால்விடப்பட்ட வஜ்ராயுதமானது மலையைப்பிளப்பது போலப் பெரியமலைபோன்ற (அந்த) யானையைப்பிளந்து மூலப் தேசம்வரையில் நுழைந்தது. பாணத்தினால் நன்றாகத்தடுக்கச்செய்யப்பட்ட அந்தயானையாசானது மிக்கநடுக்கமுற்ற அங்கமுள்ளதும் துன்பமடைந்தமனத்தையுடையதும் நன்றாகவாட்டமுற்றதுமாகி வஜ்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட மலையின்கொடுமுடிபோலப் பூமியில் விழுந்தது. கஜராஜாவானது பூமியில்வீழ்த்தப்பட்டவுடன், விகர்ணன் பயத்தினால் உடனே இறங்கி விரைவாக நூற்றெட்டடிதூரம் சென்று விவிம்சதியினுடையாதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டான். பார்த்தன் வஜ்ரத்துக்கொப்பான அந்தஅம்பினால் பெரியமலைக்கொப்பான (அந்த) யானையைக்கொண்டு அவ்விதமானபாணத்தினாலேயே தூர்யோதனனை மார்பில் பிளந்தான். யானையும்கொல்லப்பட்டு அரசனும்பிளக்கப்பட்டு விகர்ணனும் பாதரசுக்கர்களோடு தோல்வியடைந்தபோது காண்டவத்தினின்றுவிடுபட்டஅம்புகளால் அத்தகைய சிறந்தயுத்தவீரர்கள் பிளக்கப்பட்டு விரைவாக ஓடிவிட்டார்கள். பாணத்தால்கொல்லப்பட்டயானையையும் (தோல்வியுற்ற) எல்லையுத்தவீரர்களையும் பார்த்துக் கௌரவர்களுள்சிறந்தவீரனும் அரசனுமானதூர்யோதனன், ரதத்தைத்திருப்பிக்கொண்டு யுத்தபூமியினின்று பார்த்தனில்லாதஇடத்துக்கு ஓடினான். பகைவர்கூட்டங்களைஅடிக்கின்ற கிரீடியானவன் மிகப்பயந்தவனும் வேகமாகச்செல்லுகின்றவனும் அம்பினால் அடிக்கப்பட்டவனும் ரதத்தைக்கக்குகின்றவனுமான அந்தத்தூர்யோதனனை யுத்தஞ்செய்யமனமுள்ளவனாக அழைத்தான். பெரியவில்லாளிகளுள்சிறந்தவனான அந்தத்தூர்யோதனன் ஒப்பற்றதனஞ்சயனால் யுத்தத்தில் மிகவும்அடிக்கப்படவே, அந்தக்கௌரவஸையங்களனைத்தும் பார்த்தனைக்கண்டு பயத்தால் துன்பமடைந்து நடுக்கமுற்றன. பிறகு, மதப்பெருக்குற்ற யானைபோல உாக்கக்காஜிக்கின்றவனும் யுத்தத்தில் பலத்தால்கர்வமுடையவனும் காளைகளுடையநடுவில் ஸிம்மம்போல (கௌரவர்களுடைய) மத்தியிலிருக்கின்றவனுமானஅர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தப்போர்வீரனைவரும் ஓய்வடைந்தார்கள். பாண்டவனுடையகாண்டவத்தின்சுபத்தினால் யுத்தவீரர்கள் ஸிம்மத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட யானையாகுள்போலப் பயத்தால்பிடிக்கப்பட்டவர்களும் அவனுடைய

அம்புகளால் நன்றாகத்தபிக்கச்செய்யப்பட்டவர்களுமாகி ரதங்களி லிருந்து உடனே விழுந்தார்கள். மிகச்சிவந்தகண்களையுடையவனும் இந்த்ரனுடையசெய்கைபோன்ற செய்கையுடையவனுமான பார்த் தன், மறுபடியும் பன்னிரண்டுபாணங்களால் கர்ணனையும் ஒரு ரதத் தோடிருக்கின்ற துச்சாஸனனையும் நடுக்கமடையச்செய்து, ஒடுகின்ற அவர்களைப்பார்த்தான். பார்த்தனுடையஅம்புகளால் மிகுந்ததாபத் தையடைந்தகர்ணன், தூர்யோதனனையும் துவ்ப்ரஸஹனையும்பார்த்து, “அர்ஜுனன் இதோ காணப்பட்டுவிட்டான். நாம் விரைவாகத்திரு ம்பிச்செல்வோம். இவ்விடத்தினின்றும்போய் நாம் நன்மையைத் தேடிக்கொள்வோம். ஐயா! நம்மால் இவ்விடத்தில் அர்ஜுனன் இப்பொழுது காணப்பட்டான். ஆதலால், உன்னுடையதக்க கார்யம் நிறைவேற்றப்பட்டதென்றே நான் எண்ணுகிறேன். ஸவ்ய ஸாசியானவன் மறுபடியும் கானகம் செல்லவேண்டும். அவர்க ளுடைய ப்ரதிஜ்ஞாகாலமானது நிறைவேறவில்லையென்று நான் எண் ணுகிறேன்” என்றுகூறினான். யுத்தத்தில் பாண்டவனால் பாணங்க ளால்பீடிக்கப்பட்டவர்களான அந்தக்கௌரவவீரர்கள் பிறகு ஒரு வரைஒருவர் அழைத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள். கர்ணன், “இதோ ஜிஷ்ணு வருகிறான். தூர்யோதனை எல்லாப்பக்கத்திலும் சூழ்ந்து கொண்டு செல்வோம். எல்லாஅஸ்தரங்களையும்அறிந்தவனும் கஜ யூதபதிபோல ப்ரகாசிக்கின்றவனும் தகுந்தஸமயத்தில் பகைவரைப் போரில்அடிப்பவனுமான இந்தப்பார்த்தன் மறுபடியும் நம்மிடம் வந்துவிட்டான். பாதச்சேஷ்டர்களுக்குஆதாரமான தூர்யோதனை ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்றுகூறினான். காலனைப்போலச் சஸ்தரங்க ளை(க்கையில்)எடுத்து விரைவாகவருகின்ற பார்த்தனைக்கண்டு தூர் யோதனன் பயத்தினால் மிகவும்பீடிக்கப்பட்டு த்ரோணரையும் கர் ணனையும் க்ருபரையும் பிஷ்மரையும் சரணமடைந்தான். மிகவும்பய ந்து (த்ரோணர்முதலானவர்களை) சரணமடைகின்றவனும் பாணத்தி னால்அடிக்கப்பட்டு ரக்தத்தைக்கக்குகின்றவனுமான அந்தத்தூர்யோ தனைப்பார்த்து, பகைவர்களுடையபோரைஏற்பவனும் அம்பருத் துணிகளுள்ளவனுமான கிரீடியானவன், ப்ரீதியுள்ளமனத்துடன் பின்வருமாறு கூறலானான்.

“(தூர்யோதன!) உலகத்தில் (பரவியிருக்கின்ற) பெயரையும் புகழையும்இழந்து யுத்தத்தினின்றுதிரும்பி ஏன் ஒடுகிறாய்? அடிக் கப்பட்ட உன்னுடைய வாத்யங்கள் யுத்தத்தினின்று ஒடினஉன்னை ஆனந்தப்படுத்தமாட்டா. இப்பொழுது அவ்விதமானநீ அகண்ட

மானபூமியையும் வாஹனங்களையும், வஸ்தாங்களையும், போஜனங்களையும் நல்லவாஸனையுள்ள சந்தனங்களையும் அனுபவிக்கப்போகிற தில்லை. நீ யுத்தத்தினின்று திரும்பி ஒடினால் பொன்மாலைகளையும் குண்டலங்களையும் வைரீயத்தினால் செய்யப்பட்ட ஹாரங்களையும் அனுபவிப்பாயா? ஏ! பாபி! போரினின்ற நமுவின உனக்குச் சங்கத்தின் த்வனிகளும் இப்பொழுது ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகின்றவையாகா. ராஜபுத்ர! யுத்தத்தைவிட்டு ஒடுகின்ற உனக்கு உத்தமமான சந்தனமும் இனிய சொற்களுள்ள உத்தமஸ்தரீகளும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் போகத்தின்பொருட்டுப் பயன்படார்கள். நான் யுகிஷ்டிராருடைய ஆஜ்ஞையைச் செய்பவன்; குந்தியினுடைய மூன்றாவது புத்ரன்; போரில் உறுதியாக நிற்பவன். த்ருதராஷ்டிரகுமார! அதற்காக நீ திரும்பி முகத்தைக்காட்டு. அரசர்களுடைய நடக்கையை நினைத்துப்பார். இந்தப்பூமியில் உனக்குத் தூர்யோதனன் என்னும் இந்தப்பெயர் பொருளில்லாததாக முதலிலே இடப்பட்டது. மோசத்தையே தலைமையாகப்பற்றிய நீ¹ தூர்யோதனனாயிருந்தும் பெயரினால் மட்டும் தூர்யோதனனென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறாய். இப்போது சண்டையைவிட்டு ஒடுகிற உனக்குத் தூர்யோதனனாயிருக்குந்தன்மை இல்லையே? தூர்யோதன! உனக்கு முன்புறத்திலாவது பின்புறத்திலாவது ரக்ஷகனை நான்காணவில்லை. குருகுலத்திலிருந்தவர்களுள் சிறப்புற்றவீரனே! என்னால் அம்பின் வலிமையினால் தபிக்கச் செய்யப்பட்ட ப்ராணனைப் போரினால் அடையவிரும்பு” என்று கூறினான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தூர்யோதனன் பீஷ்மரீழதலியோரால் காக்கப்பெற்று மறுபடியும் போருக்குவந்ததும், அரீஜுனன் அவர்களோடு நேடுநோம் போர்புரிந்து ஸம்மோஹனுஸ்தீர்ப்ரயோகத்தீரேய்து அவர்களாடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு பீஷ்மரீழதலியோரை அம்புகளால் வணங்கியதும்.)

மஹாத்மாவான அந்தஅரீஜுனனால் யுத்தத்திற்காக அழைக்கப்பட்ட அந்தத்தூர்யோதனனோ அதிகமதங்கொண்டயானை அங்கு சத்தினால் திருப்பப்படுவதுபோலக் கூர்மையுள்ளவாக்கினால் திருப்பப்பட்டான். பிறகு, அதிரதனும் அதிகபலமுள்ளவனுமான அந்

1 பிறரால் எதிர்த்துப்போர்செய்வதற்கு அரியவன்.

2 பிறரால் எதிர்த்துப்போர்செய்யவளியவன்.

ததூர்யோதனன் மஹாரதனுன அர்ஜுனனால் வாக்கினுல்துண்டப் பட்டு (அதைப்)பொறும்ல் உள்ளங்காலல், மிதிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பம் போலத தேருடன் திரும்பினான். பிறகு, தூர்யோதனன் கோபமுற்று உத்தமமானவில்லை நாணெலிசெய்துகொண்டு அதிகயான தைர்யத்தை அடைந்து தனஞ்சயனைப்பார்த்து, “பாதகுலத்தில் உதித்தவனே! அப்படிப்பட்டநான் கோபங்கொண்ட இந்த்ரானிடத்தினின்றும் கூட இவ்விதமான யுத்தத்தில் பயப்படமாட்டேன். ஓ! நாசரேஷ்ட! மிக்கவிசாலமான ராஜ்யத்தையும் தனங்களையும் ஸுகங்களையும் அனுபவித்துவிட்டு யுத்தஸமயத்தில் ஏன் நான் ஓடவேண்டும்?” என்று மறுமொழிகூறினான். பாதகுலத்தில் உதித்தவனே! தூர்யோதனமஹாராஜன் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அங்குசத்தினால் குத்தப்பட்ட யானைபோல வேகமுள்ள குதிரைகளுடன் திரும்பி எதிர்த்துப் போர்புரிந்தான். உடலில் மிதிக்கப்பட்டதும் பொறுமையுள்ளதும் வில்லைப்போலவளைந்ததுமான ஸர்ப்பம்போன்ற தூர்யோதனன் ரத்ததோடு ரத்தத்தைச் சேர்த்துப் பாண்டவனோடு போர்புரிந்தான். புஜபலமுள்ளவனும் நானேற்றப்பட்டவிலுள்ளவனுமான கர்ணன், திரும்பிவருகின்ற தூர்யோதனனைக்கண்டு திரும்பிவந்து வலப்பக்கத்திலின்றுகொண்டு அசைவற்றிருக்கின்ற எல்லா அங்கங்களுமுள்ள அவனைப் பார்த்தனிடத்தினின்று பாதுகாத்தான். கார்தாராராஜனுன சகுனியும் எல்லா அஸ்தாங்களையும் அறிந்தவர்களுள் உத்தமனான அச்வத்தாமாவும் ஆகிய இரண்டு வீரபுருஷர்களும் திரும்பிவந்து தூர்யோதனனை அடைந்து இடப்பக்கத்திலின்று யுத்தத்தில் அவனைப் பார்த்தனிடமிருந்து பாதுகாத்தார்கள். பிறகு சிறந்தகைகளுள்ளவரும் நானேற்றப்பட்டவிலுள்ளவரும் சந்தனுபுத்ரருமான பிஷ்மர் பொற்கச்சைகளகட்டிய குதிரைகளை விரைவாக (நடத்திக்கொண்டு) திரும்பிவந்து மேற்பக்கத்தினின்று தூர்யோதனைப் பார்த்தனிடத்தினின்றும் பாதுகாத்தார். த்ரோணர், க்ருபர், விலிம்சதி, துச்சாணன் ஆகிய எல்லாரும் விரைவாகத் திரும்பி முன்னிலையிலின்று அம்புகளைத் தொடுத்ததுத் தூர்யோதனனிடமித்தமாக (அர்ஜுனை) விரைவாக எதிர்த்தார்கள். குந்திபுத்ரனும் மிக்கவன்மையுள்ளவனுமான தனஞ்சயன் (யுத்தத்துக்காகத்) திருப்பப்பட்டவைகளும் பூர்ணப்ரவாஹங்கள் போன்றவைகளுமான எல்லாஸைன்யங்களையுங்கண்டு, ஸூர்யன் எதிரில் வருகின்ற மஹாமேகத்தைத் தபிக்கச்செய்வதுபோல (அவற்றைத்) தபிக்கச்செய்தான். அவர்

கள் பார்த்தனை நான்குபுறங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டு திவ்யாஸ்தாங்களை எடுத்து எதிர்த்துவந்து மேகங்கள் 'ஜலக்கட்டங்களை மலையின் மீது பொழிவதுபோல அம்புகளனைத்தையும் (அவன்மீது) பொழிந்தார்கள். பிறகு, காண்டுவத்தை வில்லாகஉடையவனும் பகைவரைப் போரில் எதிர்ப்பவனுமான அர்ஜுனன் அந்தக்கௌரவச் சேஷ்டர்களுடைய அஸ்தரத்தை அஸ்தரத்தால்தடுத்து இந்த்ரால்கொடுக்கப்பட்டதும் (பகைவரால்) தடுக்கமுடியாததுமான ஸம்மோஹனமென்கிற வேறொரு அஸ்தரத்தைப் ப்ரயோகித்தான். பிறகு, பார்த்தன், மஹாகோரமும் கூர்மையுமுள்ளவைகளும் உறுதியான அடியுள்ளவைகளுமான அம்புகளால் திசைகளையும் மூலைத்திசைகளையும் மறைத்துவிட்டுக் காண்டுவத்தினுடைய சப்தத்தினால் அவர்களுடைய மனங்களையும் பெரும்படையையும் மிக்கதுன்பமடையும்படி செய்தான். பிறகு, பகைவர்களைக்கொல்பவனான பார்த்தன் மறுபடியும் பயங்கரமும் கம்பிரமமான சப்தமுள்ள மஹாசங்கத்தை இருகைகளாலும் பிடித்து மூலைத்திசைகளும் திசைகளும் ஆகாயமும் பூமியும் எதிரொலியிடும்படி ஊதினான். துர்யோதனனுடைய ஸன்யத்திலுள்ள போர்வீரர்கள், ஸம்மோஹனஸ்தரத்திலிருந்து உண்டான அம்புக்கூட்டங்களால் தேஹமழிந்து கீழே விழுந்து பலமும் வேகமுமொழிந்து சுவர்போலக் கைகாலசைவற்று நின்றார்கள். பார்த்தனால்தான் பெண்ணப்பட்ட சங்கராதத்தினால் மிகுந்த மதிமயக்கத்தை அடைவிக்கப்பட்ட அந்தக்கௌரவவீரனைவரும் அப்பொழுது (பகைவர்களால்) அணுகமுடியாதனவான வீற்களைப்போட்டுவிட்டு மதிமயக்கத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, பார்த்தன் பகைவர்கள் ப்ரஜ்ஞையை இழந்திருக்கும்பொழுது உத்தரையினுடைய வார்த்தையை நினைத்து விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, “(உத்தர)! கௌரவர்கள் ப்ரஜ்ஞையை இழந்திருக்கிற காலத்தில் நீ ராதத்தினின்று (இறங்கி அவர்களிடம்) போ. மனிதர்களுள் சிறந்தவிரேனே! த்ரோணசார்யருடையதும் க்ருபருடையதுமான மிக்கவெண்ணிறமுள்ள வஸ்தாங்களையும் மஞ்சள் நிறமுள்ளதும் அழகியதுமான கர்ணனுடைய வஸ்தரத்தையும் அவ்வாறே த்ரோணபுத்ரருடையதும் துர்யோதனனுடையதுமான நீல வஸ்தாங்களையும் உரிந்துகொள். பீஷ்மருக்கு (மாத்ரம்) ப்ரஜ்ஞையானது அவ்விதமாகவே இருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். இவர் என்னால் விடப்பட்ட (இந்த) ஸம்மோஹனஸ்தரத்தைத் தடுக்கும்விதத்தை அறிந்தவர். நீ இவருக்கு இடப்புறமாகக் குதிரைகளை நடத்து.

1 வேறுபாடும்.

மயக்கமில்லாத ப்ராஜைஞயையுடையவர்களான நம்மால் இவ்வாறே செல்லத்தக்கது” என்றுசொன்னான். ஐயா! பிறகு மஹாத்மாவான விராடபுத்ரன் கடிவாளங்களைவிட்டுவிட்டுத் தேரினின்றி கிழேகுதித்து மஹாரதர்களுடைய பற்பலவிதமானவைகளும் ஆச்சர்யகரமான நிறமுள்ளவைகளுமான வஸ்தாங்ககளையும் எடுத்துக்கொண்டு பெரியவையும் மெல்லியவையுமான வெண்பட்டுக்களையும் பலவகையான மனத்துக்கின்பம், தாத்தக்க பட்டுவஸ்தாங்ககளையும் ஹாரங்களையும் ராஜாக்களுடைய மணிமயமானபூஷணங்களையும் ஸ்வர்ணமயமான கண்டாபரணங்களையும் மாணிக்கத்தினால்செய்யப்பட்ட தோள்வளைகளையும் கங்கணங்களையும் அரசர்களுடைய மற்ற மணிமயமானபூஷணங்களையும் மஹாரதர்களுடையவஸ்தாங்ககளையும் கவர்ந்துகொண்டு விரைவாக மீண்டும் தன்ரதத்தின்மீதேறினான். ப்ரதிமைகள்போல (கைகால்அசைவற்றவர்களும்) ஸம்மோஹனுஸ்தரத்தினால் ப்ராஜைஞயிழந்தவர்களைஒத்தவர்களுமான அரசர்களனைவரையுங்கண்டு பார்த்தன் மூக்கினுனியில் கைவிரலைவைத்துக்கொண்டு வியப்புற்றமனத்துடன் சிரித்தான். பிறகு, விராடபுத்ரன் ஸ்வர்ணமயமானவார்களள்ள அந்தநான்கு சிறந்தகுதிரைகளையும் ஓட்டினான். அந்தவெண்மையானகுதிரைகள் போர்க்களத்தினிடையினின்றி அர்ஜுனனைத் தாங்கிக்கொண்டு அந்தப்பகைவர்படையைத் தாண்டிச் சென்றன. அவ்வாறுசெல்லுகின்ற புருஷர்களுள்சிறந்தவீரனான அர்ஜுனனைப் பலசாலியானபீஷ்மர் பாணங்களால் அடித்தார். அந்தஅர்ஜுனனும் பீஷ்மருடையகுதிரைகளைக்கொன்று பத்துப்பாணங்களால் பீஷ்மரையும்அடித்தான். பிறகு, மங்களகரமானவில்லைத்தாங்கிய அர்ஜுனன், யுத்தத்தில் பீஷ்மரைவிட்டுவிட்டு அவருடையஸாரதியை அடித்துத் தேர்க்கூட்டங்களினிடையிலிருந்து விடுபட்டு ராஹுவைப்பிளந்து (ப்ரகாசிக்கின்ற) ஸூர்யன்போல நின்றான்.

பிறகு, புருஷர்களுள்சிறந்தவீரனான அந்தத்துர்யோதனன், ப்ராஜைஞயையடைந்து மஹேந்த்ரனுக்கொப்பானவனும் புருஷர்களுள்சிறந்தவீரனுமான பார்த்தனை யுத்தத்தினின்றி விடுபட்டவனாகக்கண்டு விரைவுடன் (பீஷ்மரைப்பார்த்து), “இந்தஅர்ஜுனன் உம்மிடத்தினின்றி மிகுந்தப்ரயாஸத்தால் விடுபட்டான். விடுபடாவண்ணம் அவனை(ப்பிடித்து) நன்றாகக்கட்டுங்கள்” என்றுசொல்ல, பீஷ்மர் அவனைப்பார்த்து உரக்கச்சிரித்துக்கொண்டு, “(துர்யோ

1 ‘இந்தஅர்ஜுனன் எவ்விதம் உங்களைவிட்டான்? விடாமல்கொண்டு விடுகிறேன் என்று சொன்னான்’ என்பது வேறுபாடும்.

தன்!) அதிகமாகழ்வடைந்து அம்புகளையும் ஆச்சர்யகரமானவில்லையும் (கீழே) விட்டுவிட்டு நீ பேசாமலிருந்தாயல்லையோ? உன் புத்தி எங்கேபோய்விட்டது? உன்னுடையவீர்யம் எங்கேபோய் விட்டது? பீபத்ஸுவானவன் கொடியசெய்கையைச்செய்வதற்கு ஒரூபோதும் ஸமர்த்தனல்லன்? இவனுடையமனமானது பாபத்தில் பற்றில்லாதது. இவன் 'ஸ்வர்க்கலோகம் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் தர்மத்தைவிடமாட்டான். ஆதலால், நாமனைவரும் இந்தயுத்தத்தில் இவனால் கொல்லப்படவில்லை. கௌரவர்களுள் சிறந்தவீரனே! சீகரம் குருதேசத்தைக்குறித்துச் செல். பார்த்தன் பசுக்களை ஒட்டிக் கொண்டு (மத்ஸ்யதேசம்) போகட்டும். நீங்கள் ஸம்மோஹனால் ரத்தினால் மதிமயக்கமுற்றிருந்தீர்கள். (ஆதலால், அர்ஜுனன்) பொருளை அபஹரித்ததை நீங்கள் அறியவில்லை. ராஜனே! விராடபுத்ரனால் வஸ்தரங்களும் ஆபரணங்களும் அபஹரிக்கப்பட்டனவென்று அறிகிறேன். வேந்தர்களனைவரும் மதிமயக்கமுற்றிருக்குங்காலத்தில் அந்தஅர்ஜுனன் (ராஜாக்களைக்) கொல்லவரும்பினால் கொன்றே யிருப்பான். புருஷர்களுள்வீரனும் இந்த்ரகுமாரனுமான அர்ஜுனன் தர்மபுத்தியுள்ளவனாதலால் உங்களை அப்பொழுது கொல்லவில்லை. பார்த்தன் கௌரவர்களோடு ஸந்தியைச்செய்யவிரும்பி உங்கள்புனியவிசேஷத்தால் உங்களைக்கொல்லவில்லை. ஆகையால், நீங்கள் கொல்லப்பட்டவர்கள்போக மிகுதியிருக்கும் இந்தஸனிசர்க ளோடு ஹஸ்திபாட்டணத்துக்குப் போய்ச்சேருங்கள்” என்று சொன்னார். தூர்யோதனராஜன் தனக்கு ஹிதமாயிருக்கும் அந்தப் பிதாமஹருடைபவாக்யத்தைக்கேட்டுப் புகழ்ந்து யுத்தத்தில் விருப்பமற்று அதிககோபங்கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டுப் பேசாமலிருந்தான். (கௌரவர்கள்) அனைவரும் பீஷ்மருடைய அந்தவாக்யத்தைக்கேட்டுத் தன்னஞ்சயனாகிற நெருப்பை அதிகமாக வருத்தி அடைகிறதாக(க்கண்டு) அந்தத்தூர்யோதனைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு (ஹஸ்திபாட்டணம்) செல்லுவதற்கே புத்தியைச்செலுத்தினார்கள். புறப்பட்ட அவர்களைப்பார்த்து ப்ரீதியுள்ளமனமுடையவனும் ஸமர்த்தனும் எல்லாக்கௌரவர்களுள்ளும் மிகச்சிறந்தவனும் வீரனுமான தன்னஞ்சயன் (யுத்தத்துக்கு) அழைத்துக்கொண்டே காண்டவத்தினுடையசபத்தினால் உலகத்தை எதிரோவியிடும்படிசெய்துகொண்டு ஒருமுஹூர்த்தகாலம் பின்தொடர்ந்தான். பலசாலியும் காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்டவனுமான பார்த்தன் சிதறிப்போன

1 'மூன்றுஉலகங்களும் கிடைப்பதாகவிருந்தாலும்' என்பது வேறுபாடும்.

வாஹனங்களும் கொடிகளும் வீற்களுமுள்ள அந்தக்கௌவர்களுடைய ஸேனைகளைப்பார்த்து அட்டஹாஸஞ்செய்துகொண்டு சங்கத்தைப் பலத்துடன் உரக்க ஊதினான். 'பிறகு, அவர்கள் நெருங்கின சங்கதவனியையும் ஆகாயத்திலுள்ள த்வஜத்தினுடைய சப்தத்தையும் காண்டுவத்தின் சப்தத்தையும் அடிக்கடி கேட்டுப் பயந்தவர்களாகி எல்லாத்தனத்தையும் இழந்துவிட்டுச் சென்றார்கள். மஹாத்மாவும் நிகரற்றகார்தியுள்ளவனும் சிறந்தமனமுள்ளவனுமான தனஞ்சயன், அப்பொழுது அந்தக்கௌவர்களை மிகவும் தோல்வியடையச் செய்துவிட்டுப் பசுக்கூட்டத்தையெல்லாம் முழுதும் திருப்பிக்கொண்டு (வெகு)தூரம் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து (அவர்களிடம்) விடைபெற்றுக்கொண்டு பாணங்களால் எல்லா ஆசார்யர்களையும் அபிவாதனம்பண்ணி அம்புகளோடு திரும்பினான். மஹாத்மாவும் வீரனுமான அர்ஜுனன் பிதாமஹரும் சந்தனுவின் குமாரருமான பீஷ்மன் இரண்டுபாணங்களால் அபிவாதனஞ்செய்து த்ரோணரையும் க்ருபரையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களான கௌவர்களைவரையும் போர்க்களத்தில் பாணங்களால் அபிவாதனஞ்செய்து, "ராஜவம்சத்தில் பிறவாதவனான (உனக்கு) இந்தக்கிரீடத்தால் யாதுபயன்? உன்னால் இந்தக்கிரீடம் எப்பொழுதும் தரிக்கத்தக்கதன்று" என்று சொல்லி, தூர்யோதனனுடைய சிறந்தரத்னமிழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தையும் அம்புக்கூட்டங்களால் பிளந்தான். பிறகு, பூமியில் தள்ளப்பட்டதும் ரத்னமிழைத்ததுமான அந்தக்கிரீடத்தை(க்கண்டு) மத்ய்ஸராஜகுமாரனான உத்தரன் மனக்களிப்புற்றவனுனான். மதப்பெருக்குள்ள யானைபோன்றவனும் சத்ருக்களைஜயித்துத் திரும்பி வருகின்றவனும் அந்தப்பசுக்களைஜயித்துக்கொண்டு எதிராகவருகின்றவனுமான தனஞ்சயனைக் கௌவர்கள் (பார்ப்பதற்கும்) சக்தியற்றவர்களாகிச் சென்றார்கள். ஸிம்மம்போன்றவனும் சஸ்த்ரங்களைப் பிடித்தவனும் பசுக்களைஜயித்து எதிராகச்செல்லுகின்றவனுமான தனஞ்சயனை அந்தஅரசர்கள் நடுப்பக்கை அடைந்திருக்கின்றஸூர்யனைப்போலப் பார்ப்பதற்கும் சக்தியற்றவர்களானார்கள். யுத்தத்தில் அதிகபலமுள்ளவனும் மதப்பெருக்குள்ளயானைபோன்றவனும் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனும் தோள்களுள்சிறந்தவனுமானபார்த்தன், (கௌவர்களை) ஜயித்துச் சென்றிமான அந்தவஸ்த்ரங்களையும் அபஹரித்துக்கொண்டு விராடபுத்ரனைப்பார்த்து, "(உத்தர!) குதிரைகளைத் திருப்பு. உன்னுடையபசுக்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. பகைவர்கள் ஒடிவிட்டார்கள். ஸந்தோஷமுடையவனாக நீ பட்டணத்

தில் புகுவாய். உன்னுடையவிஜயமானது இப்பொழுது (பட்டணத் தில்) சீக்ரமாகக் கோஷிக்கப்பட்டும். உன்னுடையசரீரத்தில் சந்த னம்பூசிக்கொள்; புஷ்பமாலைகள் அணிந்துகொள். மிக்கஸந்தோஷ முள்ளஉண்ணைப்பார்த்து இப்பொழுது உன்தாயாரும் பந்துக்களும் ஸந்தோஷமடையட்டும்” என்றுகூறினான்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் உத்தரனைப் பாண்டவரின் உண்மையை வெளியிடவேண் டாமென்றுசோல்லி ப்ருஹந்நளவேஷத்துடன் அவனுக்குஸார த்யூத்செய்ததும், உத்தரன் அர்ஜுனனேவலால் தன்வெற் றியைஅறிவிக்கும்படி நகரத்துக்குத் தூதனுப்பியதும்.)

காளையின்கண்போன்ற கண்ணையுடையவனான அந்தஅர்ஜு னன், பிறகு, போரில்¹கௌரவர்களைஐயித்து விராடனுடையபெரிய பசுமங்கையை அப்பொழுது மீட்டுக்கொண்டுவந்தான். த்ருதராஷ் ட்ரகுமாரர்களனைவரும் முழுதும் தோற்றுப்போனபிறகு அனேக கௌரவஸைனிகள் றுழையமுடியாத காட்டினின்று வெளிப் பட்டுப் பயத்தினால் மிகநடுக்கமுற்றமனத்துடன் ஆங்காங்கு (பார் த்தனுக்கு) அருகில்வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள், அவிழ் ந்ததலைமயிருடையவர்களும் அஞ்சலிபந்தம்செய்துகொண்டிடுகின்ற வர்களுமாகக் காணப்பட்டார்கள். பசியினாலும் தாஹத்தாலும் களை ப்புற்றவர்களும் வேறுதேசத்தை அடைந்தவர்களும் ப்ராஜ்ஞையை யிழந்தவர்களுமான அவர்களைவீரர்களும் இருகரங்களையுங்குவித் துக்கொண்டு, “பார்த்த! நாங்கள் என்னசெய்யக்கடவோம்? நாங் கள் மனத்தினுள் அடங்கியிருக்கின்ற ப்ராணனை யாசிக்கிறோம். அர் ஜுன! நாங்கள் உனக்குஅடிமைகள்; உன்னால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர் கள்; அனாதர்கள்” என்றுசொன்னார்கள். அர்ஜுனன், “நாதனற் றவர்களையும் துக்கித்தவர்களையும் தைன்யமுற்றவர்களையும் இளைத்த வர்களையும் பிராயமுதிர்ந்தவர்களையும் தோல்விஅடைந்தவர்களையும் சஸ்த்ரங்களை (க்கிழை) வைத்தவர்களையும் ஆசையற்றவர்களையும் அஞ் சலிசெய்தவர்களையும் நான்கொல்லேன். நீங்கள் (என்னிடத்தில்) நம்பிக்கையுள்ளவர்களும் பயமற்றவர்களுமாகி மரணமற்றவர்கள்போ

லச் செல்லுங்கள். என்னுடைய பாததுளியினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் நீங்கள் நெடுங்காலம் பூமியில் ஜீவித்திருங்கள்” என்று சொன்னான். அந்தப்போர்வீரர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து அந்தஅர்ஜுனனுடைய அபயவார்த்தையைக்கேட்டு, அவனை ஆயுளையும் பெயரையும் புகழையும் கொடுக்கக்கூடிய ஆசீர்வாதங்களால் ஸந்தோஷப்பித்தினார்கள். பிறகு, கௌரவர்கள் (தங்கள் தேசத்துக்குத்) திரும்பினார்கள். (போரில்) கொல்லப்பட்டவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தார்கள். இவ்வாறு அவ்விடத்தில் அந்தஅர்ஜுனனால் அபயங்கொடுக்கப்பட்டவர்கள் பிறகு தனஞ்சயனை நமஸ்கரித்துக் குருதேசத்தைக்குறித்து எல்லாப்பக்கத்தாலும் சென்றார்கள்.

சிறந்தகார்யங்களைச் செய்கின்றவனும் பகைவர்களைக்கொல்லுகின்றவனுமான அந்தப்பார்த்தன் ஒருவனாகவே (அவ்விதமான) சிறந்தகார்யத்தைச்செய்து பகைவர்களைக்கொண்டு கௌரவனையத்தைத் தூத்திவிட்டு வர்ஷாகாலத்தில் மஹாமேகம்போல (விராடநகரத்தைக்குறித்துச்) சென்றான். மன்னரே! சத்ருக்களைக்கொல்பவனான அர்ஜுனன் மத்ஸ்யராஜனுடையகுமாரனை நன்குபிடித்துக்கொண்டு, “அப்பனே! உன்பிதாவினுடையஸம்பத்தில் பார்த்தர்களனைவரும் வளிக்கிறார்களென்பது உனக்குத்தெரியுமன்றோ? நீ நகரத்தில்பரவே சித்து, அவர்களைக்குறித்து (உன்பிதாவினிடம்) சொல்லாதே. (சொன்னால்) அந்தமத்ஸ்யராஜர் பயந்து உயிரைஇழந்தாலும் இழப்பர். நீ நகரத்தில்புகுந்து, ‘என்னாலேயே அந்தக்கௌரவனை ஜயிக்கப்பட்டது. என்னாலேயே பசுக்கள் சத்ருக்களிடமிருந்து திருப்பப்பட்டன’ என்று இவ்விதமானகார்யம் உன்னாலேயேசெய்யப்பட்டதாகச் சொல்லிக்கொள்” என்றுசொன்னான். உத்தரன், “ஸவ்யஸாகியே! உம்மால்செய்யப்பட்டகார்யம் மறைக்கமுடியாதது. அந்தக்கார்யத்தைச்செய்வதற்கு எனக்குச்சக்தியில்லை. நீர், சொல்லும்படி என்னைக்கட்டளையிடாமலிருக்கிறவரையில் என்பிதாவினிடத்தில் உம்மைப்பற்றி நான்சொல்லப்போகிறதில்லை” என்று மறுமொழி கூறினான். பாணங்களால்காயப்படுத்தப்பட்ட அங்கங்களுள்ள அந்தஅர்ஜுனன் பகைவர்களுடையேனையை விரைவாகஜயித்துக் கௌரவர்களுடைய எல்லாப்பொருளையும் அபஹரித்துக்கொண்டு மறுபடியும் சம்சானம்சென்று அந்த வன்னிமரத்தருகில்வந்து நின்றான். பிறகு, நெருப்புக்கொப்பான அந்தப்பெரியவானமானது பூதங்களோடும் ஆகாயத்தில் கிளம்பியது. அவ்விதமாகவற்படுத்தப்பட்ட

அந்தமாயையும் அந்தர்த்தானமடைந்தது. மறுபடியும் ரதத்தில் ஸிம்மக்கொடியைக்கட்டினான். போரில் (பக்கவரை) அடிப்பவனும் மஹாத்மாவும் மத்ஸ்யராஜனுடைய குமாரனுமான அந்தஉத்தரன் குருச்ரேஷ்டர்களானபாண்டவர்களுடைய அவ்விதமான ஆயுதங்களையும் தூணீரங்களையும் த்வஜங்களையும் (அந்தவன்னிமரத்தில்) வைத்து விட்டு நகரத்தில்புகுவதற்காக ஸாரதியானகிரீடியுடன் புறப்பட்டான். பகைவர்களைக்கொல்லுகிறவனுை பார்த்தன் மிகஉத்தமமான கார்யத்தைச்செய்து பக்கவரைக்கொன்றுவிட்டு மறுபடியும் அவ்வாறே ப்ருஹன்னளவேஷம்பூண்டு உத்தரனுடைய (குதிரைகளின்) கடிவாளங்களைப்பிடித்தான். (இவ்வாறு) அந்தப்பார்த்தன், ப்ருஹன்னளவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு, பிற்கு மத்ஸ்யராஜனுடையநகரத்தில் ப்ரவேசிப்பதற்காகச் சென்றான். பிறகு, அந்தக்கௌரவர்கள் தோல்வியடைந்து ஓய்ந்தவர்களும் துணியைஇழந்தவர்களும் (யுத்தத்தினின்று) திரும்பினவர்களுமாகி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டே (ஹஸ்திபாட்டணத்தைநோக்கிச்) சென்றார்கள்.

அர்ஜுனன் (விராடநகரத்தின்) வழியையடைந்து (உத்தரனைப் பார்த்து), “ராஜபுத்ர! இந்தத்தனங்கள்முழுமையையும் நீ பெற்றுக்கொள். சிறந்தகைகளுள்ளவனே! வீரர்களானகோபாலர்களுடன் பசுக்கூட்டங்களையும் பெற்றுக்கொள். குதிரைகளைத் தண்ணீர்குடிக் கச்செய்து குளிப்பாட்டித் தேறுதலடையச்செய்துவிட்டு, பிறகு, பிற்பகலில் விராடநகரத்தைக்குறித்துச் செல்வோம். தூதர்களையும் கோபாலர்களையும் ப்ரியத்தைச்சொல்வதின்பொருட்டு நீ விரைவாக அனுப்பு. அவர்கள் உன்னுடையஜயத்தை நகரத்தில் பறையறையச் செய்யட்டும்” என்றுசொன்னான். பிறகு, உத்தரன் அர்ஜுனன் சொற்படியே விரைந்து தூதர்களைப்பார்த்து, “(தூதர்களே!) என்னுடையஜயத்தைச்சொல்லுங்கள். என்னால் அப்படிப்பட்ட கௌரவ ஸேனையானது ஜயிக்கப்பட்டது. என்னால் பகைவரிடமிருந்து பசுக்கள் திருப்பப்பட்டனவென்று இவ்வாறு நீங்கள் இஷ்டப்படி நகரத்தில்சென்று இக்கார்யம் என்னால் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விராடன் த்ரிகர்த்தர்களைவென்று திரும்பிவந்து, உத்தரனைக்
காப்பதற்காக ஸேனையைஏவியதும், தூதர்கள் விராடர்
டம்வந்து உத்தரனதுவேற்றியைக்கூறியதும்.)

ஸேனைகளுக்குநாதனான அந்தவிராடன் (த்ரிகர்த்தவீரர்களிட
த்திலிருந்து) பொருளைஜயித்து ஸந்தோஷமுடையவனாகி நான்கு
பாண்டவர்களோடும் நகரத்தில் ப்ரவேசித்தான். மஹாராஜன் யுத்
தத்தில் த்ரிகர்த்தர்களைஜயித்துத் தனித்திருக்கிறபசுக்களையும் திருப்
பிக்கொண்டு பார்த்தார்களோடு ஜயலக்ஷ்மியினால்விக்கப்பட்டு விள
ங்கினான். ஆஸனத்தில்வீற்றிருப்பவனும் வீரனும் நண்பர்களுக்கு
ப்ரீதியைவ்ருத்திபண்ணுகின்றவனுமான அந்தவிராடனை ஜனங்கள்
ப்ராம்மணர்களோடு (காண்பதற்கு) வந்தார்கள். அந்தமதஸ்யராஜ
னானவன் அப்பொழுது ஸபையிலிருப்பவர்களால்பூஜிக்கப்பட்டு
(அந்த) ப்ராம்மணர்களையும் அவ்வாறே ப்ராஜைகளையும் ஸந்தோஷிக்க
ச்செய்து அனுப்பினான். பிறகு, ஸேனைகளுக்குத்தலைவனும் மதஸ்ய
தேசத்துக்குஅரசனுமான அந்தவிராடன், அனேகஸ்த்ரீகளால்விள
ங்குகின்ற அழகான அந்தப்புரத்தில்ப்ரவேசித்து உத்தரனை அவ்விடத்
தில்காணாமல், ‘உத்தரன் எங்கேபோயிருக்கிறான்?’ என்று (அங்குள்
ளவர்களைக்) கேட்டான். அந்தஅரண்மனையில் அந்தப்புரத்தில்ஸஞ்
சரிக்கின்ற ஸ்த்ரீகளும் கன்னிகைகளும் மிக்கமனக்களிப்புற்று,
“கௌரவர்களால் பசுக்கூட்டம் கவரப்பட்டது. (பசுமந்தையைக்கவ
ர்வதற்கு) வந்தஅதிரதர்களான த்ரோணர், பிஷ்மர், க்ருபர், கர்ணன்,
தூர்யோதனன், அச்வத்தாமாஆகிய இந்தஆறாதிகர்களையும் ஜயிப்ப
தற்காக மிகுந்தரோஷத்துடன் பூயிஞ்சயன், ப்ருஹன்னையைத்
துணையாகக்கொண்டு அதிஸாஹஸத்தோடு ஒருவனாகவே புறப்பட்
டுப்போயிருக்கிறான்” என்றுகூறினார்கள். பிறகு, விராடன் போரில்
(பகைவர்களை) அடிக்கின்றவனான புத்ரன் ஒருதத்தோடு ப்ருஹன்
னையை ஸாரதியாகக்கொண்டு (யுத்தத்திற்காகச்) சென்றிருக்கிற
னென்பதைக்கேட்டு மிகுந்தமனவருத்தமுற்றுச் சிறந்தவர்களான
மந்த்ரிகளையெல்லாம்பார்த்து, “(மந்த்ரிகளே!) யுத்தத்தில் ஸாமர்த்
தியுமுள்ளவர்களான கௌரவர்களெல்லோரும் என்னுடையபுத்ரனை,
அவமதித்துவிட்டு லக்ஷம்பசுக்களையும் ஒட்டிக்கொண்டுபோய்விட்

டார்கள். ஆதலால், த்ரிகர்த்தர்களால் காயப்படுத்தப்படாத என்னுடையபோர்வீரர்கள் உத்தரனைப் பாதுகாப்பதன்பொருட்டுப் பெரிதானஸேனையினால் சூழப்பட்டிச் செல்லட்டும்” என்றுசொன்னான். பிறகு, விராடமஹாராஜன் தன்புத்ரனுடையஉதவிக்காக விசித்ரமும் ஆச்சர்யகரமுமான ஆபரணங்களோடுகூடின கணக்கிலடங்காத குதிரைகளையும் யானைகளையும் ரதங்களையும் வாக்யஸமுஹங்களையும் விரைவாக அனுப்பினான். ஸேனைகளுக்குநாதனும் மத்ஸ்யதேசத்தார்களுள் சிறந்தவனுமான அந்தவிராடராஜன் (தேர் யானை குதிரை காலாள் என்னும்) நான்குஅங்கங்களுள்ள ஸேனையைப்பார்த்து, “எவனுக்கு நபும்ஸகன் ஸாரதியாகச்சென்றிருக்கிறானோ அவன் உயிரோடிருக்க மாட்டானென்று நான்என்னுகிறேன். நீங்கள் விரைவாக(ச்சென்று) சூமாரன் உயிரோடிருக்கிறானு இல்லையாவென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்” என்று வினாந்து கட்டளையிட்டான். தர்மநந்தன், விராடன் கௌரவர்களால் நன்றாகத்தப்பிக்கும்படிசெய்யப்பட்டுமனவருத்தமுற்றிருப்பதை அறிந்து அவனைநோக்கிச் சொல்லலானார்.

“அரசரே! இப்பொழுது ப்ருஹன்னனை ஸாரதியாயிருப்பாளாகில் உம்முடையபசுக்களைப் பகைவர்கள் கவரமாட்டார்கள். அந்த (ப்ருஹன்னனைஎன்கிற) ஸாரதியினால் ரதம்நடத்தப்பட்ட உம்முடைய சூமாரன் யுத்தத்தில் எல்லாராஜாக்களையும் ஒன்றுசேர்ந்த எல்லாக் கௌரவர்களையும் அவ்வாறே தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் ஸர்ப்பங்களையும் யக்ஷர்களையும் ஜயிப்பதற்கு ஸாமர்த்தியமுள்ளவன். கௌரவர்களும் மற்றஅரசர்களும் த்ரிகர்த்தர்கள்ஜயிக்கப்பட்டார்களென்பதைக்கேட்டு ஸர்வவிதத்தினாலும் (யுத்தத்தில்) நிற்கமாட்டார்கள்” என்றுசொன்னார். பிறகு, உத்தரனால்அனுப்பப்பட்ட அந்தத் துதர்கள் அப்பொழுது சீக்ரமாகச்சென்று விராடநகரத்தைஅடைந்து ஜயத்தைத் தெரிவித்தார்கள். மந்த்ரிகளால்கூழப்பட்ட ராஜாவைப்பார்த்து (புத்ரனுடைய) மேலானவெற்றியையும் கௌரவர்களுடைய தோல்வியையும் அவ்வாறே உத்தரன் ஸமீபத்தில்வந்து கொண்டிருப்பதையும் சொல்லி, “எல்லாப்பசுக்களும் ஜயிக்கப்பட்டன. கௌரவர்களும் தோல்வியுடைவிக்கப்பட்டார்கள். பகைவர்களைத் தபிக்கச்செய்பவனுன உத்தரன், ஸாரதியோடு கேஷ்டமாயிருக்கிறான்” என்றும்சொன்னார்கள். கங்கர், “அரசரிற்சிறந்தவரே! பாக்யத்தால் உமதுபசுக்கள் ஜயிக்கப்பட்டன. கௌரவர்களும் தோல்வியுடைவிக்கப்பட்டார்கள். பாக்யத்தால் உம்முடையசூமாரன் விஜயமுள்ளவனாகக் கேட்கப்படுகிறான். உம்முடையசூமாரன் கௌரவர்க

களைஜயித்தானென்பதை நான் ஆச்சர்யமாக இப்பொழுது எண்ண வில்லை. எவனுக்குப் ப்ருஹன்னனை ஸாரதியோ அவனுக்கு ஜயம்நிச்சயமே. தேவேந்த்ரனுடைய ஸாரதியான மாதவியும் ப்ரஸித்தமான பராக்ரமமுள்ளக்ருஷ்ணனுடைய ஸாரதியான தாருகனும் ப்ருஹன்னனைக்கு நிகராகார்” என்றுகூறினார். பிறகு, விராடராஜன் நன்றாக மயிர்க்கூச்சலுற்று அதிகபராக்ரமமுள்ள அந்தஉத்தரனுடைய விஜயத்தைக்கேட்டுத் தனங்களாலும் ரத்னங்களாலும் அந்தத்தூதர்களையெல்லாம் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தப்பரிஜனங்கள் விலகினவுடன் தூதவாக்யத்தைக்கேட்டு உத்தரனுடையஜயத்தினால் ஸந்தோஷம்அடைந்தவிராடன் (கிங்கரர்களைப்பார்த்து) சொல்லலானான்.

“ராஜமார்க்கங்கள் கொடிமரங்களால்அலங்கரிக்கப்பட்டனவாகச் செய்யப்பட்டும். எங்கும் தேவதைகளும் புஷ்பங்களால்அர்ச்சிக்கப்பட்டும். போர்வீரர்களுள்முக்கியர்களான குமாரர்களும் நன்றாகஅலங்கரிக்கப்பட்டதாஸிகளும் எல்லாவாத்யங்களும் என்குமாரனை எதிர்கொண்டுபோகட்டும். என்புத்ரன் ஜயத்தைஅடைந்திருக்குங்கால் பட்டணத்துஜனங்களும் மற்றமனிதர்களும் ஸ்திரீகளும் சுத்தவஸ்த்ரம்நீத்துக்கொண்டும் நல்லவாஸனைபொருந்தினசந்தனங்களையும் மாலைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டும் மார்க்கத்திலிந்திருக்கும். எல்லாத்தாஸிகளும் என்புத்ரனுக்கு வழிபாடு செய்யட்டும். நன்குஅலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் நல்லபாக்யமுடையவர்களும் நல்லவேஷமுள்ளவர்களுமான ஸ்திரீகளும் கன்னிகைகளும் ஸைனிகர்களோடுகூடி என்புத்ரனுடைய வழியைக்குறித்துச் செல்லட்டும். கிங்கரர்கள் சீக்ரமாக மதயானையின்மீதுவறிக்கொண்டும் மணிகளையும் பணவங்களையும் ஒலிக்கச்செய்துகொண்டும் எல்லாநற்சந்திகளிலும் என்னுடையஜயத்தை நன்றாகச்சொல்லட்டும். உத்தரையும் அனைகஆபரணங்களால்லங்கரிக்கப்பட்டவளாகிக் குமாரிகளோடு, யுத்தத்தில் விஜயம்பெற்று (வருகின்ற) ஸகியானப்ருஹன்னனையை எதிர்கொண்டுபோகட்டும்” என்றுசொன்னான். மஹாத்மாவான அந்தவிராடராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பட்டணத்துஜனங்கள் மிகவும் ஸந்தோஷத்துடன் மங்களத்ரவ்யங்களைக்கையில்கொண்டு அவ்விதமே செய்தார்கள். மாகதர்களும் எல்லாஸூதர்களும் விராடனுடையநகரத்திலிருக்கின்ற எல்லாஜனக்கூட்டங்களும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாகி விராடபுத்ரனை எதிர்கொண்டார்கள். பேரிவாத்யங்களும் தூர்வாத்யங்களும் சங்கவாத்யங்க

ளும் முழங்கின. சிறந்தவேஷங்களுள்ள ஸ்த்ரீஜனங்களும் எதிர் கொண்டார்கள். ஸ்துதிபாடகர்களுடைய ஸ்தோத்ரசப்தங்களும் பணவமுதலான வாத்யங்களுடையகோஷங்களும் அவ்வாறே மற்ற வாத்யங்களின் சப்தங்களும் புல்லாங்குழல்களுடையத்வனிகளும் தோன்றின. ஸ்த்ரீகள் வெண்கலத்தாளத்துடன் மதுரமாகப்பாடிக்கொண்டு நகரத்தினின்று புறப்பட்டார்கள். பொறுமையை ப்ரதானமாகக் கைக்கொண்டவர்களும் தலைமைபெற்றவர்களும் தமக்குரியவேதத்தையும் மற்றவேதங்களையும் முறைப்படி ஆறிந்தவர்களுமான அப்படிப்பட்ட ப்ராம்மணர்கள் மங்களகார்யத்தையும் மங்களகானத்தையும் ஜபத்தையும் ப்ரதானமாகக்கொண்டு அளவற்றவீர்யமுடையவனான விராடபுத்ரனை எதிர்கொண்டுசென்றார்கள்.

எழுபதாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தொடர்கீச்சி.)

(விராடன் உத்தரணைப்புகழ்ந்ததும், யுதிஷ்டிரர், கௌரவர் ப்ருஹன்னையால் தோல்வியடைவிக்கப்பட்டனரென்றதும், அவன் அவரைப் பாச்சிகையாலடித்ததும், அவர்காயத்திற் பெருகிய ரகீதத்தை ஸைரந்த்ரீ தன்முன்னையிலேந்தியதும், விராடன் ரகீதமேந்தியகாரணத்தைவினவ அவள்விடையளித்ததும்.)

மதஸ்யதேசத்துக்கரசனான விராடமஹாராஜன் ஸேனையையும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கன்னியர்களையும் தாஸிகளையும் அனுப்பி விட்டு ஸந்தோஷமுடையவனாகப் பின்வருமாறு வசனிக்கலானான்.

“ப்ராம்மணரே! த்ரிகர்த்தர்களும் கௌரவர்களுமாகிய எல்லோரும் யுத்தத்தில் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கின்றநாம் அந்தப்புரத்தை அடைந்து சூதுவிளையாடுவோம்” (என்று சொல்லி, ஸைரந்த்ரியைப்பார்த்து,) “ஸைரந்த்ரீ! பாச்சிகைகளைக்கொண்டு வா; ஆஸனத்தையும் எடுத்துப்போடு. நீ விசிறியை எடுத்துக்கொண்டு என்பக்கத்தில் ஸமீபத்திலிரு” என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற அந்தவிராடமஹாராஜனைப்பார்த்து, பாண்டு நந்தனரான தர்மபுத்ரர், “(வேந்தரே!) ஸந்தோஷமடைந்திருக்கின்ற சூதாடியோடு சூதாடக்கூடாதென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். (ஆதலால்) இப்பொழுது ஸந்தோஷத்தோடுகூட உம்முடன் சூதாடுவதற்கு நான் உக்ஸாஹமுடையவனாக இருக்கவில்லை. உயக்கு விரும்ப

மிருந்தால் ப்ரியமான (வேறுகார்யத்தை) நான்செய்யவிரும்புகிறேன். அரசரே! ஜனங்கள்நிறைந்தஸபையில் சூதாடுவதற்கு நான் ப்ரியப்படவில்லை” என்று மறுமொழிகுறினார். விருடன், “ஸ்த்ரீகளும் பசுக்களும் ஸ்வர்ணமும் மற்றமுள்ளதனமும் எனக்குத் தேவையில்லை. நீர் சூதாடுவதைத்தவிர மற்றொன்றும் எனக்குச் செய்யவேண்டாம்” என்றுசொன்னான். கங்கர், “ராகேஜந்தாரே! வெகுபானத்தைக்கொடுப்பவரே! அனேகதோஷங்களுள்ள சூதாட்டத்தால் உமக்கு யாது பயன்? சூதாட்டத்தில் அனேகதோஷங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால், அதைவிளக்கவேண்டும். தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரை நீர்கேட்டிருக்கலாம்; அல்லது பார்த்துமிருக்கலாம். அவர் ராஜ்யத்தையும் குறைவற்றதனத்தையும் தமக்குஅன்புள்ளமனைவியான க்ருஷ்ணையையும் தேவர்களுக்கொப்பான தம்பிகளையும் ஒருபந்தயமாகத் தீர்மானித்தார். பற்பலதனங்களும் தனங்களும் தோற்கப்படவே சூதாடியான அந்தப்பாண்டவர் ஸம்சயமில்லாமல் பச்சாத்தாபத்தை அடைந்திருக்கிறார். சூதாட்டமானது அபிஷ்டங்களை நாசஞ்செய்யக்கூடியது; ஓயாமல் கடுஞ்சொல்லை உண்டுபண்ணக்கூடியது; கற்றறிந்தவர்களால் எப்பொழுதும் விச்வாஸம்வைக்கத்தகாதது; ஒரேதினத்தில் (எல்லாப்)பொருள்களையும் நாசஞ்செய்யக்கூடியது. சூதாட்டத்தில் தர்மநந்தனர் எல்லாவற்றையும் இழந்தார். ஆதலால், சூதாட்டத்தை நான் விரும்பவில்லை. வேந்தரே! இல்லையேல், நீர் (சூதாட)என்னுமிரானால் (அது உமக்குப்) பிடித்திருக்குமானால் நாம் சூதுவிளையாடுவோம்” என்றுகூறினார்.

மனிதரிற்சிறந்த அவ்விருவரும் இவ்விதமானவாக்யங்களால் ஸம்பாஷித்துக்கொண்டு சூதாட ஆரம்பித்தார்கள். சூதாட்டமானது நடந்துவரும்காலத்தில் மத்ஸ்யராஜன் பாண்டவரைப்பார்த்து, “(கங்கரே!) நீர் பாரும். என்னுடையபுத்ரனால் யுத்தத்தில் அப்படிப்பட்ட கௌரவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். கௌரவர்களெல்லோரும், அதிராதர்கள்; தேவர்களாலும் எளிதில் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள்” என்றுகூறினான். பிறகு, தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர், சூதாடுகையில், மத்ஸ்யராஜனைப்பார்த்து, “(ராஜரே!) பாக்யவிசேஷத்தால் உம்முடைய பசுக்கள் மீட்கப்பட்டன; கௌரவர்களும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். உத்தரன் கௌரவர்களை ஜயிப்பானாயின் அது மிக்கஆச்சர்யமென்று என்னுகிறேன். எவனுக்குப் ப்ருஹன்னை ஸாரதியோ அவன் எவ்விதத்திலும் பகைவரை ஜயிப்பான்” என்றுகூறினார். பிறகு, விராடன் மனக்கலக்கமுற்றுச் சோகத்தாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டுக் கோபத்து

டன் ஸமீபத்திலிருக்கிற ஸர்யாவியைப்பார்த்து, “ப்ராம்மணரோ! மஹாவில்லாளியும் புத்திசாலியுமான அப்படிப்பட்ட போர்வீரனால் யுத்தத்தில் கௌரவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அதில் என்ன ஆச்சர்யம்?” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “வீர்யமுடையவனான அந்த ஸாரதியானவன் எவனுடையரத்திலிருக்கிறானோ அவன் (ஒருவராலும்) செய்யமுடியாத கார்யத்தைச் செய்வானான் அந்தவிஷயத்தில் ஆச்சர்யமில்லையா?” என்றுகூறினார். வீராடன், “ப்ராம்மணர்களுள் இழிந்தவனே!” என்புத்தரனை நபும்ஸகனோடு ஒப்பாகப்பேசுகிறாய். சொல்லத்தகுந்ததையும் சொல்லத்தகாததையும் நீ தெரிந்துகொள்ள வில்லை; நிச்சயமாகவே என்னை அவமதிக்கிறாய். அனேகவீரபுருஷர்களையும் அனேகஸாரதிகளையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். பராக்ரமத்தோடு போர்புரிகின்றஸாரதியை நான் ஒருபொழுதும் பார்த்த தில்லை. அரசர்களுக்கு அப்ரியமான கார்யத்தைச் செய்யலாகாது; அனுகூலமாயும் ப்ரியமாயுமிருக்கிற கார்யத்தையே பேசவேண்டும். அரசர்களுக்கு அப்ரியத்தைச் செய்பவன் ஒருகாலும் ஸுகமாக வருத்தி அடையமாட்டான். ஸ்வேஹிதையிருப்பதினால் இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய குற்றம் எல்லாவற்றையும் பொறுக்கிறேன். நீ உயிரோடிருக்கவிரும்புவாயானால் இப்படிப்பட்டவார்த்தையைப் பேசாதே” என்றுகூறினான். பிறகு, குருவம்சத்தை வருத்திப் பண்ணுகிறவரான கங்கர் உரக்கச்சிரித்து மறுபடியும் (அரசனைப்பார்த்து,) “ஓ! ராஜேந்தரரோ! ப்ருஹன்னனையினுடைய ஜயத்தை நகரத்தில்பறையறைந்து தெரிவிக்கலாம். உத்தரானோ கட்டாயமாக ஸாரத்யம்செய்திருக்க வேண்டும். (இவ்விஷயத்தில்) ஒரு நிமித்தமுண்டாயிருக்கிறது; எனக்கு உறுதியான ஊறமும் உண்டாயிருக்கிறது. ராஜேந்தரரோ! நான் எப்படி எண்ணுகிறேனோ அது (அப்படியே இருக்கும்;) வேறு விதமாயிராது. மஹாவீர்யசாலிகளான கௌரவர்களோ சந்த்ரன், வருணன், ஆதித்யன், குபேரன், அக்னி இவர்களோடு கூடினதேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள். சந்தனுக்ருமாரரான பீஷ்மரும், (ஒருவராலும்) எவ்விதத்தாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான த்ரோணரும், கர்ணனும், அச்வத்தாமாவும், விகர்ணனும், லோமத்ததனும், ஜயத்ரதனும், பூரிச்ரவஸும், சலனும், பூரியும், வீர்யமுடையவனான ஜலஸந்தியும், துர்யோதனனும், துஷ்ப்ரஸஹனும், துச்சாஸனனும், விவிம்சதியும், வ்ருஷ்ஸேனனும், அச்வவேகனும், வாயுவேகனும், ஸுவர்ச்சஸும், பாஹ்லீகனும், சூரஸேனனும், பகைவரைவாட்டுபவனான யுயுத்ஸுவும், ஸுபலனுடைய குமாரனான சகுனியும், ஸால்

வராஜனை த்யுமத்ஸேனனும், பற்பலதேசாதிபதிகளான அனேக
 ரூர்களும், ஆசார்யர்களுள் சிறந்தவான க்ருபரோடுசேர்ந்த கௌர
 வமன்னர்களும், ஆயத்தமாயிருக்கும் வில்லும் கத்தியுமுள்ள ரத
 யூதபதிகளானாதிகர்களும், சிறந்தவீர்யமுள்ளவர்களும் மஹாரதர்
 களுமான மற்றாஜகுமாரர்களும் எந்தஸேனையில் இருக்கிறார்களோ
 பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலானவர்களால் சூழப்பட்ட அந்தப்படையை,
 தேவர்களுடைய கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட இந்தான் கோபங்கொ
 ண்டு நேரில்வந்தாலும் ஜயிக்கமாட்டான். அந்தப்படையைப் ப்ரு
 ஹன்னையைத்தவிர வேறு எந்தமனிதன் எதிர்த்துப் போர்புரிவான்?
 பாஹுபலத்தில் ஒப்பற்றவனும் உலகில் போரைக்கண்டவுடன் மிக்க
 ஸந்தோஷம் வருத்தியடைகிறவனுமான இப்படிப்பட்டபுருஷன் ஸ்வ
 ரக்கத்திலாவது பூமியிலாவது உண்டா?” என்று சொன்னார். அந்
 தவார்த்தையினால் மிக்க கலக்கமுற்ற அசன் பிளக்கப்படுகின்றமனத்
 துடன் அவரை யுதிஷ்டிரரென்று அறியாமல், “ஓ! கங்க! ப்ரா
 ம்மனோத்தம! எனக்குப் பாதிகுலமானவார்த்தையை நீ சொல்லாதே.
 நீ பலவாறு தடுக்கப்பட்டும் வாக்கை அடக்குகிறாயில்லை. அடக்கி
 ஆள்பவன் இல்லாவிடில் ஒருவனாவது தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கமாட்
 டான்’ என்று க்ருரமானவார்த்தையைச் சொன்னான். இவ்வாறு
 மிக்க கலக்கமுற்ற அந்த அசனானவன் பாச்சிகையினால் (அவரை) பல
 மாக அடிக்க ஆரம்பித்தான். கோபங்கொண்டவிராடன் தனக்கனு
 டைய உடல் போல விளங்குகின்ற வலக்கையைத்துக்கி அவருடைய
 வலக்கா திஷ்டித்தான். அவன் கோபத்தினால், ‘இனி இவ்வாறு சொல்
 லாதே’ என்று அடட்டிக்கொண்டு யுதிஷ்டிரரை முகத்தில் அடித்
 தான். பலமாக அடிக்கப்பட்ட யுதிஷ்டிரருடைய மூக்கிலிருந்து ரக்
 தம்பெருகியது. விராடனால் பாச்சிகையினால் அடிக்கப்பட்டவரும் சிற
 ந்தகைகளுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரராஜர் மிக்கமனவருத்தமுற்றவ
 ளான த்ரௌபதியைப்பார்த்துக்கொண்டே பேசாமலிருந்தார். சிற
 ந்தகைகளுள்ளவரும் மஹாத்மாவுமான அந்தத் தர்மபுத்ரருடைய
 சிரஸிலிருந்து (பாச்சிகையினால்) அடித்ததினால் செந்தாமரைமலருக்
 கொப்பானாகத்தமானது அப்பொழுது பெருகியது. தர்மாத்மாவான
 பார்த்தர் அந்தரகத்ததைப் பூமியில் விழு வதற்குள்ளாகவே இருகைக
 ளாலும் பிடித்துக்கொண்டு பக்கத்திலிருக்கின்ற த்ரௌபதியைப்பார்
 த்தார். பர்த்தாவினுடைய மனத்தை அனுஸரித்து நடப்பவளான அந்த
 த்ருபதராஜகுமாரியானவள் பர்த்தாவினுடைய வேதனையை அறிந்து
 துக்கமும் பயமும் கோபமுமுள்ளவளாகி (பெருக ஆரம்பிக்கின்ற)

கண்ணீரை அழிகப்ரயாஸத்தாலடக்கிக்கொண்டு பர்த்தாவினுடைய நன்மையைக்கருதி மெல்லியதானமேலாடையினால் விரைவாக (அந்த) ரக்தத்தை ஏந்தினாள். ராஜேஜந்தரே! துக்கத்தினால் மதிமயக்கமுற்றவளும் தருபதராஜனுடையபுதரியுமான ஸைரந்தரியானவள் அப் பொழுது யுதிஷ்டிரருடையரக்தத்தை வஸ்தரத்தால்பிடித்து ஸ்வர்ணமயமான ஒருபாத்ரத்தைஎடுத்து அந்தரக்தத்தை அதில்பிழிந்தாள். விராடன், “விசாலமானகண்ணையுடையவளே! ஸைரந்தரி! ஏன் இந்தரக்தமானது உத்தரீயத்தால் பிடிக்கப்படுகிறது? இந்தவிஷயத்தில் காரணம்பாது? அதை எனக்கு உண்மையாக உரைப்பாயாக” என்றுவினவ, ஸைரந்தரி, “மத்ஸ்யதேசத்தரசரே! கங்கருடையரக்தபிந்துக்கள் பூமியில் எவ்வளவுவிழுகின்றனவோ அவ்வளவுவாஷ்காலம் உம்முடையதேசத்தில் மழையில்லாமல்போய்விடும்; உமக்குக் கேடுண்டாகவேண்டாமென்கிற இந்தக்காரணத்தைக்கருதிக் கங்கருடைய ரக்தமானது என்னால் உத்தரீயத்தால் பிடிக்கப்பட்டது. எவன் யதீந்தரரைத் துன்பஞ்செய்வனோ அவனுக்கு ஆயுள் நாசமடைந்து விடும். எவன் யதீந்தரரைப்பார்த்து ஆஜனஞ்செய்வனோ அவன் யமலோகத்தில் ஆயிரம்யாதனைகளை அனுபவிப்பான். யதியினுடைய (தேஹத்தினின்று) உண்டான ரக்தமானது எவ்வளவுபுழுதியை நனைக்கிறதோ பித்ருலோகவாஸிகளான அவ்வளவு பித்ருக்கள் கீழே விழுகின்றார்கள். விராடராஜரே! இதைஅறிந்து உம்மிடத்திலுள்ள ப்ரீதியினால் உமக்கு நன்மைசெய்வதன்பொருட்டு நான் உத்தரீயத்தினால் ரக்தத்தை ஏந்தினேன்” என்று கூறினாள்” என்றார்.

எழுபத்தோராவுது அத்யாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்கீச்சி.)

(யுத்தத்தைப்பார்க்கவந்ததேவர்கள் அரீஜுனனைப்புகழ்ந்து தேவலோகம்சென்றதும், உந்தாந்தன்நகரம்வந்ததும்.)

ஜனமேஜயர், “தோஷமற்றவரே! மனுஷ்யயுத்தத்தைப்பார்ப்பதற்காக முன்புவந்திருந்தஅந்தத்தேவர்கள் பிறகு என்னசெய்தார்கள். அதை எனக்குச் சொல்லீராக” என்றுவினவ, வைசம்பாயனர், சொல்லத்தொடங்கினார்.

“(ஜனமேஜயமஹாராஜரே!) ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிப்பவர்களும் இந்த்ரனை முதன்மையாகக்கொண்டவர்களும் ரிஷிகளைமுன்னிட்டவர்களுமான எல்லாத் தேவர்களும் யக்ஷசந்தர்வர்களுடைய கூட்டங்களும் அவ்வாறே அப்ஸரஸுகளுடைய கூட்டங்களும் ஒருவனான அர்ஜுனனுக்கும் அனேககௌவர்களுக்கும்நடந்த பயதகரமும் அத்யுக்ரமான காட்சியுள்ளதுமான மனுவ்யயுத்தத்தையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களின் பாயோகங்களையும் உபஸம்ஹாரங்களையும் சுறுசுறுப்பாகவும் நேர்த்திபாகவும் ஆச்சர்யமாகவும் முபற்சியுடன் செய்யப்படும் செய்கைகளையும் பார்த்துவிட்டும், காண்டவத்தை வில்லாகக்கொண்ட அர்ஜுனனால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களான பீஷ்மரையும் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் கர்ணனையும் மற்றஅரசர்களையும் பார்த்துவிட்டும், பிறகு, (ஸ்வர்க்கலோகத்தைக்குறித்து) சென்றார்கள். அந்தத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷமடைந்து அடிக்கடி (அர்ஜுனைப்) புகழ்ந்து தடையற்றகதியுள்ளதும் விரைவாகச் செல்லுகிறஸ்வபாவமுள்ளதுமான அந்தவிமானத்தோடு தடையற்றவர்களாகத் தேவலோகம் சென்றார்கள். ‘இந்த்ரனோடுகூடின எல்லாத் தேவர்களாலும் எல்லா அஸுார்களாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், க்ருபர்முதலான எல்லாக்கௌவர்களும் பார்த்தனொருவனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். அந்தோ! நமக்கு அதிகமான வியப்புண்டாய்விட்டது. இந்தஅர்ஜுனன் எந்தமுஹூர்த்தத்தில் பிறந்தானோ? எந்தத் தர்மத்தினுடைய பலனோ? ருத்ரோடுஎதிர்த்துப் போர்புரிந்த இந்தப்பல்குணனிடத்தில் (இது) என்ன ஆச்சர்யம்? முப்பதுகோடிஎன்றுகணக்கிடப்பட்ட நிவரதகவசர்களை யுத்தத்தில்கொன்ற அர்ஜுனனுக்கு இதுஎன்ன ஆச்சர்யம்?’ என்று அந்தத்தேவர்கள் ஸ்தோத்ரம்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ஆச்சர்யத்தினால் கவரப்பட்டமனத்துடன் ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றார்கள். கௌவர்கள் அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப்பட்டவர்களும், அம்புகளால் நன்றாகக்காயப்படுத்தப்பட்டவர்களும், ஸம்பூர்ணமான ஸைன்யமும் வாஹனமுமுள்ளவர்களும், யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் வ்யாபிக்கப்பட்டவர்களும், பலசாலிகளும் க்ஷத்ரியபுத்ரர்களுமான யுத்தவீரர்களால் அடையப்பட்டவர்களுமாகி விராடநகரத்தினின்று குருதேசத்தேநோக்கிச் சென்றார்கள்.

விராடனால் ஏவப்பட்டஸேனையானது நகரத்தினின்று சீக்ரமாகச் சென்று பகைவரை அடக்குகின்றவனும் ஸாரதியுடன் சேர்ந்திருக்கின்றவனுமான அந்தஉத்தரனை எதிர்கொண்டிவந்தது. அனேகவாந்ய

முழுக்கங்களால் நிரம்பியதும் யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் சூழப்பட்டதுமான அந்தவிராடஸேனையிலிருக்கும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் குமாரர்களுக்கும் அதிகஸந்தோஷம் உண்டாகியது. பிறகு, அர்ஜுனனோ நன்றாக உயரக்கிளம்பினதும் ஸைன்யத்தினுலுண்டு பண்ணப்பட்டதுமான புழுதியைப்பார்த்து ஸேனையிலுள்ளத்வஜத்தையும் அறிந்து, பிறகு, விராடபுத்ரனைநோக்கி, “(உத்தர!) நகரத்தில் நெருங்கினசப்தமுண்டாகிறது. புழுதியும் ஆகாயத்தை அளவுகிறது. நம்மால்ஜயிக்கப்பட்டு ஓடினவர்களும் பெரிதானவில்லையுடையவர்களும் நல்லதேஜஸையுடையவர்களுமான அந்தக்கௌரவர்கள் மீண்டும் உன்னுடையநகரத்தை அடைந்து விட்டார்களோ? ஏ! வீர! கவசத்தைப் பூண்டுகொள். குதிரைகளை ஓட்டு. விராடநகரத்தை விரைவாக அடை. கையுறையின் ஒலியையாவது காண்டுவத்தினுடைய சப்தத்தையாவது கொடியையாவது நான் காண்பிக்கமாட்டேன். ஒரு ஸமயம், (இங்குகாணப்படுகிறவர்கள்) ஸ்வஜனங்களாயிருக்கலாம்” என்று கூறினான். உத்தரன், “இது மாத்ஸ்யர்களுடைய ஸேனாமுகம். நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்ட தாஸிகளும் கன்னிகைகளும் காணப்படுகிறார்கள். பற்பல உடைகளைத்தரித்த போர்வீரர்களும் தேர்களில் காணப்படுகின்றார்கள். தோழிகளால் நான்குபக்கத்திலும் சூழப்பெற்ற உத்தரையை இந்தஸைன்யத்தில் காண்கிறேன். ஸேனைகளும் காணப்படுகின்றன. யானைகளும் கவசம்பூட்டப்பட்ட குதிரைகளும் தேராளிகளும் அநேகம்காலாட்களும் காணப்படுகின்றனர். (இவர்கள்) சஸ்த்ரங்களைத்தரிக்கவில்லை. விராடருடையவர்த்தையினால் எல்லோரும் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக (வருகிறார்களென்று) எனக்குத்தோன்றுகிறது. இந்தக்கூட்டத்தில் பந்துவினிடத்தில் உண்டாகாததுபோல என்மனத்துக்குக் குழப்பம் உண்டாகவில்லை” என்றான்.

பிறகு, ஸ்வஜனங்களெல்லோரும் உத்தரனை விரைவாகவந்தடைந்து பகைவர்களைவென்று வந்திருக்கின்ற அவனை ஒவ்வொருவரும் கட்டிக்கொண்டார்கள். ஜனங்கள், “(உத்தர!) நீ ப்ரீதி உடையவன்; புருஷநிர்சிறந்தவன்; ஸந்தோஷத்தோடுகடியவன்; பாக்கயத்தினால் அடிக்கடி ஜயிக்கிறாய். உனக்குமங்களம். பாக்கயத்தால் ப்ருஹன்னை உனக்கு ஸாரதியாகவாய்த்தான். யுத்தத்தை அடைந்த உனக்குத் தெய்வாதீனமாக யாதொருவிதமானபயமும் உண்டாகவில்லை” என்று சொன்னார்கள். உத்தரன், “(ஜனங்களே!) இந்தஜிஷ்ணு வானவன் ஒருதேருள்ளவனாகி யுத்தத்தில் அந்தக்கௌரவர்களைஜயி

த்தான். எதைலாதனமாகக்கொண்டு பசுக்கள் என்னால் மீட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டனவோ, எதைஆச்ரீபித்து அனவற்றபராக்ரம முள்ளவர்களான கௌரவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்களோ அது இவனுடைய பாஹுக்களின்வீர்ப்பம். தேவகுமாரன்போன்ற யௌவனமுள்ள இவன் அந்தக்கார்யத்தைச்செய்தான். இந்தப்புருஷ் ச்ரேஷ்டன் அப்படிப்பட்ட கௌரவமண்டலத்தைக் கலக்கமுறச்செய்து பலாத்காரமாகப் பசுக்களையும் யுத்தத்தில்மீட்டு என்னையும் பாதுகாத்தான்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனைப்புகழ்கின்ற உத்தரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மங்களத்தை எடுத்துரைக்கின்ற கிங்கர்கள் ராஜபுத்ரனால் துண்டப்பட்டு ஜயத்தைக்கோஷித்தார்கள். கன்னிகைகள் சத்ருக்களைஸம்ஹரித்தவனான பார்த்தனைச் சந்தனங்களாலும் மாலைகளாலும் தூபங்களாலும் பூர்ணமானஸ்வர்ணங்களாலும் பொழிந்து நன்குபூஜித்தார்கள். அர்ஜுனன் மாலைகளாலும் பற்பலவிதமான நல்லசந்தனங்களாலும் சிரப்பப்படுகின்றவனும் ஜனங்களால் நன்கு பூஜிக்கப்படுகின்றவனுமாகி நகரத்தின் வாயிலைவந்து அடைந்தான். பேரிவாத்யங்களும் தூர்யவாத்யங்களும் புல்லாங்குழல்களும் முழங்கின. விசித்ரவேஷங்களுள்ள ஸ்த்ரீஜனங்களும் சிறந்தபலமுள்ளவிராடனுடைய பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பிப் பூமிஞ்சயனைக்கொண்டாடினார்கள். அந்தநகரத்தில் ஜயத்தினால் புகழப்படுகின்றவனும், ‘ஜயமுண்டாயிற்று’ என்று (ஜனங்களால்) கேட்கப்படுகின்றவனுமான அந்தவிராடபுத்ரன் மனவருத்தமுற்றுப் பாண்டவனை நன்றாகப்பார்த்துக்கொண்டு ஸந்தோஷிக்கவில்லை. ¹ பிறகு, பாண்டிபுத்ரனான அர்ஜுனன் விராடனுடைய புத்ரியான உத்தரைக்கும் (அவளுடைய) தேழுகளுக்கும் சிறந்தவஸ்தரவ்களைக் கொடுத்தான். அங்குவந்திருந்த அந்தப்பெண்களும் அந்தஸையமும் ஜயத்தைக்கண்டு (உத்தரனையும் ப்ருஹன்னனையையும்) மர்யாதை செய்தார்கள்.

¹ இது இங்கு பொருத்தமில்லை; அடுத்தஅத்யாயத்தின் இறுதியில்காண்க.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(உத்தரன் அந்தப்புரத்தை அடைந்து விராடனை வணங்கி யுதிஷ்டிரின் காயத் தைக்கண்டு பயந்ததும், விராடன் யுதிஷ்டிரரை கடிமீகீதும்படிவேண்டியதும், அர்ஜுனன் விராடலிடம்வந்ததும், விராடன் உத்தரனைப்புகழ்ந்ததும், உத்தரன் கௌரவர்களை ஒருதேவதமாரன் ஜயித்தானென்றதும், அர்ஜுனன் கௌரவராடைகளை உத்தரமுதலியோருக்குக் கொடுத்ததும்.)

பட்டணத்து ஜனங்களாலும் ஸ்த்ரீகளாலும் தேசத்தில்வளிக் கின்ற ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்ற உத்தரன், அந்தப்புரவாயிலே அடைந்து பிதாவுக்கு (கன்வரவை)த்தெரிவித்தனன். பிறகு, வாயில் காப்போன் (அரசனிடம்)வந்து நமஸ்காரம்செய்து இருகரங்களையும் குவித்துக்கொண்டு ஜயத்தைத்தரக்கூடிய ஆசீர்வசனங்களால் (அரசனை)மேன்மைப்படுத்தி, “வேந்தரே! பெரியகீர்த்தியையுடையவரே! (உம்முடைய) குமாரனான உத்தரன் பகைவரைவென்று உமக்கு (ப்ரியத்தைத்தெரிவிப்பதற்காக) ப்ரதானயுத்தவீரர்களாலும் தாஸிகளாலும்சூழப்பட்டவனும் பட்டணத்து ஜனங்களோடும் தேசவாஸிகளோடும் கூடினவனும் (ப்ரஜைகளால்) ஜயசப்தத்துடன் கூடின ஆசீர்வசனத்தால் பூஜிக்கப்படுகின்றவனுமாகி ஸாரதியுடன்வந்து வாயிலில்¹ நிற்கிறான்” என்றுகூறினான். பிறகு, அரசன் மகிழ்ந்து வாயில் காப்பவனைப்பார்த்து, “(த்வாரபாலக!) அவ்விருவரையும்* விரைவாக (இங்கே) வாச்செய். நான் அவ்விருவரையும்பார்ப்பதில் விருப்பமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். கௌரவர்களுக்கரசரும் தர்மாத்மாவும் கம்பிரபுத்தியுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர் த்வாரபாலகனைப்பார்த்து, “உத்தரன் ஒருவனாக (இங்கே)வாட்டும். ப்ருஹன்னனை வரவேண்டாம். ஏனெனில், யுத்தத்தைத்தவிர மற்றஸமயத்தில் எவன் என்னுடைய அங்கத்தில் காயத்தை உண்டுபண்ணுவதோ, ரக்தத்தையாவது காட்டுவதோ அவன் எவ்விதத்தினாலும் ஜீவித்திருக்கமுடியாதென்பது, சிறந்தகைகளுள்ளவனும் மஹாத்மாவுமான இவளுடையரித்யமான வ்ரதம். (ஆகையால்) ரக்தத்துடனிருக்கிற என்னைப்பார்த்ததினாலேயே (ப்ருஹன்னனையானவன்) அதிககோபங் கொண்டு மந்திரிகளுடனும் ஸேனையுடனும் வாஹனங்களுடனும்

¹ ‘வாரித’ என்பது விடப்பட்டது.

கடின விராடனை இந்தஸமயத்தில் நிச்சயமாய்க் கொன்றுவிடுவான். இந்தப்ருஹன்னையானவன் என்மீது ரக்தத்தைஉண்டுபண்ணினவன் இந்த்ரனயிருந்தாலும் குபேரனயிருந்தாலும் யமனயிருந்தாலும் வருணனயிருந்தாலும் அவனைக்கொன்றுவிடுவன். மனிதனைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஆகையால், வீர்யசாலியான ப்ருஹன்னையானவன் கூணநேரம் அவ்விடத்திலேயே வாயிலிலிழ்ந்தகட்டும்” என்று காதில் மெள்ள ரஹஸ்யமாகச்சொன்னார். தனையுள்ளவரானதர்ம ராஜர் இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுப் பொறுமையுடன் ஸ்பையில் மத்ஸ்ய ராஜனுடன்கூடப் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

பிறகு, விராடராஜனுடைய மூத்தகுமாரனபூமிஞ்சயன் (அரசனிருக்கும் அந்தப்புரத்தில்) றுழைந்து பிதாவினுடையசரணங்களில் நமஸ்காரஞ்செய்தான்; கங்கரையும் அணுகினான். உத்தரன் வக்ரமானபார்வையினால் யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துக்கொண்டு பிதாவினுடைய சரணங்களில் அபிவாதனம்செய்து, பிறகு, கங்கருடைய (மேனியில்) ரக்தப்பெருக்கைக் கண்ணுற்று அப்பொழுது ம்ருத்யுவினால் பிழிக் கப்பட்டவன்போல மனத்தில் எரிக்கப்பட்டான். பிறகு, உத்தரன் ரக்தத்தால் நனைக்கப்பட்ட அங்கங்களுடையவரும் மனோவ்யாகுலத்தைஅடைந்தவரும் நிரபாரதியும் பூமியில் ஏகாந்தஸ்தலத்தில் உட்கார்ந்திருப்பவரும் ஸைரந்த்ரியினால் நன்றாகப்பணிவிடைசெய்யப்பட்டவருமான கங்கரைக்கண்டு விரைவுடன் அரசனைப்பார்த்து, “(மஹாராஜரே!) இந்தக்கங்கர் யாரால்அடிக்கப்பட்டார்? எந்தமனிதனால் இந்தப்பாபம் செய்யப்பட்டது? எவன் ம்ருத்யுவைஅடைய விருப்பமுற்றிருக்கிறான்? எவனால் ஸர்ப்பம் காலால்மிதிக்கப்பட்டது? வேதாந்யபனம்செய்தவரும் இந்த்ரனுடையஆஸனத்தை விரும்பத்தகுந்தவருமான இப்படிப்பட்ட இந்தப்ரம்மனோத்தமர் பூஜிக்கத்தக்கவர்; அபிவாதனம்செய்யத்தக்கவர்; ஹிம்ஸிக்கத்தக்கவரல்லரே?” என்று வினவினான். ராஜ்யங்களைவ்ருத்திசெய்கிறவனான அந்தவிராடன், புத்ரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பயத்தினால்மனமுழிந்து அவனைப்பார்த்து, “புத்ர! உன்விஜயத்தைக்கேட்டு (முன்னமே) ஸந்தோஷமுள்ளவனானான் மிகுந்தஸந்தோஷத்தைஅடைந்து இவருடன் குதாட்டத்தினால் காலத்தைக்கழிக்கலானேன். அக்காலத்தில், ‘ராஜ்யத்தை வ்ருத்திபண்ணுகிறவனானஉத்தரன் எல்லாக்கௌரவர்களையும் ஜயித்தான்’ என்று நான்சொன்னேன். புத்ர! ‘இல்லை. அந்தப்ருஹன்னையே எல்லாக்கௌரவர்களையும் ஜயித்தான்’ என்று கங்கர் அடிக் கடி என்னைப்பார்த்துச் சொன்னார். புத்ர! ப்ரஸித்தமான உன்னு

டையவிஜயமானது என்னால் புகழப்படும்பொழுது கங்கர் ரோஷத் தோடி ப்ருஹன்னையினுடையவிஜயத்தை ஸ்தோத்ரம்செய்தார். என்னால் நீ புகழப்படும்சூலத்தில் கங்கர் அலியைப்புகழ்ந்தார். (அவ்வாறு) ப்ருஹன்னையினுடையபுகழ்ச்சிகளால் அப்பொழுது நான் (கங்கரிடத்தில்) அஸுரபையை அடைந்தேன். புத்ர! கெட்ட எண்ணமுள்ளவரும் பகைவனிடத்தில் அன்புபாராட்டுகின்றவருமான இவர் என்னால் அடிக்கப்பட்டார்” என்று மறுமொழிகூறினான். இவ்வாறு ‘இந்தக்கங்கரென்னும் ஸர்யாஸியானவர் என்னால் அடிக்கப்பட்டார்’ என்றுசொல்லிய பிதாவினுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு உத்தரன் மிக்ககோபங்கொண்டு பிதாவைப்பார்த்து, “மன்னரே! உம்மால் அகார்யம்செய்யப்பட்டது. நீர், இவரைக் கோடும்தணியும் படி விரைவில் வேண்டிக்கொள்ளும். கோரமானப்ராம்மணவிஷமானது உம்மை வேரோடுஎரிக்கவேண்டாம். ஐச்வர்யத்தால்நிறைந்ததும் (மேன்மேல்) வருத்திஅடைந்திருக்கின்றதுமரீன மாத்ஸ்யர்களுடைய குலமானது சிறிதும் மிச்சமின்றி நாசமடையாமலிருப்பதற்குள்ளாக இவர் மனத்தெளிவுள்ளவராகச் செய்யப்படவேண்டும். இவருடைய கால்களில் தண்டம்போலப் பூமியில்(விழுந்து) நமஸ்கரித்து இருகைகளாலும் (இவருடைய) இருகால்களையும் பிடித்துக் கொண்டு இப்பொழுது இவர் மனந்தெளிந்தவராகச் செய்யப்படவேண்டும். இந்தக்கங்கரானவர் வலக்கையினால் உம்மைத்தொட்டு, ‘(எல்லாக்குற்றமும்) என்னால் பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. சபதம்செய்கிறேன்’ என்று சொல்லுகிறவரையில் இந்தக்கங்கரைக் கூடமிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்” என்றுகூறினான்.

புத்ரனுடையவார்த்தையைக்கேட்டு அந்தவிராடன் பயத்தினால் மனக்குழப்பமுற்றுப் ப்ராம்மணதேஜஸினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்ற குந்திபுத்ரரை (தன்குற்றத்தை)ப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டான். (அவ்வாறு) பொறுத்துக்கொள்ளும்படி வேண்டுகின்ற விராடராஜனைப்பார்த்துத் தர்மநந்தனர், “வேந்தரே! என்னால் நெடுங்காலமாகப் பொறுமை கைப்பற்றப்பட்டிருக்கின்றது. எனக்குக் கோபமேஇல்லை. ராஜரே! மனிதரிற்சிறந்தவரே! என்னுடைய அந்தரத்தமானது பூமியில்விழுந்தால் ராஜ்யத்துடன்கூட நீர் இந்தக்ஷணத்தில் நாசமடைவீர். ராஜேந்தரே! (ஒருவனுக்கும்) தீங்கு செய்யாதவனான என்னை எவன் துன்பஞ்செய்வனோ அவனையும் நான்கெடுக்கிறதில்லை. மஹாராஜரே! அச்செய்கைக்குத்தக்கக் க்ரூரமானபலனை அவன் சீக்ரமாக அடைவான்” என்று மறுமொழிகூறினார்.

ரத்தமானது முழுதும் ஒய்ந்தபிறகு ப்ருஹன்னகை (அவ்விடம்) வந்து மஹாராஜனையும் கங்கையும்வணங்கி அருகில்கின்றான். பிறகு, விராட ராஜன் குருகுலத்தில் உதித்தவான தரம்புதாரை (க்குற்றத்தைப்) பொறுத்துக்கொள்ளும்படிசெய்துவிட்டு உத்தமமான அரண்மனை சென்று யுத்தத்தினின்றுவந்திருக்கின்றஉத்தானை இறுகத்தழுவி ஸ்வயஸாசியானவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது (பின்வருமாறு) புகழலானான்.

“ஸுதேஷ்ணைக்கு ஆனந்தத்தை வளரச்செய்கின்றவனே! உன்னால் நான் புதரானுள்ளவனாகிறேன். உனக்குடிகரணபுதரன் எனக்கு இருந்ததுமில்லை; இனி உண்டாகப்போகிறதும்மில்லை. அப்பனே! எவன் (ஒரோஸமயத்தில்) ஆயிரம்லக்ஷியங்களை அடிப்பதற்காக (ரணகளத்தில்) ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஒருபாணங் கூட லக்ஷியம்தவறாமல் எய்வனோ அப்படிப்பட்டகாணனோடு உனக்கு எவ்விதம் போர்நடந்தது. அப்பனே! யுத்தத்தில் எவரைப்பார்த்தவுடன் (சத்ருக்கள்) வீரயத்தையும் பாக்ரமத்தையும் இழந்து வாட்டமடைகிறார்களோ அப்படிப்பட்டக்ருபரோடு உனக்கு எவ்வாறு யுத்தம்நடந்தது? புருஷரிற்சிறந்தவனே! பெருமையுள்ளதும் ஸர்வோத்தமமுமான எவருடைய அவ்விதஒழுக்கமானது உலகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறதோ, எவரால் பிதாவின்நிமித்தம் கோரமும் ஸர்வோத்தமமுமான ப்ரம்மசர்யம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எனர் சிறந்தப்ரதாபமுள்ளவரும் ஜமதக்னியின்குமாரருமான பாக்ராமரோடு போர்க்களத்தில் போர்புரிந்தாரோ அப்படிப்பட்ட பீஷ்மர், யுத்தத்தில் (ஒருவராலும்) ஜயிக்கப்படாதவர்; பாக்ரமமுள்ளவர்; (ஒருவராலும்) அவமதிக்கமுடியாதவர்; கற்றறிந்தவர்; சூர்; இந்திரியங்களைவென்றவர்; (லக்ஷியங்களை) உறுதியாகஅடிப்பவர்; (கார்யங்களை) விரைவாகச்செய்பவர்; எல்லாக்கார்யங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவர். ஐயனே! குருகுலத்தில்பிறந்தவரும் பிராயமுதிர்ந்தவருமான அந்தப்பீஷ்மரோடு உனக்கு ரணகளத்தில் எவ்வாறு போர்நடந்தது? இவையெல்லாவற்றையும் எனக்கு நீ உரைப்பாயாக. அப்பனே! ராஜபுத்ரானுவன் சிறந்தஅம்புகளால் மலையையும் பிளப்பனோ அப்படிப்பட்டதூர்யோதனனோடு உனக்கு எவ்வாறு யுத்தம்உண்டாகியது? அப்பனே! வ்ருஷ்ணிவீரர்களுக்கும் பாஞ்சாலர்களுக்கும் ஆசார்யரும், கௌவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் மற்றஎல்லாகூத்திரியர்களுக்கும் குருவும், எல்லாச்சஸ்த்ரதாரிகளுள்ளுஞ்சிறந்தவரும் எல்லாஉலகங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவரும் ப்ரபுஷமான த்ரோணரோடு உனக்கு

எவ்வாறு போர்நடந்தது? அப்பனே! ஆசார்யபுத்ரரும் குரூரம் போரில் த்ரோணாசார்யருக்குக் குறையாதவரும் வீரருமான அச்வத்தாமாவோடு உனக்கு யுத்தம் எவ்வாறு நடந்தது? த்ருதராஷ்டிரபுத்ரர்களனைவரும் மஹாவீரயமுடைபவர்கள்; மஹாரதர்கள். ஐயனே! அந்தந்தவீரர்களோடு உனக்கு எவ்வாறு போர்உண்டாகியது?" என்றுவினவினான்.

உத்தரன், “(மஹாராஜே!) என்னால் பசுக்கள் ஜயிக்கப்படவில்லை. என்னால் கௌரவர்களும் ஜயிக்கப்படவில்லை. அக்கார்யமனைதும் ஒருதேவகுமாரரால் செய்யப்பட்டது. யுத்தகளத்தில் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் தலைமையாகக்கொண்ட கௌரவர்களைக்கண்டு பயந்து வ்யஸனமுற்று ஓடுகின்றஎன்னை அந்தத்தேவகுமாரர்தாம் தடுத்தார். வஜ்ராயுதத்தைக்கையில்லொண்ட இந்த்ரானுக்கொப்பானவரும் யௌவனமுள்ளவருமான அவர்தாம் தேரினிடையிலிருந்து கொண்டு (கௌரவர்களோடுபோர்புரிந்தார்.) உமதுபசுக்களும் அவரால் மீட்கப்பட்டன. அந்தக்கௌரவர்களும் அவரால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். ஐயா! அவையெல்லாம் அந்தவீரருடைய செய்கையே. அவை என்னால் செய்யப்பட்டனவல்ல. வீரயமுடையவரான அந்தத்தேவகுமாரர்தாம் பாணங்களால் க்ருபரையும் த்ரோணரையும் த்ரோணபுத்ரரையும் ஸுதபுத்ரனாகர்ணனையும் பீஷ்மரையும் (யுத்தத்தினின்று) புறங்காட்டி ஓடச்செய்தார். மஹாபலசாலியும் ராஜபுத்ரனும் மதங்கொண்டயானைபோன்றவனுமான தூர்யோதனையும் யுத்தத்தில் தோல்விஅடையச்செய்து பயமடைந்த அவனைப்பார்த்து, ‘(தூர்யோதன!) உனக்கு ஹஸ்தினுபட்டணத்திலும் ஒருவிதமான ரக்ஷணத்தையும் நான் காணவில்லை. (யுத்தத்தினின்று) ஓடுகின்றஉன்னால் ஹஸ்தினுபட்டணத்தில் போகங்கள் அனுபவிக்கமுடியா. ஓ! கௌரவநந்தன!” போரினால் நீ உயிரைஅடையவிரும்பு. ‘ராஜனே! நீ ஓடினால் விடப்படமாட்டாய்; (ஆகையால்,) போர்செய்வதில் மனத்தையுடையவனாகி நில்; ஜயித்தால் பூமியைஅனுபவிப்பாய்; கொல்லப்பட்டால் ஸவர்க்கத்தைஅடைவாய்’ என்றுசொன்னார். புருஷச்ரேஷ்டனும் அரசனுமான அந்தத்தூர்யோதனன் (யுத்தத்துக்காகத்) திரும்பி, பீஷ்மர் த்ரோணர் க்ருபர்முதலான மந்த்ரிகளால்குழப்பப்பட்டு வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பான பாணங்களை ப்ரயோகித்துக்கொண்டு (போர்செய்யஆரம்பித்தான்.) பிறகு, எனக்கு மயிர்க்குச்சுலுண்டாயிற்று. என்னுடைய துடைகளும் அசைவற்றிருந்தன. அரசரே!

ஸிம்மத்தினுடைய கர்வம்போன்ற கர்வத்தையுடையவரும் யௌவனமுள்ளவருமான அந்தத்தேவகுமாரர் போரில் மேகத்துக்கொப்பான (கௌரவர்களுடைய) படையை அம்புகளால் நாசம்செய்து அந்தத்தேர்ப்படையையும் தூத்திவிட்டு ஸர்ப்பம்போலச் சிறிக்கொண்டு அந்தக்கௌரவர்களை (போர்க்களத்தினின்று) ஒட்டினார். கொழுத்தபுலியினால் புற்களைத்தின்னுகின்ற மான்கள்போல அந்தஒருசூரரால் ஆறுதிகள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள்; ஆயிரக்கணக்கானகுதிரைகளும் யானைகளும் வில்லாளிகளானசூரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்; கௌரவஸேனையும் தோல்வியடைந்தது. மஹாரதரான தேவகுமாரர் ஸூதபுத்ரனுக்கண்ணை அனேகபாணங்களாலடித்துக் குதிரைகளைக்கொன்று அஸ்தரத்தினால் அவனை மோஹிக்கச்செய்து (அவன் அணிந்திருந்த) சிவப்பு வஸ்தரத்தையும் உரிந்துகொண்டார். சந்தனுவின்குமாரரான பீஷ்மரையோ நான்கு அம்புகளால் பூஜித்தார். அவர் அவரையும் அவருடையகுதிரைகளையும் விரைவாக அடித்து அவர் அணிந்துகொண்டிருந்த வஸ்தரத்தைமாத்ரம் அபஹரிக்கவில்லை. பலசாலியான அவர் தூரயோதனையும் ஏழுபாணங்களாலடித்தார்; அந்தத்தூரயோதனையும் அவனுடையகுதிரைகளையும் அடித்து அவன் அணிந்திருந்த மஞ்சள்வஸ்தரத்தையும் உரிந்துகொண்டார். பலசாலியான அந்தத்தேவகுமாரர் த்ரோணரையும் க்ருபரையும் ஸோமத்தனையும் ஜயதரனையும் இந்தரன்போலப் பாகாசிக்கின்ற பூரிசரவஸையும் மஹாரதனுசகுனியையும் துச்சாஸனன்முதலானவர்களையும் மும்முன்றுபாணங்களாலடித்துப் பற்பலவிதமான மிகச்சிறந்த (அவர்களுடைய) வஸ்தரங்களையும் அபஹரித்தார். அவர் யுத்தத்தில் ஆசார்யபுத்ரரான அச்வத்தாமாவை அவ்வாறு இரண்டொணங்களாலடித்து, பிறகு, விகர்ணனுடையவில்லையும் துணித்து (அவர்களுடைய) நீலமான இரண்டுவஸ்தரங்களையும் உரிந்துகொண்டார்” என்றுசொன்னான். விராடன், “(உத்தர!) யுத்தத்தில் கௌரவர்களால் கிழங்கப்பட்ட என்னுடையபுத்ரனைவிடுவித்தவனும் விரனும் சிறந்தகைகளுள்ளவனும் பெரும்புகழுள்ளவனுமான அந்தத்தேவகுமாரன் எங்கே? பகைவரை அழிப்பவனுன அவனை நான் பார்க்கவும் பூஜிக்கவும் விரும்புகிறேன். உன்னையும் என்னுடையபசுக்களையும் விடுவித்த அந்தத்தேவகுமாரனுக்கு (என்னுடைய) புத்ரியையும் க்ராமங்களையும் ஸ்வர்ணங்களையும் பாகாசிக்கின்ற அரைநானையும் லக்ஷம் ஸ்த்ரீகளையும் நான் கொடுக்கப்போகிறேன்” என்றுகூற, உத்தரன், “ஐயா! ப்ரதாபசாலியான (அந்தத்)தேவகுமாரர் மறைந்துவிட்டார்;

இன்றைக்கோ, நாளைக்கோ, அடுத்தநாளோ வெளிப்படுவாரென்று நான் எண்ணுகிறேன்” என மறுமொழிகூறினான்.

இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்டவிராடன், வேறுவேஷத்தால் மறைந்துவளிக்கின்ற சூந்திபுத்ரனும் பாண்டின் குமாரனுமான அந்த அர்ஜுனனை அறிந்துகொள்ளவில்லை. பிறகு, மஹாத்மாவானவிராடனால் அனுமதிக்கப்பட்ட சூந்திபுத்ரனான தனஞ்சயன் மதஸ்ய ராஜகுமாரனான உத்தரானேரி ஆலோசித்து, “(உன்) அருகில்வருகின்ற விராடராஜரைநோக்கி இவ்வாறு சொல்” என்று சொல்லிவிட்டு விரைவாக ‘மங்களாகரமான’ அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்து விராடபுத்ரியான உத்தரைக்கு, தானே வஸ்த்ரங்களையும், ரத்னங்களையும் கொடுத்தான். உத்தரையோ அப்படிப்பட்ட மிகஉயர்ந்த எல்லாவஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு பரிவாரங்களுடன் ப்ரீதியுள்ளவளானாள்.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கோக்ரஹண பர்வம். (தோடீச்சி.)

(பீமன்முதலியோர் யுதிஷ்டிரிடம்வந்து அவரை விராடன் பாச்சிகை யாலடித்ததுதெரிந்து அவனைக் கொல்லயத்தவீத் ததும், யுதிஷ்டிரர் அதைத்தடுத்ததும்.)

அந்த அர்ஜுனன், போரினிடையில் பெரிதான கார்யத்தைச் செய்துவிட்டு (விராடகரம்வந்து) அப்பொழுது ஸந்தோஷத்துடன் விராடனுடைய அரண்மனையிலுள்ள தோழிகளின்பொருட்டு வஸ்த்ரங்களைக்கொடுத்துவிட்டு ப்ருதையின் குமாரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்க்க விரும்பி (அவரிடம்) சென்றான். அந்த அர்ஜுனன், அந்தத்தர்மாஜைப்பார்த்துவிட்டுப் பிறகு பீமஸேனைப்பார்த்து, “(பீம!) தர்ம ராஜர் ஏன் (இப்பொழுது) முகத்தைமூடிக்கொண்டு முன்போல என்னுடன் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிறார்?” என்று வினவினான். அரசரே! அந்தப்பீமஸேனைப்பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி ஸந்தேஹப்படுகின்ற அர்ஜுனன் பீமஸேனை இவ்விருவரையும்பார்த்து யுதிஷ்டிரராஜர் அப்பொழுது அந்த ரகத்ததைத்துடைத்துவிட்டு, “பார்த்த! நீ (என்னால்) புகழப்படுங்கால் துராத்மாவானவிராடராஜனால் நான் அடிக்கப்பட்டேன். அதன்பிறகு, நான் அந்த அடியினால்

1 இரட்டித்திருப்பதால் ‘பார்த்த’ என்னும் சொல் விடப்பட்டது.

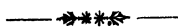
அண்டான ரக்தபிந்துக்களைப்பார்த்து, 'இவைகள் பூமியில்படவேண்டாம்' என்றுஎண்ணி முகத்தைமுடிக்கோபத்தைஅடக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறேன். மங்களங்களுக்குத்தகுந்தவனே! எந்தத்தேசத்தில் நாம் ஸுகமாகவாஸம்செய்தோமோ அந்தத்தேசத்திற்குத் துன்பம்வரவேண்டாம். வீரனுநீ கோபித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமற்றவனுயிருந்தால் விராடராஜன் ஸுகத்தைஅடையான். பார்த்த! வேறுவேஷத்தினால் மறைந்திருக்கின்றஉனக்கு யுத்தத்திவிருக்கின்றசௌர்யத்தையும் பலத்தையும் அறியாதவனான அந்தவிராடனால் இவ்விதகார்யம் என்னிடத்தில் செய்யப்பட்டது. (அதனால்) உன்னைப்பார்த்து ஸந்தோஷமற்றவனானேன்" என்றுகூறினார். எண்ணமுடியாதமஹிமையையுடையவரும் மஹாபலசாலியும் பொறுமையுள்ளவருமான அந்தயுதிஷ்டிரால் அந்தஅர்ஜுனன் அவ்விதமாகச்சொல்லப்பட்டபொழுது, அவன் அதிககோபம்கொண்டதைப்பார்த்து, அதிகபலமும் கோபமுமுள்ளபீமஸேனன், "பார்த்த! ஞானவான்களுள்சிறந்த ப்ருஹஸ்பதியானவர், பொறுமையானது, எப்பொழுதுமே கைக்கொள்ளத்தக்கதன்மென்று சொல்லுகிறார். பொறுமையுள்ளவன் விஷவீர்யமில்லாதஸர்ப்பம்போல இவ்வுலகில் எல்லோராலும் அவமதிக்கப்படுகிறான். (ஆதலால்) இப்பொழுதே, விராடனைப் புத்ரபெளதாரர்களோடும் வம்சத்தோடும் ஸையத்தோடும் விரைவாக நாசம்செய்துவிட்டு, தர்ப்புத்ரா (இந்த) ராஜ்யத்தில் (ராஜாவாக) இப்பொழுதே சீக்ரம் ஏற்படுத்துவோம். இந்தமாத்ஸ்யன் நமக்குப் பகைவன். கீசகனால்துன்பமடைந்த பாஞ்சாலராஜகுமாரியான க்ருஷ்ணையானவள் இவனால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டாள். ஆதலால், இவன், 'ராஜா' என்கிறபெயரை ஏற்றுக்கொள்வதற்குத்தகுதியுள்ளவனல்லன். அரசரே! பார்த்தனுடையவீர்யத்தினால் நீர் அரசராவீர். கௌரவர்களுக்குஅரசரும் உத்தமவீரருமான இந்த யுதிஷ்டிரர் மத்ஸ்யதேசத்தில் ராஜாவாகஇருக்கட்டும். ஜலம்நிறைந்த குடத்தைக் கல்லில்போட்டு உடைப்பதுபோல அந்தவிராடனுடைய தேஹத்தை இப்பொழுது நூறுதுண்டாகப் பிளக்கிறேன்" என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், "ராஜரே! உம்முடையபொறுமையினால் நமக்கு எல்லாத்திங்குகளும் விளைந்தன. அப்படிப்பட்டமாத்ஸ்யனை ஸையத்துடனும் புத்ரர்களுடனும் ஞானிகளுடனும் பந்துக்களுடனும் கொன்றுவிட்டு, பிறகு, எல்லாக்கௌரவர்களையும் கொல்வேன்; ஸம்சயமில்லை" என்றுசொன்னான். பீமஸேனனும் மற்றவர்களும் அவனைப்பார்த்து, 'அப்படியே' என்றுசொன்னார்கள். மஹாத்மா

வும் . பொறுமையுள்ளவரும் பெரும்கொடையாளியுமான தர்மநந்த
னர் கோபம்கொண்ட அந்த அர்ஜுனனையும் பீமனையும் பார்த்து, “மத்
ஸ்யராஜன் மனைவியுடன் மூன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்வதற்கு வராமல்
போனால், பிறகு, கெட்டஎண்ணமுள்ள இவன் நன்றாகக்கொல்லத்
தக்கவனாகட்டும் அர்ஜுன ! (இப்பொழுது) இவன் உன்னால்கொல்
லத்தக்கவனல்லன். பார்த்த ! நானாக்காலையில் நாம் ஸபையில் ப்ரவே
சித்து ராஜவேஷத்தோடு நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு இந்த அர
சன் வீற்றிருக்கத்தக்க ஸிம்மாஸனங்களில் வீற்றிருப்போம். அவ்விட
த்தில் வீற்றிருப்பவர்களும் அரசர்களுக்குத்தகுதியான அலங்காரங்
களால் விளங்குகின்றவர்களும் ராஜலக்ஷணங்களுள்ளவர்களுமான
நம்மை விராடன் கொளவியாமலிருந்தால், பிறகு, விராடனைப் பந்து
க்களோடுகொல்வோம்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு தர்மங்களை
அறிந்தவர்களும் தர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமான பாண்டவர்கள் எல்
லோரும் செய்யவேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்துகொண்டு
அன்றிரவுவுளிர்த்தார்கள். மிக்களிப்புற்ற அந்தமதஸ்யராஜன் புத்ர
னோடு ப்ரீதியுள்ளவனாக மிக்கஸந்தோஷமுள்ள மனத்துடன் அன்
திரவு வாஸம்செய்தான்.

கோகீரஹணபர்வம் முற்றிற்று.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம்.

(யுதிஷ்டிரர் முதலியோர் ஸிம்மாஸனமுதலியவற்றில் உட்கார்ந்ததும்,
விராடன் அது தகாதென்றதும், அர்ஜுனன் அஃது
அவருக்குத்தக்கதுதானென்றதும்.)

பிறகு, 'இரண்டாவதுநாளில், நன்றாக வரத்தக்க அனுஷ்டித்த
வர்களும் பெரும்பாக்கியமுள்ளவர்களும் ப்ரகாசிக்கின்றவர்களும் மஹா
ரதர்களும் அக்கிபோன்றவர்களும் ப்ராதாக்களுமான அந்தயீந்தூ
பாண்டவர்களும், எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்நானம் செய்து வெண்
மையானவஸ்திரங்களைத்தரித்து ஸர்வாலங்காரங்களாலும் அலங்கரிக்க
கப்பட்டவர்களாகிய யுதிஷ்டிராராமுன்னிட்டிக்கொண்டு விராடனுடைய
ஸபையில் ப்ரவேசித்து அரசர்களுக்குரிய ஆஸனங்களில், யா

1 'மூன்றாவதுநாளில்' என்பது வேறுபாடும்.

வேதிகளில் அக்கிகள்வலிப்பதுபோல உட்கார்ந்தார்கள். ப்ரபுவே! அவர்கள் அங்குஉட்கார்ந்திருக்கையில், பூபதியான விராடராஜன், அன்றிரவுகழிந்தபிறகு, காலையில்செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச்செய்துமுடித்து முறைப்படி பசு ஸ்வர்ணமுதலியவற்றை ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு உத்தரானோடு ஸபையைவந்து அடைந்தான். அந்த அரசன் மஹாபலசாலிகளும் ராஜவேஷங்களைத்தரித்து அக்னிபோல ப்ரகாசிக்கின்றவர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களைப்பார்த்து வியப்படைந்தான். மனிதர்களைப் பரிபாலிக்கும் (அந்த) அரசன் புருஷர்களுள் மிகச்சிறந்தவர்களான பாண்டவர்களைக்கண்டு, 'இஃது என்ன! இஃது என்ன கார்யம்!' என்று ஆலோசித்துப் பயத்தால்பிடிக்கப்பட்டவன்போல வ்யஸனமடைந்தான். பிறகு, மத்ஸ்யராஜன், தேவர்களுடைய கூட்டங்களால் உபாஸிக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கு நாதனுமான மஹேந்த்ரனைப்போலிருக்கின்ற கங்கரைப்பார்த்து, "பாச்சிகைஉருட்டுகிறவனுன நீ என்னால் ஸபையிலிருப்பவனாகச் செய்யப்பட்டாய். அப்படிப்பட்ட நீ பிறகு, அலங்கரித்துக்கொண்டு, ராஜாஸனத்தில் யாதுகாரணத்தால் உட்கார்ந்தாய்?" என்று வினாவினான். பகைவீரர்களைக்கொல்லுகின்றவனுன அர்ஜுனன் விராடராஜனுடைய அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு (அவனைப்) பரிஹாஸிக்கவிரும்பிப் புன்சிரிப்புடன் (பின்வருமாறு) உரைக்கலானான்.

"அரசரே! ப்ராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச்செய்பவரும் சாஸ்த்ரங்களைக்கற்றவரும் த்யாகமுடையவரும் எல்லாலோகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவருமான இவர், இந்த்ரனுடைய அர்த்தாஸனத்தில் ஏறுவதற்குத் தகுதியுள்ளவர். இவர், மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற தர்மம். இவர், வீர்யசாலிகளுள் சிறந்தவர். இவர், உலகத்தில் புத்தியினால் மேலானவர். இவர், தபஸுகளுக்கெல்லாம் முக்யகதியாயிருப்பவர். இவர், சராசரங்களுடன்கூடின மூவுலகங்களிலுமுள்ள பலவிதமான அஸ்தரத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். (இவர் அறிந்திருப்பதை) வேறொருவரும் அறியவுமில்லை; ஒருபொழுதும் அறியப்போகிறதும்மில்லை; தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனுஷ்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் சிறந்தயக்ஷர்களும் கின்னரர்களும் மஹிமைபொருந்தின உரகர்களுமாகிய எவரும் அறியவில்லை. இவர் நீண்ட ஆலோசனையுள்ளவர்; மிக்கதேஜஸுடையவர்; பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் தேசவாஸிகளான ஜனங்களுக்கும் ப்ரியர்; பாண்டவர்களுள் அகிரதர்; யஜ்ஞத்தையும் தர்மத்தையும் ப்ரதானமாகக்கொண்டவர்; மனத்தை அடக்கினவர்; மஹரிஷிகளுக்கொப்பானவர்; ராஜரிஷி; எல்லா உல

கங்களிலும் ப்ரஸித்திபெற்றவர் ; சிறந்தபலமுள்ளவர் ; தையமுள்ளவர் ; ஸமர்த்தர் ; ஸத்யவாதி ; இந்திரியங்களைவென்றவர் ; தனங்களாலும் (மற்றப் பொருள்) குவியல்களாலும் இந்த்ரனுக்கும் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவர். மஹாதேஜஸ்ஸியான மனுவானவர் எவ்வாறு உலகங்களுக்கு ரக்ஷகரோ அவ்வாறே மஹாதேஜஸ்ஸியான இவர் ப்ராஜைகளுக்கு நன்மையையுண்டுபண்ணுகிறவர். இவர், கௌரவர்களுள் சிறந்தவரும் குந்தியின்புத்ரருமான யுதிஷ்டிரர். இவருடைய கீர்த்தியானது உதிக்கின்ற ஸூர்யனுடைய ஒளிபோல உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. இவருடைய யசஸின்கிரணங்கள் உதித்திருக்கின்ற ஸூர்யனுடைய தேஜஸின்கிரணங்கள் போல எல்லாத்திக்குகளிலும் பரவுகின்றன. மன்னரே ! இவர், குருதேசத்தில் வஸிக்கும் காலத்தில் சிறந்தபலமுள்ள முப்பதினாயிரம் யானைகள் இவரைப் பின்பு தொடர்ந்தன. வேந்தரே ! ரதிகர்களுள் சிறந்தவரான இவரை நல்ல குதிரைகள் பூட்டின முப்பதினாயிரம் தங்களும் நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்கும் பதினாயிரக்கணக்குமான குதிரைகளும் அக்காலத்தில் பின்பு தொடர்ந்து சென்றன. முற்காலத்தில் இவரை மிக்கபரிசுத்தமான ரதங்களிழைத்த குண்டலங்களணிந்த எண்ணூறு ஸூதர்களும் மாகதர்களும் இந்த்ரனை ரிஷிகள் ஸ்தோத்ரம் செய்வது போல ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். ஒ ! அரசரே ! இந்த மன்னரை அக்காலத்தில் குபேரனைத் தேவர்கள் அடைவது போல எல்லா கௌரவர்களும் எப்பொழுதும் கிங்கரர்களாகி அடைந்தார்கள். மஹாராஜரே ! இவர் அப்பொழுது தமக்குடன்பட்டவர்களும் உடன்படாதவர்களுமான எல்லா அரசர்களுடைய வைச்யர்களைப்போல (தம்மக்குக்) கப்பம் கொடுக்கும்படி செய்தார். நன்கு வரதத்தை அநுஷ்டித்தவர்களும் மஹாத்மாக்களுமான என்பத்தெண்ணாயிரம் ஸ்ராதீகர்கள் இந்த வேந்தரை ஹண்டிப் பிழைக்கின்றார்கள். (பகைவர்களை) அவமதிப்பவரான இவர் பிராய முதிர்ந்தவர்களையும் நாதனற்றவர்களையும் அங்கஹீனர்களையும் நொண்டிகளையும் குள்ளர்களையும் புத்ரர்களைப்போலப் பாதுகாத்தனர் ; ப்ராஜைகளை முறைப்படி பாதுகாத்தனர். இந்த அரசர் தம்மத்திலும் இந்திரியநிகரஹத்திலும் தானத்திலும் ஸத்யத்திலும் எப்பொழுதும் பற்றுள்ளவர் ; மிகுந்த அருளுடையவர் ; ப்ராம்மணர்களுக்கு நன்மையைச் செய்பவர் ; யதார்த்தவாதி. மன்னரே ! எவருடைய சிறப்புற்ற ஐச்வரியத்தினாலும் ப்ரபாவத்தினாலும், குருகுலத்தில் உதித்தவனும் வீர்யமுடையவனுமான தூர்யோதனன் (தன்தம்பிரர்களுடைய) கூட்டத்தோடும் கர்ணனோடும் சகுனியோடும் தபிக்கிருளோ அப்படிப்

பட்ட இவருடையகுணங்கள் எண்ணமுடியாதவை. இவர் எப் பொழுதும் தர்மத்தைப் பாதாந்மாகக்கொண்டவர்; க்ருரஸ்வபாவமில்லாதவர்; நல்லொழுக்கமுள்ளவர். இப்படிப்பட்ட (சிறந்தகுணங்களுடன்) கூடியவரும் ராஜாதி ராஜரும் பாண்டின்குமாரரும் புருஷச்ரேஷ்டருமான இந்தயுதிஷ்டிரராஜர் வேந்தர்களுக்குரிய ஆஸனத்தை ஏன் அடையத்தகுந்தவராகார் ?” என்று சொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடிக்சி.)

(அர்ஜுனன் விராடனுக்கு வலலன்முதலியோர் பீமன்முதலியோரோன்றும், உத்தரன் பாண்டவர்களை லக்ஷணங்களுடனும் பெயருடனும் தரிப்பிட்டு அர்ஜுனனுடையபராகீரமத்தைப்புகழ்ந்ததும், விராடன் பாண்டவர்களைவணங்கி மனத்தேளிவுநிச்சேயத்தும்.)

விராடன், “ இவர்குருகுலத்திலுதித்தவரும் குந்தீபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரராஜரானால் (இவர்களுள்) இவருடையபாதாவான அர்ஜுனன் யார்? பலவானான் பீமன் யார்? நகுலன் யார்? ஸஹதேவன் யார்? புகழ்பெற்றவளான த்ரௌபதி யார்? இவர்கள் பாச்சிகைகளால் ஜயிக்கப்பட்டது (முதல் இதுவரையில், இடையில்கந்தவரலாற்றை நான்கேட்கவில்லை” என்று கூற, அர்ஜுனன், “ ராஜரே! மஹாபாக்யமுள்ளவரே! உம்மிடம் சமையல்காரனாயிருந்த வலலனென்னும் இவன் பயங்கரமானவேகமும் பராக்ரமமுமுள்ள பீமலேனன். இவன் கந்தமாதனபர்வத்தில் க்ரோதவசர்களைக்கொண்டு த்ரௌபதியின்நிமித்தம் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களைக் கொண்டுவந்தான். துராத்மாக்களான கிசகர்களைக்கொன்ற கந்தர்வன் இவனே. இவன் உம்முடையபட்டணத்தில் புலிகளையும் காடிகளையும் யானைகளையுங்கொன்றான். இவன் ஹிடும்பனையும் பகனையும் திரிமீரனையும் ஜடாஸூரனையுங்கொண்டு காடுமுழுதும் பகைவாற்றதும் மங்களகரமுமாகச் செய்தான். பகைவரைவாட்டுபவரே! உம்முடையகுதிரைகளைக் கட்டுகிறவனாயிருந்தவனும் பசுக்களைக்ஷிக்கிறவனாயிருந்தவனும், அதிகபலமும் அழகிய வேஷமும் ஆபாணமும் சிறந்தரூபமும் சிறந்தமனமுமுள்ளவர்களும் பற்பலவிதங்களாகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுயிருக்கின்ற ரதிகர்களை (அடக்குவதில்) ஸமர்த்தர்களும் பாதகுலத்தில்பிறந்தவர்களுள் சிறந்தவர்களும் மாநரீபுத்ரர்களுமான நகுலஸஹதேவர்கள். அரசரே!

சேகர்கள்கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணமானவரும் தாமரையிதழ் போன்ற கண்களையுடையவளும் அழகிய்இடையுடையவளும் அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவளுமான இந்தைஸரந்த்ரியானவள் த்ருபதனுக்கு ப்ரியமானபுத்ரியும் த்ருஷ்டத்யும்னனுடைய இளையஸேஹாதரியும் ஆக்னிகுண்டத்திலிருந்து உண்டானவளுமான ¹த்ரௌபதியென்று எண்ணும்” என்றுசொன்னான்.

பீமன், “(விராடராஜரே!) இவன் வில்லாளிகளுள் மிகமேன்மை பெற்றவனும் குந்தீபுத்ரானுமான தனஞ்சயன். பூமண்டலத்தில் (இவனைப்போல) அஸ்த்ரங்களை அறிந்த ஒருவன் கிடைப்பது அரிது. மன்னரே! (அகந்திக்குக்கொடுக்க) ப்ரியமில்லாதவனான அந்த இந்த்ரானுடைய காண்டவவனமும் நாகங்களோடுகூட நாகவனமும் இவனால் எரிக்கப்பட்டன. (ஒருவராலும்) ஜயிக்கமுடியாதஇவனால் மழையானது அம்புமழையினால் தடுக்கப்பட்டது; பூமண்டலத்திலுள்ள எல்லா அரசர்களும் கப்பங்கொடுக்கும்படி செய்யப்பட்டார்கள். வேந்தரே! இவன் உம்முடைய அரண்மனையில் ஸ்த்ரீவேஷத்தைத் தரித்திருந்தான். ஜயிப்பவர்களுள் உத்தமனான இந்த அர்ஜுனனைத் தான் (ஜனங்கள்) ப்ருஹன்னனையென்று சொன்னார்கள். அரசரே! உம்முடைய அரண்மனையில் அஜ்ஞாதவாஸகாலத்தில் சிசுக்கள் கர்ப்பத்தில் வஸிப்பதுபோல நாங்கெல்லோரும் ஒருவருக்கும்தெரியாமல் ஸுகமாக வஸித்துவந்தோம்” என்றுகூறினான். அர்ஜுனனால் வீரர்களான அந்த பீந்துபாண்டவர்களும் சொல்லப்பட்டவுடன் உத்தரனும் மறுபடியும் அந்தப்பார்த்ததர்களை (விராடனுக்குக்) காண்பிக்க ஆரம்பித்தான்.

உத்தரன், “அரசரே! ஸ்வர்ணம்போல் சுத்தமாயும் மஞ்சள் நிறமாயுமிருக்கின்ற சரீரமுள்ளவரும் பெரியஸிம்மம்போல நன்கு வருத்தியடைந்தவரும் நீண்டமூக்கையுடையவரும் நீண்டும் சிவந்தும் அகன்றுமிருக்கின்றகண்களையுடையவருமான இவர், குருதேசங்களுக்கு ராஜாவானபுதிஷ்டிரர். மதயானைபோல நடப்பவரும் புடம்போடப்பட்ட தங்கம்போலச் சுந்நான மஞ்சள்நிறமுள்ளவரும் பருத்தும் அகன்றுமிருக்கின்ற தோள்களையுடையவரும் பருத்தும் நீண்டுமிருக்கின்ற கைகளுள்ளவருமான இவரோ பீமஸேனர். இவரைப் பாருங்கள்; பாருங்கள். இவருக்குப்பக்கத்தில் நிற்பவரும் பெரிதான வில்லைத்தாங்கியவரும் கறுத்தநிறமுடையவரும் யௌவனமுள்ளவரும் கஜபூதபதிபோன்றவரும் ஸிம்மத்தினுடைய தோள்கள்போல

¹ இரட்டித்திருப்பதால் ‘த்ரௌபதி’ என்னும் ஒருசொல்விடப்பட்டது.

உன்னதமான தோள்களுள்ளவரும் கஜராஜன்போலச் செல்லுகின்றவரும் தாமரைமலர்போல அகன்றகண்களையுடையவருமான இவர் விரான அர்ஜுனர். ராஜாவினுடைய ஸமீபத்திலிருப்பவர்களும் புருஷச் சேஷ்டர்களும் விஷ்ணுவுக்கும் மஹேந்த்ரானுக்குமொப்பானவர்களுமான இவ்விருவர்களும் (மாத்ரீகுமாரர்களான) இரட்டையர்கள். ஸுபத்திலும் பலத்திலும் சிலத்திலும் இவர்களுக்கு நிகரானவன் அகண்டமான பூமண்டலத்திலுமில்லை. ஸ்வர்ணம்போலச் சிறந்த மேனியையுடையவரும் மூர்த்திகரித்திருக்கின்ற பார்வதிபோல ஒளி பொருந்தியவரும் நீலோத்பலத்தின்கார்திபோன்ற கார்தியுள்ளவரும் தேவர்களால் (ஆராதிக்கத்தக்க) தேவதைபோன்றவளும் மனிதவடிவத்துடன் வந்தலக்ஷம்போன்றவளும் இவ்விருவர்க்கும்பக்கத்தில்திற்கின்றவளுமான இவள் க்ருஷ்ணை” என்று சொன்னான். விராடகுமாரன் இவ்விதம் குந்தியின்புத்தரர்களான அந்த ஸீந்துபாண்டவர்களையும் அரசனுக்குத் தெரிவித்தபிறகு, அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமத்தைத் தெரிவிக்கலானான்.

“(அரசே!) இந்த அர்ஜுனர் மான்களினிடையில் ஒருளியம்மம் போல அந்தப்பகைவரின்மீதையில் (பலத்தில்) சிறந்தவர்களையும் கீழானவர்களையும் நாசம்செய்துகொண்டு தேராளிகளுடைய கூட்டங்களில் ஸஞ்சாரம்செய்தார். இவரால் அப்பொழுது பெரியமேகம் போன்றவைகளும் பொன்னாலாகியகச்சைகளுள்ளவைகளுமான யானைகள் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டு இரண்டுதந்தங்களாலும் பூமியை (முட்டிக்கொண்டு) விழுந்தன. இவரால் பசுக்கள் மீட்கப்பட்டன; கௌரவர்கள் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். இவருடையசங்கத்தின் ஒலியினால் என்னுடைய இருகாதுகளும் செவியப்பட்டன. இவருடைய வில்லின்ஒலியையும் கூட ஸஞ்சரிக்கின்ற பூதங்களுடன் சேர்ந்து கர்ஜிக்கின்ற கொடியிலுள்ளவானாதத்தையும் நினைத்து எனக்கு மயிர்க்கூச்சமுண்டாகிறது. யுத்தத்தில் கோரமான அம்புகளை எடுப்பவரும் அம்புகளின் கூட்டங்களை விடுப்பவரும் வில்லையிழுப்பவருமான இவரை நான் பார்க்கவும் கூடவில்லை. யுத்தத்தில் புங்காணுபுங்கமாக இவருடைய வில்லினின்று விடப்பட்டவைகளும் (பகைவர்களுடைய) ரத்தத்தைப் புஜிக்கின்றவைகளுமான பாணங்களும் நாராசங்களும் குறிதப்பிவிழுந்ததில்லை. குதிரைவீரர்களுடையனவும் மற்றவீரர்களுடையனவுமான சரீரங்கள், இவருடைய கூரியபாணங்களால் நன்றாக அறுக்கப்பட்டுத் தலையும் கையும் துடையும் மார்பும் அற்றனவாகக் காணப்பட்டன. இவரால் அந்தப்போர்க்களத்தில் ரத்தமாகிற ஜலத்

துடன் பெருகுகின்றதும் பயங்கரமான ஸ்வரூபமுள்ளதுமான ஒரு நதியானது உண்டுபண்ணப்பட்டது. அதைநினைத்து என்மனமானது இன்னும்கூடப் பெருங்காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட வாழைமரம்போல மிகவும் நடுங்குகிறது. மன்னரே! பயங்கரமான செய்கையுள்ள இந்த வீரரால் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் முதன்மையாகக்கொண்டவர்களும் தூர்யோதனனுடன்கூடினவர்களுமான ரதிகர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். பயந்துஒடுகின்ற என்னை இந்தத் தேவகுமாரர் தடுத்தார். இவருடைய பாஹுபலத்தினால் நான் உயிரோடு மீண்டும் பட்டணத்துக்கு வந்தேன்” என்றுகூறினான்.

பாதாபசாவியான மத்ஸ்யராஜன் அந்தஉத்தரனுடைய அவ்வித வார்த்தையைக்கேட்டு, பிறகு, தனஞ்சய்னையும் (மற்ற) எல்லாப்பாண்டவர்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து தர்மராஜரை நமஸ்கரித்து (அவரைத்தன்) ராஜ்யத்தில் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம்செய்தான். ஸேனாபதியானவிராடன், அவர்களைப்பார்ப்பதில் (போதுமென்னும்) த்ருப்திஅடையவில்லை; பிறகு, மிக்கஅன்புள்ளவனாகிய யுதிஷ்டிரராஜரைப் பார்த்து, “தெய்வாதீனமாக நீங்களுல்லோரும் வனத்தினின்று சேஷமமாக (இந்தராஜ்யம்) வந்துசேர்ந்தீர்கள்; கெட்டஎண்ணமுள்ள தூர்யோதனதிகளால் அறியப்படாமல் பாக்யவிசேஷத்தினால் அஞ்ஞாதவாஸகஷ்டத்தை விலக்கினீர்கள். இந்தராஜ்யமும் மற்றுமுள்ள பொருளனைத்தும் உங்களுடையவை. இவை உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. ‘அரசர்களே! உங்களாலும் என்னாலும் இந்த ராஜ்யமானது பேதமின்றி அனுபவிக்கத்தக்கது. ஸந்தேஹம்வேண்டாம்” என்றுகூறினான்.

எழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

வைவரஹி க ப ர் வ ம்: (தொடர்ச்சி).

(உத்தரன் உத்தரையைக்கொடுத்துப் பாண்டவர்களைமனத்தேவிவடையச் செய்யும்படி விராடனுக்குச்சொல்லியதும், விராடன் உத்தரையுடன் பாண்டவர்களை நமஸ்கரித்துக் துய்மங்களைப்போறுக்கவேண்டியதும், யுதிஷ்டிரர் அவனுக்கு அபயமளித்ததும்.)

நல்லஎண்ணமுடையவனான விராடராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு உத்தரன் (பிதாவைப்பார்த்துப்) பின்வருமாறு வசனிக் கலானான்.

1 இங்கு அதிகபாடமான அரைச்சுலோகம்விடப்பட்டது.

2 இங்கு இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

“பாண்டுபுத்ராநயுதிஷ்டிராருடைய மனக்கலக்கத்தைத் தெளியச் செய்வதற்கு இதுதான் தகுந்தஸமயமென்று நான் எண்ணுகிறேன். இந்தயுதிஷ்டிரர் ராஜாஜர்களுக்கும் தலைவர்; அதிகதேஜஸைஉடையவர்; அதிகபலமுள்ளவர்; சூர்; ப்ரபு. பகைவர்களை அழிப்பவரே! என்னுடையஸஹோதரியான உத்தரையைப் பார்த்தருக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து கொடுப்போம். அதனால், 'அவர்கள் ஸந்துஷ்டர்க ளாகட்டும். மன்னரே! நாமும் எல்லோரும் மந்த்ரிகளுடன் குந்தி புத்ராந யுதிஷ்டிரரை மனத்தெளிவடையுமபடிசெய்து ஸ்தோத்ரம் செய்வோம். நாம் (வேறு) எதைச்செய்யக்கடவோம். அரசரே! போரில் (பகைவனால்) பிடிக்கப்பட்டநீர் அவரால் விடுவிக்கப்பட்டீர். இவர்களுடைய பாஹுவீர்யத்தினால் நீர் பசுக்களைமீட்டீர். மிக்க வலிமையுடையவர்களான கௌரவர்களும் புத்தத்தில் (இவர்களுடைய) பாஹுவீர்யத்தால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். குந்திபுத்ராந இந்தயுதிஷ்டிரர். கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கார்யம்அனைத்தையும் செய்தார். பாண்டவர்கள் அர்ச்சிக்கத்தக்கவர்கள்; பூஜிக்கத்தக்கவர்கள்; ஸம்மானம்பெறத்தக்கவர்கள்; எதிர்கொண்டு அழைக்கத்தக்கவர்கள்; பூஜையை(ஏற்றுக்கொள்ளத்) தகுந்தவர்கள்; அபிவாதனம் செய்யத்தக்கவர்கள். (இவற்றிற்கு) இதுஸமயமென்று என்னுடையஎண்ணம். பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் மஹாபாக்யசாலிகளுமான பாண்டவர்கள் பூஜிக்கப்படலாம். ஸர்ப்பங்களுக்கொப்பானஇவர்கள் கோபம் கொண்டால் மிச்சம்வைக்கமாட்டார்கள். ஆதலால், சீக்ரம் குந்தி புத்ராந யுதிஷ்டிரரைச் சரணமடைவோம். நான் சிரஸ்நானம்செய்தவளான உத்தரையைமுன்னிட்டிக்கொண்டு அவ்விடம்(சென்று) இருகாங்களையும்குவித்துக்கொண்டு மஹாத்மாக்களான (மற்றப்) பார்த்தர்களோடுகூடிய யுதிஷ்டிரரை மனக்கலக்கமற்றவராகச்செய்கிறேன். நான் இவர்களுடைய இவ்விதமானமுழுபலத்தையும். ஆண்மையையும் உயர்குடிப்பிறப்பையும் பல்குணருடையபராக்ரமத்தையும்அறிவேன்” என்றுசொன்னான். சத்ருக்களை அழிப்பவனான விராடன் உத்தரனிடத்தினின்று பாண்டவர்களுடைய ப்ரதாபத்தைக்கேட்டு உத்தரனையும் நன்றாகப்பார்த்து அந்தஸமயத்துக்குத்தக்கபடி ஆலோசித்தான். பிறகு, விராடன் மந்த்ரிகளோடும் புத்ரர்களோடும் பந்துக்களோடும் சிரஸ்நானம்செய்தவளான உத்தரையைமுன்னிட்டி அஞ்சலிசெய்து கொண்டு பாண்டவருக்கு ஸமீபத்தில்வந்து விரைவாகப் பூமியில் விழுந்து (நமஸ்கரித்து), “ தம்புத்ராந யுதிஷ்டிரமஹாராஜர் மனத்

தெளிவு அடையவேண்டும்; ரூபத்தையும் வேஷத்தையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததினால் புற்குளால்முடப்பட்ட அக்னிபோல என்னால் காணப்படவில்லை. நான் புத்ரர்களோடும் பரிசாகர்களோடும் முடியினால் (உம்மைச்) சரணமடைகிறேன். அறியாதவர்களானவர்களால் அரசரான (நீர்) அவமதித்து நிந்திக்கப்பட்டவரென்பதனைத்தும் அற்புதமானிடத்தில்செய்வதுபோல அஜ்ஞானத்தினால் (உம்மிடத்தில்) செய்யப்பட்டது. தர்மத்தைவிரும்புகிறவரே! தர்மத்தைஅறிந்தவரான நீர் அவையனைத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வேந்தரே! ஸையத்துடனும் பொக்கசத்துடனும்கூடின் என்னுடைய ராஜ்யத்தையும் பட்டணத்தையும் அரசாட்சியையும் உமக்குக்கொடுக்கிறேன். அரசரே! உமக்கு ஸ்வாதீனப்பட்டவனாயிருக்கிறேன். நாங்களெல்லோரும் மந்திரிகளோடு உம்மைச் சரணமடைந்தோம்” என்றுகூறினான். பரலோகத்தைக்கருதிய தர்மராஜர், பந்துவர்க்கங்களோடு பூமியில்விழுந்திருக்கும் அந்தவிராடராஜனைப்பார்த்துக் கோபத்தையும் சோகத்தையும் மாத்ஸர்யத்தையும்விட்டு (பின்வருமாறு) சொல்லலானார்.

“அரசரே! என்னிடத்திலிருந்து உமக்குப் பயம்இல்லை. உம்முடைய மனோபாவத்தைஆலோசித்து நான் மிக்கஸந்தோஷமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். உம்மாலும் தகுந்தவர்களும் பண்டிதர்களும் ப்ராம்மணர்களுமான மந்திரிகளாலும் இந்தஸமயத்தில் இந்தக்கார்யம் நன்குசெய்யப்பட்டது. ராஜச்ரேஷ்டரே! நன்குஅலங்கரிக்கப்பட்ட இந்தப்பெண்ணைப்பார்த்தும் நான் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! மன்னரே! நீர் என்னிடத்தில் (இவ்வாறு) சொல்லுவதினால் இவை(எல்லாம்) என்னால் பொறுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. வேந்தரே! உம்மிடத்தில் ஒருவிதமானகுற்றத்தையும் நான் காணவேயில்லை” என்றுசொன்னார். பிறகு, மஹாத்மாவானவிராடன் அதிகஸந்தோஷமடைந்து யுதிஷ்டிரராஜருடன்சேர்ந்து நிச்சயம்செய்துகொண்டு, செங்கோலையும் பொக்கசத்தையும் நகரத்தையும் ராஜ்யமனைத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தான்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தோடர்க்கி.)

(விராடன் அர்ஜுனை உத்தரையை மனைவியாக அடையும்படி வேண்டின
தும், அர்ஜுன் உத்தரையை மருமகனாகக்கொள்ள அங்கீகரித்த
தும், தூர்யோதனன் மறுபடியும் வனவாஸஞ்செய்யும்படி யுதிஷ்
டிராக்ரீதத் தூதனுப்பியதும், யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் தெளித்து
கொள்ளும்படி மறுமொழியனுப்பியதும், பீஷ்மர் பாண்ட
வர்களைப் பரதிஜ்ஞாகாலம் நிறைவேறியதென்றதும்.)

விராடன், “யுதிஷ்டிரே! நான் உம்மிடத்தில் இப்பொழுது
சொல்லப்போகிற விஷயத்தில் நீர் ஸந்தேஹப்படவேண்டாம். நகரங்
களும் ஜனங்களும் ஸ்த்ரீகளுமுள்ள இந்தராஜ்யத்தை உங்களுக்கு
நான் கொடுக்கப்போகிறேன். (உங்களால் அனுபவிக்கப்பட்டதின்)
மிச்சத்தையே நான் அனுபவிப்பேன். அரசரே! நான் மிக்கபிராயம்
சென்றவன்; நெடுங்காலம் போகங்களை ஸுகமாக அனுபவித்தவன்.
உங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்துவிட்டு நான் கானகம்செல்லப்
போகிறேன் ஸவ்யஸாசியான தனஞ்சயன் உத்தரையை (மனைவியாக)
ஏற்றுக்கொள்ளட்டும். புருஷச்ரேஷ்டனான இவன்தான் அவருக்
குத் தகுந்தபர்த்தா” என்றுகூறினான். இவ்வாறுசொல்லக்கேட்ட
தர்மராஜர், குந்திபுத்ராணை தனஞ்சயனைப் பார்த்தார். அர்ஜுனனும்
(தன்னை யுதிஷ்டிரர்) பார்த்த அபிப்ராயத்தை அறிந்து மதஸ்யராஜனைப்
பார்த்து, “(ராஜரே!) நாங்கள் வனத்திடையினின்று (இங்கு) வந்தி
ருக்கின்றோம்; உம்முடைய ராஜ்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளோம். ஆனால்,
தூர்யோதனனாகியான அரசர்களுடைய ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்
கொள்ளப்போகிறோம். அரசரே! உம்முடைய பெண்ணை மருமக
னாக நான் அங்கீகரிக்கிறேன். மதஸ்யராஜவம்சத்திலும் பாதவம்சத்
திலும் தோன்றினவர்களான நம்மிருவருக்கும் ஸம்பந்தமானது
தகுந்ததன்றோ” என்றுசொன்னான். விராடன், “பாண்டவச்ரே
ஷ்ட! என்னால்கொடுக்கப்பட்ட என்னுடைய இந்தப் பெண்ணை நீ
ஏன் பாரையாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு விரும்பவில்லை?” என்று
வினவ, அர்ஜுனன், “(அரசரே!) நான் ரஹஸ்யமாகவும் வெளிப்
படையாகவும் உம்முடைய பெண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டு எப்பொழு
தும் அந்தப்புரத்தில் வசித்துவந்தேன். அவள் என்னிடத்தில் பிதா
வினிடத்தில்போல விசுவாஸம் வைத்திருக்கிறாள். நான் (அவளுடைய)
ப்ரீதிக்கும் நன்குமதிப்புக்கும் பாத்தாயிருப்பவன். நாட்யத்திலும்

பாவேதிலும் வாத்யம்வாசிப்பதிலும் என்னை எப்பொழுதும் உம்முடையகுமாரியானவள் ஆசார்யனைப்போல எண்ணுகிறாள். மன்னரே! தோழியான அவளுடன்கூட ஒருவர்ஷம் வாஸம்செய்திருக்கிறேன். ப்ரபுவே! ஆதலால், உமக்கும் உலகத்தாருக்கும் ஸந்தேஹிக்கவேண்டாதவிஷயத்தில் அதிகஸந்தேஹம்உண்டாகும். அரசரே! ஆதலால், என்புத்ராணுக்காக (உம்முடைய குமாரியைப்பற்றி) உம்மைக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். (அப்படிச்செய்வதால் என்னை) சுத்தனாகவும் ஜிதேந்த்ரியனாகவும் எண்ணுகிறேன். என்னால் அந்தஉத்தரைக்கும் சுத்தியானது ஏற்படுத்தப்பட்டதாகும். உமதுபெண்ணை நான் மருமகளாக ஏற்றுக்கொண்டால் அவளிடத்திலும் என்னிடத்திலும் (என்புத்ரானிடத்திலும்) (ஜனங்களுக்கு) ஸந்தேஹம்உண்டாகாதென்று எண்ணுகிறேன். அதனால், சுத்தியும் உண்டாகும். பகைவரைவாட்டுபவரே! நான் லோகாபவாதத்தினின்றும் கபடமான ஆசாரத்தினின்றும் பயந்தவன். அரசரே! (ஆகையால்) உம்முடையகுமாரியான உத்தரையை நான் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். மன்னவரே! வாஸுதேவருக்கு ஸ்வேஹாதரிபுத்ராணும் ஸாக்ஷாத் தேவகுமாரன்போன்றவனும் சக்ரபாணியான ஸ்ரீவாஸுதேவருடைய அன்புக்கு விஷயமாயிருப்பவனும் பலசாலியும் அஸ்தாங்கனில் மிகுந்ததேர்ச்சியுடையவனும் சிறந்தகைகளுள்ளவனும் எனக்குப்புத்ராணுமான அபிமன்யுவானவன் உமக்குத் தகுந்தமருமகன். உம்முடையபெண்ணுக்கும் தகுந்த கணவன்” என்று மறுமொழிகூறினான். விராடன், “கௌவர்களுள் சிறப்புற்றவனும் குந்திபுத்ராணுமான தனஞ்சயனிடத்தில் இது பொருத்தமாயிருக்கிறது. பாண்டவன் எப்பொழுதுமே தர்மத்தில் நிலைபெற்றவன்; அறியவேண்டிய விஷயத்தை அறிந்தவன். பார்த்த! நீ செய்யத்தகுந்ததென்று எண்ணுகிறதை உடனே நீ செய்யலாம். அர்ஜுனனை ஸம்பந்தியாக அடைந்த எனக்கு எல்லாவிருப்பங்களும் நிறைவேறிவிட்டன” என்கூறினான்.

அரசரிற்சிறந்தவிராடன் இவ்வாறு சொல்லும்பொழுது, குந்திபுத்ரான யுகிஷ்டிதார், அர்ஜுனனுக்கும் மத்ஸ்யராஜனுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி அந்தஸமயத்தில் அனுமதிக்கொடுத்தார். பாதகுலத்தில் உதித்தவரே! குந்திபுத்ராணை அர்ஜுனனும் விராடராஜனும் எல்லாமிதர்களுக்கும் வாஸுதேவருக்கும் தூதர்களை அனுப்பினார்கள். பகைவரைவாட்டுபவனான அந்தப்பல்குணன் அப்பொழுது (உத்தரையைத்தனக்கு) மருமகளாக ஏற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய வாகக்கைவெளிப்படுத்தி உலகத்தாருக்கு (தன் தன்னுடைய) சேலத்தை

யும் சுத்தியையும் நல்லொழுக்கத்தையும் தெரிவித்து உலகத்தில் (தன்னுடைய) பெருமையையும் யசனையும் விளங்கச்செய்து க்ருதார்த்தனும் சுத்தனும் மனக்கவலையற்றவனும் ஸந்தோஷமுள்ளவனுமானான். யுதிஷ்டிரர், “அரசரே! நான் ப்ரீதியுள்ளவனாகிறேன். உமக்கு மங்களம். பகைவரைவாட்டுபவரே! நீர் எனக்கு நண்பர். வேந்தரே! நாங்கள் எல்லோரும் (பகைவர்களால்) அறியப்படாதவர்களாக உம்மிடத்தில் ஸுகமாகவஸித்தோம்” என்று கூறினார்.

தர்மாத்மாவும் கடுமையான வரதமுடையவருமான யுதிஷ்டிரராஜர் (விராடனால்) பூஜிக்கப்பட்டும் விராடநகரத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டும் ரத்னங்களால் பலவாறு அர்ச்சிக்கப்பட்டும் விளங்கினார். அவ்வாறு சொல்லுகின்ற யுதிஷ்டிரரை விராடராஜன் நன்றாகப்பார்த்து அங்கிருக்கும் உறவினருடன் மிகுந்தஸந்தோஷமடைந்து இரண்டுகைகளாலும் ஸ்நேஹத்தினால் கட்டிக்கொண்டு குருகுலத்தில் உதித்தவர்களான பாண்டவர்களுக்கு ஏராளமான தனத்தைக்கொடுத்தான். போரினின்று ஒடினகௌரவர்களோ மார்க்கத்தில் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்தார்கள். அரசரே! ஸமர்த்தர்களான ஆசார்யபுத்தரர், சகுனி, துர்யோதனராஜன், ஸூதபுத்ரானகர்ணன் ஆகிய அனைவரும் அவ்விடத்தில் ஒருங்குசேர்ந்து ஹிதத்தையே நன்கு ஆலோசித்து, பிறகு, தூதனை (யுதிஷ்டிரரிடம்செல்லக்) கட்டளையிட்டார்கள். மிக்கஸந்தோஷமுள்ளவரான யுதிஷ்டிரரும் துர்யோதனனிடத்திலிருந்து வந்த தூதனைப்பார்த்தார். அந்தத் தூதனும், தர்மத்தினால் விளங்குகின்றவரும் உக்ரமான வீர்யமுடையவரும் பாண்டுபுத்ரருமான யுதிஷ்டிரரிடம்சென்று, “ஓ! குந்தீபுத்ரரே! தனஞ்சயரால் மறுபடியும் நீர் காட்டுக்குப்போகும்படி செய்யப்பட்டீர்; ப்ரதிஜ்ஞையைநிறைவேற்றும். ஏனெனில், இப்பொழுது, பதின்மூன்றாவது வர்ஷத்திலேயே, பாண்டிவின்புத்ரரான கிரீடியானவர் பார்க்கப்பட்டார்” என்று சொன்னான். பிறகு, தர்மநந்தனர் சிரித்து, “(தூத!) நீ விரைவாகச்சென்று அந்தத் துர்யோதனனிடத்தில், ‘எங்களுக்கு இப்பொழுது பதின்மூன்றாவதுவர்ஷம் நிரம்பியது நிரம்பவில்லையென்பதைச் சந்தனுவின்குமாரரான பாட்டனார் சொல்லட்டும். (பதின்மூன்றாவது) ஸம்வத்ஸரத்தின் முடிவில்தான் தனஞ்சயன் போரினிடையில் காண்டவத்தை நாடுனோரையிடம்படிசெய்தான். எங்களுடைய (ப்ரதிஜ்ஞாகாலமானது) நிறைவேறியதென்றும் நிறைவேறவில்லையென்றும் இதனுடைய உண்மையைப் பீஷ்மர் சொல்லட்டும். எனக்கு அவருடைய வாக்யமே ப்ரமாணம்’ என்று சொல்” என்று

கூறினார். அவரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்தத்தூதன் திரும்பித் துர்யோதனனை அடைந்து அங்கு நடந்ததைச் சொன்னான்.

அப்பொழுது, ராஜபுத்ரனான அந்தத்தூர்யோதனன் தூதனுடன் சேர்ந்து பிஷ்மரோடும் கர்ணனோடும் க்ருபரோடும் த்ரோணரோடும் சூரிச்ரவஸோடும் ஆலோசனைசெய்தான். மஹாத்மாவான பிஷ்மர் 'அநேக ஸுஹ்ருத்துக்களுடன் இரவில் நன்கு ஆலோசித்துத் துர்யோதனனைப்பார்த்து, “(துர்யோதன!) ப்ரதிஜ்ஞையைநிறைவேற்றினபிறகே தன்ஞ்சயனால் போரினிடையில் காண்டவமானது நானொலிசெய்யப்பட்டது. பாண்டுவின்புத்ரர்கள் தேவேந்த்ரனுடைய உலகமாயிருந்தாலும் ப்ரம்மவினுடைய உலகமாயிருந்தாலும் அஸத்யத்தால் அடையவிரும்பமாட்டார்கள். உனக்கு நான் உண்மையும் நல்வழியைவிட்டுவிடகாததும் ஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுக்கக்கூடியதும் கீர்த்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியதும் பரலோகத்துக்குஹிதமுமான வார்த்தையை உரைக்கிறேன். நீ குந்தீபுத்ரர்களோடு ஸந்தியைச் செய்துகொள். பாண்டவர்களோடுகூட உன்னுடைய ராஜ்யத்தை அனுபவி. அப்படியல்லாமல் நீ ராஜ்யத்தைவிரும்புவாயாகில், உறுதியுள்ள புத்தியுடன் போர்க்களத்தில் குந்தீபுத்ரர்களோடு போர்புரி. மஹிமைதங்கியவர்களும் பலசாலிகளுமான பகைவர்களுடைய ராஜ்யமானது கபடத்தினால் கடைசிவரையில் அனுபவிப்பதற்கு ஸாத்ரப் படாது. பகைவர்களைஜயித்து அகண்டமான ராஜ்யத்தை அனுபவி; (அல்லது) நீ (அவர்களால்) கொல்லப்பட்டு இந்த்ரலோகத்தை அனுபவி” என்றுகூறினார்.

பிறகு, காந்தாரியின்புத்ரனான அந்தத்தூர்யோதனராஜன் பாசீரதிபுத்ரரான பிஷ்மருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மாதாபிதாக்களுடைய முன்னிலையில் பிஷ்மரைப்பார்த்து, “(பிதாமஹரே!) அனுமாத்ரமும் பூமியை நான் (பாண்டவர்களுக்குக்) கொடேன். பாண்டுபுத்ரர்களையாவது நான்கொல்வேன்; அல்லது அவர்களாலாவது கொல்லப்பட்டு ஸ்வர்க்கலோகம் செல்வேன்.” என்றுசொன்னான். அந்தத்ருத்ராஷ்ட்ரகுமாரர்கள் ப்ரதிஜ்ஞையைநிறைவேற்றியவனான தனஞ்சயனுடைய ப்ரதிஜ்ஞையைக்கேட்டு எல்லோரும் ஸுஹ்ருத்துக்களோடுசேர்ந்து நன்றாக ஆலோசித்து ராஜாக்களுடன் தங்கள்க்ருஹங்களை அடைந்தார்கள்.

எழுபத்தெட்டாவது அந்நாயம்.

வைவாஹிகபர்வம். (தொடர்க்கீ.)

(பாண்டவர்கள் உபப்லாவ்யநகரம்சேர்ந்து கீருஷ்ணன்முதலியோருக்
குத் தூதனுப்பியதும், கீருஷ்ணன் ஸுபத்ரை அபிமன்யு த்ருபதன்
பரத்விந்த்யன்முதலியோர் உபப்லாவ்யநகரம் வந்ததும்.)

பிறகு, பதின்மூன்றாவதுவரலும் முடிந்தவுடன், யீந்துபாண்ட
வர்களும் விராடனுடைய உபப்லாவ்யம் என்கிற உத்தமமான பட்டணத்
தில் வாஸஞ்செய்தார்கள். குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரும் விராடராஜ
னும் எல்லாமித்ரர்களுக்கும் ஞானிகளுக்கும் ஸம்பந்திகளுக்கும் தூத
ர்களை அனுப்பினார்கள். அப்பொழுது அந்தப்பாண்டவர்கள் அந்த
நாத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு (தூதர்களை) ஆங்காங்கு அனுப்பின
வுடன், சிறந்தகைகளுள்ளவரும் வனமாலையை அணிந்தவரும் பல
ராமருக்கு இளையவரும் சத்ருவீரர்களை ஸம்ஹரிப்பவருமான ஸ்ரீக்ரு
ஷ்ணபகவான், அந்தஸமயத்தில் தூதர்களுடைய வாக்யத்தைக்கேட்டு,
பிறகு, (தம்) அன்புக்குப்பாத்ரனும் மருகனும் ஸுபத்ரையினுடைய
புத்ரனும் மிக அபிமானிக்கப்பட்டவனுமான அபிமன்யுவை அழைத்
துக்கொண்டு பலராமரோடு தலைவர்களான எல்லாயாதவர்களாலுஞ்
சூழப்பெற்றுச் சங்கவாத்யங்கள் துந்துபிவாத்யங்கள் இவைகளுடைய
கோஷங்களோடு விராடநகரத்தை அடைந்தார். பகைவரைவாட்டு
பிறவர்களான ஹருதிகனுடைய குமாரனான க்ருதவர்மா, ஸத்பகனு
டைய குமாரனான யுயுதானன், அனுத்ருஷ்டி, அக்ருரர், ஸாம்பன், நிச
டன், சிறந்தகைகளுள்ள பரத்யும்னன், மஹாபலசாலியான உல்முகன்
ஆகிய இவர்களெல்லாரும் அபிமன்யுவைத் தாயாருடன் அழைத்
துக்கொண்டு க்ருஷ்ணனோடு பாண்டவர்களைப் பார்க்கவந்தார்கள்.
ஒருவரலும் (பாண்டவர்களை) விட்டு விலகிவளித்தவர்களான இந்த்ர
ஸேனன்முதலானவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து நன்கு அலங்
கரிக்கப்பட்ட ரதங்களோடு (உபப்லாவ்யநகரத்தை) அடைந்தார்
கள். பதினாயிரம்பானைகளும் இருபதினாயிரம்குதிரைகளும் நிறைந்த
லக்ஷத்தேர்களும் பதினாயிரம்கோடி காலாட்களும் மஹாபாக்கரம்
சாலிகளான வ்ருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களும் தூற்றுக்கணக்கான
போஜர்களும் வ்ருஷ்ணிகளுள் சிறந்தவரும் மஹாபலசாலியுமான
வாலுதேவரைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். அப்பொழுது பாண்டிபுத்
ர்களெல்லாரும் அவ்வாறு ஸ்ரீலாஸுதேவர்வருகிறதைக்கேட்டு மத்

ஸ்யராஜனுடன்சேர்ந்து சங்கமுழக்கங்களுடனும் துந்துபிகோஷங்களுடனும் மங்களதர்வயங்களுடனும் ஸ்ரீஜனார்த்தனரை எதிர்கொண்டார்கள். பாண்டவர்களைவரும் மதஸ்யராஜனோடு ஸ்ரீஜனார்த்தனரை (க்கண்டு) மனக்களிப்புற்று ஆனந்தக்கண்ணீரால் நனைக்கப்பட்டவர்களாகி அவருடைய சரணங்களில் நமஸ்கரித்து, “ஓ! த்ருஷ்ண! தாசார்ஹரே! தேவரீருடைய அனுகூலத்தினால் இந்த (ப்பன்னிரண்டு) வர்ஷங்களும் பதின்மூன்றாவதுவர்ஷமுழுவதும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின்படி வாஸஞ்செய்துவந்தோம். ஜகந்நாதரே! ஜனார்த்தனரே! தேவரீர் எங்களுக்கு நாதர். தேவதேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரபுவாயிருப்பவரே! நீர் எங்களைக் காப்பாற்றும். சிறப்புற்றவரே! உம்மை நாங்கள் சரணமடைந்தோம்” என்றுகூறினார்கள்.

பாதவர்களனைவராலும்குழப்பப்பட்ட ஸ்ரீஜனார்த்தனர் (தம்மை) நமஸ்கரிக்கின்றவர்களும் விராடனுக்கு ஸஹாயர்களுமான அந்தப் பாண்டவர்களை விரைவாகக்கட்டிக்கொண்டு அதிகஸந்தோஷத்துடன் அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி அவர்களைப்பூஜித்தார். வருஷணிவீர்களும் அவர்களனைவரையும் அவரவர்களுக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்தார்கள். அவ்வாறே த்ருஷ்ணையும் தேவகிபுத்ரரைச் சரணங்களில் நமஸ்காஞ்செய்தாள். தேவர்களுக்கீச்வரான ஸ்ரீத்ருஷ்ணன் அழகியகூந்தல்நுனியையுடையவளான அவளை எடுத்துநிறுத்திக் கண்களைத்துடைத்து எல்லாயாதவர்களின் முன்னிலையிலும், “கல்யாணி! நீ வ்யஸனமடையாதே. நான் அர்ஜுனனோடுசேர்ந்து, அதிகஅஹங்காரமுள்ளவர்களான த்ருதராஷ்ட்ரகுமாரர்களைச் சீகரத்தில் கொன்று பூமியை யுதிஷ்டிரருக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன். உன்னுடையமனத்திலுள்ளதாபமானது விலகட்டும். (இவ்விஷயத்தில்) உன்னிடம் அபிமன்யுவினமீதும் அர்ஜுனன்மீதும் ருக்மிணீபுத்ரனான ப்ரத்யும்னன்மீதும் ஆணையிடுகிறேன். தோஷமற்றவளே! என்னுடைய இந்த வார்த்தையை ஸத்யமென்று நீ எண்ணு” என்றுசொன்னார். விருஷணிகளுள்உத்தமரான ஸ்ரீத்ருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லி அவளை விட்டுவிட்டு, பிறகு, அன்புள்ளவராகி வருஷணிகளோடும் அந்தக்ஷுரளோடும் யுதிஷ்டிரரை(அடைந்து அவருடன்) வாஸஞ்செய்தார். பூபதிகளானகாசிராஜனும் சைப்யனும் இரண்டுஅடுக்கூளஹிணிகளுடன் (உபப்லாவ்யநகரத்துக்கு) வந்து யுதிஷ்டிரரை அடைந்தார்கள். மூன்றுஅடுக்கூளஹிணிகளுடன்கூட மஹாபலசாலியான பாஞ்சாலராஜனும் மஹாபலசாலிகளும் வீரர்களுமான த்ரௌபதிபுத்ரர்களுடன் (பகைவர்களால்) ஜபிக்கப்படாதவனுன சிகண்டியும் (பகைவர்களால்)

ஜயிக்கமுடியாதவனும் எல்லாச் சஸ்தராதாரிகளுள்ளும் சிறப்புற்றவனுமான த்ருஷ்டத்யும்னனும் பாண்டவர்களுக்கு உதவிசெய்வதற்காக விரைவாக உபப்லாவ்யநகரத்தை அடைந்தார்கள். பிறகு, யுதிஷ்டிரனுடைய ஸேனையின்பக்கத்தில் லக்ஷக்கணக்கும் பத்துலக்ஷக்கணக்கும் பத்துக்கோடிக்கணக்குமான போர்வீரர்களின்றூர்கள். வர்ஷாகாலத்தில் சிறந்தபாவாஹங்கள் தனித்தனியாகவந்து ஸமுத்தத்தை நிரம்பச் செய்வதுபோல விதிப்படி யாகம்செய்து நிரம்பதகழிணையளித்தவர்களும் வேதாத்யயனம்செய்து அவப்ருதத்தைநிறைவேற்றினவர்களும் சூரர்களும் (யுத்தத்தில்) சரீரத்தைவிடத் துணிந்தவர்களுமான எல்லாஅரசர்களும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஸேனையை நிரப்பினார்கள். ஞானவான்களுள் சிறந்தபார்த்தன், வந்திருக்கின்ற அந்தராஜச் சேஷ்டர்களைக்கண்டு அவாவர்களுக்குத்தக்கபடி விதிப்படி பூஜித்தான். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்கு அனேகஸ்த்ரீகளையும் பற்பலவிதவஸ்தாங்களையும் ரத்னங்களையும் வெகும்பியாகக்கொடுத்தார். அரசர்களும் ராஜகுமாரர்களும் ப்ரதிஜ்ஞாகாலமான (பதினமூன்றுவாஷமும்) அவ்வாறு கழிந்தபிறகு, பாண்டவச் சேஷ்டர்களால் தம்மக்குத்தக்கபடி பூஜிக்கப்பெற்றார்கள்; ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையவர்களானார்கள்; அப்பொழுது காணிக்கையையும் செலுத்தினார்கள். அரசரே! மன்னர்களோடும் வ்ருஷ்ணிகளோடும் எல்லோரும்ஒன்றுசேர்ந்திருக்கையில் குருகுலத்திலுபிறந்த அபிமன்யுவுக்கும் மத்ஸ்யராஜகுமாரியான உத்தரைக்கும் சாஸ்த்ரமுறைப்படி விவாஹமானது நிறைவேறியது. பிறகு, அப்பொழுது அபிமன்யுவினுடைய விவாஹகாலத்தில் மத்ஸ்யராஜனுடைய அரண்மனையில் சங்கங்களும் ம்ருதங்கங்களும் கோமுகங்களும் டிண்டிமங்களும் முழங்கின. (பரிசாகர்கள்) பரிசுத்தமான பலவகை ம்ருகங்களை நூற்றுக்கணக்காகக் கொன்றார்கள்; அவ்வாறே மிகுதியான பக்ஷியங்களையும் அன்னங்களையும் போஜ்யங்களையும் பானங்களையும் (அதிகிகளைப்) புஜிக்கும்படி செய்தார்கள். பாடுகிறவர்களும் பழையகதைகளைச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவமுடையவர்களும் நட்புவர்களும் அவ்வாறே வைதாளிகர்களும் மாகதர்களும் பெளராணிகர்களும் ஸ்தோத்ரம்செய்துகொண்டு அந்தப் பாண்டவர்களை அடைந்தார்கள். அந்த அபிமன்யுவினுடைய மங்களகரமான விவாஹே ஹாத்ஸவத்தில் த்ரௌபதியினுடைய அந்தப்புரத்திலும் விவாஹனுடைய அரண்மனையிலுமுள்ள பிராயமுதிர்ந்தஸ்த்ரீகளும் யுவதிகளானஸ்த்ரீகளும் மாத்ஸ்யர்களுடையஸ்த்ரீகளும் ஸுதேஷ்

ணையமுன்னிட்டுக்கொண்டு (விவாஹமண்டபத்திற்கு) வந்தார்கள். அந்தஸ்தீர்கள் அழகிய பருத்த அங்கங்களுள்ளவர்களும் மெருகிடப்பட்ட ரதன்குண்டலங்கள்ணிந்தவர்களும் சிறந்தகாந்தியுள்ளவர்களும் சிறந்தரூபமுடையவர்களும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். சீல்லாஸ்தீர்களுள்ளும் க்ருஷ்ணையானவன் ரூபத்தாலும் தேஹத்தாலும் சிறந்து விளங்கினான். (அந்தஸ்தீர்களை வரும்) புகழ்ததக்கவளும் அலங்கரிக்கப்பட்டவளும் ராஜபுத்தரியும் மஹேந்தரனுடையபுத்திரிபோன்றவளுமான உத்தரையைமுன்னிட்டுச் சூழ்ந்துகொண்டு (விவாஹமண்டபத்தில்) நின்றார்கள். ஸேனாபதியான விராடன் ஜலம்நிறைந்த பொற்குண்டுகையைஎடுத்து, கருநெய்தல் போன்ற கண்ணையுடையவளான புத்தரியை அர்ஜுனனுடையகையில் மருமகளாக ஏற்றுக்கொள்வதற்காக விரைவாகத் தரையார்த்தான். சிறந்தமனமுள்ள குந்தீபுதான் (தன்)புத்ரானுக்காக அந்தப்பெண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டான். தோஷமற்ற அங்கங்களுள்ளவளும் ஸுபதையின்ஞ்ஞாமான அபிமன்யுவும் அப்பொழுது இந்த்ரனுடைய ரூபத்தைத்தரித்து விராடனுடையபுத்தரியான உத்தரையைப் பாணிக்ரஹணம்செய்துகொண்டு அந்தவிவாஹமண்டபத்திலின்றான். குந்தீபுத்ரரானபுதிஷ்டிபார் அந்தஉத்தரையை மருமகளாக அங்கீகரித்தார். விதிப்படி யாகம்செய்தவர்களும் ஏராளமாக (ப்ராம்மணர்களுக்குத்) தக்ஷிணைகொடுத்தவர்களுமான த்ருபதன், விராடன், மஹாபலசாஸியான சிகண்டி, யுயுதானன், சைபயன், த்ருஷ்டத்யும்னன், ஸாத்யகி இந்த ஏழு அக்ஷேஷ ஹிணீபாலர்களும் பாண்டுபுத்ரரான புதிஷ்டிபாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு அப்பொழுது விவாஹத்தைநடத்தினார்கள். ஸேனையும் அந்தவிவாஹமண்டபத்தில் (ஸந்தந்தமாக) இருக்கும்ஸமயத்தில் தார்மிகர்களுள் உத்தமனைமதஸ்யராஜன் ப்ரீதியுள்ளவனாக (தன்)பெண்ணைப்பீடித்து அபிமன்யுவுக்குக் கொடுத்தான். பார்த்தன், உத்தரையைப்பெற்றுக்கொண்டு ஜனார்த்தனரைமுன்னிட்டு மஹாத்மாவான ஸுபத்ராபுத்ரனுக்கு விவாஹத்தைச்செய்வித்தான். பிறகு, எல்லாச்சிறப்புகளுடனும் மிக்கவைபவத்துடனும் கூடிய விவாஹமானது வ்ருத்தியடைந்தது. அப்பொழுது உம்முடையபிதாவுக்குப்பிதாவும் ஸுபதரையினுடையபுத்ரானுமான அபிமன்யுக்குருடந்தவிவாஹகார்யமானது, ஆச்சர்யமாக இருந்தது. தெளம்யர், சிஷ்யர்களால்குழப்பெற்றுச் சாஸ்த்ரமுறைப்படி அக்னியில் ஹோமம் செய்தார். ஸுபத்ராபுதன் அக்னியைப்ரதக்ஷிணம்செய்து (உத்தரையைப்) பாணிக்ரஹணம்செய்தான். பிறகு, மாதஸ்யர்களுக்குப் பதி

யான விராடராஜன் ஸந்தோஷமடைந்து 'பார்த்தனுடையபுத்ரனான அந்தஅபிமன்யுவின்பொருட்டு அப்பொழுது ஏராளமான தனத்தையும் காற்றுப்போன்ற வேகமுள்ள லக்ஷ்மீகுதிரைகளையும் முக்யமான இருதூறுயானைகளையும் பலவிதமான பொருள்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் சிறந்தவரிசையாகக் கொடுத்தான். மதஸ்யராஜன் குந்தீபுத்ரர்களின்பொருட்டுக் காணிக்கையையும் கொடுத்தான். குந்தீபுத்ரக்ருஷ்ணனோடு ஏராளமான (பொருள்களைப்) பெற்றுக்கொண்டார். தர்மபுத்ரரான அவர், அப்பொழுது விவாஹமானவுடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்கொண்டுவந்த தனத்தையும் ஆயிரம்பசுக்களையும் வஸ்த்ரங்களையும் பற்பலவிதமான ரதனங்களையும் எல்லாப்பூஷணங்களையும் வாஹனங்களையும் படுக்கைகளையும் ப்ராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார். அவர் நகரவாஸிகளான ஜனங்களைப் ப்ரீதியடையக்கூடிய சிறந்தபொருள்களால் த்ருப்தியுடையச்செய்தார். ஓ! ப்ரதச்ரேஷ்டரே! (எல்லா) மஹோத்ஸவங்களுக்கும் உபமானமாயிருக்கின்ற அந்தமதஸ்யராஜனுடைய நகரமானது ஸந்தோஷமுள்ளவர்களும் புஷ்டியுள்ளவர்களுமான ஜனங்களால் நிறைந்துவிளங்கியது. நிறைந்த செல்வமுள்ள விராடராஜன், தன்புத்ரியான அந்த உத்தரையை ஸுபத்ராபுத்ரனான அபிமன்யுவுக்குக்கொடுத்து, புரோஹிதர்களோடும் மந்த்ரிகளோடும் பட்டணத்துஜனங்களோடும் தேசவாஸிகளான ஜனங்களுடனும், அப்பொழுது பரமானந்தத்தை அனுபவித்தான்” என்றுகூறினார்.

ஜனமேஜயர், “(வைசம்பாயனரே!) விவாஹம்நிறைவேறியவுடன் ஸந்தோஷமுள்ள மனத்தையுடையவரான புதிஷ்டிரர் என்ன சொன்னாரென்பதையும் பார்த்தார்கள அதற்குமேல் என்னசெய்தார்களென்பதையும் முழுதும் (எனக்கு) இப்பொழுது உரைப்பீராக” என்றுவினவினார்.

வைவாஹிகபரீவம் முற்றிற்று.

விராடபர்வம் முற்றிற்று.

